

Phượng Hí Đông Cung

Contents

Phượng Hí Đông Cung	3
1. Q.1 - Chương 1: Mở Đầu	3
2. Q.1 - Chương 2: Đêm Động Phòng	5
3. Q.1 - Chương 3: Kính Trà – Gây Thù Chuốc Oán	7
4. Q.1 - Chương 4: Chận Lại Ngoài Cửa (1)	9
5. Q.1 - Chương 5: Chận Lại Ngoài Cửa (2)	11
6. Q.1 - Chương 6	14
7. Q.1 - Chương 7: Thích Khách Đột Kích	16
8. Q.1 - Chương 8: Thái Tử Bị Thương	18
9. Q.1 - Chương 9: Thị Vệ Cận Thân	20
10. Q.1 - Chương 10: Một Minh Hồi Phủ	23
11. Q.1 - Chương 11: Y Thể Hiếp Người	25
12. Q.1 - Chương 12: Lăn Nửa Bị Âm Sát	28
13. Q.1 - Chương 13: Ánh Trăng Mông Lung	30
14. Q.1 - Chương 14: Mất Tín Vật	32
15. Q.1 - Chương 15: Hoa Khôi Ra Đề	34
16. Q.1 - Chương 16: Long - Phượng Tranh Phong	37
17. Q.1 - Chương 17: Không Nhận Ra Cổ Nhân	39
18. Q.1 - Chương 18: Thiên Kim Quận Thủ	41
19. Q.1 - Chương 19: Trốn Thoát Một Minh	44
20. Q.1 - Chương 20: Lăn Đầu Tiên Tức Giận	46
21. Q.1 - Chương 21: Thái Tử Tới Chơi [1]	48
22. Q.1 - Chương 22: Thái Tử Tới Chơi (2)	51
23. Q.1 - Chương 23: Không Hỏi Quốc Sự	54
24. Q.1 - Chương 24: Ôm Cây Đợi Thỏ	57
25. Q.1 - Chương 25: Hóa Đơn Của Thanh Lâu	59
26. Q.1 - Chương 26: Chuyện Cũ Năm Xưa	62
27. Q.1 - Chương 27: Gặp Lại Ở Thanh Lâu	64
28. Q.1 - Chương 28: Chuẩn Bị Cho Mọi Tình Huống	66
29. Q.1 - Chương 29: Thái Phó Bị Lạnh Nhạt	69
30. Q.1 - Chương 30: Hẹn Gặp Đình Cờ	71
31. Q.1 - Chương 31: Luận Cờ	74
32. Q.1 - Chương 32	76
33. Q.1 - Chương 33: Thám Thính Đêm Khuya	79
34. Q.1 - Chương 34: Cùng Giường Chung Gối	81
35. Q.1 - Chương 35: Khởi Binh Vắn Tội	83
36. Q.1 - Chương 36: Tình Cảm Mơ Hồ	87
37. Q.1 - Chương 37: Công Chúa Rời Cung	89
38. Q.1 - Chương 38: Quyết Định Xuôi Nam	91
39. Q.1 - Chương 39: Trước Lúc Rời Đi	95
40. Q.1 - Chương 40: Quán Trà Nơi Hoang Dã	97
41. Q.2 - Chương 41: Khám Phá Nam Lăng	100

42. Q.2 - Chương 42:	Giang Hồ Dậy Sóng	103
43. Q.2 - Chương 43:	Long - Phụng Gặp Lại	106
44. Q.2 - Chương 44:	Ghi Nợ Ân Tình	109
45. Q.2 - Chương 45:	Ai Mới Là Người Thắng	112
46. Q.2 - Chương 46:	Võ Tay Kết Thành Đồng Minh	114
47. Q.2 - Chương 48:	Đại Kế Cướp Lương	117
48. Q.2 - Chương 49:	Lạc Đường	119
49. Q.2 - Chương 50:	Cao Thủ So Chiêu	121
50. Q.2 - Chương 51:	Chim Độc	123
51. Q.2 - Chương 52:	Bốn Bề Thụ Địch*	126
52. Q.2 - Chương 53:	Hứng Thú - Thú Tính	128
53. Q.2 - Chương 54:	Người Mặt Quỷ	130
54. Q.2 - Chương 55:	Hộ Long Sơn Trang	132
55. Q.2 - Chương 56:	Lần Đầu Thấy Hồng Trang	135
56. Q.2 - Chương 57:	Chương 56	137
57. Q.2 - Chương 58:	Thiên Thủ Quan Âm	137
58. Q.2 - Chương 59:	Chương 58	140
59. Q.2 - Chương 60:	Lập Trường Trái Ngược	140
60. Q.2 - Chương 61:	Chương 60	142
61. Q.2 - Chương 62:	Lục Chỉ Thần Y	142
62. Q.2 - Chương 63:	Chương 62	145
63. Q.2 - Chương 64:	. . . . .	145
64. Q.2 - Chương 65:	Chương 64	150
65. Q.2 - Chương 66:	Đóng Giả Thiếu Chủ	150
66. Q.2 - Chương 67:	Chương 66	154
67. Q.2 - Chương 68:	Hôn Trộm	154
68. Q.2 - Chương 69:	Chương 68	158
69. Q.2 - Chương 70:	Chương 69	158
70. Q.2 - Chương 71:	Chương 70	158
71. Q.2 - Chương 72:	Tổ Tình	158
72. Q.2 - Chương 73:	Sự Thật Không Thể Ngờ	163
73. Q.2 - Chương 74:	Phụng Thất Có Bí Mật	166
74. Q.2 - Chương 75:	Không Ngờ ‘hắn’ Là Con Gái	172
75. Q.2 - Chương 76:	Cái Ôm Thâm Tình	176
76. Q.2 - Chương 77:	Đã Nhìn Thấy Hết	185
77. Q.2 - Chương 78:	Gặp Lại Cố Nhân	189
78. Q.2 - Chương 79:	La Phu Đã Có Chồng	192
79. Q.2 - Chương 80:	Một Hoàng Cung Khác	195
80. Q.2 - Chương 81:	Giới Hạn Cuối Cùng	199
81. Q.2 - Chương 82:	Thiên Triều Đột Biến	203
82. Q.2 - Chương 83:	Nàng Là Phụng Triều Hoa...	209
83. Q.2 - Chương 84:	Đau Lòng Khôn Ngươi	213
84. Q.2 - Chương 85:	. . . . .	216
85. Q.2 - Chương 86:	. . . . .	220
86. Q.2 - Chương 87:	. . . . .	223
87. Q.2 - Chương 88:	. . . . .	227
88. Q.2 - Chương 89:	. . . . .	229
89. Q.2 - Chương 90:	. . . . .	232
90. Q.2 - Chương 91:	Chương 90: Mất Trí Nhớ	235
91. Q.3 - Chương 92:	Chương 92: Lựa Chọn Của Hai Người	238
92. Q.3 - Chương 93:	Chương 93: Tình Cảm Nơi Đáy Lòng	242
93. Q.3 - Chương 94:	Mãi Mãi Chẳng Đổi Thay	247
94. Q.3 - Chương 95:	Về Vị Mỹ Nam Tử	250
95. Q.3 - Chương 96:	. . . . .	252

96. Q.4 - Chương 1: Lão Gia Có Hành Động	264
97. Q.4 - Chương 2: Có Chuyện Lớn Xảy Ra	265
98. Q.4 - Chương 3: Con Muốn Đi Tìm Phụ Thân	268
99. Q.4 - Chương 4	270
100. Q.4 - Chương 5	274
101. Q.4 - Chương 6	276
102. Q.4 - Chương 7	279
103. Q.4 - Chương 8	282
104. Q.4 - Chương 10	287
105. Q.4 - Chương 11	291
106. Q.4 - Chương 12	293
107. Q.4 - Chương 13	296
108. Q.4 - Chương 14	298
109. Q.4 - Chương 15	300
110. Q.4 - Chương 16	303
111. Q.4 - Chương 17	305
112. Q.4 - Chương 18	307
113. Q.4 - Chương 19	309
114. Q.4 - Chương 20	311
115. Q.4 - Chương 21	314
116. Q.4 - Chương 22	316
117. Q.4 - Chương 23: Đại Kết Cục [1]	318
118. Q.4 - Chương 24: Đại Kết Cục [2]	320
119. Q.4 - Chương 25: Đại Kết Cục [3]	323

Phượng Hí Đông Cung

Giới thiệu

Long Liễm Thần rất ư là buồn bực, hắn là thái tử, thái tử thì phải nên có rất nhiều rất nhiều nữ nhâ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hi-dong-cung>

1. Q.1 - Chương 1: Mở Đầu

“Con gái à, đại sự không ổn!”

Đang chấp bút lướt vẽ, Phượng Triều Hoa vẫn cúi đầu không ngẩng lên, chỉ nhạt nhẽo nhắc nhở phụ thân đại nhân thoát trước thoát sau tưởng như hai người kia, “Hô to gọi nhỏ như thế, sẽ làm hỏng uy nghiêm của Thừa tướng đại nhân.”

Nét mặt già nua của Phượng Liêm nhăn nhúm lại, “Cha đây chính là đang lo lắng cho tương lai mấy chục năm về sau của con đây!”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa tròn mắt lên, “Xin chỉ giáo?”

“Hoàng thượng tứ hôn cho con rồi!”

Phượng Triều Hoa hơi hứng thú nhú mồm, để cây viết trong tay xuống, thông thả ung dung đem lá thư đã hoàn thành đưa cho nha hoàn hầu bên cạnh nói: “Giao cho Thanh Tam Thiếu.”

Phượng Liêm kêu lên, “Lửa cháy sắp lan đến nơi rồi, sao con còn có tâm tư viết thư cho tên tiểu tử Thanh Phong Phổ kia?”

Phượng Triều Hoa nhướn mày, quay đầu lại nhàn nhạt hỏi, “Hoàng thượng chỉ hôn con cho ai ạ?”

“Thái tử.” Phượng Liêm lại nói, “Con gái à, hay là chúng ta thu dọn hành lý bỏ trốn đi?” Ông thật không đành lòng đem đứa con gái bảo bối của mình đưa vào cung chịu khổ. (hợ chưa biết ai làm khổ ai hehehe)

Phượng Triều Hoa trực tiếp gạt phăng câu nói kế tiếp của Phượng Liêm, dáng vẻ nhàn nhã tựa như mây trôi giữa trời nói, “Đông cung là một địa phương tốt.”

“Sao Đông cung có thể là địa phương tốt? Nơi đó nhưng so hoàng thượng hậu cung còn sâu hố lửa a! Cha đây làm sao đang tâm nhìn con đi bị người ta bắt nạt!”

Phượng Triều Hoa nhú mồm cười gượng, “Nhìn con giống người dễ bị bắt nạt lắm sao?”

Phượng Liêm lắc đầu, nếu nó thật sự dễ bị ức hiếp thì phủ Thừa tướng đã không biến thành cái tình trạng éo le chỉ có nhị tiểu thư chứ không có lão gia như ngày hôm nay rồi. Hay da, “Nói gì đi nữa thì con cũng chỉ là một cô gái nhỏ bé yếu đuối mà thôi.”

Phượng Triều Hoa ngược mắt, giọng nói ý vị sâu xa, “Yếu đuối không có nghĩa là nhu nhược.”

Có điều, sau khi vào Đông cung rồi Phượng Triều Hoa mới hiểu được, đối phó với nữ nhân trong Đông cung dễ như trở bàn tay, bắt nam bắt nữ càng dễ thu phục, chỉ có nam nhân mới là tương đối khó đối phó....

“Tam ca, đại sự không ổn!”

Đang bận mình phê duyệt tấu chương, Long Liễm Thần đặt bút xuống không vui nói, “Tốt nhất muội nên cho ta một lý do tại sao la lối om sòm ở đây.” Gặp phải một phụ hoàng bất cần chấp chính là chuyện xui xẻo nhất cuộc đời của hắn.

Long Hiểu Vân kêu lên, “Muội vừa mới nghe mẫu hậu muốn phụ hoàng chọn cho huynh một Thái tử phi, chánh phi nga!”

Long Liễm Thần nhếch môi nói: “Đã chọn nhiều trắc phi rồi, hắn cũng nên có thêm một chánh phi thôi.” Giọng điệu tùy ý, giống như chuyện này không hề liên quan gì tới hắn.

“Thế nhưng lần này lại khác. Nàng ta là thiên kim Tướng phủ. Phụ hoàng sẽ không cho phép huynh đối xử với nàng ta như đối đãi với những trắc phi kia đâu. Hơn nữa, mẫu hậu dường như rất nôn nóng bằng cháu.” Hậu viện của Tam ca quả thật đúng là trại tập trung oán phụ, thật không biết phụ hoàng sao có thể nhẫn tâm đem con gái của người cả đời trung lương đẩy vào hố lửa.

Long Liễm Thần chau mày kiếm, giọng trước cương quyết bướng bỉnh không sao thay đổi, “Vậy thì cứ coi nàng ta như Bồ Tát mà cung phụng đi.”

***

Nhưng mà, sau khi vị Bồ Tát ấy vào cửa thì Long Liễm Thần mới chừng hững, vị Bồ Tát ấy không phải chỉ cần cung phụng là có thể đuổi đi, mà còn phải thường xuyên tể bái, nếu không....

Bồ Tát nổi giận lên, Đông cung sẽ náo loạn gà chó không yên!

2. Q.1 - Chương 2: Đêm Động Phòng

Tháng Chín năm đầu Thiên triều, với một đạo thánh chỉ, Phụng Triều Hoa - Nhị thiên kim tướng phủ đã hai mươi lại được gả vào Đông cung. Hồng trang mười dặm, phong quang vô hạn, khiến cho đại gia khuê tú khắp Kinh Thành đều ghen ghét không thôi.

Nhưng mà, đêm tân hôn lại không thấy tân lang bước vào tân phòng. Vì vậy, mới có cảnh sau....

“Làm phiền công công chuyển cáo thái tử gia, tuy rằng nô tỳ không có Long Phụng chỉ tôn, nhưng cũng là hôn ngọc quý trên tay tướng phủ, bỏ bê là không thể được.” Lời Phụng Triều Hoa nói vô cùng nhân nhã, không nhanh không chậm không nặng không nhẹ.

“Thái tử gia nói, chỉ cần nương nương không quấy rầy người, muốn thế nào cũng được.” Tổng quản thái giám Đông cung - Vương công công cung kính nói.

Dưới lớp khăn voan đỏ thắm, Phụng Triều Hoa khẽ cười nhạt, giọng điệu từ tốn nhưng thái độ vô cùng cương quyết, “Chỉ cần hôm nay chàng bước vào cửa phòng này, thì sau này sẽ không bị quấy rầy.”

Vương công công ngăn người nhìn đáng vẻ có phần bướng bỉnh của tân thái tử phi.

“Mặc dù lạnh nhạt kiêu thê trong đêm tân hôn là thói quen của thái tử gia, nhưng với tướng phủ, xưa nay chưa bao giờ có tiền lệ mới vào nhà chồng đã bị ghê lạnh này.”

Trong giọng nói của Phụng Triều Hoa vẫn không hề có chút tức giận nào, bình tĩnh giống như chỉ đang trình bày lại sự việc, nhưng khiến cho Vương công công cảm thấy vô cùng áp lực. Thái tử phi này thật không đơn giản!

Nghĩ đến đây, Vương công công kinh nghiệm khôn khéo vội vàng tỏ ra cung kính nói, “Nô tài sẽ lập tức đi bẩm báo thái tử gia.”

Nghe tiếng bước chân Vương công công mỗi lúc càng xa, Phụng Triều Hoa mới xốc lên khăn voan đỏ, một mỗi vuốt vuốt lông mày nói: “Nước.”

Nha hoàn bồi giá Tiểu Phong Tranh vội vàng rót nước cho tiểu thư nhà mình, miệng không ngớt lầm bầm nói, “Thái tử gia thật quá đáng!” Bản thân cũng quyết định, kể từ hôm nay, thái tử chính thức trở thành kẻ địch số một của Tiểu Phong Tranh nàng!

Nghe vậy, Phụng Triều Hoa nhin không được khẽ cười, hé miệng nhấp nhẹ một hớp nước rồi nói: “Giúp ta tháo trang sức.”

Tiểu Phong Tranh vội vàng thông thạo giúp Phụng Triều Hoa tháo trang sức, mũ phụng, trâm cài, vòng tai, vòng cổ, đủ loại, tất cả những thứ này sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của tiểu thư, vì vậy từng món đều được gỡ xuống. Cuối cùng mới hài lòng gật gật đầu nói, “Tiểu thư muốn đi ngủ chưa?”

Phụng Triều Hoa gật đầu, lạnh nhạt nói, “Lấy túi chăn đệm đến đây.”

“Không phải trên giường đã có chăn đệm mới hay sao?” Tiểu Phong Tranh thắc mắc hỏi.

Phụng Triều Hoa cười nhẹ, môi son mấp máy, giọng nói êm dịu được thốt ra từ giữa hai hàm răng trắng muốt, “Không đủ!”

Tiểu Phong Tranh không hiểu gãi gãi ót, theo lời lấy ra một bộ chăn đệm, đang tính trải lên giường....

“Trải dưới đất.” Phụng Triều Hoa ngăn cản nói.

“Dạ?” Tiểu Phong Tranh trợn to hai mắt, không đồng ý nói, “Không được, không được, sao tiểu thư cô có thể ngủ trên đất được chứ? Tuyệt đối không được! Nếu như thái tử khinh người quá đáng, chúng ta hãy cuốn gói cương quyết hồi tướng phủ! Có gì ghê gớm đâu!”

Phụng Triều Hoa buồn cười gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ ngây thơ của Tiểu Phong Tranh nói: “Ai nói ta muốn ngủ trên đất?”

Tiểu Phong Tranh chớp chớp mắt, vậy ai, ai ngủ trên đất?

“Chuyển cáo thái tử, đêm tân hôn lạnh nhạt Phượng Triều Hoa ta không sao, nhưng coi thường thiên kim tướng phủ thì tuyệt đối không được. tướng phủ không đủ khả năng để gánh nổi cái nhục này.” Dứt lời, nằm dài xuống giường để nguyên quần áo mà ngủ. Một chữ, một!

Tiểu Phong Tranh ôm chăn đệm đứng sững người ở đầu giường, một hồi lâu mới nháy nháy mắt bắt đầu trải chăn đệm với tâm trạng mờ mịt khó hiểu.

***

Thời điểm Long Liễm Thần đi tới tân phòng, khóe môi gợi cảm nhếch lên, cực kỳ hứng thú liếc nhìn chăn đệm trên mặt đất, lại nhìn tới nữ nhân không thấy rõ diện mạo đang ngủ say trong hồng trường, cuối cùng chuyển tầm mắt sang tiểu nha hoàn duy nhất trong phòng, dùng giọng điệu kiêu ngạo quen thuộc của mình hỏi, “Đây chính là dụng ý mà thái tử phi tìm bản thái tử tới đây?”

Tiểu Phong Tranh không dám nhìn thẳng vào mắt y, đành phải dùng ánh mắt dành cho tử địch nhìn trần trần vào sàn nhà để phát tiết nỗi hận trong lòng, nhưng ngoài miệng lại rất cung kính truyền đạt những lời Phượng Triều Hoa nhắc lại cho Long Liễm Thần.

Nghe xong lời Tiểu Phong Tranh thuật lại, chân mày Long Liễm Thần cau tít lại, có phần không tin vào lỗ tai của mình.

Nàng ta buộc mình vào động phòng, lại để mình ngủ trên sàn nhà?

Mặc dù đây là lần động phòng đầu tiên, nhưng chuyện này lại khác xa với tưởng tượng của y rất nhiều!

Thê tử của Long Liễm Thần hẳn không phải là thế này, không phải là bất kỳ phi tử nào hiện nay ở trong Đông cung.

. . . . .

“Thái tử gia?” Thấy Long Liễm Thần trầm tư, Tiểu Phong Tranh đành nhỏ giọng nhắc nhở.

Long Liễm Thần hoàn hồn, khôi phục lại biểu tình ngang ngạnh của mình, cuồng mà không vọng nói, “Bản thái tử trở về thư phòng ngủ.” Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

“Không được đi!” Tiểu Phong Tranh ngăn y lại, hạ quyết tâm bằng mọi giá nói, “Ngài đi rồi, tiểu thư sẽ mang tiếng là khí phụ!”

Thấy thế, Long Liễm Thần nhướng mày cười khê, chẳng màng để ý nói, “Từ giây phút nàng ta ngồi lên kiệu hoa, thì nàng đã định sẽ trở thành khí phụ rồi.”

Vốn dễ tỉnh ngủ, Phượng Triều Hoa bị những lời này đánh thức, nhập nhèm nhú mắt, nhếch nhẹ môi, dùng lời lẽ nhẹ nhàng mang chút lưỡi biếng nói, “Như thế tính ra, nô tỳ đã định phải chịu uất ức cả đời, còn thái tử gia chỉ cần tạm thời uất ức một đêm là có thể đổi được một đời bình an rồi, cố sao lại không chịu?”

“Ý nàng muốn nói là, nếu như đêm nay bản thái tử không ngủ trên sàn nhà này, vậy thì cuộc sống sau này không được yên bình sao?” Long Liễm Thần thú vị hỏi.

“Chẳng phải thái tử gia mong muốn nô tỳ không quấy rầy sao? Chỉ cần người đồng ý uất ức một đêm, về sau nô tỳ sẽ không quấy rầy.”

“Nếu không...”

“Cùng bất lợi.” Phượng Triều Hoa trả lời ngắn gọn mà thâm sâu.

Đưa mắt nhìn màn rèm đỏ một hồi lâu, Long Liễm Thần đột nhiên nảy sinh hứng thú đối với nàng, chậm rãi đi tới cạnh giường hỏi, “Sao phải chấp nhất như thế?”

“Tướng phủ không gánh nổi cái nhục này, cả nô tỳ cũng thế.” Phượng Triều Hoa nói.

Nghe vậy, bước chân của Long Liễm Thần ngay lập tức khựng lại, như thể giẫm phải bàn chông, không cách nào tiếp tục di chuyển về phía trước, đáy lòng cuộn cuộn nổi lên sự thất vọng nào nề, tia hy vọng vốn không thể xác định lập tức biến mất. Thì ra, cũng chỉ là một cô gái ái mộ hư vinh!

Có lẽ do quá mức thất vọng, Long Liễm Thần mệt mỏi nói, “Hôm nay bản thái tử sẽ nể mặt Thừa tướng mà chấp nhận ngủ lại đây một đêm.”

“Thế thì xin đa tạ.” Nói xong, Phượng Triều Hoa không quan tâm phản ứng của hắn, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, nằng chưa bao giờ nghĩ tới, xuất giá là một chuyện mệt mỏi như thế!

Nhìn tới rèm lụa đỏ, trong lòng Long Liễm Thần đột nhiên nổi lên sự nghi hoặc, rất muốn dò xét đến cùng, nhưng khi nghĩ tới dưới mảnh lụa đỏ kia là bộ mặt ái mộ hư vinh thì hắn bỗng cảm thấy chán ghét không thôi.

Những người được gả vào Đông cung, có người con gái nào chân chính muốn gả cho Long Liễm Thần hắn?

Nghĩ đến đây, Long Liễm Thần thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng nhếch lên nụ cười khẩy khinh bỉ, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ....

3. Q.1 - Chương 3: Kính Trà – Gây Thù Chuốc Oán

Sau cơn mưa đông lạnh lẽo cuối mùa Thu, cây cỏ có vẻ xơ xác tiêu điều. Trái lại cây cỏ bên trong cung Phi Phượng thì vẫn sinh trưởng xanh tươi, nổi trội cả Đông cung. Nhất là sau chuyện thái tử ngủ lại cung Phi Phượng được truyền ra ngoài, cây cối dường như tươi tốt cao lớn hơn nhiều.

Sáng sớm hôm nay, thời tiết có vẻ trong lành mát mẻ khác thường. Gió mát thổi vi vu làm lay động khung cửa sổ tân phòng, đánh thức tân lang đang ngủ say ở bên trong.

Long Liễm Thần mở mắt, nhưng đập vào tầm mắt là xà nhà sơn đỏ, thoáng nhớ lại chuyện đêm qua, hơi khó tin ngồi bật dậy, nhíu mày kiểm liếc mắt nhìn tới rèm đỏ vẫn còn buông như cũ, nhỏ giọng gọi, “Người đâu, thay y phục cho bản thái tử!”

Tiểu Phong Tranh đẩy cửa vào, đem y phục Long Liễm Thần để sang một bên, sau đó đi tới cạnh giường, nhỏ giọng gọi, “Tiểu thư, dậy thôi.”

Phượng Triều Hoa mơ mơ màng màng lâu bầu khê đáp rồi trở người ngủ tiếp.

Tiểu Phong Tranh bất đắc dĩ cầm y phục để sang góc giường, chuẩn bị tư thế của phụ nhân chưa ngoa chửi đồng, cao giọng gọi: “Tiểu thư, dậy thôi!” Lần nào tiểu thư cũng thế cả, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Phượng Triều Hoa vẫn nhắm mắt nói, “Tiểu Phong Tranh, sao ăn to nói lớn thế, kéo làm hỏng thanh danh phủ Thừa tướng.”

Tiểu Phong Tranh trợn trắng mắt nói: “Nơi này là Đông cung, không phải phủ Thừa tướng.”

Cơn buồn ngủ của Phượng Triều Hoa bỗng chốc bay mất, tỉnh táo hẳn ra, cẩn thận xuyên qua tấm rèm đỏ nhìn ra phía ngoài....

Quả nhiên, hắn còn ở đây!

Tuy chỉ nhìn thấy được bóng lưng, nhưng Phượng Triều Hoa vẫn không cầm lòng được thán khen người này có thân hình rất đẹp, tinh mà không gầy, trắng mà không mắng, cực kỳ cân xứng.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cười khê, lời nói mang vẻ châm chọc, “Thì ra thiên kim tướng phủ chỉ là hạng người ham ngủ.” Giọng điệu bất cần đời, hoàn toàn tương phản với thân phận của hắn.

Phượng Triều Hoa không đáp lại, buồn bực nhíu nhíu lông mày.

“Hy vọng thiên kim tướng phủ không phải là người không hiểu lễ nghi.” Dứt lời, Long Liễm Thần nhếch môi với vẻ khó hiểu, ung dung thông thả rời khỏi cung Phi Phượng.

Phía sau rèm, Phượng Triều Hoa hơi sững người, ngay sau đó đứng dậy thay y phục, thản nhiên hỏi, “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Giờ Thìn.” Tiểu Phong Tranh đáp.

Đến không kịp rồi.

Phượng Triều Hoa than nhẹ, thầm nhủ, “Ắt phải gây xôn xao một trận nữa rồi.”

Tiểu Phong Tranh nghe không hiểu nhưng cũng lười hỏi, trách nhiệm của nàng là chỉ chăm sóc tiểu thư.

Chốc lát sau, Phượng Triều Hoa đã trang điểm phục trang hoàn tất, nhìn mình trong gương, nhột nhột nở nụ cười hân lên lúm đồng tiền, thở dài nói, “Gương mặt này, đã bao lâu không được trang điểm như vậy rồi?”

“Ít nhất mười năm! Từ ngày được tiểu thư nhặt về tướng phủ cho tới nay, Tiểu Phong Tranh chưa bao giờ thấy người trang điểm ăn mặc đẹp như thế cả.” Tiểu Phong Tranh cảm thấy uất ức thay cho tiểu thư nhà mình. Rõ ràng có được khuôn mặt sắc nước hương trời, lại phải bó buộc dưới lớp nam trang nho nhã đáng ghét kia.

Phượng Triều Hoa thờ ơ cười cười, đứng lên nói, “Đi thôi. Đừng để hoàng hậu đợi lâu.”

***

Lúc Phượng Triều Hoa đến trước cửa chính Đông cung thì Vương công công vô cùng niềm nở tiến lên nghênh đón, “Chúc mừng thái tử phi nương nương!”

Phượng Triều Hoa lễ độ gật đầu đáp lại, biết nhưng vẫn hỏi, “Thái tử gia đâu?”

Vương công công khó xử nói, “Thái tử sợ hoàng hậu nương nương đợi lâu, nên đã tự mình đến thỉnh an hoàng hậu nương nương trước rồi ạ, sai nô tài ở đây chờ.”

Quả thật là chẳng sai mà. Phượng Triều Hoa gật nhẹ nói: “Làm phiền công công dẫn đường.”

Vương công công được tặng bốc mà lạnh toát cả người, thầm nghĩ, thái tử phi hiểu chuyện như thế, thái tử gia lại đành lòng lạnh nhạt, thật không hiểu nổi.

***

Chẳng mấy chốc, được sự hướng dẫn của Vương công công, Phượng Triều Hoa đi tới điện Phượng Tê – tẩm cung của Hoàng hậu.

Không ngoài suy đoán của Phượng Triều Hoa, cung Phượng Tê đã sớm đầy ắp người, hơn nữa, còn đang nhìn đăm đăm về hướng nàng đi tới.

Mắt Phượng Triều Hoa nhìn thẳng một đường, khoan thai bước đi, lặng lẽ quan sát mọi người trong điện. Ngồi ở thượng vị chắc hẳn là hoàng hậu rồi, những người còn lại, có lẽ đều là trác phi của thái tử. Chắc, hậu viện ở Đông cung trăm hoa đua nở, quả nhiên hơn hẳn hậu viện của Hoàng thượng rất nhiều. Nghe nói, hậu viện của Hoàng thượng chỉ có hai người là hoàng hậu và Đức phi. Lý do thế nào thì không ai biết.

Khi đi đến còn cách hoàng hậu chừng mấy bước, ma ma bên cạnh lập tức dâng trà lên.

Phượng Triều Hoa nhận trà trình lên Hoàng hậu, nhún người nói: “Con dâu thỉnh an mẫu hậu.”

Hoàng hậu hài lòng nhìn đứa con dâu trước mắt, nàng dâu duy nhất đã vào động phòng với con trai của bà, càng nhìn càng ưng ý, cười hiền nhận trà nói: “Đều là người trong nhà, không cần câu nệ.”

“Tạ mẫu hậu.” Phượng Triều Hoa đứng dậy, dùng khước mắt liếc qua bốn phía, chỉ còn một chỗ ở góc khuất vẫn còn trống. Đang tự hỏi có nên qua đó ngồi hay không thì nghe tiếng của hoàng hậu vang lên lần nữa....

“Ngồi vào cạnh Bồn cung.”

Phượng Triều Hoa âm thầm kêu khổ, vinh hạnh đặc biệt như thế, không biết phải rước lấy bao nhiêu đồ kỵ của trác phi. Mà nàng xưa nay tin rằng, đồ kỵ của nữ nhân là cội nguồn của phiền toái. Nhưng mà, hoàng hậu lời vàng đã mở, sao có thể cho phép nàng cự tuyệt?

Bỏ đi, gả vào Đông cung thì cũng đồng nghĩa với tự chuốc lấy phiền toái rồi. Muốn chỉ lo thân mình, coi bộ khó!

Nghĩ đến đây, Phượng Triều Hoa thở phào, bờ môi nở nụ cười ấm áp tựa như làn gió xuân, ngồi xuống cùng sập với Hoàng hậu.

Hoàng hậu quan tâm hỏi, “Tối hôm có bị mệt chút nào không?”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa thuận nước đẩy thuyền nói: “Con dâu đã đến muộn, mong mẫu hậu thứ lỗi!”

“Không việc gì, không việc gì. Trời vừa sáng Thần nhi đã tới báo với ta rồi, hơn nữa còn giải thích với Bồng cung nguyên nhân con đến muộn.” Trong lời nói của hoàng hậu không giấu vẻ mập mờ, “Thần nhi có thể cười được một thái tử phi tốt như con đây, đúng là phần phúc của nó!”

Phượng Triều Hoa cúi đầu thẹn thùng, khẩu thị tâm phi nói, “Có thể gả cho thái tử, đó mới là phần phúc đã tu ba kiếp của Triều Hoa.”

Hoàng hậu vui vẻ cười to nói: “Đúng là nha đầu dẻo miệng.” Sau đó, nhìn những trắc phi khác nói, “Giải tán hết đi.”

Cả đám trắc phi mặt ai cũng chưng hửng ngơ ngàng.

Lúc này, Lý Trắc phi nói, “Con dâu muốn ở lại đây trò chuyện cùng mẫu hậu.”

“Mệt cho người đã có lòng.” Nụ cười trên mặt hoàng hậu bỗng trở nên có phần giả tạo, lạnh nhạt nói, “Thái tử phi cùng thái tử vừa tân hôn, không thích hợp lao tâm lao lực, Đông cung còn có rất nhiều chuyện cần người xử lý.”

Ngụ ý là, hiện trước mắt, Đông cung chỉ còn mỗi Lý Trắc phi người làm chủ.

Nghe vậy, Lý Trắc phi mừng rỡ nói: “Con dâu nhất định sẽ tận tâm tận lực thay thái tử phân ưu.” Dứt lời, liếc mắt khiêu khích nhìn Phượng Triều Hoa.

Hoàng hậu gật đầu, nói: “Đi đi.”

Có Lý Trắc phi dẫn đầu, đám trắc phi rồi rít nói, “Con dâu cáo lui!”

Nhìn cả đám người rầm rộ rời đi, Phượng Triều Hoa nhếch môi, nàng đã nghiễm nhiên trở thành tâm điểm chú ý trong mắt đám trắc phi kia rồi.

4. Q.1 - Chương 4: Chận Lại Ngoài Cửa (1)

Ba ngày liên tiếp, trời vừa sáng Phượng Triều Hoa liền chạy tới cung Phượng Tê, nói văn hoa chính là: Thỉnh an. Điều này khiến cho tình cảm mẹ chồng nàng dâu đột nhiên tăng vọt, nói chuyện hầu như là đủ mọi đề tài. Có lẽ, hoàng hậu thì quá mức buồn chán, còn Phượng Triều Hoa thì....quá rảnh rồi chẳng?

Nghe những lời đồn trong cung, Lý Trắc phi tức tối dậm chân, chỉ mong sao ngay lập tức bắt Phượng Triều Hoa về dạy dỗ một phen. Đáng tiếc, lần nào nàng đến cung Phi Phượng cũng không tóm được người.

Có một ngày, Lý Trắc phi cũng như thường lệ, dẫn theo cả đám người rầm rộ tới cung Phi Phượng.

Tiểu Trụ Tử nơm nớp lo sợ bước lên nghênh đón: “Nô tài thỉnh an nương nương!”

Lý Trắc phi liếc xéo Tiểu Trụ Tử bằng con nửa mắt, giọng điệu hậm hực hỏi, “Thái tử phi đâu?”

“Thái tử phi đi thỉnh an hoàng hậu nương nương rồi ạ.” Tiểu Trụ Tử thành thật đáp.

Lý Trắc phi lộ vẻ khó chịu nói: “Trời đã sắp tối rồi, nàng ta còn ở cung Phượng Tê thỉnh an?”

“Cái này....Nô tài không biết.”

“Bỏ đi, Bồn cung sẽ chờ nàng ta thêm một lát.” Nói xong liền đi vào nhà, còn không quên căn dặn, “Dâng trà.” Hiển nhiên tự xem mình là chủ nhân nơi này.

Thấy thế, Tiểu Trữ Tử bị dọa đến mặt xanh mét, vội vàng lấy can đảm ngăn nàng ta lại, “Thái tử phi nương nương có dặn, không có lệnh của người, bất kỳ ai cũng không được vào nhà.”

Lý Trắc phi nghe lời Tiểu Trữ Tử nói mà tức sùi bọt mép, nhưng vẫn cố giữ phong thái đoan trang của đại gia khuê tú nên có, sầm mặt hỏi, “Cả Bồn cung cũng không được sao?”

Tiểu Trữ Tử khó xử lắc đầu, không được.

Sắc mặt Lý Trắc phi càng thêm khó coi, thoáng liếc mắt nhìn vào trong viện, cuối cùng quyết định đi tới bằng ghế đá bên phải nói, “Bồn cung sẽ chờ ở đây.”

Xem ra, hôm nay Lý Trắc phi quyết đợi thái tử phi cho bằng được rồi. Tiểu Trữ Tử âm thầm lau mồ hôi, lấy dũng khí lần nữa ngăn Lý Trắc phi lại, nói: “Băng đá này ngồi không được ạ!”

“Tại sao ngồi không được?” Lý Trắc phi không vui hỏi.

“Thái tử phi nói, bốn băng ghế đá này, hướng Đông chỉ có Hoàng thượng mới có thể ngồi, hướng Nam dành cho hoàng hậu nương nương, còn hướng Tây thuộc về thái tử gia, và hướng Bắc còn lại là của thái tử phi.” Tiểu Trữ Tử nhỏ nhẹ nói một mạch.

Nghe vậy, sắc mặt Lý Trắc phi tái nhợt, còn trắng hơn cả đào hát. Cổ dần xuống xúc động muốn rống lên, Lý Trắc phi rít từ kẽ răng nói, “Vậy có phải tất cả ghế trong nhà đều được đóng dấu hết hay không?”

“Nương nương thánh minh!”

Cơ mặt Lý Trắc phi giựt giựt, trống ngực thở phập phồng, hồi lâu mới dần bình tĩnh lại, nói: “Nếu như có khách đột nhiên viếng thăm, nàng ta sẽ tiếp đãi như thế nào? Chẳng lẽ, chặn lại ngoài cửa sao?”

“Bình thường nếu có người đến thăm, thái tử phi sẽ an bài chỗ ngồi riêng ạ.” May nhờ thái tử phi nương nương liệu sự như thần, đã giúp mình soạn sẵn lời thoại, bằng không, mình làm sao có thể chống đỡ nổi từng bước ép hỏi của Lý Trắc phi.

“Vậy nếu như nàng ta không suy tính chu toàn, bỏ sót người nào đó thì sao? Như Bồn cung chẳng hạn!”

Tiểu Trữ Tử gãi trán nói: “Thái tử phi nương nương nói, nếu có bỏ sót ai thì hôm khác hãy trở lại, đến chừng đó, người nhất định sẽ thịnh tình khoản đãi.”

“Nếu Bồn cung không đi thì sao?”

“Tự chuẩn bị ghế mà ngồi ạ!”

“Cái gì?” Tiếng thét thất thanh này của Lý Trắc phi đã hoàn toàn phá hủy đi hình tượng đoan trang mà nàng ta bỏ công gìn giữ từ này giờ.

Tiểu Trữ Tử cũng bị tiếng la bất ngờ này dọa cho hết hồn, dịch nhẹ chân về phía sau, lặp lại, “Tự chuẩn bị ghế mà ngồi ạ.”

Lý Trắc phi vì bức tức mà hô hấp cũng dần dần nặng hơn, ngay sau đó cổ dần xuống, bình tĩnh lại nói: “Quay về cung Đan Thắm chuyển một....cái ghế tới đây cho Bồn cung!” Cái ghế chết tiệt!

Bồn cung nữ đứng bên cạnh đều ngơ ngàng, ghế ngồi?

Thấy ai cũng đứng phỗng ra, Lý Trắc phi quát với nha hoàn cận thân, “Không nghe lời nương nương nói sao? Còn không mau đi!”

“Ghế bình....bình thường có thể ngồi không ạ?” Một tiểu cung nữ hỏi.

Lý Trắc phi bị chọc tức đến xanh mặt, quát lên, “Đồ vô dụng!”

Nha hoàn cận thân vội trấn an nói, “Nương nương chớ nổi giận, giận nhiều sẽ tổn hại sức khỏe.” Nói rồi quay đầu sốt ruột nói với tiểu cung nữ: “Bình thường nương nương ngồi ghế nào, thì mang ghế đó tới đây.”

Đến lúc Lý Trắc phi tạm thời nguôi giận, hoàn hồn lại thì Tiểu Trư Tử đã biến mất không còn bóng dáng đâu nữa.

Lý Trắc phi dậm chân tức tối hừ lạnh: “Phượng Triều Hoa, để xem người còn có thể giở trò gì!”

***

Đổi lại bên này, Phượng Triều Hoa đang cùng hoàng hậu phẩm trà nói chuyện rất vui vẻ.

Phượng Triều Hoa đột nhiên có cảm giác sợ hãi, giương mắt nhìn xem sắc trời, sao mình có dự cảm như trời sắp đổ mưa?

“Triều Hoa à, Bổng cung thấy con ngày nào cũng tới thỉnh an, có ý đồ gì đây?” hoàng hậu trêu ghẹo nói.

Phượng Triều Hoa hé miệng cười cười nói: “Mẫu hậu nói gì thế, cho dù Triều Hoa có gan to bằng trời cũng không dám có ý xấu nhằm vào người đâu ạ.”

Hoàng hậu gạt gạt bã trà, thần sắc ôn hòa uyển chuyển, hòa ái nói, “Vậy tại sao liên tiếp ba ngày nay con đều chạy tới chỗ Bổng cung? Hơn nữa, chưa tới mặt trời lặn thì sẽ không đi.”

“Thật ra thì...” Phượng Triều Hoa khó xử đặt ly trà vừa áp lên môi xuống, ngược mắt len lén nhìn Hoàng hậu, muốn nói rồi lại thôi, nhăn nhó hé miệng, than thở nói: “Thật ra là do thái tử căn dặn ạ.”

“Hử?” hoàng hậu quan tâm hỏi, “Thái tử bảo con tới trò chuyện cùng Bổng cung?”

Phượng Triều Hoa gật đầu nói: “Thái tử gia nói bên cạnh mẫu hậu không ai có thể để người trút bầu tâm sự, cho nên bảo Triều Hoa đến trò chuyện với người nhiều hơn.”

Nghe nhi tử hiếu thuận như thế, hoàng hậu lập tức tươi cười như hoa nói: “Nếu hai con có thể cho Bổng cung một đứa cháu trai, vậy thì Bổng cung sẽ không còn buồn nữa rồi.”

Phượng Triều Hoa đỏ mặt lí nhí nói, “Chuyện này, phải do thái tử gia định đoạt ạ.”

“E thẹn gì chứ?” hoàng hậu cười ha ha, nụ cười hết sức mờ ám.

Đột nhiên Tiểu Phong Tranh hấp tấp từ tiền viện chạy vào, cúi người thì thảo bên tai Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa từ đầu đến cuối đều duy trì thần sắc bình tĩnh, nhưng vẻ hồ hững ban đầu trong mắt đã biến thành nét cười cợt, giống như đang lúc buồn chán bỗng phát hiện ra món đồ chơi thú vị.

Thấy thế, Tiểu Phong Tranh nhất thời rợn cả tóc gáy, dựa theo kinh nghiệm đã hầu hạ chủ mười năm của nàng, xem ra, có người gặp xui xẻo rồi. Tiểu thư tự như nụ Mạn Đà La trắng vừa chớm nở, xinh đẹp bình dị, nhưng có lúc cũng sẽ nở rộ và dùng vẻ thánh khiết ấy cắn nuốt hủy hoại đêm tối yên bình.

5. Q.1 - Chương 5: Chặn Lại Ngoài Cửa (2)

Thấy chủ tớ hai người kẻ nói qua người nói lại trắng trợn như thế, hoàng hậu nghiêm mặt giả vờ giận: “Đang nói xấu Bổng cung?”

Phượng Triều Hoa ngược mắt, mím mím môi cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại trái ngược với hành động, “Mẫu hậu nói đùa rồi, nếu Triều Hoa muốn nói xấu người, nhất định sẽ lựa những lúc đêm khuya thanh vắng, đóng kín cửa rồi mới nói.”

Hoàng hậu bật cười nói: “Nha đầu người đó, cái mặt thì lúc nào cũng đoan trang nghiêm túc, nhưng hở mỗ miệng là toàn nói những lời khôi hài.”

Phượng Triều Hoa hé miệng cười khê, lời nhẹ như gió thoảng, “Mẫu hậu thích là tốt rồi.”

Hoàng hậu cau giận trừng mắt nhìn nàng, giọng nói cũng thay đổi: “Đông cung đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện nhỏ thôi, mẫu hậu đừng để tâm.”

Hoàng hậu than nhẹ, sâu xa nói, “Hậu cung có chuyện nào mà không nhỏ? Nhưng có người lại thích chuyện bé xé to.”

Phượng Triều Hoa ngẩng mặt, mắt long lanh điềm tĩnh nhìn chăm chăm hoàng hậu nói: “Mẫu hậu muốn thấy Đông cung nào loạn không yên, hay hòa thuận mỹ mãn?”

Hoàng hậu nghiêm túc nói: “Đương nhiên là hòa thuận mỹ mãn, gia hòa vạn sự hưng mà.”

“Triều Hoa cũng nghĩ thế.” Phượng Triều Hoa cười nói.

Hoàng hậu chợt nhíu mày, mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi: “Mỗi ngày con chạy tới đây, là để trốn tránh sao?”

Phượng Triều Hoa cười khỏ nói: “Không thể trêu vào, đành phải trốn thôi ạ!”

Nhìn dáng vẻ nhẩn nhện của Phượng Triều Hoa, hoàng hậu cảm thấy đau lòng nói: “Trốn tránh như con cũng không phải là cách.”

“Nếu có thể giữ được một ngày bình yên, thì tội gì phải gây thêm sóng to gió lớn?” Phượng Triều Hoa thản nhiên nói.

Hoàng hậu nghe xong kinh ngạc nhìn Phượng Triều Hoa, như thể lời nàng vừa nói là một chuyện vượt sức tưởng tượng.

Phượng Triều Hoa rũ mắt than tiếc, “Tại sao lại khó đến vậy? Chẳng qua chỉ muốn bình yên một chút.”

Hoàng hậu nhìn nàng, giống như thấy được chính mình hơn hai mươi năm về trước, không màng sự đời, không tranh quyền thế, chỉ muốn giữ gìn một thế giới riêng, thế nhưng thế sự bức người, thân bất do kỷ. Năm tháng vô tình đã sớm xóa nhòa đi một thời mơ mộng hồn nhiên, chỉ còn lại một trái tim trăm ngàn vết thương cùng thứ vinh quang phù phiếm.

Nghĩ mà không khỏi đau thương. Hơn hai mươi năm qua, cuối cùng vẫn không phù hợp với lòng oán hận.

Vì để xoa dịu nỗi đau trong lòng, hoàng hậu cầm tay Phượng Triều Hoa nói: “Bổn cung sẽ thành toàn cho con.” Cũng để thành toàn cho giấc mơ đã bị vỡ vụn trong lòng kia.

Sóng mắt Phượng Triều Hoa thoáng qua nét cười, nhưng chớp nhoáng, hàng lông mi dài đậm đen phát run run, ngược mắt nói: “Ý của mẫu hậu là...”

“Truyền ý chỉ Bổn cung, kể từ hôm nay, những người thái tử phi không muốn gặp, bất kể ai cũng không được tự tiện đến tìm, ai vi phạm coi như kháng chỉ.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa cảm động đến rơi nước mắt, “Tạ mẫu hậu thành toàn.” Ba ngày, cuối cùng cũng có trong tay thánh chỉ này rồi.

***

Mặt trời vừa lặn, thái tử nhận được ban thưởng của Hoàng hậu, ngỡ ngàng không biết chuyện gì xảy ra.

“Bẩm điện hạ, hoàng hậu nương nương nói lòng hiếu thảo của thái tử điện hạ thật đáng khen ngợi, do đó mới có phần thưởng này.”

Lòng hiếu thảo? Ngoài trừ cười thái tử phi về, thời gian qua hình như hắn không có làm chuyện gì đặc biệt? Bỗng nhiên Long Liễm Thần cười phá lên hỏi, “Thái tử phi rất được lòng hoàng hậu à?”

“Cũng nhờ lòng hiếu thuận sánh bằng trời của thái tử gia người ạ.” Thái giám truyền chỉ nịnh hót nói.

“Nói thử xem, bản thái tử hiếu thuận như thế nào?” Giọng điệu nghiền ngẫm, cười cợt tùy ý, như sớm đã nhìn thấu tất cả.

Thái giám nọ mở miệng gãi gãi đầu trả lời, “Người sợ hoàng hậu nương nương buồn, cho nên bảo thái tử phi hằng ngày đến cung Phượng Tê trò chuyện cùng hoàng hậu ạ.”

“Ồ?” Long Liễm Thần nhếch môi, “Thiên kim Phượng tướng phủ quả nhiên rất hiểu lòng người.” Trong lời lẽ châm chọc sắc bén ẩn giấu sự khen ngợi khó nhận ra.

***

Cùng lúc đó, Phượng Triều Hoa được Tiểu Phong Tranh và Tiểu Trạ Tử hộ tống về lại cung Phi Phượng.

Thoáng liếc mắt nhìn đáng vẻ Lý Trắc phi ngồi chễm chệ ngay giữa viện, Phượng Triều Hoa nhẹ giọng gọi, “Tiểu Trạ Tử.”

“Có nô tài!”

“Những người khác đâu?” Do nàng yêu cầu, phủ nội vụ chỉ bố trí cho cung Phi Phượng cả thái giám lẫn cung nữ tất cả bốn người, nhưng cũng đâu có lẽ nào vắng lặng thế này.

“Ồ bên trong à.” Đang nói, hai cung nữ và một tiểu thái giám cùng đi ra đón, nói: “Nương nương, người đã về rồi!”

Phượng Triều Hoa gật nhẹ đầu rồi đi thẳng về hướng phòng ngủ, lúc đi ngang qua Lý Trắc phi mới lạnh nhạt nói, “Hôm nay Bồn cung mệt rồi, có chuyện gì ngày khác hãy nói.”

Nghe vậy, phần lửa giận vốn đang vùng vẫy giữa ranh giới kiềm nén và phóng thích mà Lý Trắc phi cố dần từ nãy giờ đã hoàn toàn bộc phát, “Phượng Triều Hoa, Bồn cung đã nhịn người từ lâu rồi!” Lý Trắc phi bỗng đứng phắt dậy, hắt cằm trợn mắt nhìn trừng trừng Phượng Triều Hoa, điệu bộ như thể ‘không phải người chết thì ta vong’.

Phượng Triều Hoa nhú nhú mày, giữa trán thoáng qua vẻ mệt mỏi không kiên nhẫn, “Người đâu, tiền Lý Trắc phi về học lại lễ nghi.” Lời nói hời hợt không mấy để ý.

Thấy Phượng Triều Hoa không thêm ngoảnh lại mà đi thẳng vào phòng, Lý Trắc phi đột nhiên cảm thấy mình giống như thằng hề, một thằng hề bị nàng ta miệt thị, tất nhiên cảm thấy rất nhục nhã, nhưng trong lòng lại bị chi phối bởi sự khó hiểu nhiều hơn. Bị mình khiêu khích như thế, tại sao nàng ta vẫn có thể điềm nhiên như không có gì?

“Trắc phi nương nương?” Tiểu Trạ Tử dặc ý nhắc nhở người nào đó nên cút đi cho nhõ.

Ánh mắt đong đầy lửa giận của Lý Trắc phi bất ngờ liếc ngược trở lại quát: “La lối cái gì! Bồn cung có cho phép người mở miệng nói sao?”

Tiểu Trạ Tử ngược ngừng cúi đầu.

Cảm tức nhìn chằm chằm bóng lưng Phượng Triều Hoa khoanh khắc, trong mắt Lý Trắc phi thoáng qua vẻ tàn ác, hừ lạnh một tiếng, xoay người bãi điện, cùng một đám cung nữ rời khỏi cung Phi Phượng. Thù này không báo, ta thề không làm người!

***

Trong phòng, Phượng Triều Hoa xoa xoa đầu lông mày, lạnh nhạt nói, “Mời Vương công công đến đây.”

Chỉ chốc lát sau, Vương công công đi tới cung Phi Phượng.

“Danh sách phi tử Đông cung tổng cộng có bao nhiêu, bối cảnh ra sao, từ cao xuống thấp, không được bỏ sót chi tiết nào.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa ra dấu bằng mắt với Tiểu Phong Tranh.

Thấy thế, Tiểu Phong Tranh cơ trí lấy ra ngân phiếu đã chuẩn bị lạng lẽ nhét vào tay Vương công công, cười hì hì nói, “Công công nhất định biết nên làm thế nào rồi.”

Vương công công cay đắng cười gượng hai tiếng, đem ngân phiếu cất vào trong tay áo, thành thật sao chép lại tổ tông mười tám đời của tất cả phi tử trong Đông cung.

Cái gọi là: Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*, chính là thế này đây. (Câu gốc là: Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn = tức là dưới quyền người ta cho nên phải lệ thuộc, việt hóa thì chính là: Ăn cơm chúa phải múa tối ngày)

6. Q.1 - Chương 6

Sắc trời dần tối, Phượng Triều Hoa nằm chợp mắt trong bồn tắm, muốn xua tan cả một ngày mệt mỏi.

Đột nhiên, Tiểu Phong Tranh ở ngoài cửa nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, thái tử gia tới.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày nhưng mắt vẫn nhắm nói, “Đang ở đâu?”

“Ngoài cửa ạ. Đã bị Tiểu Trụ Tử ngăn lại.”

Phượng Triều Hoa thở dài, nói thật, nàng thật sự không muốn có bất kỳ chạm trán nào với thái tử, mặc kệ y là người như thế nào, cũng chỉ có thể tăng thêm phiền não.

Trầm ngâm hồi lâu, Phượng Triều Hoa nói: “Nếu thái tử đến là vì thực hiện tâm nguyện của Hoàng hậu, vậy thì mời y vào đi. Còn nếu không phải, hãy nhã nhận từ chối.”

“Tâm nguyện của hoàng hậu nương nương là sao ạ?” Tiểu Phong Tranh tò mò hỏi.

“Y sẽ hiểu.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa vuốt vuốt mi tâm, cảm thấy thật bức bối. Tại sao mình dám khẳng định y sẽ hiểu?

Tiểu Phong Tranh bĩu môi, nàng không cầu mong mình có thể thông minh được như tiểu thư, chỉ hy vọng trời cao có thể biến cho nàng thông minh hơn một chút, như vậy, nàng sẽ không phải nghe không hiểu những lời bí ẩn sâu xa kia của tiểu thư nữa.

Gãi gãi đầu, Tiểu Phong Tranh vừa đi vừa than thở, aizz, dù cho có tiếp tục thắp hương đốt suốt mười năm nữa, mình vẫn không thể thông minh hơn được.

Vừa ra đến tiền viện, từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt khinh khỉnh của thái tử đang liếc nhìn mọi người.

Tiểu Phong Tranh nhanh chóng chạy đến cửa, cúi đầu cung kính thuật lại rõ ràng rành mạch những lời Phượng Triều Hoa nhắn cho thái tử.

Nghe vậy, bờ môi gợn cảm của Long Liễm Thần giật giật, nhếch môi nói: “Tâm nguyện của Hoàng hậu? Nàng ta thật sự bằng lòng cùng bản thái tử thực hiện tâm nguyện của hoàng hậu sao?”

Tiểu Phong Tranh run cầm cập, tự dưng cảm thấy rợn cả tóc gáy, tại sao trên mặt thái tử rõ ràng là đang cười nhưng lại đáng sợ như địa ngục Tu La vậy?

“Người có thể đi truyền lời rồi.” Long Liễm Thần nói rất nhỏ, đáy mắt thoáng hiện hàn quang.

Tiểu Phong Tranh hoàn hồn, vội vàng chạy về phòng kêu lên, “Tiểu thư tiểu thư, thái tử đáng sợ quá!”

Trong phòng Phượng Triều Hoa vẫn không có động tĩnh, chỉ phát ra mấy tiếng rì rì khe khẽ.

Tiểu Phong Tranh lập tức bùm miệng, so với trời đất bao la thì giấc ngủ của tiểu thư là trên hết, không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Nhớ lại lần trước tướng phủ náo loạn, tối nào cũng có nhân sĩ bắt mình ra vào, tiểu thư liền quyết định lên đi Nam Lăng kéo dài đến hơn ba tháng. Lấy đó làm gương, lần này mình không thể để tiểu thư chuẩn khỏi Đông cung được.

Nhưng mà, ngủ trong nước sẽ dễ bị nhiễm lạnh. Mà mình thì lại không có sức để bồng tiểu thư ra, phải làm sao đây?

Suy đi nghĩ lại, mắt Tiểu Phong Tranh bỗng sáng lên, vui mừng hớn hở chạy đến trước mặt thái tử nói: “Thái tử gia, tiểu thư nô tỳ đã ngủ thiếp đi trong bồn tắm rồi.”

Long Liễm Thần cau mày, nữ nhân này ham ngủ đến vậy sao?

Thấy mặt thái tử không vui, Tiểu Phong Tranh lại nói, “Thái tử gia có thể phụ với nô tỳ bồng tiểu thư sang giường được không ạ?” thái tử gia là phu quân tiểu thư, dù cho có nhìn tiểu thư sạch sẽ chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Chân mày Long Liễm Thần càng nhíu càng cao, bồng nàng ta ra khỏi bồn tắm? Chẳng lẽ tiểu nha hoàn này không biết, phụ nữ vừa tắm xong sẽ có sức hấp dẫn đến cỡ nào sao?

Đột nhiên Long Liễm Thần cười tươi như hoa, xấu xa nói, “Coi như Bản thái tử làm người tốt một lần vậy.” Có điều, hắn không phải quân tử, càng không phải là Liễu Hạ Huệ. Mặc dù hắn chưa bao giờ động phòng với ai, nhưng mà, ai nói không thể có ngoại lệ?

Khi Long Liễm Thần vào tới phòng tắm thì lập tức trợn tròn mắt, nói: “Người đâu?”

Tiểu Phong Tranh đứng bên cạnh vội vàng đặt ngón trỏ lên môi, “Xuyt, nhỏ tiếng thôi ạ, coi chừng đánh thức tiểu thư.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần rất hứng thú vòng tay trước ngực, xem ra, hắn đã đánh giá thấp mức độ tham ngủ của nàng.

Tiểu Phong Tranh nhả mặt thốt lên: “Ủa, tiểu thư đâu mất rồi?”

Nét cười trên mặt Long Liễm Thần càng đậm, có nha hoàn lơ mơ kiểu này, rốt cuộc ai chăm sóc ai?

Tiểu Phong Tranh gãi gãi ót, ngượng ngùng nói, “Không thấy Tiểu thư đâu nữa.”

Long Liễm Thần khẽ nhú mày, gật nhẹ đầu nói, “Chuyện đã rõ ràng rồi.” Sau đó, đi về hướng đại sảnh, lạnh nhạt nói, “Bảo nàng tới đại sảnh kiến giá.”

Tiểu Phong Tranh mím mím môi, không tình nguyện đi về phía phòng ngủ Phượng Triều Hoa. Trong lòng mặc niệm, tiểu thư à, Tiểu Phong Tranh em thật sự không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, nhưng mà, thái tử gia thiệt là đáng sợ.

“Cốc cốc...”

Không ai trả lời.

Tiểu Phong Tranh thở dài ảo não, tiểu thư quả nhiên đã ngủ rồi.

“Đứng đây làm gì hả?”

“Ồi...” Tiểu Phong Tranh bị giọng nói từ sau lưng hù sợ thất thanh hét lên.

Phượng Triều Hoa buồn cười gõ đầu nàng nói: “Có phải là thấy quỷ đâu, sao lại sợ đến thế này cơ chứ!”

Tiểu Phong Tranh sờ sờ mũi, “Tiểu thư...cô...Sao cô không ngủ?”

“Cùng Thanh tam thiếu nói chút chuyện.” Giải thích đơn giản, sau đó Phượng Triều Hoa đẩy cửa vào phòng tính đi ngủ.

“Thanh tam thiếu?” Tiểu Phong Tranh trợn to hai mắt, lại thất thanh hô lên, “Hắn tới làm gì? Chẳng lẽ tiểu thư lại muốn đi Nam Lăng nữa ư?”

Phượng Triều Hoa thở dài nói, “Đúng thật là ta rất muốn đi.” Nhưng mà, hôm nay đã gả làm vợ người ta rồi, không còn tự do nữa, mọi việc đều phải suy nghĩ kỹ rồi hắn làm.

Mặt mày Tiểu Phong Tranh trắng bệch nói: “Không được không được, tiểu thư không thể đi!”

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Tiểu Phong Tranh, Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thái tử đi chưa?”

Nghe vậy, lúc này Tiểu Phong Tranh mới nhớ tới chuyện chính, vội vàng nói, “Thái tử gia đang chờ ở đại sảnh.”

Phượng Triều Hoa nhú mày thở dài, “Sao y cứ nhất quyết muốn gặp ta?” Nàng không tin là y sẽ thật lòng đồng ý thực hành nghĩa vụ vợ chồng với mình. Nói cho cùng, phi tử trong Đông cung nào có ai nhận nổi vinh hạnh đặc biệt này. Nàng cũng không phải là người ngoại lệ.

Tiểu Phong Tranh bĩu môi, đem mọi chuyện đã xảy ra kể lại từ đầu chí cuối.

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa hơi không vui nói, “Ai cho phép ngươi tự chủ trương.” May là Tam ca tới chơi đúng lúc, nếu không, mình và y lại vướng phải rối ren không rõ rồi.

7. Q.1 - Chương 7: Thích Khách Đột Kịch

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa hơi không vui nói, “Ai cho phép người tự chủ trương.” May mà Tam ca tới chơi đúng lúc, nếu không, mình và y lại vướng phải rối ren không rõ rồi.

Tiểu Phong Tranh bĩu môi cúi đầu lí nhí nói, “Tiểu Phong Tranh biết sai rồi.”

Phượng Triều Hoa bắt đắc dĩ liếc nàng một cái, “Đừng bày ra điệu bộ uất ức đó, tiểu thư ta còn chưa tính sổ với em đâu.”

Tiểu Phong Tranh le lưỡi nói, “Thái tử gia vẫn còn chờ ở đại sảnh đây. Tiểu thư có muốn đi gặp người không?”

Kẻ địch đã tấn công tới tận cửa, nàng còn đường để tránh sao? Phượng Triều Hoa mím mím môi nói: “Ta đi đổi y phục trước, rồi lập tức ra ngay.” Tam ca đột nhiên đến thăm làm nàng trở tay không kịp, ngay cả y phục cũng không kịp thay.

“Tiểu thư là người hiền lành nhất trần gian.”

“Người hiền hay bị bắt nạt. Làm kẻ hiền lành cũng chẳng có gì tốt.” Đằng sau cái hiền lành là phiền toái vô tận.

Tiểu Phong Tranh gãi gãi ót, tự nhủ thầm, “Không hiểu, không hiểu.”

“Mau ra đại sảnh đón tiếp đi. Đừng đánh giá cao tính kiên nhẫn của thái tử.”

Khó hiểu thật. Tiểu Phong Tranh bĩu môi nhưng vẫn rời đi. Mặc dù nàng nghe không hiểu lời tiểu thư nói, nhưng nàng biết lời tiểu thư nói đều luôn đúng. Cả lão gia cũng răm rắp nghe lời tiểu thư nói đó thôi.

Nhìn dáng vẻ giận dữ trẻ con của Tiểu Phong Tranh, Phượng Triều Hoa trầm ngâm một hồi rồi thở dài, “Tam ca nói không sai. Nha đầu này quá đơn thuần, không thích hợp cuộc sống ở hoàng cung, vậy chẳng lẽ Nam Lăng thích hợp sao?” Mấy năm gần đây, Nam Lăng cũng đâu có hòa bình.

“Yên tâm, nghĩa phụ sẽ bảo vệ cho cô ấy vẹn toàn.” Thanh Phong Phổ bỗng đứng xuất hiện.

“Sao còn chưa rời khỏi đây?” Nàng tưởng là y đã đi từ lâu rồi.

Thanh Phong Phổ thần nhiên nói, “Bị người cản lại.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì?” Hình tượng ôn tồn nho nhã của người này có thể qua mặt được người khác, nhưng không thể gạt được nàng. Sát khí thoáng hiện kia ở trước mặt nàng chỉ càng thêm giấu đầu hở đuôi.

Thanh Phong Phổ nhướng mắt nhìn tới đại sảnh nói: “E rằng, ở phía trước hiện đang rất nóng nực.”

Phượng Triều Hoa thở dài nói, “Là muội rất biết cách rước lấy rắc rối, hay rắc rối lại cứ thích trêu chọc muội?” Rõ ràng nàng không ưa những chuyện phiền phức, nhưng lại không tránh khỏi.

“Nếu không đi cứu người, phiền phức sẽ càng lớn hơn nữa.” Giọng điệu của Thanh Phong Phổ như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Phượng Triều Hoa cười nói, “Có vẻ như huynh vui lắm thì phải?”

“Dĩ nhiên.” Thanh Phong Phổ nhếch nhếch môi, “Ta đợi muội bị những rắc rối ở Đông cung buộc cho phải bỏ đi.” Giọng nói rất nhẹ nhưng tuyệt đối không giống như nói đùa chút nào.

“Huynh biết rõ, chuyện đó là không có thể.”

“Chỉ cần muội đồng ý, ta sẽ lập tức đưa muội đi.”

Phượng Triều Hoa cười nói, “Nếu muội muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.” Ngừng một chút rồi nói tiếp, “Nhưng, muội không muốn đi.”

“Tại sao không muốn đi?” Chẳng phải muội ấy rất ghét phiền phức sao? Trong khi đó, Kinh Thành là nơi tập trung rất nhiều người xuất sắc, từ đó mới dẫn đến phiền phức.

“Tại sao phải đi?” Phượng Triều Hoa hỏi ngược lại.

“.....” Thanh Phong Phổ cứng họng.

“Muội phụng chỉ nhập chủ Đông cung, bỏ đi thế này, chẳng phải tức là lấp xác mấy trăm sinh mạng trên dưới của Phượng gia?” Cuối cùng, Phượng Triều Hoa nhếch nhẹ môi nói, “Huống chi, ở đây, cũng đâu có chỗ nào không tốt. Ăn, uống, ngủ đều rất tốt...À, có cái ngủ là không được tốt mấy.” Phượng Triều Hoa le lưỡi, đáng vẻ y hệt như một nữ nhi tiểu học.

Tay phải Thanh Phong Phổ che miệng ho nhẹ mấy cái, cố nén cười, một hồi lâu mới mở miệng nói, “Vẫn còn tham ngủ thế à!”

Phượng Triều Hoa đỏ mặt nói: “Ngủ là chuyện thường tình của con người, làm gì mà tham hay không tham.”

Thanh Phong Phổ cười cười, đột nhiên chuyển đề tài nói: “Nhị tỷ chuẩn bị tỷ vũ cầu hôn.”

“Muội còn tưởng tỷ ấy sẽ chọn ném tú cầu ấy chứ.” Phượng Triều Hoa nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

“Tại sao nghĩ vậy?” Chẳng lẽ trước đó nhị tỷ đã tiết lộ quyết định kén rể với muội ấy?

“Ném tú cầu so ra đơn giản hơn.” Phượng Triều Hoa nói như đó là chuyện hiển nhiên.

Thanh Phong Phổ lại lần nữa cứng họng, hồi lâu mới nói, “Tỷ ấy không sợ phiền à.”

“Đại ca thì sao? Sẽ giúp tỷ ấy lập võ đài chiêu phu sao?” Trong giọng nói của Phượng Triều Hoa có chút thú vị.

Trên gương mặt điềm đạm của Thanh Phong Phổ thoáng để lộ ra sự tính toán ngầm, “Trở về Nam Lăng rồi biết.”

Phượng Triều Hoa đang định hỏi tiếp, nhưng phát hiện phía trước có tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, nhú nhú mây, rất muốn coi như không thấy gì.

Thanh Phong Phổ cười nói, “Không định đến giúp à?”

“Thích hợp sao?”

“Hắn là vị hôn phu của muội mà.”

“Không chết đâu.” Tuy nói thế, Phượng Triều Hoa cúi đầu như không quan tâm, nhưng lại đang liếc nhìn để ý tình hình ở phía trước.

Thanh Phong Phổ thấu hiểu cười nói: “Ta đi cứu Tiểu Phong Tranh, sẵn tiện bắt cô ấy về Nam Lăng luôn.”

“Tốt vậy sao?” Phượng Triều Hoa hơi phân vân, nàng rất hiểu tính cách của Tiểu Phong Tranh, nếu như bị bắt đi mà không rõ nguyên do, có lẽ sẽ cùng liều chết với bọn cướp. Phượng Triều Hoa đột nhiên nói, “Quyết định vậy đi.”

Lần này, đối lại người ngạc nhiên là Thanh Phong Phổ, sao muội ấy lại đồng ý nhanh như vậy?

Phượng Triều Hoa thầm cười, sau đó rất thản nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của Thanh Phong Phổ.

Một lúc sau, Thanh Phong Phổ vội vàng nói, “Ba tháng sau, gặp ở Nam Lăng.” Lời vừa dứt, người cũng biến mất theo.

Ngay sau đó, tiền viện truyền đến tiếng khóc quỵ dị.... “Tiểu thư.... cứu mạng...”

Nụ cười trên mặt Phượng Triều Hoa càng tươi như hoa, Tam ca...tự cầu nhiều phúc đi.

Ổn định lại tâm trạng xong, Phượng Triều Hoa miễn cưỡng bước nhanh đi tới tiền viện.

Khi Phượng Triều Hoa bước vào đại sảnh thì trước mắt tối đen như mực, chỉ mơ hồ nhìn thấy hai bóng người đang đánh nhau rất quyết liệt. Mặc dù nàng không nhìn rõ diện mạo hai người đó, nhưng có thể khẳng định người đang chiếm thế thượng phong chính là thái tử vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng. Bởi

vì y phục dành cho hoàng thân quốc thích đều được dùng tơ vàng kết vòng xung quanh. Cho nên, một thân y phục rực rỡ của thái tử trong đêm tối nhìn vô cùng bắt mắt.

Trong lòng biết thái tử sẽ không bị thương, mà thích khách cũng không có đồng đảng, Phượng Triều Hoa cứ thế ung dung nhàn nhã tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống xem cuộc chiến.

8. Q.1 - Chương 8: Thái Tử Bị Thương

Ước chừng qua nửa canh giờ, hai người vẫn đánh nhau với khí thế quyết liệt, thắng bại khó phân.

Phượng Triều Hoa ngáp dài, một tay chống cằm, hai mắt híp lại, ngủ mà như không ngủ.

Một lúc sau, Phượng Triều Hoa thở phì phì, nhào người lên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Long Liễm Thần đang bận đánh nhau túi bụi với thích khách thấy thế cũng suýt bật cười ra tiếng, nhú mắt, tiện tay tóm lấy chung trà ném qua.

Sơ sẩy một chút, cánh tay trái của Long Liễm Thần bị thích khách ột kiếm, ngay sau đó, thích khách suất kiếm vung về phía Phượng Triều Hoa.

Long Liễm Thần thất kinh, vội vàng phi thân đi ngăn cản, một mặt vừa bám chặt thích khách, vừa dùng những thứ có thể dùng được để nhắc nhở nữ nhân kia, ngủ cũng không biết chọn nơi mà ngủ.

Đáng tiếc, Phượng Triều Hoa chỉ nhẹ nhàng đổi một tư thế khác rồi tiếp tục ngủ say sưa.

Bởi vì đèn đã bị thích khách dập tắt trước nên Long Liễm Thần không thấy rõ tình huống cụ thể phía bên Phượng Triều Hoa, nhưng chỉ dựa vào tiếng hít thở đều đều kia, không cần nhìn cũng biết, nàng ngủ tương đối ngon lành.

Long Liễm Thần cũng hết cách, từ khi nàng xuất hiện thì thích khách đã vô ý hoặc cố ý công kích nàng, rõ ràng nàng mới là mục tiêu chân chính của thích khách. Nhưng hắn là một người ngoài cuộc vô tội ở đây đang chảy máu chảy mồ hôi, còn nàng là người trong cuộc lại hồn nhiên ngủ say sưa, cái này có phải hơi vô lý hay không?

Thở dài một tiếng, Long Liễm Thần tự nhận mình xui xẻo, tăng nhanh thế công trên tay, ý đồ đánh nhanh thắng nhanh.

Bên kia, thích khách càng lúc càng kiệt sức, cuối cùng sau khi bị Long Liễm Thần đâm ột kiếm sau lưng liền bỏ trốn mất dạng.

Nhìn tới phương hướng thích khách vừa đi, Long Liễm Thần không có đuổi theo mà nhanh gọn thu hồi nhuyễn kiếm, nhanh như chớp, bên hông lại có thêm một vòng vàng quanh eo chiếu sáng lấp lánh, vô cùng bắt mắt.

“Bùm...” Tiếng vang thật lớn, cái bàn chia năm xẻ bảy, sập thành một đồng phế tích.

Phượng Triều Hoa giật mình bật dậy, thân thể không kiểm soát được rơi xuống theo, đang muốn mượn sức đứng lên, nhưng khóe mắt thoáng qua ngay bên cạnh sáng rực lên ánh viền vàng, đột nhiên nhếch môi ngả xuống theo tư thế trước đó. Thời điểm sắp sửa va chạm với mặt đất thì không ngoài dự đoán, y đã ra tay.

Long Liễm Thần đỡ nàng lên nói: “Thiên kim tướng phủ quả nhiên đặc biệt.”

Phượng Triều Hoa nhếch nhẹ môi, thản nhiên nói, “Đa tạ thái tử gia ra tay cứu giúp.” Dứt lời, lui nhẹ về phía sau, thoát khỏi ngực y.

Long Liễm Thần nhếch môi cười như không cười, giọng nói trầm ấm trong bóng đêm mang theo hơi thở mập mờ, “Nếu vậy, nàng định báo đáp bản thái tử thế nào đây?”

“Nô tỳ không có gì để báo đáp.”

“Có thể lấy thân báo đáp.” Long Liễm Thần cười nói.

Phượng Triều Hoa nhú mày, “Thái tử gia nói đùa, nô tỳ đã gả vào Đông cung, sao còn phải lấy thân báo đáp?”

“Cam tâm tình nguyện à?”

“Không quan trọng.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Long Liễm Thần như có điều suy nghĩ, than nhẹ, “Không quan trọng sao?”

Phượng Triều Hoa run lên, ngay sau đó bình tĩnh lại, nói sang chuyện khác, “Bị thương?” Mùi máu tươi không nồng, nàng không thể xác định là trên người y hay của thích khách lưu lại.

Long Liễm Thần hơi kinh ngạc, không ngờ khứu giác nàng lại nhạy cảm đến thế.

Thấy y không trả lời, Phượng Triều Hoa coi như y thừa nhận, đang định đi lấy kim sang được cho hấn nhưng nghĩ lại hay là thôi đi. Thiên kim tướng phủ mang theo kim sang được làm đồ tùy thân, đây cũng là một vấn đề đáng được tra cứu. Nếu bị tra cứu, cũng đồng nghĩa với chuốc lấy phiền toái.

Trong đêm tối, Phượng Triều Hoa nhú mày nhẹ than, “Thái tử gia nên nhanh chóng tìm ngự y để băng bó vết thương đi.”

“Vết thương nhỏ mà thôi, không cần gì kinh động mọi người.” Long Liễm Thần lại nói, “Nơi này không phải có kim sang được hay sao?”

Phượng Triều Hoa do dự một chút rồi nói: “Có. Nhưng mà, nô tỳ không hiểu biết về y thuật, tùy tiện băng bó cho thái tử gia, sợ rằng không ổn.”

Long Liễm Thần cau mày, nàng cố ý hạ thấp mình nhưng cũng không thể che giấu vẻ lạnh lùng trong giọng nói.

Thấy Long Liễm Thần im lặng rất lâu không nói gì, Phượng Triều Hoa có chút lo lắng hỏi, “Có thể đi được không?” Dựa vào võ công của y, bị thích khách đâm bị thương đã rất bất ngờ rồi. Nếu bị thương nặng, vậy thì càng lạ lùng hơn rồi.

Long Liễm Thần cười khẽ, “Nếu thật sự đi không được, nàng sẽ nhường lại giường sao?” Đêm tân hôn ngủ trên sàn nhà, sợ rằng không có ai mà không nhớ.

“Cung Phi Phượng có rất nhiều phòng.”

Long Liễm Thần không nói gì nữa, môi nhếch lên nụ cười tự giễu, nàng ta phòng tránh mình như nước lũ với thú dữ.

Trong phút chốc, bầu không khí bỗng lặng ngắt như tờ.

Mối quan hệ khó xử, không khí ngột ngạt, với tính cách nguội lạnh như Phượng Triều Hoa, cũng không chịu nổi nhìn nhau chẳng nói gì như vậy. Mím mím môi, Phượng Triều Hoa đi thẳng vào vấn đề, “Sao bên người không có thị vệ hộ giá?”

Không có thị vệ, là bởi vì hấn thích một mình độc lai độc vãng, mặc kệ là trong cung hay ngoài cung. Nhưng hấn không có ý định giải thích.

Phượng Triều Hoa thở dài, lần nữa khẳng định, giữa nàng và y không cần thiết để trao đổi nữa. Vì vậy khẽ gọi, “Tiểu Trụ Tử.”

“Nô.....Nô tỳ ở đây.” Tiểu Trụ Tử từ dưới đáy bàn bò ra ngoài.

“Đưa thái tử về.” Dứt lời liền bỏ đi.

Thấy thế, mặt Long Liễm Thần lộ vẻ hứng thú, lần đầu tiên hấn gặp một nữ nhân thấy hấn mà lạnh lùng như thế, rất thú vị.

“Thái tử gia?” Tiểu Trụ Tử run run gọi.

“Không cần.” Bỏ lại mấy chữ, Long Liễm Thần cũng đứng dậy rời đi

Sau khi rời khỏi cung Phi Phượng, Long Liễm Thần không đi thẳng về, mà đi tới bên hồ nước ở một góc khuất trong Đông cung, xé ống tay áo xuống, tùy tiện xử lý sơ vết thương. Sau đó, nằm thẳng cẳng ra bãi cỏ đêm sao.

Tâm tư đi hoang một hồi lâu, đột nhiên phía trên đầu truyền đến tiếng cười.

“Chậc...Chậc...Chậc, bị thái tử phi đuổi ra ngoài cũng đâu cần phải ngủ trên cỏ nha. Đông cung còn thiếu gì giường.”

Long Liễm Thần bị tiếng nói kia làm giật mình, liếc người nọ nói: “Nha đầu muội đó, hơn nửa đêm không ngủ, chạy ra đây làm loạn sao?”

Long Hiểu Vân ngồi xuống bên cạnh hắn, nhếch cái miệng nhỏ xinh nói: “Người ta thấy huynh ở chỗ này có một mình, sợ huynh gặp chuyện không may chứ sao.”

“Làm sao muội biết ta ở đây?” Hắn có vẻ quan tâm đến vấn đề này hơn.

“Nàng ta nói.”

“Nàng nào?”

“Trừ thái tử phi của huynh ra, còn ai vào đây.”

Long Liễm Thần cau mày, ý bảo nói cụ thể một chút.

Long Hiểu Vân nhún nhún vai nói: “Đừng hy vọng vào muội. Muội cái gì cũng không biết.”

“Thật sao?”

“Là thật chứ sao. Muội đang cùng chu công đánh cờ ở dưới cực kỳ cao hứng, Tiểu Trữ Tử ở cung Phi Phượng đột nhiên đến báo, nói với muội huynh đang ở chỗ này, bảo muội tới tìm huynh. À, đúng rồi, hắn còn nói huynh bị thương.” Lúc này Long Hiểu Vân mới sực nhớ quan tâm tới thương thế huynh trưởng của mình.

“Không có gì đáng ngại.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói.

Hai tay vết sau ót, đôi mắt thâm thúy của Long Liễm Thần nhìn lên bầu trời đêm một hồi lâu, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

9. Q.1 - Chương 9: Thị Vệ Cận Thân

Ngày hôm sau, khắp nơi trong Đông cung giăng đầy vẻ kỳ quặc, đặc biệt nhất là thư phòng thái tử, hoa cỏ cây cối nơi nơi theo gió chấp chớn phát ra tiếng sần sật, như nụ cười ma quỷ của hoa anh túc, khiến cho những người đến gần không khỏi phát rét rợn người.

Trong phòng, Long Liễm Thần đang vùi đầu phê duyệt tấu chương, chưa hề ngẩng đầu lên nhìn xem quang cảnh những người ở bên ngoài lấy một lần.

“Thuộc hạ phụng mệnh tới báo vệ thái tử điện hạ.” Tuy Long Ngũ cúi đầu nhưng giọng điệu không tỏ ra kiêu ngạo cũng chẳng khiêm tốn.

Long Liễm Thần vẫn cúi đầu lạnh nhạt nói, “Không cần.”

Long Ngũ trầm mặc không nói.

“Ấy da da, tam ca huynh đừng nên làm khó Long Ngũ người ta chứ. Nếu như hắn quay về thì chính là kháng chỉ bất tuân. Kháng chỉ bất tuân đó nha!” Long Hiểu Vân trợn to hai mắt không đồng ý nói.

Long Liễm Thần nguyền xéo nàng nói: “Muội rất muốn giữ hắn lại?”

Long Hiểu Vân gật đầu thật mạnh, không chút nghĩ ngợi nói: “Đại ca đã bị tiểu nhân tàn ác ra tay sát hại, muội không hy vọng huynh cũng...” Nói tới đây thì nghẹn lời.

“Sẽ không.” Long Liễm Thần ngược mắt nhìn vào khoảng không, đáy mắt thoáng qua tia rét lạnh, quanh thân tỏa ra sát khí không hề che giấu.

“Nhưng đúng là tối qua huynh đã bị thương mà!”

“Đó là ngoài ý muốn.” Nghĩ đến chuyện đêm qua, Long Liễm Thần không nhịn được nhíu mày, giống như đang rất tập trung suy nghĩ về mối nghi ngờ nào đó.

“Lỡ như lại có thêm lần ngoài ý muốn nữa thì sao?”

Nghe vậy, Long Liễm Thần thu hồi vạn mồi suy nghĩ, vỗ vỗ đầu Long Hiểu Vân nói: “Gần đây Đông cung không an toàn, muội tạm thời dọn đến cung Phượng Tê của mẫu hậu đi.”

“Muội không cần!” Long Hiểu Vân nói với vẻ mặt kiên định.

“Đừng bướng bỉnh.”

“Có Long Thất bảo vệ muội, không sao đâu mà.” Long Hiểu Vân làm bộ đáng thương nhìn huynh trưởng, rất sợ y từ chối nguyện vọng nhỏ nhỏ của mình.

“Ba ngày. Chỉ cần muội đồng ý dọn đến cung Phượng Tê ở ba ngày, ta sẽ dẫn muội xuất cung chơi.”

Long Hiểu Vân chu miệng lắm bầm, “Lần nào cũng vậy, cưỡng bức không được thì dụ dỗ. Làm như thế người ta không vững lập trường vậy.”

Long Liễm Thần nhướn mày nén cười nói, “Muốn đi hay không, muội tự quyết định.” Dáng vẻ đó, hẳn đã quá hiểu rõ.

Long Hiểu Vân bắt mẫn dậm chân, hơi nhụt chí đập đập cái bóng của mình, “Lần nào cũng chịu thỏa hiệp, thật chẳng có chút khí phách nào cả.”

Nhìn bóng lưng Long Hiểu Vân bỏ đi, Long Liễm Thần khoái chí cười vang, tiểu muội của hắn đáng yêu nhất chính là điểm này.

Long Hiểu Vân bỗng dừng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn lại y, tức giận quay đầu bỏ đi nhưng miệng thì vẫn lắm bầm nói, “Chẳng nề mặt chút nào cả, còn cười trắng trợn như thế!”

Long Liễm Thần lắc lắc đầu với vẻ mặt cứng chiều, một hồi lâu mới nghiêm mặt nói, “Phụ hoàng biết đêm qua ta bị ám sát rồi à.” Nếu đã quyết định giữ hắn lại thì chính là người mình. Mà đối với người của mình thì không cần phải tỏ vẻ.

Long Ngũ lộ vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ngài bị thương?”

“Phụ hoàng không biết?” Nếu không biết, tại sao lại đột nhiên phái thị vệ tới?

Nhìn thấu nghi vấn của Long Liễm Thần, Long Ngũ giải thích, “Là hoàng hậu đề xuất yêu cầu với Hoàng thượng.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần càng thêm khó hiểu, từ khi bản thân biết nhìn nhận sự việc cho tới nay, cũng chưa từng thấy mẫu hậu dành cho phụ hoàng thái độ thiện cảm nào, chớ đừng nói chi là chủ động đưa ra yêu cầu gì đó, nguyên do trong đó, hẳn đương nhiên cũng hiểu được phần nào. Đã từng cố gắng thử đi hòa giải mối quan hệ của cả hai, nhưng lần nào cũng đều vô dụng, cuối cùng chỉ có thể thán một tiếng, cỏi chuông phải do người buộc chuông!

Rốt cuộc là cái gì đã thay đổi mẫu hậu đây?

Long Liễm Thần đột nhiên nhướn mày lên nhỏ giọng lắm nhảm, “Chẳng lẽ là nàng?” Sau đó, ngược mắt hô lên, “Người đâu.”

“Thái tử gia có gì phân phó?” Vương công công vào cửa thưa.

“Hôm nay thái tử phi có đến cung Phượng Tê không?”

“Việc này...” Vương công công suy nghĩ một chút rồi nói: “Nô tài chỉ biết là buổi sáng thái tử phi có đi ra ngoài, về phần có đến cung Phượng Tê hay không, nô tài cũng không rõ ạ.”

Long Liễm Thần cúi đầu trầm ngâm một hồi rồi nói: “Bãi giá cung Phi....cung Phượng Tê.” Hay là đến chỗ mẫu hậu xác nhận trước xem thế nào.

***

Tại cung Phượng Tê, hoàng hậu và công chúa Long Hiểu Vân đang trò chuyện vui vẻ thì Long Liễm Thần đột nhiên từ trên trời giáng xuống ngồi vào giữa hai người nói: “Tán gẫu chuyện gì mà vui vẻ dữ vậy.”

“Hừ!” Long Hiểu Vân hừ mũi với y.

Long Liễm Thần cười gồ nàng một cái, rồi quay đầu sang nói với Hoàng hậu: “Tâm tình của mẫu hậu hôm nay không tệ ha.”

Hoàng hậu trừng mắt nhìn nhi tử nói: “Cửa chính đằng hoàng không đi, lại cứ muốn vượt nóc bằng tường.”

“Đều giống nhau cả.” Long Liễm Thần không quan trọng nói.

“Con nha, nên có chút dáng vẻ của thái tử.”

Long Liễm Thần cười mỉm đem trà đưa đến tận tay Hoàng hậu, lảng sang chuyện khác, “Có chút việc muốn hỏi người.”

“Con không thể nghiêm túc nghe Bẩm cung nói hai câu sao?” hoàng hậu oán trách nói.

“Có phải hôm nay nàng đã tới không ạ?” Long Liễm Thần không nhìn thẳng hoàng hậu mà than phiền nói.

“Ai?” hoàng hậu vờ thắc mắc.

“Còn ai nữa! Đương nhiên là thái tử phi thân ái của huynh ấy rồi...!” Long Hiểu Vân nháy nháy mắt, cười hăng hắc nói.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt hoàng hậu trở nên mập mờ nói: “Đúng rồi. Con bé có tới. Có chuyện gì không?”

“Chỉ hỏi một câu.” Long Liễm Thần hơi mất tự nhiên nói.

Hoàng hậu cười cười gật đầu, không để ý đến hấn nữa, tiếp tục tán dóc với Long Hiểu Vân.

Long Liễm Thần bất đắc dĩ thở dài nói: “Nàng ta nói gì với mẫu hậu?”

Hoàng hậu nói, “Nói rất nhiều. Con muốn biết gì?”

Long Liễm Thần nói, “Mẫu hậu biết rõ nhi thần muốn biết gì mà.”

Hoàng hậu lắc đầu, “Không biết.”

“Mẫu hậu?” Long Liễm Thần cao giọng thốt lên.

“Thôi được, không đùa con nữa.” hoàng hậu cười ha hả nói, “Con bé nói con cần một thị vệ cận thân có võ công cao cường và phải trung thành.”

“Quả nhiên là nàng nhiều chuyện!” Tuy ngoài miệng Long Liễm Thần tỏ vẻ bất mãn với hành động tự ý của Phượng Triều Hoa, nhưng trong lòng lại thấy vui và rất hạnh phúc. Bỗng nhiên thấy buồn bực nhíu mày, tay cầm ly trà cũng không kiềm được mà nắm chặt hơn.

Đối với phản ứng của hấn, hoàng hậu cũng có phần thấy lạ, lo sợ vợ chồng son bởi vì vậy mà giận dỗi, nên nói: “Con bé cũng vì muốn tốt cho con.”

“Mẫu hậu, mặc kệ huynh ấy.” Long Hiểu Vân hả hê nhìn Long Liễm Thần nói: “Có phải rất muốn mắng ỉnh một trận hay không?”

Long Liễm Thần giương mắt lên nhìn, vẻ mặt đã khôi phục bình thường, hờ hững nhìn nhìn Long Hiểu Vân, điềm tĩnh tự nhiên nâng chung trà lên nhấp nhẹ một hớp.

Long Hiểu Vân liếc mắt khinh thường, cũng không cảm thấy xấu hổ mà nói lên điểm yếu của mình, “Mỗi lần muội bị khuất phục dưới cường chế và dụ dỗ của huynh thì sẽ tự soi gương mắng mình.” Biết rất rõ nên coi những cảm dỗ của huynh ta như cặn bã bỏ đi, nhưng lần nào cũng bị huynh ta sỏ mũi dẫn đi mà cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Long Liễm Thần nhướng mày, đặt ly trà xuống, điệu bộ ung dung chờ đợi lời sau của nàng.

“Vẻ mặt vừa rồi của huynh, giống y chang vẻ mặt của muội lúc ở trong gương.” Long Hiểu Vân huênh hoang nói.

Đối với lời nói của Long Hiểu Vân, Long Liễm Thần gạt sang một bên coi như không nghe thấy, nói sang chuyện khác: “Phụ hoàng đâu ạ?”

Lại bị xem thường! Long Hiểu Vân vênh môi hậm hực, dạo gần đây tam ca thường không thèm để ý tới mình.

Nghe tới hai chữ ‘phụ hoàng’, rõ ràng hoàng hậu cũng người lại mấy giây, sau đó vuốt ve chung trà nói: “Ở Ngự thư phòng nghị sự cùng Thừa tướng, dường như Nam Lăng đã xảy ra chuyện lớn gì đó.”

Long Liễm Thần gạt đầu, chuyện ở Nam Lăng hẳn có biết một chút, “Sao đột nhiên mẫu hậu lại có hứng thú với quốc sự vậy?” Thật ra thì hẳn muốn hỏi, rốt cuộc Phượng Triều Hoa đã nói gì, khiến ấu hậu bỏ xuống được vương mắc đã đeo đẳng mình mấy chục năm qua.

10. Q.1 - Chương 10: Một Mình Hồi Phủ

“Là phụ hoàng con kiên quyết muốn nói.” hoàng hậu nói với vẻ không được tự nhiên.

Thấy thế, Long Hiểu Vân trừng mắt nhìn Long Liễm Thần nói: “Hãy da, huynh chỉ cần trông chừng thái tử phi của mình cho tốt là được rồi. Đừng quản chuyện của phụ hoàng và mẫu hậu.” Bộ huynh ấy không thấy mẫu hậu ngượng ngùng sao?

Long Liễm Thần há miệng còn muốn hỏi tiếp, nhưng Long Hiểu Vân đã nháy mắt ra dấu với y, cuối cùng đành nói, “Tẩu ấy đã về nhà mẹ đẻ rồi đó. Huynh còn không lo trông chừng tẩu ấy đi.”

“Nàng về tướng phủ?”

“Huynh không biết sao?” Long Hiểu Vân ra vẻ kinh ngạc, “Tẩu ấy là thái tử phi của huynh, mà huynh ngay cả chuyện tẩu ấy về nhà mẹ đẻ cũng không biết à!”

Long Liễm Thần lạnh mặt nguyệt nàng, thản nhiên nói, “Mẫu hậu cho phép?”

Hoàng hậu gạt đầu, “Tướng phủ thanh tĩnh.”

“Nàng ta là thái tử phi của con.” Giọng nói hơi không vui.

Hoàng hậu thở dài nói: “Gần đây Đông cung không an toàn.”

Long Liễm Thần bật cười khế, Đông cung quả thực là không an toàn. Không cần nghĩ cũng biết thích khách tới hôm qua là do ai phái tới. Hẳn không truy cứu, không có nghĩa là hẳn không biết người nào để truy cứu.

“Con bé nói, tôi qua thái tử gia không làm kinh động Ngự Lâm quân, chứng tỏ chàng không muốn làm lớn chuyện. Đã như vậy, hay là con dâu tạm thời hồi tướng phủ sẽ tốt hơn. Tránh cho lại có kẻ ý đồ bất chính làm tổn thương đến người vô tội.” hoàng hậu thuật lại lời của Phượng Triều Hoa không sót một chữ.

Nghe vậy, mắt Long Liễm Thần thoáng qua tia sáng kỳ lạ, thích thú thì thầm lẩm nhẩm, “Phượng Triều Hoa...” Hẳn dám khẳng định, câu cuối cùng kia là cố tính nói cho hắn nghe.

Long Hiểu Vân đồng tai rướn cổ lên chuẩn bị nghe lén....

Thấy thế, Long Liễm Thần không chút nương tình gõ lên đầu nàng một cái nói: “Hãy an phận ở lại đây ba ngày.” Sau đó, đứng dậy thưa với Hoàng hậu: “Nhi thần cáo lui trước.”

Hoàng hậu khẽ gạt đầu, “Đi đi.”

Mà Long Hiểu Vân thì tỏ ra rất bất mãn, héch mũi lên lớn tiếng ‘hừ’ lại.

Bước chân đang đi của Long Liễm Thần thoáng khựng lại, nhưng chỉ lắc lắc đầu rồi dứt khoát bỏ đi. Trong đôi mày đen lầy thoáng qua nét cứng chiều, có chút bất đắc dĩ, còn mơ hồ thoáng hiện khí lạnh âm u.

“Hừ! Lần nào cũng vậy hết, có chuyện thì chẳng thèm ngó ngang gì đến người ta.” Vành mắt Long Hiểu Vân lóng lánh ánh nước.

Hoàng hậu thở dài nói: “Hoàng huynh con cũng vì lo nghĩ cho sự an toàn của con.” Nỗi khổ của thần nhi, ngay cả người làm nương như bà cũng nhìn không thấu, nói chi tới nha đầu Vân nhi không hiểu chuyện này.

Long Hiểu Vân vĩnh viễn môi nói: “Có Long Thất bảo vệ con, sẽ không có chuyện gì.”

“Lúc đại ca con bị sát hại, thị vệ bên cạnh hơn cả trăm ngàn người.” Vừa nghĩ tới đứa con trai lớn chết trẻ, hoàng hậu lại không nén nổi đau thương.

Long Hiểu Vân thấy thế vội vàng vỗ vỗ miệng mình nói: “Con xin lỗi, con xin lỗi, mẫu hậu đừng buồn. Vân nhi không nên nói năng không biết chừng mực.”

Hoàng hậu lắc nhẹ đầu, không có ý định trách nàng.

Long Hiểu Vân cúi đầu mím chặt môi, nàng cũng rất đau lòng, trước kia đại ca đối với nàng cũng khá tốt.

Hoàng hậu vỗ vỗ đầu Long Hiểu Vân nói: “Muốn biết thái tử phi nói gì không?”

Long Hiểu Vân ngược mắt, gật đầu như già tở.

“Con bé nói, con người lúc sống, chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi. Sự vật biến đổi, thế sự xoay vần chỉ trong một cái chớp mắt. Có một số việc, nếu như không thể nào quên được, thì hãy lựa chọn tiếp nhận. Nếu như thật sự không thể nào chấp nhận được, vậy ít ra cả đời cũng không cần phải chỉ nhớ mãi một chuyện. Cho dù chỉ có thể nhớ mãi một chuyện, nhưng chắc chắn sẽ không nhớ mãi cái chuyện có khả năng hủy diệt nửa đời sau của mình.” hoàng hậu sâu sắc nhìn Long Hiểu Vân, hy vọng nữ nhi đừng bước theo vết xe đổ của mình. Hồ đồ mấy chục năm, đã đến lúc cần nên tỉnh táo. Con đường tương lai vẫn còn rất dài.

Long Hiểu Vân chớp chớp mắt, ngây ngô nói, “Thái tử phi thật lợi hại!”

“Cũng chỉ có con bé mới xứng làm thái tử phi của tam ca con.” Đột nhiên, sắc mặt hoàng hậu ảm đạm xuống hẳn, thở dài xa xôi nói, “Chỉ là không biết, khi nào chúng nó mới có thể tu thành chính quả.”

“Mẫu hậu, lời này có ý gì?” Long Hiểu Vân mờ mịt hỏi.

Hoàng hậu nói: “Đối mặt với đông đảo trác phi, một chút đồ kỵ con bé cũng không có, việc này đủ để thấy được nó hoàn toàn không có tình cảm gì với tam ca con.” Mặc dù con bé che giấu rất tốt.

Long Hiểu Vân bĩu môi nói: “Là tam ca lạnh nhạt người ta trước. Đáng đời.”

Hoàng hậu cười khẽ, đường tình cảm của thần nhi, e rằng sẽ vô cùng trắc trở.

***

Tại hậu viện tướng phủ, Phượng Triều Hoa đang vô cùng thích ý chấp bút lướt vẽ.

“Tiểu thư, hoa mai thích hợp với cô hơn, thanh cao nhưng bình dị, rất có nét độc đáo.” Nha hoàn cận thân Lục Bình nói.

Phượng Triều Hoa cười cười, thản nhiên nói, “Hoa mai quá buồn tẻ. Thuộc về nó chỉ có trời đông giá rét.”

Thông minh sáng dạ như Lục Bình đương nhiên hiểu được huyền cơ trong lời nói, thở nhẹ nói: “Vậy tại sao lại vẽ hoa mãn thiên tinh?”

“Náo nhiệt.”

“Náo nhiệt?” Lục Bình ngạc nhiên.

Phượng Triều Hoa không nói thêm gì nữa, tiếp tục phát họa, ngay sau đó, nhiều đóa mãn thiên tinh trắng sáng bừng bừng sức sống nổi bật trên trang giấy, quả nhiên, cực kỳ náo nhiệt.

Nhìn từng đóa mận thiên tình dần dần sắc nét hơn, Lục Bình chợt hiểu ra ý tứ của tiểu thư, mím mím môi không còn nói thêm gì nữa.

Hồi lâu, Phượng Triều Hoa vừa vẽ tranh vừa nhẹ giọng hỏi, “Nguyện ý theo ta tiến cung không?”

“Nguyện ý.” Lục Bình không chút nghĩ ngợi đáp.

Phượng Triều Hoa gật đầu một cái rồi nói: “Đi chào từ biệt lão gia đi.” Lục Bình khôn khéo giải giận, vốn định giữ nàng lại trong phủ giúp cha trị gia, nhưng hiện nay Tiểu Phong Tranh đã đi Nam Lăng, bắt buộc đành phải dẫn nàng vào cung.

Lục Bình đang muốn rời đi, đột nhiên một gia đình vội vàng hốt hải chạy tới báo: “Nhị tiểu thư, đại sự không hay rồi!”

Hàng mi thanh tú của Phượng Triều Hoa nhú lại hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đại tiểu thư bị....bị.... bị đuổi về phủ rồi.” Gia đình không nén nổi đau lòng mà bùm mặt, đại tiểu thư thật sự là quá thảm.

Phượng Triều Hoa để bút vẽ xuống nói: “Nói rõ xem.”

“Phủ Thái phó phái người đưa đại tiểu thư về đây. Nói bụng đại tiểu thư không có tiền đồ, không sanh được nhi tử.” Gia đình giận dữ nói.

“Thật quá đáng mà.” Lục Bình bình tĩnh phán xét.

Phượng Triều Hoa hơi nhú mắt, trên mặt không hề có chút hoảng sợ khi nhận tin dữ, khiến cho người khác không nhận ra đang vui hay buồn, lạnh nhạt nói, “Người của phủ Thái phó còn ở đây không?”

“Đi rồi.” Gia đình nói: “Bọn họ đưa đại tiểu thư về đây xong liền bỏ đi.”

“Đã sắp xếp cho đại tiểu thư ở trong viện tử trước khi xuất giá sao?”

“Dạ.”

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu nói: “Đại tiểu thư về thăm nhà, ít ngày nữa sẽ trở lại phủ Thái phó, ai hỏi thì nói như thế.”

“Dạ?” Gia đình không hiểu.

“Không được nói lung tung.” Giọng nói hơi hột nhưng không giận mà uy.

Lần này gia đình đã hiểu, liên tục gật đầu, “Nô tài đã biết!”

Sau khi gia đình đi, Phượng Triều Hoa liền đi tới viện tử của Phượng Vũ Tuyết. Tuy rằng tình cảm không thân với người tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này, nhưng chỉ cần nàng mang họ Phượng, sẽ không cho phép người ngoài khi dễ.

11. Q.1 - Chương 11: Ý Thế Hiếp Người

Bên trong Lạc Tuyết uyển, Phượng Vũ Tuyết nhào người trên giường ôm đầu khóc lóc, âm thanh có vẻ rất bi thương.

Vừa bước vào cửa phòng đã nghe thấy tiếng tỷ ta khóc nức nở, Phượng Triều Hoa khẽ nhú mày, phát tay bảo tất cả hạ nhân lui ra, sau đó ngồi xuống cạnh bàn nói: “Khóc đủ rồi thì hãy ngồi dậy nói uội biết đầu đuôi sự việc.” Dứt lời, ra dấu cho Lục Bình đóng cửa phòng lại.

Nghe vậy, tiếng nức nở của Phượng Vũ Tuyết ngay lập tức ngừng lại, im lặng một hồi mới vén chăn ngồi dậy, cúi đầu, giọng nói điềm đạm đáng yêu nhỏ nhẹ như muỗi, “Mẹ chồng nói ta không sinh được nhi tử, phải cho tướng công nạp thiếp.”

Hàng mi thanh tú của Phượng Triều Hoa lại nhú, nhướn đôi mắt phượng lên, thông thả rót ỉnh một cốc trà, thản nhiên nói, “Ngồi xuống rồi nói.”

Phượng Vũ Tuyết ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống đối diện Phượng Triều Hoa, đầu vẫn cúi thấp như thể đã phạm vào sai lầm kinh thiên động địa đang chờ đợi phán quyết.

Phượng Triều Hoa chỉ giương mắt hờ hững liếc nhìn nàng, không thấy rõ mặt tỷ ta, nhưng có thể mơ hồ thấy được trong mái tóc nhung đen có xen lẫn vài tóc bạc, cảm thấy xót xa thương tiếc nói: “Tỷ tỷ không làm gì sai, chẳng có gì không dám gặp người khác. Ngẩng đầu lên, người của Phượng gia không thể cúi đầu như thế được.”

“Ta...” Phượng Vũ Tuyết cắn chặt môi, nước mắt rưng rưng.

“Ngước lên.” Giọng Phượng Triều Hoa nói chuyện vẫn bình tĩnh như nước, từ tốn chậm rãi, hơi thở ổn định, nhưng loáng thoáng có kèm theo chút tức giận.

Phượng Vũ Tuyết sợ đến nỗi nước mắt lăn dài xuống, không dám chống lại lời của nàng, uất ức ngẩng đầu lên.

Sau khi thấy rõ mặt Phượng Vũ Tuyết, tay cầm ly trà của Phượng Triều Hoa không nén được siết chặt, đáy mắt thoáng qua nét lạnh lẽo, hai tròng mắt trống rỗng vô hồn, thái dương phủ đầy nếp nhăn, mới bước qua tuổi hai mươi mà đã tiêu tụy đến mức này.

Năm năm ngắn ngủi qua đi, tỷ ta đã cởi bỏ lớp thiếu nữ trẻ trung, nhưng không hề có dáng vẻ của thiếu phụ thướt tha gợi cảm. Trần Thanh Phi lại dám đuổi tỷ ấy về nhà mẹ đẻ, chẳng lẽ, hẳn thật sự cho rằng người của Phượng phủ có thể tùy tiện khi dễ đến thế sao?

Thái phó cùng Thừa tướng bất hòa, đây là chuyện mà ai ai cũng biết. Nhưng Trần Thanh Phi bất chấp sự phản đối của Thái phó, không tiếc trả giá bằng cách đoạn tuyệt quan hệ tình phụ tử, nhất quyết phải cưới tỷ tỷ qua cửa, tấm chân tình này đã làm cảm động những khuê tú đợi gả khắp cả Kinh Thành, cũng làm cảm động luôn cả tướng phủ. Giờ này phút này, hẳn còn nhớ những gì mình đã nói lúc trước hay không? Nếu không có lời thề chân thành của hẳn, nàng và cha đã không đồng ý mối hôn sự này.

Thời gian chỉ mới năm năm ngắn ngủi, mà thế sự đã xoay vần thế này rồi sao?

Bụp....một tiếng, chung trà vỡ nát.

“Tiểu thư!” Lục Bình hoảng hốt vội vàng kiểm tra tay Phượng Triều Hoa, thấy nàng không có bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó trở tay dọn dẹp những mảnh vỡ.

“Không sao.” Phượng Triều Hoa dần xuống gợn sóng trong lòng nói: “Trần Thanh Phi lạnh nhạt tỷ bao lâu rồi?”

“Ta....”

Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Bị uất ức thì phải về nhà cầu cứu. Cha và muội chưa bao giờ đến thăm tỷ là vì sợ Thái phó giận lây sang tỷ. Suy cho cùng, tỷ vẫn là người Phượng phủ, hòn ngọc quý trên tay Phượng phủ, nào có chuyện cho phép người khác khi dễ.” Câu nói sau cùng vô cùng sắc lạnh.

Phượng Vũ Tuyết ngơ ngác nhìn Phượng Triều Hoa, nghẹn ngào nói chẳng nên lời.

Mãi một lúc sau, khóc đã đủ, Phượng Vũ Tuyết mới quệt nước mắt nhỏ giọng nói, “Ngân nhi chào đời được một năm, kể từ đó tướng công liền bắt đầu xa lánh tỷ. Suốt cả tháng cũng chẳng thêm đến phòng tỷ lấy một lần.”

“Vậy hẳn đi đâu?”

“Không biết.”

Phượng Triều Hoa nhú mày, tỷ tỷ thật nhu nhược, nếu không còn được yêu thương, sẽ rất nhanh bị dồn ép cho tới chết, mà tỷ ấy ra nông nổi này, chứng tỏ đã mất đi sự thương yêu của Trần Thanh Phi.

Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Tỷ hãy ở lại nhà trước, muội sang đón Ngân nhi về.”

“Bọn họ sẽ thả Ngân nhi về sao?” Phượng Vũ Tuyết vừa mong đợi vừa sợ sệt nói.

“Không phải chuyện gì cũng để mặc cho bọn họ làm chủ đâu.” Bỏ lại câu đó xong Phượng Triều Hoa đứng dậy rời đi.

***

Sau khi rời khỏi Lạc Tuyết uyển, Phượng Triều Hoa lập tức bảo người chuẩn bị kiệu, sau đó thông thả ung dung chậm rãi đi tới cổng trước, sắc mặt vẫn không hề thay đổi, chỉ có hàng mi khẽ chau lên biểu lộ tâm tình của nàng.

“Đại tiểu thư giống như, càng ngày càng...” Lục Bình do dự không biết có nên đưa ra nhận xét về biểu hiện của Phượng Vũ Tuyết hay không.

“Nhu nhược hèn nhất.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

“Đúng, đúng là vậy đó ạ.” Thì ra không chỉ có mỗi mình mình là nhận ra điều đó.

Phượng Triều Hoa vuốt vuốt mi tâm thở dài nói, “Tính cách tỷ ấy vốn đã như thế.” Thật lòng mà nói, đối với người tỷ tỷ này, nàng không hề có chút đồng cảm nào. Chỉ đành ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh*. (Vì sự bất hạnh của ai đó mà cảm thấy thương tiếc, vì ai đó không chịu đấu tranh mà thấy tức giận thay)

Lục Bình sáng tỏ gật đầu. Đại tiểu thư là thiếp thất của lão gia sinh ra, từ nhỏ đã tự ti nhút nhát, chuyện gì cũng giấu trong lòng, âm thầm một mình rơi lệ.

***

Rất nhanh, cỗ kiệu của Phượng Triều Hoa đã đi tới phủ Thái phó.

Lục Bình vén nhẹ màn kiệu nói: “Tiểu thư, đến rồi.”

Phượng Triều Hoa ưu nhã bước ra khỏi kiệu, nhìn quanh bốn phía, bề ngoài của phủ Thái phó so ra khí thế hơn tướng phủ rất nhiều, nhưng rất thô kệch, nhìn vào cảm thấy rất khó chịu.

“Thái tử phi đến thăm hỏi, mau đi thông báo!” Lục Bình vênh váo tự đắc nói.

Phượng Triều Hoa thấy thế khẽ cười ra tiếng.

Lục Bình nhỏ giọng cười nói, “Không phải mục đích của tiểu thư đến đây là để ỷ thế hiếp người sao?”

“Chưa bao giờ nghĩ cao đến vậy.” Đừng nói lấy thân phận thái tử phi ra cửa, trước khi nàng được gả vào Đông cung, kể cả Phượng phủ còn một nhị tiểu thư cũng rất ít người biết được.

Lục Bình ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, sau đó ngậm miệng không nói nữa.

Lúc này, một nhà phủ Thái phó đơn đả ra đón, trên mặt mọi người đều mang nét cười giả dối.

“Thái tử phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Phượng Triều Hoa nhìn mọi người bằng nửa con mắt, lạnh nhạt nói, “Trần Thái phó đứng lên nói chuyện.”

Trần Thái phó đứng dậy, sắc mặt nhìn rất khó coi. Điều này cũng khó trách, toàn gia lớn lớn nhỏ nhỏ đều phải quỳ, trong lòng còn dễ chịu được hay sao?

“Hôm nay Bồn cung tới đón Ngân nhi về tướng phủ, Thái phó đại nhân có chịu thả người hay không?”

“Chuyện này...” Thái phó cực lực kiềm chế bức tức trong lòng nói: “Thứ cho lão thần khó mà tòng mệnh.”

“Ồ?” Phượng Triều Hoa chỉ ồ nhẹ rồi nói: “Cả con dâu cũng có thể đuổi về nhà mẹ đẻ, vì sao cháu gái về nhà ông ngoại lại khiến Thái phó khó xử như thế?”

“Lão thần...”

“Ngân nhi bị bệnh.” Trần Thanh Phi cho rằng cái cơ của mình rất hoàn mỹ.

Phượng Triều Hoa nhếch miệng cười lạnh nói: “Bồn cung cùng Thái phó đại nhân nói chuyện, có cho phép kẻ khác tùy tiện chen miệng vào sao?”

“Người...” Trần Thanh Phi nổi đóa.

“Câm miệng!” Thái phó lên tiếng quở trách.

“Cha, nàng ta...”

“Ta bảo người im miệng!” Sắc mặt lúc này của Thái phó càng khó coi hơn, ngay sau đó nói với Phượng Triều Hoa: “Ngân nhi đúng là bị bệnh.”

“Phải không?” Phượng Triều Hoa cười khê, “Nếu vậy, tiểu di đi thăm cháu gái của mình, không quá phận chứ?”

“Chuyện này...” Thái phó đang định nguy biện.

Bất ngờ giọng nói trẻ con bỗng vang lên, “Tiểu di, tiểu di...”

12. Q.1 - Chương 12: Lần Nữa Bị Âm Sát

Bất ngờ giọng nói trẻ con bỗng vang lên, “Tiểu di, tiểu di...”

Phượng Triều Hoa nghe tiếng gọi liền quay đầu lại, ngồi xổm xuống cười nói, “Ngân nhi.”

Ngân nhi nhào ngay vào lòng Phượng Triều Hoa, bập bẹ nói, “Nương...nương không cần Ngân nhi nữa. Tiểu di biết nương đi đâu không?” Giọng điệu kia vô cùng uất ức, nhưng không hề khóc.

Phượng Triều Hoa ôm cô bé lên, dỗ dành nói, “Nương đang ở nhà ông ngoại chờ Ngân nhi, Ngân nhi có muốn theo tiểu di về không?”

“Muốn.” Ngân nhi len lén nhìn sang Thái phó, thấy sắc mặt Thái phó không tốt, lúc này mới cúi đầu lí nhí nói, “Hay là đừng đi nữa. Ngân nhi ở nhà đợi nương về.”

“Đừng sợ, Ngân nhi là tiểu thiên kim của tướng phủ, là cháu ngoại gái của thái tử, không một ai dám khi dễ cháu.” Phượng Triều Hoa dỗ dành Ngân nhi nhưng thật sự là cố ý nói cho Thái phó nghe.

Ngụ ý, nếu như người dám phản đối, là đối đầu với thái tử gia và Thừa tướng.

Thái phó cũng nghe ra ý của nàng, nhưng không cam lòng nhường bước nói, “Lão thần sẽ phái nghịch tử đi đón con dâu lớn trở về.” Ngân nhi là cháu gái duy nhất của Trần phủ, tuyệt đối không thể để Phượng Triều Hoa cướp đi.

“Gia tử vừa mới về nhà mẹ, bổn cung muốn giữ tử ấy ở lại thêm vài ngày.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

“Chuyện này...”

“Không phải Thái phó đưa tử ấy về sao? Chẳng lẽ chỉ định để tử ấy ở nhà nương mấy canh giờ thôi sao?”

“Cựu thần...cựu thần dạy con không tốt, xin thái tử phi thứ lỗi.” Thái phó cắn răng nghiêng lợi nói.

Phượng Triều Hoa bế Ngân nhi ngồi vào trong kiệu, sau đó vút lại một câu, “Những chuyện khác, sau này hãy nói tiếp.”

Trơ mắt nhìn cỗ kiệu rời đi, mặt mày Thái phó giận đến tái xanh, trách cứ nói, “Đã bảo người đừng đưa con dâu về, người lại không nghe. Phủ Thái phó cũng đâu phải là không có bạc để nuôi thêm một người.”

“Con không có ngờ thái tử phi trở về tướng phủ vào lúc này.” Trần Thanh Phi nguy biện nói.

“Người bảo mọi người đưa về bên đó, còn sợ ả ta không biết hay sao?” Thái phó thật sự bị đứa con trai này chọc cho tức chết.

Trần Thanh Phi hậm hực gãi gãi mũi, không nói thêm gì nữa.

***

Đêm đến, Long Liễm Thần ngồi ở thư phòng phê duyệt tấu chương như thường ngày, bút hý hoáy liên tục không ngừng nhưng có chút không yên lòng.

“Thái tử gia...” Tiểu thái giám đang trực ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Long Liễm Thần giật mình, buồn bực cau mày, mở tấu chương trên tay ra, đột nhiên khóe mắt nhoáng lên, tấu chương bên phải không phải đã phê duyệt xong rồi sao? Sao vẫn còn chia thành hai đồng?

Nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của thái tử gia, tiểu thái giám không dám trực tiếp trả lời, vì vậy cầm lên tấu chương phía trên cùng thận trọng đưa cho thái tử.

Mở ra xem thử liền tròn hai mắt, lại phê duyệt tấu chương. Long Liễm Thần thở dài ảo não, rũ mắt nhìn đồng tấu chương được chia làm hai kia hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu bản?”

“Bẩm thái tử gia, chín bản.”

Xem ra, tối nay không phải ngày tốt để quan tâm dân chúng. Long Liễm Thần đặt bút xuống nói: “Không phê nữa.” Dứt lời, đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Gió đêm nhẹ lướt, cành lá chập chờn, thổi tới từng cơn man mát.

Long Liễm Thần chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn vô số vì sao trên trời, suy nghĩ mông lung, không có mục đích đi trên con đường nhỏ quen thuộc đến Đông cung.

Hồi lâu, khi ba chữ cung Phi Phượng đập vào mắt, lúc này Long Liễm Thần mới giật mình, sao mình lại đến đây. Đáy mắt thoáng qua vài tia ảo não, không nghĩ thêm nhiều liền xoay người đi trở về. Nhưng khi vừa rời khỏi cung Phi Phượng, trong lòng như có thứ gì đó quanh quẩn mãi không tiêu tan, cuộc nói chuyện với Minh Hiên vào giờ Ngọ càng lúc càng hiện lên rõ ràng, khiến hắn không có cách nào quên được....

***

“Theo mật báo, giờ Tý tối nay bọn họ sẽ có hành động. Có cần phái người bảo vệ thái tử phi không?” Trần Minh Hiên nói.

“Tướng phủ có hộ viện* bảo vệ nàng, không cần phải nhiều chuyện.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói. (hộ viện ở đây tức là người bảo vệ 1 viện chứ không phải cho cả phủ nhé)

“Mấy năm gần đây, thích khách bọn họ phái đến càng ngày càng lợi hại, thậm chí có dân liều mạng trên giang hồ, sợ rằng hộ viện tướng phủ khó có thể ứng phó.” Trần Minh Hiên lo lắng nói.

“Đó là do vận mệnh nàng ta đã như vậy.”

Thấy ý kiên quyết như thế, Trần Minh Hiên không nói thêm gì nữa.

“Nghe nói hôm nay nàng đi đại náo phủ Thái phó. Coi như cũng có bản lĩnh khiến cha với đại ca ta tức giận không nhẹ.”

“Người không ở đó?”

“Không có. Chỉ nghe kể nàng đã đoạt cháu gái của ta, tức là cháu ngoại gái của huynh đi rồi.” Trần Minh Hiên buồn cười nói.

Thu hồi lại suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn sắc trời, giờ Tý sắp đến. Long Liễm Thần thở dài một tiếng, phi thân đi về hướng tướng phủ. Chỉ mong còn kịp.

***

Lạc Phượng các tại tướng phủ, trắng sáng sao thưa, bóng đêm bức người. Từng trận gió nổi lên, cây cối vốn nên ủ rũ lại có vẻ bồn chồn không yên khác thường, theo gió lay động phát ra tiếng xào xạc như trống trận vang dội lên trong đêm tối.

Bên trong phòng, Phượng Triều Hoa đang ngủ say sưa bỗng nhiên nhú hai hàng mi thanh tú lại, hai mắt nhấp nháy hé mở, định thần lắng nghe một lúc rồi xoay người ngủ tiếp. Trong lòng cũng biết, sáng sớm ngày mai lại dậy trễ nữa rồi. So với người khác nàng ngủ không sâu, xung quanh có động tĩnh nhỏ cỡ nào cũng sẽ bị đánh thức, vì vậy mà thường hay bị mất ngủ, cho nên đa số thời gian đều dùng vào việc ngủ,

nếu không tinh thần rất khó tỉnh táo. Cũng vì vậy mà danh tiếng tham ngủ của nàng đã được lan truyền đi nhanh chóng. Đối với việc này, nàng cũng đành chịu.

Người tới càng lúc càng gần. Phượng Triều Hoa nhíu mày cười khổ, tại sao đã ra khỏi Đông cung rồi mà vẫn không thể thoát được vận rủi bị quấy rầy giấc ngủ? Ở Kinh Thành, xưa nay nàng chưa hề ra cổng trước, bước cổng sau, là người an phận, bản tính thuần lương, cũng không kết thù với người khác, nhưng thường xuyên bị quấy rầy, nhất định không bởi vì nàng là Phượng Triều Hoa, như vậy thì chỉ có một nguyên nhân....Người đối phương muốn đối phó là thái tử phi, mà nàng.....thật bất hạnh lại trùng tuyến.

Phượng Triều Hoa nhíu mày, âm thầm đề phòng, nghe ra, người tới đã ở trên nóc phòng rồi. Nàng rất chờ mong người tới sẽ lấy cách gì để tấn công.

“Cạch....” Lát sau một nửa ngói lưu ly trên nóc nhà bị rơi ra, một chút ánh trăng theo đó mà vào, vừa đúng chiếu xuống mặt Phượng Triều Hoa.

Chân mày Phượng Triều Hoa càng nhíu chặt, thở dài, xem ra, người tới muốn tấn công không phải là y mà là nàng.

Đột nhiên có thứ gì đó mát lạnh nhỏ lên môi Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa nhíu mày cười lạnh, giả bộ xoay người, mượn hành động đó quẹt thuốc lên áo gối rồi ngủ tiếp.

13. Q.1 - Chương 13: Ánh Trăng Mông Lung

Thích khách trên nóc nhà thấy thế liền vội vàng lấy từ trong ngực một sợi bạc mỏng, đổ chất lỏng màu trắng lên một đoạn đầu, sau đó cẩn thận thả từ từ sợi bạc xuống từ khe hở.

Phượng Triều Hoa như lơ đãng thở nhẹ ra tiếng.

Thích khách bị giật mình tay hơi run lên, đầu sợi bạc được thấm thuốc lại rơi chệch một lần nữa.

Phượng Triều Hoa nhíu mày, mặt vui trong gối nhưng đầu óc không ngừng suy nghĩ, có nên ra tay đuổi người đi không? Dây dưa kiểu này cũng không phải là cách.

Đột nhiên ánh trăng trên đỉnh đầu mờ đi, ngay sau đó, dần dần biến mất.

Lúc Phượng Triều Hoa mở mắt ra, ngói lưu ly đã được thả lại chỗ cũ, giống như chưa từng bị di chuyển. Nếu như không phải tối nay nàng bị đánh thức, ngày mai chắc chắn sẽ không biết ban đêm có khách tới chơi.

Đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì chợt phát hiện hơi thở đầy địch ý kia vẫn còn quanh quẩn chưa đi, ngược lại càng lúc càng tới gần nàng. Phượng Triều Hoa không vui nhíu lông mày, nhắm mắt yên lặng theo dõi.

Sau đó, một luồng mê hương lan tỏa ra.

Phượng Triều Hoa nhíu mày, đầu tiên là nước thuốc, tiếp đến là khói mê, xem ra chuyện càng lúc càng thú vị.

Một hồi lâu, cửa ‘kết’ một tiếng được mở ra. Một thích khách mặc áo đen che mặt rón ra rón rén như một tên trộm đến cạnh giường, móc ra một bình sứ màu xanh lá.

Phượng Triều Hoa thở dài, xem ra, thật sự phải ra tay rồi. Vừa nghĩ tới đã hơn nửa đêm còn phải rời giường động thủ với người khác, liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Sự phụ có nói vô công là để tự vệ, không phải để đánh nhau với người khác. Mà nàng luôn luôn coi những lời này là lời lẽ chí lý, luôn luôn khắc sâu trong tâm, cũng không hề động thủ với ai. Hôm nay, muốn nàng làm trái với sự mệnh, đánh nhau với kẻ khác, thật là làm khó nàng mà.

Phượng Triều Hoa thầm than, đang định ra tay thì bước chân của thích khách bất ngờ dừng lại.

Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nhìn sang thì thấy thích khách đang hốt hoảng cùng một vị khách không mời mà đến khác dây dưa. Trong bụng hiểu ra, thì ra là có cao nhân tương trợ. Vậy thì không cần động thủ nữa. Trở người, nhắm mắt lại, thoải mái hưởng thụ như đang nghe diễn tuồng trong rạp hát vậy.

Bên này thì vô cùng nhàn nhã, nhưng bên kia lại đánh nhau khí thế ngất trời.

Đánh hơi được trong phòng có mê hương, Long Liễm Thần vô cùng tức giận, kiếm trong tay càng múa càng bén nhọn, lần này không có nàng ở một bên chướng mắt, hấn động thủ thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều.

Nghe được tiếng đánh nhau trong phòng Lục Bình vội vã chạy tới thì chứng kiến tình hình này, cảm thấy không ổn rất nhanh quyết định, xoay người chạy vào trong sân, dốc sức hét lớn, “Có ai không, có thích khách.”

Thấy tình thế không ổn, thích khách cũng nhanh chóng rút lại khỏi mê chạy trốn.

Giống như lần trước, Long Liễm Thần không có đuổi theo, chỉ liếc nhìn bóng lưng thích khách rồi thu kiếm quay đầu lại nhìn người nào đó đang ngủ say sưa, khóe miệng thoáng nhếch lên cười. Ngay sau đó xoay người đi ra khỏi cửa phòng.

Thấy hấn chạy trốn chết như thế, Lục Bình cũng đoán được cái người bỏ chạy đằng trước hấn mới là thích khách, mà người còn lại này chính là người có lòng tốt ra tay cứu giúp. Đang tự hỏi có nên bảo hộ viện chặn lại hay không, bước tới tính gắng hỏi thế nhưng y lại mở miệng trước....

“Tiểu thư nhà ngươi trúng thuốc mê, có lẽ đến trưa ngày mai mới có thể tỉnh lại. Đi vào dọn dẹp một chút.”

“Cám ơn tráng sĩ trượng nghĩa ra tay tương trợ.” Lục Bình đáp lại theo lễ tiết của nhân sĩ trên giang hồ.

Long Liễm Thần nhướng nhướng mày, nha hoàn của nàng người nào cũng thú vị vậy ư? Khó hiểu lắc lắc đầu, nói mà như than, “Tướng phủ nên đổi hộ viện đi.” Dứt lời, ngênh ngang rời đi.

Lục Bình nhíu nhíu mày, hộ viện tướng phủ rất lợi hại, nhưng tiểu thư thích yên tĩnh, cho nên Lạc Phượng các mới không có hộ viện nào canh gác.

“Lục cô nương.”

Lục Bình giương mắt, bữu môi nói: “Nơi này không sao rồi. Mọi người cũng quay về đi.”

“Nhị tiểu thư không sao chứ? Cần gọi đại phu không?” nhị tiểu thư chính là thần trong mắt bọn họ, không thể xảy ra bất trắc gì được.

“Vị công tử kia đã nói rồi, tiểu thư chỉ trúng mê hương, buổi trưa ngày mai sẽ tỉnh lại. Không có gì đáng ngại.”

Mặc dù hơi do dự nhưng hộ viện vẫn nghe lời rời đi. Lục cô nương là nha hoàn tháo vát nhất trong phủ, nàng nói nhị tiểu thư không có việc gì, vậy nhất định là không sao rồi.

Thấy mọi người rời đi, Lục Bình mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng Phượng Triều Hoa lại, rồi rón rén trở lại trong phòng mình.

Phượng Triều Hoa ở trong phòng cười khẽ, Lục Bình quả nhiên là người thân tín nhất, dọn dẹp phòng cũng không phải là chuyện nên làm lúc nửa đêm, thời khắc này, ngủ mới là quan trọng Trải qua một trận náo loạn như vậy, có lẽ, nàng thật phải ngủ thẳng đến trưa như lời y nói rồi.

Nghĩ đến Long Liễm Thần, cảm giác trong lòng Phượng Triều Hoa rất phức tạp, không muốn cùng y chạm trán, nhưng bởi vì lần nào y cũng kịp thời ứng cứu mà vui vẻ. Mặc dù nàng biết, những tai bay vạ gió này đều do y ban tặng. Nhưng nàng không thể nào oán trách y, dù là ngoài miệng hay trong lòng, đều không cách nào thoát ra lời oán giận. Không nên, không nên như thế. Cả hai vẫn là người của hai thế giới.

Phượng Triều Hoa thở dài trở người ngủ tiếp.

Hồi lâu, tiếng hít thở dần dần đều đặn, trong giấc mộng, trên gương mặt bình tĩnh của Phượng Triều Hoa luôn mang theo nụ cười, nụ cười đó thật khác xa với nụ cười khi nàng thức, đều là mỉm cười thản nhiên nhưng lại vô cùng hạnh phúc, nụ cười xinh đẹp tràn đầy sức sống như vậy đã lâu không thấy.

***

Trong đêm tối, Long Liễm Thần không như lúc tới mượn khinh công chạy đi, ngược lại lựa chọn đi bộ. tướng phủ cách hoàng cung không xa, chỉ cách một con phố. Nhưng hắn lại đi rất lâu rất lâu, giống như con đường dưới chân mãi không có điểm đích.

Trái tim tuy nhìn như rối loạn nhưng lại êm ả như nước, bắt đầu từ bao giờ tư tưởng đã bị thúc đẩy đón nhận?

Long Liễm Thần hơi nhếch môi rũ mắt nhìn cây trâm thuận tay lấy từ phòng nàng ra. Cây trâm rất bình thường, hình dáng bình thường, chất ngọc bình thường, hẳn khẳng định đây không phải là cây trâm trong cung, cũng không phải là cây trâm mà một thiên kim tướng phủ nên có, nó không xứng với thân phận của nàng. Nhưng nó lại xuất hiện trên bàn trang điểm của nàng.

Nhìn nó hồi lâu, đột nhiên Long Liễm Thần không thể giải thích phát ra tiếng cười khê, không thể giải thích tựa như chuyện hắn làm trái với lý trí chạy tới tướng phủ cứu người. Cầm cây trâm cất vào trong ngực. Ngẩng đầu nhìn xem sắc trời, tiếp tục thông thả dạo bước, giống như muốn dành thời gian của giấc ngủ quý báu trôi qua một cách vô ích với con đường này.

Tối nay ánh trăng thật khá, mông lung lưu luyến. Gió mát hây hây mang theo chút lành lạnh, nhưng không đủ thổi vào lòng người đi đường. Cũng không đủ để thổi thức mỹ nhân đang ngủ say sưa. Mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh.

14. Q.1 - Chương 14: Mất Tín Vật

Hôm sau quả nhiên Phượng Triều Hoa ngủ thẳng tới trưa mới dậy, còn chưa rửa mặt chải đầu đã lấy phần vỏ gối dính nước thuốc cất ra bỏ vào trong hộp gấm trước, sau đó qua loa viết một phong thư xong mới cao giọng gọi, “Lục Bình.”

Lục Bình đã hầu ở ngoài cửa từ rất lâu, vội vàng bước vào thưa: “Tiểu thư.”

Phượng Triều Hoa đưa phong thư cho nàng nói: “Giao cho bà chủ Vân Nghê lâu.” Nói xong tính đi lấy tín vật. Nhưng khi nàng đi tới trước bàn trang điểm thì ngầy người ra, không thấy cây trâm đâu nữa?

Lục Bình cũng kinh ngạc nói, “Cây trâm đâu mất rồi? Hôm qua tháo từ trên đầu cô xuống sau đó vẫn để ở đây mà!” Cây trâm kia rất bình thường, bình thường tới mức kẻ trộm cũng không thèm ngó tới, tiểu thư cũng chưa bao giờ coi nó như bảo bối mà giấu giếm, ngày thường cũng tùy ý đặt đâu đó, bấy lâu nay cũng không có xảy ra vấn đề gì.

Phượng Triều Hoa cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, bảo bối giá trị liên thành trong phòng này có hơn cả trăm cái, ai lại đi trộm một cây trâm bình thường đến không thể bình thường hơn đây?

“Có phải tối qua lúc thích khách đánh nhau đã vô ý làm rơi cây trâm xuống đất rồi hay không?” Nói xong, Lục Bình liền ngồi xổm xuống đất tìm.

Thích khách? Lời của Lục Bình đã nhắc nhở Phượng Triều Hoa, suy nghĩ một chút rồi thản nhiên nói, “Đừng tìm nữa. Nếu như cây trâm thật rơi trên đất, ta sẽ nghe được tiếng.”

“Cũng đúng.” Lục Bình đứng lên nhưng vẫn không cam lòng quét mắt nhìn quanh nền đất.

Phượng Triều Hoa nhắm mắt vuốt vuốt mi tâm, ngủ quá lâu nên đầu hơi choáng váng. Xem ra, phải tự mình đi một chuyến. Thở dài nói: “Chuẩn bị nam trang.”

“Vâng.”

***

Chốc lát sau, Phượng Triều Hoa mặc nam trang đi tới Vân Nghê lâu, bên cạnh không có bất kỳ tùy tùng nào, đây là thói quen của nàng. Người giang hồ cũng biết, xưa nay Phượng thất thiếu đều là độc lai độc vãng.

“Công tử, mời vào bên trong!” Tiểu nhị ân cần chào hỏi.

Phượng Triều Hoa nhàn nhạt cười nói: “Nhã gian lâu hai chữ Thiên thứ nhất.” Nếu như nhớ không lầm, phòng chữ Thiên thứ nhất này là mấy vị nghĩa huynh rất yêu thích. Thường hay nghe họ nhắc đến, nhưng nào giờ vẫn chưa biết rốt cuộc trong đó nó có cái gì hay. Hôm nay xem như có thể thưởng thức cảnh đẹp ý vui của nó một chút rồi.

“Dạ dạ!” Thấy người tới có tiền, nụ cười trên mặt tiểu nhị càng xán lạn hơn. Vừa ở phía trước dẫn đường, vừa thỉnh thoảng quay đầu lại chào hỏi, lo sợ kim chủ cảm thấy buồn chán.

Đối với tình trạng này, Phượng Triều Hoa thấy nhưng không thể trách, tuy rằng lúc ở Kinh Thành nàng rất ít khi tới nơi phong nguyệt như Vân Nghê lâu này, nhưng đã đi khá nhiều khi còn ở Nam Lăng, trình độ nhiệt tình của tiểu nhị nơi đó cũng không thua gì ở đây.

Rất nhanh, Phượng Triều Hoa đi tới phòng có dán tên chữ Thiên, lúc mới vào cửa có hơi thất vọng, không có xa hoa lộng lẫy, cũng chẳng có hoa mai cao quý tao nhã mà rất đơn giản, bàn ghế trà cụ cũng đơn giản, thứ duy nhất được coi là phong nhã cũng chỉ có bức tranh sơn thủy treo trên tường ở phía trước.

Nhưng chỉ cần nhường người nhìn tới một chút, sẽ phát hiện ra chỗ hay của nơi này....Trên đỉnh bốn góc phòng đều khảm một chiếc gương to. Cho dù ngồi ở hướng nào cũng có thể thấy rõ ràng khán đài ở dưới lầu. Đối với người được nhận ưu ái này mà nói, sẽ vui sướng không sao tả xiết. Đáng tiếc, nàng không phải là người trong số đó.

Phượng Triều Hoa cười cười trực tiếp ngồi xuống, lạnh nhạt nói, “Gọi Vân nương tới gặp ta.”

Tiểu nhị hơi kinh ngạc, “Ngài là?”

“Thất công tử.”

Tiểu nhị kinh hãi há miệng không khép lại nổi, sững sờ chết đứng tại chỗ hồi lâu mới tìm lại giọng nói của mình, gật đầu liên tục như gà mổ thóc, “Được....Được ” Ông trời ơi, không phải nói Thất công tử không bao giờ qua lại ở Kinh Thành sao? Sao....sao lại bất ngờ xuất hiện thế này....Mà còn không mang theo tín vật.

Tiểu nhị đột nhiên đi chậm lại, nhíu mày trầm nghĩ, “Vị công tử kia hình như không có mang theo tín vật....Không có thật sao?” Cũng không mấy xác định.

“Nhị Cửu Tử, còn không mau xuống chào hỏi khách khứa! Lẽ mề cái gì chứ?” Đại cô nương ở Vân Nghê lâu hung dữ quát lên.

Nhị Cửu Tử giật mình vội vàng vừa chạy tới vừa lẩm nhẩm.

Đại cô nương nhíu mày nói: “Đừng nói lung tung. Người đi tiếp đón người khác trước, ta đi thông báo Vân nương.”

Nhị Cửu Tử bĩu môi, xì mặt miễn cưỡng đi tiếp đón những khách nhân khác. Phải biết, đây là lần đầu tiên Thất công tử tới Vân Nghê lâu. Bỏ lỡ cơ hội lần này cũng không biết chờ đến lúc nào mới có cơ hội lần thứ hai.

Đại cô nương giương mắt liếc nhìn lên lầu, do dự một chút rồi đi thông báo cho Vân nương.

Rất nhanh, một mình Vân nương đi tới phòng chữ Thiên, vừa vào cửa liền âm thầm quan sát Phượng Triều Hoa một lượt, sau đó tươi cười vồn vã nói, “Thất công tử nhìn anh tuấn hơn trong chân dung nhiều đó nha.”

Phượng Triều Hoa cười cười, phong độ gật nhẹ đầu nói, “Ngồi xuống nói chuyện.”

Nụ cười kia như gió xuân sưởi ấm lòng người, khiến cho Vân nương bồi hồi mê muội. Trong mấy vị công tử, ngoài Tam công tử ra, thì Thất công tử là người tao nhã lịch sự nhất. Thu hồi lại suy nghĩ vớ vẩn, Vân nương ngồi xuống chủ động mở miệng nói, “Công tử có chuyện xin cứ việc phân phó.”

“Tốt.” Gạt gạt bã trà, Phượng Triều Hoa bình thản nói, “Tìm bà tôi có hai chuyện.”

Vân nương ngồi nghiêm chỉnh chăm chú lắng nghe.

“Thứ nhất, lập tức liên lạc Tứ công tử, bảo y trưa mai tới đây gặp ta.”

“Vâng.”

“Thứ hai...” Phượng Triều Hoa nhướng mắt nhìn nhìn Vân nương, vô cùng thản nhiên nói, “Ta không mang tiền trà.”

Nghe vậy, trong nháy mắt Vân nương hóa đá, suy đi nghĩ lại câu nói kia một hồi lâu mới phản ứng kịp, nói: “Thất công tử nói đùa, nào có đạo lý uống trà ở quán của mình mà còn phải trả bạc.”

Phượng Triều Hoa cười cười, trêu ghẹo nói, “Nếu như không gọi bà tôi, ta sẽ phải tự mình móc bạc ra rồi.”

“Người có thể lấy tín vật ra mà.” Vân nương không đồng tình đáp.

Phượng Triều Hoa lắc lắc đầu cười không đáp, đáy mắt thoáng qua chút bất đắc dĩ, nếu như tín vật còn, thì nàng đã không đích thân đến đây một chuyến rồi.

Vân nương thấy thế biết điều cũng không nhiều lời, đứng lên nói, “Một lát nữa có đương kim hoa khôi của chúng ta hiển nghệ, nếu Thất công tử có hứng thú thì hãy ở lại đây thưởng thức.”

Hoa khôi hiển nghệ? Phượng Triều Hoa nhíu nhíu mày hỏi, “Không phải hiển nghệ thường diễn ra vào buổi tối sao?”

“Thanh lâu ở Kinh Thành không giống như những nơi khác, bất kể ngày hay đêm đều phải làm việc, ở khắp mọi nơi đều là cảnh xa hoa trụy lạc.” Vân nương lại dừng một chút rồi nói tiếp, “Hoàng thân quốc thích, quan lại quyền quý, ban ngày cũng thích tới tiêu khiển.”

Phượng Triều Hoa gật đầu, ra dấu bảo bà ta lui xuống trước. Trong lòng không khỏi cảm thán, thì ra nàng vẫn còn lạ lẫm với Kinh Thành đến thế!

Giương mắt nhìn xuyên qua gương tới những quý nhân quần là áo lụa lui tới dưới lầu, đang định thu hồi tầm mắt thì khóe mắt bất chợt thoáng qua một bóng dáng quen thuộc. Khóe miệng không nhịn được nở nụ cười lạnh, đúng là oan gia ngõ hẹp.

15. Q.1 - Chương 15: Hoa Khôi Ra Đề

Phượng Triều Hoa nâng ly trà trong tay lên hờ hững uống cạn, mắt không chớp nhìn chăm chăm Trần Thanh Phi ở dưới lầu với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Lúc này, Nhị Cửu Tử đi tới tươi cười nói: “Vân nương sai tiểu nhân đến tiếp đãi công tử. Công tử có gì cần cứ việc nói.”

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, khẽ gật đầu với hắn nói: “Đa tạ.”

Nhị Cửu Tử được ưu ái mà sinh lo, xấu hổ gãi gãi đầu, “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, đây là việc nên làm.”

Phượng Triều Hoa cười cười hỏi, “Hôm nay ngoài hoa khôi ra còn có ai khác hiển nghệ nữa không?”

“Có. Từ giờ Ngọ đến giờ Thân đều có cô nương lên đài hiển nghệ.”

“Sau giờ Thân thì sao?” Phượng Triều Hoa không ngại học hỏi kẻ dưới trong lĩnh vực này.

Nhị Cửu Tử cười hề hề nói, “Sau giờ Thân là dành cho những khách nhân...” Ngẫm nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy nói chuyện cùng Thất công tử thì nên văn nhả một chút, vì vậy sửa lời nói, “Sau giờ Thân các cô nương đều cần phải nghỉ ngơi. Cho nên sẽ không hiển nghệ nữa.”

“Sau đó thì sao?” Đối với cách thức làm việc của thanh lâu ở Kinh Thành, quả thực nàng còn lạ lẫm, cũng vô cùng tò mò.

“Sau đó....Sau đó...” Nhị Cầu Tử hết sức khó xử, vắt hết óc cũng không biết nên miêu tả chuyện nam nữ trong thanh lâu này như thế nào cho văn nhã.

Phượng Triều Hoa giương mắt nhìn dáng vẻ khó xử của Nhị Cầu Tử, chợt hiểu ra điều gì đó, vĩnh môi khẽ cười nói: “Sau đó sẽ làm những chuyện có qua có lại như trong thanh lâu vẫn thường hay làm, có phải không?”

“Đúng đúng đúng! Chính là như vậy!” Nhị Cầu Tử vỗ vỗ đầu gối của mình, trong lòng thở dài nói Thất công tử quả thật rất thông minh! Ánh mắt nhìn Phượng Triều Hoa không khỏi lại tăng thêm mấy phần kính nể.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa càng vĩnh môi lên thật cao, tiểu nhị ở Vân Nghê lâu này quả thật rất đáng yêu.

Bất thành linh ở dưới lầu vang lên vài tiếng chiêng the the ‘xềng xềng xềng’.

Phượng Triều Hoa nhú mày nhướng mắt nhìn thì thấy một gã sai vặt đang cầm chiêng trống gõ, mà phía sau hắn có một bức rèm che màu hồng tùy ý rủ xuống, loáng thoáng có thể nhìn thấy một nữ tử trang phục lộng lẫy ngồi trước đàn cổ. Xem ra, thời khắc no bụng thì phải sướng tai đã đến rồi.

Chăm chú nhìn phía dưới, Phượng Triều Hoa đột nhiên cảm thấy cái bàn sặc sỡ bắt mắt kia có phần hơi giống lời đài tỷ võ, vì vậy không khỏi nghĩ tới trận tỷ võ kén rể vào ba tháng sau của Nhị tỷ ở tận Nam Lăng xa xôi, đến chừng đó, bằng giá nào cũng không thể bỏ qua.

Đang say sưa suy nghĩ thì từng hồi tiếng đàn vắng vắng vọng tới, khi thì du dương uyển chuyển, khi thì như nước chảy qua cầu, rồi bất ngờ như thác nước trút thẳng xuống không ngừng, ngay sau đó lại chuyển thành suối nguồn róc rách chảy mãi không dứt. Dần dần, nhạc dạo của tiếng đàn chuyển thành ai oán, như thể trong lòng chủ nhân đang có vụn mối u sầu, dù bày tỏ thế nào cũng không hết. Tại thời điểm cả Vân Nghê lâu giăng đầy nổi bi thương thì tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Phượng Triều Hoa nhú mày, mặc dù nàng chưa từng nghe qua nhạc khúc này, nhưng nàng có thể khẳng định, ca khúc này vẫn chưa hết.

Lúc này, một giọng nói dịu dàng uyển chuyển vang lên, “Tối qua Minh Nguyệt suy nghĩ viết lời ca khúc, nhưng chỉ viết ra được một đoạn trên, nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra đoạn sau nào cho thích hợp, vì vậy, muốn nhân cơ hội này lãnh giáo các vị văn nhân nhã sĩ.”

Lời Minh Nguyệt vừa dứt, liền có giọng nói cộc nhễ vang lên, “Nếu đối ra được đoạn sau, có lợi ích gì hay không?”

Không cần nhìn cũng biết người nói chuyện là ai. Phượng Triều Hoa nâng chung trà lên nhấp nhẹ một hớp, khóe mắt hờ hững liếc qua bộ mặt cười dâm dẳng của Trần Thanh Phi mà trong lòng cảm thấy vô cùng chán ghét. Tại sao khi xưa có thể mù quáng tán thành để Phượng Vũ Tuyết gả cho hắn?

Minh Nguyệt nói: “Ai đưa ra đoạn sau thích hợp nhất, tối nay Minh Nguyệt sẽ cùng người đó....”

Dưới đài xôn xao hẳn lên, nhốn nháo nóng lòng muốn thử.

“Du hồ...” Hai chữ sau cùng của Minh Nguyệt mang theo ý cười nhẹ.

“Phụt...” Không ít công tử bên dưới đài bị câu này làm cho sặc trà rượu đỏ cả mặt.

Phượng Triều Hoa nhếch môi, Minh Nguyệt này tuyệt đối là cố ý.

Trần Thanh Phi lại nói, “Có thể cùng mỹ nhân du hồ, đã không làm uống phí ánh trăng mê người của đêm nay.”

Xưa nay luôn giữ bình tĩnh như Phượng Triều Hoa cũng suýt chút nữa bị những lời của Trần Thanh Phi làm cho sặc nước, làm sao hắn biết tối nay ánh trăng rất mê người? Biết đâu chừng, sương mù lượn lờ làm lu mờ ánh trăng thì sao? Có điều, nếu quả thật như thế, thì cũng vừa vặn xứng với con người và hợp ý nguyện của hắn. Bởi vì, đêm đen gió mát thì rất dễ làm chuyện xấu.

Lúc này, Minh Nguyệt nói: “Công tử coi trọng rồi.”

“Đừng nhiều lời nữa, mau đưa ra đoạn trên.”

“Đúng vậy đúng vậy, mau ra đoạn trên.”

Giữa những tiếng ồn ào thúc giục, Minh Nguyệt thốt tha chầm chậm đọc lên....

“Mưa như lệ rơi từng giọt trên cửa. Gió mưa cùng tới mỗi khi đêm về, mưa nặng hạt tựa như gió đêm cô liêu, gió xuân rồi cũng sẽ đến!”

Lời ngâm vừa dứt, dưới đài liền vang vọng tiếng thốn thức, hô to hảo tài tình. Mấy tiểu nha hoàn cũng đang bắt đầu phát giấy và bút mực cho người xem.

“Thất công tử có đối không?” Nhị Cầu Tử hỏi với vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Phượng Triều Hoa vốn chỉ muốn xem trò vui, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tha thiết ký thác toàn bộ hy vọng của Nhị Cầu Tử thì đột nhiên cảm thấy, nếu nàng không tham dự trận này tranh đoạt giải nhất thật đúng là thiên lý bất dung.

Đang do dự, một nha hoàn bỗng nhiên đi vào cửa trình lên giấy và bút mực, lễ phép nói, “Cô nương nhà ta kính xin Thất công tử chỉ giáo.”

Phượng Triều Hoa thở dài, xem ra, Minh Nguyệt này đã có chuẩn bị từ trước, nhất định ép nàng không được từ chối.

“Thất công tử đầy bụng kinh luân, khẳng định có thể giành được sự coi trọng của Minh Nguyệt cô nương.” Giọng điệu của Nhị Cầu Tử rất hâm mộ.

Phượng Triều Hoa nhàn nhạt cười cười, trêu ghẹo nói, “Ta đối xong, sau đó đề tên của người lên có được không?”

“Thất công tử đừng mang tiểu nhân ra nói đùa mà.” Nhị Cầu Tử đỏ mặt nói.

Khóe miệng Phượng Triều Hoa khẽ nhếch lên, lạnh nhạt nói, “Mài mực.”

Nhị Cầu Tử mừng rỡ vội vàng mài mực.

Nha hoàn kia thì nhanh chóng trải rộng giấy ra dâng bút.

Phượng Triều Hoa nhắc bút lên, không nghĩ ngợi nhiều liền hý hoáy lướt nhanh viết xuống một chuỗi chữ, cuối cùng ngưng mắt nhìn một chút rồi nói: “Cầm đi đưa cho Minh Nguyệt cô nương.”

Nha hoàn không có phản ứng, rõ ràng còn đang rơi vào trạng thái kinh ngạc cực độ, vẻ mặt không dám tin. Tối qua cô nương trầm tư suy nghĩ hơn nửa đêm vẫn bối rối khó hiểu. Còn Thất công tử chỉ trong chớp mắt đã đối xong đoạn sau? Chuyện này... Chuyện này....

Phượng Triều Hoa đặt bút xuống, lặp lại, “Cầm đi đưa cho Minh Nguyệt cô nương.”

“À, vâng.” Nha hoàn vội vàng thoỉ thoỉ nét mực trên giấy, sau đó cầm đi.

Nhị Cầu Tử cười hì hì nói, “Công tử thật lợi hại!”

Phượng Triều Hoa nhàn nhạt cười, từ chối cho ý kiến. Tiếp tục phẩm trà.

Chỉ chốc lát sau, đại thể đối được thì không có gì để nói, còn đối không được cũng không cần đối nữa. Tất cả mọi người an tĩnh chờ đợi Minh Nguyệt tuyên bố kết quả cuối cùng.

Minh Nguyệt nói: “Minh Nguyệt rất tâm đắc với đoạn đối sau của hai vị công tử.”

“Hai vị nào?” Trần Thanh Phi rất nóng lòng muốn biết.

“Long công tử cùng Phượng công tử.”

“Long - Phượng nào chứ, sao ta chưa bao giờ nghe nói Kinh Thành có nhân vật như thế?” Trần Thanh Phi đen mặt nói.

Minh Nguyệt nói: “Minh Nguyệt chỉ nhận chữ, không nhận người.” Giọng nói rất lạnh nhạt.

“Vậy hãy để ọi người mở mang một chút về đoạn đối sau của Long - Phượng công tử đi!” Dưới đài bắt đầu ồn ào lên.

“Đương nhiên rồi.” Nói xong, Minh Nguyệt bảo nha hoàn bên cạnh đọc lên ọi người nghe.

“Đoạn đối sau của Phượng công tử là: Lòng như gắm vùi lấp giữa áng mây. Mãi đến khi hoa đào mạn nở rộ, lòng tựa hồ nước hơn cả hoa sáng ngời, ai gọi lên nguồn sóng trào?”

16. Q.1 - Chương 16: Long - Phượng Tranh Phong

“Hay!” Mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Nha hoàn lại nói, “Đoạn đối sau của Long công tử là: Sơ bát nguyệt, bán kính thượng thanh tiêu. Tà ý họa lan kiều bất ngữ, ám di mai ảnh quá hồng kiều, quần đái bắc phong phiêu*.”

* Bài thơ trên là bài Vọng Giang Nam - Vịnh Huyền Nguyệt của Nạp Lan Tính Đức tự Dung Nhược. Ở chưa có bản dịch của ông, editor cũng kg dám edit lung tung đành để nguyên phiên âm.

Nghe vậy, đáy mắt Phượng Triều Hoa thoáng qua tia ngạc nhiên lẫn tán thưởng, đột nhiên muốn nhìn trộm chủ nhân bài đối. Có thể làm ra câu đối sâu sắc như thế nhất định không phải hạng người nông cạn.

Lúc này, dưới đài lại có người reo hò lên, “Nếu Long - Phượng công tử thắng bại khó phân, hay là so tài thêm một vấn nữa đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ai thắng thì người đó có thể ôm mỹ nhân về.” Mọi người bắt đầu mặc sức trêu chọc.

Minh Nguyệt nói: “Minh Nguyệt cũng đang có ý đó. Không biết ý hai vị công tử thế nào?”

“Tại hạ nguyện ý thử một lần.” Giọng nói từ phòng chữ Thiên thứ hai ở trên vọng xuống.

Phượng Triều Hoa cả kinh, giọng nói của người này vô cùng có lực, trong trầm khàn bình ổn mang theo vài phần quyền rũ, khác hẳn với giọng của thái tử, giảm đi một chút phóng đảng ngang tàng, tăng thêm vài phần ôn tồn tao nhã, nhưng đều dễ nghe như nhau và có nét riêng biệt của nhau. Đột nhiên Phượng Triều Hoa ảo não nhũm mày, không nên đem thái tử ra so sánh, không nên...

“Ý của Phượng công tử thế nào?” Minh Nguyệt nói.

Phượng Triều Hoa sực tỉnh, lạnh nhạt nói, “Không cần. Có thể nghe một khúc của Minh Nguyệt cô nương đã rất thỏa mãn rồi.”

“Công tử xem thường Minh Nguyệt?” Giọng Minh Nguyệt có chút hờn tủi.

Phượng Triều Hoa nhún nhún mày nói: “Không phải như thế.”

“Vậy vì sao không muốn tranh cao thấp cùng Long công tử?”

Bởi vì không cần thiết phải tranh. Tuy nhiên, giải thích như vậy chắc chắn Minh Nguyệt sẽ không hài lòng. Đã như vậy, Phượng Triều Hoa cũng không phí lời nữa, thở dài một tiếng, lạnh nhạt nói, “Cô nương ra đi.”

“Minh Nguyệt không có yêu cầu gì. Hai vị công tử mỗi người tùy ý làm một đoạn, để tất cả tân khách đang có mặt ở đây cùng giám định và thưởng thức, như thế nào?”

“Được!” Dưới đài đồng loạt lên tiếng tán thành.

Chốc lát, giọng nói từ phòng chữ Thiên thứ hai vang lên.... “Phi quỳnh bạn lữ, ngẫu biệt châu cung, vị phản thần tiên hành chước. Thủ thứ sơ trang, tầm thường ngôn ngữ, hữu đắc kỷ đa xu lệ. Nghĩ bả danh hoa bỉ. Khủng bàng nhân tiểu ngã, đàm hà dung dịch. Tế tư toán, kỳ ba diễm hủy, duy thị thâm hồng thiển bạch nhi dĩ. Tranh như giá đa tình, chiêm đắc nhân gian, thiên kiều bá mị*.” Đột nhiên dừng lại nói, “Đưa cho Minh Nguyệt cô nương.”

*Đây là bài Ngọc Nữ Diêu Tiên Bội của Liễu Vĩnh - Ông là khách làng chơi mà tới khi chết vẫn còn được các kỹ nữ lo lắng, Liễu Vĩnh được mệnh danh là “ông Vua trong chốn thanh lâu”.

“Khá khen cho thiên kiều bá mị!” Ý cười trên mặt mọi người trở nên không còn đơn thuần.

“Long công tử quá khen.” Trong giọng nói Minh Nguyệt không giấu vẻ thẹn thùng yêu kiều.

Phượng Triều Hoa cũng cười, cảm xúc không rõ lắc lắc đầu nói: “Dịch ngoại đoạn kiều biên, tịch mịch khai vô chủ. Dĩ thị hoàng hôn độc tự sầu, canh trứ phong hòa vũ. Vô ý khổ tranh xuân, nhất nhậm quần phương đồ. Linh lạc thành nê niên tác trần, chích hữu hương như cố*.” (*Bài bói toán Vịnh Mai của Lục Du)

Vừa dứt lời, toàn trường im phăng phắc.

Qua một lúc lâu, một giọng nói phá tan sự yên tĩnh..“Phượng công tử thật xuất chúng, Long mỗ tự thẹn không bằng.” Nói xong, tự mình đi tới phòng chữ Thiên thứ nhất.

Phượng Triều Hoa ngược mắt lên, bất ngờ đối diện với một đôi mắt đen láy, liếc nhìn xuống nữa, mặt lạnh như trắng, mắt sáng như sao, trong đầu bất giác hiện ra một từ - nam nhân họa thủy.

Phượng Triều Hoa bị suy nghĩ của chính mình chọc cho cười, nhếch môi mỉm cười thản nhiên nói, “Long công tử quá khen.”

Long Liễm Thần không đợi mời tự ngồi xuống nói: “Tại hạ Long Kiếm Hi, các hạ chắc hẳn chính là Phượng thất thiếu một trong Thất công tử tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Lăng....”

Tuy Phượng Triều Hoa rất kinh ngạc về sự nhạy bén của y, nhưng mặt vẫn không đổi sắc cười nói, “Không ngờ biệt danh nho nhỏ của Phượng thất lại có thể truyền tới tai Long công tử, thật là vinh hạnh.”

Long Liễm Thần nhướn mày kiếm nói: “Biệt danh của Phượng thất thiếu không nhỏ.”

“Đó là ở Nam Lăng.” Đây là lần đầu tiên nàng dùng thân phận Phượng thất xuất hiện ở Kinh Thành.

“Vừa khéo tại hạ cũng từ Nam Lăng tới đây.”

“Ồ?” Phượng Triều Hoa nhướn mày, sao nàng chưa từng nghe nói Nam Lăng có nhân vật tên Long Kiếm Hi này?

“Tại hạ là vô danh tiểu tốt, Thất thiếu chưa nghe qua cũng là chuyện đương nhiên.” Long Liễm Thần tốt bụng giúp nàng tìm lý do.

“Cũng có thể là thể ngoại cao nhân.” Phượng Triều Hoa trêu ghẹo nói.

Nghe vậy, Long Liễm Thần hơi sững người, sao đó thoải mái cười thật to nói: “Từ nay về sau, nhất định Long mỗ sẽ tự xưng là thể ngoại cao nhân.”

Phượng Triều Hoa hơi hột cười cười, nhìn dưới đài nhắc nhở, “Minh Nguyệt cô nương đang mong ngóng trông chờ.”

Long Liễm Thần nhướn mày nói: “Mỹ nhân dễ kiếm, tri kỷ khó tìm.”

“Long công tử luôn xem những người qua đường như bèo nước gặp nhau là tri kỷ sao?”

“Thất thiếu là người qua đường sao?” Long Liễm Thần nghiêm túc hỏi.

Trong đôi mắt sóng nước chằng xao của Phượng Triều Hoa thoáng qua một chút tầm tối khó hiểu, nhưng rất nhanh liền biến mất ở cái chớp mắt, lạnh nhạt nói, “Ít nhất, là khách qua đường ở Kinh Thành.”

Long Liễm Thần cau mày, ngay sau đó chuyển thành mỉm cười nói: “Nam Lăng là một địa phương tốt.”

“Vậy sao?” Phượng Triều Hoa nhếch môi, nâng chung trà lên uống cạn, tâm tư chuyển lạnh. Nam Lăng đã không còn vinh quang như bề ngoài nữa rồi.

Lúc này, tiếng của Minh Nguyệt truyền đến, “Long công tử, Phượng công tử.”

Phượng Triều Hoa giương mắt, lễ phép chào hỏi, “Minh Nguyệt cô nương.” Tuy có mang theo khăn che mặt, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ đẹp thiên kiều bá mị ở đằng sau tấm khăn che mặt. Vòng eo suông

thăng, cảm hơi nhếch, đều thể hiện vẻ cao ngạo của chủ nhân, như một điểm sáng giữa muôn ngàn bụi hoa, vô cùng bắt mắt.

Phượng Triều Hoa không nén được chuyển ánh mắt bội phục nhìn sang người đàn ông họ Long bên cạnh. Bài thơ hình dung về Minh Nguyệt rất thích hợp.

Dường như đọc hiểu được thâm ý trong mắt Phượng Triều Hoa, Long Liễm Thần nhếch môi khiêm tốn cười một tiếng, cũng đáp lại nàng một ánh mắt như thế.

Phượng Triều Hoa cả kinh, ngoài Tam ca, y là người đầu tiên có vẻ ăn ý với nàng. Vì thế, hảo cảm dành cho y cũng tăng thêm mấy phần, dĩ nhiên, việc này không liên quan đến tình cảm nam nữ. Người có tướng mạo xuất chúng vốn rất dễ dàng chiếm được hảo cảm từ người khác, huống chi người kia còn cùng mình có một hai lần tâm ý tương thông như vậy.

Minh Nguyệt nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa không rời mắt, giọng điệu buồn bã nói: “Thất công tử ghét bỏ Minh Nguyệt rồi sao?”

Phượng Triều Hoa giật mình, lúc trông thấy ánh mắt Minh Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy lúng túng khó xử, khẽ nhíu mày, điềm nhiên như không cúi đầu thường thức trà. Lặng lẽ né tránh đôi mắt cong cong ầng ực nước dầm đuối đưa tình kia, thờ ơ nói, “Minh Nguyệt cô nương có sao nói ra lời ấy?” Đây không phải lần đầu tiên đón nhận ánh mắt ái mộ của con gái, nhưng là lần đầu tiên cảm thấy mất tự nhiên. Ánh mắt của nàng ta tựa hồ đang lên án điều gì....

Đột nhiên trong đầu thoáng hiện một câu - Bội tình bạc nghĩa! Phượng Triều Hoa bị suy nghĩ của mình làm cho giật mình, sao cô gái này lại tố cáo nàng bội tình bạc nghĩa đây?

17. Q.1 - Chương 17: Không Nhận Ra Cố Nhân

“Nói đùa với công tử đấy.” Minh Nguyệt ra vẻ thoải mái, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa giương mắt nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy cặp mắt kia có chút quen thuộc, chẳng lẽ là người quen cũ?

Lúc này, Long Liễm Thần nói: “Long mỗ không được lọt vào mắt Minh Nguyệt cô nương sao?”

Lúc này Minh Nguyệt mới ý thức được mình thất lễ, áy náy khẽ nhún người nói: “Minh Nguyệt ra mắt Long công tử.”

“Cô nương quyết định muốn cùng ai kia kết giao tương đồng sao?” Long Liễm Thần biết rõ còn có hỏi.

Minh Nguyệt không trả lời, ánh mắt vẫn gửi gắm cho Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa im lặng không nói, nếu sớm biết rước lấy hoa đào giả thế này, nàng nhất định sẽ không ở lại tham gia náo nhiệt. Xưa nay, nàng không hề ưa thích ồn ào.

“Một bằng hữu của ta ở Kinh Hồ có một chiếc thuyền tư, không biết Thất Thiếu cùng Minh Nguyệt cô nương có đồng ý nể mặt hay không?”

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ vuốt vuốt lông mày, thản nhiên nói, “Long công tử thịnh tình như thế, Phượng mỗ cung kính không bằng tuân mệnh.” Thay vì cô nam quả nữ ở đây với Minh Nguyệt, chẳng thà đi cùng mọi người, cũng tránh cho lúng túng nhìn nhau chẳng biết nói gì. Nhưng nếu có thể lựa chọn, nàng muốn về nhà hơn.

“Vậy thì quyết định như thế. Xế chiều hôm nay, hẹn ở bờ tây Kinh Hồ, không gặp không về.” Long Liễm Thần nói.

Minh Nguyệt thản nhiên cười cười nói: “Đa tạ ý tốt của Long công tử.” Về buồn bã trước đó đã không còn, trong đôi mắt sáng ngời kia lóe lên nét đoan trang và sáng suốt, cùng với một chút sự cởi mở hiểu biết của nhi nữ giang hồ.

Thấy chuyện đã xong, Phượng Triều Hoa đang muốn thoát thân, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng cầu xin, “Ngài thật sự không thể đi lên.”

Là giọng của Nhị Cửu Tử. Lúc này Phượng Triều Hoa mới phát hiện, không biết Nhị Cửu Tử đã đi ra ngoài từ lúc nào.

“Tại sao không thể đi lên? Chẳng lẽ Vân Nghê lâu không muốn làm ăn nữa sao?”

Trần Thanh Phi? Phượng Triều Hoa nhíu mày, khi này một lòng muốn từ chối thịnh tình của Minh Nguyệt đã bỏ quên hẳn. Nhưng nơi này không phải là chỗ để tính sổ. Tạm thời nàng chưa muốn bại lộ thân phận.

“Đây là quy củ.” Nhị Cửu Tử dùng thân thể ngăn lại ở đầu hành lang, ngăn cản không cho Trần Thanh Phi tiếp tục lên lầu.

“Quy củ là người định, cũng có thể sửa đổi.”

“Chuyện này...” Nhị Cửu Tử khó xử. Trần công tử là khách quen của nơi này, hơn nữa còn là Đại thiếu gia của phủ Thái phó, đắc tội không nổi. Nhưng bên trong là công tử nhà mình, càng không thể quấy nhiễu.

Lúc này, Vân nương đứng lúc bước ra phía trước hòa giải nói: “Một chút nữa Tứ đại hoa khôi của Vân Nghê lâu chúng tôi sẽ lên đài hiến nghệ, ngài yêu thích ai cứ mặc sức mà chọn lựa, sao hả?”

Trần Thanh Phi hất cằm nói: “Bà cho rằng bản công tử thiếu đàn bà sao?”

“VẬY NGÀI...”

“Để Long - Phượng công tử ra ngoài gặp mặt cùng mọi người. Dù thế nào cũng phải để ọi người biết bị bại bởi người nào.” Trần Thanh Phi nói.

“Phải đó. Rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại tài ba đến thế.” Người lầu dưới bắt đầu ồn ào lên.

“Cho Trần công tử vào đi. Không có gì mờ ám mà không dám gặp.” Long Liễm Thần thản nhiên nói.

Phượng Triều Hoa nhíu nhíu mày, trong lòng biết nếu còn cự tuyệt yêu cầu của Trần Thanh Phi nữa chỉ rước lấy phiền toái nhiều hơn, nên không có lên tiếng phản đối, cúi đầu chậm rãi châm trà để tránh đụng mặt hẳn.

Trần Thanh Phi vừa vào cửa liền dùng thái độ lớn lối không coi ai ra gì mở miệng nói, “Tại hạ Trần Thanh ...Thanh ...Thanh...” Sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, hai mắt chứa đầy hoảng sợ nhìn Long Liễm Thần, luống cuống đứng im tại chỗ.

Long Liễm Thần thản nhiên liếc hẳn một cái, trên mặt mỉm cười như gió xuân ấm áp, môi mỏng khê mở, “Trần Thanh công tử?”

Trần Thanh Phi bỗng trợn to mắt, một hồi lâu mới hoàn hồn, không phải là thái tử sao? Không phải là thái tử... Từ nhỏ nhị đệ Minh Hiên đã vào cung làm bạn học cùng thái tử, vì vậy hẳn với thái tử cũng không xa lạ gì. Mặc dù diện mạo giống nhau như đúc, nhưng giọng nói của thái tử không phải như thế.

“Trần công tử nhìn đủ chưa?” Long Liễm Thần hỏi.

“Nhìn.....nhìn đủ rồi.” Mặc dù giọng nói không giống nhau, nhưng vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Nghĩ đến đây, trong nháy mắt Trần Thanh Phi thay bằng vẻ mặt nịnh hót nói: “Hai vị công tử cứ từ từ hàn huyên...từ từ hàn huyên.” Nói xong, nhanh chóng lui ra ngoài. Gần tới cửa thì bị vấp bậc cửa thiếu chút nữa ngã lảo lắc. Nhìn chẳng ra làm sao.

Cho rằng Trần Thanh Phi đã đi xa, Phượng Triều Hoa mới từ từ ngẩng đầu lên, đối với thái độ khác thường của Trần Thanh Phi cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Nhưng Minh Nguyệt nhìn thấy rất rõ ràng, Trần Thanh Phi hiển nhiên là bởi vì sinh lòng sợ hãi mới rời khỏi, mà người khiến cho hắn sợ hãi, rõ ràng chính là vị Long công tử trước mắt này. Người có thể khiến

cho công tử phủ Thái phó e sợ, thân phận nhất định không tầm thường. Chỉ là, hắn có giúp được mình không?

Đặt tách trà xuống, Phượng Triều Hoa có chút mệt mỏi nhú nhú mày, đứng dậy nhàn nhạt nói, “Tại hạ còn có việc, xin cáo từ trước.”

Long Liễm Thần định mở miệng lưu ý lại, nhưng nhìn thấy vẻ khó chịu trong mắt y nên đành gật đầu nói, “Không tiễn.”

“Minh Nguyệt tiễn Thất công tử.” Minh Nguyệt đứng dậy, vẻ mặt kiên trì nói.

Trong lòng Phượng Triều Hoa biết không thể từ chối, liền mặc kệ nàng ta, nói: “Đa tạ.”

Hai người một trước một sau xuống lầu, vô cùng ăn ý không ai lên tiếng. Phượng Triều Hoa đang vì thế mà cảm thấy vui mừng thì Minh Nguyệt lại dội cho nàng một chậu nước lạnh....

“Thất thiếu...”

Phượng Triều Hoa đứng lại, bị hai chữ ‘Thất thiếu’ làm kinh sợ, không lẽ là người quen cũ? Chỉ có bằng hữu trên giang hồ mới gọi nàng là Thất thiếu, những người khác đều xưng là Thất công tử.

“Huynh thật không nhớ ta sao?” Minh Nguyệt hỏi.

Phượng Triều Hoa không quay đầu lại, tiếp tục bước xuống lầu, nhưng bước chân đã chậm hẵn lại, cố gắng nhớ lại từng khuôn mặt có giao tình. Hồi lâu, vẫn không nghĩ ra người nào có thể có cặp mắt giống như vậy.

“Cô nương mời trở về đi.” Khi đáp xuống bậc thang cuối cùng thì Phượng Triều Hoa quay đầu lại lễ phép nói.

Minh Nguyệt sâu sắc nhìn nhìn Phượng Triều Hoa nói: “Đi thông thả.”

Phượng Triều Hoa chỉ khẽ gật đầu, sau đó đi về hướng đại sảnh, phất tay ra dấu với Nhị Cầu Tử.

“Thất công tử.” Nhị Cầu Tử vô cùng vui sướng chạy tới.

Phượng Triều Hoa thản nhiên quét mắt nhìn đại sảnh, sau đó rỏ tai với Nhị Cầu Tử một lúc, cuối cùng nói, “Trừ cái mặt ra, chỗ nào cũng được.”

“Vâng...” Nhị Cầu Tử hẩn nhìn cái tên ý thế hiếp người kia đã khó chịu rất lâu rồi.

Phượng Triều Hoa vừa lòng gật đầu nói: “Sau đó đi gặp Vân nương lấy tiền thưởng.” Dứt lời, vô cùng bình tĩnh rời khỏi Vân Nghê lâu.

18. Q.1 - Chương 18: Thiên Kim Quận Thủ

Đến hoàng hôn, ba người cùng tới đúng hẹn, không biết là trùng hợp hay còn nguyên nhân nào khác, Long Liễm Thần cùng Phượng Triều Hoa đều lựa chọn trường bào màu trắng vạt áo có thêu Mặc Lan*. Gió đêm phất nhẹ tay áo bông bành, cả hai vốn đã tuấn mỹ, hình ảnh này lại càng khiến cho họ giống như tiên giáng trần, tô điểm thêm cho Kinh Hồ không ít. (* Một loại hoa Lan bên TQ, hình ảnh đc đăng cuối truyện)

“Thật là trùng hợp, Phượng huynh.” Long Liễm Thần quan sát y phục của Phượng Triều Hoa, mở miệng trước.

Ban ngày còn gọi Thất thiếu...Thất thiếu, bây giờ đã chuyển sang Phượng huynh rồi. Hắn quả thật hứng thú xưng huynh gọi đệ với người khác. Nếu tiếp tục xưng Long công tử với hắn, thì ra vẻ mình quá kiêu cách. Nghĩ đến đây, Phượng Triều Hoa cười một tiếng, “Long huynh rất thích hợp với bộ y phục này.” Mặc dù hai chữ Long huynh gọi rất trống rỗng, nhưng trong thâm tâm nàng thật sự khen ngợi dáng người của hắn.

Long Liễm Thần nhướn mày, “Phượng huynh cũng không kém chút nào.”

“Xem ra, Minh Nguyệt nên tránh sang một bên rồi.” Minh Nguyệt mỉm cười bước đến gần, nhưng trong giọng điệu khó giấu vẻ ghen tuông.

Long Liễm Thần nghiêng đầu nhìn, mày kiếm chau lên, ca ngợi nói, “Đêm nay cô nương vô cùng xinh đẹp.”

“Chỉ sợ làm mất nhã hứng của hai vị công tử.” Minh Nguyệt khiêm tốn nói.

“Có cô nương làm bạn, làm sao có thể mất hứng được?” Long Liễm Thần cười như không cười nói.

Phượng Triêu Hoa nhú mày, sao nàng cảm thấy lời của hắn có thâm ý khác?

Lúc này, Trần Minh Hiên cập thuyền đến gần, nói: “Long huynh.”

Long Liễm Thần quay đầu lại, cách nói chuyện như người hành tẩu giang hồ, “Trần huynh, từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ.” Sau đó giới thiệu, “Vị này chính là Phượng thất thiếu ở Nam Lăng, còn vị này chắc không cần ta giới thiệu rồi.”

“Đương nhiên. Kinh Thành có ai mà không biết Minh Nguyệt cô nương của Vân Nghê lâu chứ?” Trần Minh Hiên giơ mắt nhìn Phượng Triêu Hoa, nói: “Phượng thất thiếu, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Không dám nhận.” Phượng Triêu Hoa mỉm cười thản nhiên nói.

“Thì ra Long công tử cùng Trần nhị công tử là chỗ quen biết cũ.” Minh Nguyệt nói với vẻ đăm chiêu.

Nghe vậy, Phượng Triêu Hoa nhướng mày, Kinh Thành thật nhỏ đến đáng thương. Nếu nàng nhớ không lầm, Kinh Thành chỉ có một Trần nhị công tử, đó là Nhị công tử của phủ Thái phó, em ruột Trần Thanh Phi.

Nghĩ đến đây, Phượng Triêu Hoa không khỏi nhú mày, âm thầm bắt đầu nghĩ, tại sao đi tới đâu cũng không tránh được người dính dáng đến phủ Thái phó?

Tựa hồ đã nhận ra Phượng Triêu Hoa không vui, Long Liễm Thần thản nhiên liếc mắt nhìn Minh Nguyệt, cười nói, “Xem ra mọi người đều là chỗ quen biết cũ, tại hạ cũng không cần giới thiệu nữa.” Mặt mỉm cười nhưng mắt không cười.

Trần Minh Hiên nói: “Ở đây gió lớn, lên thuyền rồi hàn huyên tiếp.” Làm thủ tục của thái tử thêm đệ nhất mưu thần, xưa nay hắn luôn rất an phận. Đi thanh lâu cũng chưa từng dùng tên của mình làm chiêu bài, nhưng Minh Nguyệt có thể nhận ra hắn. Xem ra, điều tra người khác đồng thời mình cũng bị người khác điều tra.

Để Phượng Triêu Hoa với Minh Nguyệt đi phía trước, Trần Minh Hiên với Long Liễm Thần nhìn nhau ăn ý gật đầu một cái.

“Phong cảnh không tệ.” Sau khi lên thuyền, Phượng Triêu Hoa chuyên tâm ngắm cảnh.

“Lần đầu tiên Phượng huynh tới Kinh Thành sao?” Long Liễm Thần hỏi.

“Lần đầu tiên du ngoạn Kinh Hồ ban đêm.” Phượng Triêu Hoa không có đối mặt trả lời.

“Cảnh đêm hồ Yên Vũ ở Nam Lăng so với nơi này đẹp gấp trăm lần.” Minh Nguyệt nói.

Nghe vậy, Phượng Triêu Hoa thở dài một tiếng, nói: “Long huynh có thể tránh đi một lát không?”

“Hai người từ từ hàn huyên, ta ra đuôi thuyền với Trần huynh ôn chuyện.” Đã sớm nhận ra điểm kỳ lạ giữa hai người, Long Liễm Thần sáng khoái đồng ý.

Phượng Triêu Hoa nhìn y khẽ gật đầu, xem như lời cảm tạ. Một lúc sau, xác định y đã rời đi mới từ từ mở miệng, “Cô nương có gì đừng ngại nói thẳng.”

Minh Nguyệt nhếch miệng, nói: “Ta là con gái quận thủ Lý Đức Thiên ở tại Nam Lăng trước kia.”

Phượng Triêu Hoa kinh ngạc, hóa ra là nàng ta.

“Thất thiếu thật sự không nhớ một chút gì sao?” Minh Nguyệt cười thê lương.

Phượng Triều Hoa vội vàng lắc đầu, “Đương nhiên nhớ. Lý quận thủ là người công bằng liêm minh, cương trực công chính, ta rất bội phục người.”

“Chỉ có những thứ này sao?”

“Ta...” Phượng Triều Hoa im lặng. Một năm trước, Lý Đức Thiên bị giết hại, lúc lâm chung đem nữ nhi giao cho nàng, lúc ấy vì để cho ông an tâm xuống cửu tuyền, nên đồng ý. Vốn định sau khi mọi chuyện chấm dứt tìm cho Minh Nguyệt một mối lương duyên tốt, ai ngờ Minh Nguyệt chết sống không chịu, sau đó lại rời nhà ra đi. Đi một lần tới nửa năm.

Bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân lúc ấy nàng ta không chịu lập gia đình, bây giờ thì đã rõ ràng. Có điều, quả thật là rất khó xử.

Phượng Triều Hoa trầm ngâm hồi lâu, nói: “Ta sẽ thực hiện lời cam kết với cha cô nương.”

“Thực hiện như thế nào?”

“Trừ cưới cô nương, như thế nào cũng được.”

“Trừ công tử ra, ai ta cũng không gả.” Minh Nguyệt quát cường nói.

Phượng Triều Hoa thở dài, “Đừng quyết tuyệt như vậy, làm thế là chôn vùi hạnh phúc của cô nương. Nếu như có thể cưới cô nương, một năm trước ta đã lấy rồi.”

“Tại sao không thể?”

“Bởi vì...” Phượng Triều Hoa rũ mắt, thần nhiên ngưng mắt nhìn khay trà, mặt không chút thay đổi, rất thâm trầm. Cho dù ai cũng nhìn không ra rằng nàng đang vắt hết óc để tìm kiếm một cái cớ.

Trong ánh mắt của Minh Nguyệt tăng thêm mấy phần si mê, nàng thích y. Lần đầu tiên khi nghe nói Thất thiếu Nam Lăng là người anh tuấn tiêu sái, phong độ lịch lãm, nho nhã khiêm tốn thì nàng đã yêu mến cái người tên Phượng thất thiếu như thần thoại kia rồi.

Nghe nói y là lãng tử giang hồ, nghe nói y là diệu thủ thần y, nghe nói y là thợ săn được treo thưởng, nghe nói rất nhiều về y nhưng chỉ gặp qua y mấy lần. Lần đầu tiên gặp mặt, không như trong tưởng tượng mừng rỡ vui sướng, thay vào đó là bi thương muốn chết, cả nhà bị diệt, chỉ có một mình nàng may mắn còn sống sót. Là y đã cứu nàng.

***

Tại đuôi thuyền, gió rất lớn, Long Liễm Thần cùng Trần Minh Hiên đứng đón gió, cực kỳ phiêu dật.

“Sớm muộn gì Phượng thất cũng đoán được thân phận của huynh.” Trần Minh Hiên nói.

Long Liễm Thần nhìn mặt hồ, lời nói cũng bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, “Ta không có ý định lừa dối hần quá lâu.”

“Thu hần về trường, sợ rằng không dễ dàng. Phượng thất rất thờ ơ với những chuyện không liên quan đến mình.” Trần Minh Hiên nói.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, đây chính là điều khiến hần đau đầu.

“Hơn nữa, dường như hần cũng không thích lui tới cùng quan lại.” Dựa vào điểm này cũng có thể đoán được biểu hiện của Phượng thất khi biết được thân phận của mình.

Trầm ngâm hồi lâu, Long Liễm Thần ung dung lên tiếng, “Trong Quận Vương, công tử nhà ai có tuổi xấp xỉ với ta?”

“Bình Tây vương.” Dường như Trần Minh Hiên đã sớm thay hần nghĩ ra thân phận tốt rồi.

Long Liễm Thần gật đầu, đột nhiên nhíu nhíu mày, đáy mắt thoáng hiện tia sát khí, xoay chuyển lời nói: “Xem ra, tối nay không phải thời cơ tốt cùng nàng ta đàm phán.” Hần ám chỉ là Minh Nguyệt.

Trần Minh Hiên cũng âm thầm đề cao cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm, tiếp tục tán gẫu, “Hình như nàng ta biết rất nhiều.”

19. Q.1 - Chương 19: Trốn Thoát Một Mình

Long Liễm Thần phản đối, “Nàng ta trùng hợp biết lai lịch của người mà thôi.”

“....” Lời này khiến Trần Minh Hiên rất không dễ chịu, nghe có vẻ như hấn vô dụng lắm vậy.

Long Liễm Thần nhếch môi, chế nhạo nói, “Có lẽ nàng đã thâm trao tâm hồn thiếu nữ cho người từ lâu rồi.”

“Thái tử gia!” Trần Minh Hiên đen mặt, nhắc nhở người nào đó chú ý lời nói, chú ý thân phận.

Long Liễm Thần vẫn điềm nhiên nói, “Nàng ta có thể nhận ra người, chắc chắn có liên quan tới người đại ca tốt của người.”

Được Long Liễm Thần nhắc nhở, lúc này Trần Minh Hiên mới chợt hiểu ra, ngay sau đó thở dài thườn thượt, vẻ mặt tiếc rằng sắt không thể rèn thành thép.

“Con không dạy là lỗi của cha. Bảo lệnh tôn quân tốt con trai của mình. Nói thế nào đi nữa, Phượng Vũ Tuyết cũng là thiên kim Phượng tướng phủ, muối muối là thái tử phi, nhục nhã trắng trợn như vậy, có phần quá mức rồi.” Long Liễm Thần xét theo sự việc mà nói.

Trần Minh Hiên thở dài một tiếng, nói: “Thái phó và Phượng tướng như nước với lửa, con cái hai bên kết hợp vốn là một sai lầm.” Chỉ có thể tiếc thương cho Phượng Vũ Tuyết, tuổi còn trẻ mà đã tiêu tụy không ra dáng người.

“Nàng ta không có hành động gì sao?” Hấn cho rằng Phượng Triều Hoa sẽ không khoanh tay ngồi nhìn.

Trần Minh Hiên nói: “Không biết. Nàng giống trống khua chiêng cướp Ngân nhi đi, sau đó cũng không thấy có hành động nào nữa. Phượng tướng cũng không tới hưng sư vấn tội. Điều này khiến ta cảm thấy rất bất ngờ, sao họ có thể nuốt trôi cục giận này đây? Ngay cả ta cũng cảm thấy việc làm của đại ca thật quá đáng.”

Long Liễm Thần nhướng mày, xác thực cũng có chút ngoài ý muốn. Lão hồ ly Phượng tướng kia không thể nào im hơi lặng tiếng, trái lại Phượng Triều Hoa thì vô cùng có khả năng trả thù sau lưng.

“Nhưng đại ca ta cũng coi như bị trừng phạt rồi.” Trần Minh Hiên nói với vẻ yên tâm.

“Lời này có ý gì?”

“Huynh ấy hiện đang nằm liệt giường, có lẽ mười ngày nữa tháng vẫn chưa thể xuống giường được.” Dừng một chút, Trần Minh Hiên lại nói, “Nghe nói là bị người ta bức vào trong ngõ hẻm hành hung một trận.”

Long Liễm Thần bật cười, đây không phải là cách mà nàng trả thù đó chứ? Bạo lực thật.

Trần Minh Hiên đột nhiên nghĩ ra điều gì, thốt lên, “Có phải Phượng tướng phái người đánh không?”

Long Liễm Thần nhướng mày, lắc đầu nói: “Tuy rằng Phượng tướng già dặn xảo quyệt nhưng làm việc luôn có nguyên tắc, sẽ không làm ra chuyện đó.” Chỉ là, có người sẽ không giống như thế.

Trần Minh Hiên gật đầu, xác thực không giống tác phong của Phượng tướng. Theo hấn biết, nếu gặp phải tình huống này, thông thường Phượng tướng sẽ trực tiếp qua phủ hưng sư vấn tội, cùng cha khẩu chiến 800 hiệp, sau đó tan rã trong không vui.

Gió đột nhiên thổi mạnh hơn.

Long Liễm Thần nhếch miệng cười lạnh, nói: “Bọn họ quả thật là chỗ nào cũng có.”

“Hấn không phải nhắm vào chúng ta chứ?”

“Minh Nguyệt.” Long Liễm Thần thần nhiên nói.

“May mắn là chúng ta tìm được nàng ta trước một bước, nếu không, lại một phen uống công vô ích rồi.” Đối với chuyện này, hấn cảm thấy thật vui sướng.

Lời Trần Minh Hiên vừa dứt, đáy thuyền cũng bắt đầu ùng ục sủi nước.

“Nguy rồi.” Trần Minh Hiên kêu to thất sách, hoàn toàn không ngờ tới bọn họ sẽ dùng chiêu này.

Long Liễm Thần nhú chặt mày kiếm, “Lệnh cho thuyền phu lái thuyền đến chỗ cạn. Cành nhanh càng tốt.” Dứt lời, bước nhanh tới mũi thuyền.

Khi Long Liễm Thần đi tới mũi thuyền, đang tự hỏi xuất hiện như thế nào mới không bị coi là đường đột, thì bất chợt nghe một câu....“Ta từng thề với trời, cả đời không cưới.”

Cả đời không cưới? Thì ra, Phượng thất là người cũng có chuyện xưa.

Long Liễm Thần nhướn mày, vén rèm lên cười đùa nói, “Thanh niên như Phượng huynh đây mà không cưới vợ, đúng là tổn thất lớn cho những cô gái trong thiên hạ.”

Đối với sự xuất hiện bất ngờ của hắn, Phượng Triều Hoa cũng chẳng thấy ngoài ý muốn, giống như đã sớm biết hắn đang ở ngoài cửa, giương mắt tỉnh bơ liếc nhìn hắn, nói: “Cho dù Phượng mỗ có lấy vợ thì cũng chỉ cưới một người, không cưới, cũng chỉ có một người không lấy chồng mà thôi. Con gái trong thiên hạ có tổn thất gì?”

Long Liễm Thần giật mình, không ngờ hắn lại nói tiếp lời này.

Phượng Triều Hoa cong môi cười, chế nhạo nói, “Chẳng lẽ, Long huynh có thể tiếp thu hết chí nguyện to lớn của cô gái trong thiên hạ?”

Nghe vậy, Long Liễm Thần ngậy ra chốc lát một lần nữa, sau đó cười nói, “Đây quả thật là một chí nguyện to lớn.” Nghe có phần giống như tự nhạo báng mình.

Phượng Triều Hoa cười khê, đột nhiên nhú mày, rũ mắt xem xét, lạnh nhạt nói, “Trong Kinh Hồ có thủy quái sao?”

“Có người tác quái.” Long Liễm Thần nói.

“Là bọn chúng. Trốn lâu như thế vẫn bị bọn họ tìm được!” Minh Nguyệt bình tĩnh nói.

“Ai?” Phượng Triều Hoa hỏi.

Minh Nguyệt nhếch miệng, lạnh lùng nói, “Không biết. Ta từ Nam Lăng đến Kinh Thành, trên đường đi, gần như bọn họ không hề bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể xuống tay. Nếu không phải vận khí tốt, e rằng ta sớm đã trở thành vong hồn dưới kiếm bọn họ rồi.”

Chỉ sợ không đơn giản là vận khí tốt như thế. Mặc dù biết không phải vậy, nhưng Phượng Triều Hoa cũng không hỏi tới. Trực giác nói cho nàng biết, chuyện này tương đối rắc rối. Mà đối với những rắc rối, châm ngôn xưa nay của nàng là tránh được nên tránh. Lúc này, nên về nhà ngủ là hay nhất.

Nhìn sắc trời một chút, Phượng Triều Hoa hỏi Long Liễm Thần, “Long huynh có thể ứng phó với những người này không?”

“Không thể.” Long Liễm Thần không chút do dự quyết định nói thật.

Phượng Triều Hoa nhú mày, đang định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì thủy quái đã lên đến thuyền, mà nước trong thuyền đang mỗi lúc càng nhiều.

Lúc này, từ thuyền với bờ còn một khoảng cách nhất định, nhưng so với khinh công của Phượng Triều Hoa mà nói, vốn không đáng kể chút nào.

Mắt thấy Long Liễm Thần đã bắt đầu đánh nhau với nhóm người mới tới, Phượng Triều Hoa trầm ngâm quan sát một hồi, cuối cùng quyết định đi trước là hơn. Một tay ôm lấy Minh Nguyệt, nhỏ giọng nói, “Ôm chặt ta.” Dứt lời, vận khí sử dụng chiêu chuồn chuồn lướt nước, như chuồn chuồn trắng lướt qua mặt hồ, sau một lúc, nhanh nhẹn đáp xuống mặt đất.

Quay đầu lại nhìn thấy người nào đó đang không ngừng di chuyển chân, Phượng Triều Hoa chuyển cho ánh mắt hên ngày gặp lại, sau đó ôm Minh Nguyệt biến mất ở ven bờ Kinh Hồ.

Long Liễm Thần vừa cùng thủy quái đánh nhau, vừa dùng ánh mắt tố cáo người nào đó bắt nạt bắt nể. Mãi đến khi bóng áo trắng biến mất mà vẫn không thể nào tin điều mình tận mắt chứng kiến là sự thật. Sao hắn chưa từng nghe nói Phượng thất thiếu là người bất công như thế?

“Phượng thất thế nhưng bỏ chạy?” Trần Minh Hiên đến trợ giúp cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Mắt thấy giày sắp sửa bị ngâm trong nước, Long Liễm Thần khẽ nguyên rửa một tiếng, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Thấy thế, Trần Minh Hiên thầm kêu không ổn, một tay đỡ lấy Long Liễm Thần, lạnh giọng gọi, “Long Ngũ, người đưa chủ tử rời đi.”

Vừa dứt lời, Long Ngũ bất ngờ hiện thân như ma quỷ.

Long Liễm Thần còn muốn chống cự, nhưng cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt nhắm lại ngất đi. Ở một giây trước khi mất đi ý thức hẳn vẫn không quên tố cáo hành vi tiểu nhân của người nào đó...

20. Q.1 - Chương 20: Lần Đầu Tiên Tức Giận

Trưa ngày hôm sau, trong căn phòng trang nhã chữ Thiên thứ nhất ở Vân Nghê lâu, Tô Tứ không ngừng xoay cái ly trên tay, lầm bầm nói, “Nếu không tới thì ta đi đây.”

“Tứ công tử đừng vội, Thất công tử sắp đến rồi.” Vân nương trấn an nói.

“Tiểu Thất chưa bao giờ trễ hẹn, hôm nay sao thế nhỉ?”

“Chuyện này...” Về mặt Vân nương khó xử, muốn nói lại thôi.

“Có nội tình?” Hai mắt Tô Tứ tỏa sáng, thể hiện hình như hắn rất hứng thú với chuyện này.

“Chuyện này.... Chuyện này....”

Tô Tứ hất cằm nói: “Bản công tử ra lệnh cho bà nói.”

Vân nương mím mím môi nói: “Tối qua Thất công tử theo Minh Nguyệt du hồ, cả đêm không về. Có lẽ Thất công tử....bị mệt rồi.”

Tô Tứ hơi sững người, ngay sau đó cười to nói: “Không thể nào, không thể nào.”

“Thất công tử thoát nhìn nho nhơ yếu đuối, chắc vì thế mà không chịu nổi giày vò....”

“Vân nương...” Phượng Triều Hoa khoan thai bước tới.

“A...” Vân nương quay đầu lại, “Thất....Thất công tử.” Thôi xong rồi, vấn đề về chuyện phòng the này là đại kỵ của đàn ông.

Phượng Triều Hoa lạnh nhạt ném cho người nào đó đang cười hết sức vui vẻ một cái liếc mắt, nói với Vân nương: “Ra ngoài trước đi, ta và Tứ công tử có chút việc cần bàn.”

“Vâng.” Vân nương như được đại xá, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

“Tứ ca.” Khẽ gọi một tiếng, Phượng Triều Hoa tự mình ngồi xuống, vuốt vuốt mi tâm, hai mắt khép hờ, có vẻ như rất mệt mỏi.

“Tối qua muội đi ăn trộm à?” Tô Tứ cười trêu nói.

“Trộm tới tìm muội.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Tứ thay đổi nghiêm túc hẳn lên, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Còn nhớ Lý Đức Thiên không?”

“Dĩ nhiên nhớ.” Ở Nam Lăng, hầu như không ai không biết Lý Đức thiên, một vị quan tốt như ông ta, không có người thứ hai.

“Ông ta có một nữ nhi.”

“Chuyện này ta biết. Nha đầu đó nói nếu không phải muội thì sẽ chẳng chịu lấy ai cả.”

“Huynh cũng biết?” Phượng Triều Hoa kinh ngạc hỏi.

Tô Tứ nhướn mày, “Người có mắt ai cũng biết. Rành rành ra thế.”

Phượng Triều Hoa thở dài một tiếng, thì ra chỉ có mình bây giờ mới biết thôi.

“Tại sao đột nhiên nhắc tới nàng ta?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tô Tứ chợt ý thức được gì, kêu lên, “Minh Nguyệt chính là nha đầu đó?”

Phượng Triều Hoa bắt đầu dĩ gật đầu nói: “Có người đang truy sát nàng ta. Đêm qua ở Kinh Hồ bị ám sát, sau khi chạy thoát, muội không yên tâm để nàng ta đi về một mình, vì vậy ở lại khách điểm với nàng ta suốt đêm.” Minh Nguyệt có ngủ hay không nàng không biết, nhưng nàng thì cả đêm không hề chớp mắt. Nếu người bị truy sát là mình thì không nói, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, nên làm thế nào thì cứ làm thế đó, cần gì phải vì lo lắng cho người sát vách bị bắt đi mà không dám chớp mắt.

Tô Tứ nhíu chặt mày kiếm, nói: “Vật kia có phải ở trong tay nàng ta không?”

“Có lẽ thế.” Nếu như không có trong tay nàng, thì sẽ không bị đuổi giết như thế.

“Muội định xen vào chuyện này?”

Muốn xen vào ư? Phượng Triều Hoa trầm ngâm một hồi lâu, nói: “Không muốn.”

“Vậy thì đừng quản nữa.” Nhìn dáng vẻ nàng mệt mỏi, Tô Tứ thấy hơi đau lòng.

“Phải người bảo vệ nàng ta. Lúc đầu muội cứu nàng về, không phải để cho nàng ta chết lại lần nữa.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Tô Tứ gật đầu, đột nhiên cười ha hả nói, “Thái tử phu quân của muội có diện mạo thế nào hả? Có anh tuấn như ta không?”

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng, nói: “Không có.”

“Thật?” Tô Tứ nháy mắt mấy cái, đừng gạt người chứ.

“Muội vẫn chưa gặp y.” Phượng Triều Hoa ăn ngay nói thật.

“Hả....Không phải chứ. Chẳng lẽ diện mạo hán tệ đến không nở nhìn?” Cuối cùng, Tô Tứ nghiêm mặt, nhấn giọng chân thành nói, “Tướng mạo con người là được cha mẹ ban cho, muội không thể bởi vì diện mạo hán khó coi mà ghét bỏ hán. Thật lòng mà nói, trên đời này có mấy ai có thể có được diện mạo anh tuấn như Tứ ca của muội chứ.... Này, sao muội lại ngủ nữa rồi! Không được ngủ, không được ngủ...”

Thấy kêu gọi cũng không có hiệu quả, Tô Tứ thức thời sờ sờ mũi, bất mãn lầu bầu nói: “Lần nào cũng vậy, chẳng nề mặt chút nào cả. Dù uội cảm thấy tự ti mặc cảm cũng không cần lần nào cũng dùng việc ngủ để trốn tránh nha.”

Phượng Triều Hoa bĩu môi, mở mắt nói: “Chỉ có cách này mới có thể làm cho huynh ngừng ngay việc tự đánh giá cao chính mình trong thời gian ngắn nhất. Huống chi...” Thở dài một tiếng rồi nói tiếp, “Thật sự là muội rất muốn ngủ.” Cả đêm không ngủ, chỉ có chính nàng mới biết, điều này đối với nàng là một chuyện khổ sở cỡ nào.

Tô Tứ nhướn mày, “Không cho ngủ. Ta vó ngựa không ngừng tới đây không phải để xem muội ngủ đâu.”

Phượng Triều Hoa xoa xoa hốc mắt, đem hộp gấm đưa cho hắn, nói: “Rắc rối chưa giải quyết, muội đây cũng không mơ chăn êm nệm ấm mà ngủ được yên giấc.”

Tô Tứ không hiểu mở hộp gấm ra, cầm miếng vải lên nhìn một hồi lâu, sau đó để sát mũi ngửi ngửi, bất chợt nhướn mày, lạnh lùng nói, “Bách Hoa Lộ đoạn tử tuyệt tôn.”

Phượng Triều Hoa hít một hơi thật mạnh, lần đầu tiên quanh thân xuất hiện sát khí.

“Muội đã đắc tội với ai à?”

“Phải nói, có người đã đắc tội với muội.” Giọng Phượng Triều Hoa nói ra rất nhẹ, nhưng cảm xúc trong đó lại thể hiện vô cùng rõ ràng nàng đang tức giận.

Tô Tứ lại bắt đầu cảm thấy hứng thú, đáy mắt thoáng hiện lên tia sáng, “Có cần Tứ ca ra sức gì không?” Đây là lần đầu tiên Tiểu Thất tức giận, rất muốn nhìn xem người đắc tội với nàng sẽ có kết quả ra sao.

Phượng Triều Hoa ném cho người đang có tư tưởng định ngồi xem cuộc vui nào đó một cái liếc mắt, nói: “Chuyện này muội tự xử lý. Cần huynh giúp một tay là một chuyện khác.”

Tô Tứ nghe vậy liền méo mặt, phất phất tay tỏ ra không hứng thú lắm.

Sớm đoán được hắn sẽ như thế. Phượng Triều Hoa nhếch miệng, nói: “Trong vòng nửa tháng, muội không muốn thấy bất kỳ cửa hiệu nào mang tên Trần nữa.”

“Không phải Trần Thanh Phi là tỷ phu của muội sao?”

“Cho dù là tỷ phu, phách lối cũng không thể bốc cao hơn trời được.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

“Trở mặt thành thù rồi à?” Hắn chỉ cảm thấy hứng thú với những chuyện như thế này.

Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Ngay cả việc nhà của muội, huynh cũng không muốn bỏ qua?”

“Phàm là có giá trị bất quá, ta đều sẽ không bỏ qua.” Dáng vẻ Tô Tứ lúc này tỏ ra con người của ta rất có nguyên tắc.

“Không phải, không có bất hòa, chỉ muốn cho hắn một chút giáo huấn, để hắn dụi sạch mắt nhìn cho rõ, người nào có thể khi dễ, người nào cần phải che chở.”

“Nếu toàn bộ cửa tiệm của hắn bị đóng cửa, tỷ tỷ muội tính sao?” Trần Thanh Phi là người hành thương duy nhất của Trần gia. Một khi phá sản, thì cũng có nghĩa là hắn chỉ còn hai bàn tay trắng.

“Chỉ tạm thời đóng cửa mà thôi. Khi thời cơ tới, hắn sẽ ‘đông sơn tái khởi’”

Tô Tứ nhướn mày, “Được rồi, ta giúp muội lần này. Nhưng mà, muội nhất định phải dùng tin đồn bậc nhất để bồi thường cho ta.”

“Thành giao.” Nói xong, Phượng Triều Hoa đứng dậy tính đi, vừa tới cửa lại nghĩ đến một chuyện, vì vậy quay đầu lại hỏi: “Có nghe nói qua người tên Long Kiếm Hi này chưa?”

“Long Kiếm Hi?” Tô Tứ cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Ta chỉ nghe nói đến Long Kiếm Vân.”

“Long Kiếm Vân là ai?” Nàng rời khỏi giang hồ đâu có bao lâu? Sao đối với mấy cái tên này đều thấy rất xa lạ.

“Thủ lĩnh cường đạo của sáu tỉnh Tây Nam.”

Phượng Triều Hoa giật mình, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi. Bộ dáng của y nhìn có vẻ khác xa với bọn cường đạo.

“Nhưng chưa nghe nói qua Long Kiếm Vân có huynh đệ nào, chẳng lẽ có bí ẩn gì mà ta không biết?” Bỗng dưng, trên mặt Tô Tứ lại xuất hiện tia sáng, nói: “Vấn đề này thật đáng để tra cứu!” Tin tốt à tin tốt!

Phượng Triều Hoa bắt đầu lắc đầu, nói: “Sau khi thu thập được nội tình, nhớ phải báo uội biết trước tiên.” Dứt lời, nhanh chóng rời đi. Nàng thật sự rất buồn ngủ.

Tô Tứ sững sờ, tự nhủ, “Từ khi nào mà muội ấy cũng có hứng thú với những tin đồn như thế?”

21. Q.1 - Chương 21: Thái Tử Tới Chơi [1]

Đồng cung.

“Điều tra ra sao?” Long Liễm Thần hỏi.

“Đêm hôm qua hấn và Minh Nguyệt cả đêm không về, tới trưa nay mới xuất hiện ở Vân Nghê Thường, nhưng rất nhanh liền rời đi.”

“Còn Minh Nguyệt?”

“Ở lại Vân Nghê Thường. Nhưng chung quanh có không ít cao thủ.” Trần Minh Hiên trả lời.

“Tiếp tục theo dõi nàng ta, tiện thể phái thêm người bảo vệ, tuyệt đối không thể để nàng ta rơi vào trong tay bọn họ.”

Trần Minh Hiên gật đầu nói: “Định phái ai đi đàm phán? Huynh và ta đều không thể ra mặt.”

“Sao ngươi lại không thể?” Long Liễm Thần nhướn mày hỏi.

“Tiếng tăm của đại ca ta quá vang dội, mà bìa miệng* của cha ta cũng không được tốt lắm, sự việc trực xuất Phượng Vũ Tuyết đã lan truyền khắp cả Kinh Thành, muốn Minh Nguyệt tin tưởng ta, rất khó.” (*chỉ sự khen chê của người đời)

Long Liễm Thần nhướn mày, lời này quả thật chẳng sai, có điều, phái ai đi đây? Người đó, nhất định phải là người mình và Minh Nguyệt đều có thể tin tưởng.

“Phượng tướng.” Trần Minh Hiên nói.

Nghe vậy, Long Liễm Thần bưng tỉnh nói: “Đúng, Phượng tướng là quan thanh liêm, ngày lễ ngày Tết còn phát cháo miễn phí cho người nghèo, danh tiếng ở Kinh Thành rất tốt.” Quan trọng nhất là, Phượng Liêm trung quân yêu dân, đáng để tin tưởng.

“Không sai, Phượng tướng là nhân tuyển tốt nhất.” Trần Minh Hiên hơi ngập ngừng rồi nói: “Thật ra, ta vẫn luôn lấy làm lạ.”

Long Liễm Thần nhướn mày, ý bảo hấn nói tiếp.

“Bổng lộc của Phượng tướng tuy cao tới hai ngàn thạch*, nhưng Tướng phủ rộng lớn như thế, chi tiêu cũng lớn. Hơn nữa, theo ta được biết, Phượng tướng mặc dù là quan thanh liêm, nhưng trong sinh hoạt cũng không cần kiệm. Sao ông ta có thể có nhiều tiền bạc để hành thiện chứ?” (hai ngàn thạch = 120 tấn thóc)

Long Liễm Thần hơi ngó ra, ngẫm nghĩ lại rồi nói: “Có lẽ ông ta có sản nghiệp tổ tiên?”

Trần Minh Hiên đen mặt nói, “Thế lực gia tộc của Phượng gia cũng đâu có lớn.”

Điều này cũng đúng. Long Liễm Thần rất tán đồng gật gù nói: “Ngươi đi điều tra một chút. Có lẽ sẽ có thu hoạch gì đó ngoài dự đoán.”

“Ta điều tra rồi. Không thu hoạch được gì.”

Long Liễm Thần nhú mày, trầm ngâm một hồi lâu, chợt cười nói, “Ta cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.”

“Ta vẫn luôn quan tâm đến vấn đề này.” Để giải tỏa mối nghi ngờ này, hấn thậm chí còn tự mình tới Tướng phủ thám thính, đáng tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

Long Liễm Thần vênh lên môi mỏng nói: “Ngươi có muốn cùng ta đi Tướng phủ không?”

“Ta thà rằng xuống âm phủ.” Trần Minh Hiên nghiêm trang trả lời.

Tướng phủ.

“Lão gia nói, phủ Thừa tướng miếu nhỏ, không chứa nổi đại thần.” Quản gia nhỏ nhẹ thuật lại lời nói của Phượng tướng.

Long Liễm Thần đang uống trà bất chợt nhú mày, đặt ly trà xuống, thần thái điềm tĩnh thản nhiên nói, “Con rể báỉ kiến nhạc phụ đại nhân cũng không được sao?”

“Lão gia hẳn là cũng có ý này.” Quản gia không chút kiêng dè Tướng phủ cũng chẳng hoan nghênh sự thật là người nào đó đại giá quang lâm.

Long Liễm Thần giương mắt, nói: “Thái tử triệu kiến Thừa tướng thì sao?”

“Ngài có thể đi Đồng cung triệu kiến. Lão gia chắc chắn sẽ không kháng chỉ.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần nhướng lên mày kiếm, lạnh lùng nói, “Bảo Phụng tướng lập tức tới gặp bản Thái tử.”

“Chuyện này...”

“Nếu không xác định thì đừng có tự tiện chủ trương.” Long Liễm Thần tốt bụng nhắc nhở.

“Nhưng mà...” Quản gia rất là khó xử, thật ra thì, lão gia căn bản không có trong phủ, những lời đó đều của lão gia căn dặn trước khi ra đến cửa. Hễ người tới thăm không được hoan nghênh, đều phải trả lời như thế. Mà Thái tử lại vừa vặn bị liệt vào danh sách đen của lão gia.

Thấy quản gia vẫn cứ do dự, Long Liễm Thần lạnh nhạt lườm ông nói: “Muốn bản Thái tử đích thân đi mời sao?”

“Không...Không cần...” Quản gia hết sức khó xử, chỉ có thể đi tìm Nhị tiểu thư – Người có khả năng duy nhất quyết định mọi chuyện trong phủ....

***

Nghe xong quản gia tường thuật, Lục Bình cũng rơi vào tình thế khó xử. Tiểu thư đang ngủ bù, không thể quấy rầy. Nhưng cũng không thể đắc tội với Thái tử gia ở ngoài kia. Mà, mà Thái tử gia tới cũng khéo thật.

Quản gia hoang mang lo sợ, “Làm sao bây giờ?” Dáng vẻ của Thái tử gia rất nghiêm túc, điệu bộ nhất quyết phải gặp cho bằng được.

Lục Bình nhíu mày nói: “Tôi cũng không biết. Ông là tiền bối, ông cứ quyết định.”

“Vậy thì người quyết định đi. Người đi theo tiểu thư lâu như vậy, hẳn là cũng hiểu được tính tình của tiểu thư.”

Tính tình của tiểu thư? Lục Bình cười khẽ nói: “Theo tính khí của tiểu thư, thì người sẽ bảo tôi cẩn thận chiêu đãi Thái tử gia cho tốt, cho tới khi lão gia hồi phủ.”

“Hả...” Môi quản gia run run, cuối cùng trong lòng không thể không thừa nhận, đây chính là tác phong xưa nay của Nhị tiểu thư.

“Tuy rằng hiểu rõ tính tình tiểu thư, nhưng chúng ta cũng không thể tự tiện chủ trương. Chuyện này không phải chuyện đùa.” Lục Bình thở dài nói: “Hay là cứ đi bẩm báo với tiểu thư đi.”

“Chỉ đành vậy.” Từ trên xuống dưới Tướng phủ đều nhất trí cho rằng, quấy rầy giấc ngủ của Nhị tiểu thư ngủ là việc làm mà trời đất không tha. Đáng thương cho ông cũng có một ngày như thế.

Nói xong, hai người cùng đi đến trước cửa phòng Phụng Triều Hoa.

“Cốc...Cốc...”

Phụng Triều Hoa cau nhẹ chân mày, khó chịu trở người, không quan tâm đến tiếng gõ cửa bên ngoài.

Lục Bình ngoài cửa mím mím môi, nói thẳng trọng điểm, nhìn vào cửa phòng đang đóng chặt kể lại câu chuyện từ đầu tới cuối, nàng biết, tiểu thư nhất định nghe được.

Quả nhiên Phụng Triều Hoa có phản ứng, nhưng chỉ vẽn vẽn ‘Ừ’ nhẹ một tiếng, cho biết là nàng đã nghe biết rồi, ngoài ra không còn biểu hiện gì khác.

Một hồi lâu, quản gia thật sự nhịn không được nữa, hỏi, “Nhị tiểu thư, phải trả lời với Thái tử như thế nào?”

“Hầu hạ trà ngon, có lẽ cha cũng sắp về đến rồi.” Trong giọng nói của Phụng Triều Hoa còn mang vẻ lười biếng ngái ngủ.

“Nhưng....Lão gia vừa ra cửa chưa được bao lâu.” Quần gia tận lực hạ thấp giọng.

“Vậy hãy để Thái tử chờ thêm một chút. Nếu y đã có lòng đích thân tới cửa bái phỏng, hẳn sẽ không ngại ngồi chờ thêm một chút đâu.” Aizzz, trước đó nàng không nên đem kế hoạch kể cho cha biết, không thì lúc này cha cũng sẽ không đường đột đưa ra ý tưởng tự mình ra trận.

22. Q.1 - Chương 22: Thái Tử Tới Chơi (2)

“Vậy hãy để thái tử chờ thêm một chút. Nếu y đã có lòng đích thân tới cửa bái phỏng, hẳn sẽ không ngại ngồi chờ thêm một chút đâu.” Aizzz, trước đó nàng không nên đem kế hoạch nói cho cha biết, không thì lúc này cha cũng sẽ không đường đột đưa ra ý tưởng tự mình ra trận.

“Nhưng mà...” Lão quần gia vô cùng khó xử, “Thái tử gia cho rằng lão gia đang ở nhà. Nếu lão gia còn chậm trễ không xuất hiện, có chút không ổn đó.”

Phượng Triều Hoa nhú nhú mày, nói: “Phái người ra cửa sau đợi, căn dặn cha đi vào phủ từ cửa sau....”

“Nhưng mà...”

“Ông đừng nhưng mà nữa. Tiểu thư còn phải ngủ.” Lục Bình nhắc nhở quần gia nên dừng lại đúng lúc.

Nghe vậy, lão quần gia thở dài một tiếng, lắc lắc đầu rồi xoay người rời đi.

***

Tại cửa chính phủ Thái phó, một ông lão râu bạc trắng tay cầm phát trần toàn thân mặc áo đạo sĩ màu trắng cũ kỹ, nhàn nhã đi qua đi lại, phong cách tự nhiên như một tiên nhân.

Gia nhân giữ cửa quan sát người này hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, mở miệng, “Này, người.....coi bói à?”

Phượng Liêm vuốt vuốt chòm râu mép trắng muốt, trên khuôn mặt già nua nhăn nhúm khê nhếch lên một nụ cười hòa ái dễ gần, nói: “Thí chủ có chuyện gì không?”

Gã gia nhân nói: “Người nhanh đi nơi khác làm ăn, đừng ở chỗ này ngáng đường.”

Phượng Liêm không thèm để ý cười cười, cũng chẳng quan tâm đến gã gia nhân nọ, tiếp tục thông dong. Thỉnh thoảng vuốt râu mép nhìn trời thở dài, thỉnh thoảng cúi đầu thở dài, bộ dáng kia thật giống một vị thể ngoại cao nhân.

Gã gia nhân gãi gãi ót, nói: “Sao người còn chưa đi? Ta đã gặp qua người coi bói nhưng chưa từng thấy ai chạy tới cửa phủ Thái phó bày quây.”

“Bần đạo chỉ đứng ở đây, cũng không có bày quây.” Phượng Liêm chỉ ra điểm này.

“Đứng ở đây? Người đã đi tới đi lui chỗ này gần một canh giờ rồi.” Gã gia nhân giận dữ trợn trắng mắt.

Phượng Liêm trầm mặc không nói, nhìn chằm chằm gã gia nhân hồi lâu, mới từ từ mở miệng, “Ấn đường biến thành màu đen, đây là điềm báo xấu.”

Gã gia nhân nghe vậy lạnh lùng mình, mặt lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Đừng đoán mò. Thầy tướng số từng nói ta sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Nếu thí chủ cứ chấp mê bất ngộ như thế, sợ rằng...” Phượng Liêm ngửa đầu đưa mắt nhìn hư không, giọng nói kia có vẻ nặng nề khác thường, “Chạy trời không khỏi nắng.”

“Người... Người... Người nói hưu nói vượn.” Mặt mày gã gia nhân xám ngoét.

Phượng Liêm đảo mắt nhìn, cặp mắt kia bộc lộ trí khôn tựa hồ như muốn cắn nuốt gã gia nhân, “Lời bần đạo chỉ có thế, thí chủ tự giải quyết cho tốt.”

“Người đừng ăn nói lung tung...” Gã gia nhân còn chưa nói xong, chợt sấm sét giáng xuống giữa trời quang...
“Ầm ầm...”

Gã gia nhân sợ đến nổi chân mềm nhũn, ngồi phịch dưới đất, hai mắt ngốc trệ.

Phượng Liêm nhướng mày, giương mắt nhìn bầu trời quang đãng xa xa, âm thầm thầm nói, “Lôi công Điện Mẫu quá nể tình rồi. Khi về nhất định cho hai vị thêm hai nén hương.”

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên lại là một tiếng sấm “ Ầm ầm...”

Lần này, Phượng Liêm cũng bị hù sợ, giật mình chân lui về phía sau mấy bước, mặc dù trên mặt không lộ vẻ sợ hãi, nhưng trong lòng lại nhận lỗi liên hồi, “Tứ Trụ, quả nhiên là Tứ Trụ.”

“Van... van ngài, nhất định phải giúp ta tránh thoát khỏi kiếp này.” Chẳng biết từ lúc nào gã gia nhân đã bò đến bên chân Phượng Liêm, bắt lấy ống quần ông cầu cứu.

Phượng Liêm ngẩng đầu nhìn sắc trời, nghi ngờ không dứt, hai hồi kinh lôi vừa đến thật kỳ lạ. Nghĩ thế, chân mày không kiềm được lại nhướng cao.

Gã gia nhân thấy thế cho là mình hết đường cứu rồi, bắt đầu kêu oa oa khóc thảm thiết, “Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có con thơ ba tuổi, ta ...ta ...ta không cam lòng. Ta còn chưa cưới vợ sinh con... Ta...”

“Chẳng phải người dưới có con thơ ba tuổi sao?” Phượng Liêm ngạc nhiên nói.

Gã gia nhân quát, “Ta không thể có con nhỏ ba tuổi sao.” Nói xong, dùng tay áo lau lau nước mắt, tiếp tục kêu rên, “Tội nghiệp mẹ già nay đã ngoài sáu mươi, nếu ta đi rồi, ai sẽ chăm sóc bà.”

Môi Phượng Liêm run run, kiên nhẫn nhắc nhở, “Trước đó người nói mẹ già tám mươi tuổi, không phải sáu mươi.”

“Ông hại chết ta còn chưa đủ, còn muốn trừ mẹ già ta không sống qua được tám mươi tuổi sao?” Gã gia nhân nhướng đôi mắt đờ đờ sát khí lên.

Phượng Liêm im lặng nhìn trời, thở dài một tiếng, “Sống chết có số, phú quý do trời. Thí chủ bớt đau buồn đi.”

“Thật sự hết đường cứu thật ư?” Gã gia nhân không dám tin.

“Thật.”

“Nè! Ta khóc chưa đủ thương tâm sao?” Gã gia nhân giữ giữ tay áo đứng lên.

Phượng Liêm bị khí thế của hắn hù sợ, lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt khó hiểu.

“Được! Vậy ta khóc tiếp.” Nói xong, gã gia nhân rướn cao cuống họng, gào khóc thảm thiết, “Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có con thơ ba tuổi...”

Phượng Liêm vội vàng ngăn hắn, nói: “Mỗi ngày người làm một việc thiện là có thể gặp dữ hóa lành rồi.”

Nghe vậy, gã gia nhân nhanh chóng thu hồi nước mắt, hài lòng nói, “Ta biết ngay mà, chỉ cần khóc cho thật thương tâm, nhất định thầy tướng số sẽ nghĩ ra được phương pháp phá giải.” Cuối cùng, lại nói, “Thật ra thì... ta trên không có mẹ già tám mươi, dưới cũng chẳng có con thơ ba tuổi, vẫn còn là trai tráng độc thân.”

“Vậy vừa nãy người...”

“Nói dóc thôi...” Gã gia nhân nhìn Phượng Liêm với vẻ mặt khinh bỉ, nói: “Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ cũng chưa thấy heo chạy bao giờ sao? Khóc lóc thê thảm như vậy, học hai lần là sẽ biết ấy mà. Người xem, đây là lần thứ hai ta khóc, rất giống thật phải không?”

“Thật... Thật... Rất thật.” Hóa ra tự khóc tang ình cũng cần có chút kiến thức, rốt cuộc hôm nay đã được mở rộng tầm nhìn.

Gã gia nhân kiêu ngạo, nói: “Mỗi ngày làm một việc thiện đúng không? Ta nhất định có thể làm được.”

Tiểu tử này có tiền đồ, ngay lập tức thì đã thông suốt. Nghĩ đến đây, cặp mắt Phượng Liêm nhú lại, như không có chuyện gì xảy ra nhìn khắp bốn phía, sau khi xác định chung quanh không có người nào mới vô

cùng nghiêm túc nhỏ giọng nói, “Hôm nay có thể gặp nhau ở đây, coi như ta và người cũng có duyên. Ta nói cho người một bí mật.”

“Bí mật gì?” Gã gia nhân kích động hỏi.

“Phủ Thái phó này sát khí quá nặng, đã quấy rầy Thần tiên Cửu thiên.”

Hai mắt gã gia nhân sáng lên, kích động nói “Thần tiên Cửu thiên? Thật sự có Thần Tiên?”

“Hừm.....Nhỏ giọng một chút.”

Gã gia nhân gật đầu như gà con mổ thóc, nhỏ giọng hỏi, “Thật sự có chuyện này?”

“Những ngày gần đây trong phủ Thái phó có người đổ máu đúng không?”

“Đúng vậy. Đại công tử hiện đang nằm trên giường.”

“Kế tiếp chính là phu nhân.” Phượng Liêm nghiêm túc nói.

“Không... không thể nào. Phu nhân rất ít ra khỏi cửa.”

Phượng Liêm gật gù đắc ý, nói: “Hữu duyên chúng ta còn có thể gặp mặt.” Dứt lời, xoay người rời đi.

“Này.....Người còn chưa nói phá giải thế nào mà.” Gã gia nhân kêu lên.

“Số trời, không thể phá.” Phượng Liêm bí ẩn trả lời.

“Khóc cũng không được sao?” Mặt gã gia nhân hy vọng hỏi.

Phượng Liêm liếc mắt xem thường, không để ý tới hắn nữa, nghênh ngang rời đi.

***

Uống xong ly trà thứ chín, Long Liễm Thần để ly xuống, chân mày khóa chặt, mặt không chút thay đổi.

Lão quản gia đứng một bên trong lòng hồi hộp như rơi xuống đáy cốc, chờ đợi thái tử bộc phát.

Một hồi lâu, Long Liễm Thần lại thông thả ung dung rót đầy ly thứ mười, uống một hớp, khen, “Không ngờ trà Long Tĩnh sau mưa của tướng phủ lại có hương vị tươi mát nhất phẩm, mười ly như nhau lại có thể uống ra mười vị khác nhau.”

Lão quản gia nghe vậy mặt kinh ngạc, ngay sau đó phản ứng kịp, thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

“Trước kia sao chưa bao giờ nghe nói Phượng tướng lại chăm chút đến trà như vậy?” Long Liễm Thần mở miệng tán gẫu, trên mặt không có hiện lên nửa điểm không kiên nhẫn, giống như người bị chủ nhà gạt ở chỗ này, lạnh nhạt mấy canh giờ không phải là hắn.

“Long Tĩnh sau mưa này là loại trà nhị tiểu thư thích nhất, cho nên trong nhà mới có sẵn.”

Ngụ ý, người có ý tứ đối với trà không phải Phượng Liêm, mà là Phượng Triều Hoa.

Long Liễm Thần nhướng mày, đáy mắt thoáng qua một chút hứng thú, thản nhiên nói, “Người cùng Phượng tướng đánh cờ là thái tử phi, đúng không?”

Lão quản gia lập tức gật đầu. Lão đang suy nghĩ nếu như thái tử yêu cầu gặp nhị tiểu thư thì lão phải ứng đối ra sao, bây giờ thật quá tốt. Thái tử gia đã giúp lão nghĩ xong cái cớ. Đang cùng lão gia đánh cờ là nhị tiểu thư, vậy thì có lý do không ra gặp khách được rồi.

“Nghe nói, kỳ nghệ của Phượng tướng cao siêu, trong triều ít có người là đối thủ của ông.” Long Liễm Thần giống như vô tình khen.

Mặt lão quản gia lộ vẻ tự hào, nói: “Đến nay lão gia vẫn chưa thua ai ván nào.”

“Thái tử phi có thể cùng Phượng tướng đánh cờ một hai canh giờ mà thắng bại khó phân, hiển nhiên kỳ nghệ cao siêu thấy rõ. Xem ra, Phượng tướng tìm kiếm trăm phương ngàn hướng, rốt cuộc lại tìm được đối thủ ngay trong nhà.” Khóe miệng Long Liễm Thần khẽ nhếch cười, khoan thai thông thả nói.

Lão quản gia nghe vậy trợn tròn mắt, không biết nên tự bào chữa như thế nào. Từ trên xuống dưới tướng phủ ai cũng biết nhị tiểu thư chưa từng chơi cờ. Ít nhất, nhị tiểu thư chưa từng đánh cờ với ai ở trong phủ, bao gồm cả lão gia.

23. Q.1 - Chương 23: Không Hối Quốc Sự

Long Liễm Thần vẫn mang vẻ mặt tươi cười, ôn tồn nói, “Thật không nhìn ra, thái tử phi lại thâm tàng bất lộ.”

“Vâng...Vâng ạ.” Lão quản gia cố trấn định, “Nhị tiểu thư không thích rêu rao quá mức.”

Long Liễm Thần cười cười, nói: “Nếu lần này Phượng tướng không thắng được, e rằng danh hiệu “Thường thắng tướng quân” của ông phải bị lật đổ rồi.”

“Ha ha....Thái tử quá khen.” Phượng Liêm cười ha hả đi tới phòng khách, có thể thấy, tâm tình của ông rất tốt.

Long Liễm Thần nhướng mày, chẳng lẽ hắn đã đoán sai?

“Mới vừa nhất thời cao hứng, cùng tiểu nữ đánh cờ, ai ngờ càng đánh càng hăng, đã thất lễ với thái tử.” Phượng Liêm khách khí nói.

“Không sao.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói.

“Đến thư phòng của lão thần nói tiếp, thế nào?”

“Đành thế rồi.” Đi thẳng vào vấn đề, thẳng vào chủ đề, quả nhiên là tác phong trước sau như một của Phượng tướng.

***

Mặt trời lặn về phía tây, Phượng Triều Hoa mới kết thúc đánh cờ cùng Chu công, từ từ tỉnh lại.

“Lục Bình, bây giờ là giờ nào rồi?”

“Vừa qua khỏi giờ Thân.”

Phượng Triều Hoa xoa xoa mi tâm, bất tri bất giác lại ngủ hai canh giờ, nhưng tại sao vẫn còn cảm thấy buồn ngủ đây?

“Tiểu thư, nên dùng bữa tối rồi.” Lục Bình sợ nàng tiếp tục ngã đầu xuống, kịp thời nhắc nhở.

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu, đứng dậy mặc y phục.

“Thái tử đã tới.” Lục Bình vừa cài nút áo cho Phượng Triều Hoa, vừa hồi báo.

Phượng Triều Hoa nhíu nhíu lông mày, thuận miệng hỏi, “Y tới làm gì?”

Lục Bình kinh ngạc, tiểu thư hỏi câu này là sao? Tướng công đến thăm nương tử cũng cần lý do sao? Bỗng dưng, hình như nàng ta đã hiểu ra cái gì, vì vậy thận trọng hỏi, “Cô và thái tử gia không hợp?”

“Cơ bản mà nói, quan hệ của chúng ta rất bình thường.” Phượng Triều Hoa đơn giản giải thích về quan hệ giữa nàng với Long Liễm Thần.....

Lục Bình bối rối, nếu như tiểu thư cùng thái tử chung đụng hòa thuận, sao lão gia lại liệt thái tử vào danh sách đen? Nhưng mà, xét theo thái độ ban nãy của thái tử, hình như quan hệ của y với tiểu thư cũng không tệ lắm.

Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn huân long tiên hương trên bàn trang điểm, nhẹ giọng hỏi, “Thái tử lưu lại?”

“Dạ.”

Phượng Triều Hoa nhíu nhíu lông mày, cầm long tiên hương lên, hơi khịt mũi ngửi, sau một lúc nói: “Đốt lên.”

“Vâng.” Cầm một cái trâm ngọc trắng cài vào tóc Phượng Triều Hoa, Lục Bình lập tức khom người đốt huân hương.

“Sao cây ngọc trâm này nhìn lạ vậy?” Phượng Triều Hoa nhìn mình trong gương nói.

Lục Bình đang đốt huân hương, quay đầu lại cười nói, “Đây là của thái tử tặng cho cô đó.”

Của y? Phượng Triều Hoa lập tức nghĩ đến cây trâm ngọc mình đã đánh mất, sau đó lại khẳng định, khỏi phải nghi ngờ xác thực cây trâm đêm đó bị y tiện tay lấy đi.

Than nhẹ một tiếng, Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói, “Đổi lại ngọc tím.”

Mặc dù Lục Bình không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, theo lời đổi trâm ngọc trắng thành ngọc tím.

Phượng Triều Hoa cầm cây trâm của Long Liễm Thần tặng bỏ vào trong ngực, nói: “Đi thông báo với lão gia, ta muốn dùng bữa tối cùng lão gia.”

“Vâng” Giọng Lục Bình vô cùng kích động, tiểu thư và lão gia ăn chung một bàn, đây chính là cảnh tượng mấy trăm người trong phủ mong đợi nhất.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Lục Bình, Phượng Triều Hoa chỉ cười cười, đợi sau khi Lục Bình rời đi mới đóng cửa phòng, đem hương lò đang đốt đổ ra nền đất. Sau đó ngồi xuống lắng lắng quan sát.

Khoảng chừng một khắc, xung quanh lư hương bắt đầu xuất hiện kiến, muỗi, đủ loại côn trùng... Từ từ, mỗi lúc càng nhiều. Mới đầu bọn chúng đều chỉ quanh quẩn cách lư hương một cm, đến khi lỗ giữa của lư hương thoát ra khói mù màu xanh nhạt thì chúng xuất hiện như chẻ tre tuôn về phía lư hương.

Từng đợt từng đợt những con tiên phong đi trước hy sinh ở trên đường đi ngắn ngủn một cm này, kẻ đến sau như bướm bướm dập lửa nhích đến gần lư hương, như làm việc nghĩa không chùn bước.

Trong chớp mắt, bốn phía lư hương không thấy động tĩnh, chỉ để lại một đồng thi hài làm bằng chứng đã qua đời sau một đợt gió tanh mưa máu.

“Nếu lư hương đổi thành người, không biết cảnh tượng sẽ thế nào?” Phượng Triều Hoa nhỏ giọng lẩm bẩm, mắt lạnh nhìn hài cốt đầy đất, giống như nhìn xuyên qua chúng nó đã nhận ra được điều gì khác.

“Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong.” Lục Bình ở ngoài cửa kêu.

Phượng Triều Hoa đem lư hương đặt lại trên bàn, lạnh nhạt nói, “Đi vào dọn dẹp một chút.” Dứt lời, mở cửa ra rời đi.

Dọn dẹp gì cơ? “Ồi...” Vừa mới hét lên, Lục Bình vội vàng che miệng của mình, mặt khiếp sợ nhìn những thi hài nám đen trên đất, hồi lâu mới trấn định lại. Mang theo mối nghi ngờ không thôi dọn dẹp sạch sẽ trên mặt đất.

***

Tại hậu viện tướng phủ, hai cha con Phượng Triều Hoa với Phượng Liễm ăn cùng bàn, bảy tám nha hoàn đứng bốn phía, phục vụ để được xem màn kịch hay.

“Đi xuống... Đi xuống, tất cả đi xuống.” Mắt thấy món ăn đã được dọn hết lên, Phượng Liễm như thường ngày, bắt đầu đuổi người.

“Nô tỳ muốn lưu lại gấp thức ăn cho lão gia.”

“Nô tỳ muốn lưu lại rót rượu cho lão gia.”

“Nô tỳ châm trà cho nhị tiểu thư.”

“Nô tỳ gấp thức ăn cho nhị tiểu thư.”

“Nô tỳ thêm cơm cho nhị tiểu thư.”

“Nô tỳ thêm cơm cho lão gia.”

“Nô tỳ ...Nô tỳ....” Nha hoàn cuối cùng cứng lưỡi.

“Bưng trà, dâng nước, gấp thức ăn, thêm cơm họ cũng cướp hết, người còn có lý do gì?” Phượng Liêm hỏi.

“Nô tỳ... Nô tỳ....” Tiểu nha hoàn đưa mắt khẩn cầu với Phượng Triều Hoa, tỏ vẻ nàng thật sự rất muốn ở lại.

Phượng Triều Hoa hé miệng nhẹ nhàng cười cười, giương mắt nhìn trời, nói: “Trời chiều rất đẹp.”

Mặt tiểu nha hoàn mờ mịt.

Lục Bình cười trộm, nói: “Nha đầu ngốc, nhanh đi lấy ô tới che mắt cho tiểu thư.”

Hai mắt tiểu nha hoàn sáng lên, nhất thời như Thỏ Hồ Quán Đỉnh*, lập tức chạy đi lấy ô. Nàng ta còn chưa rời đi, đã có mười mấy người cầm dù xuất hiện, “Nô tỳ giúp lão gia che dù.” Hiển nhiên, mọi người chờ đợi cơ hội biểu hiện này đã từ rất lâu rồi. (*câu này trong Kinh Phật, ngụ ý là như thể được nghe chân lý thiết yếu. Cũng dùng để ví dụ với trí tuệ của Phật pháp, tinh hoa của đạo Phật.)

Cơ mặt già nua của Phượng Liêm giật giật, nói: “Trời vẫn chưa đổ mưa, che cái gì mà che?”

“Vị vũ trù mâu*. Đợi đến khi mưa, che dù thì đã muộn.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói. (*Nói về loài cú vọ, khi trời chưa đổ mưa nó đã lo sửa chữa tổ ở cửa mình, ngụ ý tức là biết phòng xa; lo xa bao giờ cũng tốt cả)

“Con gái à, tuy rằng hai cha con chúng ta không dễ gì ngồi cùng nhau ăn chung bữa cơm, nhưng con cũng đâu cần long trọng như thế chứ hả? Con cũng biết, cha đây xưa nay luôn rất khiêm tốn.” Phượng Liêm tận tình khuyên người khác chừa cho ông chút mặt mũi.

“Ở nhà của mình, lên giọng chút cũng không sao.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa bắt đầu dùng bữa.

Phượng Liêm trừng mắt, nói: “Mỗi lần đều mang theo một đồng đội quân tóc dài tới trợ uy. Con cho rằng nơi này là chiến trường à.”

“Cha...” Phượng Triều Hoa đang định cho thức ăn vào miệng lại thả vào trong chén mình, nói: “Nếu như cha có thể bảo đảm cùng nhau dùng bữa không bàn đến một chữ quốc sự, con sẽ bảo họ lui xuống.”

Ngụ ý, để cho hạ nhân vây xem, trừ thuận nước đẩy thuyền ra, chủ yếu nhất vẫn là chặn lại miệng của người nào đó.

Môi Phượng Liêm giật giật, nhìn Phượng Triều Hoa vô cùng ai oán thở dài rồi vùi đầu ăn cơm.

Nha hoàn bốn phía rối rít che miệng cười trộm, họ thật bội phục nhị tiểu thư.

Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc Phượng Liêm không nhịn được nữa, nói: “Hôm nay thái tử tới tìm cha nói chút chuyện.”

Phượng Triều Hoa nhướng mày, vẫn điềm nhiên không có nhìn ông, thản nhiên nói, “Ăn không nói ngủ không nói, con gái chưa bao giờ quên lời cha dạy bảo.”

“Cha đây cũng đã dạy con phải kính già yêu trẻ.”

“Cha còn rất trẻ.”

“Con phải hiếu thuận với cha đây.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa hếch mày, nói: “Con không đủ hiếu thuận sao?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Vậy ý của cha là....?”

“Nếu như con chịu nghe cha đây nói một chút chuyện triều...”

“Nếu không hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta ăn cùng bàn thì đừng tiếp tục nữa.” Dừng một lát, Phượng Triều Hoa lại nói, “Không hỏi triều sự. Đây là nguyên tắc của con.”

Phượng Liêm im lặng nhìn trời, thở dài lần nữa, tại sao... tại sao con gái ông phải tránh né quốc sự như lũ lụt với thú dữ? Trước kia rõ ràng không phải như thế. Từ nhỏ nữ nhi đã thông minh, mười tuổi đã có thể giúp ông xử lý quốc sự, đưa ra cách nhìn sâu sắc càng khiến cho ông tự thẹn không bằng. Nhưng có lẽ là bắt đầu từ ba năm trước, nữ nhi không cùng ông trao đổi quốc gia đại sự nữa, thậm chí có phần chống lại ông chẳng hạn như lúc này. Mặc dù biểu hiện không rõ ràng, kiểu cách cũng rất đặc biệt, nhưng nuôi con mười tám năm, ông lại không cảm nhận được mọi thay đổi của nó.

Rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Lần đầu tiên Phượng Liêm ý thức được, đến lúc ông phải lưu tâm đến mọi thay đổi của đứa con gái này rồi.

24. Q.1 - Chương 24: Ôm Cây Đợi Thở

Đêm đến, Phượng Triều Hoa vô cùng bất đắc dĩ chọn cách ôm cây đợi thở, ngồi vắt trên xà ngang khuê phòng của mình, buồn tẻ nhìn chiếc giường lớn mềm mại mà trong lòng có phần bất mãn. Ngày tốt cảnh đẹp thế này, nên là thời cơ tốt để đi gặp Chu công, nhưng bây giờ nàng lại gia nhập vào hàng ngũ đầu trộm đuôi cướp. Tạo hóa thật treu người!

Đang lúc than vãn, phía dưới đột nhiên có tiếng động. Hai mắt Phượng Triều Hoa nhú lại, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Trên mặt đất, vô số con bò cạp kết đội kéo dài lũ lượt bò về phía giường, móng vuốt ma sát mặt đất phát ra tiếng xạt xạt trong đêm khuya nghe cực kỳ chói tai, rợn cả tóc gáy.

Phượng Triều Hoa hơi nhướng mày, đáy mắt cười như không cười, quan sát những con bò cạp với vẻ chú tâm hiểm thấy, lúc này mới biết, thì ra lũ bò cạp đoàn kết lại cũng dọa người đến thế. Ít nhất, nếu như nằm ở trên giường là đại gia khuê tú đơn thuần khác, mà trong phòng cũng không có Long Tiên Long Liễm Thần lưu lại, vậy thì, chưa tới một canh giờ, trên giường sẽ xuất hiện một khối xác khô.

Tới tận cửa chăm sóc hết lần này tới lần khác, hơn nữa lần này hạ thủ còn ngoan độc hơn cả lần trước. Xem ra, đối phương đã quyết tâm muốn đối địch với nàng.

Phượng Triều Hoa thở dài một tiếng, nếu đối phương không thu tay lại, vậy thì chặt đứt tay của bọn họ thôi.

Đại khái qua thêm một khắc nữa, bò cạp đã xuất hiện trạng thái yếu dần, chân cũng có vẻ xụi lơ vô lực, nhích tới nhích lui vẫn quanh quẩn ở nguyên tại chỗ trong phạm vi một cen-ti-mét.

“Két....” Tiếng cửa phòng bị đẩy ra. Một tên hắc y che mặt nghênh ngang tiến vào như đến chỗ không người. Điểm duy nhất có thể thấy được, hắc cứ như hiểu rất rõ bản thân mình đang ở nơi nào vậy, bước đi rất cẩn thận, từ lúc tiến vào cửa đến khi tới gần cạnh giường, không hề va chạm phải bàn ghế.

Hắc y nhân nhanh chóng xốc màn giường lên, lúc đầu khi thấy bò cạp khắp giường thì đắc ý không thôi, nhưng rất nhanh liền nhận ra điều bất thường, đang muốn rời đi, trên cổ lại bất ngờ xuất hiện một thanh kiếm lạnh lẽo.

“Tự nói hay đợi ta hỏi người đáp?” Trong giọng nói hời hợt của Phượng Triều Hoa lộ rõ sự tức giận, nàng không thích bị người lạ quấy rầy, cực kỳ không thích.

Hắc y nhân không trả lời, cảm khẽ động, lợi kiếm đột nhiên xoay nhanh như chong chóng, thân kiếm lạnh lẽo đánh mạnh vào cổ họng hắc....

“Á....” Theo tiếng kêu thảm thiết bị nghẹn, một viên thuốc màu trắng từ trong miệng hắc y nhân bay ra.

Tiếp theo Phượng Triều Hoa ung dung lấy ra khăn thêu, tay trái giữ nhẹ dùng khăn thêu bọc lại viên thuốc, trên mặt cũng thoáng hiện vẻ không kiên nhẫn, nói: “Đừng phí tâm tư nữa, tạm thời ta chưa muốn cho người chết.”

“Người là ai?” Không phải theo như tình báo nói nhị thiên kim tướng phủ là người tay trái gà không chặt sao?

“Ta là ai không quan trọng.” Nói xong, Phượng Triều Hoa thành thạo lật chuyển thân kiếm, dùng chuôi kiếm phong tỏa huyết đạo hắc y nhân, sau đó tiện tay vứt đi trường kiếm.

Theo tiếng leng xeng, thanh kiếm bay thẳng vào vỏ kiếm trên trên vách tường phía bên trái, cực kỳ ăn khớp. Rõ ràng, nó vốn chính là một thể.

Hắc y nhân nghiêng đầu nhìn, kinh ngạc không thôi. Thanh kiếm kia như được khảm giữa khung tranh, như được kết hợp với núi cao vách đá trên vải vẽ tranh sơn dầu, cự ly khoảng cách cực ngắn không thể nào nhìn ra trong bức tranh lại cất giấu một thanh kiếm sắc trắng trợn như thế, tựa hồ như nơi đó chỉ là một bức họa, bình thường đến ngay cả hắc thân là sát thủ mà cũng không có khả năng để ý tới nó. Mà thói quen của sát thủ đó là rất mẫn cảm với vũ khí.

Xem ra, mấy lần thất thủ cũng không phải tình cờ. Nàng ta tuyệt đối không phải là khuê các nữ tử bình thường.

Không thèm đếm xỉa đến vẻ bàng hoàng của hắc y nhân, Phượng Triều Hoa tự mình kéo ghế tới ngồi xuống phía sau cách chỗ hắc hơn một thước, thận trọng xem xét viên thuốc màu trắng kia một hồi, “Thuốc của Dạ Ứng điện?” Trong tiếng lầm nhảm tự hỏi dường như còn mang theo vài phần vui vẻ.

Thuốc của Dạ Ứng điện mà nàng ta cũng biết? Vẻ mặt hắc y nhân khiếp sợ, muốn nghiêng đầu nhìn cho rõ mặt nàng, nhưng cố cách nào thân hình cũng không thể nhúc nhích, chỉ dựa vào cổ vốn không thể nhìn tới phía sau. Nghiêng mắt chỉ có thể nhìn thấy vài sợi tóc thấp thoáng bay bay.

Phượng Triều Hoa hỏi, “Là Phi Oanh các sao?”

Hắc y nhân không hiểu ý nàng cau mày.

“Theo ta được biết, tin tức của Dạ Ứng điện đều mua được từ Phi Oanh các.”

“Đúng vậy.” Chính vì vậy, hắc mới tin chắc không nghi ngờ những tình báo có liên quan tới nàng. Tình báo từ Phi Oanh các bán ra xưa nay chưa hề giả. Nhưng lần này lại xảy ra trường hợp ngoại lệ.

Phượng Triều Hoa cất viên thuốc vào, lạnh nhạt nói, “Sau nửa canh giờ huyết đạo của ngươi sẽ tự động giải, trở về chuyển cáo với Lam Ứng, tạm thời dừng ngay việc ám sát Phượng Triều Hoa, trong vòng ba ngày ta nhất định sẽ cho Dạ Ứng điện một lời giải thích hợp lý.”

“Người không phải là Phượng Triều Hoa?” Hắc y nhân cả kinh nói.

“Không phải.” Bỏ lại hai chữ lạnh tanh, Phượng Triều Hoa đứng dậy rời đi.

Hắc y nhân mờ mịt không hiểu, nếu nàng ta không phải là Phượng Triều Hoa, mà tình báo Phi Oanh các cung cấp cũng không có sai, Phượng Triều Hoa xác thực chỉ là thiên kim khuê các bình thường. Vậy rốt cuộc nàng ta là ai? Vì sao trong tình báo Phi Oanh các cung cấp cũng không có nhắc tới bên cạnh Phượng Triều Hoa có cao thủ?

***

Rời khỏi tướng phủ, Phượng Triều Hoa đến thẳng Vân Nghê lâu, mặt không cảm xúc gõ cửa phòng Tô Tứ, không nhìn ra hỉ nộ.

Tô Tứ vội vàng mở cửa, cười hì hì nói, “Tiểu Thất, ta biết ngay tối nay muội sẽ đến. Muội xem, cả y phục ta cũng chưa thay, vì sợ mặc y phục mất thời gian không kịp gặp muội.”

Phượng Triều Hoa nhàn nhạt lườm hắc, sau đó ngồi xuống nói: “Bao nhiêu bạc?”

“Một vạn.”

“Chỉ trị giá một vạn?” Phượng Triều Hoa vô cùng bất mãn với giá trị của mình.

“Oh...” Tô Tứ cười nói, “Một vạn lượng hoàng kim.”

“Tứ ca, sau này muội còn có thể tin tưởng huynh không?” Phượng Triều Hoa thở dài, mặt lộ vẻ bị thương.

“Có thể! Dĩ nhiên có thể!” Ý thức được mình đùa giỡn quá trớn, Tô Tứ liền vội vàng giải thích, “Muội nghĩ xem, Tứ ca ta là người làm ăn, không thể đuổi đi khách hàng. Nhưng Lam Ứng cần tư liệu của muội, ta đương nhiên không thể đem muội đi bán, nhưng cũng không thể bán tin tức giả, muội cũng biết, Phi Oanh các xưa nay chưa hề bán tin tức giả. Tứ ca ta cũng không thể tự tay đập đi tấm chiếu bài vàng này.”

Dừng lại một chút, Tô Tứ mới nói tiếp, “Vì vậy ta đã nghĩ ra cách làm vẹn cả đôi đường. Dem tư liệu Phượng Triều Hoa bán cho hắc, giữ lại thân phận của Phượng thất.”

Phượng Triều Hoa giương mắt nhìn y chăm chăm nói: “Huynh biết ta hỏi là không là chuyện này.”

“Ta....” Tô Tứ thở dài nói: “Nói cho cùng bọn họ cũng không phải là đối thủ của muội, cứ coi như thêm chút màu sắc cho cuộc sống nhạt nhẽo của muội đi.” Trong lời nói rõ ràng có vẻ chột dạ.

“Chính xác hơn là tăng thêm niềm vui cho cuộc sống tẻ nhạt của huynh mới đúng.” Phượng Triều Hoa nói.

Thấy Phượng Triều Hoa vẫn không chịu bỏ qua, Tô Tứ hạ quyết tâm nói: “Ta tiết lộ cái bí mật này, coi như là bồi thường muội. Như vậy được rồi chứ?”

“Không cần.” Phượng Triều Hoa nhả nhận từ chối.

“Vậy muội muốn sao?” Tô Tứ bắt đầu lo sợ, dựa theo sự hiểu biết của hắc về nàng, càng bình tĩnh thế này, bao tấp kéo tới sau đó chắc chắn càng đáng sợ hơn.

Quả nhiên, không đợi Tô Tứ thương tiếc cho bản thân xong, Phượng Triều Hoa liền đánh thẳng hắc vào địa ngục....

“Đi giải quyết chuyện này. Đừng để sát thủ Dạ Ứng diện xuất hiện trong phạm vi trăm dặm của muội nữa.”

“Hả....Ta không muốn nợ tình của Lam Ứng...” Nợ tình cũng chính là nợ bạc nha!

“Còn nữa, tịch thu một vạn lượng hoàng kim của lần này.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa tiêu sái đứng dậy rời đi.

“Nè....Đây là tiền mồ hôi nước mắt của ta mà! Muội không thể chèn ép xương máu của ta được!” Tô Tứ đau lòng, nhẹ giọng kêu rên. Nếu nơi này là đồng không hiu quạnh không một bóng người, nhất định hắc sẽ kêu khóc một trận cho đã. Hắc....Hắc muốn kiếm chút bạc cũng thật khó khăn hết sức!

25. Q.1 - Chương 25: Hóa Đơn Của Thanh Lâu

Hôm sau, tiếng kêu gào lạnh lạnh phá tan sự yên tĩnh tại Lạc Phượng các....

“Nhị tiểu thư, không xong rồi, lão gia bị kéo đi Vân Nghê lâu rồi!”

Phượng Triều Hoa dừng lại tay đang tính hạ bút, giương mắt hỏi, “Bị ai kéo đi?”

“Lại Bộ Thị Lang.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày lẩm nhẩm ‘Trần Minh Hiên?': “Sao cha lại đi cùng hắc?”

“Người tới đưa tin nói, hôm nay sau khi lâm triều xuống, Trần đại nhân liền ngỏ lời mời lão gia đến Vân Nghê lâu đàm sự, lão gia chẳng những không từ chối, ngược lại còn bảo muốn mời khách.” Gã sai vật bầm báo chi tiết.

Hôm qua thái tử viếng thăm, hôm nay cha lại phá kỷ lục cả đời không bước chân vào thanh lâu của mình, đồng thời bao Minh Nguyệt cả ngày...Mà Trần Minh Hiên....Xưa nay luôn kề cận bên cạnh thái tử.... Chẳng lẽ....

Nghĩ đến đây, chân mày Phượng Triều Hoa càng nhíu chặt, để bút xuống lạnh nhạt nói, “Biết rồi, lui xuống đi.”

“Nhưng mà...” Gã sai vật muốn nói lại thôi.

“Còn chuyện gì?”

“Lão gia ra giá năm ngàn lượng bạc mua cả ngày của Minh Nguyệt cô nương, cho nên....”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa vênh môi, bất đắc dĩ cười thở dài nói: “Ta sẽ xử lý, người đi xuống trước đi.”

“Vâng...” Gã sai vật nhanh nhẹn rời đi.

***

Tại Vân Nghê lâu, quang cảnh vô cùng bừa bãi, xa hoa trụy lạc.

Trong phòng chữ Thiên thứ nhất, Phượng Liêm và Trần Minh Hiên ngồi đối diện nhau, còn Minh Nguyệt thì ngồi giữa hai người.

“Minh Nguyệt cảm tạ ân đức của Thừa tướng đại nhân, cũng nguyện ý khải đàn giúp vui cho hai vị đại nhân, nhưng lời của hai vị đại nhân, Minh Nguyệt nghe không hiểu.” Minh Nguyệt lễ phép nói.

Phượng Liêm giơ tay lên vuốt chòm râu theo thói quen, lại phát hiện dưới cằm mình vốn chẳng được mấy cọng râu, không khỏi lúng túng thả tay xuống nói: “Cô không tin ta?” Cũng tại hôm qua giả dạng làm cao nhân đắc đạo, khi đó vuốt râu vuốt đến quen tay, nhất thời quên mất chòm râu giả kia đã không còn nữa.

Minh Nguyệt cúi đầu nói: “Minh Nguyệt không có ý đó.”

“Trần Đức Thiên là vị quan tốt, chuyện của ông ấy ta cũng có biết đôi chút, thật lòng rất muốn thay ông ấy đòi lại công đạo, nhưng ngặt nỗi không có chứng cứ. Chẳng lẽ cô không muốn vì lệnh tôn đòi lại công đạo hay sao?”

“Minh Nguyệt cũng mong có thể giúp ngài, giúp cả người kia.... Nhưng có lòng mà không đủ sức.” Minh Nguyệt bình tĩnh đối đáp.

Phượng Liêm bất đắc dĩ nhìn về phía Trần Minh Hiên, nha đầu này phòng bị quá nặng.

Trần Minh Hiên khẽ gật đầu, nhìn Minh Nguyệt nói: “Đêm đó trên thuyền gặp phải thích khách, những người đó tới để ám sát cô đấy.”

“Trước giờ Minh Nguyệt chưa từng kết thù kết oán với ai.”

“Trần Đức Thiên cũng chưa hề kết thù kết oán với ai. Nhưng ông ta vẫn bị ám sát đấy thôi. Cũng không có đạo lý ta không phạm người thì người sẽ không phạm ta. Chẳng lẽ cô muốn đi theo con đường của cha mình hay sao? Ta tin rằng, lệnh tôn nhất định không hề muốn nhìn thấy kẻ xấu cứ nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật.”

Nghe vậy, người Minh Nguyệt hơi run lên, nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại bình thường nói: “Minh Nguyệt thật sự không biết.”

“Đêm đó, bằng hữu của ta suýt nữa đã chết trong tay những kẻ đó.” Trần Minh Hiên nói.

“Cái gì?” Chẳng phải Thất công tử nói dựa vào thân thủ của Long công tử đối phó với mấy tên thích khách ấy dễ như trở bàn tay sao?

“Y say sòng.” Nếu không phải say sòng, e rằng chẳng có mấy ai có thể gây tổn thương cho hắn.

“Say sòng?” Minh Nguyệt cả kinh nói, “Say sòng vậy tại sao y còn muốn đi du hồ?”

“Cô nương thật sự không biết sao?” Trần Minh Hiên hỏi ngược lại với vẻ mập mờ.

Minh Nguyệt là người thông minh sáng suốt, há có thể không hiểu ý tứ của hắn, vì vậy có chút ngượng ngùng cúi đầu nói: “Minh Nguyệt chỉ là nữ tử thanh lâu.”

“Vị bằng hữu kia của ta ít ngày nữa sẽ rời Kinh, y chỉ hy vọng trước khi mình đi nhờ cô nương làm chút chuyện. Nếu như không phải nhận sự nhờ cậy của y, ta đã không xin Thừa tướng đại nhân tới hỗ trợ.” Trần Minh Hiên tỉnh bơ nói mà mặt không đỏ tim không loạn.

Minh Nguyệt mím mím môi, mấy lần muốn nói lại thôi, một hồi lâu nói: “Minh Nguyệt tạm thời không thể giúp gì được cho Long công tử.”

Nghe vậy, mặt Trần Minh Hiên lộ vẻ bất lực, nữ tử này thật sự rất khó tin tưởng người khác.

Trong phòng nhất thời rơi vào trạng thái yên lặng.

Một lúc sau, Phượng Liêm thốt ra lời thật kinh người, “Cô mau theo ta về phủ.” Đón về phủ rồi từ từ tra tấn, ông không tin cô ả không ngoan ngoan nghe lời.

Minh Nguyệt kinh ngạc, đang định mở miệng, nhưng có người đã lên tiếng trước....

“Các vị thật nhiệt tình.” Phượng Triều Hoa một thân nam trang đẩy cửa ra bình tĩnh đi tới, như thể nàng không phải là người không mời mà tới, trên mặt một chút áy náy cũng không có.

“Thất thiếu!” Minh Nguyệt là người đầu tiên lên tiếng mừng rỡ nghênh đón, nàng tưởng rằng y sẽ không tới Vân Nghê lâu nữa.

Thấy Phượng Triều Hoa lộ diện, Phượng Liêm lập tức từ Sơn Đại Vương liền biến thành Tiểu Hầu Tử. Hết cách thôi, ông chỉ sợ duy nhất chính là đứa con gái này, nó nói một, ông sẽ không nói hai.

Phượng Triều Hoa hướng Minh Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó tự mình ngồi xuống đối diện với chỗ nàng ta.

“Phượng huynh.” Trần Minh Hiên lên tiếng chào hỏi.

“Trần huynh.” Phượng Triều Hoa khách khí nói, “Đã lâu không gặp.”

Nghe vậy, khóe miệng Trần Minh Hiên hơi giật giật, không ngờ hẳn lại có thể thản nhiên nói ra bốn chữ ‘đã lâu không gặp’ như thế! Mặc dù trong lòng vô cùng khinh bỉ đối với hành động một mình bỏ chạy ngày hôm trước, nhưng Trần Minh Hiên vẫn rất lễ phép trả lời, “Nhờ phúc của Phượng huynh.”

“Long huynh không tới cùng huynh sao?” Phượng Triều Hoa hỏi.

“Không có. Y không khỏe nên ở lại phủ nghỉ ngơi.”

Phượng Triều Hoa nhú mày, muốn hỏi rồi lại kiềm xuống, lái sang chuyện khác: “Thừa tướng đại nhân muốn đón Minh Nguyệt về phủ?” Ánh mắt rõ ràng chỉ thoáng nhìn sang Phượng Liêm, nhưng mang theo chút cảnh cáo khó nhận ra.

Người ngoài nhìn vào tất nhiên sẽ cho rằng đây bất quá chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng Phượng Liêm hoàn toàn có thể nghe ra điểm khác biệt trong đó, trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, sắc mặt ra vẻ nghiêm trọng nhìn mấy chung trà trên bàn để lảng tránh đối mặt với Phượng Triều Hoa nói: “Sự tình trọng đại. Ta nhất định phải đưa cô ta về.”

“Ta không đi.” Minh Nguyệt nhìn Phượng Triều Hoa với vẻ mặt khẩn cầu.

“Việc này quan hệ trọng đại, xin Thất công tử giúp đỡ.” Trần Minh Hiên nói.

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói, “Minh Nguyệt bán nghệ không bán thân, đại nhân có thể bảo đảm đến chừng đó vẫn ‘châu về hợp phố’* không?” Cha biết rõ nàng không đồng ý những vấn đề cương quyết tới cùng, xem ra, ông thật sự muốn xen vào chuyện ở Nam Lăng. (*Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Nghe vậy, Phượng Liêm lập tức vui mừng nường mày, gật đầu nói, “Chắc chắn rồi.”

“Thất thiếu!” Minh Nguyệt không dám tin nhìn Phượng Triều Hoa liên tục lắc đầu.

“Thừa tướng đại nhân là vị quan tốt, ông sẽ không làm khó cô.” Phượng Triều Hoa thản nhiên nói.

“Nhưng mà...”

“Hai vị có thể ra ngoài trước không?” Phượng Triều Hoa nói.

Nghe vậy, Phượng Liêm cùng Trần Minh Hiên liền vội vàng đứng lên rời đi. Hai người vừa bước tới ngưỡng cửa thì Phượng Triều Hoa lại nói: “Thừa tướng đại nhân muốn giữ Minh Nguyệt bao lâu?”

“Nhanh thì ba ngày, chậm thì năm ngày.” Phượng Liêm nói.

“Vậy thì bốn ngày đi. Ở Vân Nghê lâu một ngày năm ngàn lượng, ra khỏi Vân nghê lâu thì một ngày một vạn lượng. Tính luôn năm ngàn hôm nay, vậy tổng cộng là bốn mươi lăm ngàn lượng bạc. Mời Thừa tướng đại nhân vui lòng đến quầy thanh toán ngay trong ngày hôm nay.”

“Cái...Cái gì?” Phượng Liêm quay đầu lại, dùng ánh mắt chan chứa đầy tình thương của người cha nhìn chăm chăm Phượng Triều Hoa, con gái à, con sẽ không bắt cha đây trả bạc thật chứ? Con thừa biết, cha đây nghèo đến mức chỉ có hai bàn hai trắng, ở đâu ra nhiều bạc như thế chứ?

“Nếu Thừa tướng không có, vậy để Trần công tử thay mặt trả đi.” Không cho Trần Minh Hiên có cơ hội từ chối, Phượng Triều Hoa cao giọng nói, “Nhị Cầu Tử, bảo Vân nương ghi lại khoản nợ này vào trương mục của Trần nhị công tử.”

“Vâng...” Nhị Cầu Tử hỏa tốc chạy về phía quầy.

Trần Minh Hiên sững sờ một hồi lâu mới phản ứng được, tới thanh lâu chơi một chuyến mà cả mấy vạn lượng bạc cũng không có?

Thấy thế, Phượng Liêm cúi đầu che giấu đáy mắt cười trộm, lôi kéo Trần Minh Hiên đi ra ngoài, nghĩ một đằng nói một nẻo nói, “Thật ngại quá, hôm nay đã quên mang theo bạc, để Trần công tử tổn kém rồi.”

Trần Minh Hiên như mất đi cảm giác, mặc dù hẳn không phải người keo kiệt gì, nhưng mà, chẳng hiểu tại sao, cứ có cảm giác như bị người ta tính kế vậy....

26. Q.1 - Chương 26: Chuyện Cũ Năm Xưa

Bên trong phòng, Phượng Triều Hoa nâng chung trà thản nhiên nói, “Thừa tướng là vị quan tốt, hãy đem những gì cô biết nói cho ông ấy, ông sẽ thay cha cô giải oan.”

“Tại sao?” Minh Nguyệt bi thương hỏi, “Tại sao huynh không giúp ta? Huynh biết rõ cha ta bị kẻ gian hãm hại, thế nhưng huynh lại khoanh tay đứng nhìn!”

“Minh Nguyệt.” Phượng Triều Hoa nhíu mày khẽ gọi.

Minh Nguyệt quật cường mím chặt môi nhìn về phía Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa ngó lơ nhìn ra phía ngoài cửa sổ nói: “Cho ta một lý do để giúp cô.”

Minh Nguyệt ngơ ngàng, lý do? Chẳng lẽ y thật sự không có lý do nào để giúp nàng tiêu trừ kẻ xấu ư?

“Ta đồng ý với cha cô chiếu cố cô, vì vậy nhất định sẽ chăm sóc cô. Cô muốn thay cha cô báo thù, ta không ngăn cản, hơn nữa còn phái người bảo vệ cô. Nhưng mà...” Phượng Triều Hoa thu hồi tầm mắt, ngưng mắt nhìn Minh Nguyệt, âm thanh vô cùng lạnh nhạt, “Muốn ta quản chuyện này, thì hãy cho ta một lý do. Nếu không có lý do, ta sẽ không nhúng tay.”

Tựa như có lẽ đã quen với vẻ xa cách và lạnh lùng của y, Minh Nguyệt chỉ hơi giật giật môi chứ không nói gì thêm, nhưng đôi mắt lại hơi ửng hồng, nước mắt viền quanh mi.

“Cô không nên dễ bị tổn thương như vậy.” Phượng Triều Hoa nói.

“Ta...” Lời vừa thốt ra, suối lệ tuôn trào như van bị vỡ. Minh Nguyệt cúi đầu nói: “Ta chỉ tín nhiệm mình huynh.”

“Cô có thể tín nhiệm Thừa tướng. Đến tướng phủ rồi thì hãy phối hợp với ông ấy nhiều chút, ông sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô.” Nói xong, Phượng Triều Hoa đứng dậy muốn đi.

“Thất thiếu...” Minh Nguyệt lên tiếng giữ lại.

Phượng Triều Hoa dừng chân.

“Còn nhớ ca khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ ở ven bờ Yên Vũ không?”

Thân người Phượng Triều Hoa hơi run lên, nhưng giọng nói vẫn kiên trì lạnh nhạt như thường, “Nhớ.”

Một hồi lâu Minh Nguyệt vẫn không lên tiếng. Phượng Triều Hoa đang nghi ngoặc thì bất ngờ tiếng đàn vang lên. Ca khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ đang nhảy múa dưới bàn tay Minh Nguyệt.

Sắc mặt Phượng Triều Hoa lúc đầu khiếp sợ nhưng sau đó trở về lạnh nhạt, bất động đứng im tại chỗ, cho đến khi tiếng đàn dừng lại mới xoay người, cổ họng như nghẹn phải cái gì, âm thanh có chút cứng ngắc, “Lộng Nguyệt.”

“Không ngờ Thất thiếu vẫn còn nhớ.” Minh Nguyệt giương mắt, nói: “Vậy những lời nói đùa ngày đó có còn nhớ hay không?”

Nghĩ đến lời nói đùa ngày đó, Phượng Triều Hoa vô cùng lúng túng, trầm ngâm một hồi nói: “Nếu biết đó là nói đùa, thì đừng nên để tâm.”

Minh Nguyệt nhìn Phượng Triều Hoa trân trân, nhấn giọng nói, “Huynh nói, Lộng Nguyệt, nếu như huynh là nữ nhi, ta sẽ không ngần ngại mà cưới huynh về nhà.”

Thở dài một tiếng, Phượng Triều Hoa hạ thấp giọng còn mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Khi đó ta tưởng rằng cô là nam nhi.”

“Nhưng ta đúng là nữ nhi mà.”

“Lộng Nguyệt...”

“Ta là Minh Nguyệt, là thân nữ nhi.”

Phượng Triều Hoa hơi khép hờ mắt, vuốt vuốt mi tâm, điềm tĩnh nói, “Thuật dịch dung của cô học được từ ai vậy?” Nghĩ lại, nàng ta có thể trốn thoát khỏi việc đuổi giết của Dạ Ưng điện, hẳn là dựa vào thuật dịch dung tinh xảo này rồi.

Minh Nguyệt sững người, do dự chốc lát rồi nói: “Phong Tín Tử.”

Quả nhiên là ông ta! Chẳng trách khi đó bản thân không đoán được Minh Nguyệt có mang mặt nạ da người. Phượng Triều Hoa thở dài nói, “Tôn sư đối với cô không tệ.” Nghĩ đến ngày hôm đó, một mình nàng tiến về phía đỉnh núi Vô Danh Phong, ở trong căn lều cỏ rách nát khẩu chiến với ông ba ngày ba đêm vẫn không thuyết phục được ông truyền thụ lại cho thuật dịch dung.

“Sư phụ cùng gia phụ là cố giao.” Minh Nguyệt giải thích đơn giản nguyên do ở trong đó.

“Lần sau gặp mặt, thay ta chào hỏi ông ấy.”

“Hai người có quen biết?”

“Từng trò chuyện vài câu thôi.”

Minh Nguyệt cau mày, đột nhiên thốt lên, “Thì ra là huynh chính là cái người đã thiêu trụi căn nhà cỏ của người, hại ông ấy hứng chịu gió lạnh trên đỉnh núi Lãnh Phong ba ngày, hơn nữa còn chính là cái tên mặt người dạ thú, hèn hạ vô sỉ đánh cắp thuật dịch dung của ông đã khổ tâm nghiên cứu mấy chục năm sao.....”

“Minh Nguyệt.” Phượng Triều Hoa nhỏ nhẹ nhắc nhở người nào đó nên chừa chút khẩu đức.

“A...” Minh Nguyệt á ngại mấp máy môi nói: “Đây không phải lời ta nói, mà là nguyên văn của sư phụ.” Thực tế thì, ở phía sau còn rất nhiều rất nhiều lời khó nghe nữa.

Phượng Triều Hoa nhướng mày nói: “Căn lều cỏ phát hỏa là chuyện ngoài ý muốn. Về phần ông ta ở đỉnh núi hứng gió lạnh, đó là vấn đề của bản thân ông ta.”

Minh Nguyệt nghi ngờ, không xác định hỏi, “Sư phụ và huynh đánh cuộc?”

“Ta không ngờ rằng ông ấy phải cần tới thời gian ba ngày mới giải được huyệt đạo.” Trên thực tế, nàng cảm thấy ngoài ý muốn chính là ông đã tổn mất thời gian ba ngày. Ngày đó lúc rời đi cùng ông đánh cuộc, nếu

như ông có thể giải được huyết đạo nàng điểm trong vòng một ngày, thì nàng sẽ không lên núi quấy rầy ông nữa. Ngược lại, ông còn phải tự mình truyền thụ thuật dịch dung cho nàng.

“Xưa nay sư phụ luôn rất hãnh diện về công phu giải huyết của mình.” Thất thủ ê chề như thế, khó trách mỗi lần nhắc tới Thất thiếu là sư phụ hận đến nghiêng răng trào trợn, mặc dù đến tận bây giờ ông cũng không hề biết Thất thiếu họ gì tên chi.

“Ta cũng rất tin tưởng thực lực của ông ấy.” Những lời này đều xuất phát từ đáy lòng, bàn về công phu giải huyết, đương kim võ lâm không người nào có thể là đối thủ. Khi ấy nếu không phải nàng nghịch ngợm chút mảnh khoe, liên tục phong bế 108 huyết vị quan trọng khắp người ông, thì ông đã không thua.

Nhưng mà, Phong Tín Tử ông ta cũng chẳng phải là chính nhân quân tử gì. Điều đó rất rõ ràng, khi ông ta truyền thụ thuật dịch dung đều sẽ giữ lại phần nào đó. Bằng không nàng đã không nhìn ra Lộng Nguyệt đã dịch dung. Nghĩ đến đây, chút áy náy còn sót lại trong lòng Phượng Triều Hoa liền mất sạch. Hơn nữa còn vì công lao to lớn không cần thận làm ngã nển hủy diệt căn lều cỏ của mình khi đó mà mừng thầm....

27. Q.1 - Chương 27: Gặp Lại Ở Thanh Lâu

Phượng Triều Hoa chỉnh đốn lại tâm trạng nói: “Ở trong mắt ta Lộng Nguyệt chỉ là nam nhi khải khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ ở ven hồ Yên Vũ, còn Minh Nguyệt là nữ nhi của Lý Đức Thiên, vì vậy nên ta đồng ý chiếu cố cô nương. Ngoài ra không còn gì khác.”

“Nhưng...”

“Minh Nguyệt.” Phượng Triều Hoa cất cao giọng nói: “Chờ chuyện của lệnh tôn kết thúc, rồi rời khỏi Vân Nghê lâu, tìm người tốt xứng đáng mà gả.”

“Ta...” Thân thể Minh Nguyệt run nhẹ, “Ta biết rồi.”

Phượng Triều Hoa dứt khoát xoay người rời đi với sắc mặt nặng nề.

“Đi ra, đi ra...” Lầu dưới có người làm âm ỉ.

Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn, kinh ngạc nửa giây, nhú mày tỏ vẻ không vui, không nhìn mọi người, chậm rãi xuống lầu.

“Thất công tử.” Mặt Vân nương áy náy, “Tôi nói sao bọn họ cũng không chịu giải tán.”

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu, nghĩ ý không trách bà, thản nhiên liếc mắt nhìn lướt qua từng người trong đám người vây xem, nói: “Minh Nguyệt được Trần nhị công tử bao bốn ngày, nếu các vị muốn nghe Minh Nguyệt đánh đàn, có thể ghé hậu viện của phủ Thái phó xem.”

Vừa dứt lời, trong đại sảnh bỗng xôn xao, rồi rít nhìn tới vị công tử và người đàn ông đứng tuổi ở cạnh cửa sổ hướng Tây.

Khóe miệng Trần Minh Hiên co giật mấy cái đến nỗi miệng ly rượu ở trên môi cũng rung rung theo. Nhưng dù sao hắn cũng không phải là người bình thường, hơi thu khóe môi lại rồi đặt ly rượu xuống, vô cùng bình tĩnh nói, “Hoan nghênh các vị quang lâm.”

Trong hành lang lại xôn xao một trận.

Đầu lông mày Phượng Triều Hoa khẽ nhếch, đột nhiên cảm thấy người Trần gia cũng không phải ai cũng tệ, ít nhất Trần Minh Hiên này đã không để người khác thất vọng.

Lúc này Trần Minh Hiên lại nói, “Lúc các vị đến đừng quên tự chuẩn bị bàn ghế với nước trà.” Về mặt vô cùng nghiêm túc, làm cho người ta tin tưởng hẳn toàn tâm toàn ý hoan nghênh chúng khách tới dự.

Phượng Triều Hoa vĩnh môi, tầm mắt dừng lại trên mặt hấn một chút ngay sau đó xoay người. Vào lúc này, bất ngờ đụng ngay mặt người phía sau. Không đúng, phải nói là người phía sau mạnh mẽ nhào vào lòng nàng.

“Ai da....Cái gì mà tự chuẩn bị bàn ghế nước trà?” Bị đụng vẫn không quên tham gia náo nhiệt, Long Hiểu Vân ăn vận kiểu cách công tử nhà giàu nhướng đầu nhìn vào bên trong. Hoàn toàn không thấy bức tường thịt trước mặt nàng.

Phượng Triều Hoa đối với tiểu nha đầu lanh chanh láu táu trước mắt này rất có cảm tình. Mặc dù một thân nam trang, nhưng giọng nữ trong trẻo tuyệt không thể che giấu, cho dù ai cũng biết nha đầu này đã thay đổi búi tóc nhưng thật sự là một thân nữ nhi. Không chú ý thế này, có lẽ chỉ thỉnh thoảng mặc nam trang ra ngoài vui chơi thôi.

“Lại lỗ mãng.” Trong giọng nói âm áp bất đắc dĩ ấy còn mang theo vẻ cưng chiều vô hạn.

Nghe vậy, Long Hiểu Vân mới ý thức được trước mình còn có một vị đại thần vĩ đại, nhanh chóng lùi khỏi người Phượng Triều Hoa le lưỡi nói: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Nói xong, Phượng Triều Hoa nhìn người sau lưng nàng ân cần hỏi thăm: “Long huynh, lại gặp mặt.”

“A... Người biết tam....” Chữ ca sau đó biến mất thay vào là một quả trứng vịt nhét vào trong miệng Long Hiểu Vân.

Phượng Triều Hoa rũ mắt cười nhẹ, nói: “Đúng vậy, ta và tam ca ngươi là huynh đệ tốt.”

Huynh đệ tốt? Mày kiếm của Long Liễm Thần nhếch lên, hấn thật hoài nghi về ba chữ này.

Phượng Triều Hoa hiển nhiên cũng biết trong lòng hấn không thể nào chấp nhận, nhưng vẫn vô cùng thản nhiên nhìn thẳng hấn cười nhạt.

Trong chớp mắt, Long Liễm Thần đột nhiên hơi ngẩn ngơ, không thể trách cứ hấn lần trước đi không từ biệt.

“Tam ca, huynh có vị bằng hữu tuần tú này từ bao giờ thế, sao chưa từng nghe huynh nhắc tới?” Long Hiểu Vân chu cái miệng nhỏ nhỏ lên, tỏ vẻ nàng rất bất mãn đối với hành vi giấu một mỹ nam như thế này của huynh trưởng nhà mình.

“Ta với Phượng huynh nhất kiến như cố*.” Long Liễm Thần lấp liếm giải thích. (* tuy chỉ mới gặp lần đầu mà như đã thân tự bao giờ)

“Vậy à.” Con ngươi đen nhánh không chút e lệ của Long Hiểu Vân nhìn chăm chăm vào hàng mi thanh tú cong vút của Phượng Triều Hoa.

Một màn này quá chói mắt, mặt Trần Minh Hiền cho tới bây giờ vẫn không có biến sắc rốt cuộc cũng không nhịn được lên tiếng, “Long huynh.”

Long Liễm Thần giương mắt, khẽ gật đầu chào hỏi.

“Trần Minh...”

“Tiểu Cửu.” Long Liễm Thần nhẹ giọng nhắc nhở người nào đó đừng quá càn rỡ.

Long Hiểu Vân vội vàng che miệng mình lại, cười trộm hai tiếng nói: “Trần đại ca, thật là đúng dịp nha.”

Nét mặt Trần Minh Hiền không hề vui vẻ, chỉ thản nhiên bĩu môi ‘Ừ’ một tiếng tượng trưng.

Long Hiểu Vân thấy thế bĩu môi bất mãn, ở trong lòng thầm nói, mỗi lần gặp người đó đều như vậy, giống như nàng thiếu hấn mấy vạn lượng bạc không trả vậy. Nàng là công chúa, cho dù hấn không tôn trọng nàng, cũng không nên cho nàng sắc mặt đó, coi như cho sắc mặt, cũng chỉ có thể thỉnh thoảng tình cờ biểu hiện, nào có lần nào cũng thế chứ.

Long Liễm Thần không nhìn thẳng muội muội của mình đang nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên thật cao, nhìn sang Phượng Triều Hoa nói: “Phượng huynh nguyện ý cùng chúng tôi ngồi chung một bàn thưởng thức vẻ đẹp không?”

“Đa tạ Long huynh có ý tốt. Tại hạ còn có chuyện quan trọng cần làm. Chư vị cứ tự nhiên.” Dứt lời, nhìn mọi người khẽ mỉm cười, gật đầu một cái tỏ ý nói lời từ biệt.

“Nè....Người chờ một chút.” Long Hiểu Vân đuổi theo Phượng Triều Hoa đang ra khỏi Vân Nghê lâu, nói: “Người còn chưa có nói cho ta biết lần sau làm sao tìm được người.”

Phượng Triều Hoa khẽ nhú mày, nói: “Tam ca của người biết.”

“Huynh ấy làm sao biết được chứ.” Về mặt Long Hiểu Vân khinh thường.

Phượng Triều Hoa thấy thế không khỏi cười ra tiếng, giương mắt nhìn về phía một tên con trai đứng nghiêm trước cửa nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói: “Chúng tôi là huynh đệ tốt, y đương nhiên biết.”

“Lừa gạt.” Long Hiểu Vân nói: “Các người nói chuyện lạnh nhạt như vậy, tuyệt không giống huynh đệ tốt.” Chỉ có Trần Minh Hiên mới tính là huynh đệ tốt của ca ca.

Tiểu nha đầu này thật không ngốc chút nào. Phượng Triều Hoa cho nàng một ánh mắt tán thưởng, nói: “Nếu như người tìm ta thì đến Vân Nghê lâu lưu lại lời nhắn.” Nàng thích tiểu nha đầu đơn thuần mà không mất đi sự thông minh trước mặt này.

“Người là đương gia Vân Nghê lâu sao?”

“Cứ cho là như thế đi.”

Chủ thanh lâu sao lại là nam tử? Long Hiểu Vân gãi gãi ót, đang muốn truy hỏi sự việc kỹ càng, chưa muốn bỏ qua thì có người lên tiếng....

“Tiểu Cửu, đừng trì hoãn chính sự của Phượng công tử.”

Tam ca lên tiếng, nàng có thể không từ sao? Bối bối không cam lòng, Long Hiểu Vân buồn bực xoay người đi về phía Vân Nghê lâu.

Phượng Triều Hoa cười rồi xoay người đi về hướng ngược lại.

28. Q.1 - Chương 28: Chuẩn Bị Cho Mọi Tình Huống

Tại phòng chữ Thiên thứ hai ở Vân Nghê lâu, Long Hiểu Vân làm bài, “Vấn đề của người ta còn chưa có hỏi xong.”

“Muội hỏi đến tối cũng không hỏi xong.” Long Liễm Thần nói.

“Người ta nào có lắm chuyện như thế chứ.” Long Hiểu Vân bắt mẫn.

Long Liễm Thần nhú mày, cười như không cười, ánh mắt kia giống như đang nói ‘Muội cũng biết mình rất lắm chuyện ư’.

“Nể tình cô ấy đã giúp huynh chút chuyện mà đừng trêu chọc cô ấy nữa.” Trần Minh Hiên nói.

Long Hiểu Vân hài lòng nói: “Hắn nói muội có thể tìm hắn đó nha. Nếu như các huynh muốn gặp hắn, thì phải dẫn muội theo cùng.”

“Bây giờ đang là ban ngày.” Long Liễm Thần trực tiếp phá vỡ giấc mộng giữa ban ngày của người nào đó.

“Huynh...” Nét mặt Long Hiểu Vân đang tức giận chuyển thành cầu khẩn, “Tam ca... Tam ca tốt....Tam ca đáng yêu...”

Không nhìn nét mặt đáng thương của Long Hiểu Vân, Long Liễm Thần hỏi Trần Minh Hiên, “Chuyện làm thế nào rồi?”

“Phượng tướng đã đón Minh Nguyệt về tướng phủ rồi.” Tay chân Phượng tướng thực nhanh nhẹn, mới vừa này còn ngồi chung chỗ với ông ta, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

“Phượng tướng đích thân tới đây à? Sao khi này ta không thấy?” Hắn rất muốn biết Phượng Liêm giả bộ đến thanh lâu có phải có ý gì khác hay không.

“Lúc huynh xuất hiện ở cửa trước thì ông ta đã lên đi từ cửa sau rồi.” Sự thật thì, trong khi Phượng thất giết giây mọi người vây xem phủ Thái phó thì Phượng Liêm cũng thừa dịp lên đi. Nghe nói là phải về nhà chuẩn bị kiệu. Chẳng lẽ ông ta muốn dùng kiệu quan tới đón người?

Đang suy nghĩ, ngoài cửa sổ thật sự xuất hiện một đỉnh kiệu quan.

Trần Minh Hiên kinh hãi, miệng cũng không khép lại được, kiệu quan xuất hiện tại nơi này không kỳ quái, nhưng kiệu quan của hắn xuất hiện tại nơi này mới làm cho người ta không thể không thấy kỳ quái.

Long Liễm Thần nhíu mày, chế nhạo nói, “Người trở nên rầm rộ như vậy từ bao giờ vậy hả?” Hiển nhiên, hắn cũng nhìn thấy kiệu quan ngoài cửa sổ.

Không để ý tới Long Liễm Thần chế giễu, Trần Minh Hiên nhảy ra khỏi cửa sổ, ngăn kiệu quan lại nói: “Dừng lại.” Giọng nói rất không vui.

“Nhị công tử?” Nha hoàn đi theo cả kinh nói, “Ngài không có uống say sao?” Người của Vân Nghê lâu nói công tử uống say cần phải kiệu tới đón mà?

Nghe nói thế, Trần Minh Hiên lập tức hiểu rõ xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác liếc kiệu quan nói: “Đưa Minh Nguyệt cô nương về phủ.”

“Trần đại nhân thật là coi trọng Minh Nguyệt, lại đặc biệt phái người dùng kiệu quan tới đón.” Nói xong, Minh Nguyệt đi tới bên cạnh Trần Minh Hiên, mà xung quanh kiệu quan đã sớm chật ních dân chúng vây xem nhón nha nhón nháo.

Trần Minh Hiên cười khế, nói: “Cô nương cần gì tự coi nhẹ mình. Có thể tiếp cô nương qua phủ là vinh hạnh của tại hạ.”

Minh Nguyệt cong cong khóe môi không nói nữa mà lên thẳng kiệu.

“Nếu như trên đường gặp cỗ kiệu tướng phủ tới đón người, giao Minh Nguyệt cô nương cho bọn họ.” Nhỏ giọng phân phó tiểu nha hoàn xong, Trần Hiểu Minh không nhìn mọi người chung quanh nghị luận âm ỉ, thông dong đi tới Vân Nghê lâu, trở lại phòng chữ Thiên thứ hai.

“Chúc mừng.” Long Liễm Thần cười nói.

“Sao lại nói vậy?”

Long Hiểu Vân nhìn hắn chằm chằm, không vui nói, “Một đêm thành danh, không đáng giá chúc mừng sao?”

Trần Minh Hiên giận quá hóa cười, cho Long Liễm Thần một ánh mắt ngầm hiểu lẫn nhau, nói: “Chung vui.”

“Người còn cười ra tiếng. Hiện tại người khắp Kinh Thành đã biết người đem hoa khô Vân Nghê lâu về phủ rồi.” Vừa nghĩ tới, Long Hiểu Vân liền vô cùng tức giận.

“Như vậy có gì không tốt?” Nếu như hy sinh danh dự của hắn có thể che mắt lực chú ý của sát thủ ở phủ Thái phó, cũng coi là đáng giá. Mặc dù hắn cảm thấy chiêu này của Phượng Liêm tiền trạm hậu tẩu, nghi ngờ có quan báo tư thù, nhưng chỉ có thể nhận. Coi như mình chuộc tội thay cha và huynh trưởng vậy.

“Có cái gì tốt?” Long Hiểu Vân hỏi ngược lại.

Trần Minh Hiên nhướng mày nói: “Vui tai vui mắt.”

Nghe vậy, Long Hiểu Vân ngẩn người, ngay sau đó hiểu ra mình đã tức giận dư thừa, “Dáng dấp nàng ta đẹp như thế sao?”

Long Liễm Thần để ly rượu trong tay xuống, cười nói, “Rượu của Vân Nghê lâu sao lại biến thành chua rồi.”

Trần Hiểu Minh liếc hần một cái, nói: “Ta uống thấy ngọt.”

Long Hiểu Vân không rõ chân tướng, nháy mắt mấy cái, “Cái gì chua ngọt.” Nói xong, cầm ly rượu lên, không nói hai lời liền đổ xuống miệng, ngay sau đó phun ra, le lưỡi nói: “Cay quá. Rõ ràng là cay chết đi được.”

Long Liễm Thần đưa tay phải lên khước miệng ho nhẹ mấy cái, dần ý cười nghiêm trang nói, “Người không biết uống rượu, tất nhiên không biết trong đó chua hay ngọt.” Nói xong, liếc mắt mập mờ nhìn người họ Trần một cái.

Bởi vì rượu mạnh, gò má của Long Hiểu Vân đỏ thắm như hoa, vô cùng dễ thương.

***

Hậu viện tướng phủ, Phượng Liêm tươi cười nhìn hành động vĩ đại huyền diệu của Phượng Triều Hoa nhà mình.

“Nếu lão già Trần Thiên Sinh kia biết nhĩ tử của mình thay ta gánh tội, nhất định sẽ bị tức chết. Ha ha ha ha...”

Phượng Triều Hoa bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: “Khiêm tốn một chút, vui mừng để trong lòng là được rồi, không cần tuyên dương cổ động. Đừng quên thân phận của ngài. Là Tướng của một nước, không thể biểu hiện không có phong độ như vậy.”

Phượng Liêm cười híp mắt, “Con gái, chỉ có hai cha con chúng ta, so đo nhiều như vậy làm gì. Làm dáng với người ngoài đã rất mệt mỏi rồi, ở nhà cần gì cũng đeo mặt nạ lên?”

Phượng Triều Hoa giương mắt liếc ông một cái, lạnh nhạt nói, “Phụ thân nói đúng lắm, để cho hạ nhân của mình chế giễu, không có gì lớn.”

Nghe vậy, sắc mặt của Phượng Liêm lập tức thay đổi, ngó dáo dác xung quanh rồi rống lên: “Ai cho phép các người nghe lén?”

Bọn hạ nhân đang nhỏ cổ tưới hoa bốn phía bị tiếng rống giận bất thành linh vang lên sợ hết hồn, nhưng kinh sợ rất nhanh chuyển thành cười trộm. Lão gia nổi giận, tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, chớ sợ chớ sợ.

“Tất cả đi xuống đi.” Phượng Triều Hoa thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy rồi rít thu hồi nụ cười, nhanh chóng lui ra. Mặc dù nhị tiểu thư chưa bao giờ nổi giận, nhưng nàng với ông trời có quan hệ tốt. Không nghe lời của nàng...là bị thần linh phạt ngay.

Hai ngày trước, tiểu nha hoàn Lạc Tuyết Uyển bị thần xui quỷ khiến đem cháo gà dội trên người đại tiểu thư, làm hại đại tiểu thư thiếu chút nữa bị phỏng, kết quả bị đuổi ra khỏi tướng phủ. Sau đó lại nghe nói chuyện đại tiểu thư bị khiến trở về phủ là bị truyền ra ngoài, vì vậy tất cả mọi người cho là nàng sợ dĩ bị tai họa bất ngờ lần này hoàn toàn là bởi vì phạm nhị tiểu thư ra, nên tiểu thư ra lệnh cho thần linh. Mặc dù thần linh vừa nói thật là thần bí, nhưng tất cả mọi người rất tin không hề nghi ngờ. Dù sao ở tướng phủ, ví dụ như vậy quá nhiều... quá nhiều.

Đợi tất cả mọi người lui ra, bên cạnh chỉ còn Lục Bình, Phượng Triều Hoa mới chậm rãi nói, “Ngày mai đưa thuốc bổ đến phủ Thái phó, ngài muốn đích thân chọn sao?”

Phượng Liêm hơi ngó ra, sau đó chợt hiểu nói: “Tay chân của con thật nhanh nhẹn nha.”

Lông mày rậm của Phượng Triều Hoa nhướng lên, nói: “Mới này trở về đi qua phủ Thái phó nên thuận tiện thăm hỏi Thái phó phu nhân.”

“Hắc hắc...” Phượng Liêm cười trộm, nói: “Tốt, cha đây đi chuẩn bị thuốc bổ. Làm thông gia năm năm, thật đúng là chưa có tặng quà gì cho bọn họ.”

“Tốt nhất đưa một chút thuốc xoa bóp. Bà ta té không nhẹ.”

“Con gái à, con càng ngày càng lợi hại.” Làm việc không biết mệt, công lực này, ông hổ thẹn không bằng.

“Cha nào con nấy.” Nàng rất rộng rãi ghi công cho ông.

***

Ngày hôm sau, tướng phủ giống trống khua chiêng mang qua phủ Thái phó một đồng lớn thuốc xoa bóp, nghe nói là đặc biệt đưa cho Thái phó phu nhân không may té bị thương cánh tay. Mà sở dĩ tặng nhiều như vậy, theo lời của Phụng tướng nói lại là: Để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Thái phó không chỉ không cảm tạ ý tốt của Thừa tướng, ngược lại còn đột nhiên giận dữ ở trước mặt mọi người, phản ứng đó khiến ai cũng ngỡ ngàng một phen.

Từ đó về sau, quan điểm giữa Thừa tướng rộng lượng và Thái phó hẹp hòi càng thêm ăn sâu vào lòng người...

29. Q.1 - Chương 29: Thái Phó Bị Lạnh Nhạt

Mấy ngày gần đây, Kinh Thành trời trong nắng ấm, trời xanh mây trắng. Thời tiết ôn hòa thư thái cộng thêm những chuyện bát quái liên tục không ngừng khiến đám người từ đầu đường tới cuối ngõ phút chốc nhiều hơn hẳn. Muốn nói đến chuyện bát quái ở Kinh Thành, vậy chuyện bắt mắt nhất dĩ nhiên là của hai nhà Trần - Phụng.

Từ việc phủ Thái phó đuổi con dâu trưởng về nhà mẹ đẻ đến việc đại công tử vô cớ bị đánh, lại đến việc Trần phu nhân bị ngã gãy tay, thậm chí sau đó tướng phủ mặc kệ hiềm khích lúc trước đưa thuốc thăm hỏi, không khỏi trở thành đầu đề câu chuyện của mấy người rảnh rỗi.

Thật đúng là nóc nhà bị thủng còn gặp mưa suốt đêm, thuyền chậm rì rì lại gặp gió thổi ngược. Sau khi phủ Thái phó trải qua mấy lần thiên tai không lớn không nhỏ, nhân họa (họa do người gây ra) lại nổi gót đi tới.

Vào giờ phút này, có thể nói phủ Thái phó mây đen giăng đầy, gió táp mưa sa.

“Người nói cái gì?” Trần Thanh Phi không thể tin được cửa hàng chính mình khổ tâm kinh doanh lại đóng cửa toàn bộ chỉ trong một đêm, lập tức thiếu chút nữa ngã ập xuống từ trên giường bệnh.

“Bẩm đại thiếu gia, toàn bộ đơn đặt hàng của tất cả các cửa hàng đều bị rút về trong một đêm, hàng hóa ế ẩm, bạc ở phòng thu chỉ chẳng còn lại bao nhiêu, chúng nô tài cũng ....đánh bó tay.”

Mặt Trần Thanh Phi trắng bệch, “Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể rút về toàn bộ trong một đêm? Không thể nào....Không thể nào....Nhất định có người gây trở ngại từ bên trong, cố ý đối đầu với ta!”

Bộ mặt già nua của Thái phó Trần Thiên Sinh trách cứ, “Ngày thường kêu người an phận một chút, không nên tùy tiện đắc tội với người khác, người không nghe. Bây giờ người ta đến báo thù rồi, tự người chịu tội là được, còn liên lụy đến cửa hàng.”

“Lão gia, việc này không hoàn toàn là lỗi của Thanh Phi, ngài đừng trách con nữa.” Trần Phu Nhân cầu cạnh thay nhi tử.

“Hừ!” Trần Thái phó hừ lạnh một tiếng, sắc mặt của ông không mấy dễ chịu.

Toàn bộ cửa hàng đóng cửa trong một đêm, việc này có bao nhiêu tổn thất, trong lòng mọi người biết rõ. Cho nên, những người có mặt ở đây ai nấy cũng mặt ủ mày chau, nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ. Bởi vì, Trần Minh Hiền từ cửa đi vào vẫn trầm mặc không nói, cái này chính là ngoại lệ.

Trầm ngâm một hồi lâu, Trần Minh Hiền nói: “Đi đón đại tẩu trở về đi.”

“Tại sao phải đón nàng ta trở lại?” Nực cười, đuổi người là hấn, đón người về cũng là hấn, vậy chẳng phải hấn lại trở thành trò cười cho Kinh Thành sao.

“Trước khi ta tới, ngoài cửa có một thầy tướng số nói, Phượng ở đây, phú quý đến, Phượng rời đi, phú quý đi.”

Nghe vậy, Trần Thanh Phi xì mũi coi thường, nói: “Chẳng lẽ chúng ta phải tìm người của Phượng gia mới có thể phú quý?”

Trần Minh Hiên thật hết cách với người huynh trưởng ngu dốt và tự đại này, không biết phải làm sao đành than nhẹ một tiếng, cố gắng nhẫn nại nói, “Từ sau khi huynh đuổi đại tẩu về nhà mẹ đẻ, tai họa xảy ra liên miên ở trong phủ, bấy nhiêu vẫn chưa thể giải thích rõ vấn đề sao?” Dừng một chút, lại nói, “Thà tin là có, đừng tin là không. Đúng như cha từng nói, phủ Thái phó vẫn chưa lụi bại đến mức không nuôi nổi con dâu. Huynh trưởng không chào đón đại tẩu ấy, nhưng cha không thể không quan tâm.”

“Người đâu, đi tướng phủ đón đại thiếu phu nhân trở về.” Trần Thái phó lên tiếng.

“Cha!” Trần Thanh Phi không đồng ý.

“Nghịch tử! Nếu như ngươi có một nửa sự thông minh của đệ đệ ngươi thì đã không đến mức không có tiền đồ thế này! Những chuyện xảy ra cho tới nay, rõ ràng chính là do lão già Phượng Liêm kia giở trò quỷ.”

Trần Minh Hiên nói: “Nếu cha đã hiểu đạo lý này, nên biết bọn họ sẽ không dễ dàng dừng tay.” Không có kiểu tám người khiêng hấn là không có khả năng đón người trở về.

Trần Thái phó tức giận không ngừng nghiêng răng, bất lực vì dạy mãi mà đứa con này cũng không nên thân được, trợn mắt nhìn Trần Thanh Phi mấy lần nói: “Theo ta đi tướng phủ đón người!” Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

. . . . .

Đại sảnh tương phủ, ba phụ tử Trần gia sắc mặt khó coi đến cực hạn, không, phải nói, hai người mặt đen lại, người còn lại thì rất ung dung bình tĩnh.

Trần Minh Hiên nhìn khắp bốn phía, nhàn nhã thưởng thức bố trí bên trong đại sảnh, khê gập đầu tỏ vẻ hấn tán thưởng người bố trí đại sảnh này. Xa hoa mà không thái quá, phong nhã mà không rườm rà, như vậy có thể thấy được, chủ nhân là một người tương đối có phẩm vị. Chỉ là, trong phòng này hình như thiếu một chút gì đó....

Xem kỹ một hồi lâu, Trần Minh Hiên đột nhiên hiểu ra: “Là ghế!” Trong đại sảnh lớn như vậy mà không có lấy một cái ghế, việc này quá không bình thường. Rất dễ nhận thấy, đây là sự tiếp đón của chủ nhân cố tình dành cho bọn họ.

“Nhị tiểu thư nói, lão gia ra ngoài có việc, không thể tiếp đãi chư vị khách quý, mời ba vị về cho.” Giọng của lão quản gia thật không tốt, tràn đầy địch ý đối với người mới tới.

Nghe vậy, mày rậm của Trần Minh Hiên nháy lên, quả nhiên là không ngoài dự liệu của hấn, chủ của tướng phủ là Phượng Triều Hoa. Mà theo như lời quản gia nói, mức độ kính trọng của ông ta dành cho Phượng Triều Hoa, thậm chí còn hơn cả Phượng Liêm.

Khóe miệng nhẹ nhếch lên, Trần Minh Hiên chợt sinh ra hứng thú đối với Phượng Triều Hoa, rất muốn biết một chút, hiền hoà và uy nghiêm cùng tồn tại trên người một cô gái như vậy rốt cuộc có sự hấp dẫn như thế nào.

“Thật nực cười! Phượng Liêm, ông có bản lãnh thì đừng làm rùa đen rút đầu!” Trần Thái phó nổi đóa.

Trần Minh Hiên bất đắc dĩ mà lắc đầu, mỗi lần đối mặt với Phượng Liêm thì lão nhân gia sẽ luôn quên hết phong thái diễn đạt.

“Nhị tiểu thư nói, lão gia ra ngoài có việc, không thể tiếp đãi chư vị khách quý, mời ba vị về cho.” Lão quản gia lặp lại như vậy.

“Ông ta không có ở đây cũng không sao, bảo Phượng Vũ Tuyết ra đây là được.” Trần Thanh Phi nói.

“Đại tiểu thư thân thể khó chịu, không tiện gặp khách.”

“Phiền ngài thông báo với thái tử phi nương nương một tiếng, Trần Thái phó mang theo hai nhi tử đến thăm hỏi.” Sau khi Trần Minh Hiền ngăn cản huynh trưởng bắt kính, kịp thời lên tiếng.

Nghe vậy, vào thời khắc đó, sát khí đã chuẩn bị vì bảo vệ tôn nghiêm tướng phủ trên người lão quân gia liền giảm hẳn nói: “Lúc này không phải là lúc nhị tiểu thư tiếp khách.”

“Khi nào mới thích hợp?”

“Là thời điểm nhị tiểu thư cho là thích hợp.” Lão quân gia đối đáp trôi chảy.

Khóe miệng Trần Minh Hiền khẽ run, quân gia của tướng phủ đã khó đối phó thế này, đừng nói gì đến hai vị đại thần trong phủ.

“Hôm nay ta sẽ chờ ở chỗ này, để xem Phượng Liêm có thể trốn được đến lúc nào.” Trần Thái phó hung hãn kéo dài câu nói.

“Nhị tiểu thư có nói, chư vị muốn chờ bao lâu cũng được. Xưa nay tướng phủ chưa bao giờ đuổi khách. Nếu có đuổi, lần sau tể tướng mời, chắc chắn phải dùng kiệu tám người khiêng, khua chiêng gõ trống tự mình đi đón, để bù đắp cho sự chậm trễ ngày đó.”

Lời này tuy nói không rõ ràng, nhưng vẫn không đến mức khiến người ta nghe không hiểu.

Trần Minh Hiền cười nói, “Kiệu tám người khiêng và lễ vật đều ở ngoài cửa, chỉ cần đại tiểu thư ý lên kiệu, mức độ náo nhiệt tuyệt đối không thua kém ngày đó gả đi.”

Trần Thanh Phi tức giận cúi đầu, hận không thể đạp cửa đi ra, thật mất thể diện!

Mặt Trần Thái phó vẫn không có gì thay đổi, ông biết làm thế sẽ mất sạch thể diện của phủ Thái phó, nhưng không thể tránh được.

“Vậy cũng được. Ba vị trước hết chờ đã. Chờ sau khi lão gia hồi phủ sẽ thương lượng chi tiết vấn đề.” Bỏ lại lời đó xong lão quân gia xoay người muốn đi.

“Đợi chút.” Trần Minh Hiền khách khí hỏi, “Tướng phủ có ghế ngồi nào không dùng tới không?”

Ngụ ý là, dù có đợi, cũng phải cho ghế ngồi chứ.

Hàng lông mày đậm sì của lão quân gia nhíu lên, bỏ lại hai chữ khô khan “Không có.” Sau đó bỏ đi.

Trần Thanh Phi há miệng thật to, “Ông ta....Bọn họ thật ức hiếp người mà!” Không chuẩn bị nước trà còn chưa tính, thậm chí ngay cả một cái ghế cũng không cho bọn họ!

“Đứng cũng tốt, đứng có thể kéo dài tuổi thọ!” Trần Minh Hiền nói rất chậm rãi, phong thái như chuyện chẳng có gì lớn.

Trần Thái phó thì có vẻ suy tư, đang tự hỏi lần sau làm thế nào để gỡ hòa lại một ván.

30. Q.1 - Chương 30: Hẹn Gặp Đình Cờ

Từ sau khi Trần Thanh Phi đón hai mẹ con Phượng Vũ Tuyết về nhà, ân oán giữa hai nhà Trần - Phượng cũng tạm thời chấm dứt. Thời gian Phượng Triều Hoa được về thăm gia đình cũng đã hết. Trong cung cũng còn rất nhiều chuyện cần nài nỉ về để giải quyết.

“Thái tử phi nương nương hồi cung ạ...”

“Thái tử phi nương nương hồi cung ạ...”

“Thái tử phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Dọc đường đi trở về cung Phi Phượng, đối với sự nhiệt tình của mọi người, Phượng Triều Hoa cảm thấy rất khó hiểu, từ khi gả vào Đông cung cho tới nay, đêm tới đêm lui cộng lại cũng mới chừng mười ngày, sao họ lại nhiệt tình đến thế? Nếu như mấy cung nữ thái giám ở cung Phi Phượng nhiệt tình thì cũng không có gì lạ, tại sao những người của cung khác cũng đều có thái độ như cách xa lâu lắm mới gặp lại?

“Thái tử phi nương nương, người đã về rồi.” Tiểu Trữ Tử vì quá vui mừng mà suýt khóc.

“Bốn cung rồi cung lâu lắm hay sao?”

“Chuyện này, thực ra cũng....hơi lâu ạ.”

Phượng Triều Hoa nhướng mày, ý bảo hãy tiếp tục.

“Nếu như không có Thánh thượng đích thân phê duyệt, phi tần rời cung không được vượt quá ba ngày. Mà người....” Tiểu Trữ Tử bỏ lửng câu nói kể tiếp.

Phượng Triều Hoa gật đầu lắng bả nói: “Thì ra còn có quy củ này.”

“Hoàng hậu nương nương nói người không biết thì không có tội, lần này sẽ không truy cứu.” Dừng một chút, Tiểu Trữ Tử vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nói: “May thay người đã trở lại. Hôm nay chính là kỳ hạn chót.”

Nghe vậy, chân mày của Phượng Triều Hoa thoáng nhíu lại, nâng chung trà lên nhấp nhẹ một hớp, sau đó để xuống, thông thả từ tốn hỏi, “Kỳ hạn chót là thế nào?”

“Kỳ hạn chót hồi cung ạ! Hai ngày trước hoàng hậu nương nương có sai Lý Trắc phi phái người đến tướng phủ giục người, bảo người mau sớm hồi cung. Nhưng người vẫn trì hoãn không chịu về, nghe người bên cung Phượng Tê nói, hoàng hậu nương nương rất giận, nếu như người vẫn không chịu về nữa, đoán chừng sẽ đích thân tới đây hỏi tội đó.”

Thảo nào mọi người lại vui mừng khi thấy nàng về như thế! Khẽ cười một tiếng, Phượng Triều Hoa nói: “Trong khoảng thời gian Bốn cung không có ở đây, trong Đông cung có phát sinh chuyện gì mới mẻ hay không?”

“Có ạ!” Đối với chuyện rối rắm khắp Đông cung, Tiểu Trữ Tử là người rõ như lòng bàn tay, “Sau ngày người xuất cung, thái tử gia đã điều tra ra tên thích khách đêm hôm đó đến hành thích người là do Vương phu nhân ở phòng phía tây cung Đan Thâm phái tới.”

Cung Đan Thâm? Phượng Triều Hoa nhếch môi hỏi: “Vậy thái tử gia đã xử trí vị Vương phu nhân đó như thế nào?”

“Tước phong hào của phu nhân, sau đó đẩy vào lãnh cung.”

“Xử phạt hình như có hơi nhẹ.”

“Nô tài biết được người thấy rất uất ức, nhưng vị Vương phu nhân này cũng đáng tội nghiệp lắm!” Tiểu Trữ Tử ngó trái ngó phải, xác định quanh đây đều là người mình mới thận trọng nhỏ giọng nói, “Nô tài nghe nói, Vương phu nhân cũng chỉ là chịu tội thay người khác mà thôi.”

“Lời như thế đừng nói lung tung.” Phượng Triều Hoa nói.

“Chánh cung Cung Đan Thâm là Lý Trắc phi, vị Vương phu nhân ở phòng phía tây kia nghe theo lệnh của nàng ta, chuyện này rất mờ ám.”

Phượng Triều Hoa cười cười nói: “Ý của ngươi là, Lý Trắc phi phái người tới ám sát Bốn cung, sau khi sự tình bại lộ thì thí xe giữ tướng, để Vương phu nhân làm cừu con thế mạng?”

Tiểu Trữ Tử liền vội vàng gật đầu, rồi lại lắc đầu, sợ sệt nói: “Nô tài nào có nói vậy.”

“Coi như có nói đi nữa thì đã sao. Ở địa bàn của mình, có lời gì mà không dám nói chứ?” Nói xong nhìn sang Lục Bình nói: “Lấy quà chia ọi người đi.”

“Vâng.” Lục Bình lấy ra bốn bao tiền lì xì phân chia cho bốn cung nữ lẫn thái giám kèm theo dặn dò, “Hãy hạ nương nương phải chịu khó một chút, đừng có lười biếng đó.”

“Tạ nương nương ban thưởng, nô tài (nô tỳ) đã biết.” Bốn người đồng thanh nói.

Phượng Triều Hoa nói: “Tất cả lui xuống đi. Bồn cung muốn yên tĩnh một chút.” Nói xong lại bổ sung, “Còn nữa, ngoài hoàng hậu nương nương ra, tạm thời Bồn cung sẽ không tiếp kiến bất kỳ ai. Nếu có khách tới, nên tiếp đãi thì phải tiếp đãi cho chu đáo, không nên tiếp đãi, các người hãy tự nhìn việc mà làm.”

“Vâng.” Đây chính là cái gọi là ăn cơm chúa phải múa tối ngày. Tuy rằng trong lòng bốn người họ cảm thấy hoang mang lo sợ với câu “người không nên tiếp đãi” ấy nhưng cũng chỉ đành kiên trì chống đỡ. Huống chi, ở trong cung, muốn sinh tồn thì phải tìm một chỗ dựa tốt. Mà thái tử phi nương nương, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết chính là điểm tựa lợi hại, theo người xông pha là quyết định chính xác không sai!

***

Không tới mười phút, Lý Trắc phi đã đến trước sự mong đợi của mọi người.

“Thái tử phi nương nương đang nghỉ ngơi, tạm thời không tiếp khách. Mời Lý phi nương nương về cho.” Tiểu Trụ Tử không có đường lui đành nổi dậy làm đầu lĩnh chiến đấu cùng thế lực ác bá.

Có lẽ Lý Trắc phi cũng chẳng thêm bận tâm tới tên thái giám nhỏ, vênh váo kiêu ngạo không nói không rằng xông thẳng vào bên trong.

Lục Bình đứng lúc nghe tiếng chạy ra, đưa tay làm tư thế mời cao giọng nói, “Hoàng hậu nương nương đã hạ ý chỉ, không có thái tử phi cho phép, ai cũng không được đến đây quấy nhiễu. Chẳng lẽ Lý Trắc phi muốn kháng chỉ bất tuân?”

Lần này Lý Trắc phi đã có kinh nghiệm, không trực tiếp chống đối mà nói: “Bồn cung đến để nói lời xin lỗi thay cho hành vi vô lễ của Vương phu nhân ở viện.”

Lục Bình cười lạnh nói: “Đa tạ ý tốt của Lý Trắc phi. Nhưng làm sai chính là Vương phu nhân, nào có đạo lý để người phải chịu oan bất công như vậy? Mời người trở về cho, nô tỳ sẽ chuyển đạt tâm ý của người với thái tử phi.”

“Người...” Lý Trắc phi đang tính nổi đóa thì giọng của Vương công công lại vang lên trước....

“Nô tài ra mắt Lý phi nương nương.”

Lý Trắc phi xoay người lại giả lả cười nói, “Ngọn gió nào thổi Vương công công ngài tới tận đây thế.”

Wương công công nói: “Nô tài phụng mệnh thái tử tới mời thái tử phi nương nương đến đình cờ cộng ẩm.”

Nghe vậy, Lục Bình mím mím môi nói: “Công công chờ chút, để nô tỳ vào bẩm báo lại thái tử phi ngay.”

Wương công công gật đầu, âm thầm đánh giá, chẳng những thái tử phi cư xử với bản thân ôn hòa lễ phép, mà ngay cả những người bên cạnh ai nấy cũng đều biết cấp bậc lễ nghĩa, hiểu trước biết sau, không giống mấy trắc phi ở cung khác, chủ tử ngạo mạn vô lễ đã đành, đến cả cung nữ hầu hạ cũng phách lối không kém.

Nghĩ đến đây, ấn tượng của Vương công công về thái tử phi càng tốt hơn trước mấy phần, vì vậy hảo tâm nhắc nhở, “Lại Bộ Thị Lang cũng đang ở đó.” Tướng gia và Thái phó như nước với lửa, Lại Bộ Thị Lang là con trai thứ của Thái phó gia, không biết có gây khó khăn gì cho thái tử phi hay không.

Nghe vậy, bước chân Lục Bình hơi khựng lại, quay đầu cười nói, “Đa tạ.” Nói xong, nhanh chóng đi về phía bên trong.

***

Bên trong phòng, Phượng Triều Hoa đang ngồi ngẩn người cạnh bệ cửa sổ.

“Tiểu thư, thái tử cùng Lại Bộ Thị Lang mời người đến đình cờ cộng ẩm.” Lục Bình nói.

Phượng Triều Hoa giật mình, đình cờ?

Thấy tiểu thư nhà mình nhú mày, Lục Bình cũng không nén được buồn bã ủ ê, đi đình cờ cộng ẩm là giả, có lẽ đánh cờ mới là thật. Lần trước lão quân gia ở trước mặt thái tử ba hoa bốc phét, nói tiểu thư kỳ nghệ tinh xảo. Nhưng rõ ràng từ đó đến giờ tiểu thư chưa bao giờ chơi cờ, phải làm sao đây?

Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Quay lại báo với Vương công công, ta sẽ đến đó ngay.”

“Tiểu thư người....”

“Đi đi.”

Lục Bình cố nén sự kinh ngạc, từ từ lui ra ngoài.

Giương mắt nhìn khung trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, Phượng Triều Hoa nheo lại hai mắt vuốt vuốt đầu lông mày, xoay người kéo ra một cái rương đựng đồ cưới đặt ở trong góc, lấy ra một bao nải, do dự một chút rồi chậm rãi đi tới trước bàn trang điểm.

31. Q.1 - Chương 31: Luận Cờ

Chốc lát sau, từ một Phượng Triều Hoa với dung nhan thiên kiều bá mị đã trở nên bình thường giản dị, trên gương mặt vẫn là những đường nét cũ, chỉ giảm đi chút sức sống ban đầu, thoảng nhìn cứ ngỡ như hai người, nhưng người quen thuộc sẽ không bao giờ nhận lầm nàng.

“Tiểu thư!” Lục Bình đang vào cửa tính giúp Phượng Triều Hoa trang điểm thì bị người trong gương dọa cho giật mình.

Phượng Triều Hoa quay đầu lại hừ hững hờ, “Thấy thế nào?”

Lục Bình mím mím môi đáp: “Tiểu thư...giống....giống như mất đi linh hồn vậy.” Từ sóng mũi đến ánh mắt, làn môi đôi má đều y như xưa, nhưng là thiếu đi chút gì đó.

Phượng Triều Hoa cười khê hài lòng nói, “Ta muốn chính là kết quả này.” Mặc dù lúc mặc nam trang đã cố ý vẽ nọ trên gương mặt một chút, nhưng nếu lúc này không sửa soạn gì mà đi đến nơi hẹn, nhất định sẽ bị Trần Minh Hiền nhận ra.

Chỉ chốc lát sau, Phượng Triều Hoa khoan thai đi tới đại sảnh, hài lòng nhếch môi nhìn những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tầm mắt chỉ thoảng dừng lại trên người Lý Trắc phi một chút ngay sau đó dời đi, tiếp tục đi về phía trước.

“Phượng....tỷ tỷ!” Lý Trắc phi cắn răng nói, “Tỷ tỷ về thăm nhà có vui không?”

Phượng Triều Hoa nghe vậy dừng chân, quay đầu lại, đứng im tại chỗ lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần ý lạnh, nhưng lại trì trệ không lên tiếng.

Lý Trắc phi chợt rung mình, chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt Phượng Triều Hoa, ấp úng nói, “Muội...Muội muội đến thỉnh an tỷ tỷ.”

Sắc mặt Phượng Triều Hoa vẫn không hề thay đổi, đáy mắt thoảng qua tia cười lạnh, môi son khê mở, giọng nói êm ái từ từ cất lên vang vọng khắp đại sảnh, “Nếu đồng ý, cô có thể gọi Bồn cung là thái tử phi nương nương. Nếu không đồng ý, thì hãy để cho tai Bồn cung được yên tĩnh một chút.” Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Đến khi Lý Trắc phi giật mình thì đã không còn thấy bóng dáng Phượng Triều Hoa đâu nữa.

Lý Trắc phi giận đến nghiêng răng tềo tềo, oán hận nói, “Cái đồ không biết sống chết, người thật tưởng mình oai lắm sao.”

Lúc này, Tiểu Trụ Tử lên tiếng nhắc nhở, lời nói cũng không được tốt mấy, “Lý phi nương nương, nơi này là cung Phi Phượng.” Muốn mắng người mời về nhà đóng cửa lại rồi từ từ mắng, đừng ở đây làm ô uế lỗ tai người khác.

“Người...” Lý Trắc phi nổi khùng lên, độc ác nhìn trừng trừng Tiểu Trụ Tử, ánh mắt đó tựa như muốn băm hán ra làm trăm mảnh, nói: “Bồn cung chưa hề đến mức phải cần người nhắc nhở nơi này là địa bàn của ai!” Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Sau khi ra khỏi cung Phi Phượng, Lý Trắc phi càng nghĩ càng thấy tức, không khỏi lầm bầm lầu bầu, “Mình mới là người đứng đầu Đông cung, Phượng Triều Hoa ả ta chẳng qua chỉ là một chính phi hữu danh vô thực mà thôi, ả ta dựa vào đâu mà lên mặt nặng nề với mình? Dựa vào cái gì chứ?”

“Nương nương...” Mặc dù đã quen với những cơn buồn giận thất thường của Lý Trắc phi, nhóm cung nữ vẫn bị cách ăn nói không ý thức của nàng dọa cho xanh mặt.

“Kêu la gì chứ! Các người sợ ả lắm sao?” Lý Trắc phi cả giận nói.

Nha hoàn Hồng Hạnh bồi gả của Lý Trắc phi lên tiếng nói, “Tiểu thư đừng nóng giận, đợi sau khi chúng ta trở về rồi từ từ bàn bạc.” Câu sau vô cùng nhỏ giọng nói, “Ồ đây có rất nhiều tai mắt.”

Hừ nhẹ một tiếng, Lý Trắc phi không nói thêm gì nữa. Điều nàng không muốn thừa nhận chính là, ở sâu tận đáy lòng nàng rất e ngại Phượng Triều Hoa. Cũng chính vì như thế, nàng mới càng thêm hận! Hận mình không thể vươn lên, càng hận sự vô năng của Dạ Ưng điện!

Nghĩ đến Dạ Ưng điện, sắc mặt Lý Trắc phi bỗng chốc trở nên nanh ác, đáy mắt thoáng hiện ý cười âm hiểm.

***

Khi Phượng Triều Hoa một mạch đi thẳng tới đình cờ thì trong đình chỉ còn lại một người.

“Vi thần Trần Minh Hiên bái kiến thái tử phi.” Trần Minh Hiên đứng dậy hành lễ.

“Trần đại nhân, mời đứng lên.” Phượng Triều Hoa nhìn trên mặt bàn, một bầu rượu và hai cái ly cùng một bàn cờ.

Quả nhiên, trước khi nàng đến, thái tử đang cùng hán đánh cờ. Nhưng mà, thái tử ở đâu?

Phượng Triều Hoa còn đang nghi hoặc, Trần Minh Hiên đã lên tiếng giải thích, “Thừa tướng tới chơi, thái tử đi tiếp kiến rồi.”

Cha tìm thái tử? Phượng Triều Hoa nhíu nhíu mày, sau đó cười yếu ớt nói: “Chính sự quan trọng hơn.” Dứt lời liền ngồi xuống.

“Nghe nói thái tử phi kỳ nghệ tinh xảo, kể cả Thừa tướng cũng khen ngợi người không dứt miệng.” Tuy lời nói ngoài miệng của Trần Minh Hiên nghe qua rất khách khí, nhưng ánh mắt lại không chút kiêng dè đánh giá Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa không e thẹn cũng chẳng nổi cáu, để mặc cho hán quan sát, một hồi lâu mới nói: “Gia phụ kỳ nghệ cao siêu, từ nhỏ Bổn cung thường chứng kiến nên bị ảnh hưởng, đối với môn chơi cờ tự nhiên cũng hiểu được đôi chút.”

Trần Minh Hiên nhắc bàn cờ ở đầu bên kia dời về phía Phượng Triều Hoa, cười nói, “Đây là tàn cuộc ban này của thái tử và thần.”

Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn xuống bàn cờ, rất lâu mới thản nhiên nói, “Tuy nước cờ của thái tử có cao hơn một bậc, nhưng phía Trần đại nhân cũng chẳng thua kém bao nhiêu.”

Trần Minh Hiên kinh ngạc không thôi, nói: “Sao người biết ưu thế nghiêng về thái tử?”

Phượng Triều Hoa hé miệng cười nhẹ nói: “Mặc dù quân trắng phòng thủ nghiêm ngặt nhưng mỗi bước đi rất ôn hòa. Còn quân đen thì nhìn như bình thường, nhưng nhìn kỹ hơn một chút sẽ phát hiện mỗi một con cờ đều có huyền cơ riêng, từng quân đen hợp thành một chuỗi không khác gì Cự Long, mơ hồ còn mang theo một vẻ khí thế duy ngã độc tôn, mỗi bước đi trên ván cờ đều nằm trong vùng khống chế của quân đen.”

Dừng một chút, Phượng Triều Hoa giương mắt nhìn vào mắt Trần Minh Hiên bình tĩnh nói, “Ai trắng ai đen, không cần nói cũng biết.”

Trần Minh Hiên lặng người nửa giây, sau đó vỗ tay thật to ngợi khen: “Thiên kim của quý phủ Phượng tướng quả nhiên thông tuệ hơn người!” Ban đầu nhìn gương mặt bình thường không có gì nổi bật của nàng, ít nhiều cũng khiến hán có chút thất vọng, bởi vì dáng vẻ của chủ nhân thật sự khác xa với cái tên đầy khí

chất kia, còn bây giờ, đột nhiên cảm thấy bản thân rất nông cạn. Nếu nàng không xứng, vậy thì trên đời này sẽ không ai có thể xứng nổi với ba chữ Phụng Triều Hoa này.

Ngoảnh lại nhìn Phụng Triều Hoa, trong mắt Trần Minh Hiên mang theo vài phần thương thức cùng mấy phần kính nể.

Đã quá quen thuộc với những ánh mắt kiểu này, Phụng Triều Hoa nhìn hẩn cười nhẹ sâu xa nói, “Chỉ mong đừng vấp phải gả cho người không tốt.” Lời nói ra với vẻ rất thờ ơ không để ý.

Nhưng lại khiến cho Trần Minh Hiên rất đổi kinh ngạc, tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy, ngượng ngùng nói, “Về chuyện đại tẩu, vi thần thay mặt huynh trưởng nói lời xin lỗi.”

Phụng Triều Hoa lắc lắc đầu nói: “Chuyện đã qua, thì hãy để cho nó qua đi. Mong rằng bi kịch đừng bao giờ tái diễn nữa.”

32. Q.1 - Chương 32

Phụng Triều Hoa lắc lắc đầu nói: “Chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi. Mong rằng bi kịch đừng bao giờ tái diễn nữa.”

Trần Minh Hiên khẽ gật đầu, cười nhắc quân đen chuyển về phía mình, đem quân trắng đặt trước mặt Phụng Triều Hoa rồi ngược mắt nhìn nàng.

Phụng Triều Hoa cũng thâm hiểu nên không có từ chối, cười cười, nhắc tay nâng lên rồi đặt xuống không chút nghĩ ngợi.

“Đó là cửa chết!” Trần Minh Hiên hết sức kinh ngạc đối với hành động tự chặt đi đường sống của nàng.

Phụng Triều Hoa chỉ giương mắt cười không đáp.

Thấy thế, Trần Minh Hiên chỉ ngơ ngàng trong chốc lát, sau đó chuyên tâm đánh cờ.

Mỗi quân cờ của Phụng Triều Hoa đặt xuống vô cùng dứt khoát quả quyết, thỉnh thoảng còn giương mắt nhìn chung quanh, dường như nàng vốn cũng chẳng có tâm trí để đánh cờ, thái độ thờ ơ không chút để ý đó so với dáng vẻ tập trung tinh thần của Trần Minh Hiên tạo nên sự chênh lệch rõ rệt.

. . . . .

Sau một canh giờ trôi qua, Trần Minh Hiên đã thua trận.

“Thật hổ thẹn.” Xoa xoa mồ hôi trên trán, Trần Minh Hiên nói lời thật từ đáy lòng.

“Kỳ nghệ của Trần đại nhân rất tốt.”

Trần Minh Hiên lắc lắc đầu nói: “Vi thần đã chiếu theo bố cục thế cờ của thái tử thế nhưng vẫn thất bại thảm hại. Nếu ván cờ vi thần đang giữ không phải của thái tử, e rằng cũng không chống đỡ được nửa canh giờ.” Đã sớm đoán biết tài đánh cờ của nàng rất cao siêu, chỉ không ngờ trình độ lại cao đến đáng sợ như vậy. Không phải chưa từng thua bao giờ, nhưng đây là lần đầu tiên thua triệt để không còn đường để đi như thế này. Nếu đem so với dáng vẻ ung dung trầm tĩnh của nàng thì toàn bộ quân đen tan rã thảm hại kia thật bơ phờ yếu ớt.

Trần Minh Hiên nhếch môi cười nhẹ đưa tay gom lại quân cờ....

“Khoan thu đã.” Phụng Triều Hoa cản lại nói, “Quân đen vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng.”

Trần Minh Hiên nhướng mày không hiểu ý nàng.

Phụng Triều Hoa cười cười nói: “Ban đầu quân trắng đã nằm trong tình thế thất bại không thể nghi ngờ.”

Nghe vậy, Trần Minh Hiên bừng tỉnh, cả kinh nói, “Tìm đường sống trong cõi chết!” Khó trách khi này nàng lại ngán lại cửa chết.

Phượng Triều Hoa gật đầu, cầm lên một quân đen phong tỏa một quân cờ nằm ở vị trí trung tâm, ngược mắt nhẹ giọng nói, “Muốn thử một chút không?”

Đương nhiên là muốn! Hiếm khi gặp được đối thủ, sao có thể lùi bước dễ dàng vậy được. Nhìn quân đen trong phút chốc sống lại, Trần Minh Hiên trầm tư một lát cau mày nói, “Người thật sự tin rằng quân đen có thể chuyển bại thành thắng?”

“Cứ thử xem.” Nói xong, Phượng Triều Hoa chuyển bàn cờ, để quân đen đang nằm trong tình thế xấu về cho bản thân.

“Tại sao chắc chắn như vậy?”

Đặt xuống một quân, Phượng Triều Hoa thản nhiên nói, “Thói quen.”

Thói quen? Trần Minh Hiên kinh ngạc, đây là lý do gì chứ?

Phượng Triều Hoa cười cười, nói: “Thường ngày đã quen với việc tự mình đánh cờ với mình. Tự đánh cờ với chính mình, có thể người sẽ luôn bị thua, cũng có thể sẽ luôn được thắng. Thắng bại ra sao, còn phải xem cái nhìn của người về trò chơi này như thế nào.” Dứt lời tiếp tục đặt thêm một quân nữa xuống: “Đến lượt người.”

Trần Minh Hiên giật mình rũ mắt nhìn xuống bàn cờ, hình như, quân đen đã hơi chiếm thượng phong rồi.

Trần Minh Hiên Thở dài ảo não, đem quân cờ trong tay thả lại về lộ sứ Thanh Hoa nói: “Cô không cảm thấy thế này rất nhàm chán hay sao?” Không tới ba chiêu đã từ ưu thế tuyệt đối biến thành tình thế tương đối xấu, điều này khiến hắn vô cùng xấu hổ.

Phượng Triều Hoa nhướng mày, nhẹ nhẹ lắc đầu. Ngược lại, nàng cảm thấy rất thú vị. Đã lâu rồi không có gặp phải đối thủ nào có thể làm cho nàng chơi vui vẻ thế này.

“Ở trước mặt cô, ta giống như một kẻ mới đi học.” Trần Minh Hiên vô cùng thất bại thừa nhận sự chênh lệch quá lớn giữa hắn và nàng, tựa như mây với bùn.

“Người quá nghiêm túc rồi.” Phượng Triều Hoa nói: “Đánh cờ chỉ là một loại tiêu khiển, quan trọng không phải thắng thua, mà là thể nghiệm cái cảm giác tùy theo ý thích của mình. Kỳ như nhân sinh, người càng so đo thắng thua với nó thì càng không được như ý.”

Ngẫm nghĩ một chút, Trần Minh Hiên thông thả nói, “Đánh cờ luôn sẽ có thắng thua.”

“Đó là chuyện sau khi kết thúc đối địch. Trước khi chưa phân thắng bại, quân cờ nó không nên nằm trong phạm vi suy tính của con người.” Dừng một chút, Phượng Triều Hoa cười nói, “Tương tự, con người rồi sẽ chết, nhưng người không cần thiết bởi vì lo lắng chết sống nay mai mà lãng phí thời gian tươi đẹp của ngày hôm nay.”

Trần Minh Hiên nhíu mày nói: “Suy nghĩ của cô thật cổ quái.”

“Quen rồi, cũng chẳng có gì cổ quái.”

“Nhưng rất sâu sắc.” Trần Minh Hiên nói: “Những đạo lý này, sợ rằng qua mười năm nữa ta cũng khó có thể tự thông.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa cười nhẹ ra tiếng, nói: “Ý của người là, suy nghĩ của ta già hơn người ít nhất mười tuổi?”

“Ta già hơn cô.” Trần Minh Hiên cải chính nói.

“Người có thể đổi kiểu phương thức khác để biểu đạt sự thật này.”

Trần Minh Hiên hơi sững sờ, ngay sau đó cười to nói: “Hóa ra cô cũng có thứ muốn so đo.”

“Cô gái ai cũng sẽ so đo vấn đề này.” Tuy rằng nàng mặc nam trang nhiều hơn nữ trang, nhưng đó cũng không thể thay thế được tư tưởng bị che mờ chung chung của những cô gái kia ở trong lòng nàng.

Thật sự, là con gái, không ai thích mình bị người khác dùng chữ già để miêu tả. Trần Minh Hiền đang muốn sửa lại lời khác tôn trọng nàng hơn thì Vương công công tới truyền lời ....

“Trần đại nhân, thái tử gia ở thư phòng chờ ngài.”

“Thừa tướng đi rồi à?” Trần Minh Hiền hỏi.

“Dạ, đã đi rồi. thái tử gia có chuyện quan trọng thương lượng với ngài, mời người nhanh đi.”

Trần Minh Hiền gật đầu một cái, biểu hiện có vẻ hơi khó xử.

Phượng Triều Hoa nói: “Nếu thái tử phải bận rộn với chính sự, hôm nay Bồn cung về trước, ngày khác sẽ đến thỉnh an thái tử.”

Nghe được hai chữ ‘Bồn cung’, Trần Minh Hiền sực nhớ tới cuộc nói chuyện nãy giờ, đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng. Nàng ấy thật sự quá bình dị gần gũi, chính vì thế mới khiến cho hắn quên mất thân phận cao thấp giữa họ, nói tới nói lui ta ta cô cô mà không ngượng miệng chút nào.

Phượng Triều Hoa hiểu ý cười cười nói: “Tính ra, chúng ta vẫn là người thân quen.”

Trần Minh Hiền nghe thế lập tức hiểu được dụng ý của nàng, cảm kích nhìn nàng nói: “Dù là vậy nhưng cũng không thể coi nhẹ lễ nghi, ban nãy là do vì thần mạo muội.”

Phượng Triều Hoa cười nhẹ không nói thêm gì nữa, hướng Vương công công gật nhẹ đầu rồi sải bước đi.

Thấy Phượng Triều Hoa đã đi xa, Trần Minh Hiền cúi nhìn bàn cờ một hồi lâu, những người gom lại hết mấy quân cờ, rất nhanh ván cờ lại lần nữa trở về tình thế quân đen thua trận.

“Mang đến thư phòng thái tử, đừng để lệch vị trí ván cờ.” Nói xong, Trần Minh Hiền bước đi về hướng thư phòng thái tử với tâm tình rất tốt. Vương công công đi theo ở phía sau với vẻ mặt khó hiểu.

***

Phượng Triều Hoa chậm chậm bước đi trên con đường mòn ven rừng, ánh mắt lơ đãng bất định, tâm tình có chút phiền muộn, trong lòng mơ hồ có cảm giác mất mát, đáng về thờ ơ đến vô cùng không bình thường.

“Tiểu thư, rẽ phải.” Lục Bình lên tiếng nhắc nhở.

Phượng Triều Hoa giật mình, chân nắn nhú nhú mảy, chuyển sang con đường nhỏ bên phải.

“Tiểu thư, người có tâm sự à.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa hơi khựng lại nhưng không trả lời, sau đó tiếp tục bước đi.

Chủ tớ hai người cứ thế một trước một sau lẳng lặng tản bộ, bất tri bất giác, hai người đã trở lại cung Phi Phượng.

“Bữa tối đưa đến phòng ta. Sau đó treo thẻ không được quấy rầy.” Nói xong câu đó, Phượng Triều Hoa cảm thấy tâm tình lập tức dễ chịu hơn nhiều, thoảng như có một vấn đề rối rắm luôn đeo đẳng nhưng chỉ trong nháy mắt đã hóa thành hư không, không cần thiết phải tốn thêm tâm tư để suy tính nữa. Loại cảm giác này, xưa nay vẫn luôn cuốn hút nàng.

***

Đổi ngược lại tại thư phòng của Long Liễm Thân.

Trần Minh Hiền vừa bước vào phòng thì nghe được một câu nói chấn động khiến lòng bước chân hắn phát run lên....

“Nam Lăng sắp...Rơi vào cảnh khắp nơi lâm than rồi!”

33. Q.1 - Chương 33: Thám Thính Đêm Khuya

Cung Phi Phượng vào đêm khuya được bao trùm bởi một mảnh đen kịt, êm đềm yên tĩnh.

Đột nhiên một tiếng “đình” phá tan sự yên tĩnh. Ngay sau đó hàng loạt tiếng đàn ngón ngang từ từ truyền ra, bay bổng len lỏi qua từng góc ngách trong cung Phi Phượng.

Phượng Triều Hoa mắt thì nhắm còn tay tùy ý múa máy dây đàn, lúc nhanh lúc chậm, khi thì trào dâng mạnh mẽ, nhưng về mặt từ đầu tới cuối không chút gợn sóng, cũng không có biểu lộ gì.

Một lúc sau, tay đang gảy đàn của Phượng Triều Hoa đột ngột dừng lại, thở dài nhẹ giọng nỉ non, “Rốt cuộc bản thân bị làm sao, không còn là chính mình nữa.” Rõ ràng chưa từng gặp mặt nhưng tâm trạng lại bị đảo loạn, khiến nàng dù cách nào cũng không thể bình tĩnh được.

Phượng Triều Hoa mở mắt ngẩng đầu nhìn đăm đăm bầu trời đêm, vài đốm sáng rực rỡ thưa thớt treo lơ lửng phía chân trời. Bóng đêm hôm nay, có vẻ u ám khác lạ.

Từng trận gió lên, hơi lạnh ào ào kéo tới, Phượng Triều Hoa khép lại hai đầu vai áo choàng bạch hồ, bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhung mùa đông ở Nam Lăng cũng ấm áp như thế này.

Khi đó, mấy vị nghĩa huynh đang du hồ đêm ở Yên Vũ, ca hát nhảy múa nâng chén chuyện trò. Nam Lăng bốn mùa như xuân, là một địa phương rất dễ làm cho người ta mê luyến. Nhất là đối với người sợ lạnh như nàng, quả thực là thiên đường của nhân gian. Nhưng nói cho cùng nàng vẫn không thuộc về nơi đó.

Phượng Triều Hoa đột nhiên nhướn mày, mắt phượng hơi đảo tập trung lắng nghe. Một hồi lâu, xác định người tới không có ác ý, hai hàng lông mày mới nới giãn. Không phải sát thủ cũng không phải bạn cũ, vậy hẳn là y rồi.

Than nhẹ một tiếng, Phượng Triều Hoa đóng cửa sổ lại, suy nghĩ trong đầu càng thêm hỗn loạn hơn trước, cũng vì thế mà bị mất ngủ.

“Tiếng đàn của thái tử phi rất hỗn loạn, có vẻ như trĩu nặng tâm sự.” Giọng điệu trêu chọc hài hước của Long Liễm Thần lúc này có vẻ mập mờ khác thường.

Nghe vậy, bàn tay đang đóng cửa sổ của Phượng Triều Hoa cứng lại một lúc, sau đó không chút do dự cài chặt cửa sổ, đứng im lặng trước cửa sổ một hồi lâu mới lạnh nhạt nói, “Thái tử gia thật nhân hạ.”

“Cũng có chút.” Sự thật thì, nếu như không phải trước khi Minh Hiền đi để lại những lời nói khó hiểu kia, thì lúc này hẳn đã nằm ở trên giường hưởng thụ một ngày thư thái hiếm khi có được.

Trần Minh Hiền nói, nếu như huynh không thể phá giải thế cục này, thì hãy đến gặp thái tử phi của huynh. Có lẽ huynh sẽ phát hiện ra những điều kinh ngạc mà huynh không tưởng tượng được, nói xong Trần Minh Hiền liền vô trách nhiệm bỏ đi. Nét mặt đó, dường như còn có phần hả hê, ý vị sâu xa vô cùng.

Từ từ hướng đến gần cánh cửa sổ kia, Long Liễm Thần rất khách khí nói, “Ta đến để lãnh giáo kỳ nghệ.” Chỉ dựa vào ván cửa, hẳn không có cách nào phá giải tàn cuộc kia, hẳn cũng nên tôn trọng nàng.

“Hiền đã trở rồi.”

“Nàng vẫn chưa ngủ, còn ta cũng thế.”

Ngụ ý là lúc này đây rất thích hợp luận bàn kỳ nghệ để giết thời gian.

“Cũng sắp ngủ rồi.” Phượng Triều Hoa cự tuyệt rất dứt khoát.

Nghe vậy, Long Liễm Thần đột nhiên cảm thấy lòng tham muốn phải tìm hiểu tới cùng diện mạo thật của nàng ngày càng mãnh liệt. Hiếm khi Minh Hiền kính nể người con gái nào, vậy mà lại khen ngợi nàng không dứt lời. Chỉ dựa vào điểm này thôi, nàng rất đáng được để hắn tìm tòi nghiên cứu.

“Hình như nàng không thích gặp ta?” Lời vừa ra khỏi miệng, Long Liễm Thần liền ý thức được vấn đề mình hỏi hết sức dư thừa, dù nàng có thành thật trả lời hay không, chắc chắn sẽ không phải là một đáp án đáng để mong chờ.

Quả nhiên, câu trả lời của Phượng Triều Hoa đã chứng thực phỏng đoán của Long Liễm Thần....

“Thái tử gia nghĩ nhiều rồi.”

Không dài dòng chỉ ngắn gọn như thế mà thôi. Giọng điệu vắng lạnh xa cách không mang theo chút tình cảm nào. Làm cho người ta không nhìn ra có phải nói thật lòng hay không, cũng không biết có phải là nghiêm túc trả lời hay chỉ nói qua loa cho xong.

Long Liễm Thần khẽ nhú mày, nhìn chằm chằm cánh cửa sổ khép kín một hồi lâu, bất ngờ nói, “Đêm nay ta nghỉ lại đây, ngủ cùng phòng với nàng.”

Phượng Triều Hoa trầm ngâm một lúc, lạnh nhạt nói, “Đêm nay ngủ lại, thì sau này không được bước chân vào khuê phòng của bất kỳ người nào khác nữa.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần hơi sững người, sau đó nhếch môi cười, nhú hai mắt lại, gương mặt tuấn tú với từng đường nét sắc sảo hết sức mê người, đáy mắt thoáng qua sự hứng thú nói: “Xem ra, muốn vào phòng nàng, cái giá phải bỏ ra không nhỏ.” Giọng nói quyến rũ đã rất cố gắng hạ thấp, hết như tiếng đào huân[1] bất thành linh phát ra giữa bóng hoàng hôn tĩnh mịch, khiến người không khỏi trầm luân say mê.

1: Đào huân là một nhạc cụ cổ xưa được làm từ bần hoặc gỗ, thân bầu dục xung quanh đục rất nhiều lỗ, nhạc cụ thổi bằng miệng tiếng phát ra như huyết sáo thành bài nhạc, hình được đăng ở cuối truyện.

Nhận ra sự thần thờ của mình, Phượng Triều Hoa hơi buồn bực nhú nhú mày chứ không trả lời.

Cảm giác được y mỗi lúc càng đến gần, Phượng Triều Hoa chợt có chút hoảng hốt, vội thốt lên, “Lục Bình.”

“Thái tử gia, xin dừng bước.” Nãy giờ vẫn đang ngủ say sưa ở một bên, Lục Bình giật bắn dậy ngăn ở trước người Long Liễm Thần. Động tác này, nàng đã từng tập luyện qua vô số lần ở trong đầu, khí thế không thể khinh thường.

Long Liễm Thần dừng bước khoanh tay trước ngực, nhướng nhướng hai đầu lông mày trên hốc mắt sâu nói: “Nơi này là Đông cung, không phải Tướng phủ.” Ngụ ý là hãy thu hồi cường thế tác phong ‘trời đất bao la ta lớn nhất’ kia lại đi, hãy suy nghĩ kỹ trước khi làm.

Lục Bình run run, chân theo phản xạ lùi về sau nửa bước. Giọng thái tử gia nói chuyện rất bình tĩnh, êm tai dễ nghe, ấm áp tựa như gió mùa xuân, nhưng nàng lại không cảm thấy có chút ấm áp nào, ngược lại, âm thanh kia giống như đang trong quá trình truyền đạt thì bị cái lạnh của mùa đông thấm đẫm, hơi lạnh bức người đánh thẳng vào tận tim.

Đột nhiên Lục Bình hiểu ra tại sao tiểu thư lại đối xử xa cách với thái tử gia như thế. Thái tử gia quá cường thế, cũng quá cao thâm, khiến cho người khác đoán không ra. Nàng hiểu tính tình tiểu thư, đại khái những sự việc không nằm trong vòng kiểm soát thì tránh được nên tránh, không tránh được thì phải dốc sức để có được nó về tay. Vì lẽ đó, theo sự việc lần này, tiểu thư đã lựa chọn điều đầu tiên là không thể nghi ngờ.

“Lục Bình, tiễn thái tử gia trở về.” Nói xong, Phượng Triều Hoa gỡ đầu vai áo choàng xuống, ần ần huyết thái dương, không có ý định tiếp tục giằng co với y nữa.

“Thái tử gia, mời người về cho.” Giọng điệu của Lục Bình mềm mỏng đi rất nhiều.

“Nếu không thì sao?”

“Hoàng hậu có chỉ, chỉ cần thái tử phi treo lên thẻ bài “miễn nhiễu” thì bất luận là ai cũng không được đến quấy rầy.” Nói xong, Lục Bình nhìn về phía tiền viện nói: “Hắn là khi tới người cũng đã thấy được.”

Long Liễm Thần giấu đi thần sắc lấy làm lạ nhướng nhướng mày, khẽ gật đầu, “Đúng là có nhìn thấy.” Nếu nói không thấy, vậy chẳng khác nào trực tiếp nói cho các nàng biết hắn vượt nóc băng tường đến đây sao?

Có điều, nếu chỉ vì thế mà chịu đuổi đi về thì không phải là phong cách của hắn.

Long Liễm Thần gương mặt nhìn xem sắc trời rồi lẩm nhẩm, “Không biết giờ này mẫu hậu đã ngủ chưa đây.”

Lục Bình kinh hãi, đừng nói y định quay về xin thánh chỉ của hoàng hậu đó chứ?

Quả nhiên Long Liễm Thần lại nói tiếp, “Có lẽ nên về xin lệnh đặc xá của mẫu hậu, để khỏi phải bị cho đứng ngoài cửa nữa.”

“Ngài....Ngài nói đùa ư?” Tính cách tiểu thư rất tùy ý, không thích bị ép vào khuôn mẫu của người khác, thái tử sẽ không liều lĩnh mạo hiểm chứ? Nếu quả thật như vậy, chỉ có thể nói “người thật xui xẻo” rồi.

“Bản thái tử giống đang nói đùa lắm sao?”

“Không giống ạ.” Lục Bình bắt đầu âm thầm mặc niệm cho y.

“Mở cửa đi. Ngoài này lạnh quá.” Với câu nói này, Long Liễm Thần cố tình nói cho người bên trong phòng nghe.

“Bên cạnh phòng tiểu thư vẫn còn phòng trống, hay là ngài sang bên đó nghỉ ngơi trước.” Lục Bình cố gắng khuyên bảo người nào đó nên rút lui kịp lúc.

“Nửa đêm canh ba tới cung Phượng Tê xin chỉ....Chuyện này....”

“Thái tử gia!” Lục Bình lên tiếng, khẽ lắc đầu, trong lòng nhắc nhở người nào đó đừng cố gắng uy hiếp tiểu thư, làm vậy chỉ có thể khiến cho những ngày tháng sau này của người càng thê thảm hơn thôi.

Thấy thế, Long Liễm Thần lại càng thêm hứng thú, cười như không cười liếc nhìn Lục Bình, lướt qua nàng đi thẳng về hướng phòng ngủ của Phượng Triều Hoa.

“Thái tử gia, ngài...” Lời còn chưa nói hết, tiếng đập phá cửa sổ đã vang lên.

Lục Bình tái mặt, chuyện này...chuyện này...

Lúc này, lại truyền tới một trận âm thanh hỗn độn.

Lục Bình cau mày, bình trà bị đánh ngã đổ? Thái tử gia, người có giận cũng đâu cần đập phá đồ đạc vậy chứ?

Nghĩ vậy, Lục Bình rón rén dè dặt đi vào phòng ngủ, khi đi tới bên cửa sổ thì bỗng dưng tròn mắt, đứng chết trân ngoài cửa sổ ngơ ngác hỏi, “Thái tử gia, ngài không sao chứ?”

34. Q.1 - Chương 34: Cùng Giường Chung Gối

“Thái tử gia, ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Long Liễm Thần nhàn nhạt đáp một tiếng, ưu nhã cởi áo ngoài xuống đưa cho Lục Bình nói: “Ngày mai tìm người tới sửa lại cửa sổ.” Nói xong, thần nhiên đi về phía giường treo rèm đỏ thắm dành cho hai người.

“Thái tử gia, ngài....”

“Đêm đã khuya.”

Long Liễm Thần không hề giận, nhưng chỉ ba chữ ngắn gọn lại khiến cho người nghe cảm thấy bội phần áp lực. Lục Bình khắc chế sợ hãi trong lòng, lắp bắp nói: “Ngài....Ngài hãy đến phòng bên cạnh ngủ đi ạ.”

“Trước khi trời sáng đừng có quấy rầy.” Nói xong, Long Liễm Thần liền đi tới bên giường. Hắn không lập tức lên giường, mà không chớp mắt nhìn người nằm trên giường với tư thế bề trên, xuyên qua bức rèm màu hồng có thể mơ hồ nhìn thấy người ở bên trong chăn hỉ được bao quanh kín mít, chỉ còn lại một cái đầu ở bên ngoài đưa lưng về phía hắn.

Những sợi tóc thật dài được thả tự nhiên không cột lại, xem ra, nàng thật sự buồn ngủ, không phải là cố ý tránh hắn.

Khoé miệng gợi lên đường cong ưu nhã, Long Liễm Thần xốc rèm lên rồi lên giường.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa phản ứng trong vô thức, dịch chuyển người vào phía bên trong, cánh tay lại bị hắn giữ lại. Khoảnh khắc đó, tim như đập rộn lên, nhảy thình thịch không ngừng, tựa như sắp sửa nhảy ra ngoài.

Phượng Triều Hoa nhắm mắt lại hít sâu mấy hơi, để ặt nước vô tình bị rối loạn trong hồ khôi phục lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói, “Nếu thái tử gia không có tình cảm với nô tỳ, cần gì phải tới đây trêu chọc?”

Nghe vậy, mày kiếm Long Liễm Thần nhếch lên, thu hồi bàn tay ấn chặt cánh tay nàng lại.

Phượng Triều Hoa thầm than một tiếng, ở chung cùng hắn, luôn cảm thấy áp lực bội phần, không thể nào nhẹ nhàng thoải mái được, nhất là khi cùng hắn tiếp xúc tay chân. Giống như, bước vào một quán rượu không hợp với mình, tửu khách (khách uống rượu) bốn phía chuyện trò vui vẻ, nhưng bản thân lại không có cách nào hòa nhập, hận không thể đặt ly rượu trong tay xuống, thu hồi bộ dáng nhếch nhác muốn chạy trốn chết mà ung dung bình thản rời đi.

Đúng vậy, che giấu nội tâm ngượng ngùng, tao nhã rời đi. Đây là tác phong của nàng, vĩnh viễn giữ vững phần phong độ đặc biệt này. Tất cả cái này cũng không có quan hệ gì với gió và trăng, vãn vãn chỉ vì bản thân nàng sớm thành thói quen như vậy.

Chợt giọng nói dễ nghe của Long Liễm Thần vang lên bên tai, mang theo hơi thở nóng, trêu chọc cả người nàng thoáng co rút nhẹ, có lẽ là đã lạc vào cõi thần tiên, nàng không thể bắt được trọng điểm trong lời nói kia.

Hắn mới vừa nói cái gì? Phượng Triều Hoa nhíu nhíu lông mày, không có ý định yêu cầu hắn lặp lại.

Vốn nghĩ là không có được câu trả lời của mình, Long Liễm Thần sẽ tự giác lặp lại vấn đề một lần, nhưng khi bên hông có thêm một đôi bàn tay thì Phượng Triều Hoa biết mình sai lầm rồi, sai lầm không bình thường.

Đối với sự ầm áp quanh thân bất ngờ xảy ra này, Phượng Triều Hoa vô cùng không quen, vì vậy lên tiếng phá tan sự lúng túng, “Giường rất lớn.”

Long Liễm Thần không đáp lời.

Phượng Triều Hoa ảo não mím môi, không ngừng cố gắng, “Có chút chật chội.”

Long Liễm Thần vẫn không lên tiếng, đường cong nơi khoe miệng lại càng nói rộng hơn.

Phượng Triều Hoa thở dài bất lực nói, “Nô tỳ không bài xích việc cùng ngài ngủ chung giường, nhưng giường lớn như vậy, không nên tiết kiệm chỗ, tự làm khổ mình.” Nàng thật không muốn nói thẳng ra thế này, nhưng người nào đó vô cùng không quân tử, ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời của nàng, khiến cho nàng không thể không đâm thủng chồng giấy này.

“Nàng.”

“Sao?” Phượng Triều Hoa không hiểu.

“Lược bỏ tôn xưng (cách gọi thể hiện sự kính trọng).”

“Nô tỳ không dám.”

Long Liễm Thần cười khê, nói: “Ngay cả việc để bình trà ở bên cửa sổ để cho ta đựng phải nàng cũng dám, thì còn có gì mà nàng không dám.”

“Đó chẳng qua là ngoài ý muốn.” Đối với kiệt tác tùy tính ban này, Phượng Triều Hoa lên tiếng phủ nhận.

“Nàng không cảm thấy hai người ngủ tương đối thoải mái sao?”

“Không cảm thấy.”

“Nhưng...” Bỗng dưng Long Liễm Thần hơi tỏa ra lạnh khí, đầu lông mày nhăn lại hít sâu một hơi, một hồi lâu bình tĩnh nói, “Ta cũng vậy, không cảm thấy.” Dứt lời, xốc nhẹ chần lên, đứng dậy, mang giày, thuận tay cầm áo choàng trên thành giường phủ thêm lên người, sau đó rất nhanh đi tới phía cửa phòng.

“Đừng quên trả lại.” Đó áo choàng lông cáo trắng, không dễ gì mà có được, tạm thời nàng không có ý định tặng cho người khác.

Long Liễm Thần dừng lại một chút ở trước cửa, không trả lời. Đóng cửa lại, ngênh ngang rời đi.

Bên trong phòng, Phượng Triều Hoa trở tay kéo kéo chăn, rút cổ lại, đôi môi hơi tái nhợt. Có lẽ là lúc hắn xốc chần lên khiến gió lạnh lùa vào trong chăn, khoanh khắc rời khỏi lồng ngực hắn, chút ầm áp khó có

được cũng biến mất theo. Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Như từ trong lò lửa tiến vào hầm băng, không khí bốn phía lạnh lẽo khiến nàng không khỏi âm ỷ phát rét.

Phượng Triêu Hoa trở người, bình tĩnh ngưng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, hồi lâu nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đây coi như là điểm giống nhau sao?”

Gặp phải công kích bất ngờ như vậy, nếu là người khác thì chắc chắn thảm hại không chịu nổi. Nhưng y không có, tựa như nàng sẽ không đặt bản thân mình vào trong cùng loại tình trạng như thế, y lựa chọn bình tĩnh mang theo phần phong độ này rời đi, để cho nàng thưởng thức.

Có lẽ người khác không có cách nào biết được sự đáng quý trong đó, nhưng nàng biết. Trong tình cảnh như vậy, muốn duy trì phần phong độ này, chỉ có định lực (cố gắng bình tĩnh) thôi là không đủ.

Nghĩ rồi lại nghĩ, ánh mắt Phượng Triêu Hoa trở nên hoảng hốt, đáy lòng mơ hồ nhẹ đau, dần dần, nhắm mắt lại ngủ say.

***

Trong màn đêm, hai tay Long Liễm Thần giữ chặt vai áo choàng lông cáo trắng, phát huy khinh công đến trình độ cao nhất, lao vun vút như loài cú đêm.

Long Liễm Thần rất nhanh đã tới tẩm cung của Long Hiểu Vân.

“Cốc cốc...”

“Ai vậy?” Long Hiểu Vân dụi mắt, mơ mơ màng màng đứng dậy mở cửa. Nhưng cửa vừa mở ra liền hoàn toàn tĩnh hẳn, không còn bộ dáng tùy ý nữa, sợ hãi nói, “Tam ca, sao huynh lại...”

“Xuyết, nhỏ giọng một chút.” Long Liễm Thần bước vào bên trong, sau đó đóng cửa phòng lại, nhỏ giọng nói, “Đưa cái hòm thuốc cho ta.”

Nghe vậy, Long Hiểu Vân đi lục tung mọi thứ lên tìm, vật lộn một lúc lâu mới lấy ra một cái hòm thuốc không lớn không nhỏ bỏ lên trên bàn, nói: “Muốn thuốc gì, huynh tự mình lấy đi.”

Long Liễm Thần rũ mắt nhìn một chút, cầm lên mấy viên thuốc màu tím nuốt vào, ngay sau đó dặn dò nói, “Ngủ tiếp đi. Đừng nói cho bất kỳ người nào đêm nay ta tới, bao gồm cả mẫu hậu.”

“Rốt cuộc huynh làm sao vậy?” Long Hiểu Vân bĩu môi, có chút bất mãn.

Long Liễm Thần cau mày, nói: “Vậy muội không biết thuốc này dùng để làm gì sao?”

“Không có ai nói uội biết.” Long Hiểu Vân vô tội nháy mắt mấy cái.

“Vậy muội cần nhiều thuốc như vậy làm gì?”

Long Hiểu Vân lườm hắn nói: “Cho huynh dùng đó. Huynh xem, bây giờ không phải là có công dụng rồi sao?” Kể từ sau khi biết được nguyên nhân chính đại ca bị giết hại là bởi vì không cẩn thận trúng phải độc của người xấu, nàng liền bắt đầu sưu tập các loại thuốc giải. Mặc dù cái gọi là sưu tập này chính là nàng quần quít lấy tam ca và Trần Minh Hiền để họ đưa ỉnh.

35. Q.1 - Chương 35: Khởi Binh Ván Tội

Long Liễm Thần vỗ vỗ đầu nàng nói: “Muốn tới Thái y viện học y không?”

“Không muốn!” Nàng kiên quyết không nhập bọn cùng đám lão già thông thái rởm kia.

“Vậy sau này đừng sưu tầm dược liệu nữa. Dùng thuốc mà không đúng, thuốc giải cũng sẽ biến thành thuốc độc.”

Long Hiểu Vân nghe vậy mặt xanh mét, “Thật hay giả vậy, nghiêm trọng như thế sao.”

Long Liễm Thần nhướng mày, liếc nhìn cái hòm thuốc trên bàn thản nhiên nói, “Sao muội không thử một lần.”

“Đừng! Còn lâu muội mới chịu làm người thử thuốc!”

Long Liễm Thần lắc đầu cười cười, nói: “An phận một chút, đừng gây họa.”

“Người ta gây họa hồi nào đâu chứ.” Giọng Long Hiểu Vân cãi lại vì chính mình vô cùng nhỏ, có thể thấy được nàng chột dạ cỡ nào.

Long Liễm Thần không nói gì tiếp, mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp.

“Tam ca, huynh làm sao vậy? Sao nhìn muội như vậy?”

Long Liễm Thần thở dài một tiếng, nói: “Hiểu Vân, đến phủ Thái phó ở vài ngày, được không?”

“Tại sao chứ?” Trong đôi mắt trong suốt của Long Hiểu Vân tràn đầy nghi ngờ.

“Muội đáp ứng ta là được, tam ca sẽ không hại muội.”

“Muội không muốn!” Đáy mắt Long Hiểu Vân nhuốm đầy bi thương, mím chặt môi dưới với vẻ mặt quật cường.

“Hiểu Vân, đừng bướng bỉnh.”

“Muội không có bướng bỉnh.” Long Hiểu Vân ngồi xuống cúi đầu lí nhí nói: “Lần nào cũng vậy, xem người ta như bóng mà đá tới đá lui. Nếu đã vậy, chi bằng trực tiếp về phủ công chúa của muội cho xong. Ít nhất sẽ không giống kẻ lang thang suốt ngày cuốn gói hết chạy Đông rồi chạy sang Tây.” Nói xong vô cùng uất ức mà ửng hồng vành mắt.

Long Liễm Thần cảm thấy hết sức bàng hoàng với lời nói của nàng, dường như bản thân đã xem nhẹ cảm nhận của nàng. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thấy hơi tự trách, đi tới trước mặt nàng cúi người xuống đỡ dành, “Đừng giận nữa. Là tam ca không tốt, không nghĩ tới cảm nhận của muội. Muội không muốn đi phủ Thái phó, thì đừng đi nữa.”

“Thật sự có thể không đi?” Long Hiểu Vân bĩu môi như cũ.

“Ừ. Về sau muội sẽ ở lại Đông cung, không cần đi đâu nữa.”

“Cũng không cần dời tổ nữa phải không?”

Long Liễm Thần bật cười, “Nha đầu muội thật là, sao lại nói chuyện như thế chứ.”

Long Hiểu Vân lè lưỡi, “Vốn là vậy mà. Lúc thì huynh bảo muội ở Đông cung, lúc lại bảo muội tới cung Phượng Tê, lần trước còn gạt muội tới ngự thư phòng của phụ hoàng ngủ một đêm.”

“Đó là việc ngoài ý muốn.” Long Liễm Thần chột dạ gãi gãi mũi.

“Đừng gạt muội. Rõ ràng là huynh cố ý.”

“Việc này..... Đêm đã khuya rồi. Vì huynh cần nghỉ ngơi.” Nói xong, Long Liễm Thần đào thoát thật nhanh.

“Này.... Tại sao lại như vậy. Người ta còn chưa bắt đầu oán trách đâu đấy.” Long Hiểu Vân thấy y đã sớm biến mất vô ảnh vô tung rồi mới không cam lòng không nói thêm nữa.

***

Ngày hôm sau, một tiếng aaaa vang dữ dội phá vỡ sự yên tĩnh nơi tẩm cung của Long Hiểu Vân. Rốt cuộc ai to gan lớn mật khiến cho đường đường một vị công chúa được hoàng thượng, hoàng hậu và cả thái tử sủng ái nhất phát điên lên như thế?

Từng người trong đám cung nữ thái giám chờ ngoài cửa che miệng cười trộm, công chúa lại bị “đánh đập” nữa rồi.

“Trần Minh Hiền, người lặp lại lần nữa?”

“Hạ quan phụng mệnh của thái tử đến đây bảo vệ công chúa.” Trần Minh Hiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Người..... Các người..... ” Long Hiểu Vân tức giận đến mặt cũng đỏ bừng lên, ngón trỏ chỉ vào Trần Minh Hiên khẽ phát run, “Rõ ràng là huynh ấy phái người tới giám thị ta.”

Sắc mặt Trần Minh Hiên vẫn bình tĩnh, không hề phủ nhận.

“Ta.... Ta có Long Thất bảo vệ là đủ rồi, không cần người.”

“Thứ lỗi, thần khó vâng mệnh.”

“Người.....” Tam ca thật xảo trá, mới tối hôm qua còn đồng ý rằng nàng không cần đi phủ Thái phó, hôm nay liền chuẩn bị cho người nào đó của phủ Thái phó đến, còn nói cho văn hoa là....bảo vệ. Cái này cùng với việc ở phủ Thái phó khác nhau chỗ nào chứ?

Càng nghĩ càng giận, Long Hiểu Vân không khỏi lớn tiếng nói, “Trần Minh Hiên! Người đừng tưởng rằng tam ca không cho phép bốn cung dùng thân phận công chúa lên mặt với người thì người có thể muốn làm gì thì làm! Bốn cung nói cho người biết, mặc kệ nói thế nào, người là thần tử, bốn cung là công chúa, người đừng khinh người quá đáng.”

“Hạ quan chỉ phụng mệnh làm việc.”

“Người..... . Hừ! Ta đi tìm Tam ca.”

“Thái tử đã rời cung rồi.”

“Người đừng nói hươu nói vượn, tối hôm qua ta còn gặp huynh ấy.”

Trần Minh Hiên nhướn mày, thản nhiên nói, “Lúc thái tử đi người còn đang ngủ.”

“Đi đâu hả? Bao giờ về?”

“Đi Nam Lăng rồi. E rằng không về ngay được.”

Long Hiểu Vân nghe vậy liền im lặng cúi đầu, một lát sau từng giọt nước mắt rớt xuống.

“Cô....Chuyện này....” Trần Minh Hiên luống cuống.

“Người đi ra ngoài.”

“Hiểu Vân....”

“Người đi ra ngoài!” Long Hiểu Vân quát, “Ta là người, là ruột thịt của hần, không phải phạm nhân, cũng chẳng liên quan tới người đi đường Ất, Giáp, Bính gì đó!”

Thấy thế, Trần Minh Hiên càng thêm luống cuống, muốn an ủi lại sợ phản lại tác dụng, đành phải thôi.

Long Hiểu Vân đóng cửa lại, gục xuống bàn, nhỏ giọng khóc nức nở, “Cứ như vậy mà đi không nói tiếng nào, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng. Trong mắt của huynh rốt cuộc có người ruột thịt này hay không? Ba năm trước đại ca đi Bình Tây cũng không một lời từ giả, kết quả cuối cùng chính là hộ vệ mang tin tức đại ca rơi xuống vách đá chết thảm về, hài cốt cũng không còn. Vậy mà hôm nay, huynh cũng không từ mà biệt.”

Nói tới đây, Long Hiểu Vân đã không thể tiếp tục được nữa, nấc nghẹn thành tiếng. Hồi lâu sau từ từ ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa, Trần Minh Hiên xuyên qua tấm giấy trên cửa sổ yên lặng nhìn người ở bên trong, nhỏ giọng thì thầm, “Hiểu Vân, không phải huynh ấy không quan tâm cô, ngược lại rất là quan tâm. Nếu không phải lo lắng cho cô ở trong cung bị tiểu nhân ám toán, thì huynh ấy đã không bảo ta ở lại chỗ này rồi? Đã mất đi một đại ca, vì vậy huynh ấy không muốn mất thêm một ruột thịt nữa. Trong lòng huynh ấy còn khổ sở hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.”

***

Cung Phi Phượng.

“Tiểu thư, nghe nói thái tử rời cung rồi.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày, tay vẫn không ngừng vẽ tranh, không chút để ý hỏi, “Đi đâu vậy?”

“Không biết. Chỉ nghe nói đã đi ngay sáng sớm hôm nay.” Thấy Phượng Triều Hoa không phản ứng gì, Lục Bình lại nói, “Nghe nói công chúa làm rất âm ỉ.”

“Công chúa?”

“Dạ, chính là tiểu công chúa ở Đông cung đó.”

Phượng Triều Hoa cười cười, nói: “Phải nói là, tiểu công chúa được thái tử gia nâng niu trong lòng bàn tay mới đúng.”

“Tiểu thư, hình như cô rất hâm mộ nàng ấy nha.” Lục Bình trêu ghẹo nói.

Phượng Triều Hoa có chút lúng túng, gương mặt cơ hồ nóng lên, cũng may là lúc này đang khom người vẽ tranh, người khác không thể phát giác được.

Phượng Triều Hoa điềm nhiên nghiêm túc vẽ tranh, thản nhiên nói, “Ta có năm người ca ca.” Ngụ ý là nàng không thiếu huynh trưởng thương yêu, càng sẽ không hâm mộ công chúa.

Lục Bình cười trộm hai tiếng, nói sang chuyện khác, “Tiểu thư, tối hôm qua cô làm sao để thái tử gia bỏ đi?”

Phượng Triều Hoa để bút xuống, nhượng mắt vô cùng bình tĩnh nói, “Y chê giường quá nhỏ.”

“Phi...” Lục Bình cười đến cong mắt nói: “Tiểu thư, lý do này rất tệ.”

“Vậy sao?” Phượng Triều Hoa cảm bức họa Nhân Đình Văn Thu vừa vẽ xong lên, nhẹ nhàng thổi khô vết mực duy trên giấy Tuyên Thành nói: “Y không cẩn thận bị kim may trên giường đâm phải.”

“Không cẩn thận?” Lục Bình cười càng to hơn.

Phượng Triều Hoa hờ hững “Ừ” một tiếng rồi thu hồi bức họa.

“Thái tử gia cũng thật là yếu ớt. Bị kim đâm có một chút đã bỏ chạy rồi.” Lục Bình cố ý mỉa mai.

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ nói, “Chớ ba hoa nữa.”

Vừa dứt lời, Tiểu Trữ Tử liền chạy tới thông báo “Thái tử phi nương nương, Lại bộ thị lang cầu kiến.”

“Mời hán đến đại sảnh, bốn cung sẽ ra liền.”

“Vâng.” Tiểu Trữ Tử lui ra.

“Ah, không phải xưa nay Lại bộ thị lang cùng thái tử gia như hình với bóng sao? Tại sao thái tử gia đi Nam Lăng mà y lại còn ở lại Kinh Thành?” Lục Bình thăm nói.

Phượng Triều Hoa cười nói, “Đâu phải lúc nào hán cũng bám đuôi thái tử, có gì lạ đâu chứ.” Nói xong liền đi vào trang điểm.

***

Mười lăm phút sau.

“Trần đại nhân.” Phượng Triều Hoa thản nhiên nhẹ giọng chào hỏi rồi ngồi xuống vị trí chủ vị.

Trần Minh Hiên đứng dậy hành lễ, “Tham kiến thái tử phi.”

“Đứng lên đi.” Khẽ giơ tay lên, Phượng Triều Hoa nói: “Hôm nay Trần đại nhân tới tìm bốn cung có chuyện gì?”

“Chuyện này...” Trần Minh Hiên khó xử liếc qua Lục Bình theo hầu Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa nhếch môi cười nhẹ nói: “Trần đại nhân cứ nói đừng ngại.”

Thấy nàng như thế, Trần Minh Hiên cũng không cố kỵ thêm nữa, lấy ra một cây kim nói: “Người có biết cây kim may này không?”

Phượng Triều Hoa gật đầu, lạnh nhạt nói, “Là vật phòng thân của bổn cung.”

“Tại sao?” Hần ám chỉ chuyện nàng dùng kim đâm thái tử.

“Cái gì?” Phượng Triều Hoa vẽ mặt mờ mịt.

“Tại sao muốn dùng cái này công kích thái tử?”

“Công kích thái tử?” Phượng Triều Hoa giống như giật mình, ngay sau đó vẽ mặt ung dung trả lời, “Lỡ tay.”

Lục Bình ở phía sau nghe vậy vội vàng cúi đầu cắn chặt môi, chỉ sợ không cẩn thận khiến tiếng cười bật ra khỏi miệng. Câu trả lời của tiểu thư luôn làm cho người ta ghen cười.

Trần Minh Hiên cau mày, “Lỡ tay?” Hần nghe lầm chăng?

Phượng Triều Hoa bình thản ung dung nâng ly trà lên uống một hớp, nhướn ánh mắt vô cùng thật thà lên phun ra hai chữ, “Đúng vậy.”

“Vậy tại sao trên kim lại có độc?”

“Nếu như không có độc, thì sao còn gọi là vật phòng thân chứ.”

So với những đối đáp trôi chảy của Phượng Triều Hoa, Trần Minh Hiên ngược lại có chút quẫn bách, hần đến để vấn tội thay cho thái tử, nhưng vì sao một chút khí thế cũng chẳng có? Còn nàng ngược lại từng câu lý lẽ thẳng thắn từng chữ khí thế hùng tráng.

Trần Minh Hiên trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói: “Dùng kim độc đâm Thái tử bị thương, đó là đại bất kính.” Những lời này, cũng chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng nói: “Bổn cung dùng vật phòng thân công kích một người đàn ông xa lạ đột nhiên bò lên giường mình, có tội gì?”

“Ngài là Thái tử.”

“Trước giờ thái tử gia chưa từng đến cung Phi Phượng, mà bổn cung cũng chưa từng thấy qua dung mạo thái tử gia bao giờ, thế thì làm sao phân biệt được người đột nhiên xuất hiện kia là kẻ xấu hay là phu quân?” Phượng Triều Hoa dừng một chút rồi nói tiếp, “Huống chi, xung quanh tối om, coi như bổn cung biết rõ diện mạo của thái tử đi chẳng nữa, cũng không thể nào nhận ra người đó là thái tử.”

36. Q.1 - Chương 36: Tình Cảm Mơ Hồ

“Thái tử không tự giới thiệu mình là ai sao?” Trần Minh Hiên không tin lời biện bạch của nàng.

Phượng Triều Hoa vuốt ve nắp trà cười nói, “Trần đại nhân thật sự không hiểu, hay biết rõ mà còn cố hỏi?”

Trần Minh Hiên nhướn mày, “Hạ quan nghe không hiểu ý của người.”

“Ở Đông cung này, chúng cung phi tần, các phu nhân ai lại không trông mong, kỳ vọng thái tử gia đại giá quang lâm?” Phượng Triều Hoa đổi lại giọng điệu nói, “Bổn cung đối với sự sủng ái của thái tử gia cầu còn không được, nếu như thời điểm người xuất hiện nói lên đại danh, thì sao bổn cung có thể công kích người được chứ?”

Trần Minh Hiên một mặt trầm tư, nếu như chuyện này đặt vào hoàn cảnh của các vị phi tần khác, xác thực không có khả năng đó, nhưng nếu là nàng, vậy thì rất có thể lắm. Trực giác mách cho hần biết, nàng và các phi tần khác ở Đông cung này hoàn toàn khác xa nhau.

Đột nhiên Trần Minh Hiên phát hiện ra, thái tử vốn không có ý định truy cứu trách nhiệm của nàng, bằng không sẽ không vớt cây kim đó cho hắn lại không hề lộ ra bất kỳ chi tiết gì. Về phần cho hắn đến vấn tội, tám phần là tối qua bản thân đã bị ngộp trong nỗi hoảng sợ, vì vậy kéo thêm một người làm bạn.

Nghĩ đến đây, Trần Minh Hiên bình thường trở lại cười nói, “Thái tử phi bằng tuyết thông minh[*], hạ quan bội phục.” [*Ví sự thông minh tuyết đỉnh]

Phượng Triều Hoa cười cười từ chối cho ý kiến, ngay sau đó thay đổi đề tài nói: “Có một việc muốn mời Trần đại nhân hỗ trợ.”

“Xin thái tử phi cứ nói.”

“Chuyện bốn cung nhiều lần bị ám sát, hẳn là ngài biết rồi?”

“Kẻ đứng sau xúi giục đã bị trừng phạt.”

“Kẻ đứng sau xúi giục?” Phượng Triều Hoa cười khẽ, “Là Trần đại nhân nghĩ bốn cung quá ngu xuẩn, hay đại nhân đã tự xem nhẹ bản thân?”

Trần Minh Hiên có chút lúng túng, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ trấn định, “Đây là quyết định của thái tử gia. Hạ quan tin tưởng khả năng phán đoán của Thái tử gia.”

“Vương Tĩnh được hoàng thượng khâm điển làm phi kỹ Đại tướng quân, mấy năm trước chết trận trên chiến trường. Hoàng thượng nể tình chiến công hiển hách ngày xưa của ông, vì vậy mới để thái tử nạp con gái ông ta làm thiếp, phong làm phu nhân. Vương phu nhân bị đẩy vào lãnh cung mấy ngày trước cũng chính là kẻ xúi giục phía sau mà người nhắc tới.” Phượng Triều Hoa dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Tổ tiên ba đời của Vương Tĩnh đều là thường dân, mười tám tuổi có bản lĩnh trấn áp quần hùng được hoàng thượng phong làm Võ trạng nguyên. Lấy vợ hai mươi tuổi, phu nhân Lưu thị từ nhỏ là thanh mai trúc mã của ông ta, hai người ân ái sâu đậm, đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, lúc sinh nở bởi vì khó sinh mà chết, từ đó về sau, Vương Tĩnh cũng không có cưới ai khác nữa. Nói cách khác, Vương phu nhân căn bản không có bất kỳ hậu thuẫn nào ở phía sau, thử hỏi, nàng dựa vào đâu có thể mời được sát thủ Dạ Ưng điện?”

Trần Minh Hiên kinh hãi đến miệng cũng không khép lại được, hồi lâu mới hỏi, “Sao người lại biết rõ ràng như thế?”

“Thân là thiên kim Tướng phủ, đối với loại chuyện kiểu này nhiều hay ít cũng nên biết một chút.” Phượng Triều Hoa giải thích như chuyện chẳng có gì to tát.

“Dạ Ưng điện thì sao? Làm sao người biết sát thủ là người của Dạ Ưng điện?” Trần Minh Hiên gặng hỏi với ánh mắt sắc bén, không chừa cho nàng cơ hội để đổi đề tài.

Phượng Triều Hoa cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu bị ám sát nhiều lần như vậy vẫn không tìm rõ được thân phận của đối phương, còn có tư cách gì ngồi ở chỗ này.”

Lần này Trần Minh Hiên coi như đã hoàn toàn hiểu rõ nói dối với nàng là một chuyện ngu xuẩn đến nhường nào. Một cô gái cơ trí như vậy, đôi mắt sắc bén kia tựa hồ như có thể nhìn thấu hết mọi việc.

“Bốn cung không biết Thái tử gia bỏ qua cho Lý trắc phi là do nguyên nhân gì, cũng không muốn biết. Nhưng nếu nàng ta đã dám gây chuyện thị phi, Bốn cung tuyệt đối sẽ không khoan tay ngồi nhìn. Nhưng Bốn cung lại không muốn làm hỏng đại sự của Thái tử gia. Cho nên, bây giờ chỉ đành giao lại chứng cứ cho ngài, muốn làm như thế nào thì hãy để Thái tử tự mình định đoạt.” Phượng Triều Hoa bình tĩnh nói xong những lời như đọc thoại, rồi nhìn sang Lục Bình ra hiệu bảo đi lấy đồ.

Lục Bình rất nhanh mang đến một hộp gấm.

Phượng Triều Hoa mở hộp gấm lấy ra một tấm vải nói: “Phía trên này là được mà bọn thích khách đêm đó ép bốn cung uống.” Cuối cùng, giương mắt nhìn Trần Minh Hiên đăm đăm, đáy mắt chỉ có sự lạnh lẽo, “Đoạn tử tuyết tôn Bách Hoa lộ.”

“Cái gì?” Từ trước đến giờ Trần Minh Hiên luôn điềm tĩnh ưu nhã, nhưng khi nghe đến tên thuốc kia không khỏi thất thanh kêu to với vẻ mặt không dám tin.

“Đoạn tử tuyệt tôn Bách Hoa lộ. Tên cũng như nghĩa, người uống được này sẽ đoạn tử tuyệt tôn.” Nói xong, Phượng Triều Hoa lại lấy ra một tờ khế ước nói: “Đây là khế ước ký kết giao dịch giữa cha của Lý Trắc phi và Dạ Ứng điện.” Mỗi một cuộc làm ăn mà Dạ Ứng điện nhận đều sẽ cùng cố chủ ký khế ước, để mai sau khi không thể hoàn thành nhiệm vụ thì trả lại tiền thuê.

Không ngờ nàng có thể lấy được khế ước! Lúc này Trần Minh Hiên đã không còn cách nào để hình dung sự dao động ở đáy lòng, nhận lấy tấm vải và khế ước mà nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Trần Minh Hiên trầm mặc hồi lâu, nặng nề nói: “Lý Khánh cha của Lý Trắc phi nhậm chức Hộ bộ thượng thư, chương quản thu thuế, hộ tịch, quân nhu[*] và lương bổng của toàn quốc, dưới trướng ông ta có vô số môn sinh, hơn nữa còn nhậm chức nhiều ở hộ bộ, một khi đánh động tới, hậu quả khó mà lường được.” [*người phụ trách công việc hậu cần]

“Sự việc đến nước này, ngài hẳn nên biết, chuyện này không còn đơn giản chỉ là tranh đấu trong hậu cung nữa. Thay vì nói Lý Trắc phi muốn bổng cung không thể sinh con được, nói theo cách khác thì là có người không muốn để cho thái tử có con nối dòng.” Phượng Triều Hoa nhắc nhở hẳn coi trọng chuyện này.

Trần Minh Hiên gật đầu, sắc mặt âm u đến cực điểm, đáy mắt lạnh lẽo cũng đủ làm cho nhiệt độ xung quanh giảm xuống, “Những chuyện này trong lòng hạ quan và Thái tử đều biết rất rõ, cũng vì đối phó bọn họ đã lên kế hoạch rất lâu rồi, nhưng bây giờ thời cơ chưa tới, tạm thời không thể động vào bọn họ.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa thở phào nhẹ lòng, y không có khinh thường, vậy cũng không cần lo lắng.

Bỗng nhiên Phượng Triều Hoa nhận ra mình lại nổi nóng, nhưng không phải vì Lý Trắc phi muốn hại nàng, mà bởi vì người bọn họ muốn hãm hại là thái tử.

Phượng Triều Hoa bị chính sự phát hiện này của mình làm cho kinh sợ không thôi, không ngờ tâm trí lại âm thầm gửi gắm ột người chưa từng gặp mặt. Có lẽ phân lượng cũng không lớn, nhưng là người duy nhất được nàng ghi tạc ở trong lòng, vô tình đã quan tâm đến một người xa lạ.

Bởi vì y là trượng phu trên danh nghĩa của nàng sao?

Có lẽ là vậy. Nghĩ thế, Phượng Triều Hoa mới cảm thấy an lòng hơn rất nhiều.....

“Thái tử phi?”

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, dùng việc mím mím môi để hóa giải nỗi lòng, sau đó lạnh nhạt nhìn hẳn, chờ đợi câu nói tiếp theo của hẳn. Thời điểm nàng thất thần sẽ lấy ‘bất biến ứng vạn biến’, đây là tác phong trước sau như một của nàng. Nàng tin chắc, không có được câu trả lời của nàng, đối phương sẽ tự giác lặp lại vấn đề một lần nữa. Cho đến nay, chỉ có một người phản ứng ngoài dự liệu của nàng.

“Xưa nay Nam Lăng phồn vinh, thời gian gần đây lại đột nhiên xuất hiện ôn dịch, người nhìn nhận sự việc này như thế nào?” Trần Minh Hiên nói.

37. Q.1 - Chương 37: Công Chúa Rời Cung

“Xưa nay Nam Lăng phồn vinh, thời gian gần đây lại đột nhiên xuất hiện ôn dịch, người nhìn nhận sự việc này như thế nào?” Trần Minh Hiên nói.

Nghe vậy cơ thể Phượng Triều Hoa hơi run nhẹ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ thoải mái ban đầu, rũ mắt nâng chung trà lạnh nhạt nói, “Hậu cung không được vượt chính.”

Trần Minh Hiên hơi ngớ ra, sau đó liền hiểu được ý khác trong lời nàng nói, đứng dậy đơn giản hành lễ rồi rời đi. Hẳn ra ngoài cũng đã lâu, không biết trong khoảng thời gian này, cái người không an phận kia có chịu ngoan ngoãn ngồi yên hay không?

Sau khi tiễn Trần Minh Hiên rời đi, Lục Bình trở lại nói, “Tiểu thư, Nam Lăng xuất hiện ôn dịch rồi.”

Phượng Triều Hoa vẫn rũ mắt im lặng, thoảng như đang suy tư điều gì. Nhưng hàng mi hơi run run kia nói cho Lục Bình biết là nàng nghe được lời của mình.

“Cô sẽ không bỏ lại em mà đi Nam Lăng nữa, có đúng không?” Lục Bình không phải là người hay lắm lời, nhưng nỗi lo lắng trong lòng khiến nàng không thể không tìm đại lý do để bám víu.

Trầm mặc hồi lâu, Phượng Triều Hoa nhỏ giọng nỉ non, “Lại là ôn dịch.” Nàng luôn nghĩ rằng, cùng lắm cũng chỉ là bọn tôm tép nhãi nhép vi phạm pháp lệnh ở Nam Lăng mà thôi, nhưng không ngờ là ôn dịch.

Theo tình hình này, thái tử đột nhiên rời cung, mục đích hẳn là Nam Lăng rồi. Từ lâu Nam Lăng đã bị bọn tham quan kia ô lại làm cho chướng khí mù mịt, cuộc sống của dân chúng khổ sở không lời nào có thể tả, cộng với ôn dịch lan tràn, nàng thật sự không thể nào tưởng tượng nổi Nam Lăng từng được coi là một địa phương mỹ lệ mà hôm nay lại rơi vào trong tình trạng như thế này.

Sinh linh đồ tán? Cảnh hoàng tàn khắp nơi? Đâu đâu cũng thấy người dân đói khổ?

Phượng Triều Hoa khẽ lắc đầu, không can thiệp, không được can thiệp. Vốn không muốn bị cuốn vào vòng xoáy chính trị, cho nên một năm trước sau khi cứu Minh Nguyệt trở về Kinh Thành, mặc dù sau đó cũng có quay lại mấy lần nhưng không ở lại đó lâu. Dù rằng như thế, nàng vẫn cảm nhận được sự suy bại của Nam Lăng.

Chỉ một năm ngắn ngủi nhưng đã vật đổi sao dời.

Đối với biến đổi lớn của ngày hôm nay, hẳn là nghĩa phụ người cũng không ngờ được. Ông và nàng đều như nhau, đều cho rằng Nam Lăng bất quá cũng chỉ đối mặt với tai họa do con người gây ra. Ôn dịch là điều không hề nằm trong dự đoán của họ.

Nhớ lúc trước khi nàng rời đi ông có nói, “Đi được thì tốt, tránh ai sau bị liên lụy. Cha con thân là Tướng của một nước, xưa nay luôn trung quân ái quốc, thanh liêm trong sạch, trước giờ không kéo bè kết phái, nếu như con bị dính vào, e rằng ông ta cũng không thể không chen chân theo. Việc này đối với Phượng gia mà nói, cũng không phải chuyện tốt. Aizzz... Gần vua như gần cọp, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ phải thân bại danh liệt. Sau khi hồi kinh hành sự phải càng thận trọng hơn, để tránh khiến cho cha con rơi vào tình thế khó xử. Luôn phải ghi nhớ, sau khi trở lại Kinh Thành, con không còn là một Phượng thất đạo chơi nhân gian nữa, mà con chính là Phượng Triều Hoa, có rất nhiều người luôn chờ chực để tóm gáy con.”

Nghĩ tới, Phượng Triều Hoa không khỏi thầm thở dài, “Nghĩa phụ, những lời răn dạy của người Triều Hoa luôn ghi khắc trong lòng, cũng làm theo lời người dạy bảo. Nhưng sự việc ngày hôm nay, cha đã tham dự vào rồi, mà thái tử cũng đi Nam Lăng, Triều Hoa còn có thể khoanh tay đứng nhìn sao?”

Phượng Triều Hoa đang thần thờ thì lúc này Tiểu Trụ Tử hốt hải chạy vào nói: “Khởi bẩm thái tử phi, có người đưa tới một phong thư. Nói là thư nhà của Tướng phủ đưa tới.” Nói xong đem thư trình lên.

Thư nhà? Đuôi lông mày Phượng Triều Hoa hơi nhướng lên, nhận thư xong phát tay bảo Tiểu Trụ Tử lui xuống, sau đó từ từ mở phong thư ra....

‘Nếu Phượng huynh có về Nam Lăng, xin hãy tới chuyển cáo, để thư lại cho khách điểm Bách gia ở Nam Lăng là được.’

Người nhắn: Long Kiếm Hi.’

Long Kiếm Hi? Phượng Triều Hoa nhíu mày, sao y cũng tới Nam Lăng?

“Tiểu thư, có phải lão gia gửi thư thỉnh cầu người đừng rời kinh không?” Lục Bình hỏi với vẻ mặt hy vọng.

Phượng Triều Hoa không trả lời nàng mà gấp thư lại nói: “Chuẩn bị giấy và bút mực.”

“Dạ?” Lục Bình ngó ra, “Dạ, dạ.” Nói xong lập tức đem giấy trải ra, sau đó mài mực.

Phượng Triều Hoa chấp bút tập trung suy nghĩ, nhanh chóng viết xuống mấy chữ, thổi cho khô vết mực, sau đó bỏ vào bì thư nói: “Giao cho Vân nương Vân Nghê lâu, bảo bà ta phải giục ngựa nhanh chóng đưa đến cho Đại công tử.”

Lục Bình nghe lời nhận lấy phong thư, nhưng không chịu rời đi ngay, đứng lừng khờ muốn nói lại thôi.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Ta sẽ rời kinh xuôi nam, nhưng không phải lúc này.”

“Tiểu thư, em...” Lục Bình cúi đầu, vành mắt ửng đỏ.

“Mau đi đưa tin đi. Đừng suy nghĩ nhiều.” Phượng Triều Hoa nói.

“Vâng...”

Nhìn bóng lưng Lục Bình rời đi một hồi lâu, Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Lục Bình, ta cũng rất muốn dẫn em đi Nam Lăng, nhưng Tướng phủ càng cần có em hơn. Nếu không có em ở lại Tướng phủ xử lý mọi việc thay cha, ta làm sao có thể yên tâm tiêu diêu giang hồ được.” Không biết Tiểu Phong Tranh đã thích nghi với cuộc sống ở Nam Lăng hay chưa, vào giờ phút này, nàng bắt đầu thấy hối hận vì khi đó đã đồng ý để Tam ca đưa Tiểu Phong Tranh đi....

***

Bên kia thì mây mù ảm đạm, còn bên này cũng chẳng có ánh mặt trời.

Tại tấm cung của Long Hiểu Vân, một phòng cung nữ thái giám toàn bộ ngay ngắn chỉnh tề quỳ trên mặt đất với vẻ mặt xám như tro tàn.

“Công chúa đâu?” Trần Minh Hiên bình tĩnh hỏi.

“Hồi bẩm đại nhân, công chúa....công chúa....nô tài....y phục...” Một tên thái giám bị lột đi cung phục chỉ còn chiếc áo lót lấp ló kể lại mọi chuyện xảy ra, nhưng nói năng lại không đầu không đuôi.

Trần Minh Hiên lạnh lùng nói, “Kể lại cho rõ ràng, rốt cuộc công chúa đã đi đâu?”

Thái giám bẩm báo bị dọa cho run lấy bầy, “Công chúa...Công chúa...Công chúa cởi y phục của nô tài, lấy lệnh bài của nô tài xuất cung rồi.”

Đáng chết! Trần Minh Hiên thầm mắng một tiếng, ngay sau đó tiếp tục đề ra nghi vấn, “Cô ấy đi khi nào?”

“Nửa canh giờ trước.”

Nửa canh giờ trước cũng chính là lúc hắc vừa đi, nàng cũng chạy trốn ngay sau đó. Biết trước nàng sẽ nổi loạn tự mình xuất cung, vì vậy đã đặc biệt căn dặn bọn họ giám sát chặt chẽ một chút, không ngờ vẫn để nàng trốn thoát được.

Trần Minh Hiên thở dài nhướn mắt, vô cùng nghiêm túc nói, “Chuyện công chúa rời cung, bất kỳ ai cũng không được phép để lộ ra. Nếu không, một khi hoàng thượng biết chuyện này, bốn quan sẽ không bảo vệ nổi cái đầu trên cổ của các ngươi.”

Giọng điệu nghiêm nghị này, thay vì nói là cảnh cáo, chỉ bằng nói uy hiếp thì đúng hơn.

Bọn cung nữ thái giám rồi rít gặt đầu như gà mổ thóc, thậm chí có người còn không tự chủ rụt rụt cổ lại.

38. Q.1 - Chương 38: Quyết Định Xuôi Nam

Chuyện công chúa rời cung bị Trần Minh Hiên ém nệ không cho lan truyền trong cung. Nhưng hoàng thượng và hoàng hậu đều biết nguyên nhân hậu quả của sự việc, vì vậy lệnh cho Trần Minh Hiên nhậm chức Khâm sai đại thần âm thầm tới Nam Lăng để trợ giúp thái tử, mặc khác phái Trương Viễn Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn có danh xưng là ‘Thiên hạ đệ nhất bộ*’ bí mật tìm kiếm tung tích của công chúa. [* nghĩa chữ bộ này là tróc nã, truy lùng, bắt về]

Hoàng cung vẫn ầm ĩ náo loạn như xưa, ca hát nhảy múa, diễn tấu nhạc khí, khắp nơi đều diễn ra cảnh sắc ngợp trong vàng son từ xưa tới nay chưa từng thay đổi. Dĩ nhiên, đằng sau sự phồn hoa ấy luôn che giấu cái lục đục đầu đá mà ai ai cũng biết, chưa bao giờ ngơi nghỉ qua một giây phút nào.

Thời gian như thoi đưa, nhoáng một cái đã qua nửa tháng. Thời tiết mỗi lúc càng lạnh, lòng người cũng vì thế càng thêm hỗn loạn.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng thanh gió mát, có người đối tử dương ca, cũng có người mượn rượu tiêu sầu. Nhưng những thứ này đều không hề ảnh hưởng tới một người trời sinh tính lạnh nhạt như Phượng Triều Hoa. Mặc dù trong lòng cũng có chút u ám nặng nề, nhưng nỗi đau thương khôn cùng kia mới chính là nguyên nhân quấy nhiễu khiến nàng không tài nào chợp mắt được.

Một mình đứng trước cửa sổ, Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn hai tay đang bê chiếc đào huân màu đồng thickey, từ từ đặt nó lên môi, ngay tức khắc từng trận tiếng nhạc trầm lắng du dương từ từ vang lên, tiếng nhạc ní non bay bổng như đang truyền tải nỗi ưu thương dằng dặc, nhộn nhạo khắp bầu trời cung Phi Phượng.

Hồi lâu sau, một giọt lệ rơi xuống, rớt gọn lỏn trên bề cửa phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Phượng Triều Hoa nhắm mắt ngửa đầu lên, nàng có thể cảm nhận được nước mắt đang chảy trên mặt mình, phần ẩm áp lan tỏa ở hai má cùng với sự lạnh lẽo tận đáy lòng tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

Đã ba năm qua đi nhưng niềm đau ấy vẫn không hề nguôi ngoai. Từng đoạn quá khứ cứ mỗi lần nhớ lại mà đau đớn lòng lần lượt phơi bày ra ngay trước mắt, rõ tới mức chân thật, rõ tới mức chỉ muốn đâm thủng hai mắt mình để cầu mong được cứu vãn.

Hôm nay nhớ lại ba năm trước, ánh trăng khi đó cũng đẹp dễ thế này. Chỉ là khi đó nàng ở vách đá ‘Tuyệt Tình’ Bình Tây chứ không phải là hoàng cung.

***

Bóng đêm làm say lòng người, nhưng tại vách đá ‘Tuyệt Tình’ lại trình diễn một màn mà người nhìn thấy cũng phải phát hoảng. Tay phải Phượng Triều Hoa gian nan bắt lấy một khối đá nhô ra trên vách đá, người thì treo lơ lửng bên hông vách đá, lưng lay chực đổ. Vốn đã không chịu nổi thêm sức nặng, nhưng nàng khư khư cố chấp dùng tay trái lôi kéo cánh tay Vân Tiêu Dao.

Trên vạt áo Vân Tiêu Dao nhuộm từng mảng lớn đốm máu, miệng và phần đầu cũng đang không ngừng tuôn máu, y đã sớm tàn hơi kiệt sức gian nan lắc đầu, “Tiểu Thất, vô dụng thôi, buông tay đi.”

“Không, nhị ca, huynh phải ráng chịu đựng, đại ca và mọi người rất nhanh sẽ tới cứu chúng ta.” Xưa nay luôn kiên cường như Phượng Triều Hoa sớm đã lệ rơi đầy mặt, trong lòng nàng cũng hoang mang sợ hãi.

“Buông tay.”

Phượng Triều Hoa cắn chặt hàm răng, kiên quyết không chịu buông tay.

“Tiểu Thất, nếu không buông tay, cả hai chúng ta đều sẽ rơi xuống vách đá vạn trượng này, ai cũng không thể sống sót.”

“Nhị ca, đừng nói nữa. Chúng ta hãy tiết kiệm hơi sức chờ đại ca và mọi người tới.”

Vân Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn từng giọt máu tươi trượt dài từ cánh tay Phượng Triều Hoa chảy xuống nói: “Tiểu Thất, mau buông tay. Cánh tay phải của muội sẽ bị phế mất.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu lia lịa, dùng ánh mắt khẩn cầu y đừng bỏ cuộc.

Vân Tiêu Dao bất chợt nở nụ cười, nụ cười ấy dịu dàng làm sao, nụ cười sau cùng đó cũng chính là niềm đau mà cả đời này Phượng Triều Hoa không thể nào quên được.

“Nhị ca...” Phượng Triều Hoa gào lên, ngỡ ngàng nhìn Vân Tiêu Dao dần dần biến mất mà nấc nghẹn không thành tiếng.

Không ngờ huynh ấy lại giữ khỏi tay nàng, để tự mình rơi xuống vực thẳm sâu mênh mông không thấy đáy kia....

***

“Nhị ca...” Phượng Triều Hoa nhỏ giọng ní non trước cửa sổ, cực lực kiềm chế xúc động muốn gào khóc thật to.

“Đừng suy nghĩ nữa. Tiểu Thất, đó đâu phải là lỗi của muội.”

Phượng Triều Hoa giật mình nhướng mắt, “Nhị tỷ!”

“Mọi người đều rất lo lắng uội.” Ngày này hằng năm chính là ngày luyện ngục của Tiểu Thất, trước kia lúc nào cũng có sáu người họ ở cùng với muội ấy, nhưng hôm nay mỗi người một ngã.

“Không sao, muội rất khỏe.”

Lãnh Nguyệt Nhan lắc đầu thở dài, “Tiểu Thất, đến bao giờ muội mới có thể tha thứ ỉn.”

Phượng Triều Hoa im lặng không nói, chỉ nhẹ lắc đầu.

“Không cần phải tự trách nữa. Chuyện của nhị ca đâu phải lỗi của muội.”

Phượng Triều Hoa vẫn lắc đầu, hơi nhếch môi để che giấu đau thương nơi đáy mắt. Mọi người chỉ biết nàng đau lòng vì trơ mắt nhìn nhị ca rơi xuống vách đá, nhưng họ không biết, sở dĩ nàng và huynh ấy xuất hiện ở nơi đó, vốn là lỗi của nàng.

Bình Tây biến động, sau khi nàng biết được tin tức đã bất chấp lời khuyên bảo của nhị ca cương quyết tự ý bỏ đi trợ giúp thái tử bình loạn, nhị ca bất đắc dĩ phải tháp tùng đi cùng với nàng. Nhưng khi hai người đi qua đoạn vách đá Tuyệt Tình thì gặp phải phục kích, bị mười mấy hắc y nhân bao vây bốn phía, thật ra đối với võ công của cả hai muốn thoát khỏi vòng vây mà nói, chuyện đó hết sức dễ dàng, nhưng chẳng may, trong lúc đánh nhau nhị ca đột ngột phát độc, điều này khiến họ trở tay không kịp.

Cho tới nay, nàng vẫn chưa điều tra ra nhị ca bị trúng độc gì, lúc nào, cũng không biết kẻ nào hạ độc. Có lẽ, đừng biết đến thì hơn. Bởi vì chân tướng sẽ chỉ làm nàng đau khổ hơn mà thôi.

Nếu như, nếu như ban đầu nàng nghe lời nhị ca khuyên can, mặc kệ quốc sự thì tốt biết bao. Bi kịch sẽ không xảy ra, nhị ca sẽ không tuổi trẻ vong mạng, ‘Thất thiếu Nam Lăng’ cũng sẽ không....mất đi một người.

Thu hồi suy nghĩ, Phượng Triều Hoa lau nhẹ nước mắt trên mặt, vô cùng kiên định nói, “Muội muốn rời kinh xuôi nam.”

“Tại sao lại có quyết định bất ngờ như thế?” Lãnh Nguyệt Nhan hỏi.

“Vấn đề này muội đã suy nghĩ từ rất lâu rồi, vô luận như thế nào, muội cũng phải đi Nam Lăng. Không vì trừ bạo, chỉ vì an lương.”

“Ôn dịch tới quá đột ngột, tình hình cũng rất khốc liệt, khắp cả Nam Lăng đã trở nên thảm trạng điêu tàn, cũng may Nam Lăng đã được phong tỏa, sẽ không ảnh hưởng tới chung quanh quận thành.” Cuối cùng, Lãnh Nguyệt Nhan lại nói, “Muội đồng ý đi hỗ trợ thật sự không còn gì tốt hơn. Tiểu Tứ và Tiểu Lục lo lắng đến tóc cũng sắp bạc rồi. Tuy rằng y thuật của muội không cần nổi chúng, nhưng muội là người thông minh có thừa, sẽ có thể tìm ra ung nhọt của trận đại nạn này.”

“Ừ, tỷ trở về trước. Ngày mai muội sẽ tới gặp hoàng hậu xin chỉ xuôi nam rồi đến sau.”

“Gặp hoàng hậu xin chỉ? Bà ta sẽ đồng ý sao?” Lãnh Nguyệt Nhan không tán thành cách làm của nàng.

Phượng Triều Hoa mím mím môi nói: “Muội sẽ có cách để bà ta đồng ý.”

“Tại sao không lén bỏ đi cho êm chuyện?” Để khỏi phiền phức.

“Lần này xuôi nam không phải là chuyện trong hai ba ngày, nếu cứ thế mà âm thầm bỏ đi thì sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện. Tuy rằng khi đó chúng ta đã cao chạy xa bay, nhưng Tướng phủ vẫn còn ở Kinh Thành, muội không thể làm liên lụy tới người thân.”

Lãnh Nguyệt Nhan nghe vậy mới sực hiểu, Tiểu Thất biết lường trước tính sau như thế khiến nàng thật hổ thẹn.

***

Hôm sau, tại cung Phượng Tê.

“Con dâu thỉnh an mẫu hậu.” Phượng Triều Hoa chào hỏi với vẻ mặt tươi cười.

Hoàng hậu cười ha hả dịu dàng đứng dậy nói: “Lâu như thế mới đến cung Phượng Tê, bốn cung còn tưởng con đã quên mất nơi này còn có một bà mẹ chồng rồi.”

Phượng Triều Hoa nói: “Đông cung nhiều thị phi, con dâu đã sơ sót để mấy chuyện vặt vãnh cuốn lấy. Mong mẫu hậu lượng thứ.”

“Con đó, sao toàn nói những lời khách sáo vậy chứ? Cố tình xem bốn cung là người ngoài hay sao?” Hoàng hậu giả vờ giận.

Phượng Triều Hoa im lặng một cách khác thường với mọi ngày, thay vào đó còn nhìn chăm chăm cái ly đến gần người.

“Triều Hoa?”

“Dạ?” Phượng Triều Hoa tự biết thất lễ, vội vàng cúi đầu nhận lỗi, “Xin mẫu hậu trách phạt.”

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng, nói: “Triều Hoa à, con có vẻ rất lo lắng.”

Phượng Triều Hoa càng cúi đầu thấp hơn, im lặng không nói.

“Nếu con không nói, bốn cung sẽ nổi giận đấy.” Hoàng hậu nói với giọng hờn mát.

Phượng Triều Hoa giương mắt, mặt lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi rất nhiều lần, cuối cùng nhỏ nhẹ mở miệng, “Con dâu có chút lo lắng cho an nguy của thái tử.”

Nghe vậy, nét mặt tươi cười của Hoàng hậu lập tức tắt ngúm, hai đứa con, đứa thì đang trong tình cảnh nguy hiểm, đứa thì không rõ tung tích, hỏi sao bà lại ăn không ngon ngủ không yên.

Phượng Triều Hoa đột nhiên hành đại lễ với hoàng hậu nói: “Kính xin mẫu hậu chấp thuận cho con dâu rời cung.”

“Rời cung? Con muốn đi Nam Lăng?”

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Từ nhỏ con dâu đã thông thạo y thuật độc thuật, hiểu được một chút huyền hoàng chi thuật, hy vọng có thể tới Nam Lăng trợ giúp cho thái tử.”

“Chuyện này...” Hoàng hậu có phần khó xử, có lẽ ở trong mắt người khác Nam Lăng chỉ gặp phải ôn dịch, nhưng hơn ai hết trong lòng bà hiểu rất rõ, nơi đó tồn tại âm mưu còn đáng sợ hơn. Hơn nữa, thần nhi xuôi nam là ngầm điều tra chứ không phải tra xét trực diện, nếu để Triều Hoa đi trợ giúp, có thích hợp không?

Thấy hoàng hậu do dự, Phượng Triều Hoa lại nói, “Gia phụ cũng rất tán thành chuyện này.”

“Phượng tướng biết chuyện này?”

Phượng Triều Hoa gật đầu, nói: “Việc này vốn là chủ ý của gia phụ. Người vốn muốn đích thân tới đó, nhưng thân là Tướng một nước, trách nhiệm trọng đại, không thể tùy tiện rời kinh, vì vậy người mong muốn con dâu có thể thay người đi tới đó. Coi như thay ông truyền lời đến cho thái tử. Dẫu sao có những chuyện quan trọng chỉ có giao cho người trong nhà thì mới yên tâm.”

Hoàng hậu nghe vậy liền tỉnh ngộ, hóa ra Thừa tướng lại có tấm lòng như thế.

Trầm mặc một hồi, hoàng hậu nói: “Nhưng mà, con thân là thái tử phi, cũng đâu thể tùy tiện rời kinh được.”

“Con dâu nghe nói, hậu cung có cung phi bệnh nặng có thể đi Hoàng Lăng ở Tây Sơn dưỡng bệnh, hơn nữa nếu ở lại đó một năm hay nửa năm cũng không thành vấn đề, có phải vậy không ạ?”

Hoàng hậu hiểu ra nói: “Con muốn dùng việc tá túc lâu dài ở Hoàng Lăng Tây Sơn để che giấu tai mắt người khác?”

Phượng Triều Hoa gật đầu nói: “Nhưng con dâu chỉ là thái tử phi, không đủ tư cách. Phải có lệnh đặc chuẩn của người mới có thể vào đó ở.” Nơi đó chỉ có phi tử của hoàng đế mới có tư cách vào ở, nếu không phải thế, nàng sẽ không phí sức để đến xin phép hoàng hậu, trực tiếp giả bộ bệnh là được rồi.

Hoàng hậu đã động lòng.

Phượng Triều Hoa lại nói, “Con dâu thông hiểu y thuật, làm bạn bên cạnh thái tử cũng tiện thể chăm sóc cho chàng.”

Hoàng hậu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Được, bổn cung sẽ lập tức phái người đưa con tới đó.”

“Không cần ạ. Những chuyện này hãy giao cho gia phụ an bài.” Phượng Triều Hoa nói.

“Vậy làm phiền Thừa tướng rồi.”

39. Q.1 - Chương 39: Trước Lúc Rời Đi

Sau buổi trưa, Phượng Triều Hoa đi tới một nơi cuối cùng trước khi nàng rời kinh, đó là Vân Nghê lâu.

“Thất thiếu, cuối cùng ngài cũng tới rồi.” Vân nương thấy Phượng Triều Hoa bước vào cửa, giống như gặp được Quan Thế Âm tái thế, xuýt chút nữa bật khóc vì vui mừng.

Phượng Triều Hoa cười khẽ, “Xảy ra chuyện gì à?”

Vân nương gật đầu liên tục, nhỏ giọng nói, “Có người đã đợi ngài ở chỗ này hơn nửa tháng. Nhưng nàng ta cứ một mực không cho phép chúng tôi đi thông báo cho ngài, cả ngày trốn ở đây, không biết giờ trò quỷ gì.”

Phượng Triều Hoa nhướn mày, lạnh nhạt nói, “Kiếm được không ít bạc rồi phải không?”

Vân nương quỳnh lên, “Cái đó....Phải....Đúng vậy.” Nếu không phải nể mặt số bạc kia, thì bà đã mời nha đầu kia ra khỏi Vân Nghê từ lâu rồi. Rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu, mặc nam trang vào thì tưởng rằng mình biến thành tiểu tử hay sao, cả ngày ở trong sương phòng gọi các cô nương vào, đùa giỡn trên ghẹo khiến cho cả đám con gái đều mắc cỡ thẹn thùng, ầm ĩ không thôi.

“Dẫn ta đi gặp nàng ấy.”

***

“Thất thiếu!” Long Hiểu Vân cực kỳ vui mừng, trông mong nửa tháng, cuối cùng cũng gặp được y rồi.

Phượng Triều Hoa có chút kinh ngạc, “Sao người vẫn còn ở Kinh Thành?” Không phải Long Kiếm Hi đã đi Nam Lăng rồi sao? Tại sao để muội muội ở lại Kinh Thành?

Long Hiểu Vân chu cái miệng nhỏ xinh lên nói: “Tam ca vứt bỏ người ta rồi.”

Phượng Triều Hoa thấy thế không khỏi cười thành tiếng, trên ghẹo nói, “Y bỏ rơi người thì người đuổi theo chẳng phải là được rồi sao?”

Long Hiểu Vân không đồng ý, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, lời lẽ chính nghĩa nói, “Giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường, ta lại không biết miếng võ công nào, làm sao có thể một mình lưu lạc giang hồ đây?”

“Còn nhỏ tuổi mà mở miệng ra là nói đến giang hồ, người biết giang hồ ở nơi nào không?” Phượng Triều Hoa hỏi.

Long Hiểu Vân hếch cằm lên, nói: “Tất nhiên ta biết.”

“Vậy người nói ta nghe một chút xem.”

“Nơi có người thì có ân oán, có ân oán thì có giang hồ. Cho nên mới nói, cuộc sống khắp nơi đều là giang hồ.” Bộ dạng Long Hiểu Vân khi nói lời này rất lão luyện thành thực, thật sự có vài phần giống với người từng trải.

Phượng Triều Hoa lại không chú ý đến thần thái của nàng, cả người cứng ngắc tại chỗ, còn nhỏ giọng lầm bầm lại câu ‘cuộc sống khắp nơi đều là giang hồ’.

“Thất thiếu? Huynh làm sao vậy?” Long Hiểu Vân nháy mắt mấy cái, đối với biểu hiện trầm trọng bất ngờ này của y thì nghi hoặc không thôi.

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, khẽ lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới một người quen cũ thôi.” Nàng còn nhớ rõ, vào một buổi trưa nào đó, khi mấy ca ca xúm lại bàn luận viễn vông, nhị ca cũng đã nói giống như vậy.

Long Hiểu Vân ngây thơ hỏi, “Là bằng hữu của huynh à?”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, “Người thân.” Trong giọng nói còn mang theo chút run run.

Long Hiểu Vân mơ hồ cảm nhận được sự bi thương trong lời nói của y, vì vậy thận trọng hỏi, “Người đó không còn sao?”

Phượng Triều Hoa nhếch môi cười nhẹ, “Không phải, huynh ấy vẫn còn sống.” Vẫn luôn sống ở trong trái tim nàng.

“Vậy là người yêu của huynh sao?”

Người yêu? Phượng Triều Hoa lắc đầu nói: “Là người nhà.”

Long Hiểu Vân đột nhiên hiểu ra, lẽ lẽ lười nói: “Chừng nào chúng ta lên đường?”

“Đi đâu?”

“Nam Lăng! Tam ca của ta đi Nam Lăng, tất nhiên chúng ta cũng phải đi Nam Lăng.”

Phượng Triều Hoa nhướng đôi mày đen, “Là ‘người’, không phải ‘chúng ta.’” Lần này nàng đến Vân Nghê lâu là để cáo biệt Minh Nguyệt, chứ không phải đến để kiếm con riêng ỉnh.

“Không phải huynh muốn về Nam Lăng sao?”

“Ai nói?”

“Nếu không về Nam Lăng vậy huynh tới Vân Nghê lâu làm gì?”

Phượng Triều Hoa nhún mày, “Lời người nói chuyện không rõ ràng đấy.”

“Ồ thì, tại người ta đợi hơn nửa tháng trời mới gặp được huynh, cho nên mới có hơi kích động thôi.” Long Hiểu Vân nói.

“Sao người biết ta nhất định sẽ đến?”

“Cảm giác.” Long Hiểu Vân nói: “Nam Lăng xảy ra chuyện lớn, nhà của huynh ở Nam Lăng, huynh nhất định sẽ trở về chứ sao. Minh Nguyệt gì đó ái mộ huynh đã lâu, nhưng là ‘hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình’, mặc dù vậy, chắc chắn trước khi đi huynh sẽ tới từ giã nàng ta.”

Khá lắm, nha đầu thông minh! Phượng Triều Hoa âm thầm khen.

“Việc đó.....Thất thiếu.....” Long Hiểu Vân gọi với vẻ mặt khẩn cầu, “Huynh và tam ca là ‘bạn tốt’, chắc sẽ không bỏ mặc ta, sống chết cũng không thềm để ý chứ?” Nàng đặc biệt cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘bạn tốt’.

Phượng Triều Hoa cười khê, “Ta và tam ca người quan hệ ra sao, không phải người rất rõ ràng sao?”

“Nhưng.....Nhưng trước khi tam ca đi có để lại thư cho huynh mà. Huynh nhất định có thể tìm được huynh ấy, có phải không?” Đôi mắt trong suốt của Long Hiểu Vân nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa với vẻ đáng thương.

Mặc dù Phượng Triều Hoa không đành lòng, nhưng vẫn uyển chuyển cự tuyệt nói, “Ta đã quen hành tẩu một mình.”

Long Hiểu Vân ngơ ngàng nhìn y trừng trừng, vành mắt bắt đầu ươn ướt, rồi bỗng dưng, “Ô ô oa oa....Con người huynh tại sao lại vô tình như vậy! Một chút sự thông cảm cũng không có. Người ta bị tam ca bỏ rơi rồi.....Huynh....Huynh....Còn ghét bỏ người ta....”

“Nam hài tử không nên khóc như vậy.”

“Ai nói ta là nam hài tử! Nếu ta là một nam hài tử, tam ca đã không bỏ ta lại.” Long Hiểu Vân nói xong không khỏi cảm thấy đau buồn, sự đau thương mơ hồ hiện lên trên mặt không hề giống với việc nàng giả bộ đáng thương ban nãy.

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ nói: “Tam ca của người gọi người là Tiểu Cửu phải không?”

Long Hiểu Vân mở to hai mắt ngây ngốc gật đầu.

“Tiểu Cửu, tạm thời người dùng thân phận thư đồng để đi theo ta.”

“Thật không?” Đáy mắt Long Hiểu Vân rực sáng.

Phượng Triều Hoa mím nhẹ môi, hồ hững nói, “Ta cũng đang định đổi ý đây.”

“Đại trưởng phu nhất ngôn cửu đỉnh, không được đổi ý!” Hai tay Long Hiểu Vân chống nạnh, bộ dáng ấy thật là dã man.

Phượng Triều Hoa cười cười nói: “Có ba điều quy ước.”

“Được.”

“Thứ nhất, không cho phép gây chuyện thị phi.”

“Huynh thấy bộ dạng ta giống như kẻ thích gây chuyện thị phi lắm sao?” Long Hiểu Vân đau lòng hỏi.

Phượng Triều Hoa nhú mày từ chối cho ý kiến, nói tiếp, “Thứ hai, không cho phép tự ý làm bậy.”

“Yên tâm đi, tính tình ta rất ngoan hiền, sẽ không gây rắc rối cho huynh đâu.”

Phượng Triều Hoa cười khê, tính tình ngoan hiền? Sao mình lại không nhận ra nhỉ?

Long Hiểu Vân chột dạ sờ mũi nói: “Thứ ba thế nào?”

“Ta nói một, không được nói hai.”

“Hả? Thật bá đạo!” Long Hiểu Vân nháy mắt mấy cái, có khi nào mình đã lên nhầm thuyền tặc rồi không?

“Người có thể không đáp ứng.” Về mặt Phượng Triều Hoa rất rộng lượng.

“Được rồi. Nhưng đổi điều thứ ba nhé.”

Phượng Triều Hoa khê nhếch môi, cười như không cười nói, “Ký khế ước bán thân một tháng, đổi lại nữ trang làm tỳ nữ của ta.”

“Vậy so với việc huynh nói gì nghe nấy có gì khác biệt đâu chứ.” Long Hiểu Vân bĩu môi nói: “Tỳ nữ bán thân rồi toàn bộ đều phải nghe theo công tử.”

Phượng Triều Hoa tặng cho nàng ánh mắt tán thưởng, “Ta thích làm việc với người thông minh.”

40. Q.1 - Chương 40: Quán Trà Nơi Hoang Dã

Vào trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Một canh giờ trước còn mưa tầm mưa tã, bây giờ đã trời quang mây tạnh, cỏ cây bên đường được nước mưa bao phủ, ánh mặt trời xuyên suốt qua khe hở cây cối trút xuống như thác nước, cực kỳ ảm áp. Sau cơn mưa bầu trời quang đãng khiến lòng người cũng vui vẻ lây!

Trên con đường nhỏ trải dài những phiến đá xanh, một chiếc xe ngựa hoa lệ đang chậm rãi tiến về phía trước, những nơi bánh xe lăn qua tạo thành hai lằn không nông không sâu, kéo dài vô tận.

“Công tử, phía trước có một quán trà, có cần dừng lại uống chút trà rồi nghỉ ngơi một lát không?” Phu xe hỏi.

Long Hiểu Vân không đợi Phượng Triều Hoa trả lời, liền vượt lên trước hưng phấn kêu lên, “Được được, dừng lại uống trà.” Nàng cũng muốn thử nghiệm cuộc sống uống trà bằng chén lớn, ăn thịt ngọam miếng to của giang hồ xem thế nào!

Bên trong xe ngựa, Phượng Triều Hoa đang dựa nửa người lên vách xe, vài sợi tóc lất phất trên đầu vai khiến cho khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng càng có vẻ rất lười biếng, từng ngón tay thon dài trắng nõn đang lật xem sách thuốc, trong nét chuyên chú còn mang theo vẻ thản nhiên không để ý khiến cho thần thái trở nên đối lập nhau.

Lúc này, ngón tay lật sách của Phượng Triều Hoa ngừng lại, nhướn mắt hỏi, “Ngồi xe ngựa mệt lắm sao?” “Không mệt không mệt.” Long Hiểu Vân lập tức lắc đầu, cố gắng tỏ ra rằng mình có thể chịu được khổ nhọc.

Phượng Triều Hoa nghe vậy kiềm chế mỉm cười, nhẹ giọng phân phó phu xe tiếp tục gấp rút lên đường, sau đó tiếp tục đọc sách.

“Dừng mà.” Long Hiểu Vân vén rèm lên vươn đầu ra, mắt thấy quán trà đang ở phía trước cách đó không xa, vì vậy vội vàng nói, “Mau dừng xe, công tử muốn uống trà.”

Người đánh xe coi như không nghe thấy, tiếp tục vội vã lên đường, chỉ là tốc độ chậm lại một chút.

“Bảo người dừng xe lại đó, sao có thể làm như không nghe thấy vậy.” Long Hiểu Vân quát lên.

Phượng Triều Hoa để sách xuống, nhíu mày nói, “Người nói người không mệt mà.”

“Nhưng ta khát.”

“Trong túi nước có nước.”

“Ta thích uống trà.”

“Chúng ta đã trì hoãn khá lâu rồi.” Nếu như không phải vì có thêm một người thì nàng sẽ không chọn dùng xe ngựa. Cưỡi ngựa nhanh hơn ngồi xe ngựa nhiều.

Trong lòng Long Hiểu Vân biết mình đã làm liên lụy tới y, không khỏi cảm thấy áy náy, nhưng nàng thật sự rất muốn thử nghiệm cuộc sống giang hồ mà.

Sao Phượng Triều Hoa lại không hiểu tâm tư nhỏ bé đó của nàng, đành thở dài một tiếng, nói: “Dừng xe.”

“Này.....” Phu xe kéo dây cương, ngựa lập tức dừng lại, xe cũng ngừng lại theo.

“Hi hi, công tử đúng là người tốt.” Long Hiểu Vân cười như hoa nở, nhảy xuống xe ngựa vọt thẳng tới quán trà.

Phượng Triều Hoa có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đi vào quán trà.

“Khách quan, mời vào bên trong.” Tiểu nhị nhiệt tình chào hỏi.

Long Hiểu Vân hưng phấn ulla vào phía trong quán trà đơn sơ, như Già Lưu vào thăm Đại Quan Viên*, trái ngược phải nhìn, nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ. [*Nguyên văn : Già Lưu ( ): nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, bà là một nông dân, quê mùa chất phác nhưng tốt bụng, sáng sủa, do có quan hệ xa lắc xa lơ với Giả phủ nên 3 lần đến Giả phủ, Đại Quan Viên là một khuôn viên xa hoa, lộng lẫy của Giả phủ, điển tích Già Lưu đến Đại Quan Viên tương đương với ‘nhà quê lên tỉnh’ của Việt Nam]

Phượng Triều Hoa ấn nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, nói với tiểu nhị, “Tùy ý mang ít nước trà tới là được rồi.”

“Tiểu nhị ca, nơi này của các người có những loại trà gì?” Lần đầu tiên Long Hiểu Vân đến loại địa phương này uống trà, cũng không định tùy tiện uống cho xong.

“Lục Tuyết, Mông Đình, Mao Tiêm, Thiết Quan Âm, Long Tĩnh còn có Anh Hồng và Ngân Châm.” Tiểu nhị một hơi nói ra tất cả trà loại trong tiệm.

“Lục Tuyết.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

“Được ạ.” Tiểu nhị rất nhanh lấy một bình Lục Tuyết ra.

“Nhưng ta thích uống Bích Loa Xuân cơ.” Long Hiểu Vân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, một đại hán tục tăng đang ngồi ở sau bàn bọn họ, sau khi nghe thấy Long Hiểu Vân không vui lâu bầu, liền nói, “Có trà uống là tốt rồi, còn ra vẻ kén chọn, tưởng mình là lão hoàng đế à.”

Long Hiểu Vân nghe vậy đứng phắt dậy xoay người về phía đại hán, lớn tiếng nói, “Nè, nói chuyện chừa chút khẩu đức, làm người nên có chút tư cách. Ta đã chọc ghẹo gì tới người? Làm gì mà hung dữ thế!”

“Lão tử không thích gặp cái thứ giả bộ nhã nhặn như ngươi!” Đại hán cũng xoay người lại, mắt to trừng mắt nhỏ với Long Hiểu Vân.

“Ngươi....Ngươi thích lo chuyện bao đồng thì có!” Long Hiểu Vân cự lại.

“Lão tử cứ thích lo chuyện bao đồng đấy, ngươi có thể làm gì lão tử ta!” Đại hán nói.

“Lão Tam, đừng nóng giận. Đứa bé đó nhìn thoáng qua cũng đủ biết là một tiểu tử mới ra đời, đệ đừng so đo với hắn.” Nam tử ngồi ở bên cạnh khuyên can.

“Đâu phải huynh không biết tính khí của lão Tam, tâm tình đệ ấy không tốt thì cứ để cho đệ ấy phát tiết một chút cũng được.” Người còn lại nói.

Phượng Triều Hoa nghe vậy, vốn nghĩ rằng ôm nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, định lên tiếng can ngăn Long Hiểu Vân, nhưng chỉ nhướng mày lên, nuốt xuống những lời vừa định nói ra miệng. Thầm nghĩ, tâm tình không tốt thì trút giận lên người Phượng thất này hay sao? Trên giang hồ chưa từng có quy củ này....

Bởi vì đã giao ước trước, Long Hiểu Vân không dám quá càn rỡ, sợ chọc Phượng Triều Hoa không vui, nhưng cảm thấy rất khó nuốt trôi được cơn giận này, vì vậy ngoảnh đầu lại nhìn về phía y.

Cảm nhận được ánh mắt của Long Hiểu Vân, hai hàng lông mi của Phượng Triều Hoa khẽ động, vừa tự rót trà ình vừa thản nhiên nói, “Người kính người một tắc, người trả lại cho hắn một thước.”

Phút chốc, Long Hiểu Vân giống như cảm được Kim Bài Miễn Tử, yên tâm to gan mà phóng ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén về phía người sau bàn, nói: “Ta muốn người phải xin lỗi ta.”

“Cộp!” Đại hán dần ly trà xuống, nói: “Xin lỗi? Kim lão tam ta xưa nay chưa bao giờ biết nhận lỗi với ai!” Dứt lời vút luôn chung trà, sau đó dùng tay áo thô lỗ lau miệng.

“Khách.....Khách quan đừng tức giận.” Chuông quỹ đau lòng nhìn cái chén bằng gốm sứ bị ném vỡ vụn.

Long Hiểu Vân nói: “Đừng tưởng rằng ném một cái chén thì ta sẽ sợ ngươi. Hôm nay ngươi nhất định phải xin lỗi ta.”

Kim lão tam nói: “Nếu không thì sao?”

“Nếu như không xin lỗi, ta sẽ....ta sẽ....” Long Hiểu Vân quay đầu lại nhìn Phượng Triều Hoa, phải làm sao hả?

Phượng Triều Hoa nâng chung trà lên uống một hớp, thần thái thản nhiên như không có chuyện gì, “Ngươi có thể làm gì hắn thì cứ làm.”

Long Hiểu Vân nháy mắt mấy cái, một chút võ công nàng cũng không biết, người ta duỗi ngón tay là có thể quăng nàng ra ngoài đến trăm mét, làm sao nàng có thể gây khó dễ cho người ta chứ?

Phượng Triều Hoa cười khê, “Chưa từng xông xáo giang hồ, chẳng lẽ cũng chưa nghe người ta nói qua về giang hồ sao?”

“Có nghe được nhưng chỉ là nghe được một ít thôi.” Long Hiểu Vân gãi gãi ót, đột nhiên linh quang hiện lên, khoe miệng gọi lên nụ cười giảo hoạt, vô cùng phấn khích nói với Kim lão tam, “Nếu như ngươi không xin lỗi, ta sẽ khiến cho ngươi phải gánh chịu hậu quả!” Nói vậy đúng rồi chứ. Theo lời tam ca thường nói, người trong giang hồ đề dọa đối phương hắn là như vậy.

Kim lão tam thoáng ngẩn người, hóa ra bọn chúng coi hắn như trò đùa?

“Lão Tam, nói xin lỗi đi, chuyện này dừng lại ở đây.”

“Lão đại, tại sao huynh lại nói chuyện giúp kẻ khác!” Kim lão tam nói.

Kim lão nhị nói: “Lão đại, việc này là huynh không đúng rồi. Bắt lão Tam nói xin lỗi thì sau này chúng ta còn có mặt mũi gì xông xáo trên giang hồ đây.”

“Mạng quan trọng hay mặt mũi quan trọng?” Kim lão đại trầm giọng nói.

“Không nghiêm trọng vậy chứ. Lẽ nào ba người chúng ta không đánh lại hai văn nhược thư sinh sao?” Kim lão tam nói.

“Văn nhược thư sinh?” Long Hiểu Vân cười to nói: “Mất người để dưới lòng bàn chân à, hay căn bản là không có mất? Người thấy công tử nhà ta giống văn nhược thư sinh lắm sao?”

“Tiểu tử, người dám giễu cợt ta!” Nói xong, Kim lão tam rút đại đao ra vung lên chém Long Hiểu Vân.

“Á.... Công tử cứu mạng với!” Long Hiểu Vân ôm đầu thét lên.

“Keng...” Thanh đao trên tay Kim lão tam gãy làm hai, một nửa rơi xuống đất, chỗ thanh đao bị cắt gãy làm đôi chỉ đọng lại ít nước trà.

Rõ ràng thứ đánh gãy cương đao chính là giọt nước trà.

Phượng Triều Hoa cầm ly trà lắc lư giữa không trung một lát rồi đưa lên miệng nhấp nhẹ một ngụm, như thể mới tức thì chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

41. Q.2 - Chương 41: Khám Phá Nam Lăng

Kim lão tam trợn to hai mắt một hồi lâu mới vô cùng tiêu sái ném đao xuống, phi thân nhảy đến trước mặt Phượng Triều Hoa, nói: “Võ công của người cao cường, Kim lão tam ta bội phục!”

Phượng Triều Hoa nhướng mắt lên, nói, “Bội phục thì không cần, chỉ cần xin lỗi thư đồng của ta, từ nay về sau, kiều quy kiều, lộ quy lộ*, chúng ta đều không dính dáng gì tới nhau nữa.” (* : một câu thành ngữ, tiếng lóng địa phương thường dùng, đại ý là phân chia hai sự việc tách bạch không liên quan)

“Không được!” Râu quai hàm trên mặt Kim lão tam đều rung lên.

“Này! Người chỉ là thủ hạ bại tướng của công tử nhà ta, có tư cách gì nói ‘không’ hả?” Long Hiểu Vân gào lên.

“Đi đi, đi đi, lông cánh còn chưa mọc đủ, la lối cái gì!” Kim lão tam ghét bỏ khoát khoát tay với Long Hiểu Vân, sau đó nghiêm nghị nói với Phượng Triều Hoa, “Không sai, là ta thua, thua tâm phục khẩu phục. Ta bội phục người.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày, hẳn muốn làm gì?

“Người nói đi, người tên gì?” Về mặt Kim lão tam rất hung thần ác sát.

“Hừ, nói ra sẽ dọa chết người!” Long Hiểu Vân hất mặt nói như thể người mang tuyệt kỹ chính là nàng.

Kim lão tam nhìn cũng không thèm nhìn Long Hiểu Vân lấy một lần, chỉ chờ Phượng Triều Hoa trả lời.

Phượng Triều Hoa thần nhiên liếc hẳn một cái, hơi hột phun ra hai chữ, “Phượng thất.”

“Phượng thất!” Kim lão tam kêu to, “Người chính là kẻ đã phế bỏ tay phải của lão đại!”

Lúc này, Kim lão đại đã đi tới bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai ý bảo hắn bình tĩnh chớ nóng nảy, sau đó hai tay ôm quyền nói với Phượng Triều Hoa, “Thất thiếu.” (tay chỉ là ‘phế bỏ’, chứ không ‘chặt bỏ’ nên vẫn ôm quyền đc)

Phượng Triều Hoa nhướng mắt nhìn, lập tức liền nhận ra hắn, “Kim diệu thủ.”

“Tiểu đệ lỗ mãng, mong Thất thiếu tha lỗi.” Kim lão đại nói.

“Đại ca, hửn phé bỏ tay phải của huynh. Tại sao huynh phải khách khí với hửn như vậy!” Kim lão nhị đang dang sát khí nắm chặt đại đao trong tay chuẩn bị để có thể động thủ bất cứ lúc nào.

“Mẹ nó, Kim lão tam ta vất vả lắm mới tìm được một người để bội phục, chuyện tốt không tới sao lại trở thành kẻ thù của lão đại chứ?” Kim lão tam thô lỗ nói.

Long Hiểu Vân núp ở sau lưng Phượng Triều Hoa nhỏ giọng nói, “Đánh thắng nổi không?”

Phượng Triều Hoa cười khê lắc đầu một cái.

“Vây....Vây làm sao bây giờ?” Long Hiểu Vân nhắm mắt âm thầm lẩm bẩm, đã gây họa rồi, đã gây họa rồi, nếu như ông trời có thể cho nàng thêm một cơ hội nữa nàng nhất định sẽ không vào quán trà thôn dã này uống trà, cho dù vào uống trà cũng sẽ không cãi vã với người khác, cho dù có cãi vã với người khác, cũng sẽ không cãi vã với người lợi hại....

Phượng Triều Hoa uống một hớp trà, không nhanh không chậm nói, “Nghe nói người đã đổi sang làm sơn tặc.”

“Chúng ta chỉ cướp của tham quan chứ không cướp của lương dân.” Kim lão đại lập tức tỏ rõ rằng hửn thật sự hoàn lương.

Kim lão tam bổ sung, “Hơn nữa còn đem số bạc cướp về phân phát cho người dân nghèo khổ ở những vùng xung quanh.” Mặc dù hửn vô cùng không hiểu về quyết định này của lão đại.

Phượng Triều Hoa nghe vậy cười nói: “Tính theo thời gian, ước hẹn một năm đã đến rồi.”

Kim lão đại nhất thời vui mừng nhướng mày, “Thất thiếu còn nhớ ước hẹn năm đó!”

“Đương nhiên còn nhớ.” Phượng Triều Hoa nói: “Chuyện ở Nam Lăng, chắc hẳn các người cũng biết rồi.”

“Biết.”

“Hiện tại ta phải gấp rút trở về nên không tiện giúp người trị liệu cái tay bị thương được. Lời hẹn dời lại ba tháng, có được không?”

“Dời lại ba năm cũng không thành vấn đề. Ta vốn cũng không kỳ vọng nó sẽ khôi phục.” Kim lão đại nói.

“Vây cáo từ trước.”

“Thượng lộ bình an!” Kim lão đại nói.

Phượng Triều Hoa khê gật đầu, bỏ tiền trà lên bàn rồi đứng dậy rời đi.

Chỉ vậy thôi ư? Không đánh nhau? Long Hiểu Vân giật giật mắt vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Công tử nhà người lên xe ngựa rồi, người còn không đi!” Kim lão tam nhắc nhở.

“Á....Công tử, chờ ta với.” Long Hiểu Vân nhắc chân chạy ra ngoài.

Đợi xe ngựa đi xa, Kim lão tam hỏi, “Lão đại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hửn phé bỏ tay huynh, tại sao huynh còn tôn kính hửn như vậy?”

Kim lão đại nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, nhỏ giọng nói: “So với mất mạng, thì phé bỏ một tay có phải tốt hơn rất nhiều không?”

Kim lão tam gật đầu, đó là đương nhiên.

“Hửn phé đi một tay của ta, nhưng đã cứu cuộc đời ta. Ta đương nhiên nên tôn kính hửn.”

“Không hiểu, không hiểu.” Kim lão tam theo thói quen gãi gãi đầu không có mấy sợ tóc của mình.

Kim lão nhị thấy thế trêu ghẹo nói, “Lão Tam đừng gãi nữa, nếu gãi tiếp đầu đệ sẽ biến thành đầu trọc đó.”

Kim lão tam phần nộ buông tay. Sự thật hẳn rất sợ biến thành đầu trọc. Nhưng chỉ cần mỗi lần hẳn hoang mang thì lại không nhịn được muốn bứt tóc. Dần dà, rừng rậm cũng biến thành rừng cây. Hơn nữa còn là cây nhỏ hàng năm phải sinh trưởng trên giải đất thiếu thốn dinh dưỡng.

“Đi thôi. Trở về sơn trại.” Kim lão đại nói.

Kim lão tam vội la lên, “Đừng đi mà lão đại, huynh còn chưa có nói cho bọn đệ biết ân oán giữa huynh và Phượng thất.”

“Vừa đi vừa nói.”

“Ồ.”

“Một năm trước, trên giang hồ ta nổi danh là kẻ cấp chuyên nghiệp với danh xưng là ‘Diệu thủ thần khâu’. Cái gọi là ‘nơi cao khó tránh khỏi cái lạnh’*, khi ta trộm cái gì cũng thuận tay thì lòng hiếu chiến của ta cũng tăng lên theo. Vào thời điểm đó lại có người giật giây ta đi trộm quan ấn của quận trưởng Nam Lăng. Ta cũng đã làm như vậy. Nhưng sau đó ta mới biết, căn bản là ta bị người kia lợi dụng. Người nọ dùng quan ấn của quận trưởng chỉ trong một đêm điều đi toàn bộ lương thực trong quan thương của Nam Lăng. Sau đó.... Sau đó....” Kim lão đại nói đến đây thì có chút nghẹn ngào, cúi đầu trầm mặc một hồi lâu mới nói, “Sau đó phủ quận trưởng bị người thẩm sát toàn gia.” (*câu gốc là: cao xử bất thắng hàn tức nơi cao khó tránh khỏi lạnh lẽo, . Xuất từ bài Thủy diệu ca đầu- , của Tô Thức- . Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không chịu nổi lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ không tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn...)

Kim lão nhị và Kim lão tam nghe vậy đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, trăm miệng một lời, “Kẻ nào làm?”

“Không biết. Khi ta đến thì đã muộn. Khi đó Thất thiếu đang ôm thiên kim của quận trưởng, người duy nhất may mắn còn sống sót chuẩn bị rời đi, cũng chính thời điểm đó....” Vừa nói, Kim lão đại vừa nhìn tay phải của mình bắt đầu nhớ lại tình cảnh lúc ấy...

***

Phủ quận trưởng ngổn ngang xác chết, máu chảy thành sông.

Phượng Triều Hoa ôm Minh Nguyệt đang run lấy lấy, nhìn cũng không nhìn Kim diệu thủ lấy một cái bình tĩnh hỏi, “Tay nào trộm quan ấn?”

“Ta không biết chuyện sẽ phát triển thành ra như vậy.”

“Tay nào?” Giọng nói cất cao vài phần.

“Ta không ngờ quận trưởng sẽ vì vậy mà bị mất mạng.” Kim diệu thủ lấy ra một hộp gấm rồi nói: “Ta đến để trả quan ấn. Ta trộm quan ấn chẳng qua vì nhất thời nổi hứng, ta không biết người nọ sẽ lợi dụng quan ấn điều lương thực đi.”

“Trả lời ta.”

Kim diệu thủ lạnh lùng nhìn mình, “Tay phải.”

Vừa dứt lời, một trận kinh phong ập đến....

“A....” Kim diệu thủ cảm giác như có vật gì đó xuyên qua cổ tay hẳn. Tiếp theo, một dải lụa trắng giống như linh xà đánh tới cuốn quan ấn trên tay hẳn đi.

“Ta cho ngươi thời hạn một năm, nếu như từ nay về sau ngươi rửa tay gác kiếm không hành đạo nữa, ta sẽ giúp ngươi chữa khỏi bàn tay bị thương. Nhưng nếu ngươi khăng khăng một mực muốn chết thì đến lúc đó, đừng trách ta hạ thủ vô tình.”

***

Kim lão đại nhớ lại đến đây cười nói: “Sau này ta mới biết Thất thiếu chưa bao giờ dùng vũ khí. Cái ta nhìn thấy căn bản chỉ là đai lưng làm từ tơ lụa bình thường của hần mà thôi. Võ công của hần cao cường, điều này nghĩ cũng biết.”

Kim lão nhị và Kim lão tam bưng tỉnh hiểu ra. Hóa ra câu chuyện là như vậy!

Kim lão tam đột nhiên quát âm lên, “Sao không nói sớm! Hần đã đi xa rồi.”

“Đệ muốn làm gì?” Kim lão nhị hỏi.

“Đệ... ” Kim lão tam gãi gãi đầu ngớ ngẩn nói, “Đệ cũng không biết.”

Kim lão nhị trừng mắt nhìn hần nói: “Đừng kêu la vớ vẩn nữa. Chúng ta còn phải vội đi gặp thủ lĩnh đấy.”

“Ừ nhỉ!” Kim lão tam vỗ đùi kêu to, “Sao đệ lại quên mất vụ này! Không biết lần này thủ lĩnh triệu tập đương gia của mười hai trại Tây Nam chúng ta gặp mặt ở huyện Trường Phong có chuyện gì?”

Kim lão đại nói: “Tối đó sẽ biết. Cách ngày hẹn mười lăm còn có bảy ngày. Ba ngày sau ba chúng ta tiếp tục khởi hành, ra roi thúc ngựa là có thể đến trước ngày đó.”

Kim lão tam gật đầu, mặt sùng bái nhìn về phía lão đại mình, thầm nói ở trong lòng lão đại thật thông minh, nhanh như vậy đã lên kế hoạch xong xuôi cho hành trình rồi.

Kim lão nhị trợn mắt liếc nhìn dáng vẻ sùng bái của Kim lão tam mà khinh thường đẩy hần một cái nói: “Đi nhanh đi. Lão đại đi xa rồi!”

42. Q.2 - Chương 42: Giang Hồ Dậy Sóng

Trăng lặn qua kieu, sương trắng lượn lơ, sắc trời mờ sáng loáng thoáng soi rọi vài bóng dáng lác đác hối hả đi trên đường, đường phố tờ mờ sáng có vẻ hết sức yên ả.

Một chiếc xe ngựa lộc cộc chạy qua, đầu tóc phu xe ướt đầm, đó là kết quả của việc lên đường suốt đêm.

“Công tử, chùng nào mới được nghỉ ngơi vậy? Xương cốt khắp người ta sắp rã ra luôn rồi.” Long Hiểu Vân chống cằm uể oải than phiền.

Phượng Triều Hoa giương mắt nói: “Chút khổ cực này đã không chịu nổi, còn đòi xông pha giang hồ cái gì.”

Long Hiểu Vân nghe vậy trong chớp nhoáng trở nên hào khí dồi dào, thần thái trong đôi mắt to tròn vô cùng sáng láng, “Ta đương nhiên có thể chịu được gian khổ! Ta chỉ sợ công tử mệt thôi.”

Phượng Triều Hoa cười lắc lắc đầu, vén màn cửa nhìn xem phía bên ngoài, nói: “Đã đến huyện Trường Phong rồi, nếu như chúng ta giục ngựa không ngừng lên đường, trước khi trời tối là có thể đến được Nam Lăng.” Kéo dài năm ngày, cuối cùng cũng sắp đến Nam Lăng rồi.

Long Hiểu Vân rống lên, “Còn phải giục ngựa không ngừng! Có làm lẫn không công tử! Chúng ta đã hai ngày chưa có xuống xe ngựa nghỉ ngơi.” Tuy rằng trên xe có lương khô, nhưng ăn lương khô suốt hai ngày nay, nằng thật sự ăn không vô nữa.

“Nếu đã kiên trì được hai ngày, thêm một ngày nữa tại sao không được?”

“Đừng mà!” Long Hiểu Vân làm bộ đáng thương nhìn Phượng Triều Hoa, véo véo hai gò má của mình nói: “Chẳng lẽ huynh không nhìn thấy bây giờ ta rất xanh xao vàng vọt hay sao?”

Phượng Triều Hoa nhướn mày, nhặt nhẹo phun ra hai chữ, “Không có.”

Long Hiểu Vân trợn ngược hai mắt, chu môi than thở, “Ta sắp chết đói rồi.”

Phượng Triều Hoa cau mày, “Có vẻ như ta đã bỏ đói người mấy ngày qua?”

“Ta đã ăn lương khô hai ngày rồi! Hai ngày đó công tử! Lương khô trong túi đều bị ta ăn sạch hết rồi. Ta không cầu sơn hào hải vị, nhưng ít ra phải cho ta ăn món gì đó mềm một chút, uống chút nước nóng chứ?” Cả ngày ăn lương khô cứng ngắt, uống nước thì lạnh tanh, quai hàm của nàng cũng sắp vỡ luôn rồi.

“So với dân chạy nạn ăn đói mặc rách thì ngươi đã rất may mắn rồi.” Phượng Triều Hoa lạnh lùng nghiêm nghị nói.

Ngay tức thì, biểu hiện đáng thương trên mặt Long Hiểu Vân liền biến mất không còn dấu vết, cụp mi xuống mấp máy môi, vẻ mặt tỏ ra áy náy.

Phượng Triều Hoa thấy thế cũng đành thở dài nói: “Phu xe, dừng lại ở ‘Khách điểm Thiên Nhất’ phía trước.”

“Dạ, công tử.” Phu xe bắt đầu ghì dây cương giảm tốc độ.

Long Hiểu Vân mím mím môi, nhỏ giọng nói, “Hay là chúng ta cứ lên đường đi. Ta ăn lương khô cũng được.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Xuống xe nghỉ ngơi cho khỏe một chút cũng được. Mấy hôm nay là ta sơ sót.” Vừa nhìn Tiểu Cửu đã biết là thiên kim nhà giàu chưa từng chịu khổ, làm sao có thể chịu nổi rong ruổi suốt ngày suốt đêm thế này.

Long Hiểu Vân hít hít mũi nói: “Là ta không đúng. Đã ra khỏi nhà rồi mà còn yêu cầu cái này yêu cầu cái kia, đúng là quá tùy hứng.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy đang định mở lời an ủi thì Long Hiểu Vân lại tiếp tục buồn bã bổ sung, “Ngại này ngại kia, thật chẳng có phong cách của người trong giang hồ chút nào.”

Phượng Triều Hoa hơi kinh ngạc, khước miệng giật nhẹ hai ba lần rất có nhịp điệu, hết sức tò mò hỏi, “Vậy làm sao mới có phong cách của người trong giang hồ?”

Long Hiểu Vân cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Hào phóng rộng lượng, có được dân được. Không ăn không uống cũng không la đói, máu đổ mồ hôi rơi cũng không than mệt. Vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, nói đạo nghĩa trọng nghĩa khí.”

Phượng Triều Hoa hơi nhếch môi, vô cùng nhỏ nhẹ ôn tồn nói, “Nha đầu, người trong giang hồ cũng là người, không phải thần.”

“Có ý gì?”

“Là người đều sẽ phân chia ra tốt xấu, đều cần phải ăn cơm uống nước. Người trong giang hồ cũng không ngoại lệ.”

“Nhưng mà...”

Lúc này phu xe nói: “Công tử, đến khách điểm Thiên Nhất rồi ạ.”

“Xuống xe thôi.” Dứt lời Phượng Triều Hoa đã ra khỏi xe ngựa.

Long Hiểu Vân gãi gãi đầu cũng bước xuống theo.

“Chào khách quan, nghỉ ngơi hay ở trọ?” Tiểu nhị ân cần tiến lên đón. Vừa mới mở cửa đã có khách rồi, mở cửa thuận lợi, mở cửa thuận lợi rồi!

Phượng Triều Hoa hồ hững nhìn nhìn tiểu nhị vẫn đang loay hoay sắp ghế nói: “Phòng hảo hạng chữ Thiên thứ nhất, pha một bình Bích Loa Xuân Ngân Thúy và một bình Long Tĩnh Vũ Hậu đưa lên đây.”

“Hả?” Tiểu nhị kinh ngạc, sau đó ngượng ngùng nói, “Tiểu điểm không có loại trà công tử muốn.”

Phượng Triều Hoa khoát khoát tay với tiểu nhị nói: “Có, mau đi pha trà đi.” Nói xong đi thẳng lên lầu hai, quen thuộc như nhà của mình.

Long Hiểu Vân vội vàng đuổi theo nói: “Huynh đừng nên làm khó chủ quán người ta. Ta từng nghe tam ca nói, Bích Loa Xuân Ngân Thúy và Long Tĩnh Vũ Hậu đều là hàng quý hiếm trong các loại trà, hiếm thấy vô cùng. Ta cũng chưa từng được uống nó. Tiểu điểm nhỏ nhoi này sao có thể có được chứ?”

“Nếu đã muốn uống trà, tất nhiên nên chọn loại ngon nhất.” Phượng Triều Hoa dừng dừng nói.

“Nhưng người ta nói không có mà.”

Phượng Triều Hoa nói với vẻ sâu xa khó dò, “Có hay không có, vậy thì phải xem đối tượng là ai.”

***

Tại đại sảnh dưới lầu.

Tiểu nhị đi tới đi lui, rối rắm mà không có cách giải, vì vậy chạy đến trước quầy hỏi, “Ồ điểm chúng ta có Bích Loa Xuân Ngân Thúy và Long Tĩnh Vũ Hậu sao?”

Thủ quỹ đang đánh bàn tính lạch cạch ngừng đầu nói: “Trong điểm chúng ta có gì không phải người là người rõ nhất sao?”

“Đúng là vậy, nhưng có một vị công tử vừa mới đến rất cổ quái.”

“Ta thấy được.” Quầy tính tiền cách cửa chính cũng không xa.

“Vậy người nói xem, có phải hần đang đùa bọn ta không?”

“Không giống.”

Tiểu nhị gật đầu, “Ta cũng cảm thấy vậy. Nhưng trong điểm chúng ta thật sự không có hai thứ này!”

Lúc này, một chàng quỹ tuổi tầm sáu mươi nhưng rất cường tráng đi tới nói, “Sáng sớm không lo làm việc, đứng đó xì xầm to nhỏ cái gì.”

“Ngài tới thật đúng lúc.” Tiểu nhị đem sự tình vừa xảy ra thuật lại đầu đuôi cho chàng quỹ nghe.

Nghe xong, chàng quỹ như có vẻ suy nghĩ, hỏi, “Là một người hay hai người?”

“Một người.”

“Không đúng. Một người sao lại yêu cầu hai bình trà chứ?”

“À, tôi nhớ ra rồi, đi sau hần còn có một tiểu thư đồng nữa.”

Chàng quỹ hỏi, “Ồ gian phòng nào?”

“Chữ Thiên thứ nhất.”

“Đi tiếp những khách quan khác. Những người đó để ta tự mình chiêu đãi.” Nói xong, chàng quỹ đi vào hậu phòng.

“Oa, người tới lần này nhất định là nhân vật ghê gớm lắm.” Tiểu nhị kích động nói.

Thủ quỹ lườm hần nói: “Chúc mừng người, cuối cùng đã phát hiện được.”

“Người...”

***

“Cốc cốc...” Có tiếng gõ cửa.

“Ta đi mở cửa.” Long Hiểu Vân vội vàng đứng lên mở cửa, “Hả? Sao khách điểm lại có tiểu nhị lớn tuổi thế này?”

Chàng quỹ giật mạnh mép môi hai cái nhưng không đáp lời, nghiêng người bước vào cửa, thái độ rất cung kính nói, “Thất công tử, quả nhiên là ngài.”

Phượng Triều Hoa nhướng mắt, nhếch môi nở nụ cười ôn hòa, điềm tĩnh nói, “Một năm không gặp, phong thái Lưu thúc vẫn như xưa.”

Chàng quỹ đặt trà lên bàn, nói: “Thất công tử đừng giấu cọt lão nô.”

Phượng Triều Hoa cười cười, tự rót ỉnh một ly Long Tĩnh Vũ Hậu, hương trà từng luồng thơm ngát lập tức lan tỏa khắp cả căn phòng.

“Đã uống qua rất nhiều Long Tỉnh, chỉ có hương của Lưu thúc pha là thuần khiết nhất.” Phượng Triều Hoa cất lời khen ngợi.

Chưởng quỹ vui mừng cười nói: “Tứ công tử chưa tới sao?” Tứ công tử thích nhất chính là Bích Loa Xuân Ngân Thúy.

“Huynh ấy đang ở Nam Lăng bận việc.”

Chưởng quỹ như hiểu được nên gật gật đầu.

“Trường Phong vẫn tốt chứ? Có phát hiện ra bệnh dịch không?” Phượng Triều Hoa hỏi.

“Bệnh dịch thì không có. Nhưng dạo gần đây có rất nhiều nhân sĩ giang hồ xuất hiện nhiều hơn trước.”

“Nhân sĩ giang hồ nhiều hơn?” Phượng Triều Hoa nghi hoặc lẩm nhẩm tự nói: “Trên giang hồ lại phát sinh chuyện lớn như vậy sao?”

“Không biết. Bọn họ làm việc rất kín đáo, không thăm dò được gì cả.”

Phượng Triều Hoa gật đầu nói: “Đi chuẩn bị chút thức ăn mang lên trước.”

“Được.”

Đội Lưu thúc đi khỏi, Long Hiểu Vân lập tức reo lên, “Công tử, chúng ta ở lại chỗ này hai ngày nha!”

Phượng Triều Hoa không trả lời.

“Chẳng lẽ huynh không muốn biết đã xảy ra chuyện lớn gì sao? Lỡ như bọn họ đang lập kế hoạch chuyện xấu gì gây họa cho dân chúng Nam Lăng thì sao hả?” Long Hiểu Vân nói trúng tim đen.

Hai hàng lông mi của Phượng Triều Hoa chớp nhẹ, lạnh nhạt nói, “Sáng sớm ngày mai tiếp tục lên đường.”

43. Q.2 - Chương 43: Long - Phượng Gặp Lại

Tối giờ Ngọ, Phượng Triều Hoa hơi nghiêng đầu khép hờ hai mắt, dựa nghiêng vào trên bệ cửa, hai hàng lông mày thanh tú lúc thì nhướng lên lúc thì rủ xuống, tiết lộ chủ nhân rất có hứng thú với những người qua đường đa màu đa sắc đủ hình đủ dạng trên đường phố ở dưới lầu.

Long Hiểu Vân thì than thở giương mắt nhìn người bán hàng rong đang rao hàng ở trên phố hồi lâu mới mở miệng nói, “Công tử, chúng ta xuống đường đi dạo một vòng đi.”

“Người muốn đi?” Phượng Triều Hoa nhú mày hỏi.

“Muốn đi!” Long Hiểu Vân gật mạnh đầu với vẻ mặt chờ mong.

“Đi đi, trở về khách điểm trước khi trời tối.”

“Một mình ta đi?”

Phượng Triều Hoa không nói thêm gì, vẫn chuyên chú quan sát người đi trên đường. Nhưng phản ứng của nàng đã trả lời cho Long Hiểu Vân biết im lặng chính là thừa nhận.

Long Hiểu Vân chớp chớp mắt nói: “Công tử không đi thật sao? Nếu lỡ ta gặp phải người xấu thì làm sao?”

Phượng Triều Hoa quay đầu lại, chau đuôi lông mày, tầm mắt dừng lại trên mặt Long Hiểu Vân chốc lát, thản nhiên nói, “Người có kẻ thù sao?”

Long Hiểu Vân hơi dờ ra, đôi con ngươi trong veo nghi hoặc nhìn Phượng Triều Hoa, ngay sau đó liên tục lắc đầu.

“Nếu đã có không kết thù với ai, cần gì phải lo lắng có người gây bất lợi cho người.” Nói xong, tầm mắt Phượng Triều Hoa lại lần nữa chuyển về vị trí cũ.

Long Hiểu Vân trợn trừng hai mắt, rồi rầm nhứ mảy nói: “Chẳng may gặp phải bọn buôn người thì sao? Huynh cũng biết, kiểu con gái thanh xuân mới lớn như ta vậy chắc chắn là đối tượng mà bọn buôn người thích lừa gạt nhất.” Cuối cùng lại bổ sung, “Thông minh như ta đây, không lo bị chúng lừa. Nhưng nếu lỡ hấn dùng bạo lực, một người con gái yếu đuối tay trói gà không chắc như ta thì biết phải chạy trốn như thế nào? Nếu như không thấy ta nữa....”

Vuốt vuốt đầu lông mày, Phượng Triều Hoa thẳng thừng cắt đứt tiếng ồn ào của cô gái nào đó: “Chẳng lẽ võ công của hấn đánh không lại bọn buôn người.”

“Ai chứ?” Long Hiểu Vân kinh ngạc hỏi.

Phượng Triều Hoa cau mày, chẳng lẽ nàng ta thật sự không biết luôn có người đi theo bên cạnh nàng?

Thấy Phượng Triều Hoa im lặng, Long Hiểu Vân nghi ngờ giật giật khóe miệng, đang tính hỏi ra điều mình nghi ngờ thì chợt ý thức được người mà y ám chỉ là ai. Hiểu ra nên có phần chợt dạ, sờ sờ mũi, thận trọng hỏi, “Huynh giận à?”

Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói, “Nếu còn không đi thì trời sẽ tối.”

“Chuyện đó.... Không phải người ta cố tình gạt huynh đâu.” Long Hiểu Vân gãi gãi đầu nói: “Cũng tại hấn quá mức yên tĩnh, báo hại ta quên đi sự hiện hữu của hấn.” Thất sách a thất sách, vậy mà lại quên mất Long Thất vẫn luôn đi theo.

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu nói: “Đi đi, đừng chơi quá xa.” Nếu Long Kiếm Hi dám bỏ muối muối một mình mà đi, sẽ phách người âm thầm bảo vệ cũng là chuyện rất bình thường.

“Ồ.” Long Hiểu Vân thè lưỡi tung tăng nhảy nhót đi xuống lầu.

Một lúc sau.

“Sao người không đi theo?” Phượng Triều Hoa ngạc nhiên hỏi.

Vừa dứt lời, một bóng đen thoáng qua, thị vệ cận thân Long Thất của Long Hiểu Vân liền xuất hiện.

“Nơi này sát khí quá nặng, không thể ở lâu.” Long Thất lạnh lùng nói.

“Bảo vệ tốt người người nên bảo vệ là được.” Phượng Triều Hoa bất chợt nhứ mảy nói: “Người không có nắm chắc bảo vệ vẹn toàn cho nàng ta?”

“Không có.” Long Thất có sao nói vậy.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa càng cảm thấy, ban đầu nhất thời mềm lòng dẫn nàng đi cùng chính là một sai lầm.

Đột nhiên Long Thất ‘phụt’ ra một ngụm máu đen.

Phượng Triều Hoa giương mắt nhìn, nhướn mày vội vàng đưa tay bắt mạch cho hấn. Nhưng hấn lại nhanh chóng tránh sang một bên.

Phượng Triều Hoa một phát bắt lại tay phải của hấn lạnh lùng nói, “Ta không ngại người chết, nhưng đừng chết trước mặt ta.” Nói xong, nghiêm túc bắt mạch cho hấn.

“Đa tạ.” Long Thất không được tự nhiên nói.

Một lúc sau Phượng Triều Hoa ném tay hấn ra, hơi trầm giọng nói: “Khấp Huyết.”

Long Thất gật đầu, hấn biết mình đã không còn nhiều thời gian nữa. Vốn mười lăm mỗi tháng là thời gian hấn sẽ về Hộ Long Sơn Trang nhận lấy thuốc giải, nhưng công chúa rời cung trốn đi, nếu như hấn trở về, nhất định trang chủ sẽ ép hỏi hấn tung tích của công chúa. Tiết lộ tung tích của nàng, nàng nhất định sẽ bị bắt hồi cung. Nhìn nàng buồn bực không vui, hấn không làm được.

“Nhìn ra được, người trúng Khấp Huyết đã rất lâu rồi. Trước đây đã dựa vào gì để cầm cự mạng sống?”

“Đan dược.”

“Đan dược gì?”

“Không biết.” Hộ Long Sơn Trang gánh vác trọng trách của Hộ Long, hẳn không thể tiết lộ bất kỳ tin tức có khả năng làm bại lộ sơn trang.

Phượng Triều Hoa liếc hẳn bằng nửa mắt nói: “Nếu như ngươi chết, sẽ không còn ai lo cho sống chết của nàng ta.”

Long Thất kinh hãi, “Ngươi không thể...”

“Sao ta lại không thể?” Phượng Triều Hoa cười khê, “Ngươi cũng đã nhìn ra, Trường Phong nguy cơ trùng trùng, bản thân ta cũng khó tự bảo vệ, làm gì còn thời gian để quản lý cả việc sống chết của nàng ta.”

Lời lẽ hồ hững vô tình, khiến cho người nghe rất đổi cảm phần.

Long Thất tức giận trán nổi đầy gân xanh siết chặt quả đấm. Có thể thấy, hắn đang cực lực kiềm chế cơn tức giận trong người. Đột nhiên phun ra thêm một búng máu.

Phượng Triều Hoa xem xét sắc mặt lúc này của hắn, lạnh nhạt nói, “Cách địa phương này một trăm dặm có một sườn đồi, ngươi có thể tự mình tới đó mà tự sát.”

Long Thất lau máu nơi khóe miệng, sắc mặt rất khó coi.

“Dù sao đi nữa, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ hai ngày thôi. Thay vì sống mà bị hành hạ, không bằng chết đi cho êm xuôi mọi chuyện.”

Long Thất run rẩy giật giật khóe miệng.

Bất thành linh dưới lầu vang vọng lên tiếng thét lên.... “Cứu mạng với công tử!”

Long Thất nghe tiếng liền biến sắc, đề khí muốn bay ra cứu người.

Phượng Triều Hoa lập tức phong bế huyết đạo của hắn, ném lại một câu ‘Không muốn phun hết máu mà chết thì đừng sử dụng nội lực nữa’ sau đó nhảy ra cửa sổ.

Nhưng khi Phượng Triều Hoa giương mắt nhìn về phía phương hướng cầu cứu thì thấy không phải cảnh giằng co với nhau, mà là một đôi huynh muội tương thân tương ái chân thành mỉm cười với nàng.

Long Hiểu Vân lôi kéo Long Liễm Thần cười hăng hắc chạy đến trước mặt Phượng Triều Hoa nói: “Kính hỉ không?”

Phượng Triều Hoa liếc qua nam thanh niên đang cố gắng kiềm chế nụ cười với vẻ mặt không cảm xúc, không vui nói, “Có kính vô hỷ.”

Long Hiểu Vân nín tay áo Phượng Triều Hoa làm nũng nói, “Đừng vậy mà, ta tìm được tam ca rồi nè!”

“Ngươi có thể lựa chọn cách thức khác để diễn tả vui sướng trong lòng.” Phượng Triều Hoa nói.

“Hắc hắc...” Long Hiểu Vân le lưỡi cười gượng hai tiếng, cúi đầu tỏ vẻ nàng biết sai rồi.

Phượng Triều Hoa hết nói nổi lắc lắc đầu, nhìn Long Liễm Thần nói, “Huynh tới đúng lúc lắm, một bệnh nhân, một thiên kim yếu ớt, tất cả đều giao lại cho huynh.”

“Bệnh nhân?” Long Hiểu Vân ngạc nhiên nói.

“Tên thị vệ kia của ngươi.”

Long Hiểu Vân kinh hãi, “Sao Long Thất lại bị bệnh chứ!” Long Thất kia chính là một Long Thất có võ công cao cường không gì làm không được! Sao lại trở thành bệnh nhân?

Nhưng biểu hiện của Long Liễm Thần thì vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên y sớm đã biết chuyện của Long Thất.

Vỗ vỗ đầu tiểu muội mình, Long Liễm Thần nói: “Đừng lo lắng, hắn sẽ không sao.”

Long Hiểu Vân gật gật đầu, nhưng trên mặt vẫn không hết vẻ lo lắng.

“Ta cho rằng lần gặp mặt kế tiếp sẽ tái ngộ ở Nam Lăng.” Long Liễm Thần nhìn Phượng Triều Hoa nói.

Phượng Triều Hoa nhú mày, “Huynh xuất hiện ở nơi này, ta cũng thật bất ngờ.” Theo lý thuyết, hắn sớm nên đến Nam Lăng rồi mới đúng.

“Trên đường đi qua nơi này, thuận đường ghé lại thăm bạn cũ.” Long Liễm Thần đơn giản giải thích.

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng, cũng không để ý nói, “Xem ra, người đến Trường Phong bái phỏng ‘bạn cũ’ quả thật không ít, ngay cả Long huynh cũng gia nhập trong hàng ngũ đó à.”

Long Liễm Thần cũng cười, nụ cười ấm áp như gió xuân, “Phượng huynh cũng đến bái phỏng bạn cũ sao?”

Phượng Triều Hoa nhìn tới một người giang hồ tay cầm đại đao đi vào khách điếm Thiên Nhất, lạnh nhạt nói, “Cứ cho là thế đi.”

Lúc này, từ sau lưng truyền đến giọng nói oang oang.... “Thất thiếu, thật không ngờ nhanh như thế đã được gặp lại huynh!”

Phượng Triều Hoa nghe tiếng quay đầu lại nói: “Thật là trùng hợp.”

Long Hiểu Vân ngược lại héch mũi lên, lớn tiếng ‘hừ’ lại nói: “Không có trùng hợp đâu! Ai biết được có phải mấy người âm thầm đuổi theo hay không?”

“Êh.... Tên tiểu tử này....” Đột nhiên thấy người bên cạnh nàng thì Kim lão tam bị nghẹn lời, miệng há to đến có thể nhét vừa quả trứng vịt.

Kim lão đại vội vàng hành lễ với Long Liễm Thần, “Xin ra mắt...”

“Không cần. Lễ lớn này đợi sau khi gặp được đại ca ta rồi hãy làm.” Long Liễm Thần ý vị sâu xa nhìn Kim lão đại.

Kim lão đại thoáng kinh ngạc ngay sau đó nói, “Dạ, Nhị gia.”

“Sao lại thành Nhị...”

“Lão Tam!” Kim lão đại khiển trách.

Kim lão tam tức khắc vội vàng ngậm miệng, mặc dù hắn vẫn không hiểu tại sao Kim lão đại lại khiển trách hắn.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa gửi cho Long Liễm Thần nụ cười vô cùng bí ẩn, nói: “Em ruột của lão đại Long đứng đầu mười hai trại sáu tỉnh Tây Nam, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

44. Q.2 - Chương 44: Ghi Nợ Ân Tình

Long Liễm Thần gặp phải tình hình này biểu hiện tương đối bình tĩnh, “Đều là bằng hữu cũ, cần gì khách khí như thế?”

“Tam ca, các người đang giở trò quỷ gì vậy?” Về mặt Long Hiểu Vân mờ mịt không thua gì Kim lão tam. Tam ca thân thiết nhất của nàng đã trở thành anh em với đầu lĩnh cường đạo từ khi nào vậy chứ?

Long Liễm Thần vỗ vỗ lưng của nàng, “Đi vào rồi nói.”

“Nhị gia, ngài và Thất thiếu từ từ nói chuyện. Chúng tôi đi đăng ký phòng trước.” Kim lão đại nói.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu ý bảo họ cứ tự nhiên. Nếu không phải trông thấy Hiểu Vân một thân một mình đi lung tung ở trên đường mà Long Thất lại không đi theo nàng, hắn sẽ không xuất hiện, càng sẽ không suýt nữa bại lộ thân phận. Bọn họ chạm mặt nhau ở chỗ này không có trong kế hoạch của hắn, mà để Phượng thất nhìn thấy lại là thêm việc ngoài ý muốn trong việc ngoài ý muốn.

***

Bên trong phòng.

“Không phải huynh nói Long Thất ở đây sao?” Long Hiểu Vân ngạc nhiên hỏi.

Phượng Triều Hoa cũng có chút nghi ngờ. Người đâu rồi?

“Tự rời đi rồi.” Long Liễm Thần nói.

“Nhiệm vụ của hần là phải luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ muội, tại sao một tiếng cũng không nói mà bỏ đi như vậy?”

Long Liễm Thần suy nghĩ một chút rồi nói như thật, “Có lẽ đột nhiên có việc gấp.”

“Nhưng....”

“Muội còn chưa nói cho ta biết tại sao không nghe lời ta chạy tới nơi này hả?”

“A..... Cái này....Muội.....” Long Hiểu Vân bắt đầu cắn đầu ngón tay, nhìn Phượng Triều Hoa cầu giúp đỡ.

Nhưng Phượng Triều Hoa lại chuyên chú nhìn ngoài cửa sổ, không hề có ý định giải vây giúp nàng.

“Phượng huynh có thể tránh đi một lát được không?” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa nghe thấy thế, mi đen nhếch lên, hai hàng lông mày nhíu lại, ánh mắt mang theo nghi ngờ hờ hững nhìn về phía ý nói: “Cái gì?”

“Ta có vài lời muốn nói riêng với muội ấy.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa thu lại phiền môi thản nhiên nói, “Đi đi. Nói xong rồi thì tiện thể thuê riêng cho nàng ta một gian phòng.” Giọng nói tương đối độ lượng.

Long Liễm Thần kinh ngạc. Y thật sự nghe không hiểu hay giả bộ không hiểu?

“Còn có vấn đề gì sao?” Phượng Triều Hoa thể hiện vẻ mặt ‘ta rất vui lòng giúp một tay’.

Khóe miệng Long Liễm Thần giật mạnh mấy cái, hơi thất vọng nói, “Không có.” Sau đó xách bọc y phục túm Long Hiểu Vân ra khỏi cửa phòng.

“Không cần phải thế, muội tự đi được.” Long Hiểu Vân vừa giùng giàng vừa nhấm về phía Phượng Triều Hoa kêu lên, “Thấy chết mà không cứu không phải là quân tử. Đường đường là Phượng Thất thiếu như huynh tại sao lại nhẫn tâm lại thờ ơ nhìn một cô gái yếu đuối bị ức hiếp...”

Long Liễm Thần nghe vậy, khẽ cười nói một câu: “Hần không phải là quân tử.” Nói xong liền trực tiếp mang Long Hiểu Vân đi.

Phượng Triều Hoa đối với đánh giá của y chỉ duy trì mỉm cười, sau đó treo một thẻ bài ‘miễn làm phiền’ ở ngoài cửa rồi đóng cửa lại. Tiếp theo trèo lên giường ngủ.

Nếu tối nay nhất định không thể ngủ thì lúc này dĩ nhiên nên tranh thủ thời gian để ngủ bù.

***

Nhắc tới cũng khéo, Long Liễm Thần lại ở phòng chữ Thiên số hai đối diện với Phượng Triều Hoa. Mặc dù cách bốn cánh cửa cộng thêm một hành lang, nhưng động tĩnh bên trong cánh cửa đối diện vẫn vang rõ mồn một vào tai Phượng Triều Hoa.

“Lập tức thu dọn y phục. Ta phái người đưa muội trở về.” Giọng nói của Long Liễm Thần.

“Muội không muốn!”

“Không phải do muội quyết định.”

“Tam ca..... ” Long Hiểu Vân bắt đầu cầu khẩn, “Huynh đừng đuổi người ta về mà. Người ta phải trải qua biết bao nhiêu gian nan cực khổ mới đến được nơi này, tại sao huynh..... tại sao có thể như vậy chứ.”

Gian nan cực khổ? Phượng Triều Hoa đỏ khóc đỏ cười. Xem ra bản thân nàng đã phải chịu hơn mười năm khổ cực rồi.

“Đừng giả bộ! Phượng thất không thể nào để uội chịu khổ.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy, hài lòng nhếch miệng. Đây đúng là một câu tiếng người.

“Sao huynh biết hẳn sẽ không dễ muội chịu khổ?”

“Hắn không phải loại người như vậy.”

“Không thể nhìn bề ngoài của con người đâu. Nói không chừng hẳn chỉ được cái mã ngoài....”

“Không nên quên ân phụ nghĩa.”

“Người ta không phải ý đó!”

Hồi lâu sau, Phượng Triều Hoa không nghe được tiếng trả lời của Long Liễm Thần nữa, lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ. Xảy ra chuyện gì sao?

Đột nhiên, phía đối diện truyền đến tiếng đánh nhau ầm ầm.

Phượng Triều Hoa tập trung nghe một lát, rất nhanh đã xác định được quân địch tới cũng không nhiều vì vậy trở người ngủ tiếp.

Bất ngờ cửa bị đá văng ra.

Phượng Triều Hoa nhíu nhíu lông mày, mặt không biến sắc vẫn nhắm mắt nằm trên giường như cũ.

“Đừng tới đây, nếu không... ”

“Tam ca, huynh có bị thương không?” Giọng nói của Long Hiểu Vân vô cùng lo lắng.

Long Liễm Thần lắc đầu, dùng ánh mắt ý bảo nàng bình tĩnh đừng nóng vội, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào tên áo đen bịt mặt đang uy hiếp Long Hiểu Vân.

“Nếu người dám đi về phía trước nửa bước, thì hãy chuẩn bị nhận xác cô ta đi!” Tên áo đen hung ác nói.

Mặt Long Liễm Thần vẫn không có cảm xúc, mắt không chớp nhìn chăm chăm tên áo đen, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Tên áo đen bị hắn nhìn đến hoang mang, từ từ lui về phía sau, uy hiếp nói, “Đừng tới đây!”

“Ngu ngốc! Người không thấy tam ca ta không nhúc nhích sao? Có yêu cầu gì mau nói ra!” Long Hiểu Vân có vẻ như không một chút sợ hãi nào.

“Câm miệng! Nói nhiều thêm một câu nữa ta sẽ tiến người đi gặp Diêm Vương!” Tên áo đen thẹn quá hóa giận, hai mắt vì tức giận mà trợn lên, căm hận nhìn chăm chăm Long Liễm Thần giống như có huyết hải thâm thù với hắn.

Long Hiểu Vân vội vàng ngậm chặt miệng, chỉ sợ chọc giận đoán kiếm trước cổ kia.

Long Liễm Thần nhíu lại mày kiếm bình tĩnh nói, “Trước giờ chúng ta chưa từng gặp mặt.” Nhưng vì sao cặp mắt kia lại chứa đầy thù hận sâu đậm vậy?

“Tất nhiên người chưa từng gặp ta.” Tên áo đen cười lạnh, “May nhờ mệnh ta lớn, không để cho gặp người, bằng không, ta sớm đã thành vong hồn dưới kiếm của ma đầu người rồi!”

“Vậy thì ta thật là sơ sót. Thật bất hạnh cho người.”

“Là bất hạnh của người!”

Phượng Triều Hoa thấy thế không vui nhíu nhíu lông mày, nhặt đoản kiếm kia lên quan sát một hồi lâu rồi mở miệng nói, “Ta đã thấy một thanh đoản kiếm giống thanh của người như đúc.”

45. Q.2 - Chương 45: Ai Mới Là Người Thắng

Tên áo đen nghe vậy liền biến sắc, sợ hãi nhưng quật cường nhìn Phượng Triều Hoa trân trân, tựa như uy hiếp tựa như van xin, còn mang theo một chút đáng vẻ thấy chết không sờn.

Phượng Triều Hoa hứng thú nhếch môi, cười như không cười nhìn chăm chăm vào hắn thân nhiên nói, “Đáng tiếc ta đã quên là gặp ở nơi nào rồi.”

Tên áo đen nghe vậy môi dưới hơi run run, yết hầu động đậy vài cái, thở phào nhẹ nhõm rất rõ ràng.

Long Hiểu Vân cầm lấy đoản kiếm lật qua lật lại nghiên cứu một lúc lâu, nói: “Đoản kiếm không phải đều như vậy à?”

Long Liễm Thần cũng không nhìn ra đoản kiếm này độc đáo ở chỗ nào. Ánh mắt toát lên vẻ nghi ngờ nhìn người nào đó.

Phượng Triều Hoa coi như không nhìn thấy nỗi nghi ngờ của bọn họ, trịnh trọng nói, “Ta muốn người này.”

“Được! Coi như trả lại nhân tình cho huynh.” Long Liễm Thần sáng khoái nói.

Long Hiểu Vân không đồng ý kéo kéo vạt áo y, muốn nói lại thôi.

Phượng Triều Hoa cúi đầu cười nhạt, “Muốn trả nhân tình nhanh như vậy sao? Nhân tình của Phượng thất đầu phải dễ trả như vậy. Hắn, ta nhất định phải giữ lại mặc kệ huynh có đồng ý hay không. Về phần nợ nhân tình hôm nay huynh thiếu ta lại là chuyện khác.”

“Nè, sao lại có người bá đạo như huynh vậy chứ?” Long Hiểu Vân khiêu nại.

Long Liễm Thần ghì Long Hiểu Vân lại ý bảo nàng đừng nhiều lời, sau đó nói với Phượng Triều Hoa: “Bất chấp việc phải dùng võ lực?”

Phượng Triều Hoa từ chối cho ý kiến.

“Huynh nên biết quanh cái khách điểm này có rất nhiều người của ta.” Ánh mắt Long Liễm Thần như chứa hàn tinh, đôi con ngươi thâm thúy đen như mực khóa chặt khuôn mặt của Phượng Triều Hoa, như muốn soi xét một công tử tuyệt thế qua hình ảnh phản chiếu từ đôi mắt kia, nhưng phát hiện ra nơi đó chỉ có một hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng, không sợ hãi.

Phượng Triều Hoa nhướng mắt nhìn thẳng vào mắt y với vẻ mặt bình tĩnh, trong giọng nói hờ hững còn mang theo ý cười, như thể cũng chẳng màng để ý đến, “Có lẽ huynh không biết rằng cái khách điểm này là của ta.”

Bốn mắt giao nhau tựa như sấm sét vang dội, một sắc bén một lạnh nhạt, nhưng đều mang theo khí thế ‘tuyệt đối không nhường bước’.

Long Liễm Thần trầm ngâm một hồi lâu đột nhiên rũ mắt cười nhẹ một tiếng, nói: “Huynh thắng rồi.”

“Tam ca!” Long Hiểu Vân cuống đến phát khóc. Người kia muốn giết huynh ấy, tại sao lại có thể dễ dàng bỏ qua?

Long Liễm Thần khẽ lắc đầu nói: “Đừng lo lắng! Thất thiếu sẽ không để cho hắn có cơ hội ám sát ta lần thứ hai.”

“Tại sao lại khẳng định như vậy?” Câu hỏi không phải của Long Hiểu Vân mà là của Phượng Triều Hoa.

Long Liễm Thần không trả lời mà hỏi lại, “Ta nói đúng không?”

Phượng Triều Hoa nhướng mắt lên bất ngờ khiến cho bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt lúc này của y so với sự sắc bén ban nãy đã trở nên rất nhạt nhưng lại mang theo sự tin tưởng tuyệt đối. Điều này khiến cho nàng có phần khó tiếp nhận.

Phượng Triều Hoa vì muốn che giấu sự bối rối mà khẽ nghiêng người, giả vờ quan sát tên áo đen, ngoài miệng lại thân nhiên nói, “Không sai, ta sẽ không cho hắn có cơ hội ám sát huynh lần nữa.”

“Đa tạ.” Long Liễm Thần nói xong liền lui Long Hiểu Vân rời khỏi phòng của Phượng Triều Hoa.

Cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa, Phượng Triều Hoa mới xoay người lại ngơ ngác nhìn đầm đầm cánh cửa đối diện một hồi lâu mới chậm rãi đóng cửa.

Người nào thắng?

Nàng sao? Không có. Mặc dù nàng đã giữ lại được tên áo đen, nhưng đã phá vỡ nguyên tắc khi không nắm chắc toàn bộ tuyệt sẽ không hứa hẹn của mình, nhưng lại đồng ý hứa hẹn với y. Nói cho cùng y mới là người thắng.

Phượng Triều Hoa nghĩ đến đây không khỏi cười khổ. Mình chưa từng mất khống chế như thế? Chỉ vì không muốn phụ lòng tin tưởng của y nên đã dễ dàng đưa ra lời hứa, hơn nữa còn tuyệt đối không hối hận....

“Muốn chém muốn giết cứ mặc sức! Cho dù ngươi có tra khảo ta, ta cũng sẽ không tiết lộ nửa chữ!” Tên áo đen nói.

Phượng Triều Hoa hoàn hồn. Không khỏi quýnh lên khi bỗng dưng phát hiện mình vẫn nhìn chăm chăm vào hắn như mất hồn.

Phượng Triều Hoa hơi có vẻ xấu hổ ho nhẹ một tiếng nói: “Sau khi trả lời mấy vấn đề của ta ngươi có thể đi.”

Tên áo đen hừ lạnh một tiếng, không có chút cảm kích nào.

“Tại sao muốn ám sát y?”

“Bởi vì y đáng chết!”

“Là y đáng chết, hay do bản thân ngươi cho rằng y đáng chết?”

Tên áo đen mím môi không nói.

Phượng Triều Hoa thấy thế cầm đoản kiếm lên, ngón cái ấn nhẹ lên hình bán nguyệt nhô ra chỗ chuôi kiếm.

Vèo một tiếng, đoản kiếm chùng một thước trong nháy mắt hóa thành thanh kiếm dài ba thước, vô cùng sắc bén.

Sắc mặt tên áo đen đại biến từ từ trắng bệch.

“Tuy Lý Đức Thiên là quan văn nhưng rất thích sưu tầm binh khí. Mà thanh đoản kiếm này là thứ ông ta hài lòng nhất trong số binh khí ông đã sưu tầm, cũng rất được nữ nhi của ông xem trọng. Vì vậy lúc nàng ấy đến tuổi cập kê, Lý Đức Thiên đã tặng đoản kiếm...”

“Đừng nói nữa!” Tên áo đen gào lên. Trên mặt không có tức giận và sợ hãi, mà chỉ có đau thương. Là đau thương khôn nguôi.

“Ngươi cho rằng thảm kịch diệt môn của Lý gia là do Long Kiếm Vân gây ra, cho nên muốn giết y.”

“Ngươi biết thì sao? Khi ta quyết định tới đây giết hắn thì đã chuẩn bị sẵn cái chết rồi!”

Phượng Triều Hoa khẽ nghiêng đầu nói: “Nếu ngươi đã nhặt được đoản kiếm này, vậy chứng tỏ sau khi Lý gia gặp chuyện không may ngươi mới chạy tới phủ quận trưởng. Làm sao có thể xác định Long Kiếm Vân là người huyết tẩy phủ quận trưởng?”

Tên áo đen nghi hoặc nhìn Phượng Triều Hoa, “Sao ngươi biết đoản kiếm là ta nhặt được ở phủ quận trưởng?”

Phượng Triều Hoa thần nhiên liếc hắn một cái rồi nói: “Lúc ta chạy tới phủ quận trưởng thì thấy Minh Nguyệt đang chuẩn bị dùng thanh đoản kiếm này tự vẫn nên ta đã đánh bay nó.”

“Ngươi cứu nàng ấy? Nàng ấy chưa chết?”

“Đúng. Ta đã cứu nàng ta. Nàng ta chưa chết.” Phượng Triều Hoa cố gắng trấn an tâm tình kích động của tên áo đen.

“Nàng đang ở đâu?”

“Một nơi an toàn.”

“Rốt cuộc nàng ở nơi nào?” Tên áo đen quắc mắt nhìn nàng trừng trừng.

Phượng Triều Hoa nói: “Trả lời ta. Tại sao ngươi cho rằng Long Kiếm Vân là sát thủ?”

“Nàng đang ở đâu?” Tên áo đen chỉ khẳng khái hỏi tung tích của Minh Nguyệt.

“Trả lời ta. Tại sao ngươi cho rằng Long Kiếm Vân là sát thủ?” Phượng Triều Hoa cúi kính buộc tên áo đen trả lời một cách trực tiếp.

Tên áo đen giật mình ngay sau đó liền trả lời, “Ta nhặt được một khối ấn Kỳ Lân Như Ý ở nơi đó. Chủ nhân của nó ngoại trừ tổng trại chủ Long Kiếm Vân của mười hai trại sáu tỉnh Tây Nam ra, còn có thể là ai?”

Giờ khắc này, Phượng Triều Hoa chợt có chút hận cho sự nhạy cảm của mình. Nếu như nàng không thể phân biệt rõ Long Kiếm Hi chính là Long Kiếm Vân thì tốt biết bao.....

46. Q.2 - Chương 46: Võ Tay Kết Thành Đồng Minh

Đêm đến, Phượng Triều Hoa nằm trên giường lăn qua trở lại trần trọc không yên. Đối với Long Kiếm Vân, nàng có một loại tình cảm hiểu nhau không cần lời nói. Tận đáy lòng không muốn tin y là người khởi xướng thảm án diệt môn của Lý gia. Bất kể là Long Kiếm Hi khiếm tốn lễ độ ở Kinh Thành hay là hiệp khách Long Kiếm Vân đã cải tạo tất cả sơn tặc của mười hai trại sáu tỉnh Tây Nam đổi thành cướp của người giàu giúp cho người nghèo khó, đều là một người đáng giá để kết giao.

Một người tự tin chừng chạc quang minh lỗi lạc, từ hành vi lẫn cử chỉ đều thể hiện rõ là một người đàn ông lịch lãm, tại sao nội tâm lại tồn tại sự khát máu tàn bạo như vậy chứ?

Trăm mối tơ vò mà vẫn không có cách giải quyết, cuối cùng Phượng Triều Hoa quyết định nói chuyện với Long Kiếm Vân xem thế nào. Nhanh chóng mặc y phục tử tế rồi đi đến gõ cửa phòng đối diện.

“Ta chờ huynh đã lâu.” Long Liễm Thần mở cửa, dáng vẻ rất bình tĩnh, nhưng nhẹ khước mắt khép hờ, ý cười trên mặt mang theo chút ngông nghênh.

Đó là nụ cười đặc thù của y. Mặc dù không thường biểu lộ ở trước mặt mọi người nhưng Phượng Triều Hoa vẫn nhận ra được.

“Đã vậy thì ta cũng không cần quanh co lòng vòng nữa.” Sau đó, Phượng Triều Hoa gọn gàng dứt khoát hỏi, “Thảm án diệt môn toàn gia tiên quận trưởng Lý Đức Thiên của Nam Lăng một năm trước có liên quan đến huynh không?”

“Nếu như ta nói không liên quan huynh sẽ tin sao?”

“Có thể.”

Long Liễm Thần hơi kinh ngạc, cảm thấy ngoài ý muốn đối với khẳng định của y, “Sao khẳng định như thế? Ta có thể nói dối huynh.”

Phượng Triều Hoa cười khẽ, rũ mắt xuống nói: “Ta tin tưởng rất nhiều chuyện, mặc dù ta không có cách nào chứng minh những chuyện đó là đúng. Tin tưởng không cần có lý do, nếu cần, vèn vèn chỉ cần một phần ăn ý là đủ.” Phượng Triều Hoa nói đến đây nhượng mắt nhìn Long Liễm Thần: “Con người luôn phải có lòng tin, mà trong chuyện này ta lựa chọn tin tưởng huynh.”

Long Liễm Thần nghe vậy cũng cười, đó là nụ cười hiểu ý giữa quân tử với nhau, còn mang theo sự bộc trực thẳng thắn chỉ thuộc về bằng hữu, “Nghe huynh nói như vậy, sao ta còn không biết xấu hổ mà nói dối đây?”

Phượng Triều Hoa nhượng mày từ chối cho ý kiến.

“Có thể mượn Ắn Kỳ Lân Như Ý xem một chút hay không?”

Phượng Triều Hoa gật đầu, dẫn y vào gian phòng của mình, sau đó mở ra Ắn Kỳ Lân Như Ý mà tên áo đen để lại cho y xem. Nàng không hề kinh ngạc đối với việc y biết ngọn nguồn của chuyện này. Nếu nàng có thể nghe được cuộc đối thoại giữa hai huynh muội bọn họ, tất nhiên y cũng có thể nghe được nàng và tên áo đen kia nói chuyện.

Khi khối Ắn Kỳ Lân Như Ý đột nhiên xuất hiện trước mắt thì Long Liễm Thần bị kinh ngạc dọa cho nín thở, hẳn không thể ngờ mọi chuyện hoàn toàn vượt quá dự liệu của mình. Khối Ngọc Ắn này không phải là đồ nhái, mà tuyệt đối là đồ thật, không thể giả được.

“Huynh làm sao vậy?” Phượng Triều Hoa cảm thấy bất ngờ với phản ứng của y.

Long Liễm Thần cảm giác lòng bàn tay mình đổ mồ hôi lạnh, siết chặt quả đấm, cực lực ổn định cảm xúc để tránh bản thân đừng run lên.

Phượng Triều Hoa thấy y không đáp lời thì hỏi, “Khối Ngọc Ắn này là của huynh sao?”

Long Liễm Thần cúi đầu lưỡng lự một hồi, cuối cùng nhắm mắt lại vô cùng nặng nề trả lời, “Đúng vậy.”

Phượng Triều Hoa hít sâu một hơi bình tĩnh kể lại chuyện Ngọc Ắn và mối liên hệ giữa thảm án diệt môn của Lý gia với nó, “Vào ngày Lý gia bị diệt môn nó đã xuất hiện ở hiện trường.”

“Ta biết.”

“Nếu như hung thủ không phải huynh thì xin hãy cho ta một lời giải thích.”

“Nếu phải thì sao?”

Phượng Triều Hoa nhìn y gần từng chữ nói, “Ta sẽ không nương tay.” Diệt trừ từ trên xuống dưới mấy chục mạng người của Lý gia không nói, chỉ riêng việc một lượng lớn quan lương bị trộm đi cũng đủ để cho nàng cảm thù hung thủ đến tận xương tủy rồi.

Lần ôn dịch này không chỉ khiến dân chúng Nam Lăng chịu đủ mọi hành hạ, ngay cả cây cối cũng bị tàn phá chịu không thấu, ruộng vườn không kịp gieo giống, đất đai không có lấy một ngọn cỏ, cây non đã trưởng thành hoặc hoa mẫu chỉ đợi thu hoạch cũng đều không chịu nổi độc hại của bệnh dịch. Chết cũng đã chết, nên nát đều đã nát, một hạt thóc cũng không thu được. Nếu như có thể tìm được số lượng lớn quan lương kia thì dân chúng Nam Lăng đã được cứu rồi. Ít nhất, số người bị chết đói sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Cho dù hung thủ là một trong năm vị nghĩa huynh nàng cũng sẽ ‘đại nghĩa diệt thân’, tuyệt đối không nương tay.

Long Liễm Thần như đang đi lạc vào cõi tiên đột nhiên cất lời nói: “Không phải ta.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy mừng rỡ không thôi, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Phải biết rằng, đại nghĩa diệt thân không giống loại lời nói oanh liệt, mặc dù Long Kiếm Vân không phải là người thân của mình nhưng phải tiếp nhận chuyện y là hung thủ và đồng thời đứng ở phía đối địch với y cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Phượng Triều Hoa thu hồi suy nghĩ, quay trở lại chuyện chính nói, “Cho ta một lời giải thích. Vì sao Ngọc Ắn của huynh lại xuất hiện tại hiện trường hung án?”

Lúc này Long Liễm Thần mới giấu đi cảm xúc thật của mình lạnh nhạt nói, “Ngọc Ắn bị trộm.”

Nghe vậy, đáy mắt Phượng Triều Hoa thoáng qua sự thất vọng, nói: “Rất cuộc huynh vẫn nói dối ta.”

Long Liễm Thần không có phản bác chỉ bình tĩnh đến khác thường.

Phượng Triều Hoa mím môi một cái rồi ngược mắt lên nhìn y nói: “Theo ta được biết, mười hai trại chủ của sáu tỉnh Tây Nam chỉ nhận Ngọc Ắn không nhận người. Cho dù bây giờ huynh là tổng trại chủ hơn nữa có uy tín nhất định trong lòng bọn họ, nhưng không thấy Ngọc Ắn bọn họ sẽ không nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của huynh. Kỳ quặc chính là, trong vòng một năm trở lại đây, mười hai trại chưa từng xảy

ra bất kỳ cuộc nội chiến nào, mệnh lệnh của huynh cũng vẫn được thi hành.” Nàng dừng một chút rồi lại nói, “Nếu đã có lòng lừa gạt thì tại sao không chọn một cái cớ thông minh một chút?”

Long Liễm Thần hơi kinh ngạc, “Huynh điều tra ta?”

Phượng Triều Hoa nhướn mày, “Như nhau thôi.”

“Đáng tiếc ta không thu hoạch được gì.”

“Ngược lại những chuyện mà ta điều tra được cũng không khó bị phát hiện.”

“Chúng ta huề nhau.”

Phượng Triều Hoa bĩu môi không đồng tình, lập tức lái sang chuyện khác lạnh nhạt nói, “Ta tin tưởng huynh không phải là hung thủ, nhưng nếu huynh không thể giải thích được tại sao Ngọc Ẩn lại xuất hiện ở hiện trường hung án, ta chỉ đành phải giao huynh cho quan phủ để quan phủ tra xét đúng sai phải trái.”

Long Liễm Thần nói, “Hiện tại ta chỉ có thể giải thích với huynh rằng: Ngọc Ẩn bị trộm.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy cũng không muốn phí lời nữa, dồn khí ở đan điền tùy thời chuẩn bị ra chiêu.

“Ta không muốn giao thủ với huynh.”

“Huynh có thể lựa chọn khoanh tay chịu trói.”

Long Liễm Thần cười khẽ, nói: “Hoặc là cùng huynh hợp tác, cùng nhau điều tra chân tướng sự tình để tìm quan lương bị mất trộm về.”

Phượng Triều Hoa giật mình, “Lời này là thật sao?”

“Chuyện về Ngọc Ẩn quả thực ta còn có điều che giấu, nguyên nhân chân chính ngày sau ta sẽ thẳng thắn nói với huynh.”

“Quân tử nhất ngôn.”

“Tứ mã nan truy.”

Phút chốc, hai người vỗ tay kết thành liên minh. Sau đó cả hai đều im lặng. Bên trong phòng rơi vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Long Liễm Thần hơi mất tự nhiên nói, “Đa tạ huynh dọc đường đi đã chăm sóc uội muội của ta.”

“Không có gì. Nàng ta là một đứa trẻ ham chơi.” Phượng Triều Hoa nhất thời khó thích ứng với cuộc trò chuyện này nên cũng có chút lúng túng.

Long Liễm Thần cười nói, “Tính tình muội ấy bướng bỉnh cỡ nào, ta đây hiểu rõ.”

“Nhưng cho dù bướng bỉnh cũng không ảnh hưởng đến việc nàng khiến người khác yêu thích.” Về mặt Phượng Triều Hoa có chút cứng chiều.

Long Liễm Thần lúng túng nói, “Ta đã hứa hôn Hiểu Vân cho người khác rồi. Mặc dù vẫn chưa nói uội muội biết nhưng mà đối phương đã nhận định muội ấy...”

Phượng Triều Hoa trợn trừng hai mắt, lặng im một hồi lâu mới hoàn hồn nói: “Huynh đã hiểu lầm. Ta chỉ đối đãi với nàng ấy như muội muội mà thôi.”

Long Liễm Thần nghe mà ái ngại. Đúng là tự mình đa tình. Sau đó dùng tay phải che miệng ho khan vài tiếng nói: “Sắc trời không còn sớm nữa.”

“Không tiễn.” Biểu tình của Phượng Triều Hoa có vẻ thích thú trên cột.

Long Liễm Thần khẽ gạt đầu rồi vội vã rời đi, bóng lưng có chút chật vật.

Sau khi đóng cửa lại, Phượng Triều Hoa nhẹ giọng thì thầm nói: “Có ai mà không tùy hứng? Ai cũng có sự tùy hứng của riêng mình, chỉ là có người bởi vì đơn giản nên cứ tùy tiện, nhưng có người thì lại kiềm

chế. Có lẽ bản thân nàng ta có thứ mà mình không có cũng nên....”

47. Q.2 - Chương 48: Đại Kế Cướp Lương

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa thoáng mỉm cười, nói tỉnh như không, “Cũng giống như chuyện hái hoa tặc, đều là hiểu lầm.”

Đối với hành vi vô lại của người nào đó Trương Viễn coi như mắc diếc tai ngơ, chỉ đành hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục dây dưa nữa.

Long Liễm Thần bật cười, người có thể trợn mắt nói dóc mà vẫn thản nhiên như thế, tuyệt đối chỉ có mỗi Phượng thất này. Nhưng mà, y không hề giống loại người có lòng tham không đáy, tại sao hết lần này tới lần khác cướp phạm nhân của Trương Viễn để đổi tiền thưởng chứ? Tiêu Khang Diễn∞ đàn Lê Quý Đôn

Trần Minh Hiên cũng cảm thấy lạ nhìn sang Phượng Triều Hoa, một người lúc đối mặt với mọi chất vấn vẫn có thể tỉnh táo đến cảnh giới như thế, không phải lòng dạ quá sâu, thì chính là thật sự vô tội. Phượng thất không giống loại thứ nhất, nhưng tuyệt đối cũng chẳng phải là loại thứ hai.

Đối mặt với sự tò mò lẫn nghi hoặc của mọi người, Phượng Triều Hoa vẫn đứng đưng coi như không thấy.

Lúc này, nhờ có sự giúp đỡ của nhiều người làm ở khách điểm, Long Hiểu Vân đã dọn lên một bữa ăn sáng vô cùng thịnh soạn.

“Canh hạt sen tổ yến, canh phỉ thúy nhân ba món, cá viên luộc Trường Phong, cá trích hấp, cháo nhừ thập cẩm. Ủm, đầy đủ rồi.” Long Hiểu Vân hài lòng gật đầu.

Phượng Triều Hoa lấy làm kinh ngạc, “Nhìn có vẻ rất ngon.” Thật không ngờ nha đầu này lại có tài nấu nướng giỏi như vậy.

Long Hiểu Vân hất mặt kiêu ngạo nói, “Dĩ nhiên rồi. Tài nấu nướng của ta có thể sánh với ngự....”

“Đừng ba hoa nữa. Người ta chỉ nói nhìn có vẻ rất ngon.” Long Liễm Thần kịp thời ngăn chặn nàng để tránh bại lộ thân phận.

Long Hiểu Vân vội vàng che miệng, ngay sau đó cười nói, “Mau ăn đi, ăn xong rồi bàn chánh sự tiếp.”

“Chánh sự?” Phượng Triều Hoa không hiểu ‘chánh sự’ theo lời nàng là có ý gì.

“Mở đại hội đó. Hôm nay tam ca ta sẽ mở hội nghị cùng với những thủ lĩnh cường đạo của sáu tỉnh Tây Nam.” Long Hiểu Vân nói.

“Ta đâu có nói dẫn muội tham gia.” Long Liễm Thần đánh vỡ ảo tưởng mơ mộng của người nào đó.

“Muội cũng đâu cần huynh dẫn đi!” Long Hiểu Vân liếc xéo huynh trưởng mình, chạy đến cạnh Phượng Triều Hoa nói: “Công tử, ta là thư đồng của huynh, huynh sẽ không bỏ rơi ta, đúng không?”

Phượng Triều Hoa đang tính mở miệng thì Long Hiểu Vân lại nói, “Ta sẽ nấu nhiều món ngon cho huynh! Chỉ làm ột mình huynh ăn thôi.”

Trần Minh Hiên nghe vậy thì khóe miệng không kiềm được giật giật, sắc mặt cũng không tốt cho lắm.

Phượng Triều Hoa cười nói, “Ta chỉ quen ăn uống đạm bạc.”

“Huynh...” Long Hiểu Vân tức lên, “Tam ca không dẫn người ta đi, huynh cũng vậy nữa, ý là sao chứ?”

Phượng Triều Hoa liếc nhìn Trần Minh Hiên, bí ẩn nói, “Sẽ có người nguyện ý dẫn thay.”

“Ai?”

“Ngoại trừ ta và Tam ca của người ra, ở đây còn ai mà người quen thuộc?”

“Trần Minh....Trần đại ca!” Long Hiểu Vân mừng rỡ, vội vàng phóng tới bên cạnh Trần Minh Hiên, nịnh nọt nói, “Trần đại ca, huynh sẽ dẫn ta đi, đúng không?”

Trần Minh Hiên liếc liếc Phượng Triều Hoa, nói: “Ừ, ăn xong sẽ dẫn cô đi, cô đi chuẩn bị hành lý trước đi.”

“Chuẩn bị hành lý? Không phải mở hội nghị ở đây sao?”

“Nếu không muốn ta dẫn cô đi, thì cô khỏi cần chuẩn bị hành lý nữa.” Trần Minh Hiên nói.

Long Hiểu Vân vội vàng lắc đầu, “Mọi người cứ ăn trước.” Nói xong co cẳng chạy.

“Nàng ta không ăn sao?” Phượng Triều Hoa ngạc nhiên nói.

Long Liễm Thần cười khê, “Huynh xem ở đây còn chỗ cho con bé sao?”

Phượng Triều Hoa chưng hửng, đột nhiên cảm thấy, có người ca ca như vậy cũng không phải là điều may mắn.

***

Sau đó, năm người chia ra ba hướng. Trần Minh Hiên dẫn theo Long Hiểu Vân bị lừa mà vẫn chẳng hay biết gì đi Nam Lăng. Trương Viễn đi quan nha Nam Lăng điều tra sổ ghi chép ở quan phủ có liên quan tới việc mất quan lương vào một năm trước. Còn Phượng Triều Hoa và Long Liễm Thần thì đi tới một nơi trong rừng cây rậm rạp.

“Tại sao phải chọn chỗ này làm nơi gặp mặt?” Phượng Triều Hoa không hiểu hỏi.

“Bí mật.”

“Đúng là có hơi quá bí mật rồi đó.”

Long Liễm Thần cười nói, “Càng bí mật càng tốt, chuyện hôm nay ta muốn làm chính là không thể để mọi người nhìn thấy.”

Đang nói thì ba huynh đệ Kim Sa trại đến, sau đó, các trại chủ của mười hai trại cũng đều nối nhau đi tới.

“Khấu kiến tổng trại chủ.” Mọi người đều đồng thanh hô lên.

Long Liễm Thần giơ tay tiếp nhận lời chào của bọn họ, sau đó nói, “Hôm nay triệu tập mọi người tới đây, là muốn hợp mưu làm một việc buôn bán lớn.”

“Tổng trại chủ xin phân phó.”

“Theo tuyến báo, sắp tới triều đình sẽ phái người đưa quan lương đến Nam Lăng, đề phòng nửa đường bị cướp, triều đình đã chia quân lương thành bốn nhóm vận chuyển vận lương từ bốn tuyến đường khác nhau. Lần này vận lương không giống như trước, áp tải lương đều là cấm y vệ, ai cũng đều có võ công cao cường.”

“Cấm y vệ thì có làm sao! Chỉ cần một câu nói của thủ lĩnh, chúng tôi sẽ liều mạng cướp về cho người.” Người lên tiếng chính là Kim lão tam xưa nay luôn nghĩ sao nói vậy.

Long Liễm Thần nói: “Ừ, người có lòng như vậy rất tốt. Nhưng chuyện cướp lương lần này sự việc trọng đại, chúng ta phải có kế hoạch chu toàn, nếu không, rất có thể sẽ dẫn tới tai họa khó lường.”

Kim lão tam rùng người, nghiêm trọng thế sao?

Long Liễm Thần lại nói, “Bốn tốp quan lương chia ra sẽ đi qua Kim Sa trại, Liên Vân trại, Cửu Long trại và Bạch Thủy trại. Trong khoảng thời gian cướp lương, trại chủ của bốn trại kể trên cần phải quản lý huynh đệ dưới trướng của mình, không cho phép bất luận kẻ nào dùng bất kỳ lý do gì để xuống núi đánh cướp.”

“Hả?” Mọi người đều ngó ra, thủ lĩnh có chủ ý gì?

“Tám trại còn lại chia ra bốn hướng, chia nhau mai phục ở bốn tuyến đường. Trước khi quan lương đi qua địa bàn của chúng ta, phải cướp được quan lương, sau đó đi tắt bằng đường nhỏ bằng tốc độ nhanh nhất vận chuyển quan lương cướp được về Nam Lăng, đến Nam Lăng rồi sẽ có người tiếp ứng các người.” Long Liễm Thần nói.

“Muốn dùng tất cả quan lương cướp được lần này để phân phát cho dân chúng chạy nạn ở Nam Lăng sao?” Kim lão đại hỏi.

Long Liễm Thần gật đầu.

“Vậy thì không cướp nữa là được, cần gì bày chuyện dư thừa.” Kim lão tam nói.

Kim lão đại khiển trách, “Lão đại tự có tính toán.”

Long Liễm Thần tán thưởng nhìn Kim lão đại, sau đó nói với mọi người, “Có ai không muốn tham dự lần hành động này, có thể thôi lui ngay từ bây giờ.”

Không có người nào lên tiếng.

“Rất tốt.” Long Liễm Thần lấy ra ấn Kỳ Lân Như Ý giơ lên cao nói: “Ngọc Ẩn ở đây, mọi người nghe lệnh.”

Mọi người cùng nhau quỳ xuống.

“Trong vòng nửa tháng, nhất định phải đưa bốn nhóm quan lương đến được Nam Lăng.”

“Tuân lệnh!”

Sau đó, mọi người rối rít rời đi. Trong rừng cây chỉ còn lại Phượng Triều Hoa và Long Liễm Thần.

Trầm mặc một hồi lâu, Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói, “Ta cũng có phần khó hiểu như Kim lão tam.” Có thể thấy, mục đích cuối cùng của y cũng giống như quan phủ, đều muốn đưa lương thực an toàn đến Nam Lăng, vậy tại sao y phải tốn nhiều công sức như thế?

48. Q.2 - Chương 49: Lạc Đường

“Trong số cấm y vệ có người bị mua chuộc nhưng ta không biết đó là kẻ nào.”

“Có người muốn cướp lương?” Phượng Triều Hoa vô cùng bất ngờ. Vậy mà nàng lại không hề hay biết một chút gì về tin tức này.

Long Liễm Thần gật đầu, “Nếu như ta không xuống tay trước thì quan lương cũng sẽ bị người khác cướp đi. Đến lúc đó, một mẻ lương thực cũng sẽ không được vận chuyển đến Nam Lăng. Hơn nữa, bởi vì bốn tuyến đường sẽ đi qua địa bàn bốn sơn trại của ta, nếu như ta đoán không sai, sau khi bọn họ cướp lương xong sẽ đem tội trạng đổ hết cho người của sơn trại.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy không khỏi ca ngợi, “Hay lắm. Ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế trước!” Đột nhiên nàng nhìn thoáng qua thấy ấn Kỳ Lân Như Ý trên tay y. Lúc này mới lý giải được những chuyện kỳ quái lúc trước.

Long Liễm Thần thấy Phượng Triều Hoa nhìn chằm chằm Ngọc Ẩn như có điều suy nghĩ thì trong lòng chợt căng thẳng nhưng trên mặt vẫn không hề biến sắc, dùng vẻ bình tĩnh để chống đỡ.

“Có thể cho ta xem một chút không?” Phượng Triều Hoa hỏi.

Long Liễm Thần hơi ngạc nhiên nhưng ngay sau đó cười nói, “Tất nhiên rồi.” Hắn nói xong thì đưa Ngọc Ẩn cho Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa quan sát tỷ mỉ pho tượng Kỳ Lân hồi lâu rồi mới trả lại cho y, sau đó từ trong ngực lấy ra một khối Ngọc Ẩn khác, lạnh nhạt nói, “Hai khối Ngọc Ẩn giống nhau như đúc.”

Long Liễm Thần gật đầu, “Không sai. Ấn Kỳ Lân Như Ý có hai khối.”

Phượng Triều Hoa nói: “Tối hôm qua huynh nói khối trên tay ta là của huynh.”

Long Liễm Thần ngược mắt nhìn Phượng Triều Hoa. Ấy vậy nói, “Xin lỗi.”

“Nhất định huynh biết chủ nhân của khối Ngọc Ẩn này là ai.” Phượng Triều Hoa không chớp mắt nhìn chăm chăm vào y, không cho phép y lảng tránh.

Đáy mắt của Long Liễm Thần thoáng hiện lên vài tia đau thương, nhỏ giọng nói, “Thảm án của Lý gia không liên quan gì đến người này.”

“Trước khi chân tướng rõ ràng thì ai cũng có thể là hung thủ.” Phượng Triều Hoa nói.

“Người đã chết rồi cũng tính sao?” Long Liễm Thần hỏi ngược lại.

Lòng Phượng Triều Hoa chợt run lên khi nghe giọng nói chứa đầy đau thương của y vang lên. Nhưng ngay sau đó nàng khôi phục như bình thường lấy lại bình tĩnh nói, “Xin lỗi. Ta chỉ muốn tìm ra hung thủ để tìm quan lương về, vì vậy đã vô ý mạo phạm người đã khuất.”

Long Liễm Thần không đáp lời ngay mà im lặng hồi lâu mới thản nhiên nói, “Huynh có biết rằng Kỳ Lân cũng được chia ra đực và cái không? Đực là Kỳ, cái là Lân. Trên tay huynh chính là Lân ẩn mà khối còn lại trên tay ta là Kỳ ẩn.”

Long Liễm Thần nói đến đây thì dừng lại một lát mới nói tiếp, “Thật ra thì Long Kiếm Hi mới là tên thật của ta, Long Kiếm Vân là tên của đại ca ta. Năm đó huynh ấy mới dẫn chân vào giang hồ, cơ duyên trùng hợp nên đã kết giao với Nghiêm Tông Miếu tổng trại chủ tiền nhiệm của mười hai trại sáu tỉnh Tây Nam. Khi đó Nghiêm lão trại chủ đã gần bảy mươi không còn sống lâu nữa, hơn nữa dưới gối lại không có con, nên đã truyền vị trí chủ trại cho đại ca đồng thời cũng truyền ấn Kỳ Lân Như Ý này lại cho huynh ấy. Ấn Kỳ Lân Như Ý chia thành Kỳ ẩn và Lân ẩn. Kỳ làm chủ, Lân làm phó. Nhưng chúng huynh đệ trong trại không biết những nội tình này, đều cho rằng ấn Kỳ Lân Như Ý chỉ là một khối Ngọc Ẩn.”

“Đại ca huynh giao Kỳ ẩn cho huynh?”

“Ừ. Thật ra đại ca ta không quan tâm đến vị trí trại chủ. Bởi vì không đành lòng cự tuyệt sự nhờ vả của Nghiêm lão trại chủ trước lúc lâm chung nên mới tiếp nhận ấn Kỳ Lân Như Ý.”

“Cho nên sau đó đại ca huynh trực tiếp giao Kỳ ẩn cho huynh để huynh ngồi vào vị trí tổng trại chủ, còn mình thì giữ lại Lân ẩn.” Phượng Triều Hoa nói tiếp.

Long Liễm Thần gật đầu, lại nói: “Bởi vì chỉ có người thân cận với lão trại chủ biết mới trại chủ gọi là Long Kiếm Vân, chính vì vậy ta quyết định mượn tên của đại ca để hành tẩu giang hồ. Mà huynh ấy thì dùng tên giả.”

“Tên gì?” Phượng Triều Hoa ngừng thở. Đột nhiên nàng có một loại dự cảm rằng mình biết người đại ca này của y....

Long Liễm Thần kinh ngạc nhìn nàng nói: “Vân Tiêu Dao.”

Phượng Triều Hoa như bị mộng du, nhắm mắt lại khổ sở thì thào gọi, “Tam ca...”

“Huynh biết đấy, ba năm trước đại ca đã qua đời. Thảm án của Lý gia không thể nào do huynh ấy làm được.”

“Cho dù huynh ấy còn sống cũng không thể là do huynh ấy gây ra.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần nói: “Rất dễ nhận ra rằng có người trộm Ngọc Ẩn của đại ca rồi cố tình vu khống hãm hại người của mười hai trại.”

Phượng Triều Hoa gật đầu rồi đột nhiên nhíu mày nói: “Vậy ai là người biết rõ ngọn nguồn giữa huynh ấy và mười hai trại đây? Ngay cả ta và năm vị nghĩa huynh khác cũng không biết....”

“Đây chính là mục đích hôm nay ta dẫn huynh tới nơi này.” Long Liễm Thần nói: “Đại ca đã từng nói cho ta biết, vì để tránh phiền toái không cần thiết huynh ấy gửi Lân ẩn ở trên tay một người.”

“Người nào?”

“Thiên Thủ Quan Âm....Tần Phi yến.”

“Nàng ta?” Phượng Triều Hoa kinh hãi, “Không phải nàng ta đã mất tích lâu rồi sao?”

Long Liễm Thần lắc đầu, “Mất tích chỉ là nguy trang thôi. Nàng ta đã bị hủy dung.”

Lúc này Phượng Triều Hoa mới hiểu ra mọi chuyện. Khó trách sau khi Tần Phi Yến vô cớ biến mất Nhị ca cũng chẳng có đau buồn gì nhiều.

“Sau khi nàng ta bị hủy dung đại ca đã đưa nàng đến một nơi bí ẩn trị liệu, đồng thời dùng Luân Ấn làm tín vật đính ước để lại cho nàng.”

Nói đến tín vật đính ước thì sắc mặt Long Liễm Thần rất cổ quái. Mặc dù chỉ thoáng qua trong chớp lát nhưng Phượng Triều Hoa vẫn nhận ra điểm này. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra tín vật đính ước trong gia tộc của các huynh là một vật khác, đúng không?”

Long Liễm Thần nhượng mảy từ chối cho ý kiến. Ngay sau đó lại nói, “Nhưng mặc kệ nói thế nào, nếu đại ca nguyện ý giao Luân Ấn cho nàng ta, điều này đã chứng tỏ nàng ta đối với đại ca mà nói rất quan trọng.”

Phượng Triều Hoa nhượng nhượng mảy ý bảo đã hiểu rõ, sau đó liền trở lại chuyện chính, hỏi, “Tần Phi Yến ở gần đây sao?”

Long Liễm Thần khẽ gật đầu nhìn chung quanh, nói: “Đi theo ta.” Dứt lời, hai người cùng đi về phía rừng sâu.

***

Hai người đi lòng vòng trong rừng rậm một hồi lâu, sau đó dường như bắt đầu chỉ quanh quẩn mãi một chỗ. Rất hiển nhiên cả hai đã bị lạc đường.

Phượng Triều Hoa dừng chân ngẩng đầu nhìn xem sắc trời rồi nói: “Nghỉ ngơi một lát trước đi. Đợi sau khi trời tối có sao, chúng ta dựa vào chòm sao Bắc Đẩu tìm đường ra.”

Long Liễm Thần cũng ngừng lại thở dài nói, “Ở nơi quen thuộc như vậy mà bị lạc đường, chuyện này thật kỳ quái.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày, “Trước kia huynh đã tới nơi này rồi sao?”

“Không chỉ một lần.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa nghe vậy thì càng nhíu chặt chân mày. Đột nhiên hai mắt nàng lóe sáng, vận khí tung người bay lên trên cành cây.

Đối với hành động bất ngờ của y Long Liễm Thần cũng rất khó hiểu, nhưng trong lòng biết y làm như vậy nhất định là có nguyên do. Vì vậy cũng vận khí bay lên theo.

Chỉ chớp lát, hai người đứng chung một cành cây nên có chút chật chội đành phải tựa sát vào nhau, dường như còn có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

“Sao huynh cũng lên đây?” Phượng Triều Hoa đột nhiên nghiêng đầu, ánh mắt vô tình chạm phải sống mũi cao thẳng của y, còn mũi của mình thì lại rất không khéo chạm vào bờ môi y.

49. Q.2 - Chương 50: Cao Thủ So Chiêu

Phượng Triều Hoa lặng người một lúc mới ý thức được tư thế như vậy thật hết sức mập mờ, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng từ lòng bàn chân xuyên thấu đi lên đến tận mặt.

“Lên để nhìn xem trong hồ lô của huynh bán thuốc gì?” Long Liễm Thần vẫn vô tư không cảm thấy có gì không đúng, lúc nói chuyện có vẻ rất tự nhiên. Người bình thường có lẽ sẽ không được bình tĩnh như thế. (*mưu tính chuyện gì)

Khi hơi thở của Long Liễm Thần xông vào mũi thì Phượng Triều Hoa theo thói quen ngửa ra sau tạo khoảng cách giữa hai người, nhưng cũng vào lúc này thì bị trượt chân giẫm vào khoảng không, cả người ngã ngửa về phía sau.

Long Liễm Thần hoảng hốt, tay trái rất nhanh bắt được cổ tay nàng, tay phải thì vịn lấy thân cây.

Vốn là trong lúc ngã xuống hai chân Phượng Triều Hoa đã nhanh chóng đạp lên thân cây, cố gắng mượn phản lực của nó để thực hiện cú lộn ngược ra sau để vững vàng đáp xuống đất. Nhưng đột nhiên lại bị y lôi kéo cản lại.

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ đành phải dời lực dưới chân đi, nửa thân bên phải nhanh chóng lật lên ổn định cơ thể.

Long Liễm Thần thấy Phượng Triều Hoa đã đứng vững mới thở phào một hơi, nửa đùa nửa chế nhạo nói, “Đang yên lành lại từ trên cây ngã xuống. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, Phượng huynh sẽ phải bị giang hồ chê cười rồi.”

Đối mặt với sự chế nhạo của tên đầu sỏ gây chuyện phía trên thì cho dù là ‘tâm lạnh như nước’ của Phượng Triều Hoa cũng không nhịn được biến thành ‘sôi trào mãnh liệt’.

Sau khi Phượng Triều Hoa oán thăm một phen mới thừa dịp bất ngờ trở tay bắt lấy cổ tay Long Liễm Thần, dùng sức kéo xuống, sau đó mượn phản lực bay lên không. Thế cục ngay lập tức biến hóa!

Long Liễm Thần không ngờ Phượng Triều Hoa sẽ ‘lấy oán báo ân’ nên không phòng bị chút nào, cứ như vậy bị kéo xuống khỏi cành cây. Nhưng dù sao y cũng không phải là người bình thường. Long Liễm Thần dựa vào lực phản ứng cực nhanh và bản lĩnh tuyệt hảo, tay trái lật một cái bắt lấy tay Phượng Triều Hoa trước khi nàng kịp thu tay về.

Lúc này hai chân Long Liễm Thần lơ lửng trên không, cả thân thể hoàn toàn dựa vào lực cánh tay của Phượng Triều Hoa mà treo giữa không trung. Thần thái trên mặt cũng tương đối an nhàn. Rõ ràng là y cố ý, cố ý muốn dùng sức nặng của thân thể để kéo Phượng Triều Hoa xuống.

Lực tay của Phượng Triều Hoa tuy rằng mạnh hơn những cô gái bình thường khác, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là đàn bà con gái nhỏ bé, chỉ dựa vào lực một cánh tay để ‘gánh vác’ một đấng mày râu thì tất nhiên vẫn có độ khó nhất định. Ít nhất cũng không thể nào thoải mái được. Điểm này được chứng minh từ những giọt mồ hôi trên trán nàng.

Hai người cứ giằng co lúc lên lúc xuống như vậy, ước chừng qua nửa khắc, cánh tay Phượng Triều Hoa bắt đầu đau nhức. Hiển nhiên là nàng sắp không chịu được nữa rồi.

Về mặt Long Liễm Thần thì rất đắc ý, dường như còn rất vui sướng. Nhưng qua ánh mắt sắc bén cùng với huyệt ấn đường hơi hơi nhú cũng đủ chứng minh y đang trong trạng thái đề phòng cao độ.

Phượng Triều Hoa ảo não nhíu mày, ánh mắt thoảng ngược lên nhìn góc trên bên phải, lập tức liền có chủ ý. Chân phải nhẹ nhàng di động ngoắc lấy một chạc cây, tay trái đặt bên hông. Nàng khẽ gọi một tiếng, “Long huynh.”

Long Liễm Thần nghe tiếng thì ngẩng đầu lên cười vui vẻ, “Giữ vững....Hơ....”

Bỗng nhiên trên cổ Long Liễm Thần có thêm một vòng vải trắng. Một đầu vải trắng ở trên tay Phượng Triều Hoa còn một đầu khác lại như một con Du Long quấn thật chặt trên đỉnh cây.

Tầm vải trắng phóng tới quá nhanh, nhanh đến nỗi mắt cũng không kịp nháy, nụ cười trên mặt cũng không kịp thu hồi, tất cả đều chỉ xảy ra vào lúc gió nổi lên. Điều này làm cho Long Liễm Thần luôn luôn bình tĩnh có chút ứng phó không kịp khiếm cho tươi cười và kinh ngạc cùng xuất hiện trên mặt kết hợp với nhau có vẻ vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng giống như tầm vải trắng từ trong tay Phượng Triều Hoa bay ra, Long Liễm Thần phản ứng cũng nhanh kinh người. Luống cuống và kinh ngạc chỉ trong thoáng chốc, thay vào đó là đòn phản công vô song.

Long Liễm Thần nhếch đôi môi mỏng, lớn tiếng nói, “Không ngại đánh sáng khoải một trận chứ?” Lời còn chưa dứt thì đã xuất ra trường kiếm, trong chớp mắt tầm vải trắng bị chém đứt thành hai đoạn.

Cùng lúc đó cánh tay Phượng Triều Hoa cũng thoát khỏi sự trói buộc của y, phi thân lui về phía sau nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hai người đứng đối diện nhau, một người tay cầm trường kiếm, một người thì tay không tác sát.

Long Liễm Thần thấy thế liền dùng sức hất thanh kiếm về phía gốc cây bên cạnh cách đó không xa, rất quân tử bỏ đi vũ khí của mình nói: “Như vậy mới công bằng.”

Phượng Triều Hoa nhếch nhẹ môi cười nói: “Huynh đã từng nói ta không phải là quân tử.” Dứt lời, hai tay đồng thời phát lên, một đám lá liễu như lưỡi kiếm sắc bén phóng về phía Long Liễm Thần.

Dường như Long Liễm Thần cũng không có gì bất ngờ đối với ‘hành vi tiểu nhân’ của Phượng Triều Hoa, cởi áo ngoài xuống làm vũ khí ngăn cản thế tới mãnh liệt của lá liễu. Đang lúc đắc ý thì bất ngờ người nào đó nhanh như chớp bay về phía bên cạnh với ý định muốn nhặt lấy thanh kiếm.

Long Liễm Thần thấy tình hình như vậy liền quyết định thật nhanh, xoay người một cái, bắt đầu khởi động nội lực phóng ra vô số phiến lá liễu.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi! Phượng Triều Hoa âm thầm buồn bực, không thể không bỏ kiếm để tự vệ, cấp tốc phi thân né tránh những phiến lá liễu kia.

“Có bản lĩnh!” Long Liễm Thần vỗ tay khen ngợi.

Phượng Triều Hoa mỉm cười lắc đầu, đưa tay lên từ từ mở ra nói: “Huynh lành lặn không tổn hao gì còn ta lại bị lá liễu xén mất vài sợi tóc.” Chỉ thiếu chút nữa mặt cũng bị cắt trúng rồi. Đây là lần đầu tiên nàng luận võ bị thương kể từ khi xuất đạo cho tới nay, mặc dù ‘bị thương’ chỉ là vài sợi tóc.

Long Liễm Thần nghe vậy cười to, lấy áo ngoài của mình mở ra nói: “Y phục của ta cũng bị huynh hủy rồi.”

Phượng Triều Hoa chuyển mắt nhìn sang, khi thấy rõ chiếc nút áo thứ hai trên áo ngoài của y chỉ còn lại một nửa thì không khỏi bật cười trêu ghẹo nói, “Mấy cọng tóc này của ta không đáng giá bằng áo của huynh.”

Long Liễm Thần nhướng mày, “Tổn thất của ta lớn hơn.”

“Sau khi rời khỏi đây sẽ mời huynh uống rượu.” Phượng Triều Hoa hào phóng nói.

Long Liễm Thần nghe vậy biểu tình nhìn Phượng Triều Hoa như nhìn thấy quỷ.

“Long huynh, vẻ mặt của huynh ý vị sâu xa à nha.” Phượng Triều Hoa hiếm khi dùng loại giọng điệu này nói chuyện với người khác, có vẻ hết sức gần gũi.

Long Liễm Thần nín thinh không đáp.

“Huynh sợ ta hạ độc vào trong rượu huynh sao?”

Long Liễm Thần nặng nề lắc đầu, nói với vẻ mặt nghiêm túc, “Ta sợ huynh bắt ta trả tiền.”

50. Q.2 - Chương 51: Chim Độc

Long Liễm Thần nặng nề lắc đầu, nói với vẻ mặt nghiêm túc, “Ta sợ huynh bắt ta trả tiền.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy khé miệng giật giật mấy cái, nhìn y chằm chằm một hồi lâu mới ung dung nói, “Từ trước đến giờ ta uống rượu miễn phí nên tất nhiên sẽ không cần huynh phải trả tiền.” Nàng nói xong bắt đầu đi tìm nhánh cây khô chuẩn bị nhóm lửa.

Long Liễm Thần sững sờ mất một lúc sau đó mới sực tỉnh. Sản nghiệp của Nam Lăng vương nhiều vô số, quán trà quán rượu trải rộng khắp cả nước, y lại là nghĩa tử của Nam Lăng vương thì tất nhiên uống rượu ở quán nhà mình không cần phải chi bạc rồi.

Long Liễm Thần nghĩ đến đây tâm tình tốt hơn hẳn nhếch môi bắt đầu mong đợi cùng Thất thiếu nâng cốc hàn huyên.

“Ngồi xuống nghỉ một lát đi. Cũng không biết tối nay sẽ gặp phải chuyện gì.” Trong lúc nam nhân nào đó vẫn còn đang mất hồn, Phượng Triều Hoa đã nhóm lên một đồng lửa.

Long Liễm Thần hoàn hồn nói: “Ta đi bắt thú rừng.”

“Khoan đã.” Phượng Triều Hoa nhướn mắt nói: “Bây giờ chúng ta lạc đường mà huynh còn đi bắt thú rừng lung tung như vậy thì không hay lắm đâu.”

Long Liễm Thần nghe vậy mới ý thức được vấn đề căn bản nhất.....Họ đang lạc đường.

“Vậy bây giờ làm sao? Cũng không thể cứ để đói bụng như vậy chứ?” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa có phần không dám tin tưởng hỏi, “Huynh rất đói?”

Long Liễm Thần nhướn mày suy nghĩ một chút, môi mỏng khẽ mở phun ra một lời giải thích mà hiện tại y có thể cho là hợp lý nhất, “Thói quen.”

“Thói quen?” Về mặt Phượng Triều Hoa kỳ quái.

Long Liễm Thần từ chối cho ý kiến ngược mắt lên nhìn sắc trời rồi nói: “Sắp đến giờ lúc ta dùng bữa tối rồi.”

Phượng Triều Hoa tặng cho y một cái liếc mắt, thản nhiên nói, “Vậy phải uất ức huynh một đêm rồi.”

Long Liễm Thần nghe vậy lúng túng ho khan hai tiếng nói: “Không uất ức đâu.” Nói xong liền lộ vẻ tức giận ngồi xuống bên cạnh đồng lửa.

Hai người đều trầm mặc.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Long Liễm Thần thấy sắc trời đã bắt đầu từ từ tối hẳn liền nói, “Bây giờ là thời điểm chim quay về tổ. Ta phụ trách dụ chúng tới, huynh phụ trách tóm bọn chúng.”

“Làm thế nào để dụ chúng tới?” Phượng Triều Hoa thật tò mò.

Long Liễm Thần cười thần bí rồi đặt tay phải lên khoe miệng, ngay tức khắc từng hồi tiếng chim hót thanh thúy vang lên.

Phượng Triều Hoa cảm thấy rất đổi bất ngờ, “Huynh biết khẩu kỹ!”

Long Liễm Thần nhướn mày không trả lời.

Phượng Triều Hoa đứng dậy, đột nhiên nghĩ ra một kế cười nói, “Huynh dẫn dụ bầy chim tới sau đó chúng ta đồng thời động thủ. Chỉ giới hạn trong một chiều xem ai bắt được nhiều chim hơn, thấy sao?”

“Thú vị.” Long Liễm Thần nhếch môi cười nói: “Chỉ là, ta có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Dùng ‘Nhàn hoa lạc địa’ tuyệt kỹ độc môn của huynh.”

Phượng Triều Hoa run môi hỏi, “Huynh muốn ta dùng võ công khổ luyện nhiều năm để bắt chim?”

“Khẩu kỹ của ta cũng khổ niệm rất nhiều năm mới đạt tới cảnh giới như vậy.” Long Liễm Thần nói.

Việc này có thể đánh đồng sao? Mặc dù ở trong lòng Phượng Triều Hoa xem thường nhưng vẫn vui vẻ đồng ý nói: “Được! Ta dùng ‘Nhàn hoa lạc địa’, nhưng huynh không được gian lận. Nghe tiếng ‘Nhất kiếm lạc cửu thiên’ của huynh là độc nhất vô nhị đã lâu, không biết chúng ta so tài thì ai sẽ thắng ai.”

“Thử rồi sẽ biết.” Nói xong, Long Liễm Thần bắt đầu gọi bầy chim đến.

Chỉ chốc lát sau chim chóc từ bốn phương tám hướng bay tới nhiệt liệt đáp lại tiếng kêu gọi của Long Liễm Thần mà riu rít không ngừng, giống như ca ngợi khẩu kỹ của y là tuyệt diệu, là tuyệt luân.

Hai người thấy thế nhìn nhau cười một tiếng rồi bất ngờ đồng thời ra chiêu.

Phượng Triều Hoa trong nháy mắt vận khí bay vút lên khiến từng mảnh từng mảnh lá cây tách khỏi nhánh cây bay tứ tung giữa không trung. Một khắc trước bầy chim còn bồng bồng sức sống trong nháy mắt đã thu hồi lại giọng hót thanh thúy, dừng lại đôi cánh đang bay múa, rơi rụng như hoa bay, cả bầy đều thanh thản im lìm.

Long Liễm Thần ở bên kia cũng đang thi triển chiêu thứ nhất của ‘Nhất kiếm lạc cửu thiên’.....‘Thiên lý quy nhất’, vể lên một dấu chấm hoàn mỹ.

Phượng Triều Hoa đếm những con chim trên đất sau đó liền vỗ tay khen, “Một kiếm trúng chín mục tiêu*. ‘Nhất kiếm lạc cửu thiên’ của Long huynh quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Long Liễm Thần chau mày, có chút không hiểu lời nói của hắn, “Từ trước đến ta giờ luôn cố gắng đạt tới ‘thập toàn thập mỹ’.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy có chút ngây ngốc nhưng rất nhanh đã hiểu lời thuyết minh của y, lần nữa đếm chim trên đất rồi nói: “Tổng cộng có mười chín con, mới vừa rồi ta phát ra mười phiến lá cây, hơn nữa không có một phiến nào lãng phí.”

Long Liễm Thần nghe nói vậy thì chân mày bỗng dưng nhíu chặt lại, “Huynh dùng lá cây?”

“Có vấn đề gì sao?” Phượng Triều Hoa cảm thấy phản ứng của y có chút không giải thích được.

“Ta sử dụng kiếm mà huynh lại dùng lá cây? Ta cho là trước khi chúng ta động thủ đã thỏa thuận.”

“Đúng là chúng ta đã thỏa thuận, hơn nữa cũng đã làm được.” Về mặt Phượng Triều Hoa rất thản nhiên.

“‘Nhàn hoa lạc địa’ chứ không phải là ‘Nhàn diệp lạc địa’.” Long Liễm Thần nhấn mạnh chữ ‘Diệp’ như muốn nhắc nhở cái vấn đề chơi xấu của người nào đó.

Về mặt Phượng Triều Hoa vô cùng nghi hoặc đang muốn hỏi rõ ràng thì chợt hiểu ra. Ngay sau đó cười lớn tiếng, trêu ghẹo nói, “Ta cũng rất muốn dùng hoa nhưng đáng tiếc nơi này chỉ có lá cây.”

Long Liễm Thần tương đối bất mãn với hành động giả ngây giả dại của người nào đó, cao giọng nói, “Bất tạ Hàn Mai, do huyền băng (băng có màu đen) ngàn năm của đáy hồ Thiên Trì và nước hợp lại mà thành, bền chắc không thể gãy.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy liền che giấu nụ cười trên môi, đang muốn giải thích, chợt một có ý niệm thoáng qua trong đầu, vì vậy nàng đổi ý, cúi đầu trầm mặc, chỉ chốc lát sau ngược mắt lên cổ làm ra vẻ nặng nề khẩn trương hỏi, “Tại sao huynh biết? Chuyện này ở trên giang hồ là một bí mật mà.”

Long Liễm Thần há miệng chuẩn bị trả lời thì bất ngờ thấy được vẻ trêu chọc ở đáy mắt người nào đó, bỗng dưng nhíu lại hai mắt hỏi: “Vốn không có ‘Bất tạ Hàn Mai’, đúng không?”

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng thẳng thắn nói: “Có lẽ nó thật sự tồn tại nhưng ta không có.”

“Khá lắm, Phi Oanh các, lại dám bán tin tức giả cho ta.” Long Liễm Thần nói xong sắc mặt cũng đồng thời thể hiện vẻ không vui.

Tứ ca sắp xui xẻo rồi. Trong lòng Phượng Triều Hoa nói thầm như thế nhưng thái độ lại có chút hả hê.

“Trở về vấn đề chính đi! Chúng ta mỗi người đánh rớt mười con chim, nhưng trên đất chỉ có mười chín con thôi.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần nghe vậy mới nhận ra mình vừa mới mất hồn, lại nói ra loại lời nói vô căn cứ rằng ‘Nhàn hoa lạc địa’ chứ không phải là ‘Nhàn diệp lạc địa’. Bỗng dưng vẻ mặt hóa đá, sắc mặt tím tím xanh xanh thật khó coi.

Phượng Triều Hoa ttậy thế liền hiểu ngầm trong lòng. Nàng có nguyên tắc cầm nắm có chừng có mực, quyết định không bỏ đá xuống giếng làm y xấu hổ nữa, tự đi thu nhặt đồng chim lại.

“Thì ra là như vậy!” Phượng Triều Hoa cầm lên một con chim đưa cho Long Liễm Thần rồi nói: “Khó trách thiếu mất một con.” Hai người đánh trúng cùng một con thật là trùng hợp.

Long Liễm Thần vừa nhìn liền cười một tiếng, “Xem ra, chúng ta vẫn khó phân thắng bại.”

Đuôi mày Phượng Triều Hoa nhướng lên, từ chối cho ý kiến. Đột nhiên nàng chau mày, ngưng mắt nhìn đồng chim chết kia, nói vô cùng nặng trịch: “Mượn kiếm dùng một chút.”

Long Liễm Thần cảm nhận được sự nghiêm túc trong lời của y, vì vậy không chút do dự đưa kiếm ra.

Phượng Triều Hoa nhanh chóng sử dụng kiếm mổ bụng chim ra nói: “Trong cơ thể chúng đều có độc.”

Long Liễm Thần đang bối vì bảo kiếm của mình hóa thân dao mổ mà bị ai không dứt thì bất ngờ nhận thấy một hiện tượng quỷ dị, trong cơ thể những con chim bình thường như thế lại có kịch độc, chỉ có một khả năng....Có người hạ loại độc này vào trong cơ thể chúng!

51. Q.2 - Chương 52: Bốn Bề Thụ Dịch*

[*Chỉ hoàn cảnh bị vây bởi nhiều kẻ thù]

Nghĩ đến đây, sắc mặt Long Liễm Thần càng thêm nặng nề, nói: “Biết được là độc gì không?”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, nàng cũng không am hiểu nhiều về độc dược, theo như lời Tứ ca hay nói chính là: bĩ thượng bất túc bĩ hạ hữu dư*. [*nhìn lên không bằng ai, ngó xuống chẳng ai bằng mình]

Long Liễm Thần nhìn nhìn chung quanh rồi đứng dậy nói, “Muốn biết là độc gì, cũng chỉ có thể nghĩ ra cách làm sao để sớm tìm được chủ nhân loài chim này trước.”

Phượng Triều Hoa nhướng mày có vẻ không tán thành, thần nhiên nói, “Thật ra thì, ta cũng không có ý định muốn biết đó là độc gì, nói cách khác...” Đột ngột dừng lại nhướng mắt, lời nói điềm tĩnh như nước, “Ta không có hứng thú về chủ nhân của nó.”

Long Liễm Thần nghe vậy nét mặt lập tức thay đổi nhàn hạ hẳn lên, ngón tay dài gãi nhẹ sống mũi, mày kiếm héch lên, đáy mắt mang ý cười, “Dường như huynh còn chưa phát giác ra mình đã trúng độc?”

Phượng Triều Hoa nhướng mắt nói: “Hoàn toàn không có.”

“Chúng ta đều tiếp xúc với những chim độc này, hơn nữa, ta đã trúng độc rồi.” Long Liễm Thần chỉ ra vấn đề.

“Huynh xác định mình đã trúng độc?” Phượng Triều Hoa nhìn mặt mày hồng hào của người nào đó, trong lòng không tin.

Lỡ tai hơi giật giật, Long Liễm Thần đảo qua đảo lại hai tròng mắt đen, nhếch môi gợi lên ý cười không rõ hàm xúc, vô cùng khảng định cất cao giọng nói, “Ta xác định mình đã trúng độc.”

Phượng Triều Hoa khẽ cau mày, đang tính vươn tay bắt mạch cho y thì chợt cảm thấy chung quanh có tiếng động, mắt phượng hơi chuyển, ngẩng đầu nhìn Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần rất bình tĩnh gạt nhẹ đầu, định thần lắng nghe động tĩnh chung quanh, phát hiện bốn phương tám hướng đều có người, vả lại võ công đều không kém, trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Long huynh, huynh ổn chứ?” Phượng Triều Hoa cũng đã nhận ra cường địch ở chung quanh, nếu như y không trúng độc, hai người liên thủ ngăn địch, thắng bại không cần nói cũng biết, nhưng tình huống lúc này xem ra....Không thể lạc quan.

Phượng Triều Hoa đột nhiên nghĩ tới hoàn cảnh bốn bề thụ địch gặp nạn ngày đó ở vách đá Tuyệt Tình, cũng kinh người như thế này, điểm khác nhau chính là, ngày đó trúng độc là nhị ca, hôm nay trúng độc là đệ đệ của huynh ấy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Phượng Triều Hoa trong nháy mắt biến đổi trắng bệch, không được, nàng không thể để bị kịch lại tái diễn!

Thấy Phượng Triều Hoa đột nhiên xuống sắc, Long Liễm Thần tưởng y bị phát độc, ấn chặt vai y, ý bảo y cứ bình tĩnh, nhỏ giọng nói, “Cố gắng chịu đựng, đừng vận dụng chân khí, ta sẽ nghĩ cách rất mau tìm được thuốc giải.”

Phượng Triều Hoa giật mình, kỳ quái nhìn y hạ thấp giọng nói, “Lời này nên để ta nói với huynh.”

Hai người đều dùng vẻ mặt không hiểu nhìn đối phương, ngay sau đó đồng thời hiểu ra thì đều thở phào một hơi, nhìn nhau cười khẽ một tiếng.

Tảng đá lớn trong lòng bỗng chốc biến thành tấm gỗ nhẹ tênh, Long Liễm Thần cảm thấy vô cùng thoải mái, nói: “Lạc đường còn bị trúng độc, xem ra hôm nay đúng là một ngày không thích hợp để săn thú.”

Phượng Triều Hoa cũng hóa giải được tâm trạng nặng nề, hé miệng mỉm cười, ôn hòa nói, “Long huynh nói vậy là sai rồi, theo ta thấy, hôm nay chính là ngày tốt để đi săn, chỉ là chúng ta có mắt không trông, chọn sai cánh rừng, vì vậy mới bất hạnh trở thành con mồi của thợ săn.”

“Phượng huynh thật cao kiến!” Long Liễm Thần vỗ tay tỏ vẻ đồng ý.

Hai người một hát một bè, thần thái thản nhiên như mây trôi nước chảy, rất ăn ý. Điều này khiến cho ‘thủ lĩnh săn bắn’ ẩn trong bóng tối sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ hai người họ không bị trúng độc?

Xung quanh đột nhiên im lìm tĩnh mịch, ngay cả tiếng kêu của côn trùng hay chim hót cũng không có.

Nhận thấy kẻ địch án binh bất động, Long Liễm Thần có phần khó xử, địch trong tối ta ngoài sáng, không phải là tình thế tốt.

Trầm ngâm một hồi lâu, Long Liễm Thần chợt nhếch môi cười, thông thả ung dung lau vết bẩn trên thân kiếm nói: “Bằng hữu, nếu đã đến đây rồi, cần gì phải nấp nấp ló ló không dám ra gặp người chứ? Chẳng lẽ tướng mạo khó coi ngại phải gặp người?”

Thủ lĩnh săn bắn đang núp trong lùm cây ở gần đó nghe mà xanh cả mặt mày.

Đối với dụng ý của Long Liễm Thần, Phượng Triều Hoa cũng ngầm hiểu, vì vậy lập tức phụ họa theo y, lần đầu tiên phá lệ cười đều nói, “Long huynh, mẹ huynh không có nói với huynh sao? Tướng mạo đẹp không phải lỗi của huynh, nhưng châm chích người khác thì là huynh không đúng rồi.”

Long Liễm Thần nghe vậy thì nhú mày, kiềm nén ý cười ra vẻ nghi hoặc hỏi, “Mẹ huynh có nói với huynh à?”

Phượng Triều Hoa quay khuôn mặt bởi vì cười mà vẹo vẹo đi, hai vai rất quy luật nhún nhún nói với người nào đó: “Không chỉ một lần.”

“Tại sao?”

“Bởi vì dạy mãi mà ta không sửa.”

Sắc mặt Long Liễm Thần cũng vẹo vẹo không ít, có lẽ bản thân cảm thấy rất hài lòng, vì vậy tiếp tục nén cười, vô cùng tỉnh táo gật đầu nói, “Đó không phải là lỗi của huynh.”

“Ta biết. Nhưng ta hy vọng huynh không nên phạm phải sai lầm giống như ta.” Phượng Triều Hoa nói với nét mặt nghiêm túc.

Long Liễm Thần ra vẻ đồng ý gật gật đầu, hít sâu một hơi cố dần ý cười xuống bụng cao giọng nói, “Vị bằng hữu ẩn trong bóng tối kia, vừa rồi thật đắc tội, mong thông cảm bỏ qua cho.”

“Ta tin chắc kẻ đó sẽ tha thứ cho huynh.” Phượng Triều Hoa cười bổ sung, “Theo tình huống thông thường mà nói, người có tướng mạo xấu xí thì bụng dạ của họ đều rất rộng lớn.”

“Tại sao?”

“Huynh có thể dễ dàng tha thứ cho bản thân mỗi khi soi gương hằng ngày đều nhìn thấy bộ mặt xấu xí muôn đời không thay đổi của mình không?” Phượng Triều Hoa cau mày hỏi ngược lại.

Long Liễm Thần hơi ngớ ra nhưng sau đó nhanh chóng phản ứng kịp, “Không thể.”

“Nhưng bọn họ thì có thể. Chính vì vậy nên bụng dạ của họ mới rộng lớn hơn của huynh nhiều nha.”

“Huynh mới vừa nói không được lấy diện mạo để châm chích người khác.” Long Liễm Thần vạch trần điểm xấu xa của người nào đó.

Phượng Triều Hoa nhướng mày nói: “Ta cũng đã thừa nhận ta có tật dạy mãi không sửa mà.”

Mặt gã thợ săn hết xanh rồi tím, bỗng chốc như sấm sét vang dội, khí thế hào hùng như Sư Tử Hà Đông rống lên, giọng nói tức giận không ngừng run run quát: “Đủ rồi! Còn nói nhảm nữa ta sẽ độc cam các người!”

“Khoảng mười thước hướng tây nam.” Long Liễm Thần vừa dứt lời, Phượng Triều Hoa đã lập tức xuất chiêu.

“Á...” Tiếng hét thảm thiết vang dội, kế tiếp, mười mấy hắc y che mặt bủa vây tới, tay cầm lợi kiếm, thân mang sát khí.

52. Q.2 - Chương 53: Hứng Thú - Thú Tính

Thấy thế, hai người Long - Phượng lập tức dùng tư thế lưng đối lưng an toàn nhất để nghênh địch.

Ngay lúc này, một lục y nữ tử tay trái che vai phải lão đảo đi tới, đến gần hai người nói: “Dám đánh lên bốn tọa, chán sống rồi sao?”

Phượng Triều Hoa nghe xong đồng tử đột nhiên phóng đại, hai hàng lông mày nhướng lên, như có điều suy nghĩ nhìn chòng chọc vào ánh mắt lục y nữ tử.

“Phượng thất.” Đôi môi đỏ mọng của lục y nữ tử hơi nhếch, vẻ mặt hơi miệt thị, “Người đường đường là công tử phú quý không làm, chạy tới rừng sâu núi thẳm này để làm gì? Chẳng lẽ tật xấu thích xen vào chuyện của người khác lại tái phát...”

“Cô nương!” Long Liễm Thần sắc giọng cắt ngang lời ả, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười vô hại, giọng điệu chuyển sang ôn hòa nói: “Cô nương xinh đẹp như thế, lại không được ở trong khuê phòng hưởng phúc, thật là đáng tiếc. Chẳng lẽ số kiếp làm nhiều điều sai trái nên cảnh đời mới long đong.”

Lục y nữ tử bĩu môi cười khinh khỉnh nói: “Nếu như võ công cũng lợi hại như mồm mép của ngươi thì lúc này đã không bị bắt rồi.”

“Vậy sao?” Long Liễm Thần nhướng mày kiểng, bề ngoài liếc nhìn đám người áo đen, như đã có tính trước kỹ càng, khẽ cười nói, “Mặc dù các ngươi người đông thế mạnh, nhưng mà, muốn bắt chúng ta cũng không phải chuyện dễ.”

“Đã trúng Tam Nhật Túy, các ngươi không chống đỡ được bao lâu nữa đâu.” Khi lục y nữ tử nói ra lời này cũng có chút chột dạ, bởi vì sự trấn định của bọn họ khiến cho lòng ả cảm thấy không yên.

Lúc này, Phượng Triều Hoa mới lên tiếng nói chuyện sau khi đã quan sát lục y nữ tử một lúc lâu, “Tam Nhật Túy, cái tên thật thú vị.”

“Tên thuốc của nó còn thú vị hơn.” Lục y nữ tử nói với vẻ thần bí.

Phượng Triều Hoa thần nhiên nói, “Không biết nó có thể giải trừ được độc ‘Thấu cốt châm’ hay không?”

Lục y nữ tử nghe vậy liền biến sắc nói: “Ngươi đã thoa độc ‘Thấu cốt châm’?” Khó trách vai phải lại đau thế này, hóa ra không chỉ là nguyên nhân của ‘Thấu cốt châm’....

“Người lẫn lộn trong giang hồ, có ai lại không thích bôi chút độc dược lên ám khí của mình chứ?” Lúc nói chuyện, tầm mắt Phượng Triều Hoa từ đầu đến cuối không rời khỏi mặt của lục y nữ tử.

“Nhưng Phượng thất ngươi không phải người giang hồ bình thường...” Bỗng dưng lục y nữ tử ngừng lại, giọng tay lên vuốt vuốt vành tai nói: “Ngươi đã bôi độc gì?”

“Người không cần phải biết.” Phượng Triều Hoa hơi hơi nhướng mắt, tầm mắt xẹt qua từng gương mặt của đám hắc y nhân, nàng luôn giữ được phong thái điềm tĩnh ung dung, tưởng chừng như đám hổ rình mồi đang vây quanh nàng chỉ là những kẻ qua đường không liên can.

Thấy Phượng Triều Hoa không để mình vào trong mắt như thế, sắc mặt lục y nữ tử tối sầm lại, nhưng không phải biểu hiện của sự tức giận, mà là xấu hổ.

“Long huynh, ta e rằng không chịu nổi nữa.” Phượng Triều Hoa thản nhiên nói.

Long Liễm Thần hơi sững ra, ngay sau đó khản trương hỏi, “Huynh cũng bị độc phát?”

Lục y nữ tử nghe tiếng ‘Cũng’ này liền mừng rỡ, phát hiệu lệnh cho gã áo đen nói: “Bịt mắt của bọn họ, trói lại dẫn về!”

***

Mãi đến khi hai người Long - Phượng nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa thì đã bị nhốt vào một nơi thoát nhìn gần giống như địa lao.

“Sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?” Long Liễm Thần vừa hỏi vừa quan sát cảnh tượng chung quanh, cố gắng tìm ra điểm quen thuộc nào đó. Đáng tiếc, bốn phía ngoại trừ tảng đá lớn ra còn lại cũng chỉ là gạch đá, không có đầu mối nào khác.

Phượng Triều Hoa cũng quan sát một lúc lâu mới bỏ cuộc nói: “Lục y nữ tử kia gọi lên hứng thú của ta.”

“Hứng thú?” Long Liễm Thần cười với vẻ mặt mập mờ, lúc nói chuyện còn cố ý nhấn mạnh chữ ‘hứng’.

“Hứng thú.” Phượng Triều Hoa nhàn nhạt lặp lại lần nữa, nghiêng đầu cổ quái nhìn về phía y, bất ngờ bắt gặp vẻ mặt mập mờ quen thuộc, có phần khó hiểu nhướng mày, nàng đã nói gì không nên nói sao?

Hứng thú....Tính thú*! [*ham muốn tình dục]

Lúc này Phượng Triều Hoa mới hiểu ra, lập tức ném cho gã thanh niên có tư tưởng tà ác nào đó một cái liếc mắt giận dữ, nhưng nghĩ lại, hình như...Với tư cách là một “nam nhân” nàng không nên có kiểu cách phản ứng như thế. Những lúc mấy vị nghĩa huynh chế nhạo lẫn nhau như thế cũng đều vui vẻ mà.

Nghĩ vậy, Phượng Triều Hoa cố nén xúc động muốn bộc phát, cười nói, “Tính thú có một chút, nhưng hứng thú nhiều hơn.”

Long Liễm Thần nghe vậy cười to nói: “Hóa ra Phượng huynh cũng có lúc hài hước thế này.”

Phượng Triều Hoa nhún mày, bộ nàng rất khô khan sao?

“Đúng như trong lòng huynh nghĩ.” Long Liễm Thần cũng chẳng nề tình mà vạch trần.

Phượng Triều Hoa chỉ coi những lời đó như gió thoảng mây bay, nhướng nhướng hàng mày tanh tú nói: “Nơi này mới nhìn y hệt như thạch động.”

Long Liễm Thần gật đầu, nói: “Chỗ này cách rừng cây trước đó cũng không xa, nếu tính theo lộ trình thì phải là sơn trang ta quen thuộc mới đúng. Nhưng nơi này không hề giống, kể cả thể chất của tảng đá cũng khác xa với đá trong sơn trang.”

“Sơn trang nào?” Phượng Triều Hoa hỏi.

“Hộ Long sơn trang. Tần Phi Yến cũng ở đó.”

Hộ Long sơn trang! Đó không phải là địa phương đảm nhiệm trọng trách bảo vệ hoàng tộc trong truyền thuyết sao? Phượng Triều Hoa hoảng hồn giương mắt nhìn về phía Long Liễm Thần, mang theo vô số nghi ngờ mấp máy môi tính hỏi cho rõ ràng.

“Đừng hỏi, ít nhất không nên hỏi trong lúc này.” Long Liễm Thần nghiêm túc nói.

Phượng Triều Hoa kinh ngạc nhìn Long Liễm Thần hồi lâu, cuối cùng bỏ qua nói, “Huynh gặp Tần Phi Yến là dung mạo sau khi bị hủy dung sao?”

“Không. Nàng ta luôn dùng khăn che mặt.” Nữ nhi bị hủy dung mạo, tất nhiên không muốn để người ta nhìn thấy rồi.

Phượng Triêu Hoa nghe thế cong môi lên cười cười, thì thào nói: “Cái khăn tuy che được mặt nhưng không thể che được mắt người khác.”

“Có ý gì?”

“Nơi này thật sự không có một chút xíu gì đó mà huynh cảm thấy quen thuộc sao?” Phượng Triêu Hoa không trả lời vấn đề của Long Liễm Thần, ngược lại nhìn quanh khắp bốn phía.

Long Liễm Thần biết y không muốn giải thích, vì vậy cũng không hỏi tới nữa, mà trả lời, “Nơi này ngoại trừ tảng đá ra, còn có cái gì?”

Phượng Triêu Hoa nhíu mày, ánh mắt sắc bén như chim ưng lần lượt quét qua bốn phía, bỗng dừng tầm mắt dừng lại ở một nơi, khóe miệng cũng từ từ cong vút lên.

Long Liễm Thần xuôi theo tầm mắt y nhìn tới, nhưng hoàn toàn không có phát hiện gì khác thường, đối với sự vui sướng của y thật sự hơi khó hiểu.

Phượng Triêu Hoa chậm rãi đi tới trước vách đá, lấy tay sờ sờ cạnh góc đá nói: “Luôn sẽ có vài thứ không thể nào che giấu được.”

53. Q.2 - Chương 54: Người Mặt Quỷ

“Thứ gì?” Long Liễm Thần nói xong liền bước nhanh đến gần chỗ tường đá.

“Huynh xem đi. Thật ra những tảng đá này đã được thợ mài qua rồi chứ tảng đá tự nhiên sẽ không trơn nhẵn như vậy.” Lời nói sắc bén của Phượng Triêu Hoa đã chỉ rõ ra chỗ sơ hở.

Long Liễm Thần lúc này mới sực tỉnh, “Ý của huynh là, chúng ta có thể căn cứ vào thủ pháp mài đá để phỏng đoán chủ nhân của nơi này?”

“Không phải ‘chúng ta’ mà là ‘huynh’.” Phượng Triêu Hoa lại thản nhiên bổ sung, “Xưa nay ta chưa bao giờ tới nơi này, cho dù có phát hiện ra chỗ nào không đúng cũng khó mà liên tưởng đến người nào được.”

“Huynh hoài nghi chuyện này có liên quan đến Hộ Long sơn trang?”

“Là ‘huynh’ hoài nghi.” Một câu của Phượng Triêu Hoa đã nói ra lo âu trong lòng Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần nghe vậy tay khẽ run mấy cái, ngay sau đó vịn lên bức tường đá, cố gắng tìm kiếm điểm đột phá.

Sờ mãi qua nửa khắc mà vẫn không thu hoạch được gì.

Long Liễm Thần nhắm mắt lại nhíu nhíu lông mày, đưa tay ấn lên bức tường đá trượt nhẹ.

Bỗng chốc tay Long Liễm Thần giống như bị điện giật cứng ngắc, mi cũng nhắm xoắn thành một đoàn.

Rõ ràng y đã phát hiện ra cái gì đó.

Phượng Triêu Hoa há miệng đang tính hỏi, nhưng khi vẻ mặt cực kỳ rối rắm kia đột nhiên đập vào mắt nàng thì đành nhẫn nhịn xuống.

Long Liễm Thần trầm mặc chốc lát mới vô cùng nặng nề mở miệng, “Những góc cạnh ngôi sao ngoài mặt tảng đá có độ nông sâu đan xen không đồng nhất, , hoàn toàn giống y hệt với cách bày trí bên trong Hộ Long sơn trang.”

Phượng Triêu Hoa cũng không quá bất ngờ hay kinh ngạc, chỉ ‘Ừ’ nhẹ một tiếng để bày tỏ rằng nàng đã nghe được.

“Huynh thấy sao?”

“Tám chín phần là có liên quan đến Hộ Long sơn trang, nhưng tình huống có lẽ cũng không gay go như chúng ta nghĩ. Hoặc là.....” Phượng Triều Hoa trầm ngâm một hồi lâu rồi quyết định bỏ qua phần ‘lựa lời’ để nói cho qua chuyện ở phía sau chuyển thành nói thật, “Có lẽ cũng không phải là ‘có lẽ’.” Tình huống rất tệ, rất phức tạp, điểm này trong lòng y hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Cho dù có nói lời an ủi vào lúc này thì cũng có vẻ vô cùng cứng nhắc.

Long Liễm Thần khẽ cười một tiếng lắc đầu nói, “Huynh thật không thích hợp để đi an ủi người khác.”

Phượng Triều Hoa nhướn mày nhếch môi, vừa giống như hờn hờ tiếp nhận vừa giống như xì mũi coi thường.

Long Liễm Thần thấy vậy cũng không thềm để ý, chỉ cười cười, sau đó lập tức trở lại chuyện chính, “Việc cấp bách là phải mau chóng thoát thân. Chúng ta không có nhiều thời gian có thể lãng phí ở nơi này.”

Phượng Triều Hoa vẫn cúi đầu không nghe lời y nói. Híp mắt nhú chặt hai hàng lông mày, giống như đang thần thờ mà cũng có vẻ như đang trầm tư.

Bỗng dưng khoe miệng Phượng Triều Hoa thoáng qua ý cười thản nhiên nói, “Cởi y phục ra.”

“Hả?” Long Liễm Thần tưởng mình nghe lầm.

Phượng Triều Hoa ngược mắt lên nhìn y lặp lại từng chữ một, “Cởi y phục ra.”

Long Liễm Thần mang theo mối hoài nghi, có chút miễn cưỡng cởi áo ngoài ra.

Phượng Triều Hoa nhận lấy áo ngoài của y sau đó lập tức lấy đá đánh lửa ra đốt.

Rất nhanh đã xuất hiện một trận khói dày đặc, theo sát tới chính là từng đợt mùi khét.

Long Liễm Thần lập tức hiểu được dụng ý của hắn, từ trong thâm tâm tán thưởng: “Cao minh.” Trong động cháy thì khói mù nhất định sẽ tràn ra nơi thông gió, mà nơi thông gió trừ cửa động ra còn có thể là chỗ nào.....

Quả nhiên, khói mù đều cuộn lại, cuốn tràn ra một chỗ, tạo thành một hành lang mây mù.

Phút chốc ở đầu bên kia của trận khói truyền đến âm thanh tảng đá ma sát. Có thể thấy rằng cửa đá đang được mở ra.

“Phượng thất quả nhiên tức trí đa mưu. Bội phục, bội phục!” Một nam tử mặc áo tím mang mặt nạ quỷ, đập lên khói dày đặc xuất hiện trước mặt hai người Long - Phượng.

“Các hạ ở bên ngoài đã lâu không chịu vào, chẳng phải hy vọng chúng ta chỉ một con đường sáng cho người sao?” Phượng Triều Hoa hơi châm chọc nói.

Người mang mặt nạ quỷ đã ở bên ngoài lâu rồi? Long Liễm Thần kinh ngạc. Sao mình lại không cảm giác được dù chỉ là một chút.

“Huynh bị một vài chuyện làm cho phân tâm, không chú ý tới hắn là rất bình thường.” Phượng Triều Hoa nói xong lại nghiêng đầu nhìn về phía Long Liễm Thần thành thật nói, “Đây không phải là an ủi.”

Long Liễm Thần nghe vậy bật cười, đến bên cạnh Phượng Triều Hoa nói: “Chỉ bằng những lời này của huynh, ta quyết định cho dù sự việc có phát sinh đến mức nào, ta cũng sẽ không bỏ huynh lại.”

“Bây giờ chúng ta đã bị buộc ở trên cùng một thuyền, ta tưởng huynh đã sớm tính toán tốt việc ‘sống chết có nhau’ với ta rồi chứ.” Phượng Triều Hoa đùa giỡn nói.

Long Liễm Thần nghe vậy vẻ mặt ảm đạm đi chút ít. ‘Sống chết có nhau’ không phải là việc mà y có thể dễ dàng hứa hẹn. Từ xưa trung và nghĩa đều khó cả đôi đường, nếu như có một ngày không thể tránh khỏi việc phải đứng giữa chúng để đưa ra chọn lựa thì cuối cùng y vẫn phải lấy trung bỏ nghĩa mà thôi.

“Không phải người giang hồ thì không nói chuyện giang hồ. Long huynh, ta hiểu chỗ khó xử của huynh.” Phượng Triều Hoa là người thông tuệ ra sao, há lại không nhìn ra một chút đầu mối chứ? Phàm là người liên quan đến Hộ Long sơn trang cũng đều đã định sẵn là ‘thân bất do kỷ’*....Mà xem ra quan hệ giữa y và Hộ Long sơn trang không hề đơn giản. (*không được tự do làm theo ý của mình)

Long Liễm Thần che giấu đi sự không vui rất nhanh thay vào đó là vẻ mặt bình tĩnh cảm khái nói, “Cái gọi là tri kỷ chính là như vậy.”

“Hàn huyền đủ chưa?” Giọng của người mặt quỷ có phần tức giận.

“Cũng sắp rồi. Các hạ có gì chỉ giáo?” Long Liễm Thần vô cùng trấn định nói.

Người mặt quỷ nghiêng đầu nhìn Long Liễm Thần nói: “Tổng trại chủ của mười hai trại sáu tỉnh Tây Nam, không ngờ ngươi cũng chỉ có chút năng lực này, đã rơi vào tay ta.”

“Nghe lời này thì hình như các hạ kỳ vọng rất cao ở Long mỗ. Chẳng lẽ chúng ta đã từng gặp mặt?” Con người đen như mực của Long Liễm Thần chăm chú nhìn chằm chằm người mặt quỷ.

“Ngươi hỏi chúng ta đã từng gặp mặt chưa? Ngươi hỏi chúng ta đã từng gặp mặt chưa à?” Sau khi người mặt quỷ khe khẽ lặp lại mấy lần thì đột nhiên giữa đầu cười to, tiếng cười kia giống như truyền từ địa ngục tới, âm u lạnh lẽo như băng, khiến cho người ta không rét mà run.

Dần dần, tiếng cười bắt đầu thay đổi, ước chừng qua nửa khắc đồng hồ sau hắn vẫn cười nhưng tiếng cười lại mang theo ghen ngạo, hơn thế còn là cười đến tê tâm liệt phế.....

Người mặt quỷ bất ngờ ngừng cười, giọng nói thay đổi ôn hòa khác thường, “Chưa từng! Ngươi chưa từng gặp ta, nhưng mà ta đã từng gặp ngươi, và lại còn khắc sâu vào trong trí nhớ, cho dù ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra được.”

Long Liễm Thần hơi kinh ngạc, nghe ra được trong giọng nói của người này không hề có hận ý, nhưng trừ thù hận ra còn gì có thể làm ột người có cách nói chuyện với người khác thế này?

Từ khi người mặt quỷ xuất hiện, Phượng Triều Hoa liền nhận ra sự quỷ dị trên người hắn, nhưng thủy chung không cách nào giải thích được cảm giác đó xuất phát từ đâu. Lúc này thấy hắn có phản ứng như vậy, cuối cùng nàng đã hiểu ra ít chuyện....Người mặt quỷ có cảm tình không bình thường với Long Kiếm Hi....không phải thù hận, không phải yêu mến, nhưng hình như khoảng cách giữa hai loại tình cảm này tựa như rất gần, lại tựa như rất xa, khiến cho người ta mờ mịt.

54. Q.2 - Chương 55: Hộ Long Sơn Trang

Sau khi gặp người mặt quỷ, hai người Long - Phượng liền bị chuyển đi khỏi sơn động kia.

“Khoản đãi hai vị công tử cho tốt, nhất là vị Phượng thất thiếu này, không được phép sơ suất.”

“Dạ, phu nhân.”

Được gọi là ‘phu nhân’ chính là nữ tử trong bộ y phục màu xanh xuất hiện ở trong rừng cây lúc trước.

“Chúng ta xem như đã qua ải rồi sao?” Phượng Triều Hoa hờ hững hỏi.

Lục y nữ tử quay đầu lại, “Còn chưa đủ đâu.” Nói xong chỉ để lại một tiểu nha hoàn rồi nghênh ngang rời đi.

Long Liễm Thần khoanh hai tay trước ngực khẽ cau mày nhìn bóng lưng lục y nữ tử rời đi như có điều suy nghĩ, lạnh nhạt nói, “Nếu lúc này ta muốn huynh nói cho ta biết những gì huynh biết, có phải không đúng lúc hay không?”

“Có một chút.” Phượng Triều Hoa nhìn cách bày trí trong gian phòng sơ qua rồi nói với tiểu nha hoàn, “Trước kia có người từng ở nơi này à?”

“Không biết.” Tiểu nha hoàn trả lời.

Phượng Triều Hoa chau mày đang muốn hỏi tiếp nhưng có người đã mở miệng trước.....

“Gian phòng này bày trí qua loa, vật dụng thiếu thốn, không giống phong cách của Hộ Long sơn trang.” Mặc dù khi đang nói chuyện Long Liễm Thần có vẻ lơ đãng nhưng dư quang nơi khóe mắt lại khóa thật chặt trên người tiểu nha hoàn. Quả nhiên không ngoài dự liệu của y, lúc tiểu nha hoàn nghe đến ‘Hộ Long sơn trang’ thân thể khẽ run lên.

Phượng Triều Hoa cũng chú ý tới điểm này. Sau khi trao đổi ánh mắt ngầm hiểu đối với Long Liễm Thần lập tức chuyển qua nói với tiểu nha hoàn, “Đi chuẩn bị chút gì đó để ăn đi.”

“Vâng.” Tiểu nha hoàn lĩnh mệnh rồi đi.

“Huynh đoán nơi này có bao nhiêu người giám thị chúng ta?” Long Liễm Thần nói xong liền ngồi xuống bên cạnh bàn.

Phượng Triều Hoa hơi nhíu mày, cũng ngồi xuống ở bên cạnh, mắt phượng xoay chuyển, thản nhiên cười nói, “Tính cả hai vị bằng hữu trên xà nhà, tổng cộng có hai mươi hai.”

“Xem ra bọn họ cũng không bởi vì chúng ta ‘trúng độc’ mà lơ lỏng đề phòng.” Long Liễm Thần nói.

“Không cho hai vị bằng hữu kia của huynh đi ra gặp mặt à?” Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nói.

Long Liễm Thần nhếch môi cười khê sau đó đứng dậy đóng cửa lại, hướng tay lên phía trên ra hiệu.

Trong phút chốc có hai trận kinh phong xẹt qua, Long Ngũ và Long Thất đã xuất hiện ở trong phòng.

“Bái kiến...”

“Miễn đi. Chính sự quan trọng hơn.” Long Liễm Thần vô cùng tự nhiên ngăn cản bọn họ nói ra xưng hô.

Phượng Triều Hoa đối với việc này chỉ khê mỉm cười lẳng lặng mà chờ đợi đoạn sau.

“Vâng.” Long Ngũ một mực cung kính trả lời, “Ngày đó thuộc hạ mang theo Long Thất trở lại lĩnh thuốc giải thảng này của Khấp Huyết từ trang chủ, nhưng bị lạc đường ở trong rừng cây nhỏ, sau đó lại....Không biết vì sao mà té xỉu. Thời điểm chúng tôi tỉnh lại thì đã vào sơn trang, ở trong gian phòng này. Tiếp đó, trang chủ hỏi một chút về tình hình của ngài và....Tiểu thư, sau đó đưa thuốc giải cho chúng tôi rồi bảo chúng tôi rời trang.”

“Các người phát hiện thuốc giải có vấn đề cho nên cũng không thực sự rời đi mà chỉ làm bộ đi ra ngoài, ngay sau đó quay trở lại, đúng không?” Phượng Triều Hoa thông minh bắt được mấu chốt trước tiên.

Mặt Long Ngũ đầy vẻ kinh ngạc, “Đúng vậy.”

Long Liễm Thần nghe vậy đáy mắt thoáng qua vẻ khấn trương, nhưng chỉ trong thoáng chốc lông mày hẹp dài rung rung mấy cái, mặt bình tĩnh nói, “Đưa thuốc giải cho ta xem một chút.”

Long Ngũ liền vội vàng đưa thuốc giải lên.

Long Liễm Thần đặt viên thuốc ở trước mũi ngửi một hồi lâu, tiếp theo dùng ly trà ở trên bàn nghiền nát viên thuốc, phất chốc, trong lớp bột xuất hiện một viên thuốc hơi nhỏ màu xanh dương.

“Đừng đụng vào!” Long Liễm Thần bất chợt bắt lấy cánh tay của Phượng Triều Hoa đang đưa về phía viên thuốc màu xanh dương kia, trợn trừng hai mắt con mắt mở to, hắt kết trượt mạnh lên xuống mấy lần, trầm giọng nói, “Đây là Đồ Long, chỉ cần huynh tiếp xúc với nó, nó sẽ nhanh chóng hóa thành cổ trùng tiến vào ngũ tạng trong cơ thể huynh. Một khi có người phát ra ám hiệu bọn chúng sẽ lập tức thức tỉnh. Nhẹ thì khiến người ta bị mất đi tâm trí mà nặng thì khó giữ được tính mạng.”

Phượng Triều Hoa hít mạnh một hơi, vội vàng thu tay lại. Mới chỉ nhìn nó trong lòng đã thấy sợ hãi rồi chứ đừng nói gì đến chuyện chạm vào.

Sau một hồi lâu buộc mình nhìn chằm chằm viên thuốc nhỏ cũng không xấu xí kia, Phượng Triều Hoa mới lấy lại được tâm trạng bình tĩnh như nước khi đối mặt với nó, hỏi: “Dạng ám hiệu gì?”

“Đây chính là điều mà ta lo lắng.” Long Liễm Thần thở dài nói, “Mặc dù Đồ Long chỉ có một loại, nhưng những người nuôi cổ khác nhau sẽ tạo cho chúng những ám hiệu khác nhau. Cho nên đối với mỗi một con

Đồ Long, chỉ có người nuôi cổ mới biết được ám hiệu. Có thể là một loại âm thanh nào đó, cũng có thể là một loại thức ăn nào đó, hoặc là một loại mùi hương nào đó v..v....”

Nội tâm Phượng Triều Hoa run lên, xem ra mặc dù thường hay nghe hai vị y tiên độc thần là Tứ ca và Lục ca nói về độc dược nhưng bản thân nàng đối với việc hiểu rõ chúng vẫn vô cùng ít ỏi.

“Nhưng theo tình huống thông thường mà nói, người nuôi cổ chỉ có thể tạo một loại ám hiệu cho cổ trùng mà hần nuôi, bởi vì muốn Đồ Long tiếp nhận một loại ám hiệu đã rất không dễ dàng.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa đã hiểu gật đầu. Nàng trầm tư một lát rồi bất ngờ giương mắt lên hỏi hai người Long Thất và Long Ngũ, nói: “Trừ hai người các người, còn có người nào cần đến nơi này lấy thuốc giải của Khấp Huyết không?”

Long Ngũ nghe vậy úp úp mở mở nhìn Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần nói: “Giờ tý ngày hôm nay và giờ Ngọ ngày mai đều có người cần thuốc giải.” Hơn nữa, số lượng cực lớn, thân phận quan trọng, người thường không thể tưởng tượng được.

“Hiện tại là giờ Tuất, chuẩn bị sang giờ Hợi, nói cách khác chỉ còn lại một canh giờ thôi.” Phượng Triều Hoa suy nghĩ một chút rồi lại nói, “Nếu nơi này là Hộ Long sơn trang, vậy các người nên tìm một người được coi là ‘quen việc dễ làm’ ở chỗ này, đúng chứ?”

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, hỏi: “Huynh muốn đi tìm Tần Phi Yến trước?”

“Đúng. Đây mới là dự tính ban đầu của chúng ta trước khi tới đây. Hơn nữa....” Phượng Triều Hoa có chút do dự mím mím môi. Nàng trầm ngâm một lát mới lên tiếng, “Ta cảm thấy Hộ Long sơn trang có nhiều điểm đáng ngờ, cho dù không vì tìm Tần Phi Yến, ta cũng nhất định phải đi tìm hiểu một phen.”

Long Liễm Thần lắc đầu, “Bên ngoài có chừng hai mươi cao thủ giám thị, cho dù khinh công của huynh có cao hơn nữa cũng khó tránh khỏi tình huống kinh động bọn chúng khi rời khỏi căn phòng này.”

“Ta tự có cách. Huynh chỉ cần cho ta mượn một thủ hạ dùng là được rồi.” Có thể nhìn ra được Phượng Triều Hoa đã sớm tính toán kỹ càng.

Long Liễm Thần thấy y tự tin như thế liền sáng khoái nói, “Được, sẽ để Long Thất dẫn đường cho huynh.”

Phượng Triều Hoa gật đầu, nhướng mắt nhìn Long Thất và Long Ngũ rồi nói: “Các người tránh mặt trước đi đã.”

Tiếng nói vừa dứt hai người liền biến mất.

Phượng Triều Hoa nhếch môi khen ngợi, “Khinh công không tệ.”

“Cần phải như vậy.” Làm chủ tử, biểu hiện của Long Liễm Thần với lần này đặc biệt khiêm tốn.

.....

Chỉ chốc lát sau tiểu nha hoàn bưng thức ăn tới.

Đợi sau khi thức ăn được đặt lên bàn, Phượng Triều Hoa nói, “Có thể mang một thùng nước nóng tới không? Ta muốn tắm.”

Tiểu nha hoàn hơi khựng lại, ngay sau đó gật đầu rồi đi ra ngoài.

“Ta bỗng nhiên cảm thấy huynh giống như một điều bí ẩn, mà suy nghĩ của huynh chính là lời giải đáp cho cho điều bí ẩn ấy, trừ huynh ra không có người có thể đoán được trong lòng huynh đang suy nghĩ cái gì, bước kế tiếp sẽ làm gì.” Long Liễm Thần nói.

“Việc này không có gì kỳ quái cả, vì mỗi người ai cũng có điều bí ẩn riêng.”

“Nhưng huynh có thể đoán được tâm tư của người khác.”

“Huynh cũng vậy.” Phượng Triều Hoa thản nhiên nói.

Long Liễm Thần lắc đầu, “Ta có đoán cũng không đoán được tâm tư của huynh.”

Phượng Triều Hoa nhìn y chăm chăm, nói: “Bởi vì ta cũng không định tiết lộ tâm tư của mình.”

“Chúng ta là bằng hữu.” Long Liễm Thần cảm thấy bất mãn đối với hành động cự tuyệt xa cách này của Phượng Triều Hoa.

“Bây giờ thì là vậy. Nhưng về sau có lẽ sẽ không phải.” Khi Phượng Triều Hoa nói lời này thì vẻ mặt ảm đạm đi rất nhiều, mặc dù trên mặt vẫn gió êm sóng lặng như cũ.

“Bằng hữu là chuyện một sớm một chiều sao?”

“Đối với người khác có lẽ không phải, nhưng đối với ta mà thì chính là như thế. Hai chữ ‘bằng hữu’ đại biểu cho quá nhiều thứ.” Phượng Triều Hoa cảm khái nói.

“Huynh không đủ cởi mở.”

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng, “Chẳng lẽ huynh thì không?”

Long Liễm Thần nghe vậy cũng cười. Đúng! Bọn họ cùng là một loại người có thói quen ‘nói là làm’ giống nhau, nhưng đều biết rõ bản thân có quá nhiều chuyện ‘thân bất do kỷ’, cho nên chuyện không làm được tuyệt đối không cố chấp. Chẳng qua bản thân y do thân phận mới như thế, thiên hạ gia quốc, có quá nhiều điều cố kỵ. Nhưng còn Phượng thất? Y thì sao?

Giờ khắc này, Long Liễm Thần chợt vô cùng muốn nhìn thấu con người trước mắt, muốn tìm xem thử dưới lớp mặt nạ thờ ơ với mọi thứ đó che giấu điều gì. Nghĩ thế lòng cũng nôn nao không muốn chờ đợi nữa.

55. Q.2 - Chương 56: Lần Đầu Thấy Hồng Trang

Hai người trăm mặc hồi lâu thì tiểu nha hoàn tới, đi sau có một nam bộc mang theo thùng nước và bồn tắm.

Long Liễm Thần thấy vậy mới choàng hiểu, lập tức liền tặng cho Phượng Triều Hoa ánh mắt tán thưởng, nhưng hình như trong ánh mắt này còn mang theo một thứ khác chứ không phải chỉ đơn thuần có tán thưởng.

Phượng Triều Hoa cười cười. Nàng không có ý định đi suy đoán thứ thâm ý bí ẩn trong ánh mắt kia.

Phượng Triều Hoa đợi sau khi nam bộc và tiểu nha hoàn thu xếp nước tắm ổn thỏa xong liền nhanh chóng điểm huyệt hai người. Nhưng trong nháy mắt khi nàng ra tay hai người đã dùng tốc độ nhanh không tưởng được tránh sang một bên.

Phượng Triều Hoa kinh hãi giật mình. Nàng đột nhiên hiểu được thứ hiện lên trong ánh mắt khi nãy của người nào đó là cái gì..... Là đùa giỡn..... Là vẻ mặt muốn chờ xem kịch vui. Rất hiển nhiên, y đã sớm biết hai người kia có võ công.

Phượng Triều Hoa không kịp nghĩ nhiều nhanh chóng phóng ra hai cây kim về phía á huyệt của tiểu nha hoàn và nam bộc để tránh kinh động đến các cao thủ bên ngoài.

Lúc trước thất thủ là bởi vì khinh địch còn lần này dĩ nhiên là tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn. Tiểu nha hoàn và nam bộc đã không thể phát ra âm thanh, nhưng hai người vẫn có thể hành động tự nhiên như cũ, vừa giao chiến với Phượng Triều Hoa, vừa muốn tìm cách thông báo cho đồng bọn phía ngoài về tình hình bên trong phòng.

Nhưng sao Phượng Triều Hoa có thể để cho hai người được như ý chứ?

Chỉ với ba chiêu hai người đã thua trận, huyệt đạo toàn thân bị phong bế.

Phượng Triều Hoa chỉnh sửa lại y phục bị hỗn loạn trong lúc giao thủ rồi liếc mắt nhìn tên nam nhân nào đó từ đầu đến cuối chỉ biết bình chân như vại thư giãn ngồi xem kịch vui mà không hề nháy mắt lấy một

cái. Mặt nàng không hề biến sắc nhưng lại hung hăng oán thầm y một phen, sau đó lập tức chuyển qua nói, “Long Thất, người đi ra đi.”

Vừa dứt lời, Long Thất liền hiện thân.

Phượng Triều Hoa nhìn lên nhìn xuống đánh giá Long Thất một hồi lâu mới nói: “Lấy y phục của tên nam bộc mặc vào.”

Long Thất nghe lời lột áo ngoài của tên nam bộc ra, sau đó mặc lên người mình.

Hứng thú trên mặt Long Liễm Thần càng lúc càng thấy rõ. Y bật cười nhìn thân thể tiểu nha hoàn một chút rồi nói: “Sợ rằng không có mấy người có thể nhìn thấy Phượng thất thiếu giả trang thành nữ nhân đâu.” Ngụ ý, hẳn cảm thấy rất vinh hạnh.

Môi Phượng Triều Hoa hơi run lên, không để ý đến lời chế nhạo của y mà trực tiếp lấy áo ngoài và những vật trang sức trên đầu của tiểu nha ra, nói: “Giao cho huynh dọn dẹp tàn cuộc đây.” Nàng nói xong liền đi vào phía sau bình phong.

“Không thành vấn đề.” Tâm tình lúc này Long Liễm Thần tương đối tốt, môi mỏng trơn bóng khẽ nhếch lên, trông mắt đen không hề chớp chỉ nhìn chăm chăm vào bình phong. Đến khi nhìn thấy bóng dáng bắt đầu cởi y phục phản chiếu lên trên đó thì con người không tự chủ được mà từ từ mở lớn hơn.

Long Thất liếc nhìn chủ tử nhà mình, trong lòng không khỏi thầm suy đoán. Biểu cảm trên mặt Thái tử gia thật là... Ý vị sâu xa, đó là vẻ mặt của một nam nhân khi nhìn thấy một nữ nhân mà, tại sao..... Chẳng lẽ.....

Long Thất bỗng dưng bị suy đoán của chính mình dọa cho sợ, nhanh chóng thu hồi tầm mắt từ trên người Thái tử về sau đó liền cúi đầu xuống. Không khỏi thầm than trong lòng rằng cũng may là từ trước đến giờ bản thân thường không được ai để ý vì thế mới không bị Thái tử gia phát hiện.

Mà Long Ngũ ở chỗ tối đã ghi nhớ hết từng cử động của Long Thất, đang suy nghĩ lần sau khi hai người ở cùng một chỗ sẽ ‘tám’ thật kỹ câu chuyện phong tình này của Thái tử gia.

Chỉ chốc lát sau Phượng Triều Hoa đã thay xong y phục chải xong đầu đi ra từ phía sau bình phong.

Thời gian trong khoảnh khắc đó như lắng đọng lại, ai nấy cũng đều ngừng hô hấp phóng đại hai mắt, mắt không chớp nhìn chăm chăm giai nhân tuyệt sắc như bước ra từ trong tranh, trong lòng rối rít thầm than ‘Khuyh quốc khuyh thành’ cũng không thể hơn thế này!

Hàng lông mày đen tuyền tự nhiên, môi không điểm mà đỏ. Nhưng cổ sát khí trong đôi mắt kia lại khiến cho toàn bộ nét nữ tính mềm mại trên người y tiêu tan hết, mang theo đại khí không thua đấng mày râu. Cũng giống như việc cho y một con chiến mã không có khô giáp y vẫn có thể trở thành tướng quân uy phong nhất trên chiến trường!

Phượng Triều Hoa cố gắng ổn định nội tâm đang khẩn trương, thản nhiên nói với Long Thất, “Lúc đi ra hơi cúi đầu xuống nhưng đừng quá thấp, trấn định một chút đừng để cho bọn họ sinh nghi.”

Long Thất ngậy ngốc một lát, ngay sau đó lúng túng gật đầu, “Vâng”

“Long huynh.” Phượng Triều Hoa cố gắng hết sức để cho giọng nói của mình nghe có vẻ tự nhiên, nói, “Huynh thấy ta ăn mặc thế nào?”

Trong con người đen như mực của Long Liễm Thần lóe lên cái gọi là ‘dục vọng’, cổ họng như vương phải cái gì, yết hầu chuyển động một lúc lâu mới nói ra tiếng, “Nếu như huynh là nữ nhi thì ta nhất định sẽ cưới huynh làm thê tử.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của y khiến ột câu nói vui đùa hết sức bình thường trở nên mập mờ.

Điều này làm cho hai người Long - Phượng đều cảm thấy cực kỳ lúng túng. Nhưng cảm xúc của hai người khôi phục lại như bình thường rất nhanh.

Phượng Triều Hoa ra vẻ đùa giỡn cười nói: “Nếu ta là nữ nhi thì đã sớm là mẹ của mấy đứa trẻ rồi, làm sao đến lượt huynh.” Nữ nhi bình thường đến tuổi này của nàng đã sớm giúp chồng chăm dạy con từ đời nào

rồi, làm sao còn có cơ hội ra ngoài dạo chơi nhân gian thế này. Tất nhiên nàng cũng không hâm mộ cuộc sống như thế. Ai có chí nấy. Riêng nàng thì thích cách sống ‘tự do’ mà bản thân đã lựa chọn.

“Điều này cũng đúng. Mấy nghĩa tử của Nam Lăng vương ai cũng ưu tú xuất chúng nhưng đến nay vẫn chưa lập gia đình. Nếu huynh là nữ nhi chỉ sợ rằng vừa đến tuổi cập kê thì việc chung thân đại sự cũng đã định xong xuôi rồi.” Giọng nói của Long Liễm Thần mang theo một chút vị chua.

Phượng Triều Hoa nghe vậy cười khê. Đột nhiên nàng lại nổi hứng muốn đùa giỡn tranh luận với y: “Vậy cũng chưa chắc, có thể ta sẽ giống như Nhị tỷ ta, phát thiệp anh hùng thật rộng rãi rồi tổ chức tỷ võ cầu hôn, chỉ cần là nam nhân còn độc thân thì đều có cơ hội ôm được mỹ nhân về. Nói đến chuyện này thật ra ta lại nghĩ tới việc thiệp anh hùng mời tỷ võ cầu hôn của Nhị tỷ xinh đẹp dịu dàng nhà ta hòn ngọc quý trên tay Nam Lăng vương cũng đã phát ra ngoài rồi. Huynh có nhận được không?”

“Nhận được. Nhưng ngay sau đó lại nhận được một thiệp khác nói rằng do ôn dịch ở Nam Lăng đột phát nên đại hội chiêu thân bị trì hoãn, thời gian cụ thể đang chờ định đoạt.” Long Liễm Thần nói.

“Có ý định tham gia không?” Lời vừa ra khỏi miệng thì Phượng Triều Hoa liền hối hận. Nàng phát hiện ra mình không hề muốn biết đáp án, nên nói là nàng không muốn nhận được câu trả lời khẳng định. Nhưng vốn có người ca tụng vẻ đẹp của đệ nhất mỹ nhân Lân Nguyệt Nhan vô lâm như sau: ‘Chỉ một cái nhũ mày giận dỗi của Lân Nguyệt, cũng làm điên đảo biết bao anh hùng ở Nam Lăng’. Mà nay nàng lại muốn chọn rể, thử hỏi có mấy nam nhân không động tâm chứ?

“Lúc trước thật sự có ý định này. Nhưng bây giờ thì không.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy mừng rỡ. Nhưng nàng thu hồi lại sắc mặt vui mừng rất nhanh, làm như vô tình thuận miệng hỏi, “Vì sao?”

“Vì sao?” Long Liễm Thần cười cười, nói ra một lý do mà bản thân y cảm thấy chính đáng, “Quốc nạn đang ở ngay trước mắt, nào phải là lúc có thể nói tới chuyện nhi nữ tình trường được đây?”

Tim Phượng Triều Hoa có chút thất vọng ảm đạm, nhưng loại tâm tình này chỉ nhất thời lóe lên trong lòng mà thôi. Ngay sau đó nàng liền khôi phục như bình thường cười nói, “Khát vọng của Long huynh thật cao cả.”

Long Liễm Thần chỉ nhướn mày chứ không nói thêm gì.

Phượng Triều Hoa cũng không tiếp tục với đề tài này nữa, bưng đĩa lên muốn đi ra ngoài. Long Thất thì xách thùng nước theo sát phía sau.

“Mọi chuyện nên cẩn thận. Mỗi người ở Hộ Long sơn trang đều không phải hạng tầm thường đâu. Ông lão làm vườn tưới hoa nhỏ cổ cũng không ngoại lệ.” Long Liễm Thần nhỏ giọng dặn dò.

Phượng Triều Hoa nghe vậy đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, sự cảm động vô hình dâng lên trong lòng, khẽ gật đầu một cái rồi sải bước rời đi.

56. Q.2 - Chương 57: Chương 56

57. Q.2 - Chương 58: Thiên Thủ Quan Âm

“Ai nói ta ở đây chưa tới một năm!” Lục y nữ tử cả giận nói.

Rất tốt! Long Liễm Thần nhướn mày, quả nhiên không ngoài suy đoán, một năm trước người này theo trang chủ vào trang khi đó đúng thật không phải là lần đầu tiên nàng ta tới.

Thấy vẻ mặt Long Liễm Thần như đã biết từ trước rồi mới hỏi, lục y nữ tử mới bừng hiểu, “Người gài bẫy ta?”

Long Liễm Thần không đáp ngược lại nói, “Muốn người mời trang chủ tới đây.”

“Người đừng mơ tưởng!”

Nghe vậy, Long Liễm Thần lơ đãng khẽ cười một tiếng, tay nâng nhẹ cầm nàng ta lên nói: “Hay là, đợi ta đội nón xanh lên đầu trang chủ rồi hãy mời ông ta tới gặp ta cũng được.”

“Người...Đồ hạ lưu!” Ánh mắt lục y nữ tử tưởng chừng như đủ để hù chết hàng vạn con kiến.

“Đứng trước giai nhân như phu nhân, hiếm có đàn ông nào mà không thể không hạ lưu.” Nụ cười của Long Liễm Thần vô cùng âm áp, nhưng không sao khiến cho người ta cảm thấy thư thái như được tắm gió xuân, có chăng cũng chỉ là cảm giác bị áp bức khôn tận.

Qua nụ cười của hắn, lục y nữ tử đã rõ ràng nhận ra, nam tử trước mắt chẳng phải là quân tử gì, nói là sẽ làm, nếu như không làm theo lời hắn, cho dù hắn không tự mình động thủ, bản thân cũng khó tránh bị mang tiếng xấu...Không được! Mình không thể bị nam tử khác vấy bẩn! Mình đã thề là phải thủ thân như ngọc!

“Suy nghĩ xong chưa?” Tay Long Liễm Thần hơi dùng sức nâng cầm nàng ta cao hơn nữa, tròn mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm không cho phép nàng cự tuyệt.

Lục y nữ tử cắn chặt môi, oán hận trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu mới cao giọng nói, “Đi mời trang chủ tới.”

Không ai lên tiếng nhưng Long Liễm Thần biết đã có người rời đi, cũng chính là người khi nãy đi thông báo cho nàng ta, khinh công không tệ. Là thiếu chủ tử cuối cùng của Hộ Long sơn trang, hắn cảm thấy rất vui về điều này. Hắn tin chắc rằng, những người này cuối cùng rồi cũng sẽ thuộc về tay hắn, để dốc sức phục vụ cho thiên triều.

Không lâu sau đó thì trang chủ Hộ Long sơn trang tới, vừa vào cửa liền cả kinh nói, “Thái tử ngài đến đây lúc nào?”

“Vừa tới không lâu.” Long Liễm Thần khoát tay mời trang chủ ngồi xuống.

Trang chủ đang tính ngồi xuống thì vô tình nhìn thấy lục y nữ tử đứng đưa lưng về phía hắn, vừa tính khom người nhưng đã nhanh chóng đứng thẳng dậy, rồi lại ngồi xuống trách cứ, “Phu nhân, Thái tử gia tới sao bây giờ nàng mới báo cho ta biết?”

Lục y nữ tử âm thầm nghiêng rằng, mãi một lúc sau mới dịu dàng trả lời, “Thiếp cũng vừa mới biết được.”

Long Liễm Thần thầm cười trong lòng, thật muốn vỗ tay khen cho kỹ thuật diễn xuất của nàng ta, quả đúng là kẻ giỏi diễn trò.

Mặc dù trang chủ lộ vẻ mặt không vui, nhưng cũng không truy cứu tiếp mà ngồi xuống nói, “Chuyến này ngài tới là vì chuyện gì?”

Long Liễm Thần nhíu mày, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Thật ra ta cũng không hiểu lắm. Vấn đề này ông nên hỏi tôn phu nhân, là cô ấy trối ‘mời’ bản điện tới.”

“Cái gì?” Trang chủ nghe thế liền nổi giận, “Phu nhân, sao nàng lại làm vậy?”

“Thiếp...” Lục y nữ tử âm thầm hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng vẫn trang bị ỳnh bộ dáng vô tội nói: “Chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm, khi đó thiếp không biết người này là Thái tử.”

“Vậy phu nhân có thể giải thích hay không, tại sao không trực tiếp đưa ta đến diện kiến trang chủ, mà lại nhốt vào thạch động phía sau núi vậy?” Long Liễm Thần ép hỏi tới cùng.

“Thạch động phía sau núi? Phu nhân, rốt cuộc nàng đã làm những chuyện gì sau lưng ta?” Trang chủ giận dữ hỏi.

Long Liễm Thần nói: “Vì mục đích an toàn, ta muốn biết rõ ràng về gia cảnh tôn phu nhân.”

Trang chủ nghe thế thì tỏ ra khó xử.

“Sao hả?” Long Liễm Thần dùng ánh mắt gây áp lực cho ông ta.

“Chuyện này.... Chuyện này....” Trang chủ ấp úng cả buổi mới thở dài nói: “Một năm trước, thuộc hạ có việc cần làm rời khỏi trang, trên đường đi đã chủ quan nên gặp phải kẻ địch, sau đó bị trúng xuân dược, cũng may là khi đó gặp được phu nhân....Cho nên....”

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, thoáng liếc mắt nhìn trang chủ nói: “Dẫn ta đi phòng luyện đan xem một chút.”

“Ngài muốn tới đó làm gì?”

“Ta muốn đến phòng luyện đan xem cũng cần có lý do sao?” Long Liễm Thần lạnh lùng hỏi.

“Không, không cần, chỉ là, nơi đó không mấy sạch sẽ, thuộc hạ sợ...”

Long Liễm Thần ngắt lời hắn, “Dẫn đường.”

Thấy Long Liễm Thần cương quyết như thế, trang chủ bất đắc dĩ đành phải gật đầu đáp ứng.

Long Liễm Thần hài lòng mím mím môi, quay đầu hướng tấm bình phong nói, “Phượng huynh, nếu huynh đã khổ cực tìm cho bằng được phu nhân như thế, vậy ta sẽ nể mặt mà để cô ta lại cho huynh.” Dứt lời liền bước ra khỏi cửa.

“Chuyện này.... Phu nhân....” Trang chủ lừng khừng đứng im tại chỗ không đi.

Long Liễm Thần không kiên nhẫn quay đầu lại nói: “Phượng thất là chính nhân quân tử, sẽ không làm gì phu nhân đâu, ông yên tâm.”

Trang chủ khó xử nhìn tới lục y nữ tử, vẻ mặt áy náy không biết nên làm sao cho phải!

“Trang chủ?” Long Liễm Thần lên tiếng nhắc nhở.

“Thuộc....Thuộc hạ...” Trang chủ đành thở dài nói: “Vậy để thuộc hạ dẫn đường cho ngài.”

Lục y nữ tử ở phía sau nghiêng răng trèo trẹo.

Còn Long Ngũ thì hoang mang khó hiểu, những lời Thái tử gia lưu lại trước khi đi là có ý gì?

***

Gần giờ tỵ, Long Ngũ đang cùng lục y nữ tử mất to trừng mắt nhỏ, cố gắng suy đoán ẩn ý của chủ tử nhà mình lúc gần đi lưu lại, vắt hết óc vẫn mãi không hiểu được, đang lúc cấp bách thì cứu tinh trở lại....

“Chủ tử người đâu?” Phượng Triều Hoa vẫn mặc nữ trang bước vào cửa hỏi.

“Đã tới phòng luyện đan.” Long Ngũ trả lời.

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu, liếc nhìn lục y nữ tử nói: “Trước khi đi y có nhắn gửi gì không?”

Long Ngũ kinh ngạc, sao hắn biết Thái tử gia có nhắn lại trước khi đi? Chẳng lẽ hắn có tài tiên tri?

“Có hay không có?” Thấy đã sắp tới giờ tỵ, thần sắc Phượng Triều Hoa có vẻ lo lắng.

“Có.” Long Ngũ liền tường thuật lại lời Long Liễm Thần lúc gần đi nhắn lại.

Phượng Triều Hoa nghe xong thì cười, thở dài nói, “Ta ra ngoài phải mất thời gian khá lâu mới tìm được đáp án trong lòng, vậy mà y lại không cần tốn nhiều sức đã biết được đáp án. Không thể không thừa nhận, y thật sự hơn ta bội phần.”

Long Ngũ lại hoang mang khó hiểu chuyển ánh mắt về phía Long Thất như đang hỏi....Vậy là sao?

Long Thất nhếch môi không nói gì, chỉ lạnh lùng liếc hắn đáp lại bằng ánh mắt như thể đang nói – Người hỏi ta, ta hỏi ai?

Đang lúc hai người đều khó hiểu nhìn nhau thì lời nói kế tiếp của Phượng Triều Hoa đã giải tỏa mọi nghi hoặc của họ.

“Thiên Thủ Quan Âm - Tần Phi Yến, có thể nói, giao tình giữa chúng ta cũng không ít, ta đã từng gọi người là đại tẩu mấy năm.” Phượng Triều Hoa lấy ra một cây trâm phượng quơ quơ trước mặt lục y nữ tử cũng

chính là Tần Phi Yến....Sau đó cài lên búi tóc nàng ta rồi nói, “Tuy diện mạo có thay đổi, nhưng cây trâm phượng này vẫn vô cùng xứng với mái tóc của tẩu. Có thể thấy được phần tình của của nhị ca dành cho tẩu khi chọn cây trâm phượng này.”

Khi nhắc tới Vân Tiêu Dao thì Phượng Triều Hoa ảm đạm đi rất nhiều, mà Tần Phi Yến cũng thế.

“Người...Người tìm thấy nó ở đâu?” Hai vành mắt Tần Phi Yến long lanh ngấn nước, si dại nhìn Phượng Triều Hoa với vẻ mặt cùng cực đau đớn, trong mắt phảng phất như có muôn vạn niềm chua xót vô tận không nói thành lời.

Giây phút này Phượng Triều Hoa đã có thể khẳng định, Tần Phi Yến rất yêu nhị ca, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm.

“Trong khuê phòng của tẩu.” Phượng Triều Hoa nói.

“Không thể nào.... Chấn chấn không thể nào!”

Phượng Triều Hoa đã đánh hơi được điểm bất thường qua nét mặt của Tần Phi Yến, vội vàng hỏi, “Tại sao không thể nào?”

“Vào cái ngày Vân tới Bình Tây bọn ta đã cãi nhau một trận, nên ta đã trả trâm phượng lại cho hấn rồi.” Tần Phi Yến nói.

58. Q.2 - Chương 59: Chương 58

59. Q.2 - Chương 60: Lập Trường Trái Ngược

“Tẩu nói cái gì?” Phượng Triều Hoa có cảm giác như đang có luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên khiến toàn thân thể lạnh toát.

“Ta thật hối hận khi đã không một kiếm chém chết hấn ở trong rừng cây nhỏ luôn cho rồi!” Tần Phi Yến lạnh lùng nghiêm mặt nói.

Lòng Phượng Triều Hoa thoáng chùng xuống, lạnh nhạt nói, “Tẩu nên cảm thấy may mắn vì mình đã không làm thế. Nếu như tẩu giết hấn rồi, nhị ca ở dưới suối vàng mà biết nhất định sẽ không tha thứ cho tẩu.”

“Ta biết hấn là đệ đệ ruột của Vân, nhưng thế thì sao chứ? Là hấn đã hại chết Vân.” Tần Phi Yến nói.

“Hấn sẽ không làm vậy.”

Tần Phi Yến kinh ngạc nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa, nói: “Người không tin lời ta nói sao?”

“Ta tin.”

“Vậy thì tốt. Mau chóng giải huyết đạo cho ta. Chúng ta cùng nhau liên thủ báo thù cho Vân.” Tần Phi Yến vui mừng nói.

Long Ngũ và Long Thất ở bên cạnh nghe vậy liền biến sắc, tập trung vận khí, bốn mắt chăm chú nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa cảm nhận được ánh mắt của hai người thì nghiêng đầu liếc nhìn bọn họ nói: “Chủ tử của các người hiện đang là đồng minh của ta. Có lẽ sau này sẽ có một ngày chúng ta phản bội lẫn nhau, nhưng không phải là bây giờ.”

Lời lẽ của Phượng Triều Hoa rất nhẹ và lạnh nhạt, nhưng lại khiến cho hai người Long Ngũ và Long Thất tin phục. Sự phòng bị trong phút chốc tan biến, sát khí cũng giảm đi rõ rệt.

“Hấn là đồng minh của người?” Tần Phi Yến mặt xanh như tàu lá nói.

“Đúng vậy.”

“Người....” Tần Phi Yến bất lực nói, “Tại sao người có thể làm bạn với loại tiểu nhân hèn hạ vì quyền thế mà không tiếc hy sinh huynh trưởng mình chứ?”

“Ta nói rồi, kẻ hại chết Nhị ca không phải là hần.” Trong giọng nói của Phượng Triều Hoa thể hiện sự buồn bực.

“Mới vừa rồi người nói người tin lời ta nói.”

“Ta tin tưởng tẩu không nói dối. Nhưng chuyện đó cũng không đồng nghĩa với việc ta tán thành lời của tẩu.” Phượng Triều Hoa lại nói, “Tẩu không nói dối ta, nhưng rất hiển nhiên là có người đã lừa tẩu.”

“Ý của người là ta bị người mặt quỷ lừa?” Tần Phi Yến không dám tin.

Mày đen của Phượng Triều Hoa nhếch lên, từ chối cho ý kiến.

“Tại sao người có thể khẳng định lời ta nói không phải là chân tướng sự thật?”

“Vậy tại sao tẩu có thể khẳng định lời của người mặt quỷ nói chính là chân tướng?” Phượng Triều Hoa không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Bởi vì....” Tần Phi Yến cứng họng. Nàng không nghĩ ra lý do, nhưng nàng tin tưởng điều đó.

“Mặc dù ta quen biết Long Kiếm Hi không lâu, nhưng ta có thể nhìn ra y không phải là người tồi tệ như vậy.” Phượng Triều Hoa nói.

“Long Kiếm Hi....” Tần Phi Yến phản ứng rất nhanh. Nàng nhớ lại ‘Long Kiếm Hi’ là tên giả mà khi Thái tử mới ra hành tẩu trên giang hồ đã dùng thì lửa giận lập tức bùng cháy, giễu cợt nói, “Người nhìn ra được ư? Các người quen biết nhau được bao lâu chứ? Hần không chỉ có đoạt đi tên tuổi của Vân, còn đoạt đi mười hai trại của sáu tỉnh Tây Nam, còn....” Đáng tiếc câu nói kế tiếp ‘đoạt mất vị trí Thái tử của Vân’ của nàng còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Phượng Triều Hoa chặn lại.

“Câm miệng!” Xưa nay chưa từng thấy Phượng Triều Hoa lộ ra vẻ mặt tức giận như vậy, “Hần không cần phải vì những thứ này mà đi sát hại huynh trưởng của mình.”

“Đương nhiên không chỉ những thứ này, kẻ có dã tâm bưng bưng như thế sao có thể hài lòng khi chỉ có như vậy!” Tần Phi Yến giận dữ hét lên, “Rốt cuộc người làm sao vậy hả? Cái tên Phượng thất trọng tình trọng nghĩa kia đi đâu rồi?”

Phượng Triều Hoa thấy thế mới ý thức được bởi vì mình không muốn nghe những lời chê bai Long Kiếm Hi mà mất khống chế thì nhất thời ảo não không thôi. Ngón tay nàng khẽ xoa xoa mi tâm, mệt mỏi nhắm mắt lại hít sâu mấy hơi, cố gắng ổn định lại tâm tình đang kích động, một lúc lâu sau tỉnh táo lại mới thản nhiên nói, “Ta nghĩ tẩu có chút hiểu lầm về hần. Trước đây hần dùng tên của Nhị ca hành tẩu giang hồ là do hai huynh đệ họ đã thương lượng với nhau rồi, mười hai trại cũng là do Nhị ca tự nguyện nhường lại....”

“Đủ rồi!” Tần Phi Yến không còn lòng dạ nào muốn nghe nàng nói thêm nữa, “Nói đi nói lại, người chỉ tin hần mà không tin ta.” Nàng nói xong nước mắt uất ức không kìm chế được lăn dài xuống.

“Phi Yến....”

“Phượng thất, đừng kêu gọi thân mật như vậy! Từ cái ngày mà Vân không còn, giữa chúng ta cũng không còn quan hệ gì nữa. Ta và Nam Lăng vương phủ các người không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.” Tần Phi Yến khóc không thành tiếng khi nhớ tới những kỷ niệm tươi đẹp ngày trước ở Nam Lăng vương phủ.

Phượng Triều Hoa thở dài nói, “Tẩu cần gì phải như vậy chứ? Thù của đại ca chúng ta chưa bao giờ quên ngày nào. Chẳng qua là vẫn chưa tra ra hung thủ là kẻ nào cho nên mới kéo dài tới tận bây giờ. Nếu tẩu biết kẻ nào là hung thủ tại sao không đi Nam Lăng tìm chúng ta ngay từ đầu?”

Tần Phi Yến lau khô nước mắt trên mặt cười lạnh nói, “Phượng thất, từ khi nào mà người cũng biết học cách giả tạo như thế? Các người sẽ thừa nhận ta nếu ta đây đến với dáng vẻ này sao?”

Phượng Triều Hoa không phản bác lại được khi đối mặt với chất vấn như vậy. Khi đó Thiên Thủ Quan Âm - Tần Phi Yến đã mai danh ẩn tích ở trên giang hồ khác lâu rồi, hơn nữa Nhị ca cũng nói nàng ta đã chết.

Ai còn thể tin tưởng được nữ tử với khuôn mặt đáng thương xa lạ trước mắt này chính là Tần Phi Yến ngạo khí ngất trời năm đó đây?

Bị hủy dung cộng thêm nỗi đau mất đi người mình yêu! Đả kích như vậy đối với một người con gái mà nói là đã đến mức cực hạn. Làm sao nàng có thể đi đối mặt với ánh mắt lạnh lùng xa lạ của những thân hữu đã từng quen biết chứ?

Phượng Triều Hoa nghĩ đến đây chợt có chút thương tâm với Tần Phi Yến. Nói cho cùng thì nàng cũng chỉ là một cô gái quật cường đáng thương mà thôi.

Phượng Triều Hoa cúi đầu thở dài, không muốn để cho sự quan tâm nơi đáy mắt bị bại lộ, bởi vì vào giờ phút này nàng hiểu rất rõ, bất kỳ ánh mắt quan tâm nào ở trong mắt của Tần Phi Yến đều sẽ bị hiểu lầm thành thương hại. Mà đối với một cô gái cương liệt thứ không cần nhất chính là ‘lòng thương hại’.

Đang lúc Phượng Triều Hoa đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình thì Tần Phi Yến lại lên tiếng, “Huống chi, nếu ta nói cho các người biết liệu các người có tin ta không? Hay là cũng giống như người lúc này vậy?”

Phượng Triều Hoa hoảng hốt nói: “Không phải vậy.” Khi đó nàng vẫn chưa quen biết Long Kiếm Hi, mà không biết y thì sẽ không tin tưởng chắc chắn về nhân cách của y.

“Hừ, Phượng thất, ta hận nhất chính là thái độ dối trá của ngươi. Rõ ràng là coi thường lời nói của ta vậy mà vẫn còn cố giả bộ ra vẻ tin tưởng.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy nhướn mắt lên chăm chú nhìn nàng, nói: “Tẩu thật sự cho rằng đây là dối trá sao?”

Chạm phải ánh mắt của Phượng Triều Hoa thì Tần Phi Yến đột nhiên luống cuống, không thể làm gì khác hơn chỉ sững sờ nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Ý ta nói, ta tin tẩu, ta chỉ không tin lời của kẻ nói cho tẩu biết những chuyện này. Nếu như tẩu thật sự hy vọng ta đánh đồng tẩu với người mặt quỷ, ta cũng không ngại. Nhưng tẩu nên biết rằng bây giờ hắn là kẻ địch của ta. Tẩu lựa chọn đứng về phía hắn thì cũng đồng nghĩa với việc đối địch với ta.”

“Đối địch với ngươi thì sao? Để báo thù cho Vân, cho dù đối địch với toàn bộ người trong khắp thiên hạ ta cũng mặc kệ!” Tần Phi Yến ngạo khí ngút trời hất cao cằm lên nói.

Phượng Triều Hoa lắc đầu bất đắc dĩ, nhướn mắt nói, “Ý tẩu đã quyết vậy ta cũng không muốn lãng phí thời gian nữa. Mau nói cho ta biết quan lương ở chỗ nào?”

60. Q.2 - Chương 61: Chương 60

61. Q.2 - Chương 62: Lục Chỉ Thần Y

Trang chủ giả thấy võ sĩ bốn phía làm như không nghe thấy mệnh lệnh của mình thì mặt cắt không còn giọt máu.

“Mà thục à, thời gian cách biệt cũng đã lâu, vậy mà ông vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như xưa. Đứng trước tình huống như thế mà vẫn có thể tĩnh tọa như núi.” Long Liễm Thần mỉm cười nói với ông lão đang ngồi đả tọa ở trong góc.

Ông lão ngẩng đầu lên cười hề hề nói: “Nhìn quen rồi cũng sẽ trở nên mất điếc tai ngơ.”

“Ngươi....Rõ ràng ngươi đã uống Đồ Long, sao lại có thể. . .” Trang chủ giả vô cùng kinh ngạc nói.

Long Liễm Thần lắc đầu nhìn bộ dáng ngây dại của trang chủ giả nói: “Chủ nhân của Hộ Long sơn trang này chính là Đường kim Thánh thượng, nhưng chủ nhân của phòng luyện đan dưới đất này chính là ông ấy. Người nói xem liệu ông ấy có dễ dàng bị qua mặt như thế không?”

Thực tế thì, lúc Long Liễm Thần vừa bước vào phòng luyện đan đã nhận ra ánh mắt mơ hồ an phận nhưng lại thâm tình chân thành ấy của Mã thúc, lập tức hiểu được ai mới là kẻ đơn độc nhất ở đây. Bởi vì hắn biết rõ chỉ cần Mã thúc còn đứng về phía mình thì cái phòng luyện đan này chính là địa bàn của hắn. Đây cũng là một trong những lý do quan trọng khiến hắn dám một mình đi tới nơi này. Hắn đánh cược người quan trọng nhất của Hộ Long sơn vẫn chưa bị khống chế bởi tay giặc. Rất may mắn! Hắn đã cược thắng.

Long Liễm Thần nhếch môi vô cùng vui vẻ nói: “Nội lực và khinh công của người cũng không bằng ta nên không thể nào chạy trốn trước mắt ta được. Vậy hai ta nên thắng thắn với nhau một chút. Trang chủ thật đang ở đâu?”

Trang chủ giả nghe vậy nhướng mắt nhìn Long Liễm Thần sau đó vô cùng thông dong từ trong ngực móc cây sáo nhỏ ra đặt ở khóe miệng rồi thổi một chuỗi âm thanh có quy luật.

“Không cần phí sức nữa. Mọi người ở đây đều uống thuốc của giải Đồ Long rồi.” Ông lão nói xong thì quay lại cười nói với Long Liễm Thần: “Còn người ở bên ngoài thì ta không đủ lực, vì kể từ khi hắn tới thì ta đã bị giảm lỏng ở nơi này rồi.”

Khi nhận ra âm mưu mình bố trí tỉ mỉ đã bị người phá hỏng từ đời nào thì lúc này trang chủ giả mới hoảng hồn. Hắn thu hồi cây sáo nhỏ lại rồi ném một viên đạn khói ra, phi thân ra phía cửa phòng luyện đan với ý đồ muốn tẩu thoát.

Long Liễm Thần thấy thế định vận khí đuổi theo. Nhưng hắn bất chợt nhướng mày rồi dừng lại, tiếp sau đó mi tâm nhíu xoắn vào nhau. Rồi vầng trán bất giờ giãn ra như ẩn hiện ý cười, kết hợp với đường cong nơi khóe miệng khiến hắn càng thêm tà mỵ vô đối.

“Sao không đuổi theo?” Ông lão hỏi.

Long Liễm Thần ung dung vỗ vỗ áo nói: “Có người làm thay rồi.”

Hắn vừa dứt lời thì giọng nói của Phượng Triều Hoa vang lên....“E là hắn không ứng phó nổi.” Phượng Triều Hoa thông dong đi vào cùng với giọng điệu chậm rãi.

Long Liễm Thần không khỏi bật cười khi thấy hai tay Phượng Triều Hoa trống trơn. Hắn nói, “Giúp ta bắt có một người mà khó khăn đến thế ư?”

Phượng Triều Hoa nhướng mày nói: “Mặc dù Long Thất đánh không lại nhưng vẫn có thể giữ chân hắn. Ước chừng. . . Khoảng một khắc đồng hồ. Huynh còn có thể ở đây ung dung thêm một khắc nữa, nhưng nếu huynh không muốn thấy Long Thất chỉ còn là một cái thi thể thì tốt nhất nhanh đi đi.”

“Huynh. . . ” Long Liễm Thần chỉ còn biết im lặng kêu trời. Đã kết giao phải một tên bằng hữu xấu xa thế rồi!!

Long Liễm Thần bùi ngùi cảm khái một phen mới lao ra ngoài bắt người với bộ mặt ai oán.

Phượng Triều Hoa hồ hững hờ nhìn bóng lưng Long Liễm Thần rồi xoay người lại. Vừa xoay người lại nàng bất ngờ đối diện với một đôi mắt tang thương, sau đó nàng liền dời tầm mắt đến ba nốt ruồi Như Lai đỏ sẫm ở mi tâm!

Xem ra mặc dù chuyến đi đến Hộ Long sơn trang lần này không tìm được quan lương nhưng lại có thu hoạch khổng lồ khác!

Phượng Triều Hoa kinh ngạc quan sát ông lão đồng thời cũng ổn định lại nội tâm kích động của mình. Nàng chậm rãi bước đến gần ông lão nói: “Tóc bạc da hồng, mi tâm có ba nốt ruồi Như Lai, tay trái có sáu ngón, được người ta gọi là ‘Lục chỉ thần y’, hai mươi năm trước là một nhân vật đã làm mưa làm gió trên chốn giang hồ.”

Ông lão cười khì hiền lành rồi cầm bát thuốc lên nói: “Nha đầu, ra bên ngoài chơi đi, ta còn phải đảo thuốc.”

Phượng Triều Hoa cũng người. Nàng đang thầm bội phục ánh mắt sắc bén của ông lão, vì chỉ liếc mắt mà có thể nhìn ra thân nữ nhi của mình. Nhưng ngay sau đó nàng không khỏi lắc đầu nhếch môi bật cười khi nhận ra lúc này mình vẫn còn đang mặc nữ trang. Nàng nói: “Phải làm sao mới có thể mời ông đi cùng ta đến Nam Lăng đây?”

“Làm gì cũng vậy thôi. Ta sẽ không rời khỏi Hộ Long sơn trang.”

“Từng thế với ai sao?”

“Không cần thế.”

Không thế là tốt rồi! Xưa nay nàng không thích đối nghịch với ông trời. Khóe miệng Phượng Triều Hoa nhếch lên nói: “Rất tốt.” Nàng nói xong liền đi ra khỏi phòng luyện đan mà không hề quay đầu lại.

Ông lão hài lòng nói thầm: “Đúng là đứa bé ngoan.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy đôi môi càng vênh cao hơn, nụ cười cũng mỗi lúc càng thêm quỷ dị.

....

lúc Long Liễm Thần ngoài cửa cũng vừa đứng chế ngự được trang chủ giả. Thấy Phượng Triều Hoa đi ra thì cười giỡn nói, “Ra thật đúng lúc.” Vừa bắt được người thì hần cũng vừa ra tới, thật đúng là “khéo” tới mức không bình thường.

Phượng Triều Hoa không thềm đếm xỉa đến sự chế nhạo của y. Nàng nghiêm túc hỏi, “Có thể cho ta mượn ông lão đảo thuốc ở bên trong kia không?”

Long Liễm Thần nghe vậy tay phải đẩy trang chủ giả sang bên cạnh cho Long Thất như ném đi một thứ rác rưởi. Xong xuôi hần vỗ tay phỉu bụi cười nói, “Ta cũng không phải là chủ nhân của ông ấy thì làm gì có tư cách quyết định ượn hay không ượn chứ?”

“Nếu như ông ấy đồng ý đi theo ta, huynh có ngăn cản không?” Phượng Triều Hoa hỏi.

“Ông ấy sẽ không đồng ý.”

“Ta sẽ có cách làm cho ông ấy phải đồng ý.” Phượng Triều Hoa đã có tính toán trước.

Long Liễm Thần thấy thế nhướng mày cười khế, “Từ trước đến giờ ta không thích xen vào chuyện của người khác. Huống chi, giao tình của chúng ta tốt như vậy, làm sao ta có thể cản trở chuyện của huynh đây? Chỉ là trang chủ thật sự của sơn trang sẽ không dễ dàng thả người đi đâu.”

Trang chủ thật sự? Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nhìn kẻ bị Long Thất khống chế rồi lại quay đầu sang nói với Long Liễm Thần, “ ‘Chuyện nhà’ của huynh thì huynh từ từ mà xử lý, ta cáo từ trước.” Nàng vừa dứt lời đã muốn nhấc chân rời đi.

“Đợi đã....” Long Liễm Thần ngăn lại hỏi, “Huynh muốn đi đâu?”

“Tìm người mặt quỷ.” Theo như tình hình hiện tại thì chỉ khi tìm thấy người mặt quỷ mới có thể biết được nguồn gốc để tìm quan lương bị trộm về.

“Ta đi với huynh.” Long Liễm Thần nói xong vội quay sang phân phó Long Thất: “Giao tên giả mạo này cho Mã thúc. Chuyện khắc phục hậu quả sẽ do ông ấy hoàn toàn phụ trách.”

“Dạ.” Long Thất nói xong liền kéo trang chủ giả đi vào phòng luyện đan.

“Tuổi đã cao rồi mà còn phải dọn dẹp cục diện rối rắm này thay huynh, thật làm khó cho ông ấy.” Phượng Triều Hoa bỏ lại những lời này rồi xoay người đi ra phía sau núi.

Long Liễm Thần nhướng mày, sau đó vội chạy đuổi theo sánh bước cùng Phượng Triều Hoa. Hần hỏi: “Vừa nãy huynh nói đây là ‘chuyện nhà’ của ta là có ý gì vậy?” Chẳng lẽ hần đã đoán được thân phận của mình rồi?

“Không phải chuyện nhà sao?” Phượng Triều Hoa cười khế, “Nếu như cho huynh một chiếc gương, huynh sẽ không cảm thấy lạ nữa.”

Long Liễm Thần chau mày, chuyện này có quan hệ gì đến gương?

Phượng Triều Hoa lờm y một cái, nói: “Nếu như có một chiếc gương huynh sẽ nhận ra một điều, ở Hộ Long sơn trang huynh còn ra dáng chủ nhân hơn cả chủ nhân ở đây.”

“Khả năng quan sát của huynh thật nhạy bén.” Long Liễm Thần khen.

“Đa tạ đã khen ngợi.” Phượng Triều Hoa xưa nay luôn khiêm nhường nhã nhặn nhưng mà đối với sự ca ngợi của người nào đó thì nàng lại vui vẻ tiếp nhận.

“Huynh đã biết thân phận của ta.... ”

“Khoan đã....” Phượng Triều Hoa nói: “Hiện ta vẫn chưa biết thân phận của huynh là gì, mà huynh cũng đừng nói cho ta biết. Hơn nữa ta lại càng không muốn ở trên cùng một con thuyền với huynh. Sau khi tìm được quan lương thì chúng ta đường ai nấy đi.” Mặc dù bây giờ nàng vẫn chưa hoàn toàn đoán được thân phận của y, cũng không muốn tiêu phí thời gian dựa vào dấu vết để suy đoán gì cả. Nhưng nàng hiểu rõ một điều, lúc này mà không phải sạch quan hệ với y thì về sau sẽ càng phiền phức hơn.

Long Liễm Thần cười nói, “Nếu như ta nhất định muốn nói cho huynh biết thì sao đây?” Thay vì để cho hắn đoán chỉ bằng tự mình thẳng thắn nói ra cho xong. Dù sao đến mức này rồi cũng không cần phải giấu giếm thân phận với hắn nữa.

“Nếu như vậy thì ngay bây giờ sẽ mỗi người đi một ngã.”

Long Liễm Thần bật cười, “Có cần phải vậy không? Ta đâu là rắn độc hay mãnh thú gì đâu?”

Không phải sao? Phượng Triều Hoa liếc xéo Long Liễm Thần, sau đó thể hiện thái độ “về vấn đề này phải đợi xem xét đã”. Sau đó nàng nghiêng đầu định đi tiếp, nhưng đột nhiên hai mắt sáng lên, tầm mắt lần nữa trở lại trên người Long Liễm Thần, nhếch môi cười mà như không cười, nói “Đột nhiên ta lại cảm thấy có chút hứng thú với thân phận của huynh.”

Long Liễm Thần nghe vậy thoáng sững sờ, rồi chỉ trong nháy mắt chân mày lại nhướng lên với vẻ dương dương tự đắc, gương mặt há miệng tính nói... Nhưng khi khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, bất ngờ phát hiện ra vẻ đùa cợt trong đáy mắt Phượng Triều Hoa thì ngay tức khắc nuốt lại lời tính nói vào lòng, nhưng tên đã lấp vào cung không bắn ra không được, lời nói đã tuôn trào ra khỏi cổ họng....

62. Q.2 - Chương 63: Chương 62

63. Q.2 - Chương 64

“Có cần ngạc nhiên tới vậy không?” Long Liễm Thần cảm thấy phản ứng của người nào đó hơi cường điệu quá.

Phượng Triều Hoa giật mình nhìn về phía y, há miệng muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì. Chưa có ai dạy cho nàng biết vào tình huống lần đầu gặp tướng công của mình sẽ nên nói gì....

Long Liễm Thần đưa tay quơ quơ trước mắt người nào đó: “Ta hiểu, gặp được Thái tử quả thật có phần không thể nào tưởng tượng nổi, vì dù sao khắp cả nước cũng chỉ có một người mà thôi. Nhưng huynh có thể xem như đây là may mắn của mình. Không chỉ có thể gặp được thái tử đương nhiệm mà ngay cả thái tử tiền nhiệm huynh cũng đã gặp và kết giao rồi còn gì.”

Phượng Triều Hoa tròn tròn hai tròng mắt. Dựa trên cơ sở này mà nói, nếu cộng thêm chuyện ‘được gả cho Thái tử’ vậy chẳng phải càng chứng tỏ bản thân được nhận thêm đãi ngộ không ai bằng ư?

“Huynh bình tĩnh lại chút đi được không? Đừng nói huynh thật sự muốn ‘mỗi người đi một ngã’ với ta chứ? Ta hiện là bệnh nhân, thân mang trọng thương đó.” Vì muốn giữ lại người nào đó mà Long Liễm Thần phải tạm thời quyết định hạ mình xuống nước, ‘đại trượng phu có được dân được’, tất cả lấy ‘đại cục’ làm trọng.

Tính chơi xấu? Phượng Triều Hoa bật cười nói: ” Tất nhiên là không thể đi bây giờ rồi. Quan lương còn chưa tìm được.”

“Nói cũng đúng, huống hồ huynh còn đang có mưu đồ với Mã thúc nữa mà.” Long Liễm Thần yên tâm nói.

“Ngoài huynh ra, hiện tại trong Hộ Long sơn trang còn ai có thể ra mặt chủ trì đại cục?”

“Việc này không cần lo lắng, sẽ có người tiếp nhận.” Long Liễm Thần nói.

Long Liễm Thần liếc Phượng Triều Hoa rồi nhìn quanh khắp bốn phía nói: “Sợ rằng tối nay phải qua đêm ở đây rồi.” Trúng Tần Thời Minh Nguyệt nhất định phải để cơ thể được ở nơi thông thoáng có gió, bằng không, nếu như quần áo khô nóng sẽ chết nhanh hơn.

“Làm khó huynh rồi.” Phượng Triều Hoa nói xong liền cất bước bỏ đi.

“Phượng huynh, ta biết xưa nay huynh không nói đạo nghĩa giang hồ, nhưng huynh cũng không thể tuyệt tình như vậy chứ? Nơi này còn có một bệnh nhân đang cần huynh chăm sóc đây này.” Long Liễm Thần buồn bã tức giận nói.

“Ta biết thân thể ngang vàng của Thái tử gia tứ trước đến nay luôn được chăm sóc cẩn thận, nhìn huynh cũng không tới nổi yếu ớt như thế chứ? Chỉ hơi nóng một chút mà thôi, nhịn một chút sẽ không sao nữa.” Giọng điệu Phượng Triều Hoa nghe thì vô cùng nhẹ nhàng, nhưng trời mới biết lòng của nàng đang cực kỳ bất ổn, ráo rít không thôi.

Long Liễm Thần giật giật môi, cắn răng nói, “Nóng ‘một chút’ thôi sao? Phượng huynh có muốn tới cảm nhận cái nóng ‘một chút’ kia ra làm sao không?”

“Không cần.” Trông thấy sắc mặt Long Liễm Thần dần dần đỏ bừng lên, Phượng Triều Hoa bất giác lùi về phía sau mấy bước nhỏ rời rộng khoảng cách giữa hai người.

Nàng vừa dứt lời thì toàn bộ y phục trên người Long Liễm Thần cũng rơi xuống không còn một mảnh vải che thân.

Làn da rám nắng đầy nam tính, bờ vai dài rộng căng tràn sức sống, sống lưng gầy gò nhưng lại tạo nên một vóc dáng đều đặn cân xứng, bờ lưng thẳng tắp kết hợp với đôi chân rắn chắc càng làm cho đường cong của cả cơ thể quyến rũ vô cùng, tràn đầy vẻ hấp dẫn nguyên thủy nhất.

“Phượng huynh?” Long Liễm Thần nổi đóa lên tiếng nhắc nhở ánh mắt của người nào đó đang nhìn chăm chăm thất lực của mình, ám chỉ ai kia đừng quá càn rỡ như thế.

Phượng Triều Hoa hoàn hồn ngược lên theo tiếng gọi mình, đúng lúc nhìn thấy từng giọt mồ hôi chảy dài trên gương mặt tuấn tú, hai hàng mày kiếm oai nghi sắc nét, bờ mi dày đậm hơi rung rung, trong ánh mắt thâm thúy mang theo vẻ bồn chồn, sống mũi cao cao bề ngỗ, hai bờ môi mỏng thoáng nhếch lên....

“Phượng huynh, huynh chảy máu rồi kìa.” Lúc này Long Liễm Thần vô cùng đặc ý. Hắn luôn biết mình có một thân hình đẹp nhưng lại không biết nó đẹp tới mức có thể khiến nam nhân cũng phải chảy máu mũi. Có nam nhân vì mình mà chảy máu mũi đúng là một sỉ nhục, nhưng nếu nam nhân ấy mặc nữ trang thì lại là chuyện khác.

Phượng Triều Hoa giật mình hoàn hồn, lần này đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Nàng vội vàng thu hồi tầm mắt, kẻ tiểu nhanh chóng dùng tay áo lau sạch máu mũi. Lau xong nàng xoay người muốn nói gì đó để hóa giải nội tâm đang quẩn bách của mình, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Huynh không sao chứ? Có cần đi xem đại phu không?” Long Liễm Thần thậm chí chẳng thèm che giấu sự vui vẻ trong lời nói. Cổ tình nhấn mạnh cho người nào đó biết những chuyện vừa rồi tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Phượng Triều Hoa nghe vậy bỗng có cảm giác mặt của mình như sắp bị bốc cháy, chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống ngay lập tức. Mới vừa rồi nàng vậy mà lại chảy máu mũi khi nhìn thấy tầm lưng của một nam nhân, thật....Thật là chẳng ra làm sao cả!

“Có muốn ta bắt mạch giúp huynh không?”

“Không cần!” Phương Triều Hoa tựa hồ quát lên, lo lắng Long Liễm Thần thật sự tiến tới. Nên biết, không chỉ có nam nhân thấy sắc mới biết kích động....

“Huynh chắc chứ?” Long Liễm Thần đi lên trước. Y cố ý để hơi thở của mình phả vào đôi tai đã đỏ ửng của người nào đó.

Phương Triều Hoa cảm thấy như đang có ai đó réo gọi trong cơ thể nhìn cứ phản công đi, nhưng có một người khác lại rắn đe nhắc nhở nàng cố gắng giữ tỉnh táo. Hai tiềm thức trong cơ thể hoàn toàn trái ngược nhau đang không ngừng giao đấu. Bỗng nhiên sau lưng vang lên từng tràng tiếng cười ngạo nghễ, tiếp theo là giọng nói cực kỳ đáng ăn đòn nhưng đầy truyền cảm của người nào đó thốt lên....

“Nếu Phương huynh là một cô gái, thì ta sẽ để mặc huynh muốn làm gì thì làm rồi.”

“Long Liễm Thần!” Phương Triều Hoa thốt lời cảnh cáo rít từ kẽ răng, “Mau tránh xa ta, nếu không ngay bây giờ ta sẽ cho huynh nuốt cả bao xuân dược đấy, cho huynh biết thế nào là đổ thêm dầu vào lửa.”

Lời còn chưa dứt mà cả người đã nóng bừng lên. Long Liễm Thần cảm giác thân thể sắp phát hỏa tới nơi rồi, mím mím môi nói: “Bây giờ ta cần vận khí bức độc. Huynh sẽ ở lại đây thủ hộ cho ta đúng không?”

“Không thể vận khí, vận khí sẽ chỉ làm thân nhiệt tăng mạnh hơn thôi.”

Xung quanh mắt của Long Liễm Thần đã xuất hiện tia máu đỏ ngầu, thân nhiệt bắt đầu cuộn cuộn tăng lên, vì vậy vừa nhanh chóng cởi quần áo, vừa nói, “Thể chất của ta có thể kháng lạnh, có thể áp đảo Tần Thời Minh Nguyệt.” Long Liễm Thần cũng nhận ra mình đang ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng. Nếu không vận khí bức độc e rằng người khổ cũng chỉ là mình.

Nghĩ vậy, Long Liễm Thần tạm thời quyết định bỏ qua ý định đùa giỡn với người nào đó, ngồi xuống xếp bằng vận khí bức độc.

Phương Triều Hoa cảm nhận được lần này người phía sau đã thật sự an phận mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, tĩnh tọa tại chỗ, nàng cũng cần điều khí một chút.

Nhưng không như nàng mong muốn.

Phương Triều Hoa vừa nhắm mắt lại liền mừng tượng ra vô số hình ảnh tấm lưng trần của Long Liễm Thần lung lay ở trước mắt mình. Cuối cùng nàng phải đành mở mắt ra trong lòng mặc niệm kinh Phật, “Sắc tức thị không, không tức thị sắc...”

Dần dần Phương Triều Hoa cũng có thể loại bỏ được hoàn toàn tấm lưng trần đầy cám dỗ của người nào đó ra khỏi đầu óc. Nhưng đợt sóng trước còn chưa yên thì đợt sóng sau đã dồ dập tới, giờ đây tấm lưng trần lại biến thành khuôn mặt tươi cười, nụ cười vô cùng vô sỉ nhưng lại câu hồn người không thôi, nhất là hai phiến môi mỏng khô nóng....

“Chết tiệt!” Phương Triều Hoa không nhận được khe nguyên rửa một tiếng. Chẳng lẽ mình đói khát đến vậy sao? Nhưng không phải hai chữ ‘đói khát’ này chỉ dùng cho nam nhân thôi sao? Chẳng lẽ....Giả trang thành nam nhân đã lâu nên nhiễm phải một chút thói quen háo sắc à?

Nếu như nói Long Liễm Thần đang chịu đủ loại đau khổ trên thân thể thì Phương Triều Hoa lại đang chịu sự tra tấn về tinh thần. Đêm dài đằng đẵng, phải làm sao để vượt qua?

***

Sau ba canh giờ ‘kiên cường chống đỡ’, rốt cuộc hai người bọn họ cũng có thể nghênh đón được tia sáng mặt trời đầu tiên.

Long Liễm Thần mặc quần áo tử tế rồi nói: “Tối hôm qua đã làm liên lụy huynh. Thật ngại quá.”

Ngại ư? Chứ không phải khoái chí lắm sao? Phương Triều Hoa đứng dậy, hít sâu một hơi, cố gắng khắc chế sự tức giận mãnh liệt trong người do suốt đêm không được ngủ, lạnh nhạt nói, “Nói hay lắm.”

Long Liễm Thần dĩ nhiên biết y đang tức chuyện gì, cúi đầu cười mấy tiếng nói: “Trước mắt chúng ta nên trở về sơn trang ăn chút gì đã. Chuyện quan lương cần phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Ăn no rồi thì làm việc chính đi. Trước buổi trưa đừng đến tìm ta.” Phượng Triều Hoa nói xong liền lê bước chân nặng trĩu đi về sơn trang. E rằng chuyện của buổi tối hôm qua cả đời này nàng cũng không sao quên được.

Ngược lại tinh thần của Long Liễm Thần lại vô cùng sảng khoái, tâm tình phấn chấn nhộn nhạo không thôi.

***

“Phượng công tử nghỉ ngơi ở phòng nào?” Long Liễm Thần thấy sắp tới buổi trưa nên bắt đầu hỏi thăm tung tích của đồng đội.

“Hồi bẩm Thái tử gia, Phượng công tử không nghỉ lại tại sơn trang.”

Không có? Long Liễm Thần chau mày. Trong phạm vi trăm dặm ngoại trừ nơi này không còn nơi nào khác. Không còn nơi nào để nghỉ ngơi vậy hẳn có thể đi đâu nhỉ?

Đúng lúc này thì có gã sai vặt ở phòng luyện đan đến báo: “Thái tử gia, đại sự không hay rồi!”

Long Liễm Thần bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ Phượng thất đã làm chuyện tốt gì sau lưng mình sao?

Gã sai vặt thở hổn hển chạy đến trước mặt Long Liễm Thần, nói: “Khởi bẩm Thái tử gia, không thấy Mã thúc đâu cả!”

Long Liễm Thần nghe vậy thì sững sờ, ngay sau đó sực hiểu ra, đổi giận thành vui nói, “Phượng thất khá lắm, không ngờ lại dám ‘minh tu sạn đạo, ám độ trần thương’*, cứ nhiên lại cướp người đem đi!” [Nguyên văn: -bí mật đưa quân qua con đường mà không ai nghĩ rằng ta sẽ đi qua.Điển tích: Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nổi vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình. Nguồn: Wikipedia (TK: có thể dùng câu đồng nghĩa là giương đông kích tây)]

“Long huynh khen lắm rồi.” Phượng Triều Hoa đột nhiên từ trên trời giáng xuống nói.

“Nếu cần thì huynh cứ việc nói thẳng, sao phải trộm người chứ?” Long Liễm Thần cố ý lái lời nói theo hướng mập mờ.

Phượng Triều Hoa nghe vậy thì run run môi, cuối cùng hạ quyết tâm, bắt đầu nói, “Huynh đối đãi với ông ấy quá tốt cho nên ông lão không muốn rời đi. Ta không còn biện pháp nào khác ngoài lựa chọn dùng ‘thủ đoạn cứng rắn’ thôi.”

Long Liễm Thần bật cười, “Dày hơn tối hôm qua rất nhiều.” (ý LLT nói PHT mặt dày đó các bạn)

Phượng Triều Hoa hơi kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền hiểu được, trừng mắt nhìn y nói: “Ồ cùng các hạ lâu nên mưa dầm thấm đất, da mặt có thể không dày sao?”

“Ha ha ha ha....” Long Liễm Thần vui vẻ cười to, “Ta phát hiện càng ngày huynh càng thú vị.”

Phượng Triều Hoa biết rõ, bàn về vô lại mình không sánh bằng y, vì vậy vô lực bĩu môi, nói trở lại chuyện chính, “Tra được chuyện gì chưa?” Nàng cũng đã bắt được người bỏ vào xe ngựa đưa đến Nam Lăng, người nào đó chắc không đến nỗi không làm được việc gì chứ?

Long Liễm Thần nâng chung trà lên nhấp nhẹ một hớp, thản nhiên nói, “Tìm được quan lương rồi.”

“Tìm được rồi? !” Phượng Triều Hoa hơi bất ngờ.

“Ừ.” Long Liễm Thần đặt ly trà xuống nói: “Trương Viễn mới vừa truyền tin đến. Trải qua một đêm nghiêm hình tra khảo, Tần Phi Yến đã khai báo toàn bộ.”

“Nghiêm hình tra khảo?” Mặt Phượng Triều Hoa xanh như tàu lá, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo, “Hắn dùng hình với Tần Phi Yến sao?”

Long Liễm Thần nhướn mày, đưa tin cho Phượng Triều Hoa rồi nói: “Huynh tự xem đi.”

Phượng Triều Hoa nhận lấy, nhìn liếc qua chỉ thấy bốn chữ ‘nghiêm hình tra khảo’, rõ ràng Trương Viễn đang cố ý. Nàng biết ngay mình đã bị chơi xỏ.

Phượng Triều Hoa trả lại thư cho Long Liễm Thần nói: “Nếu đã tìm được quan lương, vậy ta cũng nên đi rồi. Sơn thủy còn tương ngộ, sau này chúng ta chắc sẽ còn gặp lại.” Nàng nói xong liền xoay người rời đi.

Long Liễm Thần cảm thấy hơi bất ngờ nói: “Ta còn tưởng huynh sẽ nói ‘không hẹn ngày gặp lại’ chứ.”

Phượng Triều Hoa hơi khựng bước, sau đó tiếp tục lại bước đi, chỉ thần nhiên nói: “Tin tưởng ta, hơn ai hết ta cũng hy vọng ‘không hẹn ngày gặp lại.’” Chỉ tiếc rằng nhất định phải dây dưa không rõ ràng với vài người.

Long Liễm Thần nhướng lên mày kiếm dõi theo bóng lưng hơi gầy gò kia, gật đầu nói, “Điều này ta rất tin tưởng, không hề nghi ngờ.” Mặc dù khiến cho người ta có chút thất vọng.

Đội Phượng Triều Hoa đi xa Long Liễm Thần mới thu hồi tầm mắt, hỏi gã sai vặt: “Phòng luyện đan không có Mã thúc có thể tiếp tục tiến hành công việc được không?”

“Trong vòng một tháng thì không có vấn đề gì. Thuốc cần luyện Mã thúc đã kê đơn xong hết rồi, bọn nô tài chỉ cần dựa theo làm là được.” Gã sai vặt đáp.

Long Liễm Thần gật đầu, một tháng....Vậy sẽ để cho hần mượn Mã thúc một tháng đi. Dù sao thì hết tám phần mười việc hần cướp Mã thúc đi Nam Lăng là vì chuyện ôn dịch. Nói cho cùng cũng là đang làm việc vì hoàng gia.

Long Liễm Thần hài lòng nhướng mày nói: “Mang một bình trà đến đây.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau một bình trà lớn đã xuất hiện trên bàn.

Hần phát tay ý bảo gã sai vặt đi xuống sau đó tự rót ỉnh một ly trà. Hần ngồi phẩm* trà đợi người mà trong lòng không được thoải mái lắm cho đến khi người hần đợi xuất hiện. [*bình phẩm, nhận xét]

“Nhanh như vậy đã gặp lại rồi. Thật đúng với câu ‘sau này còn gặp lại’ của huynh.” Mặc dù Long Liễm Thần đang ngồi nhưng chỉ cần khẽ ngửa đầu là có thể nhìn thẳng vào mắt Phượng Triều Hoa. Góc độ đó vừa vặn có thể bày ra bộ dáng nheo mắt lưỡi biếng, cười như gió xuân ấm áp như ánh mặt trời của hần.

“Tần Phi Yến vốn không biết gì về chuyện quan lương.” Phượng Triều Hoa lúc này vô cùng ảo não, tại sao mỗi lần gặp y là đầu óc của nàng lại trở nên vô dụng như vậy? Chỗ sơ hở rõ ràng như thế mà mãi mới nhận ra.

Long Liễm Thần đặt ly trà xuống, nhìn nước trà một hồi rồi lắc đầu nói, “Mất một khắc đồng hồ. Có chút khiến người ta thất vọng.”

Phượng Triều Hoa vốn khi trở lại đây trong lòng đã rất ảo não, lại bị y nói khó nghe như vậy thì càng ảo não hơn. Cũng may từ trước tới nay công phu nhận nhin của nàng rất cao, người thường khó bì kịp, cho nên vẫn giữ được sắc mặt bình thường.

Phượng Triều Hoa bình tĩnh ngồi xuống đối diện Long Liễm Thần. Nàng ung dung thông thả tự châm trà ỉnh rồi lạnh nhạt hỏi, “Chuyện này là thế nào?”

Lần này Long Liễm Thần cũng thẳng thắn kể lại chi tiết, “Quả thật Tần Phi Yến không biết chuyện quan lương, nhưng từ miệng nàng ta Trương Viễn đã biết được người mặt quỷ kia chính là nhị ca của ta. Kể từ khi xảy ra thảm án Lý gia, biết được Tần Phi Yến vào Hộ Long sơn trang ở, hần cũng chưa từng rời khỏi Trường Phong.”

“Sao có thể chứ? Thảm án Lý gia là chuyện năm ngoái, cứ cho là vào những thời điểm khác nhị hoàng tử có thể không rời Trường Phong, nhưng khoảng thời gian cuối năm thì sao? Ta nhớ năm ngoái hần không vắng mặt trong yến tiệc cung đình mà.”

“Sao huynh biết hần không vắng mặt trong cung yến?” Long Liễm Thần nhìn chằm chằm vào mắt Phượng Triều Hoa. Nhất quyết tìm tòi suy xét mọi phản ứng của nàng.

Phượng Triều Hoa hơi sững sờ nhưng sau đó vô cùng thần nhiên nhìn y đáp, “Đương nhiên là nghe được từ nghĩa huynh có ngoại hiệu ‘mật thám’ của ta rồi.” Dĩ nhiên nàng không thể nói cho y biết tất cả những thứ

này đều là nàng nghe được từ người cha trong Tương phủ chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ một cơ hội để kể cho nàng nghe về chuyện quốc gia đại sự được.

Long Liễm Thần nghe vậy, ảo não nhíu mày, nói: “Xin lỗi, phản ứng của ta có hơi thái quá rồi.”

“Ta hiểu. Hắn là người thân của huynh nên huynh sẽ để tâm hơn người khác mấy phần.” Phượng Triều Hoa bởi vì bị y hoài nghi mà cảm thấy không vui.

Long Liễm Thần đáp, “Ta cũng rất muốn bỏ đi mấy phần để tâm, chỉ tiếc là cuộc sống ở hoàng cung không thích hợp cho những người không có tâm nhân sống.”

Phượng Triều Hoa cũng chẳng phải người đơn thuần, đương nhiên hiểu những đạo lý này, huống chi tính tình nàng trời sinh không thích chấp nhất nên dĩ nhiên sẽ không để ý đến việc này.

Phượng Triều Hoa khẽ cười nói: “Nói chuyện chính đi. Nhị hoàng tử không thể nào vẫn sống ở Trường Phong được. Việc này không khớp với hành tung của người mặt quỷ.”

Long Liễm Thần gật đầu, có chút mệt mỏi day day trán, nói: “Theo ta được biết, trong một năm này phạm vi hoạt động của nhị ca rất xa Trường Phong, thậm chí ngay cả Đông Khuyết ở giáp ranh hắn cũng đã đi qua.”

“Nói vậy tức là không có cơ sở để kết luận người mặt quỷ chính là nhị hoàng tử?”

64. Q.2 - Chương 65: Chương 64

65. Q.2 - Chương 66: Đóng Giả Thiếu Chủ

Long Liễm Thần nghe vậy, nghiêng đầu dò xét người nào đó từ trên xuống dưới một phen rồi nói “Mặc dù ta rất không muốn nói, nhưng đây là sự thật. Vương Bảo Khánh đối xử phân biệt với ta và huynh đó cũng là điều hiển nhiên.”

Khóe miệng Phượng Triều Hoa hơi run rẩy, trực tiếp không thèm đếm xỉa tới kẻ nào đó, ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi ba ‘mỹ nữ’ đến.

Long Liễm Thần thấy không còn thú vị nữa bĩu môi thăm nghĩ, xem ra hôm nay sẽ được mở rộng tầm mắt rồi. Có thể khiến cho cha già nhà mình gấp đến độ đó, chắc hẳn ba nữ nhi của Vương Bảo Khánh nhất định sẽ vô cùng đặc biệt.

Vương Bảo Khánh cũng ngồi vào ghế chủ vị, cười ha ha nhìn hai người, nhất là khi nhìn Long Liễm Thần ý cười càng rạng rỡ hơn.

Lúc này, ba vị thiên kim cũng lần lượt bước ra.

“Nữ nhi ra mắt phụ thân, Phượng công tử, Long công tử.” Ba vị thiên kim của Vương gia đều đồng thanh thưa.

Vương Bảo Khánh nói: “Ba nữ nhi à, mau nhìn xem cha đã tìm được vị hôn phu tốt cho các con rồi này.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy khẽ cúi đầu cười gục gặt, mãi lúc sau mới ngẩng đầu lên với vẻ mặt đã bình thường, ôn tồn nho nhã nói: “Đã lâu không gặp, ba vị tiểu thư càng ngày càng động lòng người.”

Long Liễm Thần ở bên kia phải mặc niệm cả buổi nội công tâm pháp mới có thể kiềm chế kích động muốn hét lên thật to. Ba vị nữ tử trước mắt này có phong cách thật đặc biệt mà cả đời này hắn chưa từng gặp qua, đó không phải chỉ diện mạo của các nàng mà là dáng người.

Thân hình của người bên phải bụng phệ eo tròn đầy đặn quá độ, nhưng người bên trái lại gầy như que củi, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với người thứ nhất, mà người đứng ở giữa có vóc người ngắn nhỏ như trẻ nhỏ mới được mấy tuổi. Có lẽ khi ba người đứng riêng lẻ sẽ không “đặc biệt” như thế, nhưng Vương Bảo

Khánh lại cố ý để ba người đồng thời xuất hiện, hiệu ứng này thật sự là khiến cho người ta không dám khen tặng.

Cái gọi là thua chị kém em, chính là thế này.

Long Liễm Thần khó khăn nuốt một nước miếng cái ực, cố gắng thể hiện ánh mắt thương thức, nói: “Ba vị tiểu thư quả đúng là mỗi người mỗi vẻ, khó trách Vương đại nhân không nở gả các nàng đi.”

“Đa tạ công tử khích lệ.” Mặc dù mặt tươi cười, nhưng đáy mắt ba người lại không hề vui vẻ.

Tuy tướng mạo của ba người không có gì đặc biệt, nhưng đầu óc ngược lại rất nhạy bén, nhận biết được cái gì gọi là thật lòng cái gì gọi là giả ý, hành vi cử chỉ thỏa đáng hào phóng nhưng không mất đi vẻ chừng chạc. Điểm này khiến cho Long Liễm Thần phải thay đổi cách nhìn với các nàng.

Vương Bảo Khánh nói, “Long công tử có vừa mắt với nữ nhi nào không?”

Long Liễm Thần hoàn hồn, sững sốt hỏi, “Ngài muốn ta chọn một người trong số các nàng ấy sao?”

“Đúng vậy, người chọn trước đi, chọn xong chúng ta sẽ trao đến những chuyện khác.” Quả nhiên! Khi Vương Bảo Khánh thấy Long Liễm Thần lộ vẻ khó xử thì trầm mặt nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ người muốn cả ba?”

Ánh mắt hung thần ác sát kia cứ như thể Long Liễm Thần sắp sửa đoạt đi tuyệt thế trân bảo rất quý giá của ông ta vậy.

“Dĩ nhiên không phải. Long mô không phải là hạng người có lòng tham không đáy. Hơn nữa...” Mấy ngàn chữ để nói lên lý do từ hôn còn ở phía sau vậy mà toàn bộ bị chôn vùi trong tiếng cười của Vương Bảo Khánh.

“Ha ha ha ha...” Vương Bảo Khánh nói, “Muốn cả ba cũng được. Có thể cùng hầu hạ một chồng là phúc khí của ba tỷ muội chúng.”

Long Liễm Thần nghe vậy trợn tròn hai mắt. Từ trước tới nay hắn luôn vì sự ung dung tĩnh táo của mình mà kiêu ngạo, nhưng vào giờ phút này, khi đối mặt với thịnh tình của Vương Bảo Khánh và ba cô gái vô tội kia, thì hắn không biết nên làm sao cho phải. Con gái nhà người ta da mặt mỏng, nếu từ chối thẳng thừng quá sợ là sau này khó mà lập gia đình được....

“Long huynh.” Phương Triều Hoa đẩy cánh tay Long Liễm Thần nhắc nhở y rằng còn có người đang chờ trả lời của y.

Long Liễm Thần nghiêng đầu chau mày, trong đôi mắt xuất hiện vài tia nghi ngờ, dần dần lại hóa thành sự vui vẻ, nhếch môi quay đầu nhìn ba tỷ muội Vương gia nói, “Ta nghĩ chắc Vương đại nhân đã hiểu lầm. Ta đã lập gia đình rồi.”

Không đợi Long Liễm Thần nói xong, đại tiểu thư của Vương gia lập tức nói, “Nếu đã như vậy, tiểu nữ chúc công tử và phu nhân hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

“Đa tạ.” Long Liễm Thần khẽ mỉm cười, quả nhiên y đoán không sai, ba vị tiểu thư này mặc dù ngoại hình không như ý muốn, nhưng rất thông tuệ, hận gả không được e là ý muốn của cha các nàng mà thôi.

Vương Bảo Khánh thấy không còn hy vọng nữa thì thở dài một tiếng nói “Người tốt như vậy các con cũng không ưng ý, vậy muốn người làm cha như ta phải như thế nào mới tốt đây!”

Long Liễm Thần nghe vậy thiếu chút phun hết trà ra ngoài, mắt càng trợn to hơn, không thể tin vào tai của mình. Thì ra Vương Bảo Khánh nghe không hiểu tiếng người? Là các nàng bị cự tuyệt chứ không phải hắn. Nhưng ngay sau đó Long Liễm Thần liền nhận ra mình đã sai rồi, sai hoàn toàn. Nghe không hiểu tiếng người là người khác, mà người đó chính là chính hắn.

“Phụ thân.” Người nói chuyện là Vương đại tiểu thư, “Người không cần lừa mình dối người nữa. Sẽ không có ai sẽ thật tâm thật ý nguyện ý lấy chúng con đâu. Những người không bị dấn vế bên ngoài của chúng con hù dọa thì đều là những kẻ ham muốn một ít quyền thế của nhà chúng ta ở Trường Phong này mà thôi. Loại người như vậy căn bản không đáng giá để chúng con ủy thác cả đời.”

“Nói bậy! Không cho phép các con tự coi nhẹ bản thân.” Vương Bảo Khánh không vui nói, “Các con đều thông tuệ hơn người, kẻ nào cười được các con thì chính là vận may của kẻ đó.”

Vương đại tiểu thư bất đắc dĩ liếc mắt xem thường nhưng tiếp tục tận tình khuyên bảo, “Cha, đây không phải là tự coi nhẹ bản thân, mà là biết người biết ta. Trừ cha ra nào có mấy ai biết chúng con có bao nhiêu điều tốt đẹp chứ. Họ chỉ biết tin vào những gì mà hai mắt họ nhìn thấy mà thôi.”

“Còn có ta.” Phượng Triều Hoa vẫn ngồi yên lặng xem kịch vui bất ngờ lên tiếng.

“Phượng công tử lại khác. Ngài là bằng hữu của chúng ta và cũng chỉ có thể là bằng hữu.” Trong lòng Vương đại tiểu thư vô cùng rõ ràng, có vài người chỉ thích hợp để ngưỡng mộ thôi, chứ cho dù mình có đầu óc thông minh tuyệt đỉnh đi chăng nữa cũng không có cách nào có thể thay đổi được sự khác nhau một trời một vực giữa mình và họ được.

Phượng Triều Hoa nhún mày cười khê, nói: “Đây chính là điểm ta thích ở tiểu thư.” Đủ thông minh, đủ thẳng thắn.

“Hai chúng ta thì sao?” Hai vị thiên kim khác cười hỏi.

“Chuyện này còn phải hỏi sao?” Phượng Triều Hoa cười nói.

Vương đại tiểu thư cười một tiếng, nói: “Được rồi, chúng ta xin được cáo lui trước, không quấy rầy công tử và phụ thân nghị sự nữa.”

Long Liễm Thần thầm khen: Quả là một cô gái rất có huệ chất lan tâm*. [*chỉ người cao nhã, thanh khiết]

Phượng Triều Hoa khê gật đầu, nói “Một lát nữa sẽ đến hậu viện ôn chuyện cùng các tiểu thư.”

Ba vị thiên kim của Vương gia rời đi thay cho tuyên bố vở hài kịch này đã kết thúc, tất cả quay trở về chuyện chính.

Phượng Triều Hoa thu lại ý cười, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng, vô cùng nghiêm túc nói, “Vương đại nhân, hôm nay ta đến ngoài việc thăm hỏi ra còn có một chuyện khác.”

“Hả?” Vương Bảo Khánh có chút ngạc nhiên, cũng nghiêm túc nói “Mời nói.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy, đáy mắt thoáng qua tia sáng, dùng dư quang trao đổi bằng mắt với Long Liễm Thần, rồi lại bất ngờ tháo xuống vẻ mặt nghiêm túc, chuyển sang cười nói “Chúng ta muốn ở lại quý phủ ngủ nhờ một đêm.”

“Ồ?” Vương Bảo Khánh kinh ngạc hô lên, bởi lẽ ông ta hiển nhiên không ngờ rằng chuyện Phượng Triều Hoa muốn nói chỉ có như vậy. Mà một tiếng kêu sợ hãi không lớn không nhỏ lại dọa nha hoàn đang rót trà cho Long Liễm Thần sợ, tay run run làm cho trà bắn vào y phục của Long Liễm Thần.

“Xin....Xin lỗi.” Nha hoàn vội vàng lau y phục cho Long Liễm Thần.

“Không sao. Để tự ta làm.” Long Liễm Thần đứng dậy, nhưng không ngờ, nha hoàn kia lại bởi vì hoảng hồn mà lau loạn trước ngực y, khiến đồ vật gì đó trong ngực y rơi ra ngoài.

May nhờ Phượng Triều Hoa tay mắt lanh lẹ, bắt được nó trước, chính là cây trâm ngọc tìn vật sở hữu của thất thiếu Nam Lăng mà cách đây không lâu bị người nào đó mượn gió bẻ măng lấy làm của riêng.

Nha hoàn thầm biết đã gây ra họa lớn, hết sức sợ hãi quỳ rạp xuống nói, “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

Vương Bảo Khánh không để ý đến nha hoàn kia mà nhìn chăm chăm thẳng vào trâm ngọc, một hồi lâu mới hoàn hồn, nói “Ồ đây không còn chuyện của người nữa, lui xuống đi.”

Nha hoàn như được đại xá, liền nhanh nhẩu đi ra khỏi đại sảnh.

Hai mắt Vương Bảo Khánh mang theo kích động nhìn về phía Long Liễm Thần nói “Chúng ta đến thư phòng nói chuyện, được không?”

Long Liễm Thần gật đầu đồng ý, mặc dù có chút nghi ngờ không hiểu vì sao Vương Bảo Khánh đột nhiên thay đổi, nhưng y khẳng định là có liên quan đến trâm ngọc kia.

Còn Phượng Triều Hoa thì cầm cây trâm ngọc thuộc về mình mà có phần hơi khó xử. Tạm thời nàng vẫn chưa muốn để lộ thân phận, lý trí nói cho nàng biết rằng nàng nên dâng hai tay ‘trả lại’, nhưng tay lại có một loại kích động muốn cắt trâm ngọc vào trong ngực.

Long Liễm Thần thấy sắc mặt của Phượng Triều Hoa không tốt thì lập tức muốn giải thích, nhưng lại sợ làm hỏng chuyện lớn, chỉ đành dần xuống lời nói trong lòng trước. Hắn nói với Vương Bảo Khánh, “Làm phiền dẫn đường, ta và Phượng công tử không quen thuộc nơi này.”

“Chuyện này....Như vậy có được không?” Vương Bảo Khánh cảm thấy nội dung cuộc nói chuyện không nên để người thứ ba nghe được.

Long Liễm Thần nhướn mày hỏi ngược lại “Có gì mà không được?”

“Hiếm khi Phượng công tử tới chơi, hay cứ để tiểu nữ đưa hắn đi dạo ở trong viện.” Vương Bảo Khánh cười vô cùng hòa ái dễ gần.

Long Liễm Thần nghe vậy thì càng thêm xác định hôm nay sẽ có một phát hiện quan trọng, trong lòng rất vui vẻ nhìn Phượng Triều Hoa.

Mặc dù tầm mắt của Phượng Triều Hoa vẫn dừng lại trên trâm ngọc, nhưng đã sớm thu hết vào mắt tất cả lời nói và hành động của hai người. Vương Bảo Khánh có vấn đề, điểm này không thể nghi ngờ. Nhưng nếu liên quan đến trâm ngọc thì tất nhiên nàng không thể vắng mặt. Dù sao, nàng mới chính là chủ nhân của trâm ngọc, cần phải biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Phượng Triều Hoa cảm nhận được ánh mắt dò hỏi của Long Liễm Thần liền nhướn mắt lên đáp lại y bằng một ánh mắt bao hàm thâm ý rồi thản nhiên nói, “Cũng được, dù sao ta cũng không cảm thấy hứng thú với loại chuyện thần thần bí bí này.”

Long Liễm Thần thấy tình hình như vậy vội vàng cảnh cáo nói, “Chúng ta đã nói là cùng nhau xử lý chuyện này. Huynh đừng nghĩ đến chuyện lật lọng.”

Wương Bảo Khánh nghe vậy liền hiểu ra, vui vẻ nói, “Thì ra là đều là người mình cả.”

Người mình? Hai người Long - Phượng nhanh chóng trao đổi ánh mắt, ngay sau đó đồng thời khôi phục như thường, đối với lời nói của Vương Bảo Khánh từ chối cho ý kiến.

Wương Bảo Khánh thấy hai người bình tĩnh thì càng thêm tin tưởng suy đoán của mình là đúng, vui vẻ nói “Nếu đều là người mình, vậy ta cũng không cần cố kỵ thêm làm chi nữa.” Dứt lời, ra dấu tay ‘xin mời’ với hai người.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, đi theo hắn về phía hậu viện.

Phượng Triều Hoa cũng đi theo, ‘trả’ trâm ngọc lại để nó ‘vật quy nguyên chủ’, đồng thời nhỏ giọng nói, “Phải bảo quản đồ thật tốt, rốt bề là không hay đâu.” Mặc dù trước kia nàng cũng không đặc biệt coi trọng cây trâm ngọc này nhưng khi thấy người nào ‘tùy ý’ với nó như vậy thì trong lòng lại có chút khó chịu.

Long Liễm Thần nhận lấy trâm ngọc chỉ thoáng nhìn qua một cái, sau đó cất vào. Hắn nhếch nhếch môi nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

....

Trên đường ba người đều im lặng không nói gì, rất nhanh đã đi tới thư phòng.

Wương Bảo Khánh đóng kỹ cửa phòng lại, sau đó xoay người mừng rỡ nói, “Trông mong đã lâu, cuối cùng cũng gặp được ngài rồi rồi!”

66. Q.2 - Chương 67: Chương 66

67. Q.2 - Chương 68: Hôn Trộm

Phượng Triều Hoa cười thần bí nói: “Vậy thì chưa chắc.”

“Huynh có cách để thoát ra rồi sao?” Long Liễm Thần tựa lưng vào vách đá ngược đầu hỏi với vẻ lười biếng.

Phượng Triều Hoa cũng dựa lưng theo vào tường đá nói: “Có người sẽ đến cứu chúng ta.”

“Ai mà có bản lĩnh tìm được chỗ này hả?”

“Ba tỷ muội của Vương gia.”

Long Liễm Thần hơi ngạc nhiên nhưng chỉ tùy ý cười khế, nghiêng đầu chau mày nói: “Nên nhớ người bắt giam chúng ta là cha của các nàng ấy.”

“Ta biết.” Phượng Triều Hoa cười nói, “Ta còn biết các nàng đều là người thông minh.”

Long Liễm Thần thấy Phượng Triều Hoa không giống nói đùa, hiểu ngay nếu Phượng Triều Hoa đã nói như thế nhất định là có căn cứ, không cần nghi ngờ quyết định tin tưởng. Về phần nguyên do trong đó là gì không quan trọng.

Long Liễm Thần rầu rĩ cười hỏi, “Huynh nói xem tên Thiếu chủ kia sẽ là ai?”

Không mở bình thì ai mà biết được trong bình có gì chứ! Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ lắc đầu mệt mỏi dịu giọng nói, “Đừng hỏi ta.”

Long Liễm Thần nhú mày nói: “Huynh có chuyện giấu ta.”

“Ừ, huynh đoán đúng rồi.” Phượng Triều Hoa rất thẳng thắn trả lời.

“Không thể nói sao?”

“Không thể.”

Lời ít mà ý nhiều.

Long Liễm Thần nhượng nhượng mày nhếch môi nói: “Nếu vậy thì cứ tiếp tục giữ ở trong lòng đi.”

Phượng Triều Hoa cười khế vừa lòng nói, “Huynh có biết ta thích điều gì nhất ở huynh không?”

“Xin rửa tai lắng nghe.” Long Liễm Thần khẽ nghiêng đầu, nheo mắt cười cười hỏi.

“Luôn biết rõ khi nào nên dừng lại.”

Long Liễm Thần bĩu môi suy nghĩ, sau đó đột nhiên hỏi sang chuyện khác: “Huynh có cảm thấy lạnh không?”

Phượng Triều Hoa hơi sững sờ lập tức nhìn quanh bốn phía: “Hình như nơi này là hầm băng.” Xem ra, để bảo toàn số quan lương này mà bọn họ đã tốn không ít tâm tư.

“Cho dù không phải là hầm băng nhưng lạnh cũng chẳng kém gì hầm băng.” Long Liễm Thần nói xong di chuyển sang bên cạnh dựa sát vào người Phượng Triều Hoa.

“Làm gì vậy?” Phượng Triều Hoa cực kỳ không đồng ý với hành động lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi của người nào đó.

“Sưởi ấm.” Long Liễm Thần trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên.

Phượng Triều Hoa nghe mà hoảng hồn. Y vốn không biết mình là nữ nhi, sao có thể rắp tâm chiếm tiện nghi được chứ?

Phượng Triều Hoa vuốt vuốt mi tâm. Thời gian gần đây nàng nhận thấy mình thường hay lẫn lộn giữa ‘Phượng Triều Hoa’ và ‘Phượng thất’, nhất là mỗi khi ở trước mặt người này. Mà ‘Phượng thất’ và ‘Phượng

Triều Hoa' một người là nam một người là nữ, không hề có dính dáng gì đến nhau, hơn thế trước giờ nàng xử lý mọi chuyện luôn kín đáo.

Nhân lúc tâm tư Phượng Triều Hoa đang xáo trộn, móng sói của người nào đó đã vươn tới.

Phượng Triều Hoa theo phản xạ chặn lại cánh tay đang có ý đồ xấu xa kia, đồng thời nhú mào cảnh cáo ai đó đừng được nước làm tới.

“Huynh không lạnh sao?” Long Liễm Thần nhú mào hỏi.

“Không....Hắt xì....”

“Còn dám nói không.” Long Liễm Thần bắt lực thở dài, vươn tay kéo nàng vào lòng nói: “Thế này có phải đỡ nhiều hơn rồi hay không?”

Phượng Triều Hoa vì quá bất ngờ mà chỉ biết ngồi chờ người ra, mãi lúc lâu sau mới nhận ra mình đang ở trong tình huống gì mặt lập tức đỏ lựng lên ấp úng nói, “Huynh....Huynh....Buông ta ra.”

Long Liễm Thần nghe vậy chau mày lên, sau đó buộc phải buông tay cười cười nhìn Phượng Triều Hoa.

Không lâu sau Phượng Triều Hoa bắt đầu cảm thấy hơi lạnh đang ngấm dần qua lớp y phục, nàng buộc phải dùng hai tay ôm chặt lấy thân thể để chống lạnh.

“Nếu bây giờ có cái gương ở đây, huynh sẽ thấy sắc mặt mình tệ hại tới mức nào.”

Phượng Triều Hoa chẳng ừ chẳng hử. Thà kiên cường để bản thân co ro cúm rúm chứ không chịu cho Long Liễm Thần sưởi ấm. Sự thật là nàng rất sợ lạnh, dù là mùa đông ấm áp ở phương nam nàng cũng không thể chịu nổi, lúc nào cũng phải khoác thêm lớp áo choàng thật dày. Ngay lúc này nàng thật sự rất muốn sà vào lòng ai đó biết bao, chẳng có tâm tư gì khác chỉ mong mỗi được sưởi ấm mà thôi. Có điều làm vậy thì thật quá khó coi, hai tên con trai mà ôm ôm ấp ấp thì không hay cho lắm.

Long Liễm Thần thấy Phượng Triều Hoa đã bắt đầu run rẩy bầy, đôi môi tái nhợt khiến thấy mà phải đau lòng. Lần này Long Liễm Thần bắt người kia có đồng ý hay không cũng kéo lại ôm luôn vào trong ngực, lẩm bầm cầu nguyện, “Tội gì phải tự làm khổ mình vậy chứ?”

Phượng Triều Hoa không còn sức phản kháng nữa. Nàng nép vào bờ ngực bầy chắc mà ấm áp của Long Liễm Thần, còn đầu thì tựa lên bờ vai vững chãi kiên cố, cơ thể lạnh cứng dần dần cũng được thả lỏng.

Mãi tới giờ phút này Phượng Triều Hoa mới nhận ra bấy lâu nay mình khao khát muốn có vòng tay ấm áp này đến nhường nào, luôn mong mỗi không biết đến bao giờ mới có người sẽ có một người vì nàng mà che gió che mưa để nàng nương tựa.

Nếu mỗi khi nàng mệt mỏi mà có một chỗ dựa vững chắc như thế này thì thật tốt biết bao....

***

Hơi thở của Phượng Triều Hoa cũng dần dần ổn định lại.

Long Liễm Thần rũ mắt nhìn người trong lòng đã ngủ thiếp đi mà không nén được cười. Trong tình cảnh này mà còn có thể ngủ được! Y còn ham ngủ hơn cả vị Thái tử phi trong cung kia của hắn....

Hai mắt Long Liễm Thần bỗng trở nên mơ màng. Do dự một lúc cuối cùng cũng vươn tay xoa nhẹ hai hàng lông mày đang nhíu lại, sau đó đến mi tâm rồi tới sống mũi, cuối cùng trượt xuống môi....

Tim Long Liễm Thần bỗng nhói lên rất đau khi tay chạm tới bờ môi mềm mại nhợt nhạt, cái đau ấy lan dần từng chút một như muốn nhắc nhở hắn nên có chừng có mực.

Long Liễm Thần lưu luyến thu tay về thở dài một tiếng, ngắm nhìn khuôn mặt tuần mỹ vô trù đến chờ người ra, trong lòng như đang nung nấu một loại tình cảm không nói thành lời. Nếu y là nữ nhi thì tốt biết bao....

Long Liễm Thần cứ thế ngồi nhìn đắm đuối nhìn người trong lòng, mặc uôn vạn tư tưởng hoang đường đang cuộn trào trong đầu hắn.

Không biết qua bao lâu, mãi tới khi trên đầu đột nhiên vang lên tiếng thét kinh hãi....

“Người....Các người....”

Long Liễm Thần nghe tiếng thét mới sực tỉnh nhận ra không hiểu tại sao mình lại có lòng bất chính với Phượng thất, hơn nữa còn nuối tiếc vì hành động của mình chưa thực hiện được.

Long Liễm Thần ảo não khi nhận ra điều này, nhưng sau đó khôi phục lại tinh thần vốn có, hết sức ung dung ngẩng đầu lên để tầm mắt rời xa đôi môi đầy cảm dỗ kia.

“Các người....Các người....” Vương đại tiểu thư bị cảnh tượng mình vừa nhìn thấy mà hoảng sợ không thôi. Phượng công tử lại đang tựa vào lòng một người đàn ông? Hơn nữa....Miệng hai người còn đang rất gần....Gần đến nỗi như muốn dính vào nhau....

Long Liễm Thần đương nhiên biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì cho nên mới càng ảo não nhú mày, cẩn thận nhẹ nhàng ôm Phượng Triều Hoa đứng lên chuẩn bị rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Vương đại tiểu thư vẫn chưa hoàn hồn sau trận khiếp sợ vừa rồi làm sao biết được hành động kếp tiếp này của Long Liễm Thần, nóng lòng hỏi, “Phượng công tử làm sao vậy?”

“Nhỏ giọng một chút.” Long Liễm Thần chau mày nói: “Hắn đang ngủ.”

Vương đại tiểu thư nháy nháy mắt, đang ngủ? Vậy chẳng phải chứng tỏ Phượng công tử hoàn toàn không hay biết gì về sự việc này?

Vương đại tiểu thư nghĩ vậy thì cũng liền sáng tỏ thông suốt, mình biết ngay mà, một nhân tâm cỡ như Phượng công tử thì sao có thể có sở thích đoạn tụ được.

Vương đại tiểu thư thở phào một hơi, nhìn Long Liễm Thần với ánh mắt thù hằn vô biên, vừa đưa cả hai ra ngoài vừa nhỏ giọng cảnh cáo, “Không được có tư tưởng sằng bậy với Phượng công tử.”

Long Liễm Thần run run môi chứ không đáp lại.

***

Ba người rời khỏi hầm băng mà không gặp một trở ngại nào.

Có lẽ cảm nhận được sự thay đổi của hoàn cảnh chung quanh Phượng Triều Hoa mơ màng mở mắt ra, vừa mở mắt thì bắt gặp chiếc cằm đẹp của ai đó bất ngờ đập vào mắt nàng. Giật mình rồi hiểu được đó là ai sau đó lại sững sờ, đủ loại tâm trạng quần lay nàng, cuối cùng khôi phục thần thái bình tĩnh vốn có.

Hơi bất ngờ vì không ai phát hiện ra mình đã tỉnh, vì vậy Phượng Triều Hoa lại nhắm mắt ngủ tiếp.

***

Đi thêm một lát ba người cũng tới được trước cửa sau Vương phủ.

Vương đại tiểu thư nói: “Đây là cửa sau. Sau khi giao thuốc giải cho ta, người có thể đưa Phượng công tử rời đi.”

Thuốc giải? Đến đây Long Liễm Thần mới choàng hiểu, khó trách người nào đó lại khẳng định nàng ta sẽ đến giúp họ!

Lúc này Phượng Triều Hoa ‘ưm’ một tiếng sau đó mở mắt nói: “Thả ta xuống đi.”

Long Liễm Thần rất thần nhiên thả Phượng Triều Hoa xuống như thể chuyện lúng túng xảy ra ở hầm băng chưa từng bị ai nhìn thấy.

Phượng Triều Hoa ung dung sửa sang lại quần áo hơi nhăn nhúm của mình sau đó nhướng mắt nói, “Đa tạ đại tiểu thư đã ra tay cứu giúp.”

Vương đại tiểu thư liếc mắt nhìn Long Liễm Thần rồi liếc nhìn sang Phượng Triều Hoa biểu lộ như muốn nói lại thôi.

Phượng Triều Hoa cho là nàng ta đang nói đến chuyện Vương Bảo Khánh bị trúng độc, vì vậy không đánh đã khai, thẳng thắn nói: “Đúng vậy! Khi lệnh tôn bắt chúng ta để lại vũ khí trước cửa lăng mộ thì ta đã

nghe ông ta đoán được chúng ta là kẻ giả mạo, vì vậy ta đã hạ chút độc lên người ông ta để phòng ngừa rủi ro.”

Vương đại tiểu thư nghe xong lại liếc nhìn Long Liễm Thần thêm lần nữa, cuối cùng quyết định bỏ qua việc vạch trần hành vi xấu xa của kẻ nào đó trong hầm băng, thở dài nói: “Ta đã sớm khuyên cha nên dừng tay nhưng người không nghe.”

“Vì vậy nên cô mới phụ trách chức vụ quân sự phía sau cho ông ta?” Phụng Triều Hoa hỏi.

“Ta chỉ muốn bảo vệ cha mình.” Vương đại tiểu thư mím mím môi sau đó nói tiếp, “Nói cho cùng thì ông ấy vẫn là cha ta. Nếu ông ấy cứ chấp mê bất ngộ mà rước lấy tai ương, ta cũng chỉ có thể tận hết sức của mình để bảo vệ ông ấy.”

Phụng Triều Hoa khẽ gật đầu nói, “Ta có thể hiểu cho tâm tình của cô.”

Vương đại tiểu thư ảm đạm cười nói: “Hiểu nhưng không thể tha thứ, đúng không?”

“Lập trường của chúng ta không giống nhau.” Phụng Triều Hoa chỉ ta vấn đề.

“Cho nên hôm nay từ biệt...”

“Không hẹn gặp lại.” Phụng Triều Hoa dứt khoát nói.

Vương đại tiểu thư mím môi gật đầu, “Không hẹn ngày gặp lại.” Không hẹn....mới là kết quả tốt nhất. Bởi vì hôm nay tạm biệt biết đâu mai này gặp lại cũng là lúc đối diện nhau trên chiến trường.

Phụng Triều Hoa đưa thuốc giải cho nàng ta nói: “Bảo trọng.” Nói xong xoay người rời đi.

“Đợi đã.” Vương đại tiểu thư kêu lên.

Phụng Triều Hoa dừng chân nhưng không quay đầu lại.

“Trước khi tới ta đã xem cho huynh một quẻ.” Vương đại tiểu thư nói: “‘Thiên tượng kiên tam liên, địa hiệu khôn lục đoạn’, là quẻ thiên địa huyền diệu nhất từ xưa tới nay, lành hay dữ....Đều rất khó dò. Trên đường đi công tử phải thật cẩn thận.”

“Đa tạ.” Phụng Triều Hoa hờ hững bỏ lại hai chữ rồi bước ra khỏi cửa sau.

Long Liễm Thần cũng nhanh chóng bước theo sau.

***

Sau khi ra khỏi cửa sau Vương phủ cả hai đi tới một con đường nhỏ Phụng Triều Hoa đi chậm lại, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Ba nữ nhi của Vương gia không chỉ thông minh tuyệt đỉnh hơn nữa ai cũng có sở trường riêng. Lão đại am hiểu kỳ môn độn giáp, lão nhị am hiểu cơ quan, lão tam thì tinh thông binh pháp, cả ba hợp lại sẽ rất khó đối phó.”

Long Liễm Thần nhướng mày thở dài nói, “Thảo nào huynh đặc biệt kính trọng với ba người họ như vậy.” Có thể dưỡng dục được ba nữ nhi tài giỏi thế này hẳn kiếp trước Vương Bảo Khánh đã tích không ít công đức.

Phụng Triều Hoa đang đi bỗng dừng bước nói: “Huynh đoán xem hiện ta đang nghĩ gì?”

Long Liễm Thần nghe vậy nhếch mày nói: “Giống như ta nghĩ.”

Dứt lời hai người đồng thời xoay người thì triển khinh công quay trở lại, trong lòng đồng thời cầu nguyện: Mong rằng vẫn còn kịp!

68. Q.2 - Chương 69: Chương 68

69. Q.2 - Chương 70: Chương 69

70. Q.2 - Chương 71: Chương 70

71. Q.2 - Chương 72: Tổ Tình

Sau bữa ăn, hai người tạm biệt chia ra hai hướng, Phượng Triều Hoa đi gặp Nam Lăng vương, còn Long Liễm Thần thì đến khách điểm Bách gia gặp Trần Minh Hiên.

Bên ngoài thư phòng của Nam Lăng vương, Cát Đại, Tô Tứ, Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục mặt mày ai nấy cũng đều nặng nề, thấy Phượng Triều Hoa xuất hiện sắc mặt càng giăng đầy mây đen, u ám ngưng trọng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Triều Hoa ngạc nhiên hỏi, rất ít khi thấy mấy vị huynh trưởng đồng thời xuất hiện trước cửa phòng nghĩa phụ thế này.

Mọi người lắc đầu không nói.

Cát Đại nói, “Nghĩa phụ chờ muội đã lâu rồi, mau vào đi.”

Phượng Triều Hoa nhú mày mang theo đầy bụng hồ nghi bước tới gõ nhẹ cửa phòng gọi, “Nghĩa phụ.”

“Hương Hoa à! Mau vào đi.” Trong giọng nói của Nam Lăng vương mang vẻ xúc động, có phần vui sướng như gặp được người đã xa cách lâu ngày nay mới gặp lại.

Phượng Triều Hoa đẩy cửa vào thì thấy Nam Lăng vương đang ngồi trước bàn đọc sách phê duyệt văn kiện, nhìn dáng vẻ hơi bận rộn.

Nam Lăng vương để cây bút trong tay xuống nhìn Phượng Triều Hoa. Trên khuôn mặt già nua một chút vui mừng cũng không có mà ngược lại chỉ toàn nét sầu muộn lo lắng.

Người tử mị nhảy bén như Phượng Triều Hoa sao có thể bỏ qua điểm này, trong lòng bắt đầu hơi hoài nghi nhưng không hỏi ngay, bởi vì nàng biết, chuyện nghĩa phụ đã cố muốn giấu thì sẽ không để người ta biết.

Nam Lăng vương trầm ngâm hồi lâu mới thở dài nói: “Chắc hẳn con đã nghe mấy ca ca của con nói rồi, ta muốn đưa Tiểu Phong Tranh lên núi Tiểu Hàn.”

“Có nghe nói rồi. Nhưng con có phần không hiểu về quyết định này của người.”

“Ta sẽ kể cho con nghe một câu chuyện xưa, nghe xong con sẽ hiểu.” Nam Lăng vương dừng một chút mới nói tiếp, “Vốn chưa định nói cho con biết sớm như vậy, nhưng con đã tra ra được Vương Bảo Khánh nên ta sẽ không giấu con nữa, nói cho con biết sớm một chút để con có tính toán sớm cho tốt hơn.”

Phượng Triều Hoa nghe mà lòng cảm thấy nặng nề. Chẳng lẽ chuyện tạo phản có liên quan đến nghĩa phụ sao?

Nam Lăng vương nhướng mắt nhìn về phía Phượng Triều Hoa, nhưng ánh mắt đó lại không giống như thật sự đang nhìn nàng, mà trở nên mơ màng xa xăm như thể ông đang nhìn thứ gì khác hay người nào đó....

Một lúc lâu sau Nam Lăng vương mới than nhẹ một tiếng rồi bắt đầu kể lại câu chuyện yêu hận gút mắc xa xưa không hề muốn ai biết đến.

....

....

Phượng Triều Hoa bên kia đang phải đối diện với biến cố lớn nhất trong cuộc đời nàng, thì Long Liễm Thần bên này cũng chẳng có bao nhiêu bình yên.

Long Liễm Thần đi băng qua đại sảnh đang tính bước ra cửa thì sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi.

“Long công tử.”

Long Liễm Thần quay đầu thì trông thấy một mỹ nam tử mặc áo trắng đang nhìn mình. Vừa nhìn đã biết người này là một quân tử khiêm tốn ôn tồn nho nhã, nhưng trên gương mặt bình tĩnh kia lại mang đậm vẻ bi thương khó diễn tả bằng lời.

Thanh Phong Phổ đến gần nói: “Tại hạ Thanh Phong Phổ, là tam ca của tiểu thất.”

Tam ca? Chính là vị tam ca có tình cảm sâu sắc nhất với y, vị tam ca đã vì y mà trồng cả rừng Hương Tuyết sao? Thâm tâm Long Liễm Thần thoáng chốc hình thành phỏng đoán, nhưng trên mặt chỉ biểu hiện sự ung dung điềm nhiên nói, “Thì ra là Thanh Tam Thiệu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Công tử có thể nán lại thêm một lát không? Ta muốn cùng huynh nói chuyện một chút.” Thanh Phong Phổ lạnh nhạt nói.

“Nói chuyện gì?”

“Công tử biết mà.”

Long Liễm Thần lập tức căng thẳng, chẳng lẽ hẳn biết tâm tư của mình đối với Phụng thất rồi à?

Long Liễm Thần trầm tư một lát rồi nói: “Đến khách điểm Bách gia được chứ?”

“Được.”

....

....

Không lâu sau hai người đi tới khách điểm Bách gia.

“Tam công tử, ngài đã tới.”

Tiểu nhị không nhìn Long Liễm Thần mà chỉ nhiệt tình chào mời Thanh Phong Phổ.

Long Liễm Thần thầm cười khổ, chọn tới chọn lui cuối cùng vẫn chọn trúng địa bàn của người ta, xem ra, một khi đã tới thành Nam Lăng này chắc chắn sẽ không thoát khỏi có liên qua đến Nam Lăng vương được.

Thanh Phong Phổ nói: “Phòng chữ Thiên số một.”

“Dạ.” Tiểu nhị vội vàng dẫn đường cho hai người.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị hai người đã tới được phòng chữ Thiên số một.

Thanh Phong Phổ vừa ngồi xuống vừa nói với tiểu nhị, “Đi xuống đi, đừng để người khác đến đây quấy rầy.”

“Dạ.” Tiểu nhị lui ra ngoài tiện thể đóng luôn cửa phòng lại.

Ngay sau đó Thanh Phong Phổ cũng đi thẳng vào vấn đề: “Rời khỏi Nam Lăng trở lại Kinh Thành đi.”

Long Liễm Thần ngạc nhiên hỏi, “Có ý gì?”

“Tiểu thất đã nói cho ta biết thân phận của huynh. Nơi này không thích hợp cho huynh ở lại, hoàng cung mới là nơi huynh cần đến.” Thanh Phong Phổ thản nhiên nói.

Long Liễm Thần nghe xong mặt lập tức tối sầm, không vui trầm giọng nói, “Đa tạ đã nhắc nhở. Chỉ là, nếu hẳn đã nói cho người biết thân phận của ta chắc người cũng nên biết, cả thiên triều này không có nơi nào mà ta không thể ở.”

“Ngoại trừ Nam Lăng.” Thanh Phong Phổ hờ hững nhìn Long Liễm Thần nói: “Trở về hoàng cung đi, đây là chuyện tốt cho cả huynh lẫn tiểu thất.”

Long Liễm Thần cười lạnh nói: “Nói cho cùng, không phải người muốn ta rời khỏi Nam Lăng mà là rời xa Phụng thất.”

Thanh Phong Phổ nhướng mắt nghiêm túc nói, “Huynh là bằng hữu của tiểu thất, tất nhiên ta sẽ không làm chuyện gây khó dễ huynh. Nhưng Nam Lăng là một vùng đất thị phi, đặc biệt là đối với huynh và tiểu thất.”

Long Liễm Thần nghe lập tức thay đổi sắc mặt nghiêm túc hỏi: “Người muốn nói gì?”

Thanh Phong Phổ lắc đầu, nói: “Cái gì nên nói ta đã nói, có nghe hay không tự huynh quyết định.” Dứt lời đứng dậy rời đi. Nhưng vừa đi tới ngưỡng cửa thì dừng bước, do dự một hồi mới quay đầu lại nói, “Thân phận của huynh, ta sẽ giúp huynh giữ bí mật, nhưng tuyệt đối đừng để bại lộ ở Nam Lăng, cho dù có bất đắc dĩ đến mấy cũng không được để bại lộ thân phận Thái tử của huynh. Nhất là ở... Phủ Nam Vương.”

Long Liễm Thần tức khắc cảm nhận được có điểm bất thường nhưng cũng tự hiểu y sẽ không tiết lộ nhiều hơn nên cũng không hỏi nữa chỉ lạnh nhạt nói: “Phần ân tình này, Long mỗ nhất định khắc cốt ghi tâm.”

Thanh Phong Phổ mấp máy môi nhưng cuối cùng không nói thêm gì đi thẳng ra ngoài.

Nhìn theo hướng Thanh Phong Phổ rời đi, Long Liễm Thần nhú chặt chân mày rất lâu, trầm ngâm cả buổi mới vọng ra cửa gọi, “Tiểu nhị.”

Tiểu nhị chờ sẵn ở ngoài đã lâu nên khi nghe thấy tiếng gọi liền nhanh chóng chạy vào, cung kính hỏi, “Khách quan, ngài có gì phân phó?”

“Ở chỗ các người có vị Trần công tử nào ở trọ không?”

“Trần công tử...” Tiểu nhị vò đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Công tử họ Trần trong điểm chúng tôi có rất nhiều, chẳng hay ngài muốn tìm vị nào?”

“Cao cao hơi gầy, xấp xỉ tuổi ta.”

“Ồ, vậy người ngài nói chắc là vị Trần công tử ở phòng chữ Địa số ba kia rồi. Ngài có cần tôi giúp ngài gọi công tử đó tới không?”

“Không cần. Để ta tự đi.” Long Liễm Thần nói xong ném bạc xuống bàn đứng dậy rời đi.

***

Phòng chữ Địa số ba.

Long Liễm Thần vừa ngồi xuống liền hỏi ngay, “Tình hình bên này thế nào rồi?”

“Không lạc quan lắm.” Sắc mặt Trần Minh Hiên lộ vẻ nặng nề.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chiếu theo danh sách của Lý Đức Thiên để lại, ta chỉ tra được một phần tham quan ô lại trong đó, còn có một bộ phận khác căn bản là không tồn tại, lật hết cả cuốn Tông quyền cũng không tìm thấy tên của những người này, như thể bọn họ chỉ là do Lý Đức ngày vô căn vô cứ tự soạn ra vậy.”

Long Liễm Thần nhú chặt mày kiếm nói: “Điều tra Nam Lăng vương rồi chứ?”

“Danh sách những người còn lại giao cho Trương Viễn điều tra kỹ lại. Bắt đầu từ bây giờ, người hãy quan sát tỉ mỉ mọi động tĩnh của phủ Nam Lăng vương.”

“Không phải Phương thất là Thất công tử của vương phủ sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Chúng ta ở Trường Phong tra được có người đang toan tính tạo phản. Ta hoài nghi chuyện này có liên quan đến Nam Lăng vương.” Long Liễm Thần nói đến đây trong đầu đột nhiên sáng lên: “Bằng mọi cách phải điều tra được tất cả những chuyện trong quá khứ của Nam Lăng vương, từ lúc ông ta chào đời cho đến hiện tại, một chi tiết cũng không được bỏ sót.”

Trần Minh Hiên lập tức nhận ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nặng nề gật đầu, đột nhiên đổi chủ đề khác, “Có cần đưa Hiếu Văn về kinh không? Nếu Nam Lăng vương có vấn đề, vậy Hiếu Văn ở Nam Lăng vương phủ cũng không còn an toàn nữa rồi.”

Long Liễm Thần lắc đầu, “Ta sẽ sắp xếp chỗ uội ấy.”

....

....

Quay lại bên này, sau khi Phượng Triều Hoa nghe xong câu chuyện Nam Lăng vương kể lại thì như người mất hồn, lắc đầu luôn miệng thì thào, “Đây nhất định không phải sự thật, không phải sự thật...”

Nam Lăng Vương đau lòng gọi, “Tĩnh nhi...”

“Đừng gọi ta như vậy.” Lần đầu tiên Phượng Triều Hoa nói năng nặng lời ở trước mặt Nam Lăng vương. Nàng gần như hét toáng lên, “Ta là Phượng Triều Hoa, là Phượng thất...” Nói xong đẩy cửa chạy như điên ra ngoài.

Cát Đại: “Tiểu thất!”

Tô Tứ: “Tiểu thất...”

Ngạn Ngũ: “Tiểu thất...”

Thác Bạt Lục: “Tiểu...”

Bốn người ngoài cửa thấy Phượng Triều Hoa thất lễ như thế thậm hiểu được nàng không thể nào chấp nhận được sự thật này, ai nấy đều bắt lực nhìn về phía Nam Lăng vương đã đuổi ra đến cửa.

“Để cho con bé yên tĩnh một chút cũng tốt.” Nam Lăng vương nói xong giương mắt dõi theo hướng Phượng Triều Hoa chạy đi mà thở dài thật lâu vẫn không cách nào yên lòng được.

***

Đến trưa Long Liễm Thần trở lại Phượng các, nơi mà trước đó cả hai đã hẹn cùng nhau dùng cơm trưa.

“Long công tử, ngài đã trở lại.” Người gọi Long Liễm Thần là ông lão làm vườn tới qua, trong Phượng các chỉ có hai người làm chính là ông lão làm vườn này và Ách Nữ.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, “Thất công tử đâu?”

“Thất công tử...” Ông lão làm vườn nhú mày nói: “Lão nô không thấy Thất công tử đâu cả.”

Đang nói thì Ách Nữ chạy ra quơ tay múa máy với vẻ mặt nóng nảy, nhìn dáng dấp như có chuyện rất khẩn cấp.

Lòng Long Liễm Thần lập tức chùng xuống, sau đó nghĩ đến cuộc nói chuyện với Thanh Phong Phổ trước đó, đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu.

Ông lão làm vườn nhìn Ách Nữ ra dấu tay cười nói, “Thì ra là Bát tiểu thư giận dữ không chịu ăn cơm.”

“Bát tiểu thư ở đây sao? Dẫn ta đi gặp nàng ấy.” Long Liễm Thần nói.

Ách Nữ vội vàng gật đầu sau đó dẫn Long Liễm Thần đến trước phòng Tiểu Phong Tranh.

Thấy cánh cửa phòng im ỉm, Long Liễm Thần nghi ngờ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Ách Nữ, sau đó gõ nhẹ cửa nói: “Bát tiểu thư, tại hạ Long Liễm Thần, có thể ra đây gặp ta một chút không?”

“Ngươi còn không biết thẹn mà tới đây sao? Mọi chuyện đều tại ngươi mà ra!” Tiểu Phong Tranh hùng hổ nhắc chân tông cửa phóng ra ngoài nói: “Nếu không phải tại ngươi, tiểu...Thất ca sẽ không đau lòng tới mức đó!”

Long Liễm Thần nghiêng người tránh né, đồng thời bắt lấy cánh tay Tiểu Phong Tranh khẩn trương hỏi, “Phượng thất làm sao?”

“Ngươi.... Ngươi buông ta ra....” Cánh tay Tiểu Phong Tranh bị Long Liễm Thần túm lấy khiến nàng đau muốn khóc.

Long Liễm Thần nhận ra mình đã luống cuống nên vội vàng buông nàng ra hỏi: “Phượng thất ở đâu?”

“Bây giờ người không muốn gặp bất kỳ ai, người đừng tới quấy rầy người nữa.” Tiểu Phong Tranh rất buồn bực, trước giờ tiểu thư chưa từng như thế, nhất định là do Thái tử chọc giận khiến cô ấy không vui. Cái tên Thái tử này thật đáng ghét mà!

Long Liễm Thần nhú lông mày suy nghĩ một chút, chợt trong đầu sáng lên chạy thật nhanh đến Mai Đình.

“Này, người đừng đi quấy rầy...” Không đợi Tiểu Phong Tranh nói xong, Long Liễm Thần đã biến mất không thấy bóng dáng.

....

....

Trong rừng mai.

Ổng tay áo bay múa phấp phới, tàn hoa rơi lả tả.

Mãi đến khi sức cùng lực kiệt mồ hôi đầm đìa Phượng Triều Hoa mới dừng luyện công, ngơ ngác nhìn những cánh mai đẹp mà thê lương kia tung bay trong gió.

Phượng Triều Hoa không ngờ rằng, ‘Nhàn hoa lạc địa’ mà mình đã khổ luyện nhiều năm lại dùng cho những cây mai mình yêu quý. Nhưng nàng nhìn từng cánh hoa bị chém thành hàng ngàn mảnh lại không hề đau lòng chút nào.

Cách đó không xa, Long Liễm Thần đau lòng đứng nhìn Phượng Triều Hoa mà không biết nên mở lời như thế nào. Bởi vì hắn tự biết rõ, những hành động lẫn biểu hiện của y dù bản thân không phải là đầu sỏ gây nên thì ít nhiều cũng có liên quan tới.

Hai người cứ thế đứng cách xa nhau chỉ chừng mười thước nhưng mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Không biết qua bao lâu cuối cùng Phượng Triều Hoa cũng cảm thấy mình đã bình tĩnh hơn nhiều, sau đó đi vào Mai Đình ngồi xuống nói: “Nếu đã đến, vậy ngồi xuống cùng ta uống một chén đi.” Dứt lời nhắc bình rượu không nói hai lời tuôn ừng ực vào cổ họng.

Phượng Triều Hoa cười khê, “Uống say rồi cũng tốt! Đáng tiếc có một loại người, cho dù có uống bao nhiêu đi chăng nữa thì tâm vẫn luôn thanh tỉnh.” Mà nàng lại may mắn thay chính là loại người này.

“Nếu huynh muốn tìm người tâm sự, ta rất sẵn lòng lắng nghe.” Long Liễm Thần nói xong cũng rót đầy ly rượu trước mặt mình.

Phượng Triều Hoa lắc đầu, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu như đã hạ quyết tâm từ tốn mở miệng, “Huynh hồi kinh đi, cảnh nhanh càng tốt.”

“Sáng nay cũng có người nói với ta lời giống vậy.”

“Là tam ca sao?” Phượng Triều Hoa đoán xong cười nói, “Huynh ấy luôn là người hiểu thấu tâm tư của ta, biết ta muốn gì, cần gì...”

Long Liễm Thần nghe vậy tim như bị thứ gì đâm đau nhói, bất chấp cái gì gọi là luân thường đạo đức, bắt lấy tay Phượng Triều Hoa, tha thiết nhìn thẳng vào mặt nàng chân thành nói, “Hãy nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta cũng có thể thấu hiểu được lòng huynh.”

Phượng Triều Hoa hơi ngỡ ngàng, sau đó chợt hiểu được thâm ý trong đôi mắt kia, nhất thời vui buồn lẫn lộn, dờ dẫm nhìn thẳng vào mắt đối phương hồi lâu mới gian nan mở miệng, “Ta không thể.”

Giờ khắc này, Long Liễm Thần cảm thấy chung quanh mình còn lạnh lẽo hơn cả rơi vào hầm băng. Kiên quyết nắm chặt tay Phượng Triều Hoa như thăm hy vọng nàng có thể thay đổi chú ý kéo mình quay trở về mặt đất. Tiếng rằng đáp lại niềm mong mỏi chỉ là sự thất vọng vô biên.

“Huynh cũng có cảm giác với ta mà đúng không?” Tầm mắt Long Liễm Thần nhìn xoáy vào hai mắt Phượng Triều Hoa không cho phép nàng lảng tránh.

Lý trí mách bảo Phượng Triều Hoa hãy lắc đầu đi, nhưng cổ lại như bị thứ gì ghệt lại muốn động cũng không thể động được, nàng buộc lòng phải rũ mắt để né tránh ánh mắt của đối phương nói: “Chúng ta không thể...”

“Ta thừa biết!” Đáy mắt Long Liễm Thần chứa đầy đau đớn và bất đắc dĩ, “Loại tình cảm hoang đường này cho dù là người bình thường cũng khó có thể được người đời chấp nhận, huống chi ta còn là Thái tử đương

triều. Yêu phải một nam nhi ta cũng thật không ngờ, nhưng yêu chính là yêu thôi, ta không thể nào buông bỏ phần cảm tình này....”

“Đừng nói nữa.” Phượng Triều Hoa gần như lạc giọng cầu khẩn.

72. Q.2 - Chương 73: Sự Thật Không Thể Ngờ

“Đừng nói nữa.” Phượng Triều Hoa gần như lạc giọng cầu khẩn.

“Trốn tránh không phải là cách.” Long Liễm Thần lại nói, “Ta sẽ hồi kinh, nhưng ta nhất định sẽ làm xong những chuyện ta cần làm rồi mới đi. Sau khi trở về, e rằng sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa.”

“Đi ngay bây giờ luôn đi, trước khi ta hối hận.” Phượng Triều Hoa cúi đầu để chứng tỏ lần này nàng rất kiên định.

Long Liễm Thần đột nhiên nổi giận nói: “Huynh thật sự muốn ta biến mất trước mặt huynh đến thế sao?”

Lòng Phượng Triều Hoa đau xót chỉ cắn chặt môi trầm mặc không nói.

Long Liễm Thần thở dài hỏi: “Có liên quan đến Nam Lăng vương phải không?”

Phượng Triều Hoa vẫn lặng im không nói.

“Im lặng chính là thừa nhận.” Long Liễm Thần lạnh lùng nói, “Ta biết Nam Lăng vương nhất định có vấn đề, và cũng nhất định sẽ điều tra được.”

Phượng Triều Hoa than nhẹ nói, “Nếu huynh đã cố chấp như thế, ta sẽ không miễn cưỡng huynh, nhưng huynh không thể ở lại vương phủ được nữa.”

“Được, ta đi.” Sự việc đã phát triển đến nông nổi này Long Liễm Thần cũng không định ở lại trong vương phủ nữa, cho nên rất sáng khoái đồng ý ngay.

Long Liễm Thần bỏ đi không quay đầu lại. Còn Phượng Triều Hoa ở lại với cõi lòng tan nát nhìn cảnh hoa rơi lá rụng mà khóc không ra nước mắt, đầu óc bất đầu quay cuồng hồi tưởng lại từng màn xảy ra ở thư phòng trước đó, từng lời từng chữ của Nam Lăng vương tựa như búa tạ nện vào tim nàng....

....

....

Quay lại mấy canh giờ trước tại thư phòng của Nam Lăng vương. Giọng nói già nua đang kể lại đoạn lịch sử đã bị người đời quên lãng...

“Hai mươi năm trước, quân chủ tiền triều hoang dâm vô đạo, khiến cho dân chúng cả nước lầm than, chỉ có một quận thành là ngoại lệ, đó chính là thành Nam Lăng hiện tại. Quận vương của thành Nam Lăng lúc bấy giờ chính là Vân Mãng người yêu dân như con, coi giữ một phương, nghĩ mọi biện pháp để bảo toàn sự an nguy cho dân chúng Nam Lăng. Đáng tiếc thay, quân chủ đương thời bị gian thần mê hoặc, thu thuế không giới hạn đối với thành Nam Lăng, hơn nữa còn hạ tử lệnh, không nộp đủ cống lương sẽ phái người tới cưỡng chế thu hồi.” Nam Lăng vương nói đến đây thì cười lạnh một tiếng rồi mới nói tiếp: “Cái gọi là ‘cưỡng chế thu hồi’ ấy chính là cách gọi khác của việc cướp bóc trắng trợn.”

Phượng Triều Hoa nghe xong há to miệng hỏi, “Sau đó thì sao ạ?”

“Quận vương Vân Mãng của Nam Lăng bất đắc dĩ buộc lòng phải dẫn đầu phát cờ khởi nghĩa với ý chí quyết tâm chống lại tiền triều. Người được dân một lòng ủng hộ, góp sức vì mục đích chúng nên không lâu sau đó Vân Mãng đã lật đổ được tiền triều.”

“Vậy tại sao Hoàng đế hiện tại lại họ Long? Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến trận Sử Văn tranh giành thần bí kia?”

Nam Lăng vương gật đầu, nói: “Đây chính là trọng điểm mà ta muốn nói. Cái gọi là Sử - Vân tranh giành chính là trận chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế giữa Long Sử Chương hoàng đế hiện tại và Vân Mãng. Năm đó Long Sử Chương là thủ hạ của Vân Mãng, là một trong bảy vị chiến tướng, mà sáu người còn lại mang họ Cát, Lân, Thanh, Tô, Ngạn và Thác Bạt.”

Phượng Triều Hoa nghe đến những họ này cũng thoáng ngẩn ra: “Mấy họ này....”

“Không sai, năm người trong số bọn họ chính là phụ thân của các nghĩa huynh con, còn người tướng quan mang họ Lân kia chính là ta.”

Tim Phượng Triều Hoa như ngừng đập, nàng có thể cảm nhận được mức độ quan trọng của đoạn lịch sử này.

Nam Lăng vương lại nói tiếp, “Trong bảy chiến tướng năm đó tính ra Long Sử Chương là dũng mãnh thiện chiến nhất, cho nên Vân Mãng đã phái hắn làm chủ soái tiên phong tấn công Kinh Thành còn ta là phó soái. Năm chiến tướng còn lại tấn công hai phương Tây và Bắc của quận thành, đợi sau khi toàn bộ bị đánh bại sẽ hội hợp ở Kinh Thành. Nhưng sau khi Long Sử Chương chiếm được Kinh Thành thì nổi lên ý định muốn tự lập mình thành vua. Hắn sợ ta làm hỏng chuyện lớn của hắn nên đã lấy cớ đón gia quyến của ta ở Nam Lăng để lừa ta trở về đó, sau đó bày mai phục ở phía ngoài Kinh Thành để tiêu diệt toàn bộ những tướng quân khác và Vân Mãng từ hướng bắc đến hội hợp.”

“Thật quá độc ác.” Phượng Triều Hoa không ngờ quân chủ đương triều nhân từ kia lại có bộ mặt tàn nhẫn như vậy.

Nam Lăng vương lại nói, “Đâu chỉ có thế! Nếu không phải năm đó ta làm bộ quy thuận hắn thì ngay cả ta hắn cũng sẽ đuổi tận giết tuyệt. Có điều, mặc dù hắn không giết ta nhưng vẫn luôn đề phòng ta. Ngoài mặt phong ta là Nam Lăng vương nhưng trên thực tế lại vụng trộm tước hết quyền lợi của ta, cái vương vị này cũng chỉ là hữu danh vô thực dùng để che giấu hành vi soán ngôi bỉ ổi của hắn mà thôi.”

“Người.... Muốn báo thù thay cho Vân Mãng sao?” Phượng Triều Hoa hoang mang hỏi.

Nam Lăng vương nhướng mắt nhấn mạnh từng chữ nói, “Không phải ta mà chính là con.”

“Con?” Phượng Triều Hoa bắt đầu thấy lo lắng.

Nam Lăng vương nói, “Năm đó ta mới quay lại Nam Lăng thì biết việc làm xấu xa đê tiện đó của Long Sử Chương, chuyện xảy ra quá bất ngờ ta không thể làm gì khác hơn đành suốt đêm lén lút đưa năm người con của năm chiến tướng và nhị tỷ Nguyệt Nhan của con lên núi Tiểu Hàn, đợi đến khi quay trở phủ quận vương cứu vợ con của Vân Mãng thì đã muộn rồi. Long Sử Chương truyền thánh chỉ tới, ra lệnh bắt ta giết vợ con Vân Mãng để bày tỏ lòng trung thành....”

“Người có....”

“Không có.” Nam Lăng vương nói, “Lúc ấy vợ con Vân Mãng đã thất cổ tự vẫn, chỉ còn lại đứa trẻ bé bỏng Vân Tịnh vẫn còn đỏ hỏn được quần trong tả lót. Cũng may người truyền chỉ là bạn tri giao của ta. Ông ta cũng giống ta, bất đắc dĩ mới khuất phục uy quyền của Long Sử Chương. Ông ta tới Nam Lăng ngoại trừ việc truyền chỉ ra còn tính toán thuận đường đón vợ con lên Kinh Thành, nhưng lúc ấy thê tử của ông ta khó sinh cả mẹ cả con đều không giữ được, cho nên chúng ta quyết định lấy danh nghĩa của ông ta để thu dưỡng Vân Tịnh, mặt khác hư báo* vợ con Vân Mãng đã chết, như vậy mới có thể bảo toàn hương khói cho Vân gia.” [*báo sai sự thật]

“Người thư sinh kia là...”

“Chính là Phượng Liêm phụ thân hiện giờ của con.”

Phượng Triều Hoa nghe xong hai tay siết chặt thành ghế cười nói, “Người.... Người không phải đang đùa với con đây chứ....”

Nam Lăng vương nghiêm mặt nói, “Ta không nói giỡn, con chính là Vân Tịnh nữ nhi của Vân Mãng. Không chỉ có thế, con còn có một ca ca cùng cha khác mẹ tên Vân Khiếu, cũng chính là Vân Tiêu Dao nhị ca đã chết trước kia của con đó....”

“Chuyện này sao có thể chứ?” Phượng Triều Hoa không tin, “Nhị ca tiên Thái tử đương triều, là con nối dõi của hoàng thượng, sao có thể là ca ca cùng cha khác mẹ với con....”

“Không, nó không phải con trai của Long Sử Chương. Nó là con trai của phụ thân Vân Mãng con. Ta vốn tưởng rằng Long Sử Chương sẽ vĩnh viễn không phát hiện điều bí mật này, nhưng nào ngờ, ba năm trước hắn đã phát hiện ra, cho nên hắn mới bố trí mai phục tại vách đá Tuyệt Tình ở Bình Tây để sát hại nhị ca con.”

“Chuyện này....Không thể nào....”

“Trước đây ta thấy Long Sử Chương lập Tiêu Dao làm thái tử, nên cũng tính bỏ qua việc báo thù, đợi sau khi Tiêu Dao lên ngôi thì coi ân oán hai già không ai nợ ai. Nhưng không ngờ cũng có ngày Long Sử Chương phát hiện ra điều bí mật này, khiến cho Tiêu Dao vì vậy mà bỏ mạng!” Khuôn mặt Nam Lăng Vương nhuốm đầy vẻ bi thương.

“Nhị ca.... Chuyện này.... Con....” Phượng Triều Hoa bị sự thật không thể nào chấp nhận này làm cho khiếp sợ bàng hoàng.

“Chẳng phải con luôn muốn biết thiếu chủ qua lời Vương Bảo Khánh là ai sao?”

“Là nhị ca?”

“Không phải. Là nhị hoàng tử.”

“Chuyện này.... Có chỗ....”

“Vì ngôi vị hoàng đế, có chuyện gì mà người của Long gia không làm được chứ? Ta chỉ muốn cho hắn nếm thử cái cảm giác bị chính đứa con trai của mình phản bội là như thế nào!” Mặt Nam Lăng vương lộ vẻ tàn khốc nói: “Nhị ca của con qua đời, cho nên nhiệm vụ báo thù đoạt vị sẽ giao lại cho con. Con phải báo thù thay cho cha mẹ đã chết của con, huynh trưởng đã chết của con, cha mẹ đã chết của mấy vị nghĩa huynh con, còn có hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ đã chết ngoài cửa thành nữa!”

Báo thù....

Báo thù....

Báo thù....

....

....

Phượng Triều Hoa ôm chầm lấy đầu mình, luôn miệng lẩm bẩm nói, “Đừng suy nghĩ nữa, đừng suy nghĩ nữa....”

“Thất muội, đừng như vậy, nếu muội không muốn báo thù thì chúng ta cũng sẽ không báo thù nữa, ân oán đời trước hãy để cho nó qua đi.” Thanh Phong Phổ đập lên những cánh hoa vỡ vụn đi vào Mai Đình.

Nghe được giọng nói dịu dàng của Thanh Phong Phổ lòng Phượng Triều Hoa cũng dần an tĩnh lại, trầm mặc hồi lâu nói nhẹ giọng hỏi, “Y đi rồi sao?”

“Đi rồi. Ta đã sớm biết muội không thể xuống tay được, cuối cùng cũng sẽ thả hắn đi.” Thanh Phong Phổ nói.

Phượng Triều Hoa nhướng mắt nhìn người luôn hiểu mình, luôn xuất hiện vào thời điểm mỗi khi nàng cần, tâm tình thoáng chốc dễ chịu hơn rất nhiều, tựa hồ như đã tìm được nơi bám víu, khoe miệng miễn cưỡng nở nụ cười nói, “Muội nghĩ, cả đời này muội cũng không thể xuống tay với y.”

“Ta hiểu.” Thanh Phong Phổ ngồi xuống đối diện với nàng nói: “Cho dù là ta cũng không thể nào vì ân oán của đời trước mà hạ thủ với y. Phát hiện mình yêu người cùng giới, không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được. Mà y chẳng những có chấp nhận mà còn thẳng thắn nói ra. Chỉ cần điểm này thôi cũng đủ để ta bội phục.”

“Muội lại hy vọng y đừng nói ra.” Phượng Triều Hoa cười khổ.

“Có lẽ cho y biết thân phận nữ nhi của muội, y sẽ dễ chịu hơn một chút. Ít nhất cũng không phải chịu hai sự hành hạ cùng một lúc.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, trong giọng nói hờ hững mang theo niềm đau thương khôn nguôi, “Y là người rất kiên quyết. Nếu như y biết thân phận nữ nhi của muội chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ đi vậy đâu. Muội nghĩ, y sẵn khoái rời đi như vậy có lẽ mong muốn nhân cơ hội này mà quên đi đoạn tình cảm hoang đường kia mà thôi.”

Thanh Phong Phổ nói: “Muội thật sự cam tâm tình nguyện rời bỏ y như vậy sao? Muốn tìm được một người mình yêu thương hơn nữa may mắn được người đó cũng yêu thương mình thật lòng không dễ dàng đâu.”

“May mắn hơn nữa chính là có thù không đội trời chung với người đó, như vậy càng hiếm có.” Phượng Triều Hoa tự giễu nói.

Thanh Phong Phổ nói: “Ta nói rồi, ân oán đời trước, chỉ cần muội không so đo thì bọn huynh cũng sẽ không để ý.”

“Còn thù của nhị ca thì sao? Cũng có thể không cần tính toán sao?” Phượng Triều Hoa hỏi ngược lại.

“Nếu như muội có thể, bọn huynh cũng có thể.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, “Muội không làm được. Huynh không biết đâu, mỗi đêm khuya yên tĩnh muội đều bị cơn ác mộng kia đánh thức, trước mắt luôn thoáng hiện lên hình ảnh nhị ca rơi xuống vách đá. Chưa có một giây phút nào muội quên việc báo thù cho nhị ca. Hơn nữa, cho dù không báo thù đi nữa muội cũng không thể nào quay lại hoàng cung, vì nơi đó sẽ chỉ làm cho cơn ác mộng của muội mỗi lúc càng lún sâu hơn mà thôi.”

“Vậy Phượng bá phụ thì sao?”

“Cha....” Phượng Triều Hoa rũ mắt lắc đầu, nhỏ giọng thì thầm, “Muội không phải là nữ nhi của ông ấy, có tư cách gì gọi ông ấy là cha chứ.”

“Ông ấy nuôi nấng muội hai mươi năm, chẳng lẽ muội đành xóa sạch ân tình dưỡng dục sớm hôm hai mươi năm ấy sao?”

“Nhưng....” Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Muội phát hiện thật ra mình chẳng hiểu gì về ông ấy cả. Không hiểu sự tận tâm trung thành của ông ấy đối với triều đình là thật lòng hay giả dối. Nếu là giả vậy tại sao phải gả muội vào Đông cung; nếu là thật thì sao lại muốn đưa muội lên núi Tiểu Hàn, để muội nhận nghĩa phụ....”

“Thất muội, đừng suy nghĩ nữa. Muội chỉ có một bộ não, một lần mà bắt nó hoạt động nhiều như vậy sao có thể chịu nổi chứ?”

“Không chịu nổi, cũng phải chịu. Như nghĩa phụ nói, đây chính là số mạng của muội.”

73. Q.2 - Chương 74: Phượng Thất Có Bí Mật

Hôm sau là một ngày nắng ấm chan hòa, trời xanh mây trắng.

Vào giờ thìn một giọng nữ trong trẻo văng vẳng phá tan sự yên tĩnh của Phượng các, “Thất công tử, ta đến đây!”

Phượng Triều Hoa đang chuẩn bị xuất phát chợt nhướng mày, nàng ta chưa đi sao?

Tiểu Phong Tranh chu môi nói, “Nàng ta tới làm gì! Tiểu thư cô chờ chút, để em đuổi nàng ta đi....”

“Đừng làm càn.” Phượng Triều Hoa cản Tiểu Phong Tranh lại, “Dù gì nàng ta cũng là công chúa đương triều.”

“Công chúa thì có gì hay chứ, em đây chính là nha hoàn của Thái tử phi này....” Tiểu Phong Tranh nói xong vội vàng bịt miệng lo lắng nhận lỗi, “Em.... Em không cố ý....” Từ sau hôm tiểu thư đuổi Thái tử đi tới nay vẫn buồn bã không vui. Tam ca đã dặn đi dặn lại không được phép nhắc đến Thái tử hay Thái tử phi linh tinh gì đó, nhưng mình lại không cẩn thận lỡ miệng, bây giờ phải làm sao đây?

Phượng Triều Hoa khẽ cười không sao nói: “Em nói đâu có sai, xin lỗi gì chứ.” Dứt lời nàng đứng dậy đi ra ngoài gặp Long Hiểu Vân.

Cửa vừa mở ra đập vào mắt đầu tiên là gương mặt trái xoan đang cười tủm tỉm, điều hấp dẫn ánh mắt người khác tiếp theo chính là bao quần áo không lớn không nhỏ kia. Phượng Triều Hoa còn nhớ toàn bộ gia tài của Long Hiểu Vân đều đựng trong đó.

“Tam ca bảo ta dọn qua đây ở.” Bộ nam trang trắng ngà mặc lên người Long Hiểu Vân có vẻ lợm lợm thôi làm sao, nhưng cách nói chuyện đi thẳng vào vấn đề của nàng ta thì vô cùng rõ ràng.

Nhắc tới Long Liễm Thần, Phượng Triều Hoa thấy tim mình đau xót vô biên, nhú mảy mồ hôi hột, “Y có nhắn gửi gì không?”

“Huynh ấy nói huynh ấy không có khả năng lo vẹn cả đôi bên, vì vậy mong huynh hãy thay thế huynh ấy chăm sóc ta.” Long Hiểu Vân cực kỳ vui thích cười xán lạn như ráng mây hồng. Có trời mới biết nàng đã mơ ước được đến Phượng các chơi từ lâu rồi, cuối cùng ông trời cũng mở rộng lòng toại nguyện cho ước muốn của nàng.

“Còn gì nữa không?” Phượng Triều Hoa biết chắc rằng Long Liễm Thần sẽ không vô duyên vô cớ đẩy muội muội của y sang cho nàng.

“Còn có....” Long Hiểu Vân vò vò đầu nói: “Hết rồi! Huynh ấy chỉ bảo ta chuyển cáo tới huynh chuyện đó thôi thôi.”

“Y dặn người không được nói sao?”

“Chuyện này không thể nói.” Nói xong Long Hiểu Vân mới biết mình tiêu đời rồi, chỉ còn biết buồn bã cắn môi.

Ngay lúc này Tiểu Phong Tranh hóa thân thành Dạ Xoa hung tợn nói, “Không nói thì đừng nghĩ đến chuyện vào đây ở.”

“Người.... Hừ! Ta cứ không nói đấy xem người có thể làm gì ta nào!” Long Hiểu Vân quyết định cùng nàng giằng co.

“Không nói thì mang theo hành lý của người ra khách điểm mà ở.” Phượng Triều Hoa lạnh lùng nói.

Long Hiểu Vân nghe vậy lập tức cảm thấy tủi thân bĩu môi nói: “Các người ai cũng thích ức hiếp người ta.”

Tiểu Phong Tranh núp sau lưng Phượng Triều Hoa xông thẳng ra làm mặt quỷ. Việc này càng khiến cho Long Hiểu Vân càng thấy uất ức, mắt bắt đầu long lanh ngấn nước.

Phượng Triều Hoa thấy thế đành thở dài khẽ gọi, “Ách Nữ, dẫn Long Cửu công tử đến khách phòng.” Bản thân rốt cuộc vẫn không thể ngoảnh mặt làm ngơ với sự ủy thác của y.

Ách Nữ gật đầu nhìn Long Hiểu Vân nở nụ cười đầy thân thiện.

Tiểu Phong Tranh thì bất mãn dậm chân trong lòng thầm oán hận: Thái tử đúng là tên đại ôn thần, còn phái cả tiểu giám điệp tới đây nữa, người đã đi mà âm hồn cứ lẩn trốn không tiêu tan!

Long Hiểu Vân dẫu môi đi theo Ách Nữ về phía khách phòng, nhưng vừa đi vài bước đã không nhin được dừng lại bán đứng huynh trưởng của mình, “Tam ca nói tâm tình Phượng Thất không tốt, sau khi đến Phượng các phải thật dàng hoàng tử tế, không được phép tùy hứng bướng bỉnh, không được chọc giận khiến huynh không vui. Nếu có chuyện gì phải lập tức báo cho huynh ấy biết.”

“Y dám phái người tới giám thị thất ca?” Tiểu Phong Tranh xưa nay vốn đơn thuần nên chỉ có thể nắm bắt được mặt trái của câu nói sau cùng.

Riêng Phượng Triều Hoa thì nghe hiểu được nỗi khổ tâm của Long Liễm Thần trong lòng nhất thời vừa buồn vừa vui. Vui vì y còn quan tâm tới mình, buồn vì giữa hai người còn có một rào cản chắn ngang không thể vượt qua cũng không thể xem nhẹ. Một Long Hiểu Vân nhỏ nhỏ liệu có thể bắc được cầu Ô Thước* hay không? [*Chiếc cầu do chim Hỉ Thước bắc qua sông Ngân Hà trong truyền thuyết Ngưu Lang, Chức Nữ, nghĩa bóng ví với việc kết hợp lương duyên, nên đôi chồng vợ, tình nhân sau bao năm xa cách vẫn có thể về với nhau]

Long Hiểu Vân thấy Phượng Triều Hoa trầm mặc không nói tưởng rằng nàng đang giận, vì vậy vội vàng giải thích: “Không phải vậy đâu! Ý tam ca không phải thế, huynh ấy chỉ cần dặn ta nên biết ơn huynh, tiện thể quan tâm huynh hơn thôi.”

“Ta hiểu.” Phượng Triều Hoa nói: “Đến khách phòng chọn một căn phòng nào mà người thích đi.”

“Ừm.” Long Hiểu Vân vui vẻ xoay người toan bước đi.

Phượng Triều Hoa lại nói, “Còn nữa, nhớ đừng tiết lộ thân phận của mình.”

“Ta biết rồi. Tam ca có nói, trong phủ Nam Lăng vương chỉ có huynh mới có thể tin tưởng thôi. À, đúng rồi, còn có một câu ta quên nói cho huynh biết.” Long Hiểu Vân nói: “Tam ca bảo ta nhắn với huynh rằng: kiếm của huynh ấy sẽ vĩnh viễn sẽ không chia về phía huynh.” Dứt lời liền xoay đi luôn.

Chẳng biết tại sao khi nghe được câu nói ấy Phượng Triều Hoa hoàn toàn không hề cảm thấy ngạc nhiên, tựa như nàng đã đoán biết y sẽ không làm thế, tương tự, nàng biết ám khí trong tay cũng mãi mãi sẽ không phóng về phía y. Không thể nói rõ lý do, nhưng nàng khẳng định sẽ làm như thế.

Đợi Long Hiểu Vân đi xa, Tiểu Phong Tranh ngơ ngàng chớp chớp mắt cảm động nói, “Thái tử là người rất tốt.”

Phượng Triều Hoa bật cười, “Không phải em vẫn luôn coi y là kẻ thù truyền kiếp à?”

“Bây giờ không còn nữa. Phu Tử từng nói: Một người vĩnh viễn không bao giờ làm tổn thương mình, đó mới là người thật sự sát cánh bên mình suốt cả cuộc đời.” Tiểu Phong Tranh cảm thấy rất vui sướng vì rốt cuộc cũng có lúc mình dùng đến lời răn dạy của Phu Tử.

“Phu Tử?”

“Đúng vậy! Trước khi cô tới, phụ vương có mời một ông thầy về dạy cho em, mỗi ngày ép em học cái gì mà ‘chi hồ giả dã’ phiên chết đi được. Nhưng đến hôm nay em mới phát hiện tài học vấn của thầy đồ quả thật rất uyên thâm.” Tiểu Phong Tranh nói. [*Đại khái thế này: trước năm 1919, ở bên TQ chưa có Văn Bạch Thoại, mà toàn dùng thứ ‘Văn Ngôn Văn’ thôi. “Văn ngôn văn” gọi nôm na là “văn cổ”. Loại văn cổ đó khi viết không có dấu ngắt câu và các cấu trúc câu kiểu phương Tây, mà chủ yếu nhờ các hư từ kiểu “chi, hồ, giả, dã. . .” để phân tích câu. Do đó nó là nó rất khó hiểu. Cũng từ đó người ta dùng “chi hồ giả dã” để chỉ những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bồ sách, mở miệng là dùng cách nói chữ, khiến những người chung quanh không hiểu nổi. Sau khi phong trào Ngũ Tứ nổ ra, người TQ đề xướng và lưu hành một thứ văn thông dụng dễ hiểu, gần sát với ngôn ngữ cuộc sống hàng ngày - thứ văn ngày gọi là văn Bạch Thoại.]

Phượng Triều Hoa cười khê, vỗ vỗ đầu Tiểu Phong Tranh nói: “Thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.”

Tiểu Phong Tranh nhanh nhẹn lôi ra một cái hòm thuốc từ phía sau, cười khanh khách nói: “Đã chuẩn bị xong rồi.”

Phượng Triều Hoa khê mỉm cười, nhắc chân rời đi.

Long Hiểu Vân đứng từ xa nhìn thấy hai người đang tính đi ra ngoài liền vội vàng thấy bao quần áo cho Ách Nữ, vừa đuổi theo vừa lớn tiếng gọi, “Ấy ấy ấy, chờ ta một chút, chờ ta một chút....”

“Nàng ta cũng muốn đi ư?” Tiểu Phong Tranh tỏ vẻ không thích.

“Cho nàng ta đi cũng không sao.” Phượng Triều Hoa thản nhiên nói.

....

....

Ba người rất nhanh đã đi tới khu vực dân chạy nạn.

Phát lương, xem bệnh, phát thuốc, tất cả công việc cứu tế đều lần lượt làm theo trình tự.

Tuy Phương Triều Hoa chạy qua chạy lại không ngừng nghỉ giúp đỡ người dân chạy nạn, chân tay bận rộn thế nhưng cõi lòng nàng lại trống rỗng tựa như đã bị đánh mất đi thứ gì đó.

“Thất ca, bên này có người ngất nè, huynh mau đến xem sao.” Tiểu Phong Tranh kêu lên.

Phương Triều Hoa nghe xong lập tức giao lại công việc trong tay cho gia nô vương phủ, đi nhanh tới động tác vô cùng lưu loát ngồi xổm xuống bắt mạch.

“Liệu hần có chết hay không?” Tiểu Phong Tranh chớp chớp mắt khê khàng hỏi.

Phương Triều Hoa lắc đầu, “Hần chỉ quá đói thôi, mang một chén cháo loãng tới đây.”

“Dạ.” Tiểu Phong Tranh vội vàng đi lấy cháo.

Đúng lúc này Long Hiểu Vân đã mang một chén cháo loãng tới, đặc ý nói, “Thấy ta có khả năng dự đoán ghê chưa. Ai như ngươi, chuyện gì cũng đợi Thất công tử sai bảo.”

“Ngươi...” Mặt Tiểu Phong Tranh lúc xanh lúc đỏ.

Phương Triều Hoa hơi cong khoe môi lắc lắc đầu, nhận lấy cháo loãng nói: “Đừng chỉ lo cãi nhau.” Dứt lời, nàng đặt chén lên miệng của người dân tị nạn bị ngất, hơi nghiêng chén cháo sau đó dùng ngón châm châm mạnh vào huyệt đau của hần.

“A...” Người nọ bị đau liền há to miệng, cháo loãng thuận thế chảy vào trong miệng hần.

Long Hiểu Vân thấy thế chỉ biết lú lờ. Nàng ta nói: “Sao huynh lại đối xử với dân tị nạn như thế chứ?” Bộ không thể dượng một chút hay sao? Người ta là dân tị nạn mà!

“Chỉ cần có thể cứu sống hần, dùng cách nào không quan trọng.” Phương Triều Hoa chỉ lạnh nhạt giải thích qua loa sau đó không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía những người cần cứu tế.

Long Hiểu Vân bĩu môi, “Đúng là người kỳ quái, chẳng trách tam ca cũng trở nên kỳ quái theo.”

“Nè, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng suốt ngày cứ bô bô tam ca này tam ca nọ lải nhải không ngừng như thế. thất ca ta đang giận tam ca của ngươi, cẩn thận huynh ấy mà không vui sẽ đuổi ngươi đi đấy.” Tiểu Phong Tranh cảnh cáo người nào đó.

Long Hiểu Vân nhướng mày nói: “Ngươi nói xem, rốt cuộc hai người họ đang giận hờn chuyện gì hả?”

“Làm sao ta biết được.” Tiểu Phong Tranh khinh khỉnh liếc nàng quyết định không thềm đến xỉa tới Long Hiểu Vân nữa tiếp tục làm việc.

Nghịch ngợm tình quái như Long Hiểu Vân tất nhiên sao có thể bỏ qua nguồn tin nóng hổi này được, từ trước đến giờ tình quái có chuyện thì nhất định phải hỏi đến cùng tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy rồi. Nàng kéo nhẹ ống tay áo Tiểu Phong Tranh ra vẻ thần bí nói, “Ngươi có muốn thất ca của ngươi được vui không?”

“Tất nhiên.”

“Vậy thì tốt, ngươi nói cho ta biết huynh ấy đang giận cái gì, ta sẽ bảo tam ca của ta tới nói tiếng xin lỗi với y.”

Tiểu Phong Tranh sáng mắt lên, “Thật sao?”

“Đương nhiên.” Long Hiểu Vân vỗ ngực bảo đảm, nói chắc như đinh đóng cột, “Tam ca của ta nghe lời ta nhất, chỉ cần ta có yêu cầu gì, huynh ấy nhất định sẽ làm theo.”

Tiểu Phong Tranh hơi đắn đo một lát, nhưng cũng rất nhanh xóa tan nghi ngờ, len lén liếc nhìn Phương Triều Hoa thấy tiểu thư nhà mình không có chú ý đến mình thì nhỏ giọng nói, “Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết một chút xíu này thôi, nhưng ngươi tuyệt đối không được để cho thất ca biết là ta nói đó nha.”

“Sẽ không, sẽ không...” Long Hiểu Vân hưng phấn không thôi vì biết mình sắp phát hiện ra một bí mật quan trọng.

“Chuyện là vậy. Thật ra thất ca của ta là...”

“Bát muội.”

“Á...” Tiểu Phong Tranh bị Phượng Triều Hoa gọi dọa sợ giật thót cả người xem chút cũng hồn vía bay mất.

“Xảy ra chuyện gì?” Phượng Triều Hoa cảm thấy phản ứng của Tiểu Phong Tranh thật quái lạ.

Tiểu Phong Tranh lắc đầu lia lịa, “Không có không có, muội cái gì cũng chưa nói, chưa nói gì hết...”

Phượng Triều Hoa không vui lạnh nhạt nói, “Tối đây dứt thuốc cho họ.”

“Dạ.” Tiểu Phong Tranh vội vàng chạy tới cúi đầu không dám thở mạnh.

Còn Long Hiểu Vân thì lảo liên hai tròng mắt tinh ranh, vẻn môi thăm nghĩ: Cái tên Phượng thất này chắc chắn là có bí mật gì đó!

“Tiểu cửu, người sang bên kia giúp tứ công tử đi.” Phượng Triều Hoa quyết định tách hai tiểu nha đầu này ra.

“Không thích!” Long Hiểu Vân lập tức thể hiện bộ dáng đáng thương nói, “Ta không muốn qua đó đâu, cái tên Tử Thư thú kia đáng ghét lắm.”

Thật xui cho nàng, ‘Tử Thư thú’ trong miệng Long Hiểu Vân chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở phía sau nàng, “Người giỏi lắm Tiểu cửu cửu! Dám nói xấu sau lưng ta.”

Long Hiểu Vân bị tiếng nói bất ngờ vang lên đằng sau dọa cho nhảy dựng la chói lói, “Bộ ma hay sao mà đi không có tiếng hả, làm người ta sợ chết khiếp.”

Tô Tứ liếc xéo ném cho nàng ánh mắt ‘kẻ nguời chứ’, sau đó quay sang nói với Phượng Triều Hoa, “Lục chỉ thần y có phát hiện mới.”

“Hay quá.” Phượng Triều Hoa thở phào nhẹ nhõm, “Ông lão ấy nghiên cứu ôn dịch bấy lâu rồi rốt cuộc cũng có tiến triển.”

“Nếu vẫn không có phát hiện, sợ là Tiểu Lục sẽ phải bận đến phát khóc mất.” Tô Tứ cười nói.

Phượng Triều Hoa phỉ phui bụi trên tay nói: “Bát muội, muội qua bên tam ca phụ huynh ấy đi.”

“Dạ.” Tiểu Phong Tranh chạy bán sống bán chết lao đến chỗ Thanh Phong Phổ.

“Muội ấy làm sao thế?” Tô Tứ ngạc nhiên hỏi.

“Có tật giật mình.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa lạnh lùng nhìn Long Hiểu Vân, đang định lên tiếng thì bị người khác giành mất.

Long Hiểu Vân nói: “Ta trở về Phượng các, bảo đảm sẽ không ở đây làm loạn thêm nữa.”

Phượng Triều Hoa Thanh nhếch mày lên, không tin nàng ta sẽ tự giác như vậy.

“Huynh đừng nhìn ta thế chứ. Ta nói đi về là sẽ đi về.” Long Hiểu Vân nói xong vỗ vỗ tay rồi xoay người đi một nước.

Tô Tứ nhìn bóng lưng Long Hiểu Vân hỏi, “Cái tên Long Kiếm Hi đó không phải đã đi rồi sao? Sao nàng ta vẫn còn ở đây vậy? Hơn nữa còn vào tận Phượng các.”

“Nàng ta thích ở Phượng các.” Phượng Triều Hoa nói xong cũng đi về phía vương phủ.

Đây cũng là lý do sao? Thích là có thể vào ở sao? Tô Tứ vội vàng đuổi theo kêu la âm lên, “Ta cũng muốn dọn vào Phượng các của muội ở hai ngày.”

Phượng Triều Hoa nghe xong nhìn nhìn sắc trời rồi từ tốn nói, “Tứ ca, bây giờ là ban ngày, huynh đang nói mơ cái gì đó?”

Tô Tứ dường như đã quen thể này, vì vậy chỉ run run môi lập tức im bật. Bản thân hắn cũng biết rõ, vĩnh viễn mình sẽ không bao giờ có được sự tiếp đãi ân cần tiểu thất.

....

....

Khi hai người Tô - Phượng vừa tới được cốc của Thác Bạt Lục, cả hai có nằm mơ cũng không thể ngờ tới có chuyện phát sinh ngoài ý muốn...Lục chỉ thần y đã chết không rõ nguyên do.

Tô Tứ tiến lên kiểm tra nguyên nhân cái chết, một hồi lâu nói: “Cổ họng. Một kiếm chí mạng.”

“Kẻ đáng chết nào dám giết người ở dưới cốc của ta!” Thác Bạt Lục vừa từ bên ngoài trở về thấy cảnh này thì rống lên giận dữ. Hắn và lão đầu sáu ngón này khổ công nghiên cứu ngày đêm mới tìm được căn bệnh tảo bón ôn dịch, không ngờ ngay lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Huynh vừa đi đâu về vậy?” Phượng Triều Hoa nhìn khắp bốn phía hờ hững hỏi.

“Núi Tiểu Hàn.” Thác Bạt Lục hậm hực nói: “Chúng ta tìm được phương thuốc có thể trị tận gốc bệnh dịch, nhưng còn thiếu một vị thuốc Nguyệt Sắc Tử nữa.”

“Giữa sườn núi Tiểu Hàn có một khuôn viên rất lớn.” Tô Tứ nói.

Thác Bạt Lục gật đầu nói: “Cho nên đệ mới lên núi Tiểu Hàn. Nhưng nào ngờ đệ vừa tới dưới chân núi đã thấy giữa sườn núi bốc lên khói xanh nghi ngút.”

“Có người đốt núi sao?” Tô Tứ cả kinh nói.

Phượng Triều Hoa lắc đầu, thần sắc đau thương thống hận nói: “Không phải đốt núi mà là đốt thuốc. Muội nghĩ kẻ phóng hỏa chỉ muốn tiêu hủy Nguyệt Sắc Tử mà thôi.”

Thác Bạt Lục buồn bực vỗ tay chán chát nói: “Hay thật, người đã chết, thuốc cũng mất, tất cả đều uổng phí...”

“Trong một lúc cũng không thể đốt sạch hết được.” Phượng Triều Hoa trầm giọng nói, “Lục ca, huynh quay trở lên núi thử tìm lại xem, có lẽ sẽ còn sót lại một ít.”

“Aizzz...” Thác Bạt Lục thở dài gật đầu.

Phượng Triều Hoa lại nói, “Tứ ca, hậu sự của tiền bối lục chi...”

“Ta sẽ xử lý.”

“Được.” Phượng Triều Hoa nói xong liền xoay người rời đi.

“Muội muốn đi đâu?” Hai người cùng đồng thanh hỏi.

“Nghĩa phụ.”

....

Bên kia thì như dầu sôi lửa bỏng, còn Long Hiểu Vân bên này thì đang không ngừng phấn đấu để thỏa mãn cho lòng hiếu kỳ của mình.

Dựa theo kinh nghiệm có được từ việc khai thác bí mật nhiều năm qua của Long Hiểu Vân, muốn tìm ra bí mật của người đó thì phải xuống tay từ phòng ngủ của người đó. Thế là nàng đến phòng ngủ của Phượng Triều Hoa trước.

Long Hiểu Vân như tên trộm hết nhìn trái lại nhìn sang phải, ngó dáo dác bốn phía thấy không có ai mới đẩy mạnh cửa phòng ra, sau đó nhanh nhẹn lên vào bên trong rồi đóng cửa lại.

Long Hiểu Vân tựa lưng trên cánh cửa phòng hít sâu mấy hơi, mắt như tia xẹt qua xẹt lại, ngó tới ngó lui mọi thứ trong phòng. Mình nên bắt đầu từ đâu đây?

Bàn ư? Không đúng.

Giường ư? Không phải.

Tủ quần áo? Tủ quần áo! Đúng, chính là tủ quần áo!

Tủ quần áo là nơi rất có khả năng cất giấu bí mật nhất. Thử nghĩ xem, không phải trước kia mình cũng từng tìm được y phục của ‘gian phu’ Lý Trắc phi trong tủ quần áo đó sao! Có điều xui xẻo chính là sau đó nàng mới phát hiện thì ta y phục kia là do Lý Trắc phi tự tay vá lại cho tam ca.

Long Hiểu Vân thăm lâu bầu mắng nhiếc lần sơ xuất đó một hồi mới tiếp tục đi lên phía trước mở tủ quần áo của Phượng Triều Hoa ra.

74. Q.2 - Chương 75: Không Ngờ ‘hắn’ Là Con Gái

Long Hiểu Vân đi lên phía trước mở tủ quần áo Phượng Triều Hoa ra, chỉ thấy một đồng y phục được đặt ngay ngắn chỉnh tề ở bên trong, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Long Hiểu Vân quay đầu nhìn về phía cửa, sau khi xác định không có người đi vào mới bắt đầu lật tung đồng y phục kia lên, đang ngạc nhiên vì không có chút manh mối nào thì bất ngờ tay sờ phải thứ gì đó trơn trơn mềm mềm.

Long Hiểu Vân nhú mày, cẩn thận lôi thứ vừa chạm phải ra xem, nhìn kỹ lại thì phát hiện ra đó là tấm vải quần ngực!

Long Hiểu Vân bị cái này làm cho sợ hãi không thôi, sờ sờ ngực của mình thầm hỏi: Đây không phải là vật chỉ dành cho nữ giả nam trang mới dùng hay sao?

Trong đầu thoáng qua một ý nghĩ khiến Long Hiểu Vân vội vàng bịt miệng trốn lớn hai mắt, liên tục lắc đầu cố gắng kiềm chế cơn xúc động muốn hét lên thật to của mình. Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Long Hiểu Vân hoảng hồn vội vàng bỏ lại tấm vải quần ngực vào tủ quần áo, sau đó nhanh nhẹn trốn dưới giường, ngừng thở tránh cho bị người khác phát hiện.

Kế tiếp cánh cửa bị đẩy ra.

Long Hiểu Vân bịt miệng, tim đập thành thịch.

Mặc dù sợ hãi tới cực độ, nhưng bị thúc đẩy bởi sự tò mò, Long Hiểu Vân luôi dôi theo đôi chân đang di chuyển trong phòng không chớp mắt. Đôi chân rất lớn, đó là chân của đàn ông. Rất lạ, nhưng cũng có chút quen thuộc, hình dáng này mình gặp ở đâu rồi nhỉ?

Đôi chân kia bất ngờ dừng lại bên cạnh bàn, tiếp đó vang lên tiếng lộc cộc va vào nhau, lắng tai nghe thì nhận ra đó là tiếng lắc nước.

Hạ được? Đây là phản ứng đầu tiên của Long Hiểu Vân do đã quen với những sự kiện hậu cung tranh đoạt chỉ coi đó như thú vui tiêu khiển mỗi khi nhàn chán, đôi chân ấy bắt đầu di chuyển ra phía ngoài phòng.

Long Hiểu Vân thật rất muốn xông ra để nhìn cho rõ chủ nhân của đôi chân kia là ai, nhưng nàng sợ chết hơn, vì vậy không thể làm gì khác hơn đành ngoan ngoãn trốn dưới gầm giường như con rùa đen rút đầu.

Kế tiếp cửa phòng được đóng lại.

Long Hiểu Vân thấy thế vội vàng bỏ tay che miệng và mũi ra hít lấy hít để. Nếu vừa rồi động tác của người kia chạm một chút nữa, chắc mình tự tay giết chết mình luôn quá. Trời mới biết bây giờ nàng muốn hít thở đến mức nào nhưng cũng sợ người kia quay trở lại.

Sau một hồi Long Hiểu Vân mới cảm thấy phế quản mình thông thuận hơn mới vánh tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, xác định bên ngoài không có người mới từ chui ra khỏi gầm giường.

Long Hiểu Vân cũng chẳng thèm phủ bụi trên người đi thẳng tới bên cạnh bàn, cầm bình trà lên ngửi ngửi, nướng mày thăm nghĩ, không có mùi gì lạ? Lẽ là thuốc không màu không vị sao?

Long Hiểu Vân đặt bình trà lên gần mũi hít mạnh thêm mấy lần vẫn không ngửi ra mùi gì lạ. Nàng tự nhủ: Cũng đúng, nếu hạ được có mùi với một nhân vật như Phượng thất thì còn tác dụng gì chứ?

Long Hiểu Vân nhú mảy suy nghĩ, sau đó móc trong người ra một bình thuốc nhỏ bằng vàng hình hồ lô, vừa nhìn vào nước trà vừa lầm bầm nói, “Đây chính là quả sinh nhật Trần Minh Hiên tặng cho ta. Nếu không phải muốn biết rốt cuộc đây là độc gì ta sẽ không dùng nó để đựng thứ quý này đâu.”

Sau khi rót được nửa bình Long Hiểu Vân đoán chừng đã đủ nàng liền đóng chặt nắp bình lại, bỏ vào trong ngực chuẩn bị rời đi.

Long Hiểu Vân cấp tốc lao ra khỏi phòng của Phượng Triều Hoa rồi quẹo sang trái, sau đó cố làm ra vẻ trấn định như không có chuyện gì xảy ra đi về phía trước, đi tới khúc quanh lại quẹo trái, sau đó nhìn trời nhắm mắt thở dài một hơi, cuối cùng cũng công đức viên mãn rồi!

Khi vừa mở mắt ra cũng đồng thời hết phẩm thiết.

Ách Nữ bị tiếng kêu phẩm thiết của Long Hiểu Vân làm cho sợ hết hồn mà không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Hết đã đủ, cũng đã bình tĩnh lại. Long Hiểu Vân vỗ vỗ ngực oán giận nói, “Sao ngươi không lên tiếng hả, làm ta sợ muốn chết.”

Ách Nữ thật oan ức chớp mắt mấy cái, dùng tay ra dấu ‘mình không thể nói’.

Mặc dù Long Hiểu Vân nhìn không hiểu thủ ngữ của Ách Nữ, nhưng nàng nhớ ra nàng ta không thể nói chuyện, vì vậy có chút lúng túng bĩu môi nói, “Dù sao....Dù sao, sau này ngươi không được dọa người kiểu đó nữa.”

Ách Nữ gật đầu mỉm cười, sau đó nhường đường cho nàng.

“Cám ơn.” Long Hiểu Vân ngượng ngùng nói tiếng cảm ơn rồi vội vàng chạy về trong phòng mình xách theo bọc quần áo. Nàng phải nhanh trốn đi trước khi bị Phượng thất giết người diệt khẩu.

Nhưng khi Long Hiểu Vân tính ôm bọc quần áo bỏ của chạy lấy người thì chợt nghĩ đến mình vừa tới Phượng các còn chưa kịp đi tham quan rừng Hương Tuyết trong truyền thuyết kia, hai mắt đảo lia đảo lịa, nghĩ là làm, quay đầu đi về phía rừng mai.

Tại thư phòng Nam Lăng Vương.

Phượng Triều Hoa không gõ cửa mà trực tiếp đẩy mở tung mặt lạnh đi vào, nhìn Nam Lăng vương ngồi vững như bàn thạch ở trước mặt nàng chợt phát hiện càng ngày mình càng không hiểu nổi vị nghĩa phụ gần tứ tuần này nữa.

“Con đã đến rồi.” Nam Lăng vương không hề cảm thấy bất ngờ với xuất hiện của Phượng Triều Hoa mà ngược lại dường như ông ta đã đợi nàng từ rất lâu rồi.

Phượng Triều Hoa không ngồi xuống mà đi thẳng vào vấn đề luôn, “Tại sao phải làm vậy?”

“Đại sự cần thiết.”

Chưa khi nào Phượng Triều Hoa cảm thấy giận như bây giờ, cười lạnh nói, “Đại sự? Vậy xin hỏi, cái gọi là ‘đại sự’ mà người là gì? Tạo phản ư?”

“Hương Hoa, sao con có thể vô lễ với cha như vậy? Những điều cha răn dạy con đã quên hết rồi sao?” Mặt Nam Lăng vương lộ vẻ không vui.

“Con không quên. Nhưng người đã không còn tư cách để con tôn kính. Một người đối xử với dân chúng tàn nhẫn như vậy, liệu còn tư cách gì để yêu cầu con gái tôn kính? Phượng Triều Hoa mắt đỏ mắt gay gắt lên án.

“Ta tàn nhẫn? Ta không giết cha mẹ huynh trưởng con, cũng không gây cho ngàn vạn tướng sĩ bỏ mạng ngoài Kinh Thành, càng không có...”

“Người đã giết lục chỉ thần y, đốt đi Nguyệt Sắc Tử. Người tiêu hủy phương thuốc có thể khắc chế ôn dịch đang lan tràn. Người sắp biến thành Nam Lăng thành địa ngục chốn nhân gian rồi!” Phượng Triều Hoa gần như phải rống lên mới ngăn chặn được lời nói kế tiếp của Nam Lăng vương.

Nam Lăng vương sững sờ với vẻ mặt bị thương, “Con vì những kẻ bất nhân trời đất không dung kia mà nói chuyện với ta như vậy sao?”

Phượng Triều Hoa cũng nhận ra cảm xúc mình có phần mất kiểm soát vì vậy chỉ mím chặt môi lặng im không nói nữa.

“Rốt cuộc con có muốn báo thù cho cha mẹ và huynh trưởng của con hay không?”

“Việc chúng ta đang nói không phải là vấn đề báo thù mà chính là tại sao người phải tiêu hủy thuốc giải, hủy diệt thành Nam Lăng?”

“Triều đình đã phái người vận chuyển quan lương đến nhưng đã bị kẻ khác phổng tay trên trước, ta buộc phải để cho ôn dịch kéo dài thêm một khoảng thời gian chờ triều đình phát lương lần nữa.”

Phượng Triều Hoa nheo mắt nói: “Để ôn dịch kéo dài thêm một thời gian nữa? Vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trận ôn dịch này vốn không phải thiên tai mà là nhân họa sao?!”

Nam Lăng vương không phủ nhận, “Đúng, ôn dịch là ta cố ý phát tán ra. Nhưng ta làm như vậy cũng là vì báo thù...”

Phượng Triều Hoa lạnh giọng ngắt lời Nam Lăng vương, “Báo thù hay đi gieo họa cho người vô tội? Dân chúng Nam Lăng có tội tình gì, họ chẳng có liên quan gì đến thù cha mẹ hay thù huynh trưởng gì của con cả. Huống chi thù này là ân oán cá nhân giữa con và hoàng thượng, tại sao phải lôi kéo dân chúng vào chứ?”

“Con thương dân như con quả thật giống hệt như phụ thân con ngày trước.” Nam Lăng vương nói, “Nếu như Long Sử Chương chỉ là một người bình thường thì con có thể dùng thủ đoạn giang hồ để kết thúc ân oán, nhưng hắn không phải, hắn chính là đương kim hoàng thượng. Nếu như con muốn đoạt lấy ngôi vị hoàng đế từ trên tay hắn, nhất định phải có người trả giá bằng máu. Nếu đem so sánh với thời điểm hắn đoạt thiên hạ thì một tòa thành Nam Lăng này có xá là gì?”

“Con không muốn ngôi vị hoàng đế hay thiên hạ gì cả.” Phượng Triều Hoa nói tiếp, “Chỉ cần quốc thái dân an, khắp nơi thái bình, dân chúng cơm no áo ấm thì ai làm hoàng đế chẳng phải đều như nhau sao?”

“Quả nhiên con không muốn báo thù.” Nam Lăng vương cười khẩy.

Phượng Triều Hoa lắc đầu nói, “Báo thù và ngôi vị hoàng đế là hai chuyện khác nhau. Thù của nhị ca, con nhất định sẽ báo, nhưng chuyện này không liên quan đến chuyện đoạt vị.”

“Cha mẹ con thì sao? Nếu không phải tên tiểu nhân bỉ ổi Long Sử Chương kia soán quyền thì hôm nay người ngồi trên long ỷ kia chính là Vân Mãng phụ thân của con rồi.”

“Người không cảm thấy chuyện này rất buồn cười sao? Con dùng thân phận thiên kim tướng phủ sống ở đó hai mươi năm chỉ biết mình có một người cha là thừa tướng đương triều, cũng là một đại trung thần. Rồi đột nhiên người lại nói cho con biết, cha mẹ con chết dưới tay của đương kim hoàng thượng, càng mơ tưởng viễn vông bảo con đi đoạt thiên hạ. Người thật không cảm thấy chuyện này rất buồn cười sao?” Phượng Triều Hoa dừng một chút rồi nói tiếp, “Chính người cũng từng nói, khi đó con vừa lọt lòng còn đỏ hỏn, một đứa trẻ ngây thơ hiểu biết cái gì chứ? Nó chẳng hiểu một thứ gì cả. Không hiểu mối thù nước, không hiểu nỗi hận nhà, nó cũng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh mà thôi. Hai mươi năm, hai mươi năm qua con vẫn sống trong một thiên hạ thái bình thịnh thế mà Long gia đã khổ tâm gây dựng, rồi hôm nay người bắt ngờ bảo con vì một thân phận không có căn cứ để gánh vác cái trọng trách gọi là huyết hải thâm thù gì đó?”

“Đây không phải là vô căn cứ. Con thật sự là nữ nhi của Vân Mãng. Điều này con có thể đi hỏi Phượng Liêm để chứng thực.” Nam Lăng vương nói.

“Con không nghi ngờ tính chân thật của thân phận này. Nhưng thật lòng mà nói, con không có ghi thù sâu nặng như người, ngoài cảm thán sao tạo hóa trở trêu ra, đối với thân phận tự nhiên mà có này con không có lời nào để nói.”

“Con...” Nam Lăng vương bất lực nói, “Con khiến ta quá thất vọng!”

“Con biết người sẽ thất vọng, cho nên con vốn không muốn nói với người những lời này, nhưng người buộc con không thể không nói ra.” Phượng Triều Hoa nói.

Nam Lăng vương cảm thấy lòng đau đớn không thể diễn tả bằng lời, trong thoáng chốc ông như già thêm mười tuổi, như thể ngọn núi lớn mà bao năm qua ông cố công chèo chống đến nay đã hoàn toàn sụp đổ.

Phượng Triều Hoa nhìn cũng không đành lòng, mím chặt môi nói, “Người có nghĩ tới hay không, sau khi thái tử sau khi lên ngôi con chính là hoàng hậu, mà con trai của con trong tương lai sẽ trở thành hoàng thượng, như vậy cũng không giống với thiên hạ này vẫn là của Vân gia sao?”

“Con cho rằng sau khi bọn họ biết thân phận của con mà vẫn còn giữ lại vị trí Thái tử phi cho con ư?”

“Vậy hãy để cho thân phận của con trở thành bí mật vĩnh viễn đi.”

“Cây kim giấu trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra thôi. Kết cục của nhị ca con chính là một minh chứng. Huống chi, Hường Hoa, ta quá hiểu con. Con sẽ không đầu gối tay ấp với kẻ đã hại chết cha mẹ và huynh trưởng con, càng sẽ không coi như chưa từng xảy ra chuyện gì mà tiếp tục gọi Phượng Liêm là ‘cha’.”

Phượng Triều Hoa nghẹn lời không nói được. Đúng vậy, thù cha mẹ có thể không báo, bởi vì họ đối với nàng mà nói cũng giống như phần mộ của bất kỳ người người nào đó xa lạ mà thôi, nàng căn bản không thể nào vì họ mà sinh ra hận ý với hoàng thượng. Không có hận, thì thù ở đâu ra? Nhưng nàng cũng không thể tiếp tục làm thái tử phi, càng không thể đứng đối mặt với hoàng thượng hay thái tử nữa. Hơn nữa, thù của nhị ca nhất định phải báo. Cái gọi là một nửa thiên hạ chẳng qua nghĩa phụ tự an ủi mình mà thôi.

Hai người trầm mặc hồi lâu, sau đó Nam Lăng Vương thở dài nói: “Ngày mai sẽ lên núi Tiểu Hàn, tất cả công việc ở đây sẽ giao cho đại ca con xử lý. Nếu như con đã nghĩ thông suốt thì hãy lên núi tìm ta.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy chợt ngược mắt lên nhìn ông, lạnh nhạt hỏi, “Người thật sự không có ý dừng tay lại đúng không?”

“Ta chưa từng nói muốn dừng tay.”

“Nghĩa phụ.”

“Không cần nói nữa, con không có hận, nhưng mà ta có.” Dứt lời Nam Lăng vương xoay người, rất rõ ràng muốn hạ lệnh đuổi khách.

Phượng Triều Hoa mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Nàng do dự một chút sau đó xoay người đi chậm chậm ra khỏi phòng.

Nam Lăng vương nhếch môi cười lạnh, đáy mắt lộ vẻ điên cuồng vì bị ám ảnh bởi hận thù, “Không có hận sao? Được, ta sẽ cho con nếm thử mùi vị của sự hận thù!”

Cũng cùng thời gian đó, nhưng tại khách điểm Bách gia.

Bên trong phòng chữ Thiên số chín, Long Liễm Thần chấp hai tay sau lưng im lìm đứng ở trước cửa sổ nhìn nóc nhà lợp bằng ngói lưu ly phía xa, khéo miệng thỉnh thoảng nhếch nhếch gọi lên đường cong cong khiến cho vẻ đi thương hân trên gương mặt giảm đi rất nhiều, nhưng bóng lưng lại không che giấu nổi sự cô đơn vắng lặng.

Long Liễm Thần vốn định ở phòng chữ Thiên số một nhưng vô tình phát hiện ra cửa sổ căn phòng này vừa vặn đối diện với phủ Nam Lăng vương, vì vậy không chút do dự chuyển qua ở. Có lẽ có thể đứng từ xa nhìn tới nơi đang có y như vậy cũng đã đủ.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Long Liễm Thần không vui chau mày, lạnh giọng hỏi, “Ai?”

“Ta.” Trần Minh Hiên lên tiếng.

“Vào đi.” Chân mày thoáng giãn ra, Long Liễm Thần sửa sang lại y phục rồi ngồi xuống.

Trần Minh Hiên bước vào liền ngồi xuống ở đối diện nói: “Huynh đoán xem ta tra được cái gì?”

“Nói luôn đi.”

Trần Minh Hiên nhú mày, “Hôm nay huynh có chút là lạ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì, nói chính sự đi.” Thật sự Long Liễm Thần không muốn nói trong lúc này.

Trần Minh Hiền thấy vậy cũng không gạn hỏi nữa mà đi thẳng vào chính sự, “Ta tra được Nam Lăng vương từng là tướng quân năm đó cùng hoàng thượng tranh đấu giành lấy thiên hạ, sau khi ông ta chủ động giao binh quyền được phong làm vương cho tới nay vẫn không có thực quyền, nhưng ông ta hiện có một thế lực buôn bán khổng lồ ở phía Tây Nam, còn được cho ‘phù khả địch quốc’. Bởi vì ông ta kinh doanh rất bí ẩn, cho nên có rất ít người biết tới. Ngoài ra, hiện tại sản nghiệp của ông ta hầu hết là giao cho nghĩa tử họ Cát trông coi.”

“Quan và thương xưa nay không phân biệt, việc ông ta qua lại với quan phủ chắc chắn không thể thiếu.” Long Liễm Thần lạnh lùng nói.

“Đúng, đây chính là trọng điểm ta muốn nói đến. Quan viên ở Tây Nam trên căn bản hầu hết đều có qua lại với ông ta, nhưng ta đặc biệt chú ý tới một người trong danh sách mà Lý Đức Thiên để lại.”

Long Liễm Thần như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu nói, “Bên phía Trương Viễn có tin tức gì không?”

Đang nói thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là Trương Viễn. “Thái tử gia, Trần đại nhân.” Trương Viễn nói

Trần Minh Hiền đáp lễ, “Trương đại nhân.”

Long Liễm Thần phát tay mời hắn ngồi xuống rồi nói, “Tra được gì rồi?”

“Hạ quan hoài nghi còn có một quyển danh sách khác.” Trương Viễn nói, “Hạ quan phát hiện có một số tên người không được ghi chép ở tông quyển của triều đình còn có vài cái tên khác nữa, nói cách khác, bọn họ đã đổi tên thay họ rồi, mà danh sách Lý Đức Thiên ghi lại là tên trước kia của bọn chúng. Nếu như hạ quan đoán không lầm, có lẽ Lý Đức Thiên đã sao chép lại nó ở một nơi khác.”

“Nhưng tại sao ông ấy phải làm vậy?” Trần Minh Hiền không hiểu.

“Có lẽ có người buộc ông ta không thể không làm vậy.” Long Liễm Thần bí ẩn nói.

Trần Minh Hiền chau mày, “Ý của huynh là...”

Long Liễm Thần đổi sang chuyện khác nói: “Quan lương của mười hai trại ngày mai mới có thể đến. Minh Hiền, đã đến lúc ngươi nên dùng thân phận khâm sai đại thần để xuất hiện rồi.”

“Ừ, ta sẽ đến quan phủ điều binh để đợi ngày mai tiếp ứng ười hai trại.” Trần Minh Hiền nói.

Long Liễm Thần gật đầu nhìn về phía Trương Viễn, do dự một lúc mới nói: “Người đi điều tra công tử Cái Đại của phủ Nam Lăng vương. Được trở thành cánh tay đắc lực của Nam Lăng vương, nhất định hắn sẽ tham dự không ít chuyện.”

“Dạ.” Trương Viễn lĩnh mệnh rồi đi.

Đợi hai người đi khỏi Long Liễm Thần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phủ thêm áo ngoài bước ra cửa đi về hướng phủ Nam Lăng vương.

75. Q.2 - Chương 76: Cái Ôm Thâm Tình

Lại nói tới Phượng Triệu Hoa, sau khi nàng rời khỏi thư phòng của Nam Lăng Vương thì không có quay lại Phượng Các ngay mà đi tới Thư Hiên của Cát Đại. Vậy nên khi Long Liễm Thần vượt nóc bằng tường đến Phượng các thì không thấy người đâu, sau đó quyết định tới Mai Đình ngồi đợi. Thời điểm Long Liễm Thần đang nhàn nhã dạo vòng quanh rừng mai thì đột nhiên dưới chân giẫm phải vật gì đó. Sau khi dời chân đi rồi mắt nhìn xuống lập tức chau mày thốt lên: “Kim bình thang?”* (*bình thuốc bằng vàng)

Long Liễm Thần cúi người nhặt lọ thuốc lên, chỉ nhìn thoáng qua hắn liền có thể xác định đây chính là bình được yêu quý nhất của tiểu muội nhà mình, không nén được cười thầm nhủ, “Nhà đầu này thật lơ đãng.”

Long Liễm Thần đang tính cắt bình được thì đột nhiên cảm thấy có chút hiếu kỳ với thứ bên trong. Thứ được nhả đầu Hiếu Vân kia đứng chắc chắn không phải vật tầm thường. Suy tư nhếch môi nghiền ngẫm một lúc mới mở nắp bình ra để sát vào mũi ngửi, sau đó đột nhiên chau mày với sắc mặt nặng nề, rũ mắt quan sát cẩn thận lần nữa chất lỏng bên trong rồi lẩm bẩm nói, “Tại sao trong lọ thuốc của Hiếu Vân lại có Đồ Long chứ?”

Long Liễm Thần hoang mang nghi ngờ, nhướn mắt nhìn quanh bốn phía muốn thử tìm xem có gì lạ hay không. Đang thất vọng vì không phát hiện ra điểm khả nghi nào thì khước mắt vô tình liếc qua cây mai bên tay phải, hình như trên đó có khắc chữ. Nhìn kỹ hơn thì thấy phía trên có khắc vài chữ ‘Vân Tiêu Dao’ thuộc thể chữ Lệ cùng kiểu chữ với thiên triều tháng mười năm thứ mười.

“Thì ra đây là cây mai đại ca đã trồng vào mười năm trước.” Long Liễm Thần đến gần vỗ vỗ thân cây khô quắt thử dài nói, “Chẳng trách nhìn nó tang thương đến vậy.”

Long Liễm Thần đột nhiên nhú mày rút tay lại, trên tay bất ngờ có thêm vài sợi tơ vải nho nhỏ, nhận ra được đây là vải quần áo của người lúc xô xát hay đánh nhau còn lưu lại.

Lòng Long Liễm Thần bồn chồn lo lắng, ngay tức khắc vận khí bay lên cành cây nhìn từ trên cao xuống mặt đất, rất nhanh hẳn đã phát hiện ra mấy dấu chân quen thuộc, trên mỗi dấu chân đều có in hoa văn Long Phượng Trình Tường. Hẳn có thể kết luận những dấu chân nhỏ kia là do Hiếu Vân lưu lại, bởi vì chỉ có đáy giày của con cháu hoàng gia Thiên Triều này mới có dấu ấn Long Phượng mà thôi.

Điều khiến Long Liễm Thần không hiểu chính là những dấu chân lớn còn lại được xuất phát từ phương hướng không phải hướng hắn đi tới mà chệch về hướng đông nam. Vì vậy hẳn có thể khẳng định ấn dấu chân đó không phải của mình.

Đương kim thiên triều hiện nay trừ mình ra chỉ có nhị ca mới có dấu chân như vậy thôi. Chẳng lẽ, nhị ca và Hiếu Vân đã tới nơi này sao? (nhị ca LLT nói ở đây là nhị ca của LLT cũng là nhị hoàng tử, còn người đã chết là đại ca (người này mới là nhị ca đồng môn của PTH), sợ các bạn hiểu lầm sang nhị ca đồng môn của PTH nên mình giải thích thêm)

Đang miên man nghi hoặc thì chung quanh chợt ào vang lên tiếng động. Long Liễm Thần lập tức đề cao cảnh giác, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực*. (thành ngữ chỉ hành động giả vờ né tránh: ra vẻ như lơ đãng cúi đầu để ng ta tưởng mình ko chú ý nhưng lại đang liếc nhìn quan sát kỹ đối phương)

“Thuộc hạ vô năng, công chúa đã bị người ta cướp đi rồi.” Người đến là Long Thất.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện. Long Liễm Thần điểm nhẹ chân đáp xuống mặt đất, sắc mặt lạnh lẽo hỏi: “Ai làm?”

“Người mặt quỷ. Khinh công của hắn cao hơn thuộc hạ rất nhiều, vừa đuổi theo ra khỏi rừng mai thì đã không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.” Long Thất nói với vẻ mặt tự trách.

Chẳng lẽ, người mặt quỷ thật sự là nhị ca? Long Liễm Thần cảm giác đầu óc mình như đang bị rơi vào mê cung không có lối ra. Mỗi khi sắp tìm được lối ra thì lại bị mất phương hướng tiếp.

Long Thất lại mở miệng, “Còn có một chuyện nữa.”

“Người mặt quỷ từng lên đến phòng ngủ của Phượng thất, khi đó thuộc hạ ở ngoài cửa nên không biết hắn làm gì bên trong, nhưng hẳn là công chúa biết, bởi vì thời điểm ấy cổ cũng đang ở trong đó.

Long Liễm Thần chau mày, “Hiếu Vân tới phòng ngủ của Phượng thất làm gì?”

“Thuộc hạ không biết.” Long Thất trả lời.

Long Liễm Thần nhú mày nói: “Người lui ra trước đi, ở im đó đợi lệnh.”

“Dạ.” Long Thất thoát cái biến mất.

Long Liễm Thần mắt nhắm nhú nhú mày, tay phải dẩy nhẹ mi tâm, nhớ lại đủ loại chuyện đã xảy ra gần đây, xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện để lần ra đầu mối.

Khi sức nhớ đến lời nói của Long Thất thì Long Liễm Thần bật mở mắt ra, đáy mắt không thể nào che giấu nỗi sợ hãi. Dùng tốc độ cực nhanh phi thân về hướng phòng ngủ Phượng Triều Hoa.

Khi Long Liễm Thần chạy tới nơi thì cửa phòng cũng đang mở rộng, Phượng Triều Hoa đang nâng tách trà đặt kê ở trên môi. Nhìn từ xa không thấy được là đang tỉnh uống hay đã uống xong rồi.

Tim Long Liễm Thần như bị lỗi nhịp, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ nếm trải như sóng trào ùn ùn cuốn tới. Toàn thân như tê liệt lao đến ghì chặt cánh tay Phượng Triều Hoa, trong giọng nói khẩn trương còn mang theo cả sự run run hồi, “Đã uống chưa?”

Phượng Triều Hoa đang kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của y vì vậy chưa kịp lấy lại tinh thần để đáp lời mà chỉ biết mê mang ngồi nhìn.

“Đã uống chưa?” Long Liễm Thần cao giọng hơn lặp lại.

Phượng Triều Hoa hoàn hồn nói, “Đang chuẩn bị uống, thì huynh...”

Long Liễm Thần không đợi Phượng Triều Hoa nói hết câu liền vung tay đánh bay ly trà, ôm chầm ai đó vào lòng, nhắm chặt mắt cúi đầu vùi chiếc cằm trơn nhẵn giữa hõm vai mảnh nhỏ, chiếc cằm sạch sẽ áp sát vào hõm cổ, im lặng rất lâu mới thì thào nói, “Không uống là tốt rồi.” Chậm một bước, chỉ chậm một bước nữa thôi thì...! Hắn không dám tưởng tượng tiếp nếu chỉ trễ thêm một bước nữa thôi mình sẽ chứng kiến thảm trạng gì!

Do Phượng Triều Hoa thấp hơn Long Liễm Thần, gò má hiện đang dán sát vào lồng ngực y nên nàng có thể nghe được rất rõ nhịp tim đập rất nhanh. Nàng có thể cảm nhận được y đang rất lo lắng và khẩn trương.

“Việc...”

“Đừng nói gì cả.” Long Liễm Thần càng ôm chặt người trong lòng hơn, giây phút này chỉ khao khát mong muốn cả hai được hòa cùng một thể, trong giọng nói trầm ấm không che giấu nỗi sợ đè nén, “Cho ta ôm thêm một lát nữa, một chút thôi cũng được.”

Lời nói tha thiết cầu xin của Long Liễm Thần như kim nhọn châm chính vào tim Phượng Triều Hoa đau nhói. Đấu tranh tư tưởng một hồi nàng mới run run đưa đôi tay lên vòng qua eo Long Liễm Thần.

Nhận được sự phản ứng từ Phượng Triều Hoa, cơ thể Long Liễm Thần run nhẹ lên, trong lòng vừa hân hoan vui sướng tâm tình cũng đồng thời nhẹ nhõm đi nhiều.

Hoàn cảnh lãng mạn như thế lại không may gặp phải người không biết có cái gọi là ‘cảnh xấu chó nhìn’ cũng đồng thời có thói quen lẩn hành vi phóng đại bất thường. Tiểu Phong Tranh tròn hai mắt miệng thì lấp bắp, “Ồi...Hai...Hai người...Thái tử gia...”

Sắc mặt Long Liễm Thần ngay lúc này đã xanh mét như tàu lá, có thể sánh ngang với quả táo xanh nhỏ ở trong vườn. Không dễ gì mới có được cơ hội để trải lòng một lần vậy mà lại bị kẻ khác tới quấy rầy không đúng lúc, thử hỏi sao hắn có thể không buồn bực cho được?

Tiếng thét hoảng hốt của Tiểu Phong Tranh đã đúng lúc gọi lý trí Phượng Triều Hoa quay về. Nàng vội vã rời khỏi vòng tay Long Liễm Thần, cúi đầu xuống che giấu cảm xúc vừa chợt thoáng qua, sau khi ngẩng đầu lên đã trở lại với vẻ đăm đăm thường ngày như thể mới tức thì không hề có chuyện gì xảy ra. Nàng hỏi, “Bát muội, tìm ta có việc à?”

“Em...Em....Người...”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Phượng Triều Hoa dùng ánh mắt nhắc nhở nàng nên chú ý lời nói.

Tiểu Phong Tranh cứ ‘em em người người’ mãi mới rặn ra được lời muốn nói, “Nghe nói phụ vương muốn đưa muội lên núi Tiểu Hàn phải không?”

“Chuyện này chúng ta sẽ bàn sau. Nếu không còn chuyện gì nữa thì muội lui xuống trước đi, ta và Long công tử có chút chuyện cần bàn.” Phượng Triều Hoa quả quyết hạ lệnh đuổi khách.

“Nhưng...” Tiểu Phong Tranh đi được ba bước thì quay đầu lại ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Còn nữa, chuyện mới vừa rồi không được nói linh tinh.” Phượng Triều Hoa có vẻ hơi mất tự nhiên khi nhắc lại chuyện vừa xảy ra.

“Dạ.” Tiểu Phong Tranh ngoan ngoãn gật đầu.

Đội Tiểu Phong Tranh đi xa, Phượng Triều Hoa và Long Liễm Thần đều đồng thời mở miệng.

“Vừa....”

“Vừa....”

Cả hai thấy thế lại tiếp tục im lặng.

Một hồi lâu sau, Long Liễm Thần vừa cầm bình trà lên kiểm tra vừa nói, “Trong trà này đã bị người mặt quỷ hạ Đồ Long.” Không nên đề cập đến chuyện vừa rồi thì tốt hơn.

Phượng Triều Hoa nghe xong há miệng hoảng hốt nhận lấy bình trà lên ngửi. Nàng nghi ngờ hỏi, “Sao ta lại không ngửi thấy mùi gì vậy?”

“Đồ Long sau khi gặp nước thì mùi vị của nó sẽ nhạt dần thậm chí gần như không còn mùi gì. Chỉ có người quen thuộc với nó mới có thể ngửi được thôi.” Long Liễm Thần giải thích.

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu hỏi sang đề tài khác, “Sao huynh biết trong trà này có độc?”

“Bởi vì...” Long Liễm Thần không chút do dự chút bán đứng ngay tiểu muội nhà mình, “Tiểu cửu đã tới phòng của huynh.”

Phượng Triều Hoa nghe rồi cảm thấy có gì đó không đúng, khẩn trương hỏi, “Vậy nàng ấy đâu?”

“Bị người mặt quỷ bắt đi rồi.” Nhắc tới chuyện này Long Liễm Thần càng cảm thấy tự trách. Khi này bản thân chỉ quan tâm đến sự an nguy của Phượng thất mà hoàn toàn quên mất tình cảnh hiện tại của Hiểu Vân cũng đang rất nguy hiểm.

“Bị người mặt quỷ bắt đi?” Phượng Triều Hoa cả kinh sau đó tự trách nói, “Là ta đã không chăm sóc tốt cho nàng ấy.”

“Chuyện này không liên quan đến huynh, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.” Long Liễm Thần ngồi xuống nói, “Quan trọng bây giờ là phải cứu được người.”

“Người mặt quỷ lúc nào cũng tới vô ảnh đi vô tung, chúng ta cũng không biết thân phận của hắn, muốn cứu người e rằng không dễ, trừ phi hắn chủ động liên lạc với chúng ta.” Phượng Triều Hoa cũng ngồi xuống nói.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, sau đó kể lại cho Phượng Triều Hoa về sự việc mình đã phát hiện trong rừng mai.

Phượng Triều Hoa nghe y kể xong không khỏi chau mày nói: “Huynh nghĩ kỹ lại xem, ngoài nhị hoàng tử và huynh ra, còn ai có thể giày khắc ấn Long Phượng không?”

“Không có. Phụ hoàng tổng cộng có ba nhi tử, còn sống chỉ có ta và nhị ca thôi.”

“Đã mất ư?” Lời vừa ra khỏi miệng, trong đầu Phượng Triều Hoa chợt lóe lên một suy nghĩ, cả kinh nói, “Chẳng lẽ nào....?”

“Ý huynh là...”

Phượng Triều Hoa lắc đầu nghĩ: Không đúng, nghĩa phụ nói Thiếu chủ là nhị hoàng tử, nhưng mình tận mắt thấy nhị ca rơi xuống vách đá, sao có thể giả được?

Long Liễm Thần cũng cảm thấy suy đoán này thật quá hoang đường. Hắn nói: “Nếu đại ca là người mặt quỷ thì chuyện này thật vô lý. Đại ca vốn là Thái tử, cần gì phải tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ chứ.”

Phượng Triều Hoa trầm mặc không nói, nếu nhị ca thật sự còn sống thì những chuyện này đều có thể giải thích được rất dễ dàng, nhưng nàng không thể nói được.

Hai người lại rơi vào sự im lặng.

Hồi lâu sau Phượng Triều Hoa nói, “Ta muốn đi Tuyệt Tình Nhai ở Bình Tây một chuyến.” Nếu nhị ca thật sự còn sống, như vậy Hoàng thượng sẽ không phải là hung thủ, vậy giữa mình và Thái tử...

Kể từ khi Vân Tiêu Dao bị sát hạ đến nay, chưa bao giờ Phượng Triều Hoa mong mỗi ao ước y còn sống như giây phút này. Nếu người đã chết được sống lại, vậy có phải người còn sống sẽ chịu tội ít đi một chút không?

“Đợi thêm hai ngày nữa đến ngày giỗ của đại ca rồi ta và huynh cùng đi.” Long Liễm Thần nói.

“Huynh nói gì?” Phượng Triều Hoa đột ngột hoảng hốt.

“Ta muốn đi với huynh.”

“Không phải, câu trước đó.”

Long Liễm Thần lạ lùng nhìn Phượng Triều Hoa nói, “Còn hai ngày nữa là ngày giỗ của đại ca ta.”

“Không đúng, không đúng...” Phượng Triều Hoa liên tục lắc đầu.

“Không đúng cái gì?”

Phượng Triều Hoa nói, “Ngày giỗ của nhị ca không đúng! Thời gian không đúng.”

“Ta chắc chắn mình không nhớ nhầm.” Long Liễm Thần nói.

“Có lẽ không phải huynh nhớ nhầm.” Phát hiện ra điều này khiến lòng Phượng Triều Hoa vui mừng khôn xiết.

“Ý huynh là sao?”

“Vào khoảng nửa tháng trước chính là ngày giỗ của nhị ca rồi. Ta tận mắt thấy huynh ấy rơi xuống vách đá, chắc chắn sẽ không nhớ nhầm ngày đâu!”

Long Liễm Thần cũng thất kinh, “Vậy là sao? Chẳng lẽ...?”

“Đúng vậy. Cái chết của nhị ca có lẽ chỉ là giả. Hẳn là huynh ấy vẫn chưa chết!” Kể từ ngày Vân Tiêu Dao chết đi, đây là lần đầu tiên mà Phượng Triều Hoa cảm thấy vui sướng nhất. Nàng đứng phắt dậy vừa bước nhanh ra ngoài vừa nói: “Ta muốn đi nói ọi người biết tin tức này.”

Long Liễm Thần nói, “Lỡ như chúng ta đoán sai thì sao? Nếu vậy không phải càng khiến ọi người đau thương thêm lần nữa hay sao?”

Phượng Triều Hoa lập tức dừng bước, quay trở lại ngồi xuống ghế nói: “Ta quá kích động rồi.”

Long Liễm Thần đứng dậy nói, “Việc này không nên chậm trễ, bây giờ ta quay về giao lại một số chuyện, sau đó sẽ cùng huynh đi Tuyệt Tình Nhai một chuyến.”

“Không phải ở Nam Lăng huynh còn rất nhiều chuyện vẫn chưa giải quyết xong sao?” Trong lòng Phượng Triều Hoa thực sự hy vọng y sẽ cùng đi mình, nhưng cũng sợ làm trễ nãi chính sự của y.

“Đây cũng là chính sự.”

“Nếu lần đi Tuyệt Tình Nhai này không thu hoạch được gì, chẳng phải huynh sẽ bị tổn thất ở cả hai nơi sao?”

Long Liễm Thần cười khê, “Chắc chắn sẽ có thu hoạch, huống chi, đâu phải không có ta là mọi chuyện sẽ rối tung lên không giải quyết được đâu.”

“Không phải huynh nói...”

“Huynh thừa biết ta nhất quyết lưu lại nơi này là vì ai mà.” Ánh mắt thâm thúy của Long Liễm Thần bao hàm cả thâm ý.

Phượng Triều Hoa rũ mắt né tránh, khê nói, “Giờ thân hôm nay gặp nhau ở cổng phía tây.”

“Không gặp không về.” Long Liễm Thần xoay người tính đi thì đột nhiên nhớ đến mục đích khi tới đây của mình, vì vậy xoay người quay đầu lại hỏi: “Huynh có thể liên lạc với Minh Nguyệt không?”

“Có liên quan gì đến chuyện này?”

“Chuyện cần làm sẽ gây bất lợi cho Nam Lăng vương. Huynh có thể lựa chọn không can dự.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa than nhẹ thở dài hỏi, “Huynh nhất định phải thấy ta khó xử mới vui à?”

Long Liễm Thần không trả lời chỉ nhìn nàng không chớp mắt, thầm nghĩ: ‘Có khó xử vậy mới chứng minh được huynh cũng có để ý tới ta’.

Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Nàng ta hiện đang ở ngoại ô Kinh Thành.”

“Đa tạ.” Long Liễm Thần nhếch môi cười nhẹ nói xong ung dung rời đi.

Long Liễm Thần cười cay đắng suốt dọc đường đi, biết rõ một khi dấn thân vào sẽ không còn đường để quay đầu nhưng vẫn ngoan cố dấn chìm thả trôi phần cảm tình này, mình đã bị y làm ê muội rồi sao?

Còn Phượng Triều Hoa đang ở phòng mình cũng chỉ biết nhếch môi cười khổ. Một bên là thâm tình thân thiết, một bên là người nàng yêu thương quý mến, nhưng cả hai bên cứ phải nhất định đối đầu không ai nhường ai. Sau này khi đối mặt mình biết nên lựa chọn thế nào đây?

Phượng Triều Hoa thở dài dây đầu lông mày đứng dậy thu dọn y phục.

Nhưng khi Phượng Triều Hoa mở tủ đựng quần áo ra chuẩn bị lấy y phục thì nàng tá hỏa tam tinh, vải quần ngực sao bị xóc tung lên thế này?

Phượng Triều Hoa chợt nhớ lại Long Liễm Thần có nói tiểu cữu đã tới phòng mình. Nếu vậy, có lẽ thân phận nữ nhi của mình đã bị nàng ấy phát hiện rồi sao?

Thở hắt một hơi, Phượng Triều Hoa lấy đại ra hai bộ trường bào rồi ngã người nằm nghiêng trên giường, mệt mỏi nhắm mắt lại thầm nghĩ: Tại sao những chuyện phiền lòng thế này cứ đột ngột kéo tới cùng lúc như thế, tính dồn cho người ta mệt chết hay sao?

Nàng đang trầm hồi thì ngoài cửa lại có người đến tìm.

“Thất ca, phòng huynh hiện đang có mấy người vậy? Tiểu Phong Tranh đứng ngoài cửa dè dặt hỏi, lo sợ cho bị kịch ban này sẽ tái diễn.

Phượng Triều Hoa hết cách đành thở dài ngồi dậy nói: “Vào đi.”

Tiểu Phong Tranh nghe thế vội vàng chạy vào nói: “Tiểu thư, hồi nãy cô và Thái tử...”

“Còn chuyện gì nữa không?” Tạm thời Phượng Triều Hoa không muốn nhắc tới chuyện ban này nữa.

Tiểu Phong Tranh chu môi nói, “Có! Phụ vương muốn dẫn em lên núi Tiểu Hàn nhưng em không muốn đi.”

“Được. Nếu không muốn đi thì đừng đi.” Bây giờ đầu óc nghĩa phụ đã bị thù hận làm cho u mê rồi, Tiểu Phong Tranh đi theo ông cũng không hay.

“Thật không?” Tiểu Phong Tranh vui sướng tới nỗi hai mắt sáng rực lên.

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Trước mắt em đến Phong các của tam ca ở tạm vài ngày đi, đợi ta về rồi hãy quay lại đây.”

“Cô muốn đi đâu?” Mặt Tiểu Phong Tranh mới vui vẻ đó lập tức xụ xuống.

“Đi làm chút chuyện, sẽ không lâu đâu.”

“Nhưng mà...”

“Đừng ‘nhưng mà’ nữa. Đi gọi các nghĩa huynh tới Mai Đình đi.” Phượng Triều Hoa nói

“Dạ.” Tiểu Phong Tranh bĩu môi nhưng sau đó cũng nghe lời đi gọi người.

Cát Đại, Thanh Phong Phổ, Tô Tứ, Ngạn Ngũ, Thác Bạt Lục và Phượng Triều Hoa rất nhanh có mặt đông đủ tại Mai Đình.

Phượng Triều Hoa hắng nhẹ giọng trình trọng nói, “Muội có chuyện quan trọng muốn hỏi, các huynh có thể giữ yên lặng thay cho câu trả lời, nhưng nếu trả lời thì phải nói thật lòng, không được gian dối.”

Tô Tứ khinh khỉnh nói: “Tiểu thất à, muội có thể đừng trưng ra cái bộ dạng này hoài như thế không?”

“Không thể.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Tô Tứ nhún vai bĩu môi nói: “Được rồi. Muội hỏi đi, nhưng ta cảnh cáo luôn, nếu như dính dáng đến tin tức nội bộ của Phi Oanh các thì muội phải giao bạc trước.”

Hắn vừa dứt lời, mặt mày ai nấy cũng đều giăng đầy mây tía.

Tô Tứ thấy thế đã không chút xấu hổ nào, còn vô cùng hùng hổ nói rất đúng lý hợp tình, “Người chết vì tài chim chết vì ăn, con người tuy thích tiền nhưng cũng phải nói tới đạo lý trước ha.”

Hắn vừa ngừng lại Phượng Triều Hoa liền kịp thời ngăn cản nói, “Huynh có thể không trả lời, về phần bạc thì chỉ hai chữ: Không có!”

“Lần nào cũng vậy, lấy tin tức của ta nhưng không khi nào trả bạc.” Tô Tứ nói.

Phượng Triều Hoa nhếch nhếch khóe môi. Trước khi Tô Tứ muốn tính toán số sách với nàng, nàng liền nhanh chóng đi vào vấn đề chính mình muốn hỏi, “Nếu như không có mối thù của nhị ca, trong các huynh, có ai từng nghĩ tới sẽ bỏ qua ân oán giữa cha mẹ chúng ta và Hoàng thượng không?”

Người lên tiếng đầu tiên vẫn là Tô Tứ. Hắn khoát khoát tay nói: “Đó là chuyện cả trăm năm trước rồi, khi đó ta còn không biết cha mẹ mình họ gì tên chi, nói gì đến việc báo thù gì chứ.” Dáng vẻ lười biếng không thêm để ý chút nào này nếu để cho Nam Lăng vương thấy được, chắc ông ta sẽ tức giận mà thổ huyết mất.

Người thứ hai mở miệng là Thanh Phong Phổ, “Ta đã nói từ lâu rồi, chỉ cần muội không muốn báo thù, ta sẽ không để bụng chuyện đó.” Mặc dù có nhiều đêm nằm mộng có thể mơ hồ thoáng thấy bóng dáng của cha mẹ, nhưng ân oán gì cũng đã đi qua, cần gì phải chấp nhất chứ? Huống chi, hạnh phúc của thất muội mới quan trọng hơn hết thảy.

Phượng Triều Hoa nhìn Thanh Phong Phổ khẽ mỉm cười, đáy mắt mang theo cảm kích.

Lúc này, Thác Bạt Lục và Ngạn Ngũ cũng lên tiếng. Hai người cùng nói, “Ta giống tứ ca.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy trong lòng đã quá rõ ràng, nhưng vẫn muốn có thể chính tai chứng thực, “Huynh thì sao, đại ca?”

“Ta không thể. Các người không nhớ nhưng ta nhớ rất rõ. Mỗi hận bằng máu này ta nhất định phải trả.” Cát Đại nói.

Phượng Triều Hoa than nhẹ nói, “Báo thù cũng không nhất thiết phải giúp người xấu làm điều ác* chứ. Huynh nên hiểu, phương pháp của nghĩa phụ đã quá cực đoan rồi.” [*Nguyên văn: - Trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là 1 vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy “Trợ Trụ vi ngược”]

Cát Đại nói, “Mặc kệ người có làm gì đi nữa, nói cho cùng người vẫn là nghĩa phụ của chúng ta. Không có người, chúng ta đã sớm thành oan hồn dưới lưỡi đao rồi. Chuyện người muốn làm chính là chuyện chúng ta cần phải làm.”

“Lời này nói nghe rất có đạo lý. Tuy ta không quan tâm mấy chuyện ai làm Hoàng đế, nhưng nếu nghĩa phụ muốn phản họ Long ta sẽ sẵn lòng hỗ trợ người.” Tô Tứ đặc biệt nghĩa khí nói.

“Ta cũng thế.” Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục lại đồng thanh lần nữa.

Phượng Triều Hoa cười khổ, “Muội biết, các huynh sẽ không làm trái ý nghĩa phụ.”

“Muội biết sao?” Cát Đại hỏi.

Phượng Triều Hoa nghe hỏi vậy thì trầm mặc, bởi vì chính nàng cũng không xác định được.

“Ai nha, đại ca, huynh đừng làm khó tiểu thất nữa. Bây giờ muội ấy là con dâu của Long gia, đối diện với mấy biến cố này đã đủ khó khăn lắm rồi.” Lần đầu tiên Tô Tứ khéo hiểu lòng người như vậy.

Phượng Triều Hoa hé miệng miễn cưỡng cười một tiếng, lúc này mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Thế nhưng bốn vị nghĩa huynh đã một lòng ủng hộ nghĩa phụ, nếu đến lúc phải đối mặt với sự lựa chọn giữa năm và một. Tình thân và tình yêu, bên nào nặng bên nào nhẹ đây?

Lúc này Thanh Phong Phổ lên tiếng, “Nếu như nghĩa phụ nghĩ lại thì sao?”

Cát Đại lắc đầu, “Quay đầu lại cũng không kịp. Trương Viễn của Lục Phiến Môn đã lần ra chúng ta rồi.”

Thác Bạt Lục kinh hãi nói, “Cái gì? Trương Viễn tra được chúng ta? Không được không được, chúng ta nhất định không thể ngồi im bằng quan được. Bị Trương Viễn để mất tới, mười người thì có tới chín người gặp xui xẻo đấy.”

“Nếu triều đình cũng thu tay thì sao?” Phượng Triều Hoa nói.

Thanh Phong Phổ lắc đầu, “Muội cho rằng y sẽ dừng tay lại sao?”

“Muội...” Phượng Triều Hoa không còn lời nào để nói, bởi vì nàng cũng không xác định được tầm ảnh hưởng của mình đối với Long Liễm Thần ra sao. Tạo phản không phải chuyện tầm thường.

Phượng Triều Hoa trầm tư hồi lâu mới nói: “Tại sao nghĩa phụ phải chuyển lên núi Tiểu Hàn?”

Lời vừa dứt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Cát Đại.

Cát Đại mím môi đáp: “Ta không muốn nói dối mọi người.” Ngụ ý là hắn không thể nói.

Phượng Triều Hoa thở dài nói: “Được, muội không phản đối các huynh ủng hộ nghĩa phụ, nhưng các huynh phải hứa với muội, không được lấy tính mạng của dân chúng Nam Lăng để làm ‘đá kê chân’.”

“Muội muốn nói gì?” Đầu óc Thác Bạt Lục vốn không nhanh nhạy, vì vậy nghe chưa hiểu ra ý của nàng.

Phượng Triều Hoa mím môi nói: “Kẻ gây cho ôn dịch phát tán, giết lục chỉ thần y và tiêu hủy Nguyệt Sắc Tử đều do một tay nghĩa phụ tạo ra.”

“Cái gì? Tiểu thất, lời này không thể nói lung tung được đâu.” Ngạn Ngũ thật sự không tin chuyện tày trời này.

Phượng Triều Hoa không giải thích gì thêm, mà tiếp tục yêu cầu cam kết, “Hãy hứa với muội, nhất định phải tìm cho ra thuốc giải. Các huynh cũng đều mong nhìn thấy cảnh người dân chạy nạn, đói khổ lầm than khắp thành Nam Lăng này mà, không phải sao?”

Cát Đại phản đối, “Không được, nghĩa phụ...”

“Đại ca.” Phượng Triều Hoa lạnh mặt nói: “Chuyện gì cũng nên có mức độ. Không sai, nghĩa phụ là người thân có ân dưỡng dục chúng ta, nhưng còn dân chúng thì sao? Chẳng lẽ họ đáng bị như thế sao?”

Cát Đại nhe răng không nói được.

Sắc mặt Tô Tứ lúc này cũng nghiêm túc hẳn lên nói: “Ta đồng ý với lời tiểu thất nói. Lần này nghĩa phụ làm hơi quá rồi.”

“Ta cũng vậy. Ta đồng ý với tiểu thất. Nghĩa phụ làm vậy không đúng lúc chút nào. Ta mặc kệ, dù sao ta cũng đã tìm được thuốc thay thế Nguyệt Sắc Tử rồi. Các người đừng hỏi ta là thuốc gì, lần này có đánh chết ta cũng sẽ không để lộ ra đâu. Ta muốn tự tay phát thuốc.” Thác Bạt Lục thể hiện ngay sự đề phòng, sợ rằng lại có kẻ sẽ phá hủy thuốc giải mà hắn khổ tâm nghiên cứu ra.

Nghe vậy ai cũng đều vui mừng riêng chỉ có Cát Đại là đang đấu tranh tư tưởng. Trên người hắn thoáng hiện ra một cổ sát khí.

Phượng Triều Hoa là người đầu tiên cảm nhận được sự khác thường của hắn, ần ý nhắc nhở, “Đại ca, nghĩa phụ tất nhiên rất quan trọng, nhưng tình cảm huynh đệ của chúng ta cũng không nhẹ đâu.”

Trừ Thác Bạt Lục ra những người khác đều nghe hiểu lời Phượng Triều Hoa nói, ai cũng đau lòng nhìn về hướng Cát Đại, thầm nghĩ: Chẳng lẽ huynh ấy tính nhẫn tâm xuống tay với Lục đệ ư?

Cát Đại thấy vậy nên cũng cảm thấy xấu hổ, đứng dậy phát tay áo bỏ đi.

Mọi người thấy thế cũng lần lượt giải tán với sắc mặt nặng nề, chỉ còn lại mỗi mình Phượng Triều Hoa ngồi trong Mai Đình.

Không lâu sau Thanh Phong Phổ quay trở lại. Chuyện này cũng hoàn toàn nằm trong dự đoán của Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười với hắn nói: “Muội biết huynh nhất định sẽ quay lại.”

“Ta cũng biết muội đang đợi ta.” Thanh Phong Phổ nói xong liền ngồi xuống hỏi: “Còn chuyện gì nữa đúng không?”

“Muội muốn đi Tuyệt Tình Nhai một chuyến.” Phượng Triều Hoa nói.

Thanh Phong Phổ không đồng ý, “Đến đây làm gì?”

“Tìm chút đồ.”

Phượng Triều Hoa nói sơ lược qua ý định của mình, “Trong mấy ngày tới, muội muốn để Tiểu Phong Tranh dọn đến Phong các. Huynh cũng biết, gần đây nghĩa phụ làm muội bất ngờ quá nhiều, muội không yên lòng nếu để Tiểu Phong Tranh lên núi Tiểu Hàn cùng với người.”

Trong lòng Thanh Phong Phổ biết nàng không muốn nhiều lời nên cũng không cố truy hỏi thêm mà chỉ gật đầu nói, “Ta hiểu rồi. Chuyện để Bát muội lên núi Tiểu Hàn, ta cũng không đồng ý.”

“Cám ơn huynh.” Phượng Triều Hoa thật lòng cảm kích.

“Giữa chúng ta không cần khách khí như vậy.” Thanh Phong Phổ khẽ cười hỏi, “Khi nào muội lên đường?”

“Ngay bây giờ.”

“Muốn ta tiễn muội một đoạn không?”

“Không cần. Đại ca và nghĩa phụ đều giống nhau, đều bị thù hận che mắt mắt rồi. Khi này nếu không phải bị muội cảnh tỉnh, có lẽ huynh ấy đã xuống tay với lục ca.” Phượng Triều Hoa lo lắng nói.

“Muội lo lắng cho an nguy của lục đệ?”

“Không thể không lo lắng. Mới vừa rồi sát khí của đại ca rất nặng, muội sợ huynh ấy vẫn còn sát tâm.”

“Yên tâm, ta sẽ phụ lục đệ phát thuốc giải, cho đến khi ôn dịch biến mất mới thôi.” Thanh Phong Phổ nói.

Phượng Triều Hoa thở phào như trút được gánh nặng, nhướn mắt nhìn sắc trời rồi đứng dậy nói, “Muội phải lên đường rồi.”

“Đi đường cẩn thận!” Thanh Phong Phổ cũng đứng dậy dõi theo bóng lưng Phượng Triều Hoa rời đi, nỗi bi thương trong lòng khó có thể diễn tả bằng lời, hắn có cảm giác như lần từ biệt này phải chăng cũng là vĩnh viễn.

“Thất muội...” Thanh Phong Phổ không kiềm được lòng bật lên tiếng gọi.

Phượng Triều Hoa quay đầu lại, nở nụ cười thật tươi xán lạn như ráng mây chiều, tạo nên sự khác biệt rõ ràng với sự bi thương của Thanh Phong Phổ.

“Bảo trọng.” Thanh Phong Phổ thản nhiên nói.

Phượng Triều Hoa gật mạnh đầu rồi xoay người rời đi.

Mắt Thanh Phong Phổ vẫn thủy chung không chớp nhìn chăm chăm về phía trước, cho đến khi bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất mà vẫn không hề nháy một cái, như thể chỉ cần mình chớp mắt một cái thôi sẽ không bao giờ còn nhìn thấy được nữa....

76. Q.2 - Chương 77: Đã Nhìn Thấy Hết

Nam Lăng và Bình Tây cách nhau cũng không xa, nhưng Phượng Triều Hoa và Long Liễm Thần lại đi rất lâu, như thể mỗi bước đi rất gian nan trầy trật!

Trên đường đi, chuyện lớn thì không có nhưng chuyện nhỏ lại rất nhiều. Ví dụ như: Cây bên đường đột nhiên đổ xuống, hoặc là ám khí bay đầy trời, và đủ thứ chuyện trên đời.

Tất nhiên mấy trò như diễn xiếc này không hề ảnh hưởng tổn thương gì được hai người Long – Phượng, nhưng hai con ngựa lại không bình tĩnh được như chủ nhân của mình, chúng hí vang vội không ngừng khiến lỗ tai hai người họ cũng sắp phồng lên luôn.

Phượng Triều Hoa xoa nhè nhẹ mang tai nhúu mảy hỏi, “Huynh biết làm sao để điểm á huyết của ngựa không?”

Long Liễm Thần nghe xong câu hỏi mặt lập tức đen sì đáp, “Ta biết điểm huyết, nhưng chỉ giới hạn với đối tượng là người thôi.”

Phượng Triều Hoa bĩu môi không nói hai lời nhảy xuống ngựa.

“Huynh muốn tìm á huyết của ngựa sao?” Long Liễm Thần cảm thấy mình quả thật là một nhân tài, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn thấu được ý định cổ quái của người nào đó.

Phượng Triều Hoa nhếch đuôi lông mày miễn đáp lại, cúi người ghì lấy đầu ngựa hết nhìn trái tới nhìn phải.

“Nếu huynh thật sự cảm thấy nó gây ồn ào thì cắt lưỡi nó đi là xong. Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.” Long Liễm Thần nhìn xuống nàng từ trên cao nói rất thản nhiên.

Phượng Triều Hoa vừa tìm á huyết vừa nói, “Ngựa cũng có linh tính đấy. Huynh cho rằng cắt lưỡi của nó rồi nó vẫn ngoan ngoãn để huynh cưỡi lên đầu nó à.”

“Bị điểm á huyết thì cũng thế thôi.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa vốn định không thèm đếm xỉa nhưng khi nghe kỹ lại thì ánh mắt chợt lạnh hẳn đi, đứng thẳng dậy nói, “Cũng có lý. Tuy chỉ hơi ngứa hơi đau một chút nhưng chắc hẳn cũng rất khó chịu.”

Long Liễm Thần nghe được ẩn ý trong lời nói đó nên khóe miệng cũng thoáng cười, dư quang khóe mắt hơi hơi nhướng lên, lạnh lùng nói, “Vì vậy chúng ta nên chọn cách thà vất vả một lần nhưng được nhàn nhã lâu dài.”

Lời còn chưa dứt, Phượng Triều Hoa đã phóng ám khí ra bốn phương tám hướng. Lần này không giống với trước kia, nàng chỉ phóng bữa chứ hoàn toàn không có phương hướng cụ thể nào, bởi vì căn bản nàng chẳng quan tâm đến vị trí của kẻ địch.

Sau đó bốn hướng đột nhiên xôn xao.

Long Liễm Thần cười nói, “Các vị bằng hữu ở chỗ tối, có chuyện cần thì cứ ra mặt nói thẳng, nhân tiện trao đổi võ nghệ một chút cũng tốt. Không có chuyện gì là không giải quyết được, cần gì năm lần bảy lượt gây khó dễ cho hai con ngựa của bọn ta chứ?”

Chung quanh đột nhiên khôi phục lại như bình thường.

“Người đi rồi.” Phượng Triều Hoa nói xong phi thân lên ngựa, nắm chặt dây cương thúc vào bụng nó, tính giục ngựa chạy đi, nhưng dù có làm kiểu gì nó vẫn không phối hợp, một bước cũng không chịu di chuyển lên phía trước.

Long Liễm Thần cười nhạo nói, “Xem ra nó nghe hiểu được tiếng người, biết huynh muốn điểm huyết nó cho nên trong lòng bất mãn không chịu ra sức phục vụ huynh.”

Phượng Triều Hoa nhếch mày trả lời, “Xem ra huynh còn có linh tính hơn cả nó. Huynh không chỉ nghe hiểu được tiếng người, mà còn có thể hiểu rõ bụng dạ của cả ngựa.”

Cơ miệng Long Liễm Thần giật giật, tỏ ra chuyện ấy không có gì đáng ngại: “Bây giờ chỉ còn một cách là chúng ta sẽ cưỡi chung một con ngựa rồi.” Nói xong liền đưa tay trái ra.

Phượng Triều Hoa hơi do dự rồi cũng vươn tay ra.

Long Liễm Thần cười tươi như hoa nắm chặt bàn tay trắng nõn kia tay hơi dùng sức nhắc Phượng Triều Hoa lên để ngồi trước ngực, sau đó dời tay trái sang bên hông nàng còn tay phải nắm chặt dây cương, vui sướng cao giọng quát, “Giá!”

Khi ngựa Long Liễm Thần cười vừa cất vó thì thật kỳ diệu ngựa của Phượng Triều Hoa cũng phóng chạy theo. Hai con ngựa một trước một sau, luôn giữ đúng cự ly không tới một mét.

Phượng Triều Hoa chau mày nghĩ: Chẳng lẽ con ngựa này cố ý?

Còn Long Liễm Thần thì cười vô cùng đắc ý, cánh tay dài vòng chặt quanh eo Phượng Triều Hoa, rõ ràng cố tình lợi dụng hoàn cảnh để chiếm tiện nghi của nàng.

Phượng Triều Hoa rất muốn đánh bay cánh tay không an phận ở bên hông kia ra, nhưng nghĩ lại thôi cứ để vậy cũng chẳng sao, đằng nào cũng đã thương yêu ngã lòng rồi, còn bày đặt đạo đức giả để làm gì chứ?

Ngựa ra sức phi nước đại, lưu lại từng chuỗi tiếng vó ngựa vang dội. Gió vùn vụt thổi qua, mang theo thanh âm nói chuyện của hai người. .

Long Liễm Thần: “Huynh đoán xem người ngăn cản chúng ta đi Tuyệt Tình Nhai là ai?”

Phượng Triều Hoa: “Ta cảm thấy mục đích của bọn họ không phải ngăn cản, mà là trì hoãn hành trình của chúng ta.”

“Ai có thể làm như vậy chứ?”

“Không biết.”

“Trời sắp tối rồi, tối nay chúng ta cứ nghỉ lại ở khách điểm trấn trên một đêm, sáng sớm ngày mai hãy tiếp tục lên đường đi Tuyệt Tình Nhai, được không?”

“Được!”

“Ở khách điểm nào mà không cần tốn bạc vậy?”

“Khách điểm Hòa Bình của Phượng thất!”

“Giá!”

Khi cả hai Long - Phượng dắt mỗi người một ngựa đi đến trước khách điểm Hòa Bình thì thấy chưởng quỹ đang mong ngóng trông chờ. Vừa nhìn thấy hai người xuất hiện lập tức ân cần ra cửa nghênh đón: “Thất công tử, cuối cùng ngài đã tới.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng sắc mặt vẫn không hề dao động, khẽ gật đầu rồi giao ngựa cho người đánh xe của khách điểm sau đó quay sang hồ hững nói với chưởng quỹ, “Đã chuẩn bị phòng xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong từ sớm rồi, ngài ở phòng chữ Thiên số một, vị công tử đi cùng ngài thì ở phòng chữ Địa số một.” Chưởng quỹ cười tủm tỉm nói.

Chữ Thiên và chữ Địa một ở đầu một ở cuối cách nhau khá xa. Xem ra có người cố ý tách bọn họ ra đây mà. Nghĩ vậy nên Phượng Triều Hoa cũng nói thẳng luôn, “Không cần, chúng ta cùng ở một gian phòng là được rồi.”

“Không phải ngài gửi thư nói muốn hai gian phòng sao? Sao đột nhiên bây giờ đổi ý vậy?” Chưởng quỹ thấy kỳ lạ hỏi.

Phượng Triều Hoa chau mày, “Ta không đặt phòng.” Vì tính ra nếu như không bị kẻ nào đó gây trở ngại, có lẽ bây giờ họ đã ở Tuyệt Tình Nhai rồi, vốn không cần dừng chân nghỉ lại ở đây.

Chưởng quỹ không hiểu lắm bầm, “Chẳng lẽ mình già rồi, mắt mờ nhìn lầm chăng?”

“Cầm thư tới cho ta xem một chút.” Phượng Triều Hoa nói.

Chưởng quỹ vội vàng móc một phong thư từ trong ngực ra nói, “Vừa mới đưa đến vào nửa canh giờ trước.”

Phượng Triều Hoa nhướn mày nhìn Long Liễm Thần trao đổi ánh mắt rồi mở thư ra xem, quả đúng không sai mà, bút tích là do người khác cố tình mô phỏng lại.

Phượng Triều Hoa nhếch miệng cười lạnh trả lại thư cho chương quỹ nói: “Một phòng đủ rồi. Bảo người mang thêm một bộ chăn bông lên.” Dứt lời cũng bỏ đi lên lầu.

Chương quỹ mờ mịt tự hỏi: Xảy ra chuyện quái gì thế nhỉ?

Long Liễm Thần mỉm cười vỗ nhẹ vai chương quỹ nói, “Và thêm một thùng nước tắm nóng bỏng nữa nha.”

Nửa khắc đồng hồ sau, trong phong chữ Thiên số một xuất hiện cảnh tượng như thế này:

Long Liễm Thần ngồi trong bồn tắm, hai cánh tay giang rộng tạo thành chữ “nhất” đặt lên thành bồn nước. Nước trong bồn không nhiều không ít vừa đủ để bao phủ những nơi không nên phơi bày, cũng vừa vắn đủ cho khuôn ngực rắn chắc nổi trên mặt nước, đầu hơi ngửa ra phía sau, mắt thì hí hí khép hờ, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười xấu xa. Long Liễm Thần nói: “Phượng huynh, ta có gì thì huynh có cái đó, có cái gì mà phải ngượng ngùng chứ.”

“Ta không quen tắm chung với người lạ.” Phượng Triều Hoa thở dài, rốt cuộc nàng đã biết cái gì gọi là ‘tự mình làm bậy thì không thể sống được’ rồi. Vừa rồi sao mình lại không nghĩ ra, để cho hắn ở phòng đối diện chứ?

Long Liễm Thần cười, “Thói quen có thể từ từ bồi dưỡng.”

“Thói quen này chẳng có gì hay cả.” Phượng Triều Hoa nóng mặt cắn cắn môi, tim đập thình thịch. Nàng quay lưng về phía y, cố làm ra vẻ ung dung thoải mái, “Hai đấng mày râu mà tắm chung với nhau, chẳng lẽ Long huynh thật sự có bệnh Long Dương chi phích (*) sao?”

Long Liễm Thần nghe xong nụ cười lập tức cứng ngắc, lâm vào trầm tư, chẳng lẽ mình thật sự có sở thích đó sao? Nếu không, vậy tại sao mình chẳng có chút hứng thú nào với đám nữ nhân ở Đông cung kia, lại cứ thích mèo vờn chuột để quyến rũ một người đàn ông?

Không đúng! Long Liễm Thần lắc đầu, không phải quyến rũ đàn ông! Mà chỉ quyến rũ mỗi mình y mà thôi, duy nhất chỉ có y!

Mặc dù biết thế, nhưng trái tim Long Liễm Thần vẫn như bị đè nặng. Lý trí mách cho hắn biết mình không thể mắc thêm sai lầm nữa, nhưng trái tim cứ muốn đi ngược lại với lý trí.

Phượng Triều Hoa không thấy Long Liễm Thần trả lời, tưởng đã đã xảy ra chuyện gì liền vội vàng xoay người lại thì thấy Long Liễm Thần đang ngửa mặt nhắm mắt tựa đầu lên thành bồn, hai hàng lông mày cau lại với nét mặt vô cùng khổ sở.

Lúc này Long Liễm Thần mới lên tiếng, âm thanh như có như không, như gần như xa, “Ta nên làm sao đây? Quên huynh ư? Trừ phi ta tự quên mình trước.”

Tim Phượng Triều Hoa chợt đau nhói, chân không tự chủ được chậm rãi di chuyển về phía trước, ngồi xuống bên cạnh Long Liễm Thần đặt tay lên thành bồn nước bao phủ lấy bàn tay y.

Cảm nhận được sự tiếp xúc của Phượng Triều Hoa, Long Liễm Thần trở ngược bàn tay đan chặt vào tay nàng không chừa chút khe hở nào, giống như chỉ cần như thế là có thể chạm tới tim y vậy.

Phượng Triều Hoa nhìn sâu vào mắt Long Liễm Thần dùng bàn bàn tay còn lại xoa nhẹ lên trán vuốt lên hai hàng mày đang cau lại, nhỏ giọng nói, “Những chuyện này để sau này rồi hãy tính được không?.”

“Chỉ cần nghĩ tới trong tương lai huynh sẽ lấy vợ sinh con, ta không thể chịu nổi chỉ muốn nổi điên lên ngay thôi.” Lời nói của Long Liễm Thần mang đầy chua chát và tự trách. Cứ mãi giằng giũa đấu tranh giữa ranh giới tình cảm và lý trí khiến hắn cảm thấy không thể nào thở nổi nữa.

“Không đâu. Cả đời này ta sẽ không lấy vợ.”

Long Liễm Thần nghe vậy đột ngột mở hai mắt ra, nghiêng người quay đầu nhìn thẳng vào mắt Phượng Triều Hoa, táo bạo đưa ra ý tưởng, “Nếu huynh đã không muốn lấy vợ, vậy chúng hãy đến với nhau đi!”

“Đến với nhau?” Phượng Triều Hoa nhú mày. Y có biết mình đang nói gì không vậy?

Long Liễm Thần gật mạnh đầu rất nghiêm túc nói, “Chúng ta có thể đi đến một nơi chỉ có hai chúng ta, không có miệng đời cũng chẳng cần phải có trách nhiệm.”

“Huynh là Thái tử thiên triều, không thể nói những lời vô trách nhiệm như vậy được.”

“Chuyện này không quan trọng. Quan trọng là huynh có muốn đến với ta hay không thôi?”

“Ta...” Đương nhiên ta rất muốn, nhưng đây không phải chuyện muốn là có thể được.

Long Liễm Thần khấn trương nhìn Phượng Triều Hoa không chớp mắt, có cảm giác nhịp tim như đang thả chậm lại nhưng cường độ mỗi lúc một tăng cao.

“Ta...” Phượng Triều Hoa rũ mắt nói: “Chờ sau khi xác định được nhị ca sống chết ra sao, ta sẽ trả lời vấn đề này của huynh, được không?”

Long Liễm Thần nghe xong cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, phảng phất như ngay cả hô hấp cũng dừng lại, chỉ nghe được tiếng con tim đang đập. Nhắm chặt hai mắt hít sâu mấy hơi để ổn định cảm xúc, khi đã trở lại bình thường mới nói, “Tại sao không thể trả lời ngay bây giờ? Việc nhị ca sống hay chết có ảnh hưởng tới đáp án của huynh hay sao?”

“Phải!”

“Tại sao?”

Phượng Triều Hoa im lặng, không biết nên giải thích mớ ân ân oán oán rồi nùi như bong bóng này như thế nào.

Long Liễm Thần thấy vậy cũng không ép hỏi nữa, lắc đầu thở dài nói, “Quả thật bây giờ còn quá sớm để nói tới những chuyện này.” Có những loại trách nhiệm mà chỉ có thể ở trong mộng con người ta mới có thể dễ dàng buông bỏ được.

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ khẽ gật đầu, nói sang chuyện khác để hóa giải bầu không khí lúng túng, “Huynh đoán xem tối nay kẻ nào sẽ đến thăm chúng ta?”

“Không đoán được. Huynh thấy sao?”

“Có lẽ sẽ phải có thu hoạch bất ngờ.” Phượng Triều Hoa bí ẩn nói.

Long Liễm Thần thấy vậy cũng vội vàng đứng lên mặc y phục.

Phượng Triều Hoa thất kinh hỏi, “Huynh làm gì vậy?”

“Thì mặc y phục đó. Đợi chút sẽ có người ‘đại giá quang lâm’, ta đâu thể nào không mặc y phục mà đón tiếp chứ?” Long Liễm Thần vừa đáp vừa cầm khăn lông lên chậm rãi lau người.

Phượng Triều Hoa sững sờ chết cứng, ngay sau đó nhắm mắt lại, lúc xoay người đi còn thầm nghĩ: Lần trước chỉ thấy được lưng của y, lần này thì được nhìn thấy chính diện, cộng hai lần lại, có thể nói mình đã thấy hết của y sạch sẽ rồi hay không?

Mặt Phượng Triều Hoa thoáng chốc đỏ đến tận mang tai.

....

(*): Long Dương chi phích: là câu ghép nói về 2 điển tích “Đoạn tỵ chi phích” và “Long dương chi hảo”:

1. Đoạn tỵ chi phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tỵ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cát áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyện ái ở đời sau. Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt

cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

2. Long dương chi hảo: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng ẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: ““Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưới câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây. (Nguồn: sưu tầm)

77. Q.2 - Chương 78: Gặp Lại Cố Nhân

Mặt Phượng Triều Hoa thoáng chốc đổ đến tận mang tai.

Long Liễm Thần cũng vừa mặc y phục xong, thấy vậy ngạc nhiên hỏi, “Nóng lắm hả?” Sao mặt huynh ta đỏ dữ vậy?

Phượng Triều Hoa quỳnh lên dùng tay quạt quạt mặt mình tượng trưng vài cái, gật gù nói, “Phải ha, hình như hơi nóng. Có thể do ta mặc đồ nhiều.” Nàng nói xong đi thẳng tới chiếc giường phụ.

Mặc đồ nhiều? Long Liễm Thần nhướn mày đang tính hỏi thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, kế tiếp là giọng nói của tiểu nhị.

“Thất công tử, chần bông được đưa tới rồi.”

Phượng Triều Hoa nghe có người mừng quỳnh lên, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra lạnh nhạt nói: “Vào đi, nhân tiện mang luôn bồn tắm đi.”

“Vâng.” Tiểu nhị đẩy cửa vào, đặt chần bông ngăn nắp xuống, sau đó bảo người hầu gái đi theo khiêng bồn tắm ra ngoài. Trước khi đi còn lễ phép nói, “Công tử nghỉ ngơi sớm.”

“Ừ, ra ngoài đi.” Phượng Triều Hoa lên tiếng đáp lại.

Tiểu nhị thối lui còn đóng luôn cửa dùm.

Long Liễm Thần hí mắt nhìn bộ chần bông vừa được mang thêm vào nói, “Huynh không định để ta ngủ trên sàn nhà đấy chứ?” Điều này làm hắn nhớ tới cái đệm động phòng khắc cốt ghi tâm kia.

Phượng Triều Hoa nghe vậy cũng bật cười, thừa biết y đang nghĩ gì nhưng vẫn có hỏi, “Bộ huynh chưa từng ngủ trên sàn nhà à?”

“Không hề.” Long Liễm Thần lập tức chối bỏ, kiên quyết không để lộ chuyện mình bị thất bại ngay trong đêm động phòng cho người thứ ba biết.

“Thật sự chưa bao giờ có sao?” Phượng Triều Hoa hoài nghi hỏi.

Long Liễm Thần thần nhiên nói chắc như đinh đóng cột, “Ta đường đường là Thái tử đương triều, sao có thể ngủ trên sàn nhà được chứ.”

“Nói cũng phải, thân là Thái tử mà ngủ trên sàn nhà thì thật đúng là chuyện đáng buồn cười.” Phương Triều Hoa cười nói.

Long Liễm Thần gật đầu lia lại để che giấu sự chột dạ.

Phương Triều Hoa thấy thế, hơi nhếch miệng cười nói: “Nghỉ ngơi đi. Tranh thủ trước khi khách quý tới chớp mắt một lát đã.” Nàng nói xong chỉ cởi giày còn y phục thì để nguyên ngủ.

Long Liễm Thần cũng để nguyên y phục nằm xuống, kéo một cái chăn bông khác ra đắp lên người nói, “Cái chăn này mỏng quá.”

Phương Triều Hoa liếc mắt nói, “Tất nhiên nó không bằng chăn bông ở trong cung rồi.”

“Đúng là khác xa thật, nhưng nếu chúng ta nằm cạnh nhau thì sẽ không lạnh nữa.” Dứt lời Long Liễm Thần liền nghiêng người kéo Phương Triều Hoa ra khỏi cái chăn kia, hài lòng nói, “Vây là ấm hơn nhiều rồi.”

“Thái tử gia.”

“Khi huynh dùng ba chữ ‘Thái tử gia’ để mở đầu, vậy chắc chắn những lời kế tiếp sẽ không có gì tốt đẹp cả.” Có vẻ như Long Liễm Thần đã đoán được.

Phương Triều Hoa nhướng mày không đáp trả mà chỉ lạnh nhạt nói, “Huynh như vậy khiến ta rất khó hành động.”

“Khách quý tới ta sẽ buông tay.”

“Huynh có thể buông rồi.”

“Hả?” Long Liễm Thần vừa kịp hiểu ra thì thấy có một bóng người phá cửa sổ xông vào. Lập tức phi thân lên vùng kiếm giao chiến với người áo đen.

Đổi ngược lại, Phương Triều Hoa thì có vẻ nhàn nhã hơn, vẫn đang khoan thai từ tốn mang giày vào, sau khi đứng dậy cũng không vội tiến lên phụ giúp ngay mà còn ung dung nhón nhờ chỉnh sửa lại nếp áo hơi nhăn, sau đó thản nhiên nói, “Lần nào người cũng dùng cách này để gặp ta bộ không biết chán à?”

Lời vừa dứt thì động tác của kẻ áo đen cũng ngay tức khắc dừng lại, nhìn Phương Triều Hoa chăm chăm sau đó nhảy ra cửa sổ bỏ chạy.

“Mau đuổi theo đi.” Vừa nói Phương Triều Hoa cũng chạy đuổi theo phía sau.

Long Liễm Thần giật mình vội bám theo sát phía sau, vừa chạy theo vừa hỏi, “Lời huynh vừa nói có ý gì? Huynh biết người đó sao?”

“Từng gặp vài lần.” Phương Triều Hoa nói.

Người áo đen chạy ở trước nghe được câu trả lời của Phương Triều Hoa không kiềm được giật giật môi, lập tức gia tăng tốc độ.

Phương Triều Hoa và Long Liễm Thần thấy thế cũng lập tức tăng tốc, nhưng cứ luôn giữ một khoảng cách nhất định chừng năm mét với hắc tặc, không bị mất dấu nhưng không đuổi kịp.

Khi ba người một trước hai sau chạy đến một rừng cây thì không thấy người áo đen đâu nữa. Cứ thế biến mất sờ sờ ngay trước mắt hai người Long - Phương.

Phương Triều Hoa chấn kinh dừng bước hỏi, “Chuyện này thật quỷ dị. Vừa rồi rõ ràng còn ở phía trước, sao có thể đột nhiên biến mất như vậy chứ?”

Long Liễm Thần nhíu mày nhìn cảnh tượng xung quanh nói: “Phía trước có phải là Tuyệt Tình Nhai không?”

Phương Triều Hoa như vực tỉnh khỏi cơn mộng, quét mắt qua cây cối chung quanh nói: “Không sai, phía trước là Tuyệt Tình Nhai.” Dứt lời vội vàng phóng nhanh tới.

Hai người rất nhanh chạy tới Tuyệt Tình Nhai.

Long Liễm Thần ngồi xổm xuống xem xét cẩn thận mặt đất rồi nói, “Có dấu chân.”

“Trừ phi hần từ chỗ này nhảy xuống, nếu không, hần không có khả năng biến mất trước mắt chúng ta nhanh như vậy được.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần không hiểu hỏi, “Nếu là người huynh quen biết vậy tại sao cứ phải trốn tránh lấp ló như vậy chứ?”

“Hần thích giả thần giả quỷ.” Phượng Triều Hoa không vui nói.

“Vậy phải làm sao?”

Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn tới vách đá, cao giọng nói, “Nếu từ đây nhảy xuống dưới liệu có ngã chết không?”

Trong khe rừng sâu thăm thẳm bỗng vang vọng giọng nói non nớt trẻ con, “Không đâu! Người yên tâm nhảy đi.”

Long Liễm Thần run run môi mãi một hồi mới nhỏ giọng hỏi, “Đừng nói với ta kẻ mới giao thủ với ta khi này chính là kẻ vừa nói chuyện kia nhá.”

“Rất khó tưởng tượng, đúng không?” Phượng Triều Hoa cũng hết cách vĩnh môi nói: “Lần đầu tiên nghe được giọng của hần khắp người ta cũng nổi hết cả da gà đó.”

“Này, con Phượng Hoàng kia, không được chê bai giọng nói của ta.” Thanh âm kia rất giống trẻ con, thật sự như giọng một đứa trẻ tám tuổi đang cố gắng bảo vệ cho viên kẹo đường của mình.

Phượng Triều Hoa cười khi nói “Tiền bối tóc bạc à, có thể cho ta hỏi thăm chút được không? Phía dưới là ‘đầm rồng hang hổ’ hay là ‘tiên cảnh nhân gian’ vậy?”

“Đó là nơi trước kia ta tu hành, người thấy thế nào?”

Long Liễm Thần kêu lên, “Hạc phát đồng âm? Chính là tiểu yêu quái mà muốn chết nhưng không thể nào chết được trong truyền thuyết đó ư?”

Vào thời điểm Long Liễm Thần lên tiếng Phượng Triều Hoa vội vàng đưa tay bịt miệng y lại. Nhưng tiếc rằng đã quá muộn rồi! Lời không nên nói cũng đã bị y nói ra hết!

“Tiểu tử ngươi nói cái gì? Tiểu yêu quái? Người dám nói ta là tiểu yêu quái sao?”

Long Liễm Thần chẳng thèm để ý chỉ nhướn mày, tranh thủ nhân cơ hội hôn vào lòng bàn tay Phượng Triều Hoa một cái.

“Huynh...!” Phượng Triều Hoa vừa tức vừa buồn cười, càng ngày càng thật không đứng đắn chút nào.

Long Liễm Thần cười thầm khi thấy màn ăn vụng của mình đã thành công, sau đó cao giọng nói, “Không phải tiểu yêu quái chẳng lẽ là lão yêu quái à?”

Phượng Triều Hoa chỉ còn biết im lặng mà kêu trời, hóa ra y đang chọc tức ‘tiểu hài tử’ kia.

Lúc này trong rừng ngân vang một tràng tiếng cười khanh khách, chính là tiếng cười của lão yêu quái.

Long Liễm Thần sa sầm mặt, kỳ quặc nhìn sang Phượng Triều Hoa hỏi: “Huynh có chắc, ngoài giọng nói ra những thứ còn lại ông ta đều giống người bình thường chứ? Ví dụ như, đầu óc chẳng hạn...”

“Này, tiểu tử thú vị kia, người dám mắng ta đầu óc không bình thường hả?”

Long Liễm Thần đáp, “Theo nhận xét thì hần là cũng bình thường.”

Để tránh cho hai người vì cãi vã mà biến thành động chân động tay thật, Phượng Triều Hoa lập tức chen vào nói, “Tiền bối, ông có từng gặp Vân Tiêu Dao cũng là nhị ca kết nghĩa của ta không?”

“Có gặp rồi.” Giọng nói trẻ con biến thành tức giận, “Tiểu tử kia rất đáng chết! Ta tốt bụng cứu hần, hần không biết cái gì là có ân tất báo, đã vậy còn ‘tu hú chiếm tổ chim khách’ kéo thêm một đồng người hình thù quái dị đến địa bàn của ta, khiến cho nơi đó chướng khí mù mịt hại ta không thể không chuyển đi.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy kích động bắt lấy tay Long Liễm Thần reo lên: “Có nghe thấy không? Nhị ca còn sống đó!”

Long Liễm Thần gật đầu nhưng trong lòng lại cảm thấy nặng nề, “Nếu còn sống, vậy tại sao huynh ấy không hồi cung?”

78. Q.2 - Chương 79: La Phu Đã Có Chồng

Long Liễm Thần gật đầu nhưng lòng cảm thấy rất nặng nề, “Nếu còn sống, vậy tại sao huynh ấy không hồi cung?”

Lão yêu tóc bạc lại nói, “Đều do năm đó ta thề thốt lung tung, chứ không thì ta đã sớm rời khỏi nơi này để chuyển đến một nơi có phong cảnh non nước hữu tình khác rồi, đâu cần phải ở lại cánh rừng sâu hẻo lánh này chứ. Các người mau nhảy xuống đi. Sau khi nhảy xuống tiện thể giúp ta đuổi cái tên tiểu tử Vân Tiêu Dao kia đi dùm.”

Phượng Triều Hoa im lặng sau đó nhướn mày nói, “Ngoài cách nhảy xuống ra, còn có đường nào khác dẫn tới đây vực không?”

“Không có.”

Tới phiên Long Liễm Thần hỏi, “Tại sao ông không tự mình đi đoạt lại?”

“Bởi vì nơi đó có quái vật.” Lão yêu tóc bạc nói.

Long Liễm Thần chau mày, “Quái vật?”

Phượng Triều Hoa buồn cười nhếch môi lên nói, “Trong mắt ông ta phàm là người tướng mạo không đủ đẹp đều là quái vật, ông ta đều sợ hết.”

Long Liễm Thần nghe xong mặt càng đen hơn, bờ môi gợi cảm run run từng chập, điều đó cho thấy hắn đã không còn biết phải nói gì với lão yêu quái này.

“Các người đừng nhùng nhằng lời thôi nữa, mau nhảy đi. Cực khổ lắm ta mới đợi được người tới. Người nhất định phải giúp ta đuổi bọn họ đi.”

Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nhìn Long Liễm Thần muốn trưng cầu ý kiến của y.

“Lời ông ta có đáng tin không?” Long Liễm Thần hỏi.

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Ta tin tưởng ông ta. Ông ta không biết nói dối đâu.”

“Được, ta tin huynh.” Long Liễm Thần nắm chặt tay Phượng Triều Hoa kiên định nói, “Dù gặp phải bất kỳ tình huống nào huynh cũng không được phép buông tay.”

Nghe được câu nói ấy, đáy lòng Phượng Triều Hoa trào dâng niềm xúc động vô hình, cũng nắm ngược lại tay Long Liễm Thần thật chặt gật đầu đồng ý.

Sau đó hai người cùng nhau nhảy xuống Tuyệt Tình Nhai.

Lão yêu quái tóc bạc mặc áo đen, đội nón đen, trùm khăn che mặt màu đen, chỉ chừa một đôi mắt đen ngời ngời, lúc này ông ta đi tới vách đá, tự mình lẩm nhẩm, “Nhảy xuống Tuyệt Tình Nhai lần này, ta đảm bảo các người sẽ ‘ân ái suốt đời’. Nhưng ta có vài lời phải cảnh báo trước, hai người có đến cánh cửa địa ngục cũng là điều khó tránh khỏi. Nếu các người không xuống được bên dưới, cũng đừng trách ta lừa các người nhảy xuống nha. Bậy, bậy, bậy, ta không hề lừa các người, thật sự rơi xuống đó không chết, nhưng sẽ hơi đau đớn một chút, à không phải, là đau đớn cùng cực mới đúng. Nhưng các người đâu có hỏi, làm sao ta biết được các người có muốn biết hay không chứ? Không thể trách ta, không thể trách ta.”

Lão yêu quái ở trên lầu nhai một mình không biết mệt, còn Phượng Triều Hoa và Long Liễm Thần ở dưới thì đang rơi vào tình huống dầu sôi lửa bỏng.

Lao xuống núi không biết qua bao lâu, cuối cùng hai người cũng được chạm chân với mặt đất, nhưng quang cảnh xung quanh lại rất kỳ lạ, băng tuyết ngập trời, đâu đâu cũng là một mảnh trắng xóa mênh mông vô tận.

Mặt Phượng Triều Hoa lộ vẻ khổ sở, nhả mặt rục rịch nói: “Lạnh quá! Ta sắp bị đông cứng rồi!”

Long Liễm Thần vội kéo Phượng Triều Hoa ôm vào lòng siết chặt bằng hai tay, nhìn khắp bốn phía nói: “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Nói xong bắt đầu hết nhìn đông lại nhìn tây, suy tính xem đi hướng nào mới tìm được đường ra.

Trông Phượng Triều Hoa lúc này vô cùng yếu ớt suy nhược, tựa hẳn đầu vào ngực Long Liễm Thần, cơ thể lạnh run cầm cập, giọng nói nghèn nghẹn tưởng chừng như đang khóc, “Ta lạnh quá! Lạnh quá!”

Long Liễm Thần nghe vậy vội vàng cởi áo ngoài ra phủ thêm lên người Phượng Triều Hoa, sau đó càng ôm nàng chặt hơn nói: “Ráng thêm chút nữa! Ta sẽ đưa huynh rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

“Ừm.” Phượng Triều Hoa đáp lại bằng giọng dịu dàng y hệt như chú cừu non.

Điều này khiến cho Long Liễm Thần cảm thấy có gì đó là lạ, nhỏ giọng gọi, “Phượng thất?”

“Ừm.” Phượng Triều Hoa ngược lên nhìn Long Liễm Thần bằng đôi mắt trong suốt nhưng đầy nét cô đơn và bất lực.

Điều này lại càng khiến cho Long Liễm Thần cảm thấy không bình thường, nhỏ giọng tự hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Phượng Triều Hoa mờ mịt đáp, “Ta cũng không biết.”

Long Liễm Thần thấy thế lòng thoáng chùng xuống như rơi tận đáy vực. Tại sao Phượng thất lại đột nhiên như biến thành người khác thế?

Trong lúc Long Liễm Thần đang rối rắm nghĩ hoài không ra thì Phượng Triều Hoa bỗng nhiên rống lên như chú thỏ con bị thương, đau đớn giãy giụa trong lòng Long Liễm Thần, hoảng sợ chơi với nói, “Nóng quá! Có phải ta sắp bị thiêu chết rồi không?”

Long Liễm Thần giật mình vì chẳng biết từ lúc nào mà quang cảnh xung quanh đã thay đổi, từ trắng xóa biến thành đỏ rực, lửa mạnh hừng hực càng lan càng nhiều khắp bốn phía, nhưng không hề có chút cảm giác nóng nào.

Rốt cuộc chuyện này là sao đây?

Mối nghi ngờ trong lòng Long Liễm Thần càng lúc càng tăng cao, càng ôm chặt người trong lòng hơn, đồng thời cũng phát sinh sự sợ hãi vô hình. Nếu như cả hai đều vùi thân trong biển lửa từ đây, sau khi đến địa phủ, liệu Phượng thất có cảm thấy sợ hơn bây giờ hay không? Nghe nói nơi đó rất lạnh, y lại sợ lạnh thế này chắc chắn là sẽ rất khó chịu.

Còn mẫu hậu và Hiếu Vân biết tính làm sao? Sau khi phụ hoàng thoái vị, nhất định nhị ca sẽ không đối xử tử tế với họ.

Và thiên triều sẽ ra sao? Rốt cuộc Nam Lăng vương muốn như thế nào?

Trần trở suy nghĩ một hồi Long Liễm Thần cũng bắt đầu cảm thấy nóng, cộng thêm tiếng khóc mỗi lúc càng đau đớn của người trong lòng khiến hẳn lại càng rối bời vô phương.

“Có ta ở đây, đừng sợ.” Long Liễm Thần vừa nhẹ giọng an ủi Phượng Triều Hoa vừa tìm kiếm phương hướng....

Nhưng lời an ủi này chẳng thể làm cho tình hình chuyển biến khá hơn, Phượng Triều Hoa vẫn đang tím tái rên rỉ, còn Long Liễm Thần ban đầu khắp người chỉ hơi nóng giờ đã chuyển sang nóng như lửa đốt, mơ hồ có cảm giác giống như đã cháy đến nơi.

Ngay lúc này Phượng Triều Hoa lại thấp giọng nỉ non, “Cha, thật ra con không muốn xuất giá, nhưng con biết cha mong muốn con được gả cho người đó, nếu không phải vậy, cha sẽ không đồng ý mối hôn sự này. Với tính cách đó của cha, nếu cha không gặt đầu sẽ không ai có thể cưỡng ép được.”

Long Liễm Thần nghe xong câu đó bị hóa đá ngay tức khắc, vui mừng cũng có mà buồn lòng cũng có. Không thể tin được hỏi, “Huynh nói cái gì?” Tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của mình lúc này, nhưng Long Liễm Thần có thể xác định chắc chắn nó rất rối rắm và khó coi, rối như tâm tình hiện giờ của hắn.

Phượng Triều Hoa nháy nháy mắt ngẩng đầu lên hỏi, “Huynh nói gì?”

“Huynh vừa nói huynh đã ‘xuất giá’ rồi sao?”

Phượng Triều Hoa ngơ ngác gật đầu.

Phượng thất là con gái, hơn nữa còn là La Phu đã có chồng! Long Liễm Thần cảm thấy toàn bộ hy vọng đều tan biến thành tro, cảm giác đau đớn của sự tuyệt vọng bất ngờ kéo tới mà không có bất kỳ lời giải thích nào.

Giờ khắc này, Long Liễm Thần rất muốn rống to lên, trên thực tế hắn cũng đã làm thế, “Huynh vui lắm đúng không? Trơ mắt nhìn ta bởi vì mình đã yêu phải đàn ông mà vắn vật đau khổ huynh vui sướng lắm đúng không?”

Nhưng ngay lập tức Long Liễm Thần lại như quả bóng xì hơi, thở dài thì thầm nói, “Đúng, ‘huynh’ nên vui vẻ, bởi vì dù biết như thế nhưng ta vẫn không buông tay được. Hãy nói cho ta biết, ‘huynh’ bị nhà chồng ruồng bỏ hay sao?”

Mặt Phượng Triều Hoa ngơ ngác khó hiểu, trong vẻ mê mang còn mang theo chút sợ hãi, dần dần rút khỏi vòng tay Long Liễm Thần, sưng sờ lắc đầu nói, “Huynh là người xấu!”

“Ta....” Long Liễm Thần thầm tự trách, thật muốn tát mình một bạt tai. Sao mình lại có thể ích kỷ như vậy chứ? Bị chồng ruồng bỏ chính là sỉ nhục lớn nhất đối với một người con gái!

Sau khi rời khỏi người Long Liễm Thần, Phượng Triều Hoa lại có cảm giác mình đang bị lửa lớn bao trùm, giữa trán bắt đầu xuất mồ hôi, sắc mặt mỗi lúc càng thể hiện sự đau đớn khổ sở, không kiềm được bật ra tiếng rên rỉ, “Đau quá!”

Long Liễm Thần thấy thế vội vàng ôm nàng vào lòng lần nữa, dùng cơ thể của mình để che chắn những ngọn lửa ở xung quanh cho nàng, nhỏ giọng nói, “Mặc kệ thế nào, ‘huynh’ vẫn chỉ là Phượng thất, là người mà ta phải bảo vệ. Ta sẽ không bỏ ‘huynh’ một mình đâu, sẽ không bao giờ....”

Không biết bởi vì cảm động hay do quá đau, Phượng Triều Hoa đột nhiên rơi nước mắt, nước mắt làm thấm ướt cả vòm ngực Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần nghĩ có lẽ nàng lo sợ nên mới khóc, vì vậy trấn an nói, “Đừng sợ. Chỉ cần chúng ta vẫn ở cạnh nhau, thì không có gì phải sợ hết. Ta sẽ không bỏ ‘huynh’ lại. Mặc kệ ‘huynh’ là nam hay nữ, ta cũng chẳng quan tâm ‘huynh’ lập gia đình hay chưa, ‘huynh’ chỉ là Phượng thất, Phượng thất của ta mà thôi.” Nói xong ôm siết Phượng Triều Hoa vào lòng, sợ bỏ qua giây phút này rồi sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa.

Long Liễm Thần có thể cảm nhận được nàng đang liên tục gật đầu trong lòng mình, khẽ môi yêu chiều gọi lên ý cười nhẹ.

Hai người cứ thế ôm chặt nhau không rời.

Dần dần Long Liễm Thần cũng trấn định hơn, sau khi bình tĩnh lại cái cảm giác nóng bỏng trên người cũng biến mất một cách kỳ lạ.

Trong đầu Long Liễm Thần bắt ngờ xẹt qua hai chữ ‘ảo giác’! Nếu như hắn đoán không lầm, đây chỉ là một loại ảo thuật sẽ làm khơi dậy sự yếu đuối trong lòng mỗi người, chỉ cần ý chí trấn định ảo ảnh sẽ tự nhiên biến mất.

Ý nghĩ này khiến Long Liễm Thần mừng rỡ không thôi, vui sướng nói, “Phượng thất, đừng sợ, đây chỉ là ảo giác, hãy nhắm mắt lại và tưởng tượng nơi này thành Phượng các của ‘huynh’ đi.” Phượng Triều Hoa nghe lời nhắm mắt lại, dần dần chân mày cũng giãn ra và yên tĩnh lại.

Một lúc sau khi Phượng Triều Hoa mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy chung quanh bốn phía là phong cảnh non xanh nước biếc, cây cỏ xanh mướt như nhung, hài hòa tươi đẹp.

“Thì ra đây chính là nơi tiền bối tóc bạc tu hành! Khó trách ông ta đã thề sẽ không bước chân ra khỏi Bình Tây nửa bước. Nếu ta được sống ở một nơi như thế này ta cũng sẽ không còn hứng thú đi đến nơi nào khác nữa.” Phụng Triều Hoa tấm tắc khen.

Long Liễm Thần nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp khác thường, muốn hỏi nàng chuyện mới vừa rồi nhưng lại sợ sau khi nói ra chuyện đó thì tình cảm của họ cũng sẽ tiêu tán theo. Cuối cùng chỉ thăm kết lại một câu: Thật đáng tiếc không thể biết nàng sớm hơn! Dù sao đi nữa nàng cũng là người đã có chồng rồi.

Thấy ai kia cứ ngẩn ngơ nhìn mình, Phụng Triều Hoa đành hỏi, “Trên mặt ta có dính gì à?”

Long Liễm Thần giật mình lúng túng ho nhẹ hai tiếng, sau đó tự nhiên như không có chuyện gì nhìn ngó chung quanh một vòng rồi nói: “Nơi này quả thực rất đẹp.”

Phụng Triều Hoa gật đầu, bất chợt chau mày nói: “Vừa rồi ta có nói gì hay không?”

Long Liễm Thần giật mình, sau đó cười giả lả như không hiểu ý nàng muốn hỏi gì, “Huynh đã nói gì à?”

Phụng Triều Hoa thở phào cười nói, “Không có gì. Có lẽ ta đã sinh ra ảo giác.” May là ảo giác, chứ không chắc mắt mắt chết mắt.

Long Liễm Thần cười nhẹ, dùng hành động cúi đầu để che giấu đi sự phức tạp nơi đáy mắt, sau đó thản nhiên nói, “Chắc là ảo giác thôi. Ta không nghe thấy huynh nói cái gì cả.” Cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì đi, đi bước nào tính bước đó, sang ngày nào tính ngày đó.

Trong khi Long Liễm Thần vẫn còn đang vướng mắc phiền não về chuyện tình cảm khiến cho người ta chán chường thì Phụng Triều Hoa đã bắt đầu tìm ra được điểm đột phá.

“Phía trước có con đường nhỏ kia, chúng ta hãy bắt đầu từ con đường đó.” Phụng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần hoàn hồn nhìn theo phương hướng nàng chỉ, quả nhiên ở đó có một con đường. Cỏ cây ven đường mọc dài cao ngang người, xem ra chắc hẳn rất thường hay có người ra vào từ nơi đó.

Nghĩ vậy Long Liễm Thần gật đầu nói, “Được.”

Hai người men theo con đường nhỏ đi về phía trước, vòng qua mấy gò đất nhỏ, xuống mấy sườn dốc, không lâu sau cũng đi tới cuối đường nhỏ. Điều khiến họ không ngờ rằng ở nơi đó lại khác xa một trời một vực với con đường nhỏ vừa đi qua!

Về khí thế hào hùng cùng sự xa hoa lộng lẫy của cung điện ấy quả thật có thể sánh ngang ngửa với hoàng cung. Binh lính trước cửa toàn thân đều mặc chiến giáp, tay cầm trường thương, dáng vẻ uy nghi bệ vệ không thua gì mấy thủ vệ canh gác ngoài cửa cung.

79. Q.2 - Chương 80: Một Hoàng Cung Khác

Cả hai đều kinh sợ chỉ biết trợn mắt há miệng. Với một tòa cung điện nguy nga đồ sộ như thế, phải cần đến bao nhiêu nhân lực và tài lực đây?

“Đừng nói với ta nơi này là tòa nhà của lão yêu quái tóc bạc để lại nhá.” Long Liễm Thần líu lười hỏi.

Phụng Triều Hoa lắc đầu, “Lão yêu quái là người tu hành, bình thường chỉ ở sơn động hay lều cỏ thôi.”

“Nói cũng đúng, tòa nhà bậc này người bình thường không thể xây được. Đại ca thật khiến ta quá bất ngờ.” Long Liễm Thần nói.

Phụng Triều Hoa rũ mắt, không hiểu sao nàng lại không cảm thấy bất ngờ với những thứ này.

Đột nhiên cửa cung điện được mở ra, một người mặc khôi giáp tướng quân dẫn theo đám binh lính hùng dũng rầm rộ đi về hướng bọn họ.

Phụng Triều Hoa chau mày hỏi, “Muốn gặp huynh ấy như thế này sao?”

“Không sao cả. Ta không muốn chơi trốn tìm với huynh ấy. Cứ để cho người của đại ca dẫn chúng ta đi gặp huynh ấy đi.” Long Liễm Thần lạnh lùng nhìn đám binh lính đang càng ngày càng tới gần mà mặt không hề biến sắc còn rất trấn định tự nhiên.

Phượng Triều Hoa thấy thế chỉ hơi nhướn mi đứng đợi người tới bắt.

Chỉ chốc lát sau binh lính đã bao vây cả hai.

Người có dáng vẻ tướng quân lên tiếng, “Các người là ai?”

“Là người chờ người đến bắt.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Người tướng quân đó chừng hững hờ không biết phải phản như thế nào.

Phượng Triều Hoa bĩu môi giữ yên lặng không nói nữa mà đợi hần lấy lại bình tĩnh.

Người tướng quân nọ cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần hỏi, “Rốt cuộc các người là ai? Sao lại tự tiện xông vào Thiên cung?”

Long Liễm Thần khoanh tay trước ngực, lời nói lạnh lùng không như thần thái ung dung kia, “Trên thực tế thì bọn ta vẫn đang ở bên ngoài cung, làm gì có chuyện như người nói xông vào cung chứ. Nếu như người muốn dẫn chúng ta vào đó ta cũng sẽ không khách sáo.”

Người tướng quân nọ lại ngớ ra. Có người kỳ quái đến vậy sao?

“Đại tướng quân, cứ bắt họ lại giao cho Thiếu chủ đi.” Người trẻ tuổi có dáng vẻ phó tướng đề nghị.

Đại tướng quân gật đầu vung tay lên nói, “Trời bọn họ lại.”

Phượng Triều Hoa hất tên lính chuẩn bị trói mình ra nói, “Ta sẽ đi cùng các người, bắt trời thì miễn đi.”

“Ta cũng vậy.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói.

Tốp binh lính thấy thế cũng không biết xử trí làm sao bèn nhìn đại tướng quân chờ lệnh.

Đại tướng quân quan sát hai người một lúc mới nói, “Để vậy giải đi.”

Sau đó cả hai bị đưa đến một tòa đại điện trống lẻ.

“Quỳ xuống.” Tên binh sĩ áp giải cả hai vừa nói vừa dùng đầu gối mình đá vào khuỷu chân để bắt hai người quỳ xuống.

Phượng Triều Hoa chau mày không vui, trở tay giữ vai rồi vặn ngược cánh tay của tên kia, dùng sức ghì mạnh không cho hần nhúc nhích, hàng loạt động tác nhanh gọn lẹ làm liền một mạch.

“A!!! Đau quá!” Tên lính oa oa kêu đau.

Phượng Triều Hoa thoáng nhếch môi cười lạnh, sau đó hất cánh tay hần ta ra lạnh lùng nói, “Không muốn ăn đòn thì khôn hồn tránh xa ta một chút.”

Song song đó Long Liễm Thần cũng dạy dỗ xong tên lính áp giải mình.

Đại tướng quân thất kinh nhanh miệng ra lệnh cho đoàn người bao vây bọn lại.

Long Liễm Thần chỉ nhàn nhạt liếc nhìn hần nói, “Bảo Thiếu chủ của các người ra đây gặp ta.”

“Đại tướng quân, tuyệt đối không thể để cho người này gặp Thiếu chủ, hần ta sẽ làm Thiếu chủ bị thương.” Phó tướng nói.

Phượng Triều Hoa nói, “Hần sẽ đồng ý gặp bọn ta. Người đi thông báo nói có hai đệ đệ của hần đến tìm.”

“Đệ đệ?” Đại tướng quân cả kinh nói, “Trong hai người ai là Thái tử?”

“Ta.”

“Ta.”

Cả hai đồng thanh đáp.

“Rốt cuộc là ai?”

Long Liễm Thần dùng ánh mắt ngăn cản Phượng Triều Hoa đứng lên tiếng, sau đó lạnh giọng nói, “Ta chính là Thái tử, muốn gặp người đại ca ruột thịt cùng mẹ sinh ta với mình.”

Phượng Triều Hoa nhìn Long Liễm Thần mà trong mắt khó nén được đau lòng. Nàng biết hiện trong lòng y đang nhất định rất khó chịu.

“Người là ai?” Đại tướng quân hỏi Phượng Triều Hoa.

“Phượng thất.”

“Thất công tử?” Đại tướng quân kêu lên.

Phượng Triều Hoa thản nhiên gật đầu nói, “Cho bọn ta gặp Thiếu chủ của các người.”

“Vâng.” Đại tướng quân thay đổi thái độ nhanh đến chóng mặt, rất cung kính nói, “Xin Thất công tử chờ một lát, thuộc hạ sẽ lập tức đi bẩm báo với Thiếu chủ.”

“Ừ.” Phượng Triều Hoa chỉ hờ hững đáp một tiếng. Nàng đang tự hỏi không biết nên giải thích với Long Liễm Thần như thế nào.

“Huynh biết toàn bộ âm mưu của Nam Lăng vương?” Long Liễm Thần khẳng định hỏi.

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Biết một chút.”

“Tại sao không với ta?”

“Huynh không hỏi mà.”

“Đó là bởi vì ta không muốn làm khó huynh.”

“Cho nên ta mới không nói.” Phượng Triều Hoa nhìn Long Liễm Thần không dời mắt, chỉ hy vọng y có thể hiểu mình cũng khó xử tới mức nào.

Long Liễm Thần rũ mắt nhẹ giọng nói, “Xin lỗi, bây giờ ta đang rất hỗn loạn.”

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Ta hiểu.”

Hai người đứng đợi một lúc thì vị Thiếu chủ họ mong đợi đã lâu xuất hiện. Trên người mặc long bào mình hoàng còn mang theo mặt nạ quý.

“Quả nhiên là người.” Tâm tình lúc này của Long Liễm Thần rất phức tạp. Vấn đề như gông xiềng đè nặng bấy lâu rốt cuộc cũng có lời giải đáp, nhưng đáp án này lại khiến hắn không thể nào ngờ, không biết là đau thương nhiều, hay nổi vui mừng vì được trùng phùng nhiều hơn.

“Các người lui xuống trước đi.” Người mặt quý lên tiếng.

“Dạ, Thiếu chủ.”

Đại tướng mang theo toàn bộ quân lính lui ra, phút chốc trong đại điện chỉ còn lại ba người.

“Nhị ca, là huynh sao?” Phượng Triều Hoa khắc chế tâm tình kích động, cố gắng giữ bình tĩnh lên tiếng hỏi.

Người mặt quý bỏ mặt nạ xuống để lộ ra khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

Phượng Triều Hoa kinh hãi bịt miệng, trợn to hai mắt lắp bắp nói, “Huynh...Sao lại....Sao lại như vậy?”

Long Liễm Thần cũng bị những gì mình thấy dọa hoảng hồn, chẳng lẽ bọn họ đã đoán sai rồi sao?

“Thất đệ, là ta.” Giọng nói ôn hòa thanh nhã như loài hoa lan thuần khiết kia chỉ có thể là của Vân Tiêu Dao.

Phượng Triều Hoa mừng rỡ không thôi, nhưng ngay sau lại đau lòng hỏi, “Nhị ca, mặt của huynh....”

“Bị rắn độc cắn.” Vân Tiêu Dao nói.

Phượng Triều Hoa há miệng không thể tin được mặt của huynh ấy lại bị rắn độc phá hủy tới mức ấy, “Sao...Sao có thể như vậy chứ?”

“Sau khi rơi xuống vách núi ta đã hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại thì mặt đã thành ra thế này. Theo lời lão yêu nói là do bị rắn độc cắn.” Vân Tiêu Dao nói.

Phượng Triều Hoa không biết nên nói gì cho phải, môi mấp máy nhưng chẳng thốt thành lời, cuối cùng không nói được chữ nào.

Long Liễm Thần im lặng mãi lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng gọi, “Đại ca.”

“Đừng gọi ta là ‘đại ca’!” Khi Vân Tiêu Dao đối mặt với Long Liễm Thần trong nháy mắt như thể biến thành người khác, nét mặt càng thêm biến tướng dữ tợn. Điều này khiến hắn càng có vẻ hung ác dọa người. Trong đôi mắt âm u lạnh lẽo là nỗi thống hận vô biên.

“Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?” Long Liễm Thần thật sự không hiểu, không thể hiểu nổi những hành động lẫn việc làm của huynh trưởng mình, càng không thể hiểu được hận ý trong mắt huynh ấy là vì sao.

“Người hỏi ta tại sao ư?” Vân Tiêu Dao cười lạnh, “Được, ta sẽ nói cho người biết nguyên do! Ta không phải đại ca người, cũng không phải họ Long, ta họ Vân, là con trai của Vân Mãng. Người không biết Vân Mãng là ai đúng không? Tất nhiên người sẽ không biết được, bởi vì tên tiểu nhân bỉ ổi hèn hạ Long Sử Chương kia đã mai táng ông xuống đáy mồ rồi, còn ai nhớ đến một Vân Mãng đã từng chính trực yêu dân như con nứa chứ!”

Long Liễm Thần cảm thấy mọi chuyện cứ mơ hồ rối loạn, không biết phải xoay trở ra sao để đối mặt với sự thực này, nhưng vẫn cố trấn định nói, “Đệ biết Vân Mãng là ai, là người lãnh đạo dẫn đầu dân chúng Nam Lăng phản lại tiền triều, và ông ta đã không may bỏ mạng trong trận chiến năm đó.”

“Không may bỏ mạng ư? Thật buồn cười, Long Sử Chương thật nhân từ đấy, giết người xong sau đó lập cho cái đền thờ tưởng niệm ‘Đại anh hùng.’” Nét mặt Vân Tiêu Dao không giấu được vẻ miệt thị.

“Chuyện này rốt cuộc là sao hả?” Long Liễm Thần nghiêng đầu hỏi Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa khổ sở mím mím môi nói, “Vân Mãng bị Hoàng thượng sát hại, cùng bị giết còn có năm vị Tướng quân đồng hành khác, đều là huynh đệ thân thiết như chân tay với Hoàng thượng. Ngoài ra, vào ba năm trước ta và nhị ca bị tập kích ở Tuyết Tinh Nhai, toàn bộ do một tay Hoàng thượng an bài.”

Long Liễm Thần không tin lời hai người nói, “Không thể nào? Sao phụ hoàng có thể...”

“Tĩnh nhi, mau tới đây, chúng ta cùng nhau báo thù cho cha mẹ đã chết của mình.” Vân Tiêu Dao vươn tay về phía Phượng Triều Hoa.

“Hai người...” Long Liễm Thần còn chưa kịp tiêu hóa với biến cố trước mắt, thì lại tiếp nhận thêm một sự thật kinh hoàng khác.

Phượng Triều Hoa khẽ lắc đầu nói, “Nhị ca, ân oán của đời trước hãy để cho nó qua đi. Hoàng thượng và hoàng hậu dưỡng dục huynh hai mươi mấy năm, huynh không thể hoàn toàn rũ bỏ hết ơn sinh thành của họ. Suy cho cùng, nếu không có họ thì sẽ không có huynh bây giờ. Phần ân tình đó, chẳng lẽ còn không đủ để huynh quên đi oán cừu hay sao?”

“Tĩnh nhi, sao muội lại đi nói hộ cho kẻ thù! Nghĩa phụ nói không sai, muội thật khiến ọi người thất vọng.” Vân Tiêu Dao nói.

“Là huynh khiến cho muội thất vọng mới đúng.” Giọng Phượng Triều Hoa lạnh hắt đi nói tiếp, “Suốt ba năm qua, muội chưa khi nào quên, cũng chưa khi nào thôi tự trách mình. Muội hận bản thân mình ban đầu không nghe lời huynh khuyên can cứ khăng khăng đòi tới Bình Tây, hận bản thân mình chỉ biết trở mặt nhìn huynh rơi xuống vách đá vạn trượng mà không thể làm gì được, hận bản thân mình vô năng đã tốn ba năm thời gian mà vẫn không tìm ra hung thủ. Còn huynh thì sao? Đứng nhìn các huynh đệ của mình vì cái chết của huynh đau lòng buồn khổ cũng không quay về. Huynh có nghĩ tới mọi người hay không?”

“Bộ dạng ta thế này làm sao có thể đi gặp mọi người chứ?” Vân Tiêu Dao gầm lên, “Ta vốn tưởng rằng lần bị tập kích ở Tuyết Tinh Nhai chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng sau đó lại có một Thái tử xuất hiện giống

ta như đúc nhận lệnh tới dẹp yên phản loạn, khi đó ta mới hiểu toàn bộ mọi việc. Hết thấy những thứ này đều do phụ hoàng an bài từ trước...Không, ông ta không xứng để được ta gọi tiếng ‘phụ hoàng’! Chính ông ta đã bức ta! Ông ta muốn diệt trừ ta, chẳng lẽ ta khoanh tay ngồi nhìn người ta tới lấy mạng mình sao? Không, ta muốn phản kháng! Ta đã giết chết cái tên Thái tử giả mạo đó, và đã cùng loạn đảng ký kết hiệp nghị, à không, không phải loạn đảng mà là bộ hạ cũ của cha để ta. Sau đó ta mới biết, người đứng đầu nhóm loạn đảng hóa ra chính là nghĩa phụ, mà ta chính là Thiếu chủ.”

Long Liễm Thần chết lặng sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, trái tim như không còn cảm xúc gì, chỉ biết không ngừng lắc đầu, không thể tin được một phụ hoàng mà ngay cả việc chấp chính cũng không màng lại chính là con người tàn nhẫn đến vậy.

“Nghĩa phụ biết huynh còn sống đã bao lâu rồi?” Phượng Triều Hoa hỏi.

“Không lâu sau khi ta gia nhập Diệt Thiên Minh.” Vân Tiêu Dao đáp.

80. Q.2 - Chương 81: Giới Hạn Cuối Cùng

“Không lâu sau khi ta gia nhập Diệt Thiên Minh.” Vân Tiêu Dao đáp.

“Diệt Thiên Minh?” Long Liễm Thần còn tưởng mình nghe lầm.

Vân Tiêu Dao cười lạnh nói, “Nghĩa của nó tức là tiêu diệt thiên triều.”

Long Liễm Thần đột nhiên muốn cười phá lên, và hẳn cũng đã làm thế, chỉ là nụ cười ấy còn khó coi hơn cả khóc, “Cái tên rất hay!”

“Đừng như vậy.” Phượng Triều Hoa dùng ánh mắt trấn an Long Liễm Thần.

“Tĩnh nhi, nghĩa phụ đã nói, nếu như ngay cả ta khuyên nhủ mà muội cũng không nghe, một mực không muốn báo thù, vậy thì hãy ngoan ngoãn ở lại Thiên cung này đi. Đợi sau khi ta ngồi lên ngai vàng rồi, muội sẽ trở thành vị công chúa tôn quý nhất vương triều Đại Diệt ta.” Vân Tiêu Dao nói xong phất tay lên cao giọng hô, “Người đâu, đưa hai người họ đến cung Khách Cư hầu hạ cho cẩn thận.”

Đại tướng quân lập tức xuất hiện mang theo binh lính phá cửa xông vào, lần nữa vây quanh cả hai lại.

Phượng Triều Hoa lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Nhị ca, huynh nên biết, cung điện nho nhỏ này không giữ được chúng ta.”

“Nhưng nơi đó có người các người đang muốn tìm.” Vân Tiêu Dao vô cùng tự tin nói.

Long Liễm Thần nghe vậy liền trầm giọng nói, “Hiểu Vân vẫn còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Cho dù huynh có hận, cũng không nên liên lụy tới muội ấy chứ.”

“Nhưng ả mang họ Long!” Vân Tiêu Dao mặt lạnh như tiền nói: “Nếu không phải thấy ả còn giá trị lợi dụng, thì ta đã sớm kết liễu ả ta rồi.”

“Nhị ca!” Phượng Triều Hoa không thể tin được trừng lớn hai mắt, một nhị ca nhân hậu trước kia đâu mất rồi?

Vân Tiêu Dao quay lưng lại nói: “Nếu không muốn nhất xác của Long Hiểu Vân, tốt nhất nên an phận ở lại cung Khách Cư, và đừng nghĩ đến việc bỏ trốn.” Dứt lời, hắn phất tay áo bỏ đi.

.....

Cung Khách Cư.

“Tam ca, huynh tới cứu muội sao?” Long Hiểu Vân vui mừng kêu lên khi thấy Long Liễm Thần xuất hiện.

Long Liễm Thần nhú mày, “Muội không thấy bộ dạng này của ta là bị bắt tới hay sao?”

Long Hiểu Vân nghe xong lập tức như quả bóng xì hơi, bấu môi nói, “Rốt cuộc nơi này là cái địa phương quý quái nào vậy chứ? Được ăn ngon mặc đẹp nhưng không cho người ta ra ngoài chơi.”

“Hiểu Vân, ta muốn nói uội biết một chuyện.” Long Liễm Thần kéo nàng ngồi xuống.

“Chuyện gì hả?”

“Đại ca vẫn chưa chết.”

“Tam ca, huynh không cần phải nói vậy để làm muối vui đâu.” Long Hiểu Vân lí nhí nói, tâm trạng giảm sút một cách rõ rệt.

Long Liễm Thần lắc đầu, “Đây không phải chuyện đùa để làm uội vui, mà đại ca thực sự chưa chết.”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy tốt quá!” Long Hiểu Vân mừng rỡ nói: “Bây giờ huynh ấy đang ở đâu? Huynh ấy sẽ đến cứu chúng ta chứ?”

“Huynh ấy chính là người bắt chúng ta tới đây.” Long Liễm Thần trầm trọng nói.

“Cái gì?” Long Hiểu Vân không thể nào tin, “Huynh đùa gì thế! Người bắt muối đi có mang mặt nạ quỷ mà, sao đại ca lại mang cái thứ đồ quỷ quái đó hả? À, nói tới chuyện này mới nhớ, muối cũng có chuyện muốn nói cho huynh biết. Cái tên Phượng thất kia đó hả...Ồi cha, Phượng thất huynh cũng tới đây nữa à?”

Phượng Triều Hoa nhếch đuôi lông mày cười nói, “Thì ra trong mắt cô cũng không phải chỉ biết có mỗi tam ca mình.”

Long Hiểu Vân ngượng ngùng gãi gãi ót nói: “Người ta gặp lại tam ca vui quá, cho nên mới nhất thời không phát hiện huynh cũng đang ở đây.”

“Thấy cô có thể phát hiện ra ta sớm như vậy thật khiến ta rất vui và cảm động.” Phượng Triều Hoa nói.

“Hắc hắc, ta đã biết bí mật của huynh rồi nha.” Long Hiểu Vân nói xong vội vàng chạy đến trốn sau lưng Long Liễm Thần, cuống cuống nói au mau, “Tam ca, nhưng trước khi muối khai ra bí mật của người ta, huynh phải đề cao cảnh giác nha, kéo người ta giết muối diệt khẩu đó.”

Hai người Long - Phượng nghe vậy nhất thời môi run mặt mũi đen sì.

“Y sẽ không dả thương muối.” Long Liễm Thần bảo đảm nói.

“Vậy được rồi.” Long Hiểu Vân như thể ăn được một viên thuốc an thần cười khanh khách nói, “Phượng thất là con gái đây! Có phải huynh rất ngạc nhiên không?”

“Ừ.” Long Liễm Thần chỉ hờ hững đáp lại một tiếng.

Long Hiểu Vân chu cái miệng nhỏ xinh lên nói: “Đừng nói huynh đã biết từ sớm rồi chứ?” Đúng là khiến người ta mất hứng mà.

Long Liễm Thần lắc đầu, “Nếu không phải nghe muối nói, làm sao ta biết được.”

“Nhưng nét mặt của huynh không có sự ngạc nhiên nào.”

“Chờ khi muối trưởng thành rồi, muối sẽ có phản ứng như ta bây giờ thôi.” Long Liễm Thần bịa ra một lý do.

Mặt Long Hiểu Vân lộ vẻ hoài nghi, “Thật không?”

“Đương nhiên rồi.” Long Liễm Thần lại nói: “Giờ muối tránh đi một lát, ta có chuyện muốn nói với Phượng thất.”

“Nói chuyện gì hả?” Lòng hiếu kỳ của Long Hiểu Vân bắt đầu được khơi dậy.

“Nói chuyện tính xem làm sao để có thể rời khỏi đây.”

“Thì ra là chuyện này.” Long Hiểu Vân vui vẻ nói: “Vây hai người cứ từ từ nói chuyện, muối đi nấu cơm đây.”

“Đợi đã.” Phượng Triều Hoa vẫn im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng, “Huynh ấy bắt cô làm những công việc này sao?”

Long Hiểu Vân dừng chân nghiêng đầu suy nghĩ, ra vẻ bà cụ non nói, “Hắn không trực tiếp bắt muối làm, nhưng thức ăn mà hắn cho người mang đến thật sự không thể nào nuốt nổi, cho nên muối đoán có lẽ hắn cố tình muốn ép muối tự mình xuống bếp.” Long Hiểu Vân vừa dứt lời liền nhún nhảy chạy mất bóng.

Phượng Triều Hoa nghe vậy cũng thật hết nói nổi, đôi môi xinh đẹp mấp máy, “Nàng ấy thật đúng là biết cách để tự thỏa mãn bản thân.”

Long Liễm Thần chỉ nhướn mày chứ không ý kiến.

Long Hiểu Vân đi rồi, căn phòng bỗng chốc rơi vào yên lặng. Cả hai đều có cảm giác ngượng ngùng lúng túng.

Phượng Triều Hoa vẫn một mực cúi đầu chờ Long Liễm Thần lên tiếng.

Còn Long Liễm Thần thì luôn rũ mắt xuống, vì không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hồi lâu sau, hai người đều cảm thấy không thể tiếp tục yên lặng thêm nữa, vì vậy cả hai cùng lên tiếng một lượt.

Phượng Triều Hoa: “Ta....”

Long Liễm Thần: “Nàng....”

“Huynh nói đi.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần gật đầu nói: “Nếu như tiểu cửu vẫn chưa phát hiện ra thân phận nữ nhi của nàng, nàng định giấu ta tới bao giờ?”

“Đến lúc có thể nói.” Phượng Triều Hoa nói.

“Nàng bằng lòng theo ta vào cung không?” Tuy biết nàng đã là gái có chồng, nhưng Long Liễm Thần vẫn khoắc khoải ôm một tia hy vọng.

Hàng mi cong vút của Phượng Triều Hoa thoáng run run, ngược mắt nhìn Long Liễm Thần nói, “Lời nhị ca nói có lẽ huynh cũng nghe rồi. Ta là con gái của Vân Mãng, mà huynh là người của Long gia. Giữa chúng ta có mối thù không đội trời chung.”

“Không phải nàng vừa mới khuyên đại ca đừng nên báo thù sao?” Long Liễm Thần không hiểu hỏi.

“Nhưng chuyện đó không có nghĩa là ta sẽ quên đi mối thù này. Cười một tiếng xóa hết hận thù, nói thì dễ nhưng làm không hề đơn giản chút nào.” Phượng Triều Hoa lại nói, “Khuyên nhị ca không báo thù không có nghĩa là sẽ tha thứ cho hoàng thượng, mà là không muốn phải mất đi nhị ca một lần nữa.” Dừng một chút, Phượng Triều Hoa phân tích tiếp, “Chúng ta đều biết rõ, từ khi thiên triều được xây dựng cho tới nay đã hơn hai mươi năm, dân chúng vẫn luôn sống trong cảnh cơm no áo ấm, an hưởng thái bình, vua tôi một lòng, binh tướng hùng mạnh lương thực dồi dào, nền tảng quốc gia vô cùng vững chắc. Cho dù thành Nam Lăng có trong nháy mắt hóa thành đồng hoang tàn đổ nát cũng không thể làm lung lay được cơ nghiệp dựng nước của thiên triều. Tạo phản, việc làm đó không thể nghĩ ngờ là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết. Nhưng nếu ta nói những đạo lý này cho huynh ấy nghe, chẳng những huynh ấy sẽ không cảm động ngược lại còn sẽ rất tức giận. Tuy huynh ấy từng là thái tử thiên triều, nhưng về điểm này thì ta hiểu rõ hơn huynh ấy.”

“Nói đến cùng nàng vẫn đứng về phía huynh ấy.”

Phượng Triều Hoa nghe Long Liễm Thần nói thế thì nhướn môi cười nhưng không hiểu tại sao mình lại cười, lời nói ra cũng mang theo sự bất đắc dĩ vô phương, “Nếu không, huynh bảo ta nên đứng về phía ai đây?”

“Ta biết phụ hoàng không thể trả món nợ đã thiếu của Vân gia, nhưng ân oán của đời trước, không thể để cho nó đi vào quên lãng hay sao?”

“Nếu đổi lại bây giờ nghĩa phụ giết hoàng thượng, có thật huynh cũng sẽ bỏ qua hay không?”

“Ta....” Long Liễm Thần nghẹn lời không nói được, giờ phút này hẳn mới thấm thía, đối mặt với mối hận như thế thật sự rất khó xử và dằn vặt tới cỡ nào.

Phượng Triều Hoa mím môi nói, “Ta không báo thù bởi vì cái giá phải bỏ ra cho việc báo thù quá lớn. So với mối hận của quá khứ, ta thà chọn sự tiêu dao tự tại như bây giờ. Cha mẹ, huynh trưởng, tỷ muội, ai cũng đều sống khỏe mạnh là tốt rồi, ta không muốn có bất kỳ ai phải ra đi nữa, được vậy ta đã cảm thấy thật thỏa mãn. Nhưng bảo ta hãy quên nó đi thì ta không làm được. Ta không thể nào coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, càng không thể đi theo huynh để gọi kẻ thù giết cha mình là phụ hoàng được.”

“Ta hiểu.” Long Liễm Thần gật đầu.

Phượng Triều Hoa há miệng muốn hỏi một vấn đề mà nàng đã rất muốn hỏi từ bấy lâu nay, nhưng cuối cùng đã dần được không lên tiếng hỏi. Nếu như y thật sự nguyện ý vì mình từ bỏ ngôi vị hoàng đế rời xa chốn hoàng cung, thì sẽ không cần đợi mình phải mở miệng hỏi. Còn nếu không nguyện ý có miễn cưỡng cũng vô nghĩa.

Long Liễm Thần cũng đang dằn vặt đấu tranh tư tưởng. Nếu không phải còn sót lại một tia lý trí ngăn cản thì hẳn suýt đã buột miệng thốt ra lời hứa hẹn cùng nàng nắm tay ngao du khắp giang hồ rồi.

.....

Đêm đến, Phượng Triều Hoa đứng một mình trước khung cửa sổ, trong đầu hồi tưởng lại đủ chuyện xảy ra gần đây, khẽ thở dài nói, “Không ngờ mình cũng quá máu lạnh vô tình.”

“Thì ra muội cũng biết mình máu lạnh vô tình à.”

Phượng Triều Hoa nhướng mắt, giật mình thốt lên, “Nhị ca?” Nàng còn tưởng huynh ấy không bao giờ muốn gặp mình nữa.

Vân Tiêu Dao bước đến gần nói, “Lần cuối cùng hai chúng ta uống rượu dưới ánh trăng là khi nào nhỉ?”

“Một buổi tối vào ba năm trước. Ánh trăng khi đó đẹp hơn đêm nay rất nhiều.” Phượng Triều Hoa nhướng mắt, “Trăng lặn gió lên. Bóng đêm luôn khiến cho con người ta phiền não.”

“Tâm tình khi ấy cũng vui hơn bây giờ.” Vân Tiêu Dao nói xong đưa cho Phượng Triều Hoa một bầu rượu.

“Rượu này lạnh rồi, muội không uống.” Phượng Triều Hoa nói.

Vân Tiêu Dao chau mày, “Vậy sao? Ta lại cảm thấy nó còn ấm hơn lòng người.”

“Nhị ca, giữa chúng ta không cần quan co lòng vòng.” Phượng Triều Hoa thở dài nói.

“Được, vậy ta nói thẳng.” Vân Tiêu Dao ném bầu rượu sang một bên nói: “Tính tình muội thờ ơ thường không thích tính toán so đo bất cứ chuyện gì, điểm này ta hiểu rất rõ. Nhưng ta không ngờ muội lại vô tình đến vậy, ngay cả thù giết hại cha mẹ cũng không để tâm.”

“Huynh muốn nghe lời nói thật không?” Phượng Triều Hoa nói.

“Nói đi.”

“Nếu muội biết hung thủ sát hại huynh là hoàng thượng thì bất kể chuyện đến hoàng cung lấy đầu ông ta muội cũng dám làm.”

“Nhưng muội đã không làm.”

“Bởi vì muội không thể làm.” Phượng Triều Hoa nói, “Thời điểm sát hại hoàng thượng, cũng đồng nghĩa với việc chúng ta đã tự tay phá hủy cả thiên triều.”

“Vậy thì có làm sao?” Đáy mắt Vân Tiêu Dao vẩn lên tia hung ác, “Phá hủy nó mới khiến ta cảm thấy sáng khoái!”

“Lúc sinh thời phụ thân yêu dân như con, chẳng lẽ huynh cho rằng ông ấy sẽ mong muốn nhìn thấy cảnh cả thiên triều này máu chảy thành sông hay sao?”

Vân Tiêu Dao lạnh lùng nói, “Đừng nói với ta những lời chính trực nghĩa khí này. Vì muối vốn không hề xem mình là người của Vân gia.”

“Đúng, muối chưa bao giờ xem mình là người của Vân gia.” Kiềm nén đã lâu, đến nay thì Phượng Triều Hoa không thể nào tiếp tục cất giấu những lời thật lòng muốn nói từ lâu nữa. Nàng kích động quát lên, “Muội mang họ Phượng, ở Phượng gia muội có cha, có mẹ, có tỷ tỷ. Huynh bảo muội phải làm sao chỉ trong một đêm biến mình từ người Phượng gia để trở thành người của Vân gia chứ? Huynh nói muội vô tình, vậy huynh có nghĩ tới hay không? Nếu như muội cũng giống huynh đối địch với thiên triều, vậy người cha hiện đang là tể tướng đương triều của muội phải làm sao đây? Tỷ tỷ đã gả vào phủ thái phó có kết cục gì? Tạo phản dẫu phải là tội nhỏ, bị tịch thu nhà cũng không phải chỉ có một nhà Phượng gia của muội mà còn liên lụy đến cả nhà Trần gia. Huynh bảo muội phải bỏ mặc không quan tâm mấy trăm nhân mạng ở Kinh Thành để cùng huynh tạo phản sao?”

Những lời Phượng Triều Hoa nói khiến Vân Tiêu Dao cứng họng không lời gì để nói.

Ngừng một lúc Phượng Triều Hoa mới nói tiếp, “Nhị ca, nếu báo thù mà cái giá phải trả bằng đánh đổi thêm nhiều người thân nữa, vậy việc báo thù ấy còn cần thiết hay không?”

Vân Tiêu Dao trầm mặc hồi lâu mới nói, “Nếu người bị sát hại là Phượng Liêm, vậy muội có còn đủ tỉnh táo để phân tích được mất thiệt hơn thế này không hả?”

Phượng Triều Hoa thành thực đáp, “Muội không biết.” Mỗi người đều có giới hạn cuối cùng của mình, mà Phượng gia chính là giới hạn cuối cùng của nàng.

“Rất tốt.” Sau khi lạnh lùng vớt lại hai chữ đó, Vân Tiêu Dao phát mạnh tay áo bỏ đi.

Rất tốt? Phượng Triều Hoa không hiểu ý Vân Tiêu Dao nói vậy là sao, nhưng trong lòng nàng bỗng dâng lên sự bất an mơ hồ.

81. Q.2 - Chương 82: Thiên Triều Đột Biến

Khi bình minh vừa ló dạng, Phượng Triều Hoa dậy sớm một cách khác thường. Nàng đi thẳng tới gõ cửa phòng Long Liễm Thần và vào thẳng luôn vấn đề, “Ta phải rời khỏi đây ngay.” Hai chữ ‘Rất tốt’ kia của nhị ca đã khuấy nhiễu làm nàng trăn trở cả đêm. Nếu không trở về Kinh Thành xem sao thì nàng cảm thấy không yên tâm được.

“Ta đi với nàng.” Long Liễm Thần nói xong lập tức mặc y phục chỉnh tề chuẩn bị đi cùng Phượng Triều Hoa.

“Tối hôm qua ta bắt lại một tên lính hỏi biết được ra khỏi cửa cung quẹo trái cách nơi này trăm mét có một con sông, sau khi qua con sông đó là đến địa phận Nam Lăng.” Phượng Triều Hoa dừng một chút rồi nói, “Có điều con sông này rất rộng, chúng ta phải lặn xuống nước để bơi qua. Còn nữa, nếu huynh muốn đi cùng ta thì phải để Tiểu Cửu ở lại.”

“Cái gì....Cái gì? Hai người tính vứt bỏ mặc kệ ta sao?” Không biết Long Hiểu Vân từ đâu xông ra hỏi.

“Không phải vứt bỏ mặc kệ mà chỉ là tạm thời ở lại thôi.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Hiểu Vân căm ghét trừng mắt nhìn Phượng Triều Hoa nói: “Không được! Ta muốn đi theo tam ca.”

“Vậy ta sẽ đi một mình.” Phượng Triều Hoa nói.

“Không được. Ta không thể để nàng đi một mình được.” Long Liễm Thần nói.

Long Hiểu Vân đau lòng hỏi, “Huynh muốn bỏ rơi muội?”

Long Liễm Thần không trả lời muội muội mình ngay, tự suy tính một hồi lâu sau đó nói với Long Hiểu Vân, “Ta để Long Thất và Long Ngũ ở lại, bọn họ sẽ bảo vệ muội.”

“Không được.” Long Hiểu Vân kiên quyết không nghe, “Long Ngũ lúc nào cũng phải luôn theo sát huynh, hần phải bảo vệ huynh.”

“Ta có thể tự bảo vệ mình.” Long Liễm Thần nói.

Long Hiểu Vân bướng bỉnh dậm chân nói, “Muội mặc kệ, huynh không được nhường hộ vệ của mình uội.”

“Không được bướng bỉnh.” Long Liễm Thần trầm giọng nói.

“Muội...” Long Hiểu Vân còn muốn nói gì đó nhưng đã bị Phượng Triều Hoa ngắt lời.

“Cùng đi đi.” Phượng Triều Hoa nói với Long Liễm Thần, “Huynh đưa cô ấy đi trước đi, ta sẽ đi sau.”

“Không được!” Long Liễm Thần phản đối.

“Chỉ có cách này thôi. Chỉ cần Tiểu Cửu còn ở đây thì nhị ca sẽ lơ lửng đề phòng với chúng ta. Vì vậy ta sẽ đổi nữ trang ở lại giả làm Tiểu Cửu, còn Tiểu Cửu sẽ giả nam trang cùng đi với huynh. Đây là cách an toàn nhất.”

Long Hiểu Vân mím môi hỏi: “Vậy còn tỷ thì sao?”

“Ta có võ công, bọn họ sẽ không ngăn cản được ta.” Phượng Triều Hoa nói.

“Vây...Ta để Long Thất lại cho tỷ dùng nha.” Long Hiểu Vân cảm động trước việc làm của Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa lắc đầu, “Long Thất là của muội.”

“Nhưng tỷ mạo hiểm như vậy cũng là vì cứu ta mà. Hơn nữa, đâu phải ta tặng hần luôn cho tỷ, chờ sau khi tỷ rời khỏi nơi này hội hợp với mọi người thì hần sẽ lại tiếp tục theo bảo vệ ta.” Long Hiểu Vân nói.

Long Liễm Thần im lặng này giờ mới bắt ngờ lên tiếng, “Hãy làm theo lời Phượng thất nói đi. Long Thất đi theo Tiểu Cửu.”

“Tam ca! Phượng thất người ta vì muội nên mới mạo hiểm, vậy mà huynh chẳng có chút nghĩa khí gì cả.” Long Hiểu Vân bắt mắt trừng mắt tức giận nhìn huynh trưởng nhà mình.

Long Liễm Thần không quan tâm đến kháng nghị của Long Hiểu Vân, quay sang nói với Phượng Triều Hoa, “Nhớ cẩn thận!”

“Huynh đồng ý dễ dàng vậy sao?” Phượng Triều Hoa cảm thấy có cái gì không đúng.

Long Liễm Thần chuyển cho nàng cái nhìn đầy thâm ý rồi nói: “Lời nàng nói đương nhiên ta phải đáp ứng.”

Phượng Triều Hoa hơi giật mình, ngay sau đó nhỏ giọng nói, “Ta và Tiểu Cửu đi đổi y phục.” Nàng nói xong vội lôi kéo Long Hiểu Vân đi vào phòng của Long Liễm Thần, cài luôn chốt cửa lại bỏ mặc chủ nhân của nó ở bên ngoài.

Bên trong phòng.

Phượng Triều Hoa lấy một hộp gấm ra đưa cho Long Hiểu Vân nói: “Nếu trước tối nay ta không tới kịp hội hợp với hai người thì cô hãy mang hộp gấm này đến thanh lâu lớn nhất ở Bình Tây giao nó cho tú bà nơi đó, bảo bà ta phải tự tay đưa hộp gấm này đến tay Tứ thiếu Nam Lăng.”

Long Hiểu Vân nhận lấy hộp gấm. Hộp gấm tuy không nặng nhưng nàng có thể cảm nhận được tầm quan trọng món đồ ở bên trong khiến nàng không dám xem nhẹ lơ là, vì vậy gặt mạnh đầu, nhưng cũng có một nghi vấn cần hỏi, “Nhưng ta phải làm sao để họ tin tưởng ta đây? Có tín vật không?”

“Tín vật?” Phượng Triều Hoa cũng không biết phải làm sao, bởi vì tín vật duy nhất của nàng đang ở trong tay người nào đó rồi.

Phượng Triều Hoa suy nghĩ lại rồi nói: “Thôi, cô cầm hộp gấm này đi đổi bạc đi.”

“Đổi bạc?” Long Hiểu Vân mờ mịt.

“Biết Phi Oanh các không?”

“Tỷ muốn ta bán hộp gấm này cho Phi Oanh các?”

Phượng Triều Hoa gật đầu nói, “Long Thất sẽ biết cách liên lạc với Phi Oanh các. Nhớ kỹ, nhất định phải nâng giá cho thật cao, phải đúng một vạn lượng hoàng kim, không thấy đích thân Tô Tứ tuyệt đối không nhượng giá.” Tin tức càng nóng sẽ càng nhanh chuyển tới tai tứ ca. Bởi vì chuyện buôn bán có giá trị lên tới vạn lượng bạc trắng đều do huynh ấy đích thân ra mặt, hy vọng huynh ấy có thể nhận được lá thư trong hộp gấm kịp lúc.

Long Hiểu Vân gật đầu nói, “Sự tình quan trọng, vậy nên ta không được làm khó tên thú tử tử đúng không?”

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu, “Nhưng cô có thể lừa lấy bạc của huynh ấy.”

“Nếu khẩn cấp như vậy, ta có thể tự mình mang đến Nam Lăng mà.”

Phượng Triều Hoa nghiêm túc hỏi, “Cô có chắc tốc độ của mình sẽ mang thư đến nơi nhanh hơn Phi Oanh các không?”

Long Hiểu Vân xấu hổ le lưỡi, “Tại người ta không biết cưỡi ngựa mà.”

Phượng Triều Hoa cười nhẹ vỗ vỗ đầu nàng nói: “Đổi y phục thôi.”

Không lâu sau hai người cũng đi ra ngoài. Cả hai chẳng những đổi y phục cho nhau mà ngay cả phục trang cũng thay đổi luôn. Nhưng vì Phượng Triều Hoa cao và gầy hơn Long Hiểu Vân nên khi người này mặc y phục của người kia nhìn có sự chênh lệch quá khác, một thì quá lớn còn một lại quá nhỏ.

Long Liễm Thần thấy thế cũng cười khẽ ra tiếng, lại gần bên tai Phượng Triều Hoa nói, “Mặc dù y phục có chút không hợp, nhưng trông nàng rất xinh đẹp.”

Mặt Phượng Triều Hoa lập tức đỏ bừng bừng. Nàng biết tướng mạo mình so với người khác có thể nhìn được mắt hơn một chút, cũng từng nghe đủ lời khen ngợi khác nhau, nhưng đến khi nghe câu nói đó của trong lòng vẫn không khỏi thấy lảng lảng và ngượng ngùng.

Long Hiểu Vân nháy mắt mấy cái nhìn hai người, đáy mắt thoáng qua vẻ hứng thú thâm nghĩ: Có gì mờ ám đây!

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, Long Liễm Thần túm lại Long Hiểu Vân đang tính phi tường ra ngoài.

Long Hiểu Vân quay đầu lại dặn dò, “Tỷ phải cẩn thận nha.”

Phượng Triều Hoa nhìn huynh muội họ khẽ gật đầu, lại nghe Long Liễm Thần nói: “Muội muốn để cho tất cả mọi người biết chúng ta tính chạy trốn sao? Im lặng đi.”

Phượng Triều Hoa vẫn chỉ cười nhẹ, đây mới đúng là cách đối xử giữa huynh muội nên có.

Đợi hai người vượt tường đi rồi Phượng Triều Hoa mím mím môi cúi đầu đi nhanh đi vào phòng Long Hiểu Vân sau đó đóng cửa lại.

Nửa canh giờ sau tại bờ sông.

“Tam ca, huynh quay lại đi, có Long Thất bảo vệ muội được rồi.” Long Hiểu Vân khôn khéo hiểu lòng huynh trưởng mình nói.

Long Liễm Thần cười khẽ, “Thông minh hơn rồi đó.”

Long Hiểu Vân trợn mắt nói, “Người ta vốn đã thông minh sẵn rồi. Huống chi biểu hiện của huynh rõ ràng như vậy, nhìn sơ cũng biết là huynh thích Phượng thất.”

“Muội có muốn nàng ấy trở thành tẩu tẩu của mình không?” Long Liễm Thần hỏi.

“Đương nhiên là muốn rồi. Nàng ta tốt hơn cái đám phi tử mà phụ hoàng tuyển chọn cho huynh nhiều.” Long Hiểu Vân nói.

“Rất tốt.” Long Liễm Thần giơ tay lên, cản dận Long Thất bất ngờ hiện thân, “Sau khi cùng công chúa bơi tới bờ bên kia thì lập tức lên đường hồi kinh, nhưng đừng trở về hoàng cung mà hãy đến phủ Thái phó.”

“Muội không muốn về sớm vậy đâu.” Long Hiểu Vân không thuận theo sự an bài của Long Liễm Thần.

“Nghe lời đi. Nam Lăng và Bình Tây đều quá nguy hiểm, chỉ có Kinh Thành mới an toàn nhất. Muội cũng thấy rồi đấy, nếu không phải lo lắng muội Phượng thất sẽ không cần mạo hiểm ở lại nơi đó. Chẳng lẽ muội muốn lập lại tình huống như thế lần nữa sao?”

Long Hiểu Vân lắc đầu, “Được rồi, để muội về. Nhưng huynh phải hứa với muội, lúc trở về nhất định phải dẫn theo tỷ ấy cùng về đây.”

“Ta sẽ cố gắng.”

“Còn cố gắng cái gì chứ? Chẳng phải huynh rất thích tỷ ấy sao?”

Long Liễm Thần vỗ vỗ đầu nàng nói, “Muội còn quá nhỏ.” Dứt lời, ra hiệu cho Long Thất khởi hành.

Long Thất gật đầu, ôm theo Long Hiểu Vân nhảy xuống sông.

“Nè, muội còn chưa nói xong mà.”

“Hồi kinh rồi nói sau.” Dứt lời Long Liễm Thần ra hiệu cho Long Ngũ hiện thân, “Quay lại bảo vệ nàng.”

“Dạ.” Long Ngũ nhanh chóng quay trở lại.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, Long Thất và Long Hiểu Vân cũng leo lên được bờ bên kia.

Long Liễm Thần thở phào phát tay với bọn họ, ngay sau đó vội vàng quay trở về.

Khi Long Liễm Thần chạy trở về thì Phượng Triều Hoa mới vừa giải quyết xong một ả nha hoàn đang tính hét toáng lên.

Phượng Triều Hoa vỗ vỗ tay phủi bụi cười nói, “Ta biết ngay huynh sẽ quay trở lại mà.” Cho nên trước đó nàng mới trực tiếp phò thác tin cho Long Hiểu Vân.

Long Liễm Thần cũng cười kéo tay Phượng Triều Hoa lại nói: “Con đường nguy hiểm như vậy, sao ta có thể để nàng đi một mình được chứ.”

Phượng Triều Hoa thâm tình cười cười nói: “Đi thôi, vừa rồi nha hoàn này đã phát hiện ra ta, không đi là muộn đó.”

“Phát hiện ra thì sao? Không có ai ngăn được chúng ta.” Tuy Long Liễm Thần nói thế nhưng vẫn phối hợp với Phượng Triều Hoa phi thân rời đi.

Hai người vừa phi thân ra bên ngoài cung thì một đám binh lính tràn vào trong sân, “Không hay rồi, bọn họ đã bỏ trốn hết rồi!”

Cả hai đứng ngoài tường thành nhìn nhau cười. Quả đúng như dự tính.

Hai người ung dung không hề lo lắng gì đi thẳng một mạch tới bờ sông. Nhưng không ngờ nơi đó đang có người đã đứng đợi họ.

Phượng Triều Hoa lên tiếng gọi, “Nhị ca.”

Vân Tiêu Dao đau lòng nói: “Muội không muốn báo thù đã đành, nhưng tại sao lại đi giúp cho kẻ thù? Bảo trì trung lập đối với muội khó khăn đến thế ư?”

“Muội....” Phượng Triều Hoa hổ thẹn cúi đầu. Nàng biết giữa tình thân và tình yêu, nàng đã lựa chọn về sau.

Long Liễm Thần chen vào nói, “Đại ca, đệ hiểu chuyện này là phụ hoàng có lỗi với huynh, nhưng nếu như huynh thật sự muốn làm hoàng đế như thế, vậy đệ nhường nó lại cho huynh. Ngày trước huynh là một thái tử tốt, chỉ cần có thể buông bỏ thù hận trong lòng, về sau nhất định cũng sẽ là một hoàng đế tốt.”

“Huynh thật sự nguyện ý từ bỏ ngôi vị hoàng đế sao?” Phượng Triều Hoa vừa vui sướng mà cũng nơm nớp lo sợ.

Long Liễm Thần nghiêm túc gật đầu nói, “Chỉ cần thiên hạ thái bình thì ai làm hoàng đế thì có gì khác nhau. Nếu không phải đại ca bị ‘giết hại’, nhị ca có lòng bất chính, ta sẽ không phải đảm đương chức vị thái tử này.”

Nói đến đây Long Liễm Thần nghiêng đầu nhìn Phượng Triều Hoa, nắm thật chặt tay nàng nói: “Nếu nàng không muốn theo ta vào cung, vậy chỉ còn cách lùi một bước để có được thứ mình muốn. Ta sẽ theo nàng dù gốc rễ chân trời.”

Phượng Triều Hoa cảm thấy như có dòng nước ấm chảy xuôi vào lòng, vành mắt ươn ướt, vừa cười vừa liên tục gật đầu.

“Hay ột màn tỏ tình thâm tình làm cảm động lòng người, đáng tiếc tất cả chỉ là lời nói suông mà thôi.” Vân Tiêu Dao cười lạnh.

Long Liễm Thần nói, “Đại ca, chỉ cần huynh nguyện ý chờ, đợi đến khi phụ hoàng thoái vị, nhất định đệ sẽ chấp tay dâng tặng giang sơn này cho huynh.”

“Người cho rằng thứ ta muốn chỉ có ngôi vị hoàng đế thôi sao?” Vân Tiêu Dao khát máu nói, “Ta muốn Long Sử Chương nợ máu phải trả bằng máu!”

“Nhị ca, nghe muội, dừng tay lại đi, huynh đâu không lại hoàng thượng đâu. Huynh từng làm thái tử nhiều năm huynh nên biết thực lực của thiên triều hùng hậu đến mức nào chứ.” Phượng Triều Hoa ra sức khuyên ngăn.

Vân Tiêu Dao cười mũi khinh thường, “Nhiều lính chưa chắc sẽ là người thắng cuộc.”

“Vậy huynh nói xem, để có được chiến thắng trong cuộc chiến tranh là gì?” Phượng Triều Hoa hỏi ngược lại.

“Những thứ này không cần muội quan tâm, muội chỉ cần ngoan ngoãn sống ở chỗ này là đủ rồi.” Vân Tiêu Dao nói xong giơ tay phải lên, vô số cung thủ xuất hiện bao vây hai người Long - Phượng.

Phượng Triều Hoa thấy vậy cũng thất kinh, không biết những kẻ này đến đây từ bao giờ?

Long Liễm Thần cũng thật sự không hiểu, xung quanh có nhiều cung thủ như vậy, thế nhưng hắn không hề cảm nhận được gì.

Vân Tiêu Dao nhếch môi cười nhẹ nhưng không giấu nổi vẻ ngoan độc khiến người đối diện thấy cũng phải rợn cả tóc gáy, “Lúc Long Hiểu Vân rời đi thì ta đã phát hiện ra kế hoạch của các người rồi. Nếu ván đã đóng thuyền và ả cũng đã sang bờ bên kia thì ta cũng không cần phải tốn công tốn sức đi bắt trở lại làm gì. Vì vậy mà ta không muốn động thủ ngay bởi vì như thế sẽ tạo cơ hội cho ta có nhiều thời gian hơn để an bài nhóm cung thủ này và chút gì đó ở trên đường các người tới đây.”

Vân Tiêu Dao vừa dứt lời Phượng Triều Hoa liền nhận ra có gì đó không ổn. Nàng lập tức âm thầm vận khí, lại phát hiện ra, chân khí tiêu tán, rõ ràng đã bị trúng độc.

Long Liễm Thần áy náy nhìn về phía Phượng Triều Hoa. Là hắn đã liên lụy nàng. Nếu không phải vì Hiểu Vân thì người bây giờ đang ở bờ bên kia chính là nàng.

Tất nhiên Phượng Triều Hoa hiểu được sự bất đắc dĩ đó, vì vậy chỉ lắc đầu bảo y không cần phải áy náy.

Long Liễm Thần nhếch môi cười, sau đó nhướng mắt hỏi Vân Tiêu Dao: “Là độc gì?”

Phượng Triều Hoa nghe vậy cũng nhìn về phía Vân Tiêu Dao bởi vì nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc đây là loại độc gì mà có thể khiến cho cơ thể bách độc bất xâm của mình bị trúng độc.

“Trên đường các người tới đây có trồng vài loại hoa anh túc đỏ, và ta đã rắc Định Hồn Tán lên nó. Yên tâm, nó sẽ chỉ khiến các người ngủ ba ngày ba đêm thôi.” Vân Tiêu Dao không ngại thẳng thắn cho bọn họ biết.

“Ba ngày, huynh chỉ muốn cho chúng ta ngủ ba ngày? Đơn giản vậy sao?” Long Liễm Thần không tin.

Mà Phượng Triều Hoa càng thêm cảm thấy lo lắng. Nàng có dự cảm, sau ba ngày sau đó, có lẽ thiên triều sẽ có đột biến. Nhưng không đợi nàng suy nghĩ thêm được gì vì ý thức đã bắt đầu mơ hồ, dần dần Phượng Triều Hoa mơ mơ màng màng tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Long Liễm Thần thấy thế, liền nhanh tay đỡ được nàng, nhưng trong nháy mắt, đầu óc hắn cũng bắt đầu quay cuồng.

Phải ôm giữ chặt Phượng Triều Hoa là ý thức duy nhất của Long Liễm Thần trước khi ngủ mê, và hắn cũng làm được như vậy.

“Thiếu chủ, không tách họ ra được.” Quân lính cố tách hai người ra để khiêng đi, nhưng làm thế nào cũng tách không ra được vì cánh tay của Long Liễm Thần vòng ngang hông Phượng Triều Hoa rất chặt.

Vân Tiêu Dao thấy thế cũng thoáng dao động, trầm mặc một hồi lâu rồi nói, “Cứ để bọn họ như vậy khiêng cả đi.”

“Dạ.”

Cùng lúc này ở Kinh Thành, tại chính điện trong hoàng cung.

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, Thừa tướng Phụng Liêm cấu kết loạn đảng mưu đồ làm phản, làm loạn triều cương, hủy đi xã tắc của ta, quả thật tội không thể tha. Nhưng trăm niệm tình người có công với nước, nay bãi chức vị thừa tướng của Phụng Liêm, giải tán gia nô của Phụng phủ, nhốt cả nhà Phụng thị vào thiên lao, ba ngày sau xử trảm. Mặt khác, bởi vì phủ Thái phó và Phụng phủ có quan hệ thông gia mật thiết, Trần Thiên Sinh Thái phó tạm thời bị đình chỉ chức vụ để điều tra, Trần Minh Hiền Lại bộ thị lang lập tức hồi kinh thụ thẩm.”

Dường như Phụng Liêm đã đoán trước sẽ có ngày hôm nay nên ông không hề có chút nao núng hay sợ hãi, mà ung dung quỳ xuống cao giọng nói, “Thần Phụng Liêm tạ chủ long ân.”

Mà Trần Thiên Sinh thì bị những gì xảy ra trước mặt dọa cho xanh mặt, vội quỳ sụp xuống nói, “Hoàng thượng, Phụng Liêm xưa nay đối với liêm đối triều đình vẫn luôn trung thành và tận tâm, ai ai cũng có thể ông ta là người không có khả năng tạo phản nhất. Có khi nào chuyện này là do có người cố ý hãm hại không?”

Hoàng thượng lạnh mặt nói, “Không phải ông và ông ta trước giờ luôn đối đầu không ai nhường ai sao? Nay lại đột nhiên lại xin tha cho ông ta hả?

“Giữa thần và Phụng Liêm chỉ đơn thuần là ân oán cá nhân mà thôi, nhưng tấm lòng trung kiên của ông ta dành cho thiên triều thì có trời đất chứng giám. Nói ông ta tạo phản có chết thần cũng không tin!” Đây là lần đầu tiên Trần Thiên Sinh công khai khiêu chiến với hoàng thượng trên đại điện, mà còn biện hộ thay cho kẻ thù một mất một còn của mình.

Sau đó vẫn vô bá quan bất kể là phe thái tử hay phe nhị hoàng tử đều rút quỳ xuống cầu tình, “Xin hoàng thượng minh giám.” Không phải khai ân mà là minh giám. Điều đó có thể cho thấy mọi người đều hoài nghi chuyện tạo phản này nghiêm trọng đến mức nào.

Hoàng thượng thấy thế đột nhiên vỗ long án, giận tím mặt nói “Tất cả các người đều muốn tạo phản sao?”

“Hoàng thượng bớt giận.” Mọi người đồng thanh nói.

“Người đâu, giam tội thần Phụng Liêm và Thái phó Trần Thiên Sinh vào thiên lao!” Hoàng thượng hạ lệnh.

“Dạ.” Ngự Lâm quân tiến vào giải hai người Trần - Phụng đi.

Từ đầu đến cuối Phụng Liêm không hề có một câu oán thán nào. Khi đối mặt với chất vấn của Trần Thiên Sinh, ông chỉ thần nhiên trả lời một câu: “Ta bị trừng phạt là đúng người đúng tội, nếu ông thật sự có lòng trợ giúp thì xin hãy bảo toàn tốt cho đứa con dâu của ông.”

“Chẳng biết hoàng thượng đang nhằm lẫn hay hồ đồ đây? Quan hệ thông gia gì đó ư? Ông và ngài ấy cũng có quan hệ thông gia mà, sao ngài ấy cũng không tự nhốt mình vào đây luôn đi!” Trần Thiên Sinh nói mà không cần suy nghĩ tức giận đi qua đi lại ở trong lao.

Phượng Liêm cười nhạt, “Trần huynh, hai chúng ta đấu với nhau hơn nửa đời người, trước khi ta chết có thể đình chiến âu cũng là một chuyện tốt.”

“Ai nói ta muốn đình chiến? Phượng lão đầu, ta nói cho ông biết, chỉ cần ta còn ở trong triều một ngày thì ông sẽ không phải chịu oan ức mà ra đi!” Hơn hai mươi năm là địch nhưng cũng có thể nói là bạn, Trần Thiên Sinh đã quen với việc có một người luôn đối nghịch với ông.

Phượng Liêm lắc đầu, “Ta có thể sống đến từng tuổi này, coi như đã sống đủ rồi chết cũng không có gì hối tiếc. Điều duy nhất khiến ta không yên lòng chính là Triều Hoa đứa con gái thứ hai của ta. Ta tưởng rằng mình gả con bé cho thái tử thì Nam Lăng vương sẽ dừng tay, nhưng ta sai rồi, ông ta chẳng những không dừng tay ngược lại còn ngày một thêm tệ hơn. Ta đi rồi, quan hệ giữa con bé và tỷ tỷ nó không thân thiện gì, nghĩa phụ Nam Lăng vương lại không thể dựa vào, thái tử lại càng không thể nương tựa, tương lai về sau nó chỉ còn một thân một mình biết phải làm sao đây?”

Phượng Liêm nói xong không kiềm được lệ rơi lệ, “Sao ta có thể hồ đồ như thế chứ. Biết rõ giữa cả hai có thù không đội trời chung mà còn để Triều Hoa gả vào Đông cung.”

Trần Thiên Sinh mờ mịt không hiểu, “Ông nói cái gì? Cái gì mà thù không đội trời chung chứ?”

Phượng Liêm gạt đi nước mắt nói, “Nếu ông có thể có an toàn ra khỏi đây thì chuyển cáo với Triều Hoa thay ta rằng: Tuyệt đối không được báo thù mà hãy rời xa Kinh Thành, vĩnh viễn đừng quay trở lại, nếu không ta sẽ chết không nhắm mắt.”

“Ta hứa với ông nhất định sẽ truyền đạt lại. Nhưng ông phải giải thích cho ta lời ông mới vừa nói đã.”

“Được.” Phượng Liêm nói, “Ta sẽ nói cho ông biết tất cả mọi chuyện. Ông cũng phải nhớ chuyển cáo với hoàng thượng đừng để cho gian kế của Nam Lăng vương được như ý.”

Trần Thiên Sinh nghiêm nghị gật đầu, “Ai dám động đến quốc bản của ta, ta thề sẽ không đội trời chung với hắn!”

Phượng Liêm thấy vậy đã có thể yên lòng. Thiếu đi một Phượng Liêm nhưng chí ít thiên triều cũng còn có một người như Trần Thiên Sinh.

Phượng Liêm mơ màng hồi tưởng lại những chuyện đã qua trong quá khứ, sau đó kể lại toàn bộ ân oán năm đó và lòng bất chính của Nam Lăng vương.

82. Q.2 - Chương 83: Nàng Là Phượng Triều Hoa...

Ba ngày sau.

Phượng Triều Hoa chau mày lại theo thói quen mơ mơ màng màng mở mắt ra. Khi nhận ra mình đang nằm trong lòng Long Liễm Thần thì không dần được mỉm cười hạnh phúc. Phượng Triều Hoa cười trộm một hồi sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn lướt qua chiếc cảm cương nghị, cười dịu dàng nhìn khuôn mặt Long Liễm Thần không chớp mắt mà trong lòng cảm thấy vui mừng khôn tả. Nếu mỗi sáng có thể tỉnh dậy từ trong lòng y thì tốt biết bao.

Đáng tiếc, ông trời có bao giờ chiều theo ý con người. Ước mơ cuối cùng cũng chỉ là mơ ước mà thôi. Trên đời này có vô vàn giấc mộng đẹp, nhưng có bao nhiêu giấc mộng có thể trở thành sự thật chứ?

Phượng Triều Hoa tự mình ngẫm nghĩ rồi lại cảm thấy đau thương. Trong lòng bất chợt nảy sinh một ý tưởng táo bạo: Nếu như có một đứa nhỏ lớn lên giống chàng như đức, vậy mỗi ngày sẽ được nhìn thấy chàng rồi, không phải sao?

Phượng Triều Hoa nghĩ đến đây, ánh mắt đang nhìn Long Liễm Thần chầm chầm càng trở nên thắm thiết hơn.

Ngay lúc này, Long Liễm Thần tỉnh lại, vừa mở mắt thì bất ngờ bắt gặp ánh mắt rạo rực của ai đó, hơi giật mình rồi nhếch môi cười khê hời, “Nhìn đủ chưa?”

Phượng Triều Hoa nghe hỏi mới sực tỉnh, sau đó chủ động ngược mặt dăng lên nụ hôn của mình, ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy kinh ngạc bởi hành động này.

Bàng hoàng lẫn vui sướng qua đi, Long Liễm Thần cố gắng kiềm chế sự thôi thúc từ bị động chuyển sang chủ động, nói giằng khoảng cách giữa hai đôi môi nghiêm túc nói, “Nàng phải chịu trách nhiệm với ta đấy.”

“Hả?” Phượng Triều Hoa giật mình sửng sốt.

“Nàng là người đầu tiên hôn ta.” Long Liễm Thần tỏ ra uất ức như thể mình vừa bị trộm mất thứ trân bảo rất quý giá, nhưng khóe miệng cứ gợi lên ý cười xấu xa.

Phượng Triều Hoa trợn mắt hớ miệng như bị hóa đá. Miệng nàng há rộng đến hết cỡ cũng có thể nhét được cả quả trứng vịt vào.

Tâm tình Long Liễm Thần vui sướng tới mức cười khê ra tiếng, chẳng e dè nữa lập tức tấn công, nhanh như tia chớp đã đánh chiếm được đầm hương trì, tự nhiên càn quấy trên đầu lưỡi thơm tho thơm ngát đang trơ ra như hóa đá.

Phượng Triều Hoa bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, hô hấp mỗi lúc càng khó khăn hơn.

Khi Long Liễm Thần đang rất tâm đắc vì mình đã thành công chiếm thành đoạt đất thì chợt phát giác người bên cạnh có điểm khác thường, buồn lòng phải dừng lại kỳ quái nhìn nàng.

“Ta.... Ta từng học Quy Tức Đại Pháp.” Phượng Triều Hoa lúng túng nói.

Long Liễm Thần nhướng nhẹ mày kiểm suy nghĩ lời Phượng Triều Hoa, sau đó gật đầu nói, “Đây chính là môn võ học đã bị thất truyền rất lâu trong võ lâm. Nhưng, chắc nàng không định chọn lúc này để thi triển cho ta xem chứ?”

“Ta....Chàng.... ” Phượng Triều Hoa cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi, vì cảm thấy nói ra thật quá mất mặt.

“Ta?” Long Liễm Thần khấn trương hỏi, “Có phải ta đã làm sai chuyện gì không?” Mặc dù đây là lần đầu tiên hôn môi con gái, nhưng cũng không tồi tệ đến nỗi khiến nàng phải vận dụng Quy Tức Đại Pháp để nhắc nhở mình chứ? Nếu đúng như vậy thì thật mất hết mặt mũi.

Phượng Triều Hoa lắc nhẹ đầu, rồi chợt như nhớ tới điều gì đó liền gật gật đầu lia lịa nói: “Là vấn đề của chàng.”

Long Liễm Thần bắt đầu khấn trương, trái tim như bị treo căng lên chờ đợi đả kích.

“Chàng làm ta suýt chết ngạt.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần ngớ ra sau đó cười to, khó tin hỏi, “Đừng nói đây cũng là lần đầu tiên nàng được người khác hôn đó chứ?”

“Chàng cho rằng chỉ mình chàng là thiết thời thôi sao?” Phượng Triều Hoa ngượng ngùng nói.

Trái tim Long Liễm Thần trào dâng niềm vui sướng, vươn tay ghì chặt eo Phượng Triều Hoa sát lại gần mình hơn, khe khẽ hỏi, “Nói vậy, ta là người đầu tiên hôn nàng à?”

Phượng Triều Hoa căng thẳng mím môi, một lúc lâu mới mở miệng, “Cũng không hẳn vậy.”

“Có ý gì?”

“Cha cũng từng hôn ta.”

Long Liễm Thần buồn cười thì thầm nói, “Đồ ngốc, cái đó không có tính.” Dứt lời lại một lần nữa thâm tình hôn nàng, mà lần này tấn công càng dữ dội hơn lần trước.

Cơ thể của hai người dần dần đã có biến hóa, hơi thở mỗi lúc trở nên dồn dập, cả tiếng thở cũng khiến người khác nghe cũng phải đỏ mặt.

Long Liễm Thần ngẩng đầu ngược nhìn Phượng Triều Hoa với ánh mắt chứa đầy tình cảm.

Phượng Triều Hoa nhắm hờ mi mắt, ánh mắt đã bắt đầu mơ màng bay bổng, vòng tay ôm lấy cổ chủ động hôn lên cằm của Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần vui mừng quá đỗi đang chuẩn bị có hành động kế tiếp thì chợt nghĩ đến nàng là người đã có chồng, trong lòng không khỏi e ngại, “Thật sự không sao chứ? Chồng nàng sẽ không...”

Chồng? Phượng Triều Hoa tỉnh táo lại được phần nào, dụi dụi mặt vào sâu giữa cổ Long Liễm Thần thì thảo hời, “Chồng nào?”

“Ta biết nàng đã lập gia đình.” Long Liễm Thần không muốn phá hủy bầu không khí tốt đẹp này, nhưng nếu bây giờ không nói rõ, sau này nàng có hối hận sẽ không kịp nữa. Hắn không mong muốn vì chuyện này mà nàng phải gánh lấy phiền phức.

Phượng Triều Hoa chau mày, nhỏ giọng cầu nhàu, “Chàng thật muốn thảo luận với ta về ‘người đó’ vào lúc này ư?” Dứt lời, nàng hơi dịch người ra để đổi lại tư thế ngồi khác cho thoải mái hơn, nhưng không ngờ lại đụng phải vậy gì đó cứng cứng.

Mặt Phượng Triều Hoa lập tức đỏ như gấc chín, hơi thở cũng gấp gấp dồn dập hơn.

“Ta không mong muốn sau này nàng sẽ hối tiếc, lúc ấy không kịp nữa đâu.” Trong giọng nói khàn khàn của Long Liễm Thần giấu được sự khó chịu đang kiềm nén, bởi vì vừa rồi nàng đã vô tình tưới thêm dầu lên ngọn lửa vốn đang cháy hừng hực của hắn.

Phượng Triều Hoa chỉ thoáng do dự nhưng sau đó nàng quyết định vứt bỏ những chuyện khác ra sau đầu. Cánh tay đang chèo qua cổ Long Liễm Thần hơi dùng chút sức để cơ thể cả hai được kề sát vào nhau hơn.

Long Liễm Thần cho rằng, trước hoàn cảnh này mà hắn còn có thể nhịn được thì mình chẳng phải đàn ông nữa rồi. Tia lý trí duy nhất còn sót lại cũng tan thành mây khói chỉ trong phút chốc. Trở người áp lên cơ thể Phượng Triều Hoa, tuy không thành thạo nhưng rất dịu dàng cởi vạt áo của nàng ra, màn dạo đầu qua đi sau đó chuyện gì đến rồi cũng đến, cuối cùng gầm nhẹ một tiếng tiến quân thần tốc dẫn dắt nàng đến cõi thần tiên mà cả hai chưa bao giờ được biết tới.

Sự mê mẩn của cơn ái tình lần lượt đánh tới khiến cho cả hai càng thêm khăng khít, cho đến khi hợp cùng một thể và sức cùng lực kiệt....

Giờ khắc này, Phượng Triều Hoa mới nhận ra sự gắn kết vợ chồng giữa hai người lại hòa hợp đến thế, như cá gặp nước. Thì ra mối lương duyên này cũng không phải trời xanh trêu cợt nàng.

Phượng Triều Hoa nằm tựa vào lòng Long Liễm Thần, nghịch nghịch ngón tay vẽ loạn lên ngực trái Long Liễm Thần nhẹ giọng hỏi, “Chàng sẽ luôn luôn đặt ta ở chỗ này chứ?”

Long Liễm Thần cười khê, bắt lấy ngón tay không an phận kia nói, “Cần ta dùng hành động chứng minh với nàng không?”

Phượng Triều Hoa hơi ngượng đỏ mặt nhưng không muốn Long Liễm Thần đắc ý, đành phải che giấu sự xấu hổ bằng cách cúi đầu vùi vào ngực Long Liễm Thần sau đó mới lấy lại được nhiên nhướng mắt lên nhìn y nói, “Ta không ngại chàng dùng cách gì để trả lời. Nhưng hiện giờ không phải lúc.” Dứt lời cười khê rồi tránh khỏi vòng tay của Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần bắt lại eo nàng cười nói, “Vậy khi nào mới là thời điểm thích hợp hả?”

“Tóm lại là không phải bây giờ.” Phượng Triều Hoa duỗi tay lấy chiếc áo ngoài để khoác lên người.

“Tại sao?”

“Ta có việc phải về Kinh Thành gấp.”

Long Liễm Thần nghe vậy mới sực nhớ ra hiện cả hai đang ở hoàn cảnh nào, không khỏi buồn bực nhíu mày nói: “Là ta đã khinh suất.” Lơ là tham hoan ở ngay địa bàn của địch, xem ra mình rất có tiềm chất làm hôn quân.

Sự áy náy tự trách của Long Liễm Thần lại khiến cho Phượng Triều Hoa càng thêm xấu hổ, bởi vì trên thực tế là nàng đã quyến rũ y, nhưng ai quyến rũ ai trước thì có sao đâu chứ? Quan trọng là, cuối cùng nàng và y cũng có với nhau một kỷ niệm đẹp trước khi cả hai trở thành kẻ thù xa lạ.

Sau khi Phượng Triều Hoa mặc y phục tử tế, lại biến trở về một Phượng thất thiếu với tác phong nhanh nhẹn.

Mà Long Liễm Thần thì lại ngồi im bất động sững sờ nhìn chăm chăm vào vết đỏ trên giường.

Phượng Triều Hoa thấy lạ cũng quay đầu nhìn sang, trong lòng thầm hô ‘tiêu rồi’. Không cho nàng có cơ hội viện cớ, Long Liễm Thần đã đưa ra vấn đề trước.

“Nàng....Vẫn còn con gái sao?” Long Liễm Thần bị chuyện này làm cho giật mình, không phải nàng ấy đã lập gia đình rồi sao?

“Chuyện này...chuyện này....” Phượng Triều Hoa ngượng ngùng không biết phải giải thích thế nào. Dưới tình thế cấp bách, không suy nghĩ nhiều nói: “Ta vừa được gả vào nhà chồng thì đã thành quả phụ.”

Long Liễm Thần rất muốn cười to, nhưng nghĩ lại không nên lố lăng như thế được, bèn vờ nhăn mặt để che giấu sự vui sướng trong lòng, lặp lại hai chữ “Quả phụ?” Gần đây có phải mình gặp may hay không nhỉ?

Trong nháy mắt Phượng Triều Hoa đã khôi phục lại thần thái tự nhiên, vô cùng bình tĩnh nhìn Long Liễm Thần gật đầu khẳng định, nhưng lòng thì thầm nghĩ: Ta vừa gả cho chàng thì đã phòng đơn chiếc bóng, vậy cũng là quả phụ rồi còn gì?”

Phượng Triều Hoa nghĩ đến đây, nhất thời cảm thấy mình thật sự quá thông minh, thuận miệng nói bừa mà cũng có thể nó ra được cái lý do đúng lý hợp tình như vậy, không khỏi có mấy phần hài lòng, khoe miệng tương đối phối hợp nhếch lên một đường cong.

Long Liễm Thần nghe thế dở khóc dở cười nói, “Dường như nàng rất thích mình trở thành quả phụ.”

Phượng Triều Hoa lập tức biến mất sự vui vẻ tự nhiên thoải mái, hung hăng trừng mắt nhìn Long Liễm Thần. Cái trừng mắt này mang theo một chút nùng nịu mà chính bản thân nàng cũng chưa phát hiện ra.

Nhưng Long Liễm Thần thì lại không bỏ qua vẻ mặt này, tâm tình nhất thời rất tốt, cười cho đến tận lúc mặc y phục tử tế rồi mà vẫn chưa ngưng.

Hai người đều đã chỉnh trang xong, liếc mắt nhìn nhau, mỗi người một bên, đập tung cửa phòng ra.

Đúng lúc này, Vân Tiêu Dao vội vã chạy tới gần đưa cho Phượng Triều Hoa một phong thư nói: “Nếu như đọc xong lá thư này mà muội vẫn kiên quyết đến với hắn thì ta sẽ không nói hai lời, lập tức tiễn các người rời đi.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy bắt đầu lo lắng, dùng dư quang dò xét Long Liễm Thần rồi mở thư ra. Khi năm chữ to ‘ba ngày sau xử trảm’ đột nhiên đập vào mắt thì tâm tình nàng lập tức sụp đổ, chậm rãi rút bàn tay trừ trong tay Long Liễm Thần ra.

Long Liễm Thần đưa tay muốn bắt lại nhưng nàng đã tránh đi.

“Phượng thất.” Long Liễm Thần khẽ gọi, biết rõ nàng không nhìn mình nhưng vẫn cố ý ngưng mắt nhìn nàng, sử dụng ánh mắt nói cho nàng biết không nên làm như vậy.

Phượng Triều Hoa không đáp lại tiếng nào. Theo tin Tô Tứ để lại thì chỗ cuối thư đề ‘Thiên triều năm thứ hai mươi lăm, ngày mừng hai tháng mười một’.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Phượng Triều Hoa đột nhiên nhìn về phía Vân Tiêu Dao, đáy mắt có khủng hoảng và tức giận nói không ra.

“Buổi trưa ngày mai là kỳ hạn chót”. Vân Tiêu Dao dứt lời liền dời mắt sang chỗ khác tránh đi tầm mắt của Phượng Triều Hoa, bởi vì sự đau đớn nơi đáy mắt nàng sẽ khiến hắn sinh ra cảm giác tội lỗi.

“Ngày mai....Ngày mai....” Phượng Triều Hoa như người mất hồn, vừa lắc đầu vừa lặp lại đánh rơi cả bức thư trên tay xuống.

Long Liễm Thần nhanh chóng nhặt bức thư kia lên, đầu tiên làm hắn chú ý không phải là thời gian Phượng Liễm bị chém đầu, mà là câu ‘Phượng gia đã bị tịch biên gia sản, cha muội cũng đã bị giam vào thiên lao’.

“Nàng là Phượng Triều Hoa!” Long Liễm Thần trấn kinh, rõ ràng nên vui mừng nhưng sao lại không cười nổi.

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, tóm lấy Vân Tiêu Dao rống lên, “Đưa ta rời khỏi đây.”

“Ta đã sai người dựng một cây cầu bắc qua sông. Ngựa của muội đang ở bên ngoài, bây giờ đi ngay vẫn còn kịp.” Vân Tiêu Dao nói.

Vân Tiêu Dao lời vừa dứt lời, Phượng Triều Hoa cũng biến mất.

Long Liễm Thần còn chưa phục hồi tinh thần đã thấy nàng rời đi, nên vội vàng chạy đuổi theo nhưng bị Vân Tiêu Dao cản lại.

“Người còn có mặt mũi đi theo muội ấy sao?” Vân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

Long Liễm Thần nhướng mắt, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo và sát khí, đẩy cánh tay của kẻ cản đường trước mắt ra, lạnh giọng cảnh cáo, “Nếu người của Phượng phủ gặp chuyện không may, ta nhất định sẽ chỉ huy quân đội xuôi nam, đập bằng từng cứ điểm của huynh.” Dứt lời cũng nhanh chóng chạy đi.

Long Liễm Thần vừa mới ra khỏi cửa cung, nhìn thấy hắc mã của hắn chạy tới thì vui mừng thở dài. Chắc là cùng ngựa của nàng chạy đến đi. Xem ra ông trời cũng không gây ỉn nhiều khó khăn lắm.

Long Liễm Thần cười khở. Hắn phi thân nhảy lên ngựa, vung roi lập tức đuổi theo Phượng Triều Hoa. Nàng buông tay, đủ để chứng minh Phượng phủ quan trọng với nàng đến mức nào. Hắn có dự cảm, một khi Phượng phủ gặp chuyện không may thì giữa họ thật sự sẽ không còn hy vọng gì nữa.

83. Q.2 - Chương 84: Đau Lòng Khôn Nguôi

Long Liễm Thần cưỡi ngựa không nghĩ đuổi đến Kinh Thành nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ tung tích nào của Phượng Triều Hoa, trong lòng vừa vui vừa buồn. Vui là vì nàng có thể đã tới Kinh Thành, mà buồn là vì nàng vẫn không muốn để hắn ở bên nàng đối mặt với mọi chuyện, kiên quyết tạo khoảng cách giữa hai người. Hắn biết nàng ở đâu, nhưng không tài nào đến gần được.

Long Liễm Thần ngược mắt nhìn sắc trời, cách giờ Ngọ canh ba chỉ còn khoảng nửa khắc nữa. Xem ra đành phải tới thẳng pháp trường cứu người thôi.

Long Liễm Thần nghĩ đến đây liền vung roi lên, quay đầu ngựa chạy tới pháp trường thành tây.

Khi Long Liễm Thần tới thành tây thì xa xa đã có thể thấy pháp trường đang rất hỗn loạn. Đường như có người đang cướp pháp trường.

Tim Long Liễm Thần đột nhiên đập loạn, vung roi thật mạnh thúc ngựa tăng tốc, nhìn chằm chằm bóng dáng càng ngày càng rõ phía trước, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Long Liễm Thần càng ngày càng đến gần pháp trường, tình hình phía trước cũng càng ngày càng hỗn loạn. Trong lúc cấp bách, hắn cũng không quan tâm xem người khác có nghe được hay không, dùng hơi sức lớn nhất của mình hét lớn một tiếng, “Dừng tay!”

Đáng tiếc, phía trước dường như không ai nghe được tiếng hét của hắn cả. Họ vẫn đánh hừng hực khí thế.

Đúng lúc này, thời gian đã đến, quan giám trăm bất chấp tất cả, ném lệnh bài xuống, hô: “Chém!”

Vừa dứt lời, toàn trường lặng ngắt, chỉ còn tiếng giao chiến của đám người Phượng Triều Hoa với Cẩm y vệ và Ngự Lâm quân.

Lúc đó, bởi vì Phượng Triều Hoa bị Cẩm y vệ cản trở, không thể thoát thân đi cứu phụ thân dưới lưỡi đao, chỉ có thể hét to một tiếng, “Không!”

Trong khoảnh khắc, ngay cả tiếng đánh nhau cũng biến mất, chỉ còn lại một tiếng ‘Không’ gần như điên dại, bị thống đến thấu xương vang vọng cả pháp trường.

Tô Tứ, Ngạn Ngũ, Thác Bạt Lục cũng giống Phượng Triều Hoa không thoát thân được, hơn nữa còn cách đài hành quyết rất xa, dù bất chấp xông lên cứu người cũng không kịp nữa rồi. Họ chỉ có thể nhắm mắt lại, chờ bị kịch xảy ra.

Mà đúng lúc này, Long Liễm Thần lại quát to một tiếng, “Dừng tay” Đồng thời bay về phía đài hành quyết.

Quan giám trảm thấy thế, vội vàng đứng lên giơ tay hét lớn “Dừng lại!”

Nhưng tay đao phủ dường như đã không ngừng được nữa, đao vẫn đang chém xuống, Phượng Liễm sắp đầu rơi máu chảy.

Trong lòng mọi người căng thẳng, cứu không kịp rồi!

Lòng Long Liễm Thần cũng nóng như lửa đốt, rút trường kiếm ra mạnh mẽ đâm về phía trước, cố gắng chặn đao lại.

Cùng lúc đó, Thanh Phong Phổ cách đài hành quyết gần nhất, kẻ địch quanh người cũng nhiều nhất không để ý đến an nguy của mình, dứt khoát phi thân lên, dùng vũ khí duy nhất trên tay cùng Long Liễm Thần chặn thanh đao đang chém xuống ở giữa không trung, sau đó dùng lực đánh bay thanh đao đi, lập tức trở tay, chặt phẳng tay của đao phủ.

Long Liễm Thần thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm. May là không tới trễ.

Đang lúc tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, một thanh kiếm sắc bay về phía lưng Thanh Phong Phổ.

“Cẩn thận!” Long Liễm Thần lạnh tay lạnh mắt, vung kiếm ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Thanh kiếm kia đâm xuyên qua người Thanh Phong Phổ, đâm trúng tim từ sau lưng.

“Tam ca!” Tô Tứ, Ngạn Ngũ, Thác Bạt Lục từ những hướng khác nhau vội vàng chạy tới.

Tô Tứ run rẩy điểm các huyệt đạo của Thanh Phong Phổ nhưng không hề có tác dụng, máu vẫn không ngừng chảy ra, “Làm thế nào, làm thế nào bây giờ? Ai nói cho ta biết nên làm cái gì bây giờ?”

Thác Bạt Lục tinh thông y thuật cũng luống cuống tay chân, sốt ruột tới mức rơi nước mắt. Nước mắt của hắn pha loãng máu Thanh Phong Phổ, nhưng không thể pha loãng được bị thống nồng đượm trong lòng.

Phượng Triều Hoa như mất hồn nhìn chằm chằm Thanh Phong Phổ, từ từ bước đến gần, không tin đây là sự thực.

Thanh Phong Phổ miễn cưỡng mở mắt ra nhìn Phượng Triều Hoa, giật giật ngón tay.

“Tiểu thất nhanh lên một chút, tam ca có lời muốn nói.” Ngạn Ngũ nói.

Phượng Triều Hoa như thể không nghe thấy hắn nói cái gì, vẫn chậm rãi lê bước, kinh ngạc nhìn Thanh Phong Phổ, nước mắt lăn chã rơi nhưng trên mặt lại không nhìn ra một chút đau thương nào.

“Phượng thất. . .” Long Liễm Thần đau lòng nhìn nàng, mấy lần muốn nói lại thôi, vì hắn không biết nên nói cái gì cho phải. Suy cho cùng, đầu sỏ gây nên tấn bi kịch này chính là phụ hoàng. Hắn có tư cách gì mà nói chuyện ở đây chứ?

Một hồi lâu sau, Phượng Triều Hoa ngồi xuống bên cạnh Thanh Phong Phổ, nắm lấy bàn tay càng ngày càng lạnh của hắn, đắp máy bờ môi. Nàng run rẩy hồi lâu mới nhắm mắt lại, khổ sở khẽ gọi, “Tam ca.”

“Thất muội.” Thanh Phong Phổ muốn nắm lại tay nàng, nhưng hắn đã không còn sức nữa rồi. Hắn cong khóe môi, mỉm cười thê lương, nói: “Trước khi ta đi có mọi người ở bên cạnh như thế này là ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

Phượng Triều Hoa lệ tuôn như suối, liên tục lắc đầu, khóc không thành tiếng.

“Đừng khóc, ta thích nhìn muội cười.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhưng còn khó coi hơn khóc.

Thanh Phong Phổ thấy thế, cười nói: “Muội xem, như vậy đẹp hơn nhiều. Về sau phải cười thật nhiều, con gái phải cười lên mới đẹp.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, “Đừng nói nữa, để lục ca cầm máu cho huynh.”

“Vô dụng thôi Thất muội, muội hãy để cho ta nói hết. Bây giờ không nói, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Thanh Phong Phổ nhìn về phía Long Liễm Thần, nói: “Thái tử, ta giao muội ấy lại cho người.”

Long Liễm Thần nặng nề gật đầu, ngồi xổm xuống, nói: “Ta dùng tính mạng của ta thề, kiếp này sẽ cho nàng hạnh phúc.”

Thanh Phong Phổ nghe vậy thì yên tâm, nhìn sang, nói với Phượng Triều Hoa, “Thất muội, hãy hứa với ta, muội sẽ không báo thù nữa.”

Phượng Triều Hoa cúi đầu, im lặng không nói.

“Thất muội.” Giọng Thanh Phong Phổ yếu ớt mang theo cầu khẩn.

Phượng Triều Hoa nhỏ giọng nói, “Thật xin lỗi tam ca, muội không thể hứa với huynh được.”

“Thất muội, đừng tự ép mình vào đường cùng... Khụ....khụ. ..”

“Tam ca!” Phượng Triều Hoa nhìn Thanh Phong Phổ đang hấp hối, cực kỳ bi thương. Nàng nắm thật chặt tay hắn, nước mắt càng chảy càng nhiều, không ngừng lắc đầu, “Đầu tiên là Nhị ca, tiếp theo là Phượng gia, bây giờ lại là huynh, vậy người tiếp theo sẽ là ai? Tam ca, không phải là muội muốn ép mình vào đường cùng, mà là ông ta muốn đuổi tận giết tuyệt muội, hiện giờ muội đã không thể rút lui được nữa rồi!”

“Thất muội”, Thanh Phong Phổ cố gắng mở mắt ra nhìn Phượng Triều Hoa, “Đừng báo thù! Nếu không.....ta chết cũng không nhắm mắt” Dứt lời, khí tuyệt.

“Tam ca!” Sau khi Phượng Triều Hoa điên cuồng hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, hai mắt trống rỗng, hơi giật mình nhìn chằm chằm Thanh Phong Phổ mấy giây rồi bỗng xoay người lên ngựa, phóng ngựa phi nước đại, chỉ để lại ọi người một bóng lưng càng lúc càng xa.

Con ngựa bị Phượng Triều Hoa không ngừng vung roi ra sức chạy như điên hí không ngừng, vang dội cả trăm dặm xung quanh, như thể đang thay thế chủ nhân thổ lộ nỗi đau thấu tim gan.

“Phượng thất!” Long Liễm Thần hét to một tiếng, phản ứng đầu tiên là muốn nhảy lên lưng ngựa đuổi theo nàng, nhưng hắn không thể, người nhà của nàng đang cần hắn.

Long Liễm Thần giương mắt nhìn bóng lưng tiêu điều kia, đáy lòng đau đớn không nói nên lời. Hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, xoay người, tầm mắt lướt qua khuôn mặt của quan giám trăm, chợt trở nên lạnh lẽo.

Phịch một tiếng, quan giám trăm bị ánh mắt lạnh lẽo này làm cho sợ hãi, hai chân mềm nhũn quỵ sụp xuống, liên tục không ngừng cúi đầu kêu, “Vi thần tham kiến thái tử gia.”

Tầm mắt Long Liễm Thần chỉ thoáng dừng trên mặt quan giám trăm mấy giây, ngay sau đó chuyển sang Phượng Liêm. Trời đông giá rét trong nháy mắt hóa thành mùa xuân ấm áp, vội tiến lên, đưa tay đỡ Phượng Liêm dậy, xin lỗi, “Tiểu tể tới chậm, đã khiến ngài hoảng sợ rồi.”

Phượng Liêm đứng dậy, đứng còn chưa vững đã hất tay Long Liễm Thần ra, lạnh lùng nói, “Thảo dân không nhận nổi.”

Ngạn Ngũ tiến lên đỡ Phượng Liêm, đôi mắt ửng đỏ, cúi đầu khê gọi, “Phượng bá phụ.”

Phượng Liêm mím môi, nặng nề gật đầu, bởi vì trong mắt đã ngấn nước, chỉ sợ chớp một cái sẽ lập tức trào ra.

Phượng Liêm được Ngạn Ngũ đỡ rời đi, khi đi tới bên cạnh Thanh Phong Phổ, nhìn hắn chết không nhắm mắt nhưng khuôn mặt lại vô cùng an tường, ông không kim được nước mắt, quỵ sụp xuống, tay bắt lấy vai

hắn, tựa đầu lên. Ông không ngừng lắc đầu, mặc dù không có tiếng khóc, nhưng hai vai khẽ run đã nói lên tất cả, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống những phiến đá cẩm thạch trên đất vô cùng vang dội.

Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục thấy thế cũng đều âm thầm gạt lệ.

Bỗng dưng, Tô Tứ lấy tay vuốt mắt cho Thanh Phong Phổ sau đó lạnh lùng nói, “Tiểu Ngũ, Tiểu Lục đỡ Phượng bá phụ dậy, chúng ta đi!”

Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục dùng tay lau khô khóe mắt, mỗi người nhắc một cánh tay của Phượng Liêm, nói: “Phượng bá phụ, chúng ta đi thôi.”

Phượng Liêm đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, trong mắt chứa đầy là bi thương, trong phút chốc như thể già thêm mười tuổi.

“Phượng bá phụ đi thôi, đừng nhìn nữa ạ.” Ngạn Ngũ nhỏ giọng khuyên nhủ.

Phượng Liêm nhìn chằm chằm mái ngói kim bích huy hoàng một hồi lâu mới quay đầu lại, để mặc cho Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục đi.

“Phượng tướng.” Long Liễm Thần lên tiếng muốn giữ người, nhưng không biết nên dùng lý do gì để giữ ông lại. Chuyện đã tới nước này thì bất kỳ lý do gì cũng không còn sức thuyết phục nữa.

“Hôm nay Phượng mẫu chỉ còn là một thường dân, thái tử không cần gọi như vậy.” Giờ khắc này, giọng nói của Phượng Liêm có vẻ cực kỳ già nua.

“Nếu ngài thật sự vô tội, ta nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình để trả lại sự trong sạch cho ngài.” Long Liễm Thần nói.

“Không cần, trong sạch hay không đã không còn quan trọng nữa. Chỉ mong hoàng thượng niệm tình xưa, nể tình thảo dân hai mươi năm qua đã hết lòng lo lắng vì thiên triều, trung thành và tận tâm với hoàng thượng, đừng gây khó dễ cho con gái của thảo dân là tốt lắm rồi.” Khi Phượng Liêm nhắc tới con gái, nước mắt lại lăn tăn rơi, những đứa bé này đều là con của ông! Là do ông đã làm liên lụy tới bọn chúng.

Long Liễm Thần im lặng, vào giờ phút này có nói gì đi chăng nữa cũng đều có vẻ già mòm cãi láo, vô cùng cứng nhắc.

Lúc này, Tô Tứ một tay bế ngang thi thể Thanh Phong Phổ lên, lê bước chân nặng trĩu đuổi theo đám người Ngạn Ngũ. Nhưng vừa mới đi tới đài hành hình hắn liền ngừng lại, đôi môi hé mở, giọng điệu vô cùng bình tĩnh lại vang vọng, “Thù này không báo, Tô Tứ ta thề không làm người!” Dứt lời, nhảy xuống đài hành quyết, sải bước rời đi.

Long Liễm Thần nhìn bóng lưng càng ngày càng mờ của bọn họ, thật lâu cũng không hoàn hồn. Hắn khẽ thì thầm, “Phụ hoàng, vì sao người phải làm như thế? Rốt cuộc là vì cái gì mà khiến người lại phẫn quyết lạnh lùng với một lương tướng như vậy? Người đầu tiên bị hành quyết ngay lập tức từ khi Thiên Triều khai quốc tới nay lại chính là Thừa tướng của người, nhạc phụ của nhi thần.”

84. Q.2 - Chương 85

“Thái tử gia...” Quan giám trăm run rẩy nói, “Phượng Liêm là trọng phạm của triều đình. . .”

Long Liễm Thần không để ý đến ông ta mà hướng mắt nhìn về phía Cẩm y vệ và Ngự Lâm quân đang quỳ dưới đất, lạnh lùng nói, “Một kiếm khi này là do ai đâm?”

Phía dưới hoàn toàn yên lặng, không ai dám ngẩng đầu lên.

“Không chịu nói đúng không? Được lắm, vậy bản điện sẽ lập tức xử tội tất cả các người!”

“Là ty chức.” Cẩm y vệ quỳ gối ngay đầu tiên lên tiếng.

“Người có biết tội của mình không?”

“Ty chức không biết.”

Sắc mặt Long Liễm Thần trầm, nói: “Người không nghe thấy bản điện nói với các người dừng tay sao?”

“Hoàng mệnh khó cãi, thứ cho ty chức không thể tuân mệnh.”

“Hoàng mệnh nào?”

“Hoàng thượng có lệnh, bất kỳ kẻ nào gây trở ngại cho việc hành hình, thì cứ giết không cần hỏi!”

Long Liễm Thần nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói, “Vậy, có phải người muốn làm theo hoàng mệnh, giết luôn cả bản điện hạ không?”

“Ty chức không dám.”

Long Liễm Thần ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói, “Từ giờ trở đi, không có lệnh của bản điện hạ, không cho phép bất kỳ kẻ nào đuổi theo Phượng Liêm.”

“Tuân mệnh!”

***

Ngự Thư Phòng.

Hoàng thượng đột nhiên vỗ long án, giận tím mặt, nói “Chưa có sự đồng ý của trẫm mà con lại dám thả Phượng Liêm đi, trong mắt con còn vị hoàng đế là trẫm nữa hay không?”

“Phụ hoàng bớt giận.” Long Liễm Thần lạnh lùng nói.

Thái độ lạnh nhạt của Long Liễm Thần như đổ thêm dầu vào lửa, khiến hoàng thượng vốn đang nổi giận càng thêm phần nộ, “Phụ hoàng ư? Người còn biết đến phụ hoàng này à? Trẫm lại tưởng người đã sớm quên trẫm vẫn còn sống cơ đấy!”

Long Liễm Thần không hề thay đổi sắc mặt, giọng nói lạnh như băng: “Phụ hoàng nói quá lời.”

Hoàng thượng ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói: “Trẫm phạt người quay mặt vào tường một tháng, không có lệnh của trẫm thì không được phép rời khỏi Đông cung nửa bước!”

Lúc này, Đức phi xưa nay ít khi xuất hiện tại Ngự Thư Phòng lại đột nhiên vội vã từ ngoài cửa đi vào, lên tiếng khuyên nhủ, “Hoàng thượng bớt giận. Thái tử tuổi trẻ khí thịnh, ngài đừng chấp nhặt với y. Túc giận sẽ không tốt cho thân thể.” Nói xong, liền tiến lên vuốt ngực cho hoàng thượng.

“Ai. . . ai cho phép nàng. . .” Nhưng hoàng thượng lại bất ngờ đổi tức giận thành vui trong nháy mắt, “Ái phi nói rất đúng.”

Long Liễm Thần thấy thế, nhíu mày, lạnh nhạt liếc Đức phi một cái, nhưng chỉ thấy ánh mắt bà chuyên chú, dịu dàng vuốt ngực cho phụ hoàng, khiến cho người ta không nhìn ra chút đầu mối nào.

“Hoàng thượng, ngài hãy để thái tử lập công chuộc tội, đi bắt đám người Phượng Liêm về.” Đức phi nói.

Long Liễm Thần nghe vậy thì nghi ngờ trong lòng càng lớn. Tại sao bà ta không dành cái này ‘cơ hội lập công’ này cho nhị ca? Chuyện này quá không bình thường.

Đang lúc Long Liễm Thần trầm tư thì Hoàng hậu cũng đến, lại bị cử chỉ thân mật của Hoàng thượng và Đức phi làm cho tức đến xanh mặt.

“Mẫu hậu” “Long Liễm Thần lo lắng gọi.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, nhin cơn giận và ghen tức trong lòng xuống, trên mặt vẫn duy trì vẻ hòa nhã, vờ như không có chuyện gì, hờ hững nói, “Đức phi cũng ở đây à?”

Đức phi dịu dàng, khom người hành lễ: “Tham kiến Hoàng hậu.”

“Ừ.” Hoàng hậu lạnh nhạt đáp một tiếng, sau đó nói với Hoàng thượng, “Thần thiếp vừa mới nghe nói ngài muốn trẫm Phượng tướng.”

Vừa mới nghe nói? Long Liễm Thần giật mình. Hắn đột nhiên cảm thấy đại sự không ổn. Tin tức đã được truyền ra ba ngày trước, mà giờ mẫu hậu mới biết. Chuyện này quả thực không bình thường. Rốt cuộc trong khoảng thời gian hắn không ở trong cung, nơi đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hoàng thượng nói: “Phản đồ của quốc gia, không xứng đáng được gọi là ‘tướng’.”

Hoàng hậu nhú mày, “Xưa nay thừa tướng luôn trung thành với thiên triều, sao lại là phản đồ được?”

Hoàng thượng không trả lời thẳng, mà chỉ lạnh lùng nói, “Người đầu, đưa Hoàng hậu trở về Hoàng Lăng tiếp tục nghỉ ngơi.”

“Ngài. . .” Hoàng hậu không dám tin.

Long Liễm Thần cũng kinh ngạc không kém. Hắn không vui hỏi, “Người làm như vậy khác gì đầy mẫu hậu vào lãnh cung chứ?”

Hoàng thượng lạnh lùng liếc Long Liễm Thần một cái, nói: “Trẫm lệnh cho con lập tức lên đường, truy kích, tiêu diệt Phụng Liêm và những kẻ có liên can. Sống phải thấy người chết phải thấy xác, nếu không thì đừng hòng cung nữa!” Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Long Liễm Thần quỳ tạ, “Nhi thần lĩnh chỉ.” Dứt lời, đứng dậy, đỡ Hoàng hậu rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Hai người nhanh chóng đi đến Hoàng Lăng Tây Sơn.

“Mẫu hậu, vì sao người lại phải tới nơi này?”

Hoàng hậu uống một hớp trà cho nguôi giận, sau đó mới kể lại chuyện bà giúp Phụng Triều Hoa rời cung, cuối cùng lại nói, “Chẳng biết tại sao, Thái tử phi mới vừa đi Hoàng thượng liền phát hiện ra chuyện này, ông ấy rất tức giận, cho nên..... liền đi đến chỗ Đức phi.”

“Cho nên trong cơn tức giận phụ hoàng đã đưa người đến Hoàng Lăng?” Long Liễm Thần nói.

Hoàng hậu gật đầu, giọng nói mang theo đau thương, “Từ sau khi phụ hoàng con biết ta gạt ông ấy thả Triều Hoa đi, vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, không chịu gặp ta nữa. Hơn thế, có chuyện gì cũng đều thương lượng với Đức phi. Ta không muốn nghe mấy lời nói bóng nói gió trong cung cho nên mới chuyển tới đây.”

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, suy nghĩ một chút lại hỏi “Vậy người có biết vì sao phụ hoàng đột nhiên lại định tội Phụng Liêm không ạ?”

“Nghe nói là bởi vì ông ta và Nam Lăng vương hợp mưu tạo phản. Nhưng ta không tin những lời này, Phụng Liêm trung thành với thiên triều có trời đất và nhật nguyệt chứng giám, ông ấy sẽ không tạo phản đâu.” Hoàng hậu nói.

Long Liễm Thần lại nói, “Nhưng nhi thần lại có một vài chứng cứ gây bất lợi cho ông ấy.”

“Chúng có gì.”

Long Liễm Thần lấy cây trầm ngọc ra, nói: “Đây là trầm ngọc của thái tử phi, nhưng ở Trường Phong nhi thần phát hiện ra nó cũng là tín vật của phản tặc.”

Hoàng hậu nhìn thấy cây trầm ngọc kia liền kinh hãi trợn tròn mắt, không dám tin nói, “Nó ở trong thái tử phi!”

“Người biết cây trầm ngọc này ạ?”

Hoàng hậu nặng nề gật đầu, nói, “Năm đó, gây dựng thiên hạ này ngoài phụ hoàng con còn có sáu vị tướng quân khác, cũng là những huynh đệ vào sinh ra tử với phụ hoàng con. Bởi vì phụ hoàng con thân thiết với bọn họ, nên ta cũng có qua lại với thê tử của họ. Cây trầm ngọc này chính là tín vật mà bảy người chúng ta nhất thời hứng thú tìm thợ làm ngọc chế tạo. Lúc ấy chúng ta còn nói đùa rằng sau này phải truyền trầm ngọc lại làm bảo vật gia truyền cho trưởng tử hoặc trưởng nữ, về sau coi nó như tín vật đính hôn. Vậy nên trầm ngọc của ta đã giao cho đại ca con rồi.”

Nói đến đây, Hoàng hậu nở nụ cười đã lâu không thấy, nhưng cũng xen lẫn một chút đau thương, “Buồn cười chính là ngoại trừ Lãnh muội muội sinh được con gái ra thì những người khác đều sinh con trai hết. Lúc ấy chúng ta còn trêu đùa nói để tiểu nha đầu ấy lấy tất cả con trai chúng ta.”

“Sau đó thì sao ạ?”

“Về sau, con gái của Lãnh gia gả cho Cát gia. Sau nữa, Vân đại nhân vì bảo vệ dân chúng Nam Lăng mà mang theo mấy người cùng phụ hoàng con tạo phản.”

“Vân đại nhân, là Quận Vương Nam Lăng đương thời, Vân Mãng sao?” Trong lòng Long Liễm Thần đã đoán ra vài phần.

Hoàng hậu gật đầu, “Vân đại nhân đã chết trận trên chiến trường, mà sáu vị tướng quân còn lại..... cũng chỉ còn một người sống sót.”

“Đều chết trận trên chiến trường sao? Hay còn có nội tình khác?”

Hoàng hậu chau mày, “Ý con là gì?”

Long Liễm Thần im lặng hồi lâu, sau đó mới nói: “Nhi thần nghe nói bọn họ không phải chết trận, mà là do phụ hoàng đã xuống tay.”

“Quả thực là lời nói vô căn cứ.” Hoàng hậu không vui nói.

Long Liễm Thần thấy thế, sắc mặt trầm xuống, hỏi, “Trận Sử - Vân tranh giành năm đó, người có biết không ạ?”

“Sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?” Hoàng hậu có vẻ hơi hốt hoảng.

“Quả nhiên người biết!” Long Liễm Thần nói, “Vây rối cuộc đoạn lịch sử này là sao? Thật sự phụ hoàng đã giết hại Vân Mãng ư?”

“Nói vậy, phụ hoàng con không giết Vân đại nhân!” Hoàng hậu phản bác ngay lập tức.

Vậy cái chết của Vân Mãng là thế nào ạ? Năm đó tại sao toàn quân lại bị giết ở bên ngoài Kinh Thành? Sử Vân tranh giành từ đâu mà ra?”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác khiến Hoàng hậu có chút không chống đỡ được. Bà trầm mặc một lúc lâu mới đáp, “Cái chết của Vân đại nhân đích xác là do phụ hoàng con sắp đặt, nhưng ông ấy không cố ý, sau khi ông ấy biết chân tướng cũng cố cứu vãn tình hình, nhưng đã quá muộn. Khi phụ hoàng con chạy được đến ngoài cửa thành thì cũng là lúc tất cả đã kết thúc.”

“Chân tướng gì ạ?”

“Chuyện này không quan trọng.” Hoàng hậu không muốn nói.

“Chuyện này rất quan trọng.” Long Liễm Thần trịnh trọng nhìn Hoàng hậu, nói ra từng câu từng chữ: “Nó có liên quan đến hạnh phúc cả đời của nhi thần.”

Hoàng hậu thấy thế liền mềm lòng, khổ sở mím môi một cái, sau đó nhẹ giọng nói: “Năm đó phụ hoàng con bị người khác lừa gạt nên mới xuống tay với Vân đại nhân như thế.”

“Người nào ạ?”

“Ai còn sống?” Hoàng hậu lạnh mặt nói.

“Nam Lăng vương.” Long Liễm Thần hiểu đại khái một chút, nhưng hắn vẫn không định dừng lại tại đây, “Nhi thần muốn biết tất cả những chuyện đã từng xảy ra.”

“Con. . .” Hoàng hậu bất đắc dĩ, thở dài nói, “Nam Lăng vương ở trước mặt phụ hoàng con thêu dệt thị phi, nói Vân đại nhân và ta có có gian tình.”

“Vậy....”

“Không có!” Hoàng hậu nói: “Giữa ta và Vân đại nhân rất trong sạch, sau khi phụ hoàng con biết chân tướng vốn định giáng tội Nam Lăng vương, nhưng sau lại tha cho ông ta.”

“Tại sao?”

Hoàng hậu thở dài, “Bởi vì không có ông ta, phụ hoàng con cũng sẽ không giết lầm Vân đại nhân, cũng sẽ không thể..... ngồi lên ngôi vị hoàng đế được.” Nếu không phải là như thế, một kẻ tiểu nhân như vậy sao có thể sống được đến ngày hôm nay.

Long Liễm Thần sắp xếp lại các đầu mối, sau đó mới nói: “Vấn đề cuối cùng: đại ca có phải là cốt nhục của phụ hoàng không ạ?”

“Ai dạy con vũ nhục mẫu hậu của mình như vậy, hả?” Hoàng hậu giận dữ.

“Mẫu hậu bớt giận.” Long Liễm Thần nói: “Nhi thần chỉ muốn biết rõ chân tướng, không hề có ý gì khác.”

“Đại ca con là do ta mang thai mười tháng sinh ra, đương nhiên là cốt nhục của phụ hoàng con rồi.” Giọng Hoàng hậu rất không vui.

“Đại ca vẫn chưa chết.”

Hoàng hậu ngẩn ra, ngay sau đó lại kinh hãi, “Con nói cái gì? Đại ca con còn sống? Nó vẫn còn sống ư?”

Long Liễm Thần gật đầu, “Đại ca không chết, con đã gặp huynh ấy.”

Hoàng hậu nghe vậy, vui mừng phát khóc, “Thật tốt quá! Ta muốn gặp nó, nó đang đâu? Có trở lại Kinh Thành cùng với con không?”

“Hiện tại huynh ấy bị Nam Lăng vương lừa gạt, cho rằng mình là con trai của Vân Mãng. Đang mưu tính tạo phản.” Long Liễm Thần nói một cách nặng nề.

“Hoang đường! Hết sức hoang đường!” Hoàng hậu tức giận, “Lại là Nam Lăng vương, lại là ông ta! Chắc không phải ông ta muốn nhìn thấy người trong toàn thiên hạ bị thảm thì ông ta mới vui vẻ hài lòng đấy chứ?”

“Người đừng nóng giận, nếu đại ca thật sự là cốt nhục của phụ hoàng thì chuyện kia sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Đại ca con đương nhiên là cốt nhục của phụ hoàng con. Nếu nói nhị ca con không phải thì còn có thể.”

“Người nói gì?” Long Liễm Thần bắt được điểm quan trọng trong lời nói của Hoàng hậu. Hắn nói: “Người nói nhị ca có thể không phải cốt nhục của phụ hoàng ư?”

“Đây chỉ là suy đoán của ta thôi.” Hoàng hậu nói: “Đức phi và Vân phu nhân là chị em ruột, vốn sau khi đến tuổi cập kê sẽ gả vào Vân gia cùng chung một chồng với tỷ tỷ, nhưng....” Hoàng hậu hít sâu một hơi, nói: “Nhưng, phụ hoàng con uống say, làm ra chuyện sai lầm, “

“Cho nên bà ta phải gả cho phụ hoàng, mà người cũng bởi vì phụ hoàng phản bội mà có khúc mắc trong lòng.” Long Liễm Thần nói.

Hoàng hậu gật đầu, “Sau đó bà ta mang thai, nhưng đứa bé chỉ ở trong bụng tám tháng đã ra đời. Nghe nói là sinh non, nhưng ta không tin.”

“Người nghi ngờ bà ta đã mang thai trước khi gả cho phụ hoàng?”

“Ta hoài nghi đứa bé kia là con của Vân đại nhân, nhưng sợ phụ hoàng con và Vân đại nhân bất hòa với nhau nên cũng chưa đi chứng thực. Về sau, phụ hoàng con lại ngộ sát Vân đại nhân, cho nên ta càng không thể nói chuyện kia ra. Nếu như nhị ca của con thật sự là cốt nhục của Vân đại nhân, thì lấy quyền chuộc tội đi!”

85. Q.2 - Chương 86

Long Liễm Thần nghe Hoàng hậu nói vậy, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng: người Nam Lăng Vương đang thực sự ủng hộ là Nhị ca, mà Đại ca chỉ là để ngụy trang mà thôi.

Long Liễm Thần nghĩ đến đây thì đột nhiên đứng dậy, nói: “Người hãy nghỉ ngơi sớm đi ạ, nhi thần xin được cáo lui trước.”

“Đi đi.” Hoàng hậu mỉm cười, mím môi, dường như che giấu điều gì đó.

Cung Chính Đức, tẩm cung của Đức phi.

Lần này đến gặp hoàng thượng thì sắc mặt của Long Liễm Thần đã tốt hơn rất nhiều, “Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện chưa rõ.”

Hoàng thượng nâng ly rượu Đức phi mới vừa hâm nóng lên, uống một hớp, sau đó nói, “Nàng đi xuống trước đi.” Đức phi cười quyến rũ, bàn tay mảnh khảnh khẽ đặt lên ngực hoàng thượng, khẽ vuốt ve như có như không, nũng nịu nói: “Nô tỳ không thể ở lại sao?”

Về mặt hoàng thượng bất ngờ thay đổi, thu lại sự nghiêm túc lúc trước, dịu dàng nói, “Tất nhiên là có thể.” Sau đó quay sang nói với Long Liễm Thần, “Có chuyện gì?”

Long Liễm Thần không để ý đến sự có mặt của Đức phi, chỉ thản nhiên hỏi, “Ngày giỗ của Đại ca con vào hai mươi lăm tháng mười hay là mười lăm tháng mười ạ?”

Xoảng ....Bình rượu trên tay Đức phi rơi xuống đất.

Long Liễm Thần thấy thế, đáy mắt thoáng hiện một tia lạnh lẽo, tuy nhiên mặt vẫn không thay đổi nhìn về phía bà ta. Đức phi cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Long Liễm Thần thì càng thêm hoảng hốt. Nhưng dù sao bà ta cũng là người đã từng trải qua bao trận sóng to gió lớn, nên trấn định lại rất nhanh, sau đó quay sang nói với hoàng thượng, “Nô tỳ nhất gan, vẫn nên tránh đi thì hơn.”

Hoàng thượng gật đầu, nói: “Người đâu, dìu Đức phi nường nường vào trong nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Hai cung nữ đến dìu Đức phi vào trong phòng.

Hoàng thượng đợi Đức phi rời đi, mới nói, “Con nói chuyện này làm gì?”

“Nhi thần phát hiện, ngày giỗ của Đại ca sớm hơn mười ngày so với ngày chúng ta biết. Nói cách khác, khi chúng ta biết được tin tức thì Đại ca đã bị sát hại mười ngày trước đó rồi. Vậy nên ‘Thái tử’ bình loạn năm đó là giả mạo.”

Hoàng thượng nghe vậy, nghiêm mặt lại, nói: “Có chứng cứ không?”

“Có nhân chứng ạ. Nhưng trước đó nhi thần và nàng đã bị chia cắt, mà muốn tìm được nàng thì phải mất chút thời gian.” Long Liễm Thần nói.

“Biết là do kẻ nào làm không?” Đáy mắt hoàng thượng xuất hiện một độc ác.

Long Liễm Thần nhìn hoàng thượng, lạnh nhạt nói, “Là Cẩm y vệ chỉ nhận hoàng mệnh ạ. Con nghe nói là ....phụng mệnh làm việc.”

“Nói vậy.” , Hoàng thượng tức giận nói, “Trẫm chưa già đến mức hồ đồ, sao có thể hạ chỉ giết chết con trai mình được!”

Long Liễm Thần nhìn về phía sau lưng hoàng thượng, nói: “Phụ hoàng, người xem ai đang đứng sau lưng người kìa.”

Hoàng thượng nghe vậy liền quay đầu lại. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Long Liễm Thần đã điểm huyệt đạo hoàng thượng. Lúc đó, hoàng thượng muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, nên rất không vui hỏi “Con muốn làm gì?”

Bỗng chốc, á huyệt của hoàng thượng cũng bị điểm.

Dưới cái nhìn căm tức của hoàng thượng, Long Liễm Thần tiến lại gần vạt áo ngực của ông ngửi ngửi. Trên y phục có mùi thơm.

Trong lòng Long Liễm Thần liền sáng tỏ. Hẳn là do mùi thơm này khiến phụ hoàng làm theo lệnh Đức phi.

Long Liễm Thần nhú mày suy nghĩ một chút, sau đó mới nói, “Sau nửa canh giờ nữa huyệt đạo trên người người sẽ tự động được hóa giải.” Dứt lời, liền rời khỏi cung Chính đức.

....

Trên con đường phố nhỏ lát đá, một chiếc xe ngựa đang chạy nước đại về phía trước, bánh xe vang lóc cộc không ngừng. Phu xe là một chàng trai trẻ tuổi có gương mặt chính trực, bên trong xe có hai thư sinh trẻ tuổi và một người đang ông già nua bộ dáng giống phú thương.

“Lão Tứ, cháu nói xem, Triều Hoa đã đi đâu rồi?” Người đàn ông già nua mở miệng nói.

“Bác đừng quá lo lắng. Khi tiểu thất bằng lòng gặp chúng ta thì sẽ tự tìm đến chúng ta thôi.” Một trong hai người thư sinh nói

Khi đang nói chuyện, xe ngựa bắt chợt đi chậm lại.

“Tứ ca, phía trước có một chiếc xe ngựa chặn đường đi của chúng ta.”

“Kẻ nào chán sống, dám cản đường!”

“Này. . .” Xe ngựa dừng lại, cách chiếc xe cản đường phía trước không quá hai thước.

Lúc này, chỉ huy sứ Cẩm y vệ Lưu Bằng Phi xuống xe ngựa, mang theo bộ dáng ‘đang làm việc công’, nói, ‘Phượng đại nhân, mời ngài trở về cùng hạ quan.’

Nếu đã bị nhận ra thì Thác Bạt Lục đảm đương vai trò phu xe cũng không cần phải che giấu nữa, trực tiếp gỡ lớp ngụy trang xuống, khôi phục diện mạo thật sự, khinh thường nói, “Chỉ bằng người cũng muốn mang Phượng bá phụ từ trong tay chúng ta đi ư?”

Thác Bạt Lục vừa dứt lời, một đám Cẩm y vệ bất ngờ từ trên trời giáng xuống, bao vây bọn họ. Thế trận như vậy, bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay đi được.

Thác Bạt Lục lui về phía sau mấy bước, nhỏ giọng nói, “Tứ ca, tất cả những người tới đều là cao thủ, chúng ta đánh không lại.”

Tô Tứ không đáp lời, chỉ lạnh lùng nhìn về phía Lưu Bằng Phi, nói, “Theo ta được biết, người do Phượng tướng đề cử nên mới có thể vào Cẩm y vệ.”

Lưu Bằng Phi bất vì sở động*, vẫn giữ nguyên dáng vẻ ‘thiết diện vô tư’, nói: “Phượng đại nhân có ơn tri ngộ với ta, nhưng kể từ ngày ta trở thành Cẩm y vệ, cả đời ta nhất định chỉ cống hiến cho hoàng gia mà thôi.” Ngụ ý, hẳn sẽ không vì ơn tri ngộ năm đó mà bỏ qua cho Phượng Liêm.

[*]không có động tĩnh, không bị thuyết phục

“Lại là một tên đầu gối ngu ngốc!” Thác Bạt Lục mất hứng nói thảm.

“Ta theo người trở về.” Phượng Liêm bước xuống xe ngựa, hất cằm. Ông bình tĩnh nói, “Ta theo người trở về, người hãy bỏ qua cho những đứa trẻ này.”

“Phượng bá phụ. . .” Tô Tứ ngăn Phượng Liêm lại, nói, “Tên cầu Hoàng đế kia sẽ không bỏ qua cho bác đâu, bác trở về không khác gì tự chui đầu vào lưới.”

Phượng Liêm gật đầu, nói: “Nếu vận mệnh của Phượng Liêm ta đã như vậy, thì cứ thuận theo số trời thôi. Chỉ mong đừng liên lụy đến những người vô tội nữa.”

Tô Tứ lạnh lùng nói, “Cháu không thể để cho tam ca đổ máu vô ích được! Hôm nay dù có có chết cũng phải mở đường máu. Tiểu Ngũ Tiểu Lục, các đệ bảo vệ Phượng bá phụ, ta sẽ yểm trợ cho các đệ.” Dứt lời, rút kiếm xông lên.

Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục nhanh chóng bảo vệ Phượng Liêm.

“Không được động thủ, không cho phép động thủ!” Phượng Liêm nóng nảy, “Lão Tam đã đi, các cháu cũng muốn đi cùng sao?”

Ba người không ai nói gì.

Phượng Liêm trầm mặt, nói, “Các cháu hay mau rời khỏi đây cho ta, đi càng xa càng tốt, không được phép trở lại Kinh Thành!”

“Phượng bá phụ. . .”

“Đi mau!” Phượng Liêm thúc giục, “Có thể đi được bao xa thì đi.”

“Tứ ca.” Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục đồng thời nhìn về phía Tô Tứ

Tô Tứ tức giận hét lớn một tiếng, trầm mặc một hồi lâu, sau đó hung hăng ném kiếm xuống đất, nói, “Đi!” Dứt lời, liền đi về phía trước, ánh mắt nhìn chòng chọc Lưu Bằng Phi. Khi đi đến bên cạnh hắn thì dừng lại một chút, lạnh lùng trào phúng, “Hay ột con chó ‘trung quân ái quốc’!”

Lưu Bằng Phi nghe vậy thì hơi ngẩn ra. Đúng lúc này, Tô Tứ lấy tốc độ nhanh như tia chớp bóp cổ của Lưu Bằng Phi.

Ngạn Ngũ thấy thế, lập tức đá thanh kiếm trên mặt đất cho Tô Tứ, cao giọng nói, “Đón lấy!”

Tô Tứ dùng một tay khác bắt được kiếm, ngay sau đó kề kiếm lên cổ Lưu Bằng Phi, nói: “Bảo bọn họ bỏ vũ khí xuống!”

Lưu Bằng Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm Phượng Liêm, như thể đang sử dụng ánh mắt nói lời cáo biệt. Một hồi lâu sau hắn nhắm mắt lại, mở miệng nói, “Hoàng thượng có lệnh, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Tô Tứ kinh hãi, không ngờ ngay cả chết hắn cũng muốn kéo Phượng Liêm theo, trận tuyết lập tức rối loạn. Mà chỉ trong chớp mắt, Cẩm y vệ đã động thủ.

Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục chỉ có bốn tay, rất khó có thể đấu lại địch đông như thế, tình hình trở nên vô cùng nghiêm trọng.

86. Q.2 - Chương 87

Trong khoảnh khắc, đao quang kiếm ảnh, người của hai phe giao chiến hừng hực khí thế.

Người ít vốn không thể đánh lại địch đông. Từ lúc bắt đầu, rõ ràng Cẩm y vệ đã chiếm thế thượng phong, vừa động thủ không được bao lâu, cánh tay trái của Ngạn Ngũ đã bị chém một đao, mà sau lưng Thác Bạt Lục thiếu chút nữa cũng bị chém phải, để lại một vết rách trên áo.

Điều này làm cho Tô Tứ tức đỏ con mắt, đang muốn giải quyết Lưu Bằng Phi để tới giúp đỡ, thì bất chợt phía xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Tô Tứ ngược mắt lên, thấy Long Liễm Thần đang giục ngựa chạy đến, trong lòng phân vân “Y tới cứu người, hay là tới bắt người. Nếu như là về sau, thì hôm nay nhất định là ‘chạy trời không khỏi nắng’ rồi.”

Tô Tứ không có thời gian suy nghĩ nhiều. Hắn quyết định đánh cuộc một lần, hô to, “Thái tử giá lâm!”

Nháy mắt, tất cả mọi người dừng tay lại, rồi rít nhìn về phía Long Liễm Thần càng ngày càng đến gần. Một giây tiếp theo, tất cả Cẩm y vệ vô cùng chính tề, đồng loạt quỳ một chân xuống, đồng thanh hô, “Thái tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Long Liễm Thần không dợi con ngựa dừng hẳn, trực tiếp phi thân lên, cũng không thèm để ý đến các Cẩm y vệ quỳ dưới đất, đi thẳng tới bên cạnh Phượng Liêm, khẩn trương hỏi, “Ngài không bị thương chứ?”

Phượng Liêm dường như không chút cảm kích, bình tĩnh mà lạnh nhạt nói, “Không.” Dứt lời, liền nhìn về phía Thác Bạt Lục, nói: “Đi giúp lão Ngũ băng bó vết thương đi.”

Thác Bạt Sáu gật đầu, lấy Kim Sang Dược luôn mang theo bên mình ra, kéo y phục của Ngạn Ngũ xuống, sau đó băng bó cho hắn.

May mà không chết người! Long Liễm Thần thở phào nhẹ nhõm. May mà nhờ Hiểu Văn tinh mắt thấy được Cẩm y vệ ra khỏi thành, bằng không hẳn thật sự không biết ăn nói thế nào với nàng.

Long Liễm Thần nghĩ đến Phượng Triều Hoa, tâm tình hẳn lại phức tạp. Hắn cảm thấy sự việc đến quá nhanh, quá đột ngột không có dấu hiệu nào, tựa như một giấc mộng. Khi hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị thì mọi chuyện đã xảy ra, hơn nữa, từng đoạn ân oán cũng theo đuôi mà đến, khiến cho hắn không kịp ứng phó.

Người mình thích nhất lại chính là thê tử của mình, đây là chuyện hạnh phúc đến mức nào! Nhưng cảm giác lúc này của hắn không phải là ‘hạnh phúc’. Hắn muốn cười, mặc dù biết không nên cười, muốn phát tiết sự tức giận, lại không biết nên đi tìm ai để phát tiết. Vốn nên vui mừng khôn xiết, lại bị cảm giác nặng nề không tên ngăn cản sự vui sướng mãnh liệt kia, đè nén nó vào sâu trong tim.

Điều duy nhất hắn muốn làm, điều duy nhất hắn khao khát chính là được ôm nàng thật chặt vào lòng, để cho mình có một chút cảm giác chân thật. Chỉ cần đây không phải là mộng, thì cho dù có khó khăn như thế nào đi chăng nữa, hắn cũng nguyện nắm tay nàng cùng vượt qua tất cả.

Rõ ràng việc hắn muốn làm nhất chính là lật tung cả thiên hạ để tìm nàng, nhưng lại không thể không ở lại để giải quyết hậu quả. Bởi vì nếu không xử lý tốt những chuyện này, cho dù có gặp mặt, cũng chỉ có thể nhìn nhau mà không nói gì, và đó là điều hắn không muốn. Hắn muốn nhìn thấy nàng cười, muốn nàng cười với hắn. Cho nên trước khi nàng tự nguyện xuất hiện trở lại, hắn phải xoay chuyển thế cục, giảm thiểu thương vong đến mức thấp nhất, hay ít nhất cũng không để cho người nhà của nàng bị thương, dù chỉ là một chút.

Long Liễm Thần thầm than một tiếng, sau đó thu hồi suy nghĩ lại, nhướn mắt nhìn về phía Tô Tứ, nói: “Tô huynh, thả Lưu đại nhân ra đi. Ta đưa mọi người rời khỏi đây.”

Mặc dù Tô Tứ không hề chào đón Long Liễm Thần, nhưng bây giờ có việc cần người ta, muốn đánh người đến mấy thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn câm nín, hừ lạnh một tiếng, không vui quảng Lưu Bằng Phi sang một bên, sau đó đi tới phía người mình.

Lưu Bằng Phi lão đảo một cái, suýt tý nữa thì ngã nhào. Sau khi ổn định, quỳ một chân xuống, nói, “Xin thái tử nghĩ lại.”

Lưu Bằng Phi không mở miệng thì thôi, hắn vừa mở miệng là khiến Long Liễm Thần giận sôi máu, lạnh lùng nói, “Bản điện hạ đã nói rồi, không có mệnh lệnh của bản điện hạ, không ai được phép động thủ với Phượng đại nhân. Người giỏi rồi, âm thầm mang theo một nhóm lớn Cẩm y vệ tới đây vây quét. Người coi lời nói của bản điện hạ là trò đùa hay sao!”

“Hạ quan phụng mệnh làm việc, xin thái tử thứ tội.”

Đáy mắt Long Liễm Thần thoáng hiện một tia lạnh lẽo, mặt không biến sắc nói, “Phụng mệnh làm việc? Phụng mệnh của ai làm việc? Đức phi à?”

Lưu Bằng Phi hoàn toàn không thấy Long Liễm Thần đang tức giận, thẳng thắn trả lời, “Hạ quan phụng mệnh của hoàng thượng truy kích và tiêu diệt phản tặc Phượng Liễm.”

“Phản tặc? Lưu đại nhân, chắc người cũng biết ‘phản tặc’ người nói là nhạc phụ đại nhân của bản điện chứ.” Hai bàn tay phía sau của Long Liễm Thần đã nắm chặt thành quyền, mạch máu trên mu bàn nhấp nhô như núi.

Lưu Bằng Phi cúi đầu, trầm mặc không nói.

Long Liễm Thần ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói, “Phụ hoàng đã giao toàn quyền xử lý chuyện này cho bản điện hạ. Trừ khi người cho rằng bản điện hạ không có năng lực, nếu không, không cho phép Cẩm y vệ can thiệp vào chuyện này nữa. Nhớ rõ, chỉ cần để bản điện hạ phát hiện ra có Cẩm y vệ theo dõi, thì người đầu tiên phải rơi đầu chính là Lưu Bằng Phi người!”

“Dạ!” Lưu Bằng Phi trả lời cũng đã rõ. Đối với hắn mà nói, có thánh chỉ mọi việc sẽ dễ làm hơn nhiều. Mà nếu không có thánh chỉ thì đừng mong làm được cái gì.

Long Liễm Thần thấy hắn như thế, cơn giận mới thoáng nguôi đi một chút, giọng nói có vẻ hòa hoãn hơn, bắt đầu đưa ra nghi vấn về chuyện của Vân Tiêu Dao, “Ba năm trước đây, chuyện bao vây Đại hoàng tử ở Tuyệt Tình Nhai, cũng là do người tự dẫn người đi làm sao?”

“Hạ quan không hiểu ý của ngài.”

Long Liễm Thần bẽ nghề nhìn đám Cẩm Y Vệ quỳ gối, thản nhiên nói: “Đây đều là thân tín của người sao?”

“Vâng. Thái tử có chuyện gì xin cứ nói.”

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, nói: “Bổn điện hạ nghe nói người chỉ phụng hoàng mệnh làm việc, nhưng phụ hoàng nói ngài chưa bao giờ ra mệnh lệnh như vậy cho Cẩm y vệ cả. Giả truyền thánh chỉ, sát hại hoàng tử, đây là tội gì, người là người rõ ràng nhất. Bản điện hạ cho người thời hạn ba ngày để điều tra rõ ràng, xem kẻ dẫn đầu Cẩm y vệ đi Tuyệt Tình Nhai năm đó là ai, nếu không, người chịu tội oan tiếp theo sẽ là người.”

“Hạ quan tuân chỉ!”

Long Liễm Thần vung tay lên, nói: “Đây mới là chuyện người nên làm.”

Lưu Bằng Phi tạ ơn, sau đó mang theo người của hắn rời đi.

Đợi cho đám người kia đi xa, Tô Tứ mới không cam lòng nói ra một tin tức, “Đại hoàng tử không chết ở Tuyệt Tình Nhai, trước khi bị người khác quăng xuống vực hắn đã chết rồi.” Nói đến chuyện cung đình bí sử, giang hồ bát quái, thì không ai có thể rành mạch hơn Tô Tứ hắn.

Long Liễm Thần thu hồi tầm mắt, nói, “Ta biết.”

Tô Tứ chau mày, tên nhãi này đang làm cái trò gì thế?

“Huynh ấy chưa chết.” Long Liễm Thần cười nhạt. Đó không phải là một nụ cười thật sự, bởi vì ngoại trừ miệng hắn cong lên, thì không còn chỗ nào khác thể hiện ý cười cả, “Nhưng huynh ấy vẫn còn sống khi rơi xuống Tuyệt Tình Nhai. Hiện tại, vẫn đang ở dưới đó.”

“Không đúng, Thái tử.....” Tô Tứ bỗng dừng trợn tròn mắt quan sát Long Liễm Thần, như thể muốn tìm ra thứ gì đó trên mặt y.

“Lão Tứ, đừng nhìn nữa, lão Nhị chính là Đại hoàng tử.” Phượng Liêm không hề kinh ngạc.

“Cái gì? Nhị ca là Đại hoàng tử! Sao ta chưa bao giờ biết chuyện này vậy? Đợi chút, nhị ca vẫn chưa chết!” Tô Tứ kỳ quái kêu lên.

Ngạn Ngũ và Thác Bạt Lục cũng bị kinh sợ, miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

“Ngài quả nhiên đã biết rõ mọi chuyện.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Liêm gật đầu, “Biết chuyện mà không báo cũng coi như khi quân phạm thượng, cho nên ta bị trừng phạt là đúng tội, hoàng thượng giết ta cũng là việc nên làm.”

Khó trách ông ấy không oán hận phụ hoàng. Long Liễm Thần không khỏi kính trọng lão nhân trước mắt nhiều hơn mấy phần. Không phải không phân biệt được trung thành hay phản bội, mà là trung - nghĩa khó lưỡng toàn. Đối với chuyện Nam Lăng vương tạo phản, ông ấy lựa chọn trung lập, không trợ giúp, không quấy nhiễu, càng không thoái ẩn để tránh nạn, mà vẫn đứng sau như một, lao tâm khổ tứ vì thiên triều. Còn tại vị một ngày thì yêu thương dân thêm một phần.

Có lẽ ở trong mắt phụ hoàng, ông ấy không phải một thần tử tốt, nhưng trong mắt dân chúng, ông lại là một vị Thừa tướng tốt. Và ở trong lòng mình, ông là người quân tử chân chính.

Long Liễm Thần thầm khen một tiếng, sau đó lấy ấn Hoàng thái tử của mình ra giao cho Phượng Liêm, nói: “Ở Kinh Thành ta còn có việc phải làm, ngài cầm Kim ấn của ta là có thể đi ra quan đạo. Mặt khác, để phòng ngừa có kẻ ngầm ra tay sát hại mọi người, trên đường đi, ta sẽ phái người âm thầm bảo vệ.” Dứt lời, hắn ra dấu tay, hai mươi người áo đen liền xuất hiện.

“Đây là. . .” Phượng Liêm cực kỳ kinh ngạc. Y sẽ không điều động Hộ Long sĩ đây chứ?

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Long Liễm Thần đã xác nhận sự phỏng đoán của Phượng Liêm.

“Bọn họ đều là Hộ Long sĩ ta cấp tốc điều tới. Họ sẽ hộ tống mọi người đến nơi muốn đến.” Nói đến đây, Long Liễm Thần nhú nhú lông mày, hỏi, “Mọi người định quay trở về Nam Lăng sao?”

“Nếu không người cho rằng chúng ta có thể đi đâu được?” Thác Bạt Lục không vui nói.

“Tiểu Lục, đừng vô lễ như vậy.” Nếu như nói trước đó bởi vì Long Liễm Thần là thái tử nên Tô Tứ có thành kiến với y, thì hiện tại đã không có lý do gì không khách khí với y nữa cả. Một thái tử mà lại nguyện ý mạo hiểm bị phế truất, để cho tội thần chạy thoát, hơn nữa còn giao Kim ấn Hoàng thái tử và Hộ Long sĩ cho bọn hắc để phòng thân, điều này cần có bao nhiêu dũng khí đây?

Tô Tứ nghĩ đến đây thì không khỏi nghi ngờ, “Người thật sự yêu tiểu Thất đến mức này ư? Ngôi vị hoàng đế? Tính mạng? Bất chấp tất cả sao?”

Khi nhắc tới Phượng Triều Hoa, đáy mắt Long Liễm Thần thoáng hiện lên một tia dịu dàng, dường như chỉ cần nhắc tới nàng đều có thể làm cho tâm tình của hắn tốt lên.

Long Liễm Thần lắc đầu, nghiêm túc trả lời, “Không! Tất cả của ta đại biểu cho quá nhiều thứ, cho nên ta không thể bất chấp tất cả, nhưng chỉ cần sau lưng có đường lui thì ta sẽ nguyện ý vì nàng mà lùi bước.”

“Nói cho cùng, người yêu muội ấy vẫn chưa đủ sâu.” Tô Tứ có chút mất hứng đối với câu trả lời này.

Long Liễm Thần rũ mắt cười khẽ, “Là yêu quá sâu.”

Tô Tứ chau mày, “Có ý tứ gì?”

Lúc này, Phượng Liễm từ đầu tới cuối vẫn không hòa nhã với Long Liễm Thần, đem Kim ấn của Hoàng thái tử trả lại cho y, nói, “Giữ lại đi. Người cần nó hơn chúng ta nhiều. Ở Kinh Thành, sợ ý một chút sẽ ‘vạn kiếp bất phục’*, nhớ phải cẩn thận.”

[*muôn đời muôn kiếp không thể trở lại, quay lại được]

Long Liễm Thần không nhận, “Nó có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.”

“Cho nên người mới phải giữ lại ỉn.” Giờ khắc này, nụ cười trên mặt Phượng Liễm vô cùng hiền lành. Từ trước đến giờ ông chưa bao giờ hài lòng với vị con rể thái tử này như bây giờ. Có ý ở đây, Triều Hoa sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc.

Long Liễm Thần bị Phượng Liễm nhìn có chút không được tự nhiên. Hình như từ sau khi hắn cưới con gái của ông đến giờ, ông chưa từng hòa nhã với mình thì phải? Sao đột nhiên thay đổi thành hòa ái dễ gần như vậy?

“Phượng bá phụ?” Tô Tứ khẽ nhắc nhở.

Phượng Liễm hoàn hồn, cười gượng hai tiếng, sau đó kiên quyết nhét Kim ấn Hoàng thái tử vào trong tay Long Liễm Thần, nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta phải lên đường rồi, bảo trọng”! Dứt lời, liền bước lên xe ngựa.

Tô Tứ hai tay ôm quyền, “Sau này còn gặp lại!”

“Lên đường bình an.” Long Liễm Thần nói.

Đưa mắt nhìn xe ngựa dần đi xa, Long Liễm Thần ngược mắt nhìn trời chiều lúc hoàng hôn, cười một tiếng, nói: “Có biết ta nhớ nàng nhiều đến mức nào không? Hãy chờ ta nhé!”

Dứt lời, Long Liễm Thần nhảy lên ngựa, vung trường tiên lên hô: “Đi!”

Long Liễm Thần nhìn con đường phía trước, trong lòng không hề có cảm giác mù mịt. Tuy hắn không biết bây giờ Phượng Triều Hoa đang ở đâu, nhưng hắn tuyệt đối không lo sẽ không tìm được nàng. Hắn luôn tin tưởng giữa bọn họ luôn tồn tại một sự gắn kết vô hình, cho dù có chia ly bao nhiêu lần đi chăng nữa, hắn nhất định vẫn sẽ tìm được nàng.

... ..

Trước một nông trại ở ngoài ngoại ô Kinh Thành.

Phượng Triều Hoa gõ cửa.

“Thất công tử?” Minh Nguyệt ngạc nhiên kêu lên.

“Đau quá!” Phượng Triều Hoa thì thầm một tiếng, sau đó ngã nhào lên người Minh Nguyệt.

87. Q.2 - Chương 88

“Đau quá!” Phượng Triều Hoa thì thầm một tiếng, sau đó ngã nhào lên người Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt liền vội vàng đỡ lấy nàng, đồng thời kêu lên, “Tướng công, nhanh lại đây, Thất công tử bị té xỉu.”

Tướng công của Minh Nguyệt chính là người ngày đó hành thích Long Liễm Thần ở Trường Phong - Cảnh Võ. Hắn vội vàng chạy đến, vừa đỡ Phượng Triều Hoa vào trong nhà, vừa hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thiếp cũng không biết, huynh ấy vừa đến hai mắt đã nhắm rồi.” Minh Nguyệt cực kỳ lo lắng.

Sau khi Cảnh Võ dìu Phượng Triều Hoa vào giường, liền sờ trán nàng, nói, “Sốt rồi. Nàng mau lấy tất cả khăn mặt, thấm ướt rồi đắp lên trán huynh ấy, ta đi mời đại phu.”

“Dạ.” Minh Nguyệt vội vàng đi bưng nước lạnh và khăn mặt tới.

Minh Nguyệt vừa đắp khăn mặt ướt lên trán Phượng Triều Hoa, thì nàng lập tức có phản ứng.

“Đừng đi! Đừng đi!” Phượng Triều Hoa chau mày, vẻ mặt khổ sở, nhẹ giọng nỉ non, đôi môi khô khốc đã có vết nứt, ngón tay cử động một cách khó khăn, như thể muốn nắm lấy cái gì đó.

Minh Nguyệt vội vàng cầm tay Phượng Triều Hoa, nói: “Thất công tử, ta không đi, huynh an tâm nghỉ ngơi, đại phu sẽ tới ngay.”

Cuối cùng cũng bắt được. Phượng Triều Hoa khẽ cười nhẹ, chân mày cũng giãn ra, “Tam ca, huynh vẫn còn sống. Thật tốt quá, tốt quá!”

“Tam công tử?” Tâm Minh Nguyệt trầm xuống, hỏi, “Tam công tử làm sao?”

Phượng Triều Hoa căn bản không nghe được câu hỏi của nàng, lại ngủ mê man.

Minh Nguyệt thấy thế, chỉ than nhẹ một tiếng, không hỏi thêm gì nữa.

Vào lúc Minh Nguyệt thay khăn mặt lần thứ năm thì cuối cùng Cảnh Võ cũng mời được đại phu tới.

Lão đại phu có bộ râu trắng, nhưng mắt hình như không được tốt lắm. Ông nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa một lúc lâu mới bắt mạch cho nàng. Ông nói, “Bệnh tình của cô nương này rất nghiêm trọng.”

Minh Nguyệt kinh ngạc, “Cô nương ư? Chắc ngài không nhìn nhầm chứ, đây là Thất công tử.”

Lão đại phu vừa vuốt râu vừa lắc đầu, nói: “Mặc dù lão phu hoa mắt, nhưng tâm không mù, người nằm trên giường rõ ràng là một cô nương.”

Minh Nguyệt không thể tin được, hét lên, “Sao có thể thế được?” Người mình ngưỡng mộ từ trước tới nay lại là một người con gái ư? Con gái? Con gái?

Minh Nguyệt càng nghĩ thì càng cảm thấy không còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa, hận không tìm được cái lỗ mà chui xuống. Trước đó nàng còn nói không phải y thì nhất định không lấy! Có cần phải mất thể diện đến vậy không!

Cảnh Võ cũng cảm thấy kỳ quái. Vị Thất công tử tiếng tăm lừng lẫy sao có thể là một cô nương được? Chắc chắn là nhầm rồi.

Lão đại phu thấy hai người không tin bèn nói: “Mười tuổi lão phu đã theo nghề y, cho đến nay vẫn chưa chẩn bệnh sai bao giờ. Cô nương này mạch tượng quanh co, mạch song quan nở và đập mạnh, móng tay hồng hào, là điềm báo kỳ kinh nguyệt sắp tới. Cộng thêm việc khí huyết công tâm, khí nóng bị tụ trong lồng ngực nên mới dẫn tới phát sốt. Nhưng lão phu có một chuyện không rõ.”

“Xin ngài cứ nói.” Cảnh Võ nói.

“Cô nương này gần đây có làm chuyện phòng the không?” Lão đại phu cau mày, có thể nhận thấy ông đang phân vân chuyện gì đó.

“Chuyện này.... chuyện này có liên quan gì đến bệnh tình của nàng ấy sao?” Mặt Cảnh Võ đỏ bừng.

Ngược lại, Minh Nguyệt tương đối bình thường. Nàng ở thanh lâu, đã nhìn quen chuyện nam nữ, cho nên khi nói đến những chuyện này nàng không hề cảm thấy thẹn thùng, “Việc này chúng tôi cũng không biết. Nàng ấy vừa đến đã té xỉu, bất tỉnh. Tôi chưa kịp hỏi gì cả.”

Lão đại phu nghe vậy, vuốt râu như có điều suy nghĩ, sau đó vô cùng nghiêm túc nói, “Nếu như tôi đoán không lầm thì cô nương này sắp có ‘tin mừng’ rồi.”

Minh Nguyệt cười một tiếng, nói: “Ngài vừa mới nói rồi.”

“Tôi không nói kinh nguyệt, là tin vui....tin vui đó.” Mấy sợi râu trên mép của lão đại phu theo khóe miệng của ông giật giật vài cái, vô cùng dễ thương.

“Tin mừng?!” , Minh Nguyệt nhú mày không hiểu. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Cảnh Võ.

Mà từ trước đến giờ Cảnh Võ là người chất phác nên tất nhiên cũng không hiểu, chỉ có thể lắc đầu.

Minh Nguyệt bĩu môi. Một lần nữa nghi ngờ nhìn lão đại phu.

Lão đại phu cảm thấy bất đắc dĩ, “Không phải cô cũng đang mang thai sao, sao lại không hiểu chuyện này.”

“Ngài nói gì? Tôi....Tôi. .” Minh Nguyệt vừa mừng vừa sợ, rưng rưng nhìn về phía Cảnh Võ.

Cảnh Võ mờ mịt. Hắn vẫn không hiểu tại sao nương tử nhà mình lại vui vẻ như vậy?

Lão đại phu đứng dậy, gõ mạnh lên đầu người nào đó, nói: “Sắp làm cha đến nơi rồi mà vẫn đần độn thế à.” Dứt lời, lấy giấy bút ra kê đơn thuốc.

“Cái gì? Ta sắp làm cha?” Cảnh Võ ngẩn ra mấy giây, sau đó mới ngạc nhiên ‘giác ngộ’, ôm Minh Nguyệt, cao giọng hô, “Nương tử, nàng có nghe thấy không, ta sắp làm cha! Ta sắp làm cha rồi!”

“Thiếp biết, thiếp biết.” Minh Nguyệt vui mừng đến mức không kìm chế được nước mắt, vội gạt đầu.

“Đừng kêu nữa, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.” Lão đại phu vừa viết đơn thuốc vừa thở dài nói, “Thật không hiểu nổi vợ chồng hai người sinh hoạt như thế nào. Đứa bé cũng gần một tháng rồi mới phát hiện ra.”

“Ha ha, không phải mới chỉ một tháng thôi sao.” Cảnh Võ cười khúc khích, cẩn thận đặt Minh Nguyệt xuống, ngay cả nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, như thể sợ sẽ dọa đứa bé trong bụng.

Minh Nguyệt cũng cực kỳ hạnh phúc. Nàng khẽ vuốt bụng, cả người như phát ra ánh sáng của người mẹ, “Đại phu, bệnh tình của Thất công tử nghiêm trọng không?”

“Một cô còn nhớ đến bệnh nhân nằm trên giường.” Lão đại phu nói xong, cũng là lúc kê xong đơn thuốc được, tổng cộng hai tờ, đưa cho Cảnh Võ, nói: “Một đơn là cho vị cô nương kia, một tờ là thuốc dưỡng thai cho lệnh phu nhân.”

Cảnh Võ vừa nghe thấy Minh Nguyệt cũng phải uống thuốc liền sốt ruột, “Nương tử của ta cũng bị ốm sao?”

Lão đại phu thật sự không còn gì để nói với hắn. Ông chỉ còn biết liếc mắt xem thường, đầu óc người này ngu ngốc như vậy mà có thể cưới được một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp thế kia, quả đúng là người khờ có phúc của người khờ mà!”

“Có thể lấy được nương tử là do phúc khí ta đã tu luyện đời trước.” Cảnh Võ ôm chặt Minh Nguyệt, cười vô cùng rạng rỡ.

Nhắc tới chuyện phòng the mà Minh Nguyệt không xấu hổ nhưng khi nghe hắn nói như vậy thì lại đỏ mặt, cúi đầu cười cười, sau đó nói sang chuyện khác, “Ngài vừa mới nói Thất công tử cũng mang thai phải không?”

Lão đại phu lắc đầu, rồi lại gật đầu, nói: “Cần qua một thời gian nữa ta mới có thể xác định được. Ta chỉ cảm thấy mạch tượng của cô nương kia có một chút biến đổi, cụ thể có phải mang thai hay không thì ta chưa thể xác định. Nhưng theo kinh nghiệm mười năm hành y của ta, thì tám chín phần vị cô nương này đã mang thai rồi. Bình thường khi một cô gái mang thai nửa tháng thì có thể bắt được hỉ mạch, nhưng trên thực tế, vào ngày thứ hai sau khi thụ thai mạch tượng đã bắt đầu thay đổi, nhưng chỉ có ít người có thể cảm nhận được. Hai người hãy chăm sóc cô nương này cho thật tốt, nửa tháng sau lại dẫn cô ấy đi khám đại phu, đến lúc đó có thể xác định có mang thai hay không. Nhưng ta nói trước với hai người, có rất nhiều phản ứng mang thai giả, đại phu bình thường sẽ rất khó có thể phân biệt được.”

“Xa gần trong vòng trăm dặm xung quanh đây chỉ có ngài là y thuật cao thâm nhất, đến lúc đó mang nàng ấy đến chỗ ngài khám không phải là được rồi ư.” Cảnh Võ không hiểu thâm ý trong câu cuối cùng của lão đại phu, nhưng hẳn thật lòng tin tưởng ông.

“Xem ra, cậu không hoàn toàn ngốc.” Lão đại phu cười ha hả đứng dậy rời đi.

Đợi đến khi lão đại phu đi xa, Cảnh Võ mới ngây ngô hỏi Minh Nguyệt: “Ta thật sự vô cùng ngốc à?” Hắn còn nhớ năm đó luyện công, sư bá khen mình cực kỳ thông minh, mà sao hôm nay từ đầu chí cuối lại nghe không hiểu lời lão đại phu nhỉ?

Minh Nguyệt liếc mắt xem thường, thúc giục, “Nhanh đi bốc thuốc đi.”

“A, đúng, bốc thuốc quan trọng hơn.” Nói xong, Cảnh Võ nhanh chóng chạy đi bốc thuốc.

Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng, sau đó dùng tay nhẹ nhàng nâng gương mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng của Phượng Triều Hoa lên, không khỏi cười khổ, “Gương mặt góc cạnh là do hóa trang, chỉ tiếc ta vẫn không có cơ hội được chạm vào mặt huynh, nếu không thì đã sớm phát hiện ra bí mật này rồi. Khó trách ban đầu huynh nói cả đời không ‘lấy vợ’, thì ra là định ‘gả’. Là ai có phúc vậy nhỉ?”

88. Q.2 - Chương 89

Qua chừng nửa khắc, Cảnh Võ bốc thuốc trở lại.

Cảnh Võ cười hì hì đi vào cửa, thần bí nói, “Nương tử, nàng đoán xem trên đường ta gặp được ai nào?”

Minh Nguyệt lắc đầu, “Ai vậy?”

Cảnh Võ nghiêng người nhường lối. Long Liễm Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt Minh Nguyệt.

“Long công tử!” Minh Nguyệt sợ hãi kêu lên.

Long Liễm Thần dường như không thấy Minh Nguyệt, cũng không để ý đến chuyện gì khác, đi thẳng tới bên giường, ngồi xuống, một tay nắm lấy tay Phượng Triều Hoa, tay còn lại vuốt ve khuôn mặt nàng. Khi ngón tay hắn chạm đến làn da ửng hồng thì đột nhiên nhướn mày, lẩm bẩm nói: “Nóng quá!”

“Nàng ấy đang bị sốt.” Minh Nguyệt giải thích ngắn gọn.

Long Liễm Thần nghe vậy liền gật đầu, trên mặt xuất hiện vẻ tự trách, khẽ hỏi, “Có thể tạm thời để nàng lại chỗ này dưỡng bệnh được không?”

“Tất nhiên là có thể rồi! Ở lại bao lâu cũng được.” Minh Nguyệt nói.

“Đa tạ.” Hiện giờ tình hình bên ngoài đang rất căng thẳng, cho nên để nàng tạm thời ở lại đây là an toàn nhất.

Minh Nguyệt đang muốn nói gì đó, thì bỗng nhiên thấy Cảnh Võ liếc mắt ra hiệu cho nàng, vì vậy đành nhịn xuống. Nàng nói, “Ta đi sắc thuốc cho Thất công tử.” Dứt lời, nàng liền đứng dậy, lại bị Cảnh Võ kéo ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Minh Nguyệt hỏi, “Chàng muốn nói gì?”

Cảnh Võ kéo Minh Nguyệt ra khá xa cửa phòng, sau đó mới nhỏ giọng nói, “Ta nghi ngờ người kia chính là người họ Long này.”

“Người nào?” Minh Nguyệt không giải thích được.

“Thì chính là người khiến Phượng thất mang thai đấy, không đúng, không nhất định mang thai, nhưng, ý của ta là....”

“Được rồi, chàng không cần giải thích nữa, thiếp đã hiểu ý của chàng rồi.”

Cảnh Võ cười ngây ngô hai tiếng, nói, “Nương tử thật thông minh.”

Minh Nguyệt bất đắc dĩ trừng hấn, hỏi: “Chàng gặp Long công tử ở đâu?”

“Trên đường. Ta vừa từ tiệm thuốc cầm thuốc đi ra thì nhìn thấy y diên cuồng cầm bức họa Phượng thất hỏi những người đi đường. Bất kể là nam hay nữ, cứ gặp người là hỏi.” Cảnh Võ dừng một chút, sau đó lại nói, “Nàng nói xem, thoát nhìn y thông minh như vậy, nhưng sao giờ lại ngốc vậy chứ. Nào có ai tìm người giống y đâu! Nếu không phải gặp được ta, thật không biết y phải hỏi tới lúc nào.”

“Nếu như không thấy thiếp, chàng sẽ tìm thiếp bằng cách nào?” Minh Nguyệt hỏi.

Cảnh Võ lúng túng, gãi gãi cái ót, nói, “Dù sao ta cũng sẽ không cầm bức họa để đi tìm trên đường.”

“Chắc chắn trong lòng chàng cũng sẽ nghĩ đến phương pháp này đầu tiên.” Minh Nguyệt trực tiếp vạch trần ý định của người nào đó.

Cảnh Võ xấu hổ cười gượng hai tiếng, nói, “Ta là người thô kệch, chỉ biết dùng loại phương pháp ngu dốt này. Nhưng người họ Long kia nhìn một cái là biết ngay y rất thông minh, đáng nhẽ phải có biện pháp tốt hơn mới đúng.”

Minh Nguyệt trừng mắt nhìn hấn, ngay sau đó dời tầm mắt vào bên trong phòng, thản nhiên nói, “Yêu quá sâu đậm, tất nhiên sẽ có chút thiếu lý trí.” Dứt lời, nàng liền kéo Cảnh Võ đi sắc thuốc.

Bên trong phòng, Long Liễm Thần mắt không chớp nhìn Phượng Triều Hoa, như thể nhìn thế nào cũng không đủ.

Mười ngón tay đang đan vào nhau truyền đến nhịp đập của con tim, nhưng Long Liễm Thần lại cảm thấy vẫn chưa đủ. Hấn sợ hãi, chỉ muốn dung nhập nàng vào trong cơ thể của mình, như vậy có lẽ mới làm giảm bớt được phần nào nỗi sợ mất đi nàng của hấn.

Long Liễm Thần cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay của Phượng Triều Hoa, thì thầm hỏi: “Nàng thích nơi này, đúng không?”

Như thể để trả lời cho câu hỏi của Long Liễm Thần, khóe miệng Phượng Triều Hoa khẽ phát tiếng rên nhỏ, ngay sau đó nhú mào, mắt vẫn khép chặt như cũ.

“Xem ra là thích rồi.” Long Liễm Thần khẽ cười một tiếng, vuốt nhẹ lên mi tâm của nàng, nói, “Không nên chau mày. Con gái mà hay chau mày thì nhanh già lắm.”

Lúc này, Minh Nguyệt bưng một chén thuốc đi vào, nói, “Long công tử, thuốc sắc xong rồi.”

Long Liễm Thần quay đầu lại, nói: “Làm phiền.”

“Chuyện của Thất công tử cũng là chuyện của Minh Nguyệt, Long công tử không cần khách khí.” Minh Nguyệt nói xong, sử dụng ánh mắt ý bảo người nào đó nhường lại vị trí cho nàng.

Long Liễm Thần khẽ mỉm cười, nói: “Để ta.” Dứt lời, hấn nhận lấy chén thuốc, múc một muống thổi thổi, sau đó dùng miệng thử qua nhiệt độ rồi mới dứt cho Phượng Triều Hoa, nhưng không ngờ nàng không uống được, tất cả thuốc theo khóe môi chảy xuống.

Minh Nguyệt thấy thế, vội vàng đưa khăn tay cho y.

“Đa tạ.” Long Liễm Thần dịu dàng lau sạch nước thuốc ở khóe miệng Phượng Triều Hoa, sau đó nhìn chăm chăm bát thuốc suy nghĩ một chút, rồi bưng thuốc lên uống một hớp. Tiếp theo đặt chén thuốc qua một bên, khẽ nghiêng người, cúi đầu xuống, thận trọng dùng miệng mớm thuốc cho nàng.

Minh Nguyệt kinh hãi đến nỗi cảm suýt rơi xuống đất. Chẳng lẽ y không biết đằng sau còn người sao? Như vậy....hình như có chút ‘đôi phong bại tục’?

Rất dễ nhận thấy, Long Liễm Thần không hề cảm thấy hành động của mình có chỗ nào không đúng, ba năm lần như vậy đã dứt hết thuốc cho Phượng Triều Hoa. Cuối cùng còn chưa thỏa mãn, liếm liếm bờ môi, không biết là cảm nhận mùi vị của thuốc, hay là mùi vị khác.

“Long công tử”, Đôi mày thanh tú của Minh Nguyệt đã bắt đầu nhíu lại.

Long Liễm Thần hoàn toàn không để ý đến Minh Nguyệt, giơ tay lên lấy khăn lau sạch sẽ chút thuốc còn đọng lại trên miệng Phượng Triều Hoa, sau đó hài lòng hơi nhếch miệng cười, hôn một cái lên trán nàng, rồi nhét khăn tay vào trong lòng. Nhưng đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, lại lấy khăn tay ra trả lại cho Minh Nguyệt, nói: “Vậy thì cô giữ đi.”

Minh Nguyệt nhận lấy khăn tay, vẻ mặt khó hiểu.

Long Liễm Thần cẩn thận đắp chăn cho Phượng Triều Hoa xong đứng dậy, nói: “Vừa rồi cô muốn nói gì phải không?”

“Có, à không, không có!”

Long Liễm Thần nhướn mày, “Có gì cứ nói thẳng, không cần ngại.”

Minh Nguyệt ấp úng, “Thật ra thì....thật ra thì cũng không phải là chuyện to tát gì. Chỉ là về sau mong Long công tử khi làm việc thì chú ý một chút, dù sao Thất công tử....cũng là một khuê nữ chưa chồng. Không nên phá hủy thanh danh của nàng ấy.”

“Khuê nữ chưa chồng?” Long Liễm Thần nhíu mày. Nàng ta biết thân phận nữ nhi của Phượng thất?

Mặc dù Minh Nguyệt cảm thấy khí thế lúc này của Long Liễm Thần có chút dọa người, nhưng vẫn rất dũng cảm hỏi, “Không phải à?”

“Không phải!”

Minh Nguyệt kinh hãi, “Huynh vẫn chưa biết Thất công tử là nữ nhi sao?”

“Nàng là nữ, nhưng không phải là ‘khuê nữ chưa chồng’.” Long Liễm Thần mỉm cười, thâm tình rũ mắt nhìn Phượng Triều Hoa, nói: “Nàng đã sớm lập gia đình rồi.”

“Vậy vừa rồi sao huynh....” Còn dùng miệng mớm thuốc cho nàng ấy?” Minh Nguyệt không dám nói câu sau.

Long Liễm Thần biết nàng muốn nói gì, nhưng nếu nàng không nói, thì hẳn cũng không có ý định nói trắng ra, chỉ hồ hững hỏi: “Nơi này còn phòng không? Chúng ta ở lại đây sẽ không làm phiền hai người chứ?”

“Chúng ta?”

“Phải, ta muốn ở lại đây.”

Minh Nguyệt nghe vậy, khoe miệng co rút mấy cái, xác nhận thêm một lần nữa, “Ở chung một gian phòng với nàng ấy?”

“Có vấn đề gì sao?” Long Liễm Thần không những bình tĩnh mà còn nghi ngờ hỏi ngược lại

“Không ..... không có.” Minh Nguyệt cảm thấy đầu mình đã sắp biến thành một đồng bột nhão rồi. Nàng cầm chén thuốc lên, vẻ mặt tức giận đi ra ngoài.

“Đi chậm một chút!” Cảnh Vô đồ được Minh Nguyệt suýt tý nữa thì ngã, “Sao nàng như người mất hồn thế?”

Minh Nguyệt đứng vững, dò xét người trong phòng, sau đó mới nhỏ giọng nói, “Thất công tử ‘hồng hạnh ra tường’* rồi.”

[*ngoại tình]

“Hong hạnh ra tường?” , Cảnh Vô cảm thấy cái cách nói này rất buồn cười.

“Nàng đã lập gia đình, nhưng lại .....thân mật với Long công tử như vậy. Không phải, là họ Long có âm mưu bất chính với Thất công tử.” Minh Nguyệt nói xong, đột nhiên túm lấy cánh tay của Cảnh Võ, nói: “Thiếp nhất định không để cho y được như ý đâu.” Cảnh Võ thấy vậy, sờ sờ trán Minh Nguyệt, nói: “Không sốt mà.”

“Thiếp đang nói nghiêm túc đấy.” Minh Nguyệt nói.

Cảnh Võ nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, nói: “Được, ta giúp nàng. Nhưng, ta đánh không lại tên họ Long kia. Mà nàng có biết chồng của Phượng thất là ai không? Có lẽ chúng ta có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ hắn.”

“Không được! Nếu hắn biết Thất công tử không chung thủy với hắn thì nhất định sẽ không bỏ qua. Đợi đã...!” Minh Nguyệt tròn tròn mắt, bừng hiểu ra, “Chồng của Thất công tử chính là y!” Khó trách y nói chuyện thần nhiên như vậy!

Long Liễm Thần nghe được tiếng kêu đầy sợ hãi ngoài cửa, liền cười một tiếng, thì thầm bên tai Phượng Triều Hoa, nói, “Nếu như là nàng, chắc chắn sẽ không để ta thực hiện được ý đồ xấu.”

89. Q.2 - Chương 90

Nửa đêm, trán Phượng Triều Hoa bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, sau đó trên người, trên váy đều ướt sũng.

Long Liễm Thần vừa lau mồ hôi cho nàng vừa nhỏ giọng nói: “Long Ngũ, mang một thùng nước nóng đến đây!”

Long Ngũ đứng trong chỗ tối khước miệng giật giật mấy cái. Đêm tối như thế này, bảo hắn đi đâu để lấy nước nóng? Nhóm bếp đun nước chẳng?

Vừa nghĩ tới việc phải đi nhóm lửa đun nước là khước miệng Long Ngũ bắt đầu co rút. Nhưng dù vậy, hắn vẫn phải nhắm mắt mà đi đến phòng bếp.

Càng về sau, Phượng Triều Hoa càng chảy nhiều mồ hôi hơn. Long Liễm Thần không sợ phiền, liên tục lau mồ hôi giúp nàng, trong lòng lại như có lửa đốt, sốt ruột nói thầm, “Mạch tượng vững vàng, sốt cũng đã hạ, mà sao vẫn ra nhiều mồ hôi vậy?”

Long Liễm Thần nhú mày, đưa tay vào trong chăn, cẩn thận cởi hết các nút áo của Phượng Triều Hoa ra, sau đó cởi áo quần ướt nhẹp trên người nàng xuống. Nhưng như thế vẫn chưa đủ, áo trong cũng bị ướt, nếu không mau cởi ra sẽ cảm lạnh mất.

Long Liễm Thần do dự trong chốc lát, sau đó lại đưa tay vào cởi cái yếm của Phượng Triều Hoa. Nhưng không biết vì sao, tay không nghe theo sự điều khiển, càng cởi nút thắt lại càng chặt.

“Đáng chết!” Long Liễm Thần mắng thầm một tiếng, cố gắng gạt bỏ những hình ảnh trong đầu, hít sâu một hơi, tiếp tục cởi yếm của Phượng Triều Hoa. Đúng lúc này ngón tay lại chạm phải làn da nhẵn mịn khiến trong lòng hắn lại rối loạn.

Long Liễm Thần vội rút tay về, nhắm mắt lại, nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh hai người thân mật lúc trước.

Lúc này, tiếng hô của Cảnh Võ đã kịp thời đánh thức Long Liễm Thần “Nương tử, phòng bếp cháy rồi!”

Long Liễm Thần nghe vậy liền chau mày, đang suy nghĩ xem có nên đi ra ngoài nhìn thử một chút hay không thì Long Ngũ mặt đầy bụi đất xuất hiện.

“Thuộc hạ đã dập lửa rồi....đồng thời.... cũng dội nước rồi.” Mặt Long Ngũ cúi gầm xuống sắp chạm đến đất mất rồi.

Long Liễm Thần nhíu mày, lạnh nhạt nói, “Ta bảo người đi đun nước nóng, chứ không bảo người đi đốt phòng bếp.”

Khóe miệng Long Ngũ giật giật mấy cái rất có quy luật, đầu càng cúi xuống thấp hơn. Hắn nói: “Thuộc hạ vốn muốn dùng nội lực gia tăng thể lửa để nước nóng nhanh một chút, ai ngờ. . chỉ dùng một phần nội lực thôi mà lửa đã cháy dữ dội, trong nháy mắt đã thiêu rụi phòng bếp.”

“Chỉ dùng một phần thôi sao?”

Long Ngũ gật đầu.

“Xem ra nội lực của người đã tăng lên rất nhiều.”

Long Ngũ nghe vậy, khóe miệng co quắp mấy cái. Đây có tính là khích lệ không?

Lúc này, Minh Nguyệt chạy vọt vào, nói: “Có người phóng hỏa đốt phòng bếp. Có cần phải chuyển Thất công tử đến nơi khác không?”

Long Liễm Thần hoàn toàn không thèm để ý đến lời đề nghị của Minh Nguyệt, khẽ nhướn hàng lông mày xinh đẹp, vô cùng khách khí nói, “Có thể giúp ta đun một ít nước nóng được không? Nàng cần tắm rửa.”

Minh Nguyệt ngẩn ra giây lát, ngay sau đó vội vàng trả lời, “Tất nhiên là có thể rồi. Ta sẽ đi đun ngay. Khoan đã.... Phòng bếp cháy không phải do huynh đốt đấy chứ?”

“Cứ coi là vậy đi.” Long Liễm Thần thản nhiên nói.

“‘Coi là vậy’ nghĩa là sao hả?” Minh Nguyệt cảm thấy bất mãn với thái độ không thèm để ý của y. Đã đốt bếp nhà người ta rồi thì cũng đừng nói những lời hời hợt qua loa như thế chứ!

“Đúng vậy. Cô cứ coi như là ta làm đi.” Dứt lời, Long Liễm Thần lại mở miệng nói: “Ta sẽ bồi thường tổn thất cho cô. Nhưng bây giờ, ta cần nước nóng, càng nhanh càng tốt. Nàng ra rất nhiều mồ hôi. Nếu không mau giúp nàng tắm rửa để hạ nhiệt sẽ rất dễ bị cảm lạnh.”

“A...Thất công tử...sao huynh không nói sớm!” Minh Nguyệt trợn mắt nhìn Long Liễm Thần, rồi vội vàng chạy đến nhà bếp, trong lòng nhủ thầm ‘Mong rằng nồi nấu nước vẫn còn.’

Sau khi Minh Nguyệt rời đi, Long Ngũ phẫn nộ hiện thân, có chút mất tự nhiên nói, “Ngài không cần nhận lỗi về mình.” Ai làm người đó chịu! Để thái tử gia phải chịu tiếng xấu thay khiến trong lòng hắn thấy rất áy náy.

“Tránh cho nàng lại hỏi này hỏi nọ. Rất phiền!” Long Liễm Thần thản nhiên ‘đội một gáo nước lạnh’, làm cho trái tim nhỏ bé đang cảm động sắp rơi nước mắt của Long Ngũ dần trở nên lạnh lẽo.

Thì ra là mình hiểu nhầm! Long Ngũ lại co giật khóe miệng một lần nữa, sau đó tiếp tục ản thân làm ám vệ.

Chỉ chốc lát sau, Cảnh Võ xách một thùng nước nóng còn Minh Nguyệt mang theo một cái bồn tắm thật to đến.

“Hai người vất vả rồi.” Long Liễm Thần nhận lấy bồn tắm, , sau đó ném cho hai người ánh mắt ‘đi thông thả không tiền’.

Minh Nguyệt đứng im tại chỗ, mấy lần muốn nói lại thôi. Nàng mím môi một cái, cuối cùng nói: “Huynh muốn giúp Thất công tử tắm rửa à?”

Long Liễm Thần gật đầu, “Có vấn đề gì không?”

“Tất nhiên là không có.” Cảnh Võ nói xong liền kéo Minh Nguyệt đi ra ngoài.

Minh Nguyệt vừa bị kéo ra ngoài, vừa phản kháng: “Chàng kéo thiếp làm gì?”

“Đi ngủ.” Cảnh Võ dứt khoát trả lời.

“Thiếp còn muốn nói!”

“Sau khi thức dậy rồi hãy nói.” Dứt lời, Cảnh Vô dùng một tay dứt khoát bế ngang người Minh Nguyệt, nhanh chóng rời đi.

Xa xa, Long Liễm Thần vẫn có thể nghe được tiếng hai người cãi nhau.

“Chàng thả thiếp xuống mau! Y muốn giúp Thất công tử tắm rửa đó, như vậy làm sao được.”

“Đó là chuyện giữa vợ chồng nhà người ta, có cái gì mà không được.”

“Nhưng Thất công tử còn đang hôn mê bất tỉnh, ai biết được y sẽ giở trò gì chứ. Ngộ nhờ bọn họ không phải vợ chồng thì sao? Chẳng phải danh tiết của Thất công tử sẽ bị hủy hoại ư?”

“Nương tử, nàng không thấy từ đầu tới cuối y vẫn ở bên cạnh trông nom Phượng thất, nửa bước không rời à? Đến bây giờ cơm cũng chưa ăn miếng nào, ngay cả một hớp nước cũng chưa uống.”

“Vậy thì sao?”

“Cứ coi như hiện giờ bọn họ không phải là vợ chồng, thì sớm muộn gì cũng sẽ thành vợ chồng thôi. Ta cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, chúng ta đừng quấy rầy người ta nữa.”

“Nhưng....”

“Hay là nàng vẫn chưa dứt hết tình cảm với Phượng thất?”

“Chàng nói lung tung gì thế!”

“Vậy tại sao nàng quan tâm nàng ấy như vậy?”

“Thiếp.... Không phải....”

“Nương tử, trở về phòng rồi từ từ giải thích.”

“Quả là một đôi vợ chồng thú vị.” Long Liễm Thần cười một tiếng, bắt đầu tưởng tượng đến cuộc sống tương lai, ngày ngày sớm tối cùng chung sống với Phượng Triều Hoa.

Mặc dù không thể có cuộc sống bình thản ‘nam cây ruộng nữ dệt lụa’ như bọn họ, nhưng nhất định cũng sẽ ân ái giống như vậy.

Long Liễm Thần nhếch khóe miệng lên, vô cùng vui thích khẽ cười một tiếng. Hắn dùng tay thử nước ấm, sau khi cảm thấy nhiệt độ thích hợp mới đến ôm Phượng Triều Hoa qua.

Long Liễm Thần vén chăn lên, không có thời gian nghỉ nhiều, nhanh chóng cởi nốt nội y còn sót lại trên người Phượng Triều Hoa xuống, ôm nàng lên, sau đó từ từ bỏ vào trong bồn tắm, động tác cực kỳ dịu dàng, cực kỳ lưu loát.

Nhưng vừa bình thường được một lát, Long Liễm Thần lại thấy thân hình tinh tế đầy hấp dẫn trong nước, khiến thân thể hắn nổi lên phản ứng.

“Đáng chết!” Long Liễm Thần nhắm mắt quay mặt đi, kìm chế dục vọng trong cơ thể, cố gắng hết sức không nhìn xuống vẻ đẹp diễm lệ ở bên dưới, một lòng một dạ giúp Phượng Triều Hoa tắm rửa. Nhưng cuối cùng vẫn không thể không nhìn. Phản ứng mãnh liệt của thân thể khiến cho lý trí của hắn hoàn toàn trở nên vô dụng.

Đột nhiên, Long Liễm Thần cảm giác tay mình bị giữ chặt lại, sau đó, lại được thả ra.

Long Liễm Thần từ từ mở mắt ra. Ánh mắt của hắn bất chợt đối diện với một đôi mắt lạnh lùng, rất lạnh, cực kỳ lạnh! Tâm hắn trùng xuống, dần chìm vào đáy cốc.

90. Q.2 - Chương 91: Chương 90: Mất Trí Nhớ

Phượng Triều Hoa vô cùng tỉnh táo dùng khăn lông che kín ngực lại, lạnh lùng nói, “Không cần biết người là ai, tạm thời mời đi ra ngoài trước.”

Long Liễm Thần nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng, trong đầu sấm đánh đùng đoàng không ngừng, kinh ngạc nhìn Phượng Triều Hoa, ngay cả việc phát ra âm thanh cũng rất khó khăn.

“Còn không mau đi ra ngoài?” Phượng Triều Hoa rất tỉnh táo, không ngượng ngùng, không tức giận, có chỉ là lạnh lùng và hờ hững.

“Nàng...nàng đừng trêu đùa ta.” Long Liễm Thần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó nhìn hơn cả khóc, lòng tràn đầy hy vọng nhìn Phượng Triều Hoa, hy vọng giây kế tiếp nàng có thể nói với hắn đây chỉ là một trò đùa không buồn cười chút nào.

Phượng Triều Hoa nhú mày, ngoài sự xa lạ trong đôi mắt còn có thêm chút nghi ngờ, nhưng vẫn lạnh nhạt, nói, “Mời đi ra ngoài trước, ta muốn mặc y phục.”

Long Liễm Thần như thể không nghe thấy lời Phượng Triều Hoa nói, nắm lấy bả vai nàng, nói, “Nàng đang tức giận sao? Nàng đang tức giận, cho nên làm bộ như không biết ta, có phải không?”

Hai vai Phượng Triều Hoa bị y bóp đau, không vui giãy dụa, lặp lại câu “mời đi ra ngoài trước” một lần nữa “Phượng thất”

“Đi ra ngoài.” Giọng điệu Phượng Triều Hoa vô cùng lạnh lẽo, không có lấy một chút nhiệt độ.

Long Liễm Thần bất đắc dĩ, vừa lui về phía sau vừa nói, “Phượng thất, nàng oán cũng được, hận cũng được, ta đều có thể chấp nhận. Nhưng đừng chọn cách này để trêu đùa ta, ta không chịu nổi.”

Vào lúc Long Liễm Thần mở cửa, không biết là bởi vì gió lạnh thổi vào hay do nguyên nhân gì khác mà thân thể Phượng Triều Hoa run bắn lên mấy cái, cả trái tim cũng đang run rẩy.

Phượng Triều Hoa đợi Long Liễm Thần đóng chặt cửa lại, mới để lộ ra vẻ mặt chân thật của mình: bất lực.

Phượng Triều Hoa co người, nửa nằm ở trong bồn tắm, để nước ngập lên đến dưới cằm, chân mày nhíu chặt lại, nghiêng đầu nhìn bố trí xung quanh, một đồng nghi vấn cũng theo đó mà tới.

Nơi này là đâu? Người đàn ông khi nãy là ai? Tại sao khi nhìn thấy đáy mắt kìm nén đau đớn của y mình lại đau lòng theo? Mà mình, là ai?

Là ai. Rốt cuộc là ai?

Trong đầu nàng xuất hiện từng hình ảnh vụn vặt nhanh chóng thoáng qua, nhưng không cách nào ghép lại với nhau được.

Bỗng nhiên, Phượng Triều Hoa cảm thấy đầu bắt đầu đau âm ỉ, sau đó là đau nhức, như thể muốn nổ tung. Càng muốn nhớ lại thì đầu càng đau. Mà không chỉ có là đầu, trái tim cũng cảm thấy đau, đau đến tan nát cõi lòng.

Phượng Triều Hoa cúi đầu khẽ rên một tiếng, nhắm mắt lại. Nàng không cố nhớ lại nữa, dựa đầu vào thành bồn, hưởng thụ nước nóng vỗ về và cảm giác nhẹ nhõm hiếm hoi.

Hiếm hoi? Tại sao lại cảm thấy hiếm hoi nhỉ? Chẳng lẽ cuộc sống trước kia không hề nhẹ nhõm sao?

Tiếp theo, những đoạn trí nhớ rời rạc trong đầu bắt đầu quấy phá, như thể cố ý trêu đùa nàng, lúc ẩn lúc hiện, khiến cho người ta không bắt được, nhìn không rõ.

“Đau....” Phượng Triều Hoa khẽ kêu một tiếng, ôm chặt lấy đầu, cố gắng ngăn cản nó tiếp tục bành trướng.

Rầm một tiếng, cửa bị đẩy ra! Long Liễm Thần vội vã lao vào, dừng lại cách bồn tắm chừng một thước, muốn tới gần nhưng sợ bị nàng đuổi đi một lần nữa. Ánh mắt xa lạ của nàng khiến cho hắn cảm thấy lo lắng.

Long Liễm Thần cứ đứng ngây tại tại chỗ, ánh mắt nóng bỏng dán chặt lên người Phượng Triều Hoa, hầu kết chậm rãi chuyển động lên xuống, đôi môi khê run rẩy như thể trong lòng có hàng vạn lời muốn nói nhưng không thể mở miệng.

Một hồi lâu sau, Phượng Triều Hoa bình tĩnh lại, đau đớn trong đầu cũng dần dần biến mất. Nàng nhướng mắt lên, nhìn Long Liễm Thần, trong tầm mắt mang theo lạnh lùng trước sau như một, “Mời đi ra ngoài trước, những chuyện khác chờ sau khi ta mặc quần áo tử tế rồi nói tiếp.”

Trong nháy mắt Long Liễm Thần bỗng cảm thấy hoảng hốt. Rõ ràng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị sự lạnh lùng của nàng làm tổn thương.

Long Liễm Thần kinh ngạc đưa mắt nhìn Phượng Triều Hoa. Hắn không muốn nhìn vào ánh mắt lạnh như băng kia nữa, đồng thời cũng không muốn lừa mình dối người, rũ mắt xuống, hai hàng mi dài khê lay động, giọng nói rất nhẹ, rất dịu dàng, nhưng cũng cô đơn lạ thường: “Được, ta ra ngoài chờ nàng.” Dứt lời, xoay người bước đi.

Khi Phượng Triều Hoa nhìn bóng lưng cô tịch kia cảm giác đau đớn mới và biến mất lại bất ngờ ập đến, chỉ có điều không phải đau nàng đau mà là tim nàng đau.

Phượng Triều Hoa bất ngờ ôm lấy ngực, nhúu chặt mày, thầm nói nhỏ: “Rốt cuộc y là ai? Tại sao phải đau lòng? Ta và y rốt cuộc có quan hệ gì? Tại sao y lại ở đây? Tại sao ta cũng ở đây? Hơn nữa, còn là lúc đang tắm rửa.”

Phượng Triều Hoa không tự chủ được bắt đầu cố gắng nhớ lại, nhưng làm thế nào cũng không thể ghép các mảnh trí nhớ rời rạc lại được mà chỉ đổi lấy đau đớn.

Dường như Phượng Triều Hoa muốn phát tiết, mà hình như lại muốn khắc chế, cho nên dùng tay nắm thật chắc thanh bồn tắm, môi dần dần tái nhợt.

Trên thành bồn tắm làm bằng gỗ đã xuất hiện mười nốt ngón tay bập sâu vào hơn nữa vẫn tiếp tục sâu hơn, cho đến khi xuất hiện vết máu.

Phượng Triều Hoa buông tay ra, thất bại buông thông hai cánh tay xuống, sự quật cường trong mắt đã rút đi, chỉ còn lại một mảnh mờ mịt.

Bỗng một giọt nước mắt ấm áp rơi trên nền đất, tiếng rơi tí tách cực kỳ vang dội trong căn phòng yên lặng, đánh thức Phượng Triều Hoa đang gần như suy sụp. Hàng lông mi dài xinh đẹp run rẩy, làm tan giọt nước mắt đọng bên khóe mi.

Phượng Triều Hoa lấy mu bàn tay lau nước mắt đi, sau đó cầm khăn lông lên, dùng tốc độ nhanh nhất lau khô thân thể. Nhưng đến lúc muốn lấy y phục mặc vào thì nàng ngây ngẩn cả người, y phục ướt nhẹp như vậy còn có thể mặc sao?

Long Liễm Thần nghe thấy tiếng nước chảy, đoán chắc nàng đã tắm xong, liền nói, “Trên giường có quần áo sạch.”

Phượng Triều Hoa sững sờ, mất tự nhiên nói, “Cám ơn.” Nàng vẫn không thể nào thích ứng ngay với lòng tốt của một người xa lạ được.

Ngoài cửa, Long Liễm Thần nhếch miệng lên cười khổ, kết hợp với khuôn mặt như trái mướp đắng lúc này của hắn lại càng khó coi. Bên trong phòng, Phượng Triều Hoa nhìn đồng nữ trang rườm rà trên giường thì chau mày lại, do dự một chút, mở miệng hỏi, “Có quần áo nam không?”

Ngoài cửa, Long Liễm Thần cũng chau mày, không khỏi nói thầm: nàng nhớ quần áo nam nhưng lại không nhớ ta? Chẳng lẽ trong mắt nàng, quần áo nam quan trọng hơn ta sao?

Phượng Triều Hoa ở trong phòng, đợi mãi mà không có câu trả lời liền bĩu môi, có chút miễn cưỡng mặc quần áo nữ lên người. Nàng nghĩ: sau khi ra ngoài sẽ tự mình đến Nghê Thường các lấy một bộ trang phục nam.

Nghê Thường các? Phượng Triều Hoa bất ngờ bắt được ba chữ mới lóe lên trong đầu, đột nhiên mừng rỡ như điên. Nghê Thường các! Đúng! Phải đến Nghê Thường các, nơi đó nhất định là nơi trước kia nàng

thường đến, có lẽ có thể nhớ ra chút gì đó. Phượng Triều Hoa thu lại nụ cười trên môi, mặt bình tĩnh mở cửa. Trong con người phản chiếu lại rõ ràng gương mặt tuần tú có vẻ hơi gầy của Long Liễm Thần, khiến trên mặt nàng mang theo một chút đau lòng. Vào lúc nàng còn chưa ý thức được tình huống trước mắt, đã bất ngờ thốt lên ba chữ.

“Huynh gây quá.”

Long Liễm Thần ngẩn ra, ngay sau đó là mừng rỡ, ôm lấy Phượng Triều Hoa vào lòng, trong giọng nói trầm thấp toát lên sự mừng rỡ không thể diễn tả thành lời, cùng với một chút run rẩy, “Về sau đừng đùa kiểu này nữa! Ta không chịu nổi đâu, một phút cũng không chịu nổi.”

Phượng Triều Hoa nhú mày, đẩy Long Liễm Thần ra, lạnh nhạt nhìn y như thể đang chờ một câu giải thích.

Long Liễm Thần không hiểu phản ứng của nàng nghĩ là sao. Sau khi mắt đối với với nàng một lúc lâu mới nghi ngờ mở miệng, “Phượng thất, đùa kiểu này không vui chút nào, nếu như nàng muốn trừng phạt ta, vậy ta nói cho nàng biết, nàng đã làm được rồi!”

“Phượng thất.... Phượng thất....” Phượng Triều Hoa nhỏ giọng lặp lại mấy lần, sau đó nhướng mắt hỏi, “Huynh là ai?”

Long Liễm Thần bắt đầu lo lắng, lạnh nhạt nói, “Nếu không nhớ rõ ta là ai, thì tại sao lại biết ta gây đi?”

Thông qua sự nhắc nhở của y, lúc này Phượng Triều Hoa mới nghĩ đến lời mình vừa mới nói, không khỏi ảo não nhú mày, “Ta không biết.”

Long Liễm Thần nhìn Phượng Triều Hoa, nàng mất trí nhớ là chuyện không thể nghi ngờ. Đáy mắt hắn dần hiện ra đau thương nồng đậm và tự trách. Hắn nắm chặt hai tay, cả thân thể mơ hồ run rẩy, bất ngờ tung một quyền đánh vào cửa, xuyên qua một tấm gỗ thật dày.

Phút chốc, trên cửa xuất hiện một lỗ hổng, mà tay của hắn cũng không còn lạnh lặn nữa, máu tươi đang dần dần chảy ra từ những vết rách.

“Huynh điên rồi sao?” Phượng Triều Hoa kinh hãi, vội vàng móc Kim Sang Dược ra giúp y băng bó, nhưng phát hiện ra trong ngực chẳng có cái gì cả, không khỏi tức giận trách mắng, “Sao lại quên mang thuốc được!”

Long Liễm Thần cười khổ, “Cũng may là nàng còn nhớ quan tâm đến ta.” Như thế, không tính là thê thảm nhất rồi.

Phượng Triều Hoa nghe vậy, ngẩn người một lát, sau đó lập tức thu hồi sự lo lắng, lạnh lùng hỏi, “Chúng ta là bằng hữu à?”

“Bằng hữu sẽ giúp nàng tắm rửa sao?” Long Liễm Thần mắt không chớp nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa, đôi mắt đen láy thâm thúy mang theo chờ đợi.

Bỗng dưng mặt Phượng Triều Hoa đỏ bừng lên. Lúc trước không mảnh vải che thân còn có thể trấn định tự nhiên, hiện giờ mặc quần áo vào rồi mà sao lại bị tầm mắt nóng rực kia làm cho không dám ngẩng mặt lên.

Thật lúng túng! Phượng Triều Hoa quay mặt đi tránh tầm mắt của y, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, gương mặt bắt đầu nóng lên.

“Nàng thật sự không hiểu, hay nàng cảm thấy ta không xứng với nàng?” Long Liễm Thần cố ý lộ ra vẻ mặt đau lòng ảm đạm đến tột đỉnh, buộc nàng phải trả lời.

Long Liễm Thần tin rằng nàng nhất định sẽ cho hắn một câu trả lời khiến người ta hài lòng. Bởi vì qua những chuyện vừa rồi có thể thấy mặc dù nàng mất trí nhớ, nhưng trong tiềm thức vẫn có phần tình cảm dành ỉn. Quả nhiên, Phượng Triều Hoa trả lời “ Không phải, ta chỉ không nhớ gì thôi. Huynh.... huynh rất tốt.”

Long Liễm Thần thở phào một hơi, nói: “Vào trong phòng đi, ta sẽ kể lại ngọn nguồn mọi chuyện cho nàng nghe.”

Phượng Triều Hoa không có nói gì thêm mà chỉ cúi đầu, như thể đang suy nghĩ cái gì đó.

Long Liễm Thần dịu dàng nâng đầu nàng lên, để cho hai người nhìn thẳng vào nhau, dùng giọng nói mê hoặc nói, “Nhìn ta, hãy nhìn kỹ vào, xem ta có đáng để cho nàng tin tưởng hay không.”

Khi Phượng Triều Hoa nhìn thấy chính hình bóng của mình trong mắt y thì trái tim chợt run lên, trong cơ thể hình như có một sức mạnh vô danh điều khiển nàng, khiến sự đề phòng trong lòng nàng nháy mắt tan thành mây khói.

Mặc dù thế, Phượng Triều Hoa vẫn có chút lúng túng, “Dù sao trước khi ta khôi phục trí nhớ, chung quy cũng nên lựa chọn tin tưởng một người.”

91. Q.3 - Chương 92: Chương 92: Lựa Chọn Của Hai Người

“Vậy tại sao ta mất trí nhớ?” Phượng Triều Hoa hỏi.

“Bởi vì...” Long Liễm Thần cứng họng, mắt hôn nhìn nàng một lúc lâu mới lên tiếng, “Ta cũng không biết.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày, cũng không biết là sao?

Thấy thế, Long Liễm Thần mấp máy môi, do dự một lúc mới nói: “Lúc ta tìm được đến nơi này thì nàng đang hôn mê bất tỉnh, chờ khi nàng tỉnh lại thì đã thành thể này rồi.”

Phượng Triều Hoa lườm hắn một cái, nói, “Nếu huynh không muốn nói cho ta biết sự thật, ta cũng không miễn cưỡng.”

“Ta quả thực không muốn.” Giọng Long Liễm Thần đang run rẩy, “Nếu như nàng không thể tự mình nhớ ra, nàng sẽ không hiểu được những khúc mắc này đâu.”

“Khúc mắc gì.”

“Khúc mắc giữa chúng ta, giữa đời trước, đời này.” Long Liễm Thần thở dài nói, “Chuyện cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, không khôi phục trí nhớ nàng không thể nào hiểu được. Khi đó, nói cho nàng cũng chỉ khiến nàng..... khó chịu hơn mà thôi.”

Phượng Triều Hoa nhíu mày, “Huynh có thể nói đơn giản. Ví dụ như, người nhà của ta, ngoại trừ chủ nhân nông trại này thì còn ai khác không? Bọn họ ở đâu. Hoặc vì sao ta lại gả cho huynh?”

Long Liễm Thần không ngờ nàng sẽ quan tâm chuyện này, ngẩn người một lúc mới trả lời, “Lệnh của cha mẹ, lời của mỗi mai.”

“Nói như vậy, trước kia chúng ta thật ra cũng không có tình cảm.” Vừa dứt lời Phượng Triều Hoa liền hối hận, chẳng biết tại sao nàng rất sợ nghe được khẳng định của hắn.

Long Liễm Thần đang định phản bác, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, chỉ lắc đầu, nói: “Có tình cảm hay không, không phải phụ thuộc vào mình ta. Huống chi dù bây giờ ta nói có, nàng cũng không nhớ nổi tình cảm trước kia, càng không nảy sinh tình cảm với ta ngay lập tức. Tình cảm dù có sâu nặng nhưng đối với nàng cũng chỉ là quá khứ thôi.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa rũ mắt xuống, dường như đang trầm tư, một hồi lâu, gương mặt nói thật, “Ta muốn khôi phục trí nhớ.”

“Không phải nàng vừa mới nói...”

“Ta muốn nhớ ra huynh.” Ánh mắt Phượng Triều Hoa kiên định, giọng nói chắc như đinh đóng cột, “Ta muốn nhớ ra huynh là ai, muốn biết tại sao lúc huynh nhìn ta trong mắt luôn mang theo đau thương.”

Long Liễm Thần nghiêng đầu tránh ánh mắt nàng, hỏi, “Cho dù sẽ nhớ lại một vài chuyện khiến nàng đau lòng, nàng cũng quyết tâm sao?”

Không biết lấy dũng khí từ đâu, Phượng Triều Hoa lại khẽ nói như bị ma xui quỷ khiến, “Ta thấy đau lòng. Ta nghĩ, trước kia ta nhất định rất thích rất thích huynh.” Nhìn thấy vẻ mặt đau thương của hắn, nàng liền buột miệng

Thân thể Long Liễm Thần chợt cứng lại, không thể tin vào tai mình, “Nàng. . .nàng nói cái gì?”

Bị hắn hỏi như vậy, Phượng Triều Hoa đột nhiên thấy thẹn thùng hận không tìm được cái lỗ chui xuống. Nàng rũ mắt xuống, mím môi, mặt hơi ửng đỏ. Xung quanh quá yên tĩnh nàng cảm thấy hết sức lúng túng.

Bỗng dưng, Long Liễm Thần đưa tay ôm chặt lấy Phượng Triều Hoa, giọng nói tràn ngập vui sướng, “Nếu như trước khi mất trí nhớ mà nàng nói với ta những lời này, ta nhất định sẽ vui mừng chết mất.”

Một chữ ‘chết’ đơn giản giống như cây chùy nặng ngàn cân đập vào trái tim Phượng Triều Hoa. Đồng thời trong đầu nàng dần hiện ra rất nhiều đoạn ngắn, hình như có người ở gào khóc, là ai ? Là ai đang khóc? Người nằm trên đất là ai? Hắn đang gọi ai vậy? Gọi Phượng thất? Vì sao không thể thấy rõ gương mặt đó.

. . .

“Đau quá.” Phượng Triều Hoa ôm lấy đầu, trán tựa lên lồng ngực Long Liễm Thần, ép mình đuổi những đoạn ngắn trong đầu đi.

Phượng Triều Hoa nhắm mắt lại lắng nghe tiếng tim đập bên tai, âm thanh kia giống như có tác dụng an thần, khiến nàng bỗng tỉnh táo lại.

Long Liễm Thần vội buông tay ra, mắng thăm một tiếng ‘đáng chết’: “Xin lỗi, ta lại làm nàng đau.”

Trán Phượng Triều Hoa vẫn dựa vào ngực Long Liễm Thần, chậm rãi lắc đầu, “Không phải là lỗi của huynh.”

“Vậy. . .”

“Ta thấy rất nhiều người cầm đao, có người khóc, có người chết, có người gọi ta, nhưng ta không thấy rõ mặt người kia.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần ngẩn ra, thân thể trở nên cứng ngắc, đôi môi giật giật như muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói gì cả.

Mặc dù mất trí nhớ, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến sự nhạy cảm sắc suốt của Phượng Triều Hoa, nhất là khi bọn họ ở gần như vậy, gần đến mức nàng có thể nghe được tiếng tim đập của hắn.

Phượng Triều Hoa dần rời khỏi lồng ngực Long Liễm Thần, ngược mắt lên, đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi, “Huynh biết người là ai, đúng không?”

Long Liễm Thần không trả lời ngay, khi đối diện với nàng đôi môi hắn vẫn không ngừng mấp máy, thật lâu sau mới nói được, “Triều Hoa. . .Triều Hoa, nàng có thể để ta gọi nàng như vậy không?”

Phượng Triều Hoa mím môi, lạnh nhạt nói, “Huynh thích gọi thế nào cũng được. Dù sao, bây giờ xưng hô thế nào cũng chẳng khác gì nhau. Trương Tam, Lý Tứ, Vương Ngũ đều cũng chỉ là một cái tên mà thôi. Ta ngay cả mình là ai còn không nhớ rõ, sao lại đi so đo xưng hô cơ chứ?”

“Không thể không so đo!” Long Liễm Thần chợt như nổi điên ấn chặt hai vai Phượng Triều Hoa, trong đôi mắt vẫn lên tia máu màu đỏ, “Triều Hoa là khuê danh của nàng, không phải ai cũng có thể gọi. Dù mất trí nhớ, cũng không được thờ ơ như vậy!”

Phượng Triều Hoa kinh ngạc, sững sờ nhìn Long Liễm Thần, không hiểu sao hắn lại đột nhiên kích động như thế.

Phượng Triều Hoa nhìn hắn đăm đăm, Long Liễm Thần chợt buông tay, quay đầu muốn đi.

Phượng Triều Hoa không kịp phản ứng, hơi ngẩn ra rồi mới đuổi theo hắn , hỏi, “Huynh muốn đi đâu?”

Long Liễm Thần không đáp, lúc này trong lòng hắn đang cực kỳ hỗn loạn, vừa nghe đến những câu nói cam chịu của nàng hắn lại thấy giận cái giọng điệu ấy, cũng giận chính mình. Nói cho cùng, hắn không thể nào tha thứ cho chính mình.

“Huynh đang tức giận.” Phượng Triều Hoa nhìn thấu tâm tình của hắn .

Long Liễm Thần không phủ nhận, nói, “Người nàng nhìn thấy là nghĩa huynh của nàng - Thanh Phong Phổ. Nàng không chấp nhận được sự thật rằng y đã mất, cho nên một mình rời đi. Ta vì phải ở lại thu dọn tàn cục cho nên không đuổi kịp nàng. Nhưng khi ta tìm thấy nàng thì cũng đã muộn.”

Ba chữ ‘Thanh Phong Phổ’ như cái kim đâm vào trong đầu của Phượng Triều Hoa, rất đau, rất đau

Phượng Triều Hoa giãn hàng lông mày vì đau lòng mà hơi nhíu lại, nói: “Ta muốn biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần than nhẹ một tiếng, nói, “Để cho ta yên tĩnh một mình chốc lát đã, những chuyện này ta không biết kể cho nàng thế nào nữa.”

Phượng Triều Hoa đã sớm nhận ra giây giũa trong mắt Long Liễm Thần, trong lòng biết hẳn cũng cần thời gian, liền gật đầu, nói, “Chừng nào huynh nghĩ xong thì nói cho ta biết. Ta. . . Ta bây giờ cũng chỉ có thể tin lời của huynh thôi.”

Long Liễm Thần hơi cong môi cười, nặng nề trong lòng lập tức giảm bớt rất nhiều, “Chỉ mong ta không phụ sự tin tưởng của nàng.”

Thấy thế, Phượng Triều Hoa lần đầu tiên nở nụ cười trong suốt tối nay, “Lời này nên là ta nói mới đúng. Chỉ mong huynh không phụ sự tin tưởng của ta.”

Long Liễm Thần cười khẽ, “Ta sẽ cố hết sức.”

“Nói thật đối với huynh khó khăn thế sao.”

Long Liễm Thần rũ mắt xuống, suy nghĩ một chút rồi nói, “Nói thật không khó, nhưng thừa nhận hậu quả sau khi nói xong thì rất khó.”

Nghe vậy, đầu tiên Phượng Triều Hoa cau mày, rồi chợt cười một tiếng, nói: “Huynh sẽ nói thật với ta.”

Long Liễm Thần nhướn mày, “Tại sao lại khẳng định như vậy?”

“Không tại sao cả, chỉ là ta tin vậy thôi.” Phượng Triều Hoa hơi cong môi, khoe miệng tràn đầy tự tin.

Thấy thế, Long Liễm Thần nhất thời mừng rỡ, cười nói, “Đây mới thật sự là nàng.”

“Huynh hình như rất coi trọng ‘ta’ trước khi mất trí nhớ.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần lắc đầu, “Không phải coi trọng.”

“Vậy là cái gì?”

Long Liễm Thần ngược mắt, hốc mắt sâu khiến vẻ mặt hắn lúc này có vẻ cực kỳ nghiêm túc. Hắn đưa tay cầm tay Phượng Triều Hoa ấn lên ngực mình, mắt không chớp nhìn nàng, giống như đang nhấn nhủ tin tức nào đó. Sau một hồi lâu mới nói, “Rồi từ từ nàng sẽ hiểu.”

Phượng Triều Hoa sớm bị hành động này của hắn làm cho đỏ mặt, hốt hoảng rút tay lại, đầu cúi thấp, lời nói cũng không có mạch lạc, “Ta .... Huynh.... Huynh đừng như vậy.”

Long Liễm Thần cười khẽ một tiếng, nói: “Hiếm khi được thấy nàng như vậy, thật đáng yêu.”

Nghe vậy, mặt Phượng Triều Hoa càng đỏ hơn, trong lòng vui mừng nhưng ngoài miệng lại muốn ngăn hắn, “Huynh . . . huynh...”

Thấy thế, Long Liễm Thần vui vẻ cười to, quên hết tất cả ân oán thị phi, cười trêu nói, “Nàng là vì mất trí nhớ mới trở nên đáng yêu như thế, hay vốn đã đáng yêu thế rồi chỉ là ta không phát hiện thôi?”

“Huynh . . . huynh...” Mặt Phượng Triều Hoa đỏ như quả táo chín, khoe miệng giật giật mấy cái, nói, “Huynh . . . huynh đừng quá đáng.”

Thấy nàng như thế, Long Liễm Thần lại càng cười to hơn.

“Như vậy cũng coi là quá đáng? Vậy những lời ca ngợi ta chưa kịp nói không biết có nên nói nốt không đây?”

Nhất định là hắn cố ý! Phượng Triều Hoa nghiêng răng nghiêng lợi “Long Liễm Thần!”

Chả không gian bỗng như im lặng, thời gian giống như ngừng trôi tại khoảnh khắc này. Hai đôi mắt đồng thời mang theo kinh ngạc.

Im lặng một lúc lâu, Long Liễm Thần không dám tin hỏi, “Nàng vừa gọi ta là gì?”

Nét mặt Phụng Triều Hoa còn kinh ngạc hơn hẳn, lúng túng hỏi, “Huynh tên là Long Liễm Thần?”

“Xưa nay nàng chưa bao giờ gọi tên ta như vậy.” Long Liễm Thần được hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

“Vậy ta gọi huynh là gì?” Vừa dứt lời Phụng Triều Hoa liền hối hận, hẳn có nhân cơ hội bắt bẻ nàng không?

Long Liễm Thần suýt nữa thốt ra ba chữ ‘Long Kiếm Vân’, nhưng ngay lập tức kịp thu lại, mặt không đỏ tím không đập nói, “Tướng công.”

Mặt Phụng Triều Hoa tỏ vẻ ‘biết ngay mà’, nói: “Ta sẽ không tùy tiện gọi người khác là tướng công.”

“Cho nên nàng chỉ gọi mỗi ta là ‘tướng công’ thôi.” Long Liễm Thần quyết định muốn dụ dỗ ‘con gái nhà lành’.

Phụng Triều Hoa dĩ nhiên sẽ không để hắn được như ý, khóe mắt khẽ nhướn lên, lạnh nhạt nói “Dù trước kia ta gọi huynh là tướng công thì đó cũng là trước kia. Đừng mong ta tiếp tục gọi huynh như vậy.”

“Nương tử, nàng không thể vô tình với vi phu như vậy.” Long Liễm Thần tỏ vẻ bị tổn thương

Phụng Triều Hoa trợn mắt, lần đầu tiên nàng biết hóa ra đàn ông cũng lật mặt nhanh như vậy. Cái vẻ mặt ngoan ngoãn đáng yêu trên khuôn mặt tuấn tú vô cùng kia có vẻ cực kỳ chân thật, đáng tiếc, không lừa được nàng.

“Vừa rồi huynh còn gọi khuê danh của ta, bây giờ đã đổi thành ‘nương tử’ rồi, không cảm thấy thay đổi quá nhanh sao?” Phụng Triều Hoa nói.

“À. . . . Cái này.” Long Liễm Thần ngượng ngùng sờ mũi một cái, nói, “Vừa rồi là sợ khiến nàng giật mình . . . .”

“Ta đã giật mình rồi.” Phụng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Long Liễm Thần lúng túng, đành lùi một bước, “Vậy nàng gọi tên ta đi.”

Phụng Triều Hoa suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu Long?”

“Tiểu Long?” Mặt Long Liễm Thần đen sì.

Phụng Triều Hoa liên tục gật đầu, nói, “Trước khi ta khôi phục trí nhớ sẽ gọi huynh là Tiểu Long.”

Nghe vậy, khóe miệng Long Liễm Thần giật giật mấy cái, ngay cả kinh mạch trên mặt hình như cũng đang run rẩy, “Nàng không thấy rất khó nghe sao?”

“Có sao?” Phụng Triều Hoa nhún mày.

Long Liễm Thần nặng nề gật đầu, “Tiểu Long, cái tên này không phải khó nghe bình thường đâu.”

“Vậy à.” Phụng Triều Hoa cố ra vẻ trầm tư, một lúc lâu lại khẽ gật đầu, nói: “Quả thật có chút khó nghe. Đổi là Tiểu Thần nhé.”

Mặt Long Liễm Thần càng đen hơn, dùng ánh mắt ‘Nàng dám gọi ta như vậy ta sẽ liều mạng với nàng’ nhìn chăm chăm Phụng Triều Hoa.

Phụng Triều Hoa run cầm cập, dùng giọng vô cùng chắc chắn, “Bằng không, gọi Đại Long nhé.”

“Phụng – Triều – Hoa!”

Phụng Triều Hoa ngán cười hai tiếng, nói: “Vậy thì huynh chọn đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Long Liễm Thần hơi thay đổi, hắn hắng giọng một cái, ném ra một quả bom, “Gọi tướng công đi.”

Lúc này, đến lượt Phượng Triều Hoa đen mặt, “Đổi cái nào bình thường một chút đi.”

Long Liễm Thần bĩu môi, nói: “Ta cảm thấy gọi ‘tướng công’ rất bình thường.”

Phượng Triều Hoa bắt đầu dĩ liếc mắt xem thường, nghiêm chỉnh hỏi, “Ta không nói đùa với huynh đâu, huynh hãy nói thật xem trước kia rốt cuộc ta gọi huynh là gì?”

“Cái này....” Long Liễm Thần khó xử, Long huynh? Thái tử gia? Hình như chỉ có hai cách này, nhưng sao hắn dám nói?

Xoay một vòng, lại trở về điểm khởi đầu.

Long Liễm Thần thở dài một tiếng, nói, “Chờ nàng khôi phục trí nhớ sẽ biết.”

“Nếu không thể khôi phục thì sao.” Mặc dù cảm nhận được tâm tình của hắn tụt dốc, Phượng Triều Hoa vẫn hỏi.

“Nếu nàng muốn, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp nàng khôi phục trí nhớ.” Giọng điệu của Long Liễm Thần vô cùng chắc chắn, làm cho người ta không tự chủ được tin theo.

“Ta muốn khôi phục trí nhớ.” Phượng Triều Hoa nói: “Dù nguyên nhân khiến ta ta mất trí nhớ là gì, ta cũng muốn biết, ta tin mình có thể chịu đựng. Ta không muốn sống mơ hồ.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần đã biết nên lựa chọn thế nào, nói: “Tốt. Trời sáng ta sẽ phái người đi tìm danh y.” Nếu nàng đều dám đổi mặt, hắn còn lý do gì phải sợ hãi rụt rè.

Mặc kệ là vui hay buồn, chỉ cần hai người cùng đổi mặt tất sẽ có cách giải quyết.

Tin tưởng tình cảm của họ, tin tưởng nàng! Long Liễm Thần tự trấn an con tim đang xao động lo lắng.

Mà trong lòng Phượng Triều Hoa cũng cực kỳ lo lắng, trên thực tế, nàng cũng không biết mình có thể đổi mặt với mọi chuyện sau khi khôi phục trí nhớ hay không. Nàng kiên quyết muốn nhớ lại, chỉ vì hắn. Nàng muốn nhớ lại những ký ức về hắn, muốn hiểu hắn.

Phượng Triều Hoa không hiểu, rõ ràng không nhớ chuyện lúc trước nhưng lại dễ dàng tin tưởng hắn. Mỗi biểu cảm của hắn đều rất quen thuộc, giống như những thứ kia đã sớm rót vào trong máu, chỉ cần máu trong cơ thể vẫn còn chảy thì nàng sẽ không quên. Nhưng, cố tình lại quên mất rồi.

92. Q.3 - Chương 93: Chương 93: Tình Cảm Nơi Đáy Lòng

Mặt trời lên, chân trời phiếm trắng, khiến cả vùng đất như được bao trùm bởi lớp sương mênh mông. Kinh Thành tháng mười một đã sớm giá rét, mặc dù không tới mức trời băng đất tuyết, nhưng gió lạnh cũng đủ làm cho người đi đường lùi bước, nhất là vào lúc tảng sáng lại càng lạnh hơn.

Phượng Triều Hoa ngồi trên nóc nhà, đôi môi đã tím tái, ngón tay cũng có chút cứng ngắc, nhưng nàng không định vào nhà, chỉ nhẹ nhàng kéo áo trên vai, tiếp tục nhìn cảnh vật trước mắt. Cỏ cây trong sân đã sớm tiêu điều, trên cành lá phủ một tầng sương lạnh trắng phau, óng ánh trong suốt, nếu không phải nhãn lực tốt rất dễ bị nhầm thành tuyết.

Một con chim tước trắng đậu trên cành cây, hết nhìn đông tới nhìn tây, cánh thỉnh thoảng vỗ vỗ mấy cái, nhưng mãi vẫn không bay đi, cái mỏ không ngừng mổ mổ, phát ra mấy tiếng chít chít. Đường như đang hát cho vùng đất tĩnh lặng này. Cuối cùng, nó im lặng nhìn Phượng Triều Hoa, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên những thứ loài người không hiểu.

Phượng Triều Hoa cười một tiếng, rút tay vào trong tay áo, lắc đầu vẩy những giọt nước trên tóc, nhẹ giọng cảm khái nói: “Thì ra là mùa đông cũng có thể đẹp như vậy.”

Long Liễm Thần gật đầu, “Rất đẹp. Đây là lần đầu tiên ta đơn thuần ngồi trên nóc nhà ngắm cảnh.”

“Vậy trước kia huynh ngồi trên nóc nhà làm gì.” Phượng Triều Hoa ngoài miệng mặc dù đang hỏi, nhưng hình như cũng không mong đợi câu trả lời của hắn. Hỏi xong lại bắt đầu quan sát con chim tước trắng yên tĩnh kia.

Long Liễm Thần không ngờ nàng sẽ hỏi vậy, suy nghĩ kỹ một lát mới trả lời đại khái, “Làm chính sự.” Hắn có thể nói qua loa vậy được không?

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa chỉ hơi gật đầu, hình như đột nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn hắn. Mái tóc đen sớm bị sương sớm làm ướt, ngay cả trên lông mi cũng kết một tầng sương.

Phượng Triều Hoa lúc này mới nhận ra hắn đã sớm khoác áo ngoài ình. Còn hắn chỉ mặc áo đơn lại ngồi cùng nàng mấy canh giờ. Trong lòng có chút cảm động, nàng dùng đầu vai áo ngoài phủ thêm cho hắn.

Long Liễm Thần nhướn mày, nói, “Nàng đang quan tâm ta sao?”

Phượng Triều Hoa lườm hắn, trong giọng nói oán trách mang theo một chút nũng nịu: “Huynh lúc nào cũng phải nói thẳng tuột ra như vậy sao?” Chẳng lẽ hắn không biết có người sẽ xấu hổ sao?

Xấu hổ? Phượng Triều Hoa đột nhiên nhận ra mình lại đang xấu hổ, không khỏi ảo não nhú mày, thầm mắng mình không có tiền đồ, ‘không phải chỉ là trả lại áo khoác cho hắn thôi sao, có gì mà xấu hổ. Không xấu hổ, không xấu hổ’.

Long Liễm Thần như cười như không nhìn cô gái bên cạnh, khẽ gọi, “Triều Hoa.”

“Hả?” Phượng Triều Hoa hoàn hồn, nàng có vẻ cực kỳ lúng túng, “Sao vậy?”

Long Liễm Thần khẽ nhướn mày nói, “Nàng đỏ mặt.”

Phượng Triều Hoa hơi sững sờ, ngay sau đó lại quỳnh lên, theo bản năng muốn đưa tay sờ mặt. Nhưng tay giật giật mấy cái, cuối cùng lại nhịn, chỉ quay mặt giả vờ ngắm cảnh, vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Có lẽ là do quá lạnh.”

Long Liễm Thần gật đầu liên tục như đã hiểu, nín cười, phụ họa, “Ta cũng nghĩ vậy.”

Nếu thật sự không nhịn được thì thôi, nhưng không biết là cố ý hay là vô tình mà trên mặt Long Liễm Thần vẫn có nụ cười rất đáng ăn đòn. Nói đáng đánh đòn là bởi vì hắn buồn cười lại nhịn không cười, nhưng dù vậy vẫn khiến lông mày và đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, làm cho người ta dễ dàng có thể nhìn ra rằng hắn rất muốn cười. So với cười mỉm thì hàm súc hơn, so với cười lớn lại quá đáng hơn. Tóm lại là làm cho người ta rất dễ phát hỏa.

Phượng Triều Hoa mặc dù vẫn đang nhìn thẳng, nhưng khóe mắt vẫn lén chú ý người bên cạnh. Nhìn hắn nén cười khổ cực quá, bèn nói, “Buồn cười thì cứ cười đi, cẩn thận nhịn thành bệnh.”

Long Liễm Thần lại không cười to, mà chỉ hơi hơi nhếch miệng, nở nụ cười vô cùng tao nhã, “Ta thực sự rất vui. Trước kia, nàng rất ít khi chủ động quan tâm ta.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa không vui nhú mày, nói, “Trước kia ta đối với huynh không tốt sao?” Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy tức giận với chính mình trước kia.

“Không, nàng đối với ta rất tốt. Chỉ là nàng không thích biểu hiện ra. Nếu không phải ta rất hiểu nàng thì nhất định sẽ không nhận ra.” Long Liễm Thần nói.

“Nếu biết ta không thích như vậy, cũng đừng nhân cơ hội giễu cợt ta nữa.” Phượng Triều Hoa lại bắt đầu cự nự.

Long Liễm Thần khẽ cười một tiếng, khoác lại đầu vai áo ngoài cho nàng, sau đó đưa tay ôm nàng, dịu dàng nói, “Không phải giễu cợt. Ta chỉ thích nhìn nàng lúng túng mà thôi.”

“Huynh...” Phượng Triều Hoa nổi đóa, “Huynh đừng có mà đắc ý. Giờ ta không quen huynh.”

“Ta tên là gì?”

“Long Liễm Thần.” Phượng Triều Hoa cảm thấy câu hỏi của hắn thật kỳ quái.

“Người ta thích nhất là ai?”

Phượng Triều Hoa hóa đá, hần. . . hần . . . . hần quả nhiên vô cùng xấu xa.

Long Liễm Thần rất hài lòng với biểu hiện khác thường của người đang nằm trong lòng. Phát ra một tiếng giọng mũi cực kỳ mập mờ, “Hử?”

Khóe môi Phượng Triều Hoa khẽ giật giật, mặt dần đỏ lên.

“Không biết? Chẳng lẽ lúc trước ta nói chưa rõ ràng sao?” Long Liễm Thần cố ra vẻ nghi ngờ.

“Huynh. . .” Phượng Triều Hoa cắn môi, biết rõ hần là cố ý nhưng vẫn không khỏi cảm thấy lúng túng.

“Sai rồi.”

“Hả?”

Ta nói, sai rồi.”

“Huynh....” Mặt Phượng Triều Hoa từ đỏ chuyển sang xanh mét, khóe miệng run run rất lâu mới nói ra được một hoàn chỉnh câu, “Huynh biết ý ta không phải thế.”

“Ý gì cơ.” Long Liễm Thần hình như bắt đầu thích tranh luận với nàng.

“Ta. . . .”

“Cuối cùng cũng đáp đúng rồi.” Long Liễm Thần tỏ vẻ vui mừng.

Lần này, Phượng Triều Hoa cuối cùng cũng nhận ra rằng dưới vẻ mặt ôn hòa nho nhã của ai kia che giấu một trái tim xấu xa đến nhường nào. Nhưng vì sao mình lại trúng kế hết lần này đến lần khác? Vì sao lại không thể bình tĩnh được? Biết rõ mình biểu hiện càng luống cuống hần sẽ càng phách lối, lại cứ không nhận được theo ý hần, rốt cuộc là tại sao. Đáy lòng rõ ràng đang không ngừng kêu phải giữ tỉnh táo, ngoài miệng lại như bị thứ gì đó chặn lại, không thể nào phản kích, mặc cho hần dắt mũi.

Lúc này, vẻ cười đùa trên mặt Long Liễm Thần dần biến mất, vô cùng nghiêm túc nói, “Biết tên của ta là gì, biết người ta thích nhất là ai, thế là đủ rồi. Về phần những thứ khác, chờ sau khi nàng khôi phục trí nhớ sẽ biết.” Dứt lời, hần quay ra khẽ mỉm cười với người xem duy nhất ở đây – con chim tước trắng kia.

Đáy lòng Phượng Triều Hoa như có dòng nước ấm chảy qua, vừa rồi còn thẳm lên án hần xấu xa, nhưng bây giờ chỉ còn cảm động vô hình. Một người trong lúc nàng mất trí nhớ vẫn không bỏ rơi nàng, nàng sao có thể không yêu?

Yêu? Đáy lòng Phượng Triều Hoa chợt run lên, là yêu sao? Bởi vì yêu, cho nên mới mất khống chế như vậy, mới vô lực phản kích như vậy, là vậy sao? Nhưng rõ ràng họ rất xa lạ, sao có yêu được? Là từ trước khi trí nhớ sao? Nếu như vậy thì tại sao chỉ nhớ rõ tình yêu, mà lại không nhớ người mình yêu cơ chứ? Mâu thuẫn như vậy, rồi lại có vẻ rất đương nhiên. Đây rốt cuộc là tại sao?

Long Liễm Thần thấy nàng lại thất thần, liền nhẹ giọng hỏi, “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ huynh.” Gần như không cần nghĩ ngợi, Phượng Triều Hoa khẽ ngẩng đầu lên, chớp mắt mấy cái như rất tò mò, hỏi, “Ta trước kia thật sự rất thích huynh sao” Nếu quả là rất thích rất thích, tại sao lại không nhớ chút nào cơ chứ?”

Khóe miệng Long Liễm Thần hơi cong lên nhưng không che giấu cay đắng dưới đáy mắt: “Ta cũng rất muốn biết tại sao, tại sao nàng lại có thể quên tay.”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa mím môi xin lỗi, “Rất xin lỗi.”

“Tại sao lại nói xin lỗi?”

“Bởi vì ta không cẩn thận quên mất huynh.” Phượng Triều Hoa chưa từng hận mình mất trí nhớ như lúc này.

Long Liễm Thần chậm rãi lắc đầu, hơi thở trở nên ấm áp, nhẹ nhàng cầm tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau: “Giữa chúng ta không cần nói xin lỗi.”

Phượng Triều Hoa khẽ khép mắt, nghe tiếng kêu của chim tước, trong lòng có niềm hạnh phúc không thể diễn tả thành lời. Có một trường phu như thế, còn đòi hỏi gì hơn?

Dần dần, ánh mặt trời làm tan chảy sương lạnh trên cây, từng giọt nước rơi xuống giống như chiếc đồng hồ cát, đếm thời gian trôi qua.

“Âm u lâu như vậy, rốt cuộc cũng có mặt trời rồi.” Cảnh Vô cuồng nhiệt chạy ra sân kêu to, ánh mặt trời phủ lên mặt hắn, có vẻ cực kỳ có sức sống.

Minh Nguyệt đi ra theo, giương mắt nhìn về phía chân trời, lại phát hiện hai đại thần ngồi ở trên nóc nhà đối diện, không khỏi kêu lên, “Thất công tử, huynh tỉnh rồi!”

Phượng Triều Hoa thấy có người nói chuyện với mình như thế, nghĩ rằng đây nhất định là chủ nhân nông trại - muội muội của mình rồi, liền gật đầu nói, “Đúng vậy, tỉnh từ tối hôm qua.” Lại là tại sao nàng không gọi mình ‘tỷ tỷ’ Mà là ‘Thất công tử’.

Minh Nguyệt nhảy cẫng lên hoan hô, “Thật tốt quá!”

“Nương tử, nàng đừng kích động, cẩn thận làm đứa bé bị thương.” Cảnh Vô vội vàng ôm Minh Nguyệt đang vui mừng đến mức sắp nhảy cẫng lên, trong lòng yêu thương không thôi.

Mà Phượng Triều Hoa và Long Liễm Thần lại đồng thanh, “Muội mang thai?”

Minh Nguyệt tươi cười, gật đầu. “Đại phu hôm qua tới xem bệnh cho Thất công tử nói vậy. Nếu không phải y thuật của ông ấy tinh liếc mắt liền nhìn ra ta có bầu, ta cũng sẽ không phát hiện đâu. A, đúng rồi, đại phu còn nói. . .”

“Nương tử.” Cảnh Vô lên tiếng ngắt lời Minh Nguyệt, “Ta với nàng cùng đi làm đồ ăn sáng.”

“Đúng đúng, Thất công tử nhất định rất đói, ta đi làm chút cháo trắng.”

“Nương tử, nàng cứ luôn miệng ‘Thất công tử, Thất công tử’, trong mắt nàng có còn vi phu hay không?”

Minh Nguyệt lườm hắn, nói: “Chàng còn như vậy thiếp sẽ không để ý tới chàng nữa.”

Nghe vậy, Cảnh Vô vội vàng cười nói, “Nương tử bớt giận, ta không nói nữa.”

Minh Nguyệt bắt đầu dĩ hờ nhẹ một tiếng, ngay sau đó ngửa đầu nói với Phượng Triều Hoa ngồi trên nóc nhà nhìn, “Nóc nhà gió lớn, huynh vừa khỏi bệnh, mau vào nhà nghỉ ngơi đi. Muội đi hâm cháo, một lát nữa sẽ đưa tới.”

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười, nói: “cám ơn.”

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của Phượng Triều Hoa cực kỳ chói mắt, Minh Nguyệt chưa bao giờ nhìn thấy. Nụ cười ấy ấm áp, trong suốt, chân thật, không mang theo một tia tạp chất.

Có lẽ là vì hóa trang trên mặt vẫn chưa rửa nên dù mặc đồ nữ trên mặt Phượng Triều Hoa vẫn tràn đầy dương khí. Góc cạnh rõ ràng khiến gương mặt tinh xảo trở nên cực kỳ hiên ngang mạnh mẽ. Trong thoáng chốc, Minh Nguyệt đỏ mặt.

Thấy thế, Cảnh Vô oán hận trừng Phượng Triều Hoa một cái, liền kéo Minh Nguyệt vào phòng bếp luôn.

Phượng Triều Hoa không hiểu vì sao, vô tội nhún mày. Nàng nhìn bóng lưng của hai người hỏi, “Tại sao hắn lại lườm ta?”

Long Liễm Thần cười hai tiếng, nói, “Bởi vì nàng đẹp trai hơn hắn.”

“Đẹp trai?” Phượng Triều Hoa không cho là rằng từ này thích hợp để nói về con gái.

“Đúng vậy. Trước kia không biết có bao nhiêu cô gái vì nàng ruột gan đứt từng khúc.” Long Liễm Thần nghiêng đầu nhìn về phía nàng, vừa đúng lúc có thể thấy sườn mặt tuấn tú và sống mũi cao của nàng. Từ trán đến chóp mũi rồi đến cằm, đường cong nhìn như cương nghị kì thực vô cùng nhu hòa, đây không phải khuôn mặt của một cô gái thì là cái gì? Minh trước kia thật sự đã quá sơ suất, lại để cho nàng lừa lâu như vậy.

Bị người khác nhìn đến phát ngượng, Phượng Triều Hoa liếc nhìn hần: “Trên mặt ta có vết bẩn à?”

Long Liễm Thần hoàn hồn, cười nói, “Không thể trách ta quá sơ ý. Chỉ có thể nói là thuật dịch dung của nàng thật tinh.” Nhìn nghiêng thì vẫn có chỗ sơ hở, nhưng nhìn thẳng thì quả thật vô cùng hoàn hảo.

“Thuật dịch dung?” Phượng Triều Hoa cảm thấy nên khai thông với hần một chút, nếu không sẽ thành ông nói gà bà nói vịt mất.

“Ừ, nàng biết thuật dịch dung, cho nên dù giả trang làm con trai hơn mười năm cũng không có ai phát hiện.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Triều Hoa kinh ngạc, “Trừ thuật dịch dung ra, ta còn biết gì nữa?”

“Muốn biết.”

Phượng Triều Hoa trừng mắt nhìn hần, “Đương nhiên rồi.”

Thấy thế, Long Liễm Thần cười xấu xa một tiếng, chợt đẩy nàng xuống.

“A!!!” Phượng Triều Hoa sợ trắng bệch cả mặt, tay chân luống cuống.

“Bằng hư đề khí, khí trầm đan điền, tỳ đập phi yển, lăng không di bộ, thổ tức nạp khí, tâm tự trầm phù.” Long Liễm Thần thần nhiên, vừa đọc tâm pháp khinh công vừa sẵn sàng chuẩn bị nếu như có bất trắc liền phi thân xuống đỡ.

Phượng Triều Hoa hoàn toàn không kịp nghĩ, chỉ chăm chăm vận khí theo giọng nói bên tai. Đột nhiên thân thể như được một luồng khí lưu chống đỡ.

Phượng Triều Hoa cảm thấy vậy, ngay sau đó theo bản năng nghiêng người lật lên, đạp bước giữa không trung, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Long Liễm Thần cũng đề khí phi thân hạ xuống bên cạnh nàng, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn thân thể mình, có chút không dám tin lắm bả nói, “Không ngờ ta lại biết khinh công.”

“Nàng còn nhiều thứ lợi hại hơn thế này nhiều.” Long Liễm Thần vui vì nàng nhớ lại được khinh công, thể xem ra, qua một thời gian nữa nhất định có thể nhớ lại tất cả võ công. Như vậy, dù tập trí nhớ tạm thời không thể khôi phục, cũng không cần quá lo lắng cho an nguy của nàng.

Phượng Triều Hoa nâng hai tay lên, lúng ta lúng túng nhìn lòng bàn tay, hỏi, “Ta trước kia giỏi nhất là ám khí sao?”

“Đúng vậy. Làm sao nàng biết là ám khí mà không phải vũ khí?” Long Liễm Thần ngạc nhiên nói.

Phượng Triều Hoa mờ mịt, nhú mày, “Lúc huynh đẩy ta, ta theo bản năng rút tay vào trong tay áo.” Dứt lời, lấy ra một quả thấu cốt châm, đưa cho Long Liễm Thần

“Đây chính là ám khí trước kia ta thường dùng đúng không?”

Long Liễm Thần vui mừng, “Đúng vậy. Tuyệt chiêu của nàng là Nhân hoa lạc địa, bắn về ám khí trên giang hồ không ai địch nổi.

Phượng Triều Hoa nhướn mày, “So với huynh thì sao?”

“Ta?” Long Liễm Thần cong môi cười một tiếng, “Chúng ta đã từng tỷ thí, mỗi người mỗi về.”

:Tuyệt chiêu của huynh là gì?”

“Nàng xuống xem sao.”

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Rất muốn.” Nếu vừa rồi có thể nhớ lại khinh công, có lẽ nhìn thấy hần múa kiếm xong, nàng có thể nhớ ra hần.

93. Q.3 - Chương 94: Mãi Mãi Chẳng Đổi Thay

Thấy thế, Long Liễm Thần không nói hai lời, rút ra nhuyễn kiếm bên hông, bay lên, lộn ngược, hai chân mượn lực cây khô, giống như một con rồng bay lên trời xanh. Múa ra thức thứ nhất Ngàn Dặm Quy Nhất, chỉ chớp mắt sau liền chuyển thành thức thứ hai Phi Long Tại Thiên.

Tư thế tao nhã, kiếm thế sắc bén, giống một con rồng bay lượn trên chín tầng mây.

Vậy mà, sau khi hoàn thành thức cuối cùng Trường Hà Lạc Nhật, Long Liễm Thần cũng không thu thế, ngược lại nghiêng người bay về phía trước thôn. Chấp bút giữa không trung, viết mấy chữ trên thân cây trước mắt. Sau đó nhạ nhàng đáp xuống đất.

Từ lúc Long Liễm Thần múa ra thức Ngàn Dặm Quy Nhất, trong đầu Phượng Triều Hoa đã không ngừng thoáng hiện một đoạn ngắn: Trong một rừng cây, một chàng trai đang múa kiếm, nhưng không nhìn thấy mặt người đó. Hắn dường như đang không ngừng lặp lại cùng một chiêu thức, vừa khéo giống hệt thức thứ nhất của Long Liễm Thần. Nhưng những ký ức này quá rời rạc, nàng không thể ghép chúng lại được.

Long Liễm Thần đứng ở trước thôn, hài lòng nhìn mấy chữ phía trên, quay đầu lại cười tủm tỉm nói với Phượng Triều Hoa, “Nàng thấy thế nào?”

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, có chút miễn cưỡng hơi cong môi, cười nói, “Chiêu kiếm này rất hợp với huynh.”

“Đó là đương nhiên, bằng không ban đầu ta cũng sẽ không lựa chọn học nó.”

“Bộ kiếm pháp này có tên không?”

“Nhất Kiếm Lạc Cửu Thiên.”

“Nhất Kiếm Lạc Cửu Thiên!” Năm chữ này như sấm sét đánh vào trong đầu Phượng Triều Hoa, trong nháy mắt một cảnh tượng hiện lên . . .

Hai chàng trai ở trong rừng cây, rừng cây đang không ngừng xoay tròn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hai người, loáng thoáng có thể nghe được một giọng nói “Nhất Kiếm Lạc Cửu Thiên quả là độc nhất vô nhị. . .” “Nhất Kiếm Lạc Cửu Thiên của Long huynh quả nhiên danh bất hư truyền. . .”

Phượng Triều Hoa nhắm mắt lại, giọng nói kia không ngừng vang vang bên tai, rất quen thuộc, đã từng nghe thấy ở đâu. Rốt cuộc đã từng nghe thấy ở đâu?

Thấy nàng nhúu chặt mày, Long Liễm Thần lập tức muốn lên tiếng, nhưng nghĩ lại, cuối cùng nhịn xuống.

Một hồi lâu sau, Phượng Triều Hoa mở mắt ra, áy náy nói, “Thật xin lỗi, ta vẫn không nhớ nổi.”

Long Liễm Thần cong môi cười một tiếng, an ủi, “Không sao, ta nhớ là được.”

Phượng Triều Hoa nở nụ cười chua xót, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Sang đây xem chữ của ta viết thế nào.” Dứt lời, Long Liễm Thần xoay người lại nhìn về phía cây khô, hay tay khoanh trước ngực, mày kiếm hơi nhíu lại, trong đôi mắt chứa đầy ý cười.

Phượng Triều Hoa nghe vậy đến gần, ngược mắt nhìn, bỗng dưng đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, cảm động không thể diễn tả được thành lời giống như thiếu nữ lần đầu tiên được người trong lòng thổ lộ. Rõ ràng đã sớm hiểu tâm ý của hắn, nhưng mỗi một lần hắn tỏ tình cũng lại làm cho nàng ngượng ngùng.

Phượng Triều Hoa không muốn tiếp tục ‘yếu thế’ đành cố gắng phát huy tự chủ, trấn định tự nhiên nhìn hai hàng chữ đối xứng đơn giản lại cực kỳ ý nghĩa mấy lần, liên tục gạt đầu, khen, “Rất tuyệt!”

Thấy thế, khoe miệng Long Liễm Thần cong lên, giọng mang vẻ đùa giỡn, hỏi, “Tuyệt chỗ nào?”

Đuôi lông mày Phượng Triều Hoa héch lên, ung dung trả lời, “Thế bút uyển chuyển hàm súc, đường nét mạnh mẽ xinh đẹp, như Long khiêu Thiên Môn, hổ ngọa Hoàng các [1].” May mà mình có chút nghiên cứu thư pháp, bằng không sẽ lại để cho hắn được như ý.

[1] Rồng bay qua thiên môn, hổ nằm trong hoàng các.

Nghe vậy, trên trán Long Liễm Thần hiện lên ba vạch đen, khoe miệng giật giật mấy cái, thở dài nói, “Nàng bình mấy chữ này tử tử thật đó!” Đúng là không hiểu phong tình. Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu nàng như thế, hắn cũng sẽ không bị nàng hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, Long Liễm Thần tạm thời quyết định tha cho nàng một lần, tỏ vẻ nghiêm túc khiêm tốn nói, “Quá khen.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, đặc biệt chân thành nói, “Đánh giá như vậy đối với những chữ của huynh không quá chút nào. Mọi người thường nói chữ cũng như người, ta lại cảm thấy, chữ của huynh còn mạnh mẽ hơn cả bản thân nhiều.”

Đây là ca ngợi sao? Hiển nhiên không phải. Long Liễm Thần vừa mới bình tĩnh lại khoe miệng lại một lần nữa giật giật, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn lần trước, giống như đang rút gân vậy.

Phượng Triều Hoa cố giả vờ không hiểu, quan tâm nói: “Sắc mặt huynh không tốt chút nào, có phải khó chịu ở đâu không? Có cần đi mời đại phu tới xem cho huynh không?”

Long Liễm Thần lập tức hiểu được một đạo lý: Trí nhớ có thể mất, quần áo có thể đổi, nhưng bản tính khó dời! Nàng mặc nữ trang, mất trí nhớ, nhưng tuyệt đối vẫn là Phượng thất không bao giờ để mình chịu thiệt trước kia. Dù bị bắt chẹt ở đây thì nhất định cũng sẽ lấy lại danh dự ở nơi khác.

Long Liễm Thần buồn vui lẫn lộn, vui là vì ngoại trừ trí nhớ thì nàng không đánh mất bất cứ thứ gì khác; mà buồn là ngoại trừ ở phương diện nào đó, còn lại hắn rất khó chiếm thượng phong. Về phần phương diện có thể làm cho hắn chiếm thượng bầy giờ tuyệt đối không được dùng. Nếu không, sợ một chút bị châm lửa lại không ai đến dập, người khổ sẽ là hắn. Cho nên, hiện tại hắn nhất định bị nàng chèn ép đến chết. Nhưng người khiến hắn trọn đời không thể nào vùng lên không phải nàng, mà là chính hắn. Ai bảo hắn vui vẻ chịu đựng chứ?

Long Liễm Thần khẽ cười một tiếng, nghiêng đầu, cười như không cười nhìn nàng nói: “Chính nàng cũng biết y thuật, còn cần mời đại phu làm gì. Huống chi, chỗ ta không thoải mái không thích hợp để người ngoài nhìn. Không bằng chúng ta trực tiếp về phòng, nàng giúp ta nhìn xem.”

Phượng Triều Hoa bỗng đỏ lựng cả mặt, cực kỳ xấu hổ mắng một câu, “Hạ lưu.”

Long Liễm Thần cố nén cười, vẻ mặt uất ức nói, “Ta vẫn luôn tuân thủ quy củ, đừng làm hỏng thanh danh của ta.”

Phượng Triều Hoa lườm hắn, quay đầu bước đi.

Long Liễm Thần liền vội vàng kéo tay nàng, nhưng không kéo nàng trở lại, mà là đi theo, sóng vai cùng với nàng, hỏi, “Nàng phạt người ta cũng phải cho người ta phát biểu ý kiến đã chứ?”

Phượng Triều Hoa không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phòng nghỉ.

Long Liễm Thần ra về ‘chợt hiểu

ra’: “Hóa ra nương tử định xem bệnh cho vi phu.”

“Huynh...” Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ mím môi, hất tay hắn ra, lại nghe được hắn khẽ hít vào một hơi.

Phượng Triều Hoa nhíu mày, sau khi vào nhà cũng xoay người đẩy hắn ngồi xuống ghế, ấn chặt hai bả vai của hắn, đột nhiên dùng sức.

“A!” Không ngờ nàng đột nhiên ấn mạnh, Long Liễm Thần đau đớn, rên rỉ một tiếng, ai oán nói, “Nàng muốn mưu sát chồng cũng không cần lộ liễu như thế chứ, thừa dịp ta không ta không chú ý bỏ thuốc vào trong trà là được rồi.”

Phượng Triều Hoa không để ý tới hắn, tay trái lại ấn xuống.

Lần này Long Liễm Thần chỉ khẽ kêu một tiếng, cắn răng chịu đựng đau đớn từ vai trái truyền tới.

Sau một lúc giãy vò, Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói, “Vết thương trên vai trái huynh còn chưa khỏi hẳn.”

Long Liễm Thần gật đầu, cười nói, “Có phải rất không thích hợp để người ngoài nhìn không?”

Nơi hấn không muốn người ta nhìn là bả vai! Phượng Triều Hoa quỳnh lên, chẳng lẽ tâm tư của mình quá không trong sáng?

Lông mi Long Liễm Thần khẽ run, thu lại vẻ đùa giỡn, nói: “Mặc dù kim sang được của ta rất tốt, nhưng vết thương quá sâu, muốn hoàn toàn khôi phục cũng mất chút thời gian.” Không giống mấy vết thương nhỏ trên tay, dùng thuốc là lập tức ngừng máu, thậm chí còn không cần băng bó.

“Bị thương từ lúc nào?” Phượng Triều Hoa hỏi.

Long Liễm Thần suy nghĩ, nói: “Đi khải hai ba ngày trước.” Nếu không phải trên đường, từ Bình Tây chạy tới bị phục kích thì cũng không mất nhiều thời gian đến vậy.

Nghĩ đến ngoài ý muốn lần đó, trong lòng Long Liễm Thần lúc này còn có ưu tư. Nếu không phải kẻ dẫn đầu cố ý tha hấn một lần, kiếm vốn nên đâm vào tim chuyển qua bả vai thì hấn đã sớm mất mạng rồi. Kẻ dẫn đầu kia che mặt, nhưng đôi mắt rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi.

Trong lúc Long Liễm Thần thất thần, Phượng Triều Hoa đã đem cởi áo hấn. Lúc nhìn vết thương ngăn nhưng sâu ở đầu vai hấn lại không nhận được cau mày, thầm nói, “Ra tay thật độc ác.”

Long Liễm Thần hoàn hồn, nói, “Ừ, nếu không phải người xuất kiếm hạ thủ lưu tình, chắc bây giờ này chỉ được gập lại cây kiếm của ta thôi.”

Nghe vậy, tay Phượng Triều Hoa chợt run lên, giả vờ tức giận nói, “Đừng nói linh tinh. Đưa Kim sang được cho ta, ta giúp huynh thay thuốc.”

“Ở trong lòng ta ấy, vai ta bị nàng bóp đau quá, không động được.”

Phượng Triều Hoa không nói gì, nhìn xem hấn có thể vô lại tới khi nào.

Long Liễm Thần hình như quyết ý tranh chấp với nàng, cũng không nói gì, chờ nàng đầu hàng.

Hồi lâu sau, hai người vẫn giằng co.

Long Liễm Thần buồn bã nói: “Không bôi thuốc vết thương bị gió lạnh thổi vào sẽ lại chảy máu đấy.”

Phượng Triều Hoa chưa thấy ai vô lại như thế bao giờ, được rồi, nàng không biết trước khi mình mất trí nhớ có gặp ai vô lại như hấn không. Nếu quả thật có, người kia chắc chắn là vua của đám lưu manh.

Đang lúc Phượng Triều Hoa mắng thảm hành vi vô lại của Long Liễm Thần thì vết thương lại chảy máu thật. Phượng Triều Hoa quỳnh lên, không quan tâm ai thua ai thắng, liền thò tay vào trong ngực hấn lấy thuốc ra, ngoài miệng không quên gào to, “Huynh đúng là miệng quạ đen.”

Long Liễm Thần lại như chẳng quan tâm, hưởng thụ cười nói, “Nó muốn máu, không thể trách ta.”

Phượng Triều Hoa nhú mày, tay móc thuốc ngừng lại, nghi ngờ, “Hình như huynh đã sớm biết sẽ máu?”

“Gió lạnh thổi đến vết thương đương nhiên sẽ ác hóa. Đạo lý này ai cũng biết.” Long Liễm Thần mặt không đỏ, tim không đập, thản nhiên đáp.

Phượng Triều Hoa nhướn mày, không nói nữa, tiếp tục tìm thuốc. Nhưng gần như sờ hết ngực hấn rồi vẫn không tìm được thuốc. Nàng lập tức nhận ra mình bị người nào đó trêu chọc, không vui nói, “Đừng dùng thân thể của mình ra đùa.”

Long Liễm Thần được tiện nghi còn ra vẻ, “Người bị sàm sỡ là ta cơ mà.”

Phượng Triều Hoa vô lực thở dài nói, “Huynh không thể đứng đắn một chút sao?”

Tại sao người chảy máu là hấn mà người đau lại là nàng?

Long Liễm Thần đạt được mục đích liền không đùa nữa, lấy thuốc từ bên hông đưa cho nàng, cũng giảm lực luôn lời giải thích vì sao thuốc lại ở bên hông mà không phải trong ngực. Dù sao, nàng rất thông minh, không cần hấn nói nàng cũng biết hấn cố ý rồi. Nhưng nhất định nàng không ngờ được rằng vừa rồi là mình dùng nội lực ép máu chảy ra. Mặc dù hơi đau, nhưng rất đáng. Nếu không phải trong lòng nàng có hấn, khổ nhục kế cũng sẽ không hiệu quả. Suy nghĩ này khiến hấn vô cùng vui mừng.

Chỉ chốc lát sau, thuốc đã thay xong rồi. Phượng Triều Hoa giúp hắn mặc lại áo, cũng trả thuốc cho hắn, nói, “Về sau đừng như vậy nữa.”

Long Liễm Thần nhướn mày, không nói gì.

Lúc này, gió chợt nổi lên, lá cây khô vàng xào xạc, trên cây khô ngoài thôn rõ ràng khắc hai hàng chữ: “Nước sông ba nghìn gáo, nhưng ta chỉ cần một gáo thôi; Gió mây thay đổi, quyết chí thì không bao giờ đổi dời mặc cuồng phong cũng vẫn sừng sững ở đó.”

94. Q.3 - Chương 95: Vẽ Vị Mỹ Nam Tử

Ăn sáng xong, Long Liễm Thần có chuyện rồi đi trước, còn Phượng Triều Hoa cùng Minh Nguyệt ở trong sân phơi nắng, chính xác hơn là vẽ tranh.

Phượng Triều Hoa cầm bút khựng lại trên giấy, mãi vẫn không thể hạ bút. Không phải là không muốn vẽ, mà là không biết vẽ cái gì. Nghe nói nàng vẽ tranh rất giỏi, nhưng nàng không biết hạ bút như thế nào. Cầm giắc, một khi đầu ngọn bút nàng chạm giấy Tuyên Thành sẽ làm hồng trang trắng tinh này.

“Sao tỷ không vẽ.” Minh Nguyệt tràn đầy mong đợi, bức vẽ của Thất công tử ngàn vàng cũng khó mua nổi. Hôm nay có thể chính mắt thấy nàng vẽ tranh, thật đúng là vinh hạnh lớn lao.

Phượng Triều Hoa giật mình, tay run lên, một giọt mực rơi xuống giấy. Phút chốc, mực nước thấm vào giấy, nhanh chóng lan ra bốn phương tám hướng, từ một chấm nhỏ biến thành hình bầu dục.

Minh Nguyệt tiếc nuối cảm thán một tiếng, “Hồng rồi.”

Nhìn chằm chằm vết mực một lúc lâu, chân mày Phượng Triều Hoa dần dần giãn ra, khóe miệng nhếch lên, nói: “Chưa chắc.” Nếu như nàng không nhìn lầm, trên đai lưng người nào đó có khảm một viên Mã Nào đen hình bầu dục, chính xác mà nói là trên chuỗi nuyễn kiếm. Buộc tua trên chuỗi kiếm rất bình thường, nhưng khảm châu báu trên chuỗi kiếm lại rất hiếm thấy, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng tới việc dùng kiếm. Nàng đoán, viên Mã Nào kia nhất định có tác dụng khác.

Cong môi cười khê, Phượng Triều Hoa nói, “Đi lấy chút son cùng máu gà cho ta.”

Minh Nguyệt sững sờ, “Phần trong phòng muội có, nhưng máu gà sợ rằng phải ra ngoài mua.”

“Vậy thì không cần máu gà, đi lấy phần thôi.”

“Vâng.” Minh Nguyệt chạy chậm vào nhà.

Phượng Triều Hoa than nhẹ một tiếng, tự nhủ, “Không có máu không đủ chân thật.” Chẳng lẽ phải dùng máu của mình.

Phượng Triều Hoa run lên, chỉ nghĩ đến chuyện cứa vào ngón tay đã cảm thấy rợn cả tóc gáy. Nàng không sợ máu, nhưng tự mình rạch thì nàng không xuống tay được.

Đang lúc Phượng Triều Hoa đang suy nghĩ xem lấy máu ở đâu thì một con chim sẻ bay qua, dang cánh định đậu lên cây hờn già trước thôn.

Phượng Triều Hoa vui mừng, suy nghĩ ra chiêu mới chợt lóe lên trong đầu thì một quả Thấu cốt châm đã từ trong tay áo bay ra, bắn trúng cánh chim.

Tiếng hót của chim sẻ bỗng im bật, thay vào đó là tiếng nó va chạm với mặt đất tiếng và tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Minh Nguyệt cầm phần ra ngoài vừa khéo thấy chim sẻ rớt xuống, không hiểu nhìn về phía Phượng Triều Hoa, “Đây là. . .”

Phượng Triều Hoa chỉ nhàn nhạt phui Ma Tước một cái, nói, “Lấy ít máu của nó cho vào bát. Còn nữa, lấy thêm cái nghiên mực cho ta.”

Minh Nguyệt mặc dù không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Phượng Triều Hoa rũ mắt nhìn về phía cái tay vừa mới phóng ám khí, nhỏ giọng lầm bầm, “Tại sao không cần cố gắng mà có thể dễ dàng nhớ được võ công, mà dù cố gắng thế nào cũng không nhớ nổi người muốn nhớ lại. Chẳng lẽ, đây là kiếp số của ta sao?”

Lúc đó, những mảnh ghép rải rác trong đầu lại bắt đầu nhanh chóng lúc ẩn lúc hiện, vừa mơ hồ lại vô cùng chân thật.

“Ừm...” Phượng Triều Hoa khẽ rên rỉ mấy tiếng, lắc đầu, đuổi những trí nhớ đáng ghét

đó ra, giãn chân mày, bắt đầu chuyên tâm về tranh. Nét mực hiện lên trên trang giấy Tuyên Thành màu trắng, lưu loát cũng không thiếu góc cạnh.

Đợi đến khi Minh Nguyệt bừng máu tới thì trên giấy Tuyên Thành đã xuất hiện một chàng trai tuấn tú trông rất sống động, hơn nữa nàng biết người này.

Dưới cây hòe già tang thương, chàng trai mặc áo khoác dài màu đen, lưng dựa vào hàng rào, hơi nghiêng người, dải như tơ tự nhiên xõa xuống đầu vai, đuôi tóc hơn bay về phía bên trái giống những chiếc lá đang rơi theo gió. Ánh mắt mơ màng nhìn phía trước, trong đôi mắt đen sâu thẳm làm cho người ta nhìn không thấu, như một cái đầm sâu không thấy đáy, mang theo vẻ thần bí không thể xâm phạm, đồng thời lại có sự tự tin như nắm hết tất cả mọi thứ trong tay. Đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, phía trên đuôi mắt tạo thành một hình cung dài, sống mũi cao thẳng, khóe môi nhếch lên thành một đường cong bí ẩn, cười như không cười, đôi tay ôm ngực, chân phải hơi cong lên, mũi chân chạm đất, gót chân tì vào cây khô. Trong tiêu sái mang theo vẻ tôn quý, trong chừng chặc mang theo chút bất kham.

Minh Nguyệt kinh ngạc miệng cũng không khép được, trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi, nhìn chăm chăm bức vẽ một lúc lâu mới giật mình thở dài nói, “Tỷ thật quan tâm Long công tử, bức vẽ này quả thật giống người thật như đúc. Thần thái rất thật, từ tóc đến áo, không bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào, thật khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt, thế này chỉ sợ chính Long công tử cũng không tự vẽ được thế.”

Minh Nguyệt thao thao bất tuyệt, Phượng Triều Hoa lại chỉ nghe được một câu ‘Tỷ thật quan tâm Long công tử’. Trên thực tế, nàng cũng rất kinh ngạc, vừa rồi không hiểu sao vừa hạ bút lại có thể vẽ tự nhiên như vậy. Giống như bộ dáng của hắn đã sớm khắc trong đầu. Nhưng thật ra sau khi dừng bút, nhắm mắt lại cũng không nhớ rõ được bộ dáng của hắn lắm.

“Thất công tử?”

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, nhìn người trong bức họa một hồi lâu, hài lòng cong môi, nhận lấy máu cùng nghiền mực trong tay Minh Nguyệt, lấy phấn và ít máu tươi đổ vào trong nghiền mực, sau đó đảo mài quấy để chúng hòa vào nhau.

Thấy thế, Minh Nguyệt chợt hiểu, hoảng hốt nói, “Dùng máu và phấn thay thế mực vẽ sẽ khiến màu da người trong tranh nhìn như người thật!”

Phượng Triều Hoa vừa quấy vừa khẽ gật đầu, nói “Cái này là mực máu, rót máu tươi vào trong mực, đương nhiên có thể đạt được hiệu quả phi thường.”

Minh Nguyệt kích động gật đầu lia lịa, trước kia nàng chỉ đọc trên sách chứ chưa thử bao giờ, bởi vì cảm thấy sau khi thêm màu sẽ phá hỏng cảm giác hài hòa của bức vẽ. Nếu bức vẽ này thật sự bị máu mực phá hủy, vậy thì thật là đáng tiếc. Minh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới một vấn đề vội vàng ngăn Phượng Triều Hoa hạ bút, nói: “Muội nhớ là phải dùng máu người và phấn thượng đẳng mới được.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy thì sững sốt, ngay sau đó cười nói, “Không thử làm sao biết có được hay không.”

“Thử?” Minh Nguyệt cau mày, “Đây là lần đầu tiên tỷ dùng máu mực vẽ tranh?”

Phượng Triều Hoa suy nghĩ một chút, nói, “Có lẽ vậy, ta không nhớ rõ.”

Thật ra ngay ở hiện tại cũng giống như đang nằm mơ. Vẽ tranh, vốn đã quên mình biết vẽ, nhưng cầm bút tuyên lên lại có thể múa bút tự nhiên. Nhất là khi nghĩ đến chuyện dùng máu mực thêm sắc, nàng lại càng hốt hoảng. Những ý nghĩ này hình như luôn tới trước cả khi nàng kịp suy xét, giống như không cần cái đầu

này cũng có thể hoàn thành chuyện muốn làm. Tất cả đều như thế thuận nước đẩy thuyền, mà mình vốn là chủ nhân thân thể này, thể nhưng lại như người ngoài cuộc. Cảm giác ấy vô cùng khó chịu.

Minh Nguyệt không biết trong lòng Phượng Triều Hoa đang rối rắm, lại nhận ra nàng không ổn,

”Không nhớ rõ, sao lại không nhớ chứ?”

“Hắn không nói uội biết sao? Ta mất trí nhớ.” Phượng Triều Hoa nói thật bình tĩnh, nhưng chỉ có chính nàng mới biết thật ra trong lòng nàng đang run rẩy.

“Mất trí nhớ?” Minh Nguyệt trợn mắt, liên tục lắc đầu, “Không thể nào, không thể nào.”

“Xem ra hắn thật sự không nói uội biết.” Phượng Triều Hoa nhân nhạ nói thẳm một câu, bắt đầu thêm sắ cho bức vẽ Long Liêm Thần, từ cái trán tới ngón tay, không bỏ sót chỗ nào.

Đợi Minh Nguyệt hoàn hồn thì Phượng Triều Hoa đã thêm sắ xong.

Trên mặt Minh Nguyệt hiện rõ bốn chữ “không thể tin nổi”, trong lòng nghi ngờ, không biết nên cảm khái bức vẽ tuyệt mỹ trước hay là chất vấn Phượng Triều Hoa mất trí nhớ trước.

Bức vẽ đã hoàn thành, Phượng Triều Hoa để bút xuống, phủi bụi phấn trên tay rồi ngồi xuống, tự rót ỉnh một ly trà. Nàng uống một hớp, lạnh nhạ nói, “Hắn nói muội là muội muội của ta, nhưng ta biết nhất định không phải. Không có ai lại tôn kính tỷ tỷ của mình đến mức ấy. Nếu như muội không để ý, hy vọng muội có thể nói cho ta chút chuyện trước kia. Ví dụ như, chúng ta quen nhau thế nào?”

95. Q.3 - Chương 96

Minh Nguyệt yên lặng một lúc lâu rồi mới trả lời. Nàng mím môi, nói: “Một năm trước, Lý gia chúng ta gặp tai ương diệt môn, Lý phủ từ trên xuống dưới mấy chục mạng người trong một đêm hóa thành cô hồn. Nếu không nhờ tỷ kịp thời cứu giúp, ta cũng đã trở thành một trong số đó.”

Phượng Triều Hoa kinh ngạc, áy náy nói, “Thật xin lỗi, nhắc tới chuyện đau lòng của muội rồi.”

Minh Nguyệt lắc đầu, khẻ miệng cổ nở một nụ cười nhàn nhạ, nói: “Muội đã nghĩ thông suốt rồi. Hôm nay có Tướng công ở bên cạnh, muội rất vui vẻ. Muội đã từng không cho rằng mình sẽ không bao giờ có người nhà nữa, nhưng bây giờ, không chỉ có trượng phu thương yêu mình, mà còn có cả đứa bé sắp ra đời, muội cảm thấy rất thỏa mãn.”

Thấy nàng như thế, Phượng Triều Hoa an tâm rất nhiều, hỏi, “Ta còn người thân nữa không?”

“Có.” Minh Nguyệt nói: “Tỷ là con nuôi của Nam Lăng vương, đứng hàng thứ thứ bảy. Phía trên còn có năm nghĩa huynh và một nghĩa tỷ.”

Phượng Triều Hoa kinh ngạc, “Nam Lăng vương?” Minh lại nhận một Vương gia làm cha nuôi.

“Vâng. Nam Lăng vương rất nhân từ, rất được dân chúng Nam Lăng kính yêu. Chỉ là.....”

“Chỉ là làm sao?”

Minh Nguyệt ngược mắt dò xét Phượng Triều Hoa một cái, thận trọng nói, “Nghe nói Nam Lăng vương bởi vì mưu đồ bất chính, Hoàng thượng giận dữ, ngay cả quan tốt như Phượng Thừa tướng cũng bị liên lụy.”

‘Phượng Thừa tướng’ Phượng Triều Hoa khẻ nhẳm, cảm giác mình biết người này, không đúng, là quen thuộc, có cảm giác rất thân thiết.

“Phượng Thừa tướng là quan tốt, muội không tin ngài sẽ tạo phản. Nhưng ngày ngài bị xử quyết, cũng chính là ngày hôm qua, nghe nói Nam Lăng vương phái người đến cướp pháp trường rồi.” Nói đến đây, Minh Nguyệt chợt hiểu ra, tò mò nói, “Hôm qua tỷ cũng mới đến, vừa đến là bất tỉnh.” Có lẽ nào lại liên quan tới cướp pháp trường? Câu nói kế tiếp nàng không dám hỏi ra miệng.

Pháp trường! Phượng Triều Hoa bỗng thấy cái đó thoáng hiện lên trong đầu. Không chỉ là một hình ảnh, có người chảy máu, rất nhiều rất nhiều máu, có rất nhiều quan binh cầm đao, còn có người đang khóc, có người cuồng loạn, đúng, chỗ đó nhất định chính là pháp trường!

Nghĩ đến đây, Phượng Triều Hoa nhìn về phía Minh Nguyệt, nói: “Đưa tử đến pháp trường!” Có lẽ, ở đó tử có thể tìm về trí nhớ.”

“Hả?” Minh Nguyệt không ngờ nàng sẽ nghĩ muốn đến đó, nhất thời không biết làm thế nào. Hiện tại thân thể Phượng Triều Hoa còn chưa hoàn toàn khôi phục, hơn nữa Long công tử đã dặn không thể để cho nàng tùy tiện rời khỏi nơi này. Huống chi, nếu như nàng thật sự tham gia cướp pháp trường, hiện giờ nhất định sẽ bị triều đình truy nã, lúc này mà xuất hiện thì thật quá nguy hiểm. Nhưng, nàng là Thất công tử, nàng muốn làm cái gì, ai ngăn nổi?

Đang lúc Minh Nguyệt suy nghĩ làm như thế nào mới có thể vẹn toàn đôi bên thì Cảnh Vô trở lại, cầm vài thứ giống như bức tranh.

“Đây là cái gì?” Minh Nguyệt vừa nói vừa mở ra. Nàng ngây dại, quả nhiên, quả nhiên, Thất công tử thành tội phạm bị triều đình truy nã. Không chỉ như thế, kể cả Tứ công tử, Ngũ công tử và Lục công tử cũng đều thành trọng phạm triều đình, “Một cái đầu người, thưởng mười vạn!” Minh Nguyệt hít một hơi khí lạnh, nhìn về phía Phượng Triều Hoa. Mười vạn một đầu người, đây là cái giá cao nhất từ trước đến giờ. Xem ra, Hoàng thượng nhất quyết muốn đưa bọn họ vào chỗ chết.

Phượng Triều Hoa nhận lấy bức họa, thấy tờ thứ nhất chính là nàng, không khỏi nhũn mảy, nói: “Vẽ xấu thật đấy.”

Minh Nguyệt và Cảnh Vô đồng thời im lặng nhìn trời, đây đâu phải vấn đề!

Sau khi đọc xong thông cáo đính kèm của triều đình, khoe miệng Phượng Triều Hoa nhếch lên, nói “Mười vạn lượng hoàng kim, triều đình đúng là ưu ái ta.”

Minh Nguyệt và Cảnh Vô cùng gật đầu, mười vạn lượng hoàng kim cũng không phải là con số nhỏ. Mặc dù bọn họ từ trước đến giờ vẫn coi tiền bạc như rác, nhưng nhìn thấy bằng giá này cũng không khỏi tặc lưỡi, không khỏi thầm cảm khái một phen

“Từ bức họa xem ra, ba vị nghĩa huynh của ta cũng rất khá.” Phượng Triều Hoa liếc nhìn bức họa của đám người Tô Tứ, cuối cùng, tầm mắt dừng ở bức cuối cùng, trong đầu bỗng thoáng hiện rất nhiều hình ảnh rời rạc. Hình như, một cô bé chơi đùa trong tuyết, một người đàn ông từ xa xa đi tới ôm cô bé lên, thân mật dùng râu cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. Bóng dáng của người này rất quen thuộc, rất quen thuộc”

“Bộp” một tiếng, bức họa từ trong tay Phượng Triều Hoa rơi xuống, sắc mặt nàng trắng bệch.

Cảnh Vô vội nhặt lên, không hiểu nhìn Minh Nguyệt.

Mà Minh Nguyệt lại nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa, ngừng thở, muốn an ủi lại không dám nói, chỉ sợ đụng nhẹ vào nàng sẽ sụp đổ mất.

Phượng Triều Hoa khổ sở nhắm mắt lại, một tay ấn chặt mi tâm, ép mình cố gắng nhớ lại. Chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi là có thể nhìn được mặt của người đàn ông kia rồi. Nhưng rồi đột nhiên hình ảnh bỗng tan tành, người đàn ông và cô gái nhỏ cùng biến mất, thay vào đó là bóng lưng một thiếu nữ, chung quanh vẫn là một vùng trắng xóa. Thiếu nữ khoác áo choàng lông hồ đứng thất thần trong tuyết, sau lưng bỗng nhiên có người gọi “Con gái ngoan, ngày đông lạnh lẽ, con ra ngoài đứng ngăn người làm gì”. Giọng nói rất quen thuộc! Là ai? Rốt cuộc là ai?

“A!” Phượng Triều Hoa rên rỉ, liệu mạng muốn nhìn người nói chuyện là ai, nhưng thiếu nữ vẫn không nhúc nhích, hình ảnh giống như dừng lại. Chợt, cảnh tượng chung quanh trong nháy mắt đã thay đổi. Không còn tuyết trắng, cả vùng đất khôi phục màu sắc vốn có. Lá cây khô vàng, có lẽ là mùa Thu, mà thiếu nữ vẫn đứng ở đó. Đúng lúc này, giọng nói quen thuộc lại vang lên “Con à, lão Nhị chết không phải do con, không nên đổ tất cả tội lỗi lên đầu mình.”

Bỗng nhiên, hình ảnh nhanh chóng xoay tròn, Phượng Triều Hoa thấy được người nói chuyện, chỉ cần liếc một cái nàng đã nhận ra đó chính là người trên bức họa! Nhưng không còn kịp nhìn kĩ nữa, người nọ bắt đầu dần dần nhỏ đi, dần dần đi xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Phượng Triều Hoa muốn đưa tay ra bắt lấy hần, nhưng lại không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần biến mất.

Phượng Triều Hoa mở choàng mắt ra, trong đầu lại chỉ còn trống rỗng. Nàng ảo não nhú mày, chỉ vào bức họa Phượng Liêm hỏi, “Người này là ai?” Ông ấy nhất định có quan hệ với mình.

Minh Nguyệt giật mình, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Muội chưa từng nghe nói tỷ cùng Phượng Thừa tướng có quan hệ.”

Cảnh Võ cũng lắc đầu, “Phượng thất từ trước đến giờ chỉ hoạt động ở Nam Lăng, rất ít về Kinh Thành, chứ đừng nói đến chuyện có qua lại cùng Phượng Thừa tướng. Nhưng nếu Phượng Thừa tướng là đồng đảng với Nam Lăng vương thì tỷ biết ông ấy cũng không phải chuyện không thể.”

Không đúng, Phượng Triều Hoa lắc đầu, không chỉ đơn giản là biết, nàng cảm thấy ràng buộc giữa bọn họ tuyệt đối không chỉ là biết. Ông ấy họ Phượng, mình cũng họ Phượng, có lẽ nào là người thân, hoặc hơn thế nữa.

Phượng Triều Hoa càng nghĩ càng thấy có lý, liền vội vàng hỏi, “Ông ấy có con gái?”

“Có hai. Một gả cho Đại công tử phủ Trần Thái phó, một gả vào Đông cung, cũng chính là Thái tử phi.” Nói đến đây, Minh Nguyệt không khỏi lo lắng nói “Ngay cả Trần Thái Bác cũng vì có quan hệ thông gia với Phượng tướng mà chịu liên lụy bị bỏ tù rồi, không biết Thái tử phi sẽ ra sao.” Nghĩ lại, cũng thấy là cô gái một đáng thương.

Nghe vậy, chẳng biết tại sao Phượng Triều Hoa cảm thấy cơn giận trào lên, lạnh lẽo nói, “Hoàng đế không phải cũng là thông gia với Phượng gia sao? Sao hần thế không tống mình vào đại lao? Chẳng lẽ câu ‘thiên tử phạm pháp tội cũng như thứ dân’, chỉ là nói đùa hay sao?”

“À. . .” Minh Nguyệt cứng họng, hình như rất có lý thì phải.

Cảnh Võ cũng cảm thấy có lý, dùng ánh mắt sùng bái thần linh nhìn về phía Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa nhàn nhạt liếc hần một cái, không nhìn nữa, quay đầu hỏi Minh Nguyệt: “Hai người biết thân phận của hần không?”

“Ai cơ?” Minh Nguyệt không hiểu.

“Người đầu tiên ta nhìn thấy khi tỉnh lại, Long Liễm Thần.”

“Tỷ nói Long công tử sao. Nghe nói .... Khoan, Long Liễm Thần?” Minh Nguyệt sợ hãi kêu lên, thân thể run rẩy.

Cảnh Võ vội ôm nàng vào lòng, nói: “Đừng kích động. Cẩn thận động thai khí.”

Minh Nguyệt không để ý đến Cảnh Võ, hỏi Phượng Triều Hoa: “Tỷ vừa mới nói, tên đầy đủ của Long công tử là Long Liễm Thần?”

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Thân phận của hần rất đặc biệt sao?”

Cảnh Võ cũng rất tò mò, “Rốt cuộc là ai mà lại khiến nàng khiếp sợ vậy.”

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, nói: “Nếu như hần không cùng tên với Thái

tử, vậy thì hần nhất định là Thái tử.” Trước kia ở thanh lâu lâu như vậy, bạc không kiếm được bao nhiêu, nhưng được nghe không ít sự tích của hoàng thân quốc thích, quan lại quyền quý. Tục danh của Thái tử trước kia cũng được nghe Trần đại công tử nhắc tới.

Cảnh Võ sợ hãi kêu, “Không phải chứ, hần là Thái tử! Trước kia, đã từng, hình như, trong một đêm trăng mờ gió lớn ngày tháng năm nào đây mình đã ám sát hần? Ông trời, người tiếp theo bị đưa lên đoạn đầu đài có phải là mình hay không đây?”

Nghĩ vậy, Cảnh Võ không khỏi rứt cổ một cái. Tuy hắn không sợ chết, nhưng hắn sợ vợ con mình không chỗ nương tựa. Sau này tìm cơ hội bồi tội với Thái tử thôi.

Trên mặt Phượng Triều Hoa không bộc lộ quá nhiều kinh ngạc thay vào đó là biểu cảm đã sớm liệu đến điều này. Nàng suy nghĩ, nói “Như vậy là được rồi, hắn là Thái tử, mà ta là thê tử của hắn, như ta và Phượng Thừa tướng tám chín phần là cha con rồi.”

Giờ khắc này, Phượng Triều Hoa chợt nghĩ đến lời Long Liễm Thần “Càng giải thích càng phức tạp”. Bởi vì hiện nay, mới chỉ biết thân phận của hắn và quan hệ giữa mình cùng Phượng Thừa tướng thôi mà trong đầu nàng cũng đã rối hết cả lên rồi. Cha đẻ cùng cha nuôi của mình đều là phản tặc bị quan phủ truy nã, mình và mấy vị nghĩa huynh cũng là trọng phạm triều đình. Thế nhưng vào lúc này hắn vẫn ở bên cạnh mình, mang theo tình yêu nặng nề đem lại cho người vừa mất trí nhớ là nàng cảm giác an toàn vô tận. Đây rốt cuộc là khúc mắc như thế nào?

Minh Nguyệt do dự hỏi, “Thất công tử...Không...Phải là Thái Tử phi.”

Phượng Triều Hoa thản nhiên nhướn mày, nói: “Trước kia xưng hô như thế nào thì giờ cứ xưng hô như thế. Ta bây giờ cũng chỉ một tội phạm bị truy nã mà thôi.”

“Muội không hiểu. Nếu Long công tử là Thái tử, sao hắn lại không quan tâm đến chuyện này?” Minh Nguyệt nói.

Phượng Triều Hoa rũ mắt, khẽ nói: “Có lẽ hắn cũng không gì được. Dù sao, tạo phản cùng cướp pháp trường đều không phải là tội nhỏ.” Nàng tình nguyện tin tưởng hắn mặc dù lúc này còn chưa biết chân tướng như thế nào.

Minh Nguyệt vẫn khó hiểu, nhưng thấy Phượng Triều Hoa hình như cũng không muốn tiếp tục vấn đề này nên không nói nữa.

Chỉ là Phượng Triều Hoa cũng không im lặng lâu “Có thể giúp ta liên lạc với mấy vị nghĩa huynh của ta được không?”

“Chuyện này.” Minh Nguyệt khó khăn nói, “Có thể đến Vân Nghê lâu để Vân nương liên lạc với tứ công tử, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Minh Nguyệt nhìn về phía Cảnh Võ, muốn nói lại thôi.

Cảnh Võ nói: “Nàng đã thề với ta, không bao giờ bước vào Vân Nghê lâu nữa bước nữa.” Làm như vậy không phải vì không tin nàng, mà là sợ những kẻ mơ ước nàng phá hỏng cuộc sống yên tĩnh của bọn họ.

Phượng Triều Hoa mặc dù không biết nguyên nhân nhưng cũng không muốn làm người khác khó chịu. Nàng khẽ mỉm cười, nói “Nếu không tiện, vậy coi như ta chưa nói gì. Ta nghĩ, bọn họ sẽ tìm được ta thôi.”

Minh Nguyệt mím môi không nói, nàng thật sự rất muốn giúp một tay, nhưng nàng từng thề với trời, sao có thể lật lọng?

Lúc này, Phượng Triều Hoa đứng dậy, nói “Mực cũng đã khô rồi.” Nói xong, nàng gỡ tranh khỏi bàn vẽ, lẳng lặng suy nghĩ về người trong bức tranh rồi lâu, cuộn tranh, nói “Cũng không thể tiếp tục giết thời gian như vậy nữa rồi.” Dứt lời xoay người vào nhà.

“Thất...” Minh Nguyệt muốn hỏi nàng định làm gì, nhưng cuối cùng không hỏi ra miệng. Chờ nàng vào nhà mới nghiêng đầu nói với Cảnh Võ, “Chỉ một lần thôi, được không?”

“Không được.” Cảnh Võ mặc dù phủ quyết vô cùng dứt khoát, nhưng trong lòng hắn biết ngoại lệ là khó tránh khỏi rồi. Hắn không thể nào cự tuyệt được yêu cầu của nàng.

Minh Nguyệt sớm biết hắn sẽ cự tuyệt, trầm mặc một lát, hạ quyết tâm, “Thất công tử là ân nhân cứu mạng của thiếp, không có nàng, ta đã sớm là oan hồn dưới tay đám tặc giống những người khác. Mà lúc này là lúc nàng cần trợ giúp nhất, ta không thể ngồi không.” Ngụ ý là dù chàng không đồng ý, nàng nhất định sẽ vẫn giúp.

Nghe vậy, Cảnh Võ bất đắc dĩ thở dài nói, Được rồi, ngoại lệ một lần thôi. Nhưng ta muốn cùng đi với nàng.”

“Được.”

Bên trong phòng, khoe miệng Phượng Triều Hoa hơi cong lên, nhỏ giọng nỉ non nói: “Cám ơn hai người.” Vốn định mạo hiểm tự mình đi một chuyến đến Vân Nghê lâu. Mặc dù còn không biết rốt cuộc nó ở đâu càng không biết Vân nương là ai, nhưng hiện giờ đã không còn là vấn đề nữa rồi. Bởi vì có hai người lương thiện không tiếc làm trái với lời thề ra tay giúp đỡ. Phần ân tình này, nàng sẽ ghi nhớ!

Phượng Triều Hoa lại mở bức vẽ ra, mê mải nhìn người trong bức vẽ. Điều nàng lo lắng không phải là thân phận của mình, cũng không phải là an nguy của các nghĩa huynh, mà là đứng ở hai lập trường trái ngược như vậy, tình cảm lưu luyến của nàng dành cho hắn nên giải quyết thế nào?

Mà bên kia, Long Liễm Thần đang chuẩn bị thanh lý môn hộ.

Thiên Lao.

Trần Minh Hiên và Trần Thiên Sinh bị nhốt ở chung một phòng giam. Ngoại trừ hai cái chiếu thì không còn gì để chống lạnh nữa. Bộ quần áo tù mỏng manh trên người cũng không có tác dụng gì. Trần Minh Hiên thân thể khỏe mạnh còn chịu được, nhưng Trần Thiên Sinh lớn tuổi đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Viêm khớp, viêm cứng khớp vai và những bệnh cũ tái phát tra tấn ông, mới ba bốn ngày đã tiêu tụy vô cùng. Nếu không nhờ Trần Minh Hiên dùng nội lực sưởi ấm cho ông thì sẽ còn thảm hơn.

Thấy vậy, lửa giận của Long Liễm Thần càng bùng lên, thái độ vô cùng lạnh lẽo, “Người đâu, đưa hai bộ áo bông thật dày tới.”

Cai ngục sợ nhũn cả chân, vội chạy đi lấy áo bông.

Sắc mặt âm trầm mấy ngày nay của Trần Minh Hiên rốt cuộc cũng dịu bớt, cười nói, “Chậm hơn ta tưởng một ngày.”

Long Liễm Thần lại cười không nổi, “Sớm biết sẽ thấy người thành ra thế này, ta đã không kéo dài tới giờ.”

Trần Minh Hiên thản nhiên cười nói, “Ta cũng không bắt ngờ. Dù sao, tình người lạnh ấm, lòng người dễ thay đổi.”

Trần Minh Hiên mặc dù cười vô hại, nhưng Long Liễm Thần biết hắn đã bị chọc giận. Cũng đúng, mỗi ngày trông mắt nhìn cha mình tiêu tụy dần nhưng không làm gì được, không giận thì cũng không phải là hắn.

Chỉ chốc lát sau, cai ngục đưa áo bông tới, nhân tiện đưa thêm hai bộ chăn đệm.

Cha con Trần gia mặc quần áo xong, Long Liễm Thần mới bắt đầu khởi binh hỏi tội, “Nếu không thiếu áo bông và chăn, vì sao không đưa cho hai vị đại nhân?”

Mặt cai ngục lập tức trắng bệch như tờ giấy, vội vàng quỳ xuống, run rẩy nói, “Là Đức phi nương nương hạ lệnh, tiểu nhân chỉ phụng mệnh làm việc, xin Thái tử gia khai ân.”

Long Liễm Thần cười lạnh, “Khá lắm, phụng mệnh làm việc! Xem ra, trong mắt của ngươi chỉ có Đức phi, không có chế độ thiên triều ta!”

“Không, tiểu nhân không dám....”

Long Liễm Thần hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói, “Đánh 50 gậy, tước chức vụ.”

“Thái tử gia khai ân, Thái tử gia khai ân....”

Long Liễm Thần không thèm để ý đến tiếng khóc vang trời đó, nghiêng đầu trách mắng, “Lại là Đức phi!”

“Lại? Bà ta còn làm cái gì nữa sao?”

Long Liễm Thần không vui nhíu mày, nói: “Phụ hoàng bị bà ta dùng thuốc khống chế.”

Trần Minh Hiên hoảng hốt “Ngay cả chuyện như vậy mà bà ta cũng dám làm.”

Long Liễm Thần cười lạnh, “Không chỉ có như thế, ba năm trước đây kẻ phái người phục kích đại ca cũng là bà ta.”

“Phỏng đoán của chúng ta quả nhiên không sai, Đức phi thật thẹn với phong hào của bà ta.”

“Nếu không xứng, ta sẽ lấy xuống hộ bà ta!” Khi nói chuyện, quanh thân Long Liễm Thần tỏa ra sát khí dày đặc.

Trong lòng Trần Minh Hiên biết Long Liễm Thần đã quyết định ra tay, liền nói, “Ta hiện giờ không thể giúp ngài, nhưng ta biết một người bạn, y thuật của hắn rất cao, hắn có thể giúp Hoàng thượng thoát khỏi sự khống chế của thuốc.”

“Ai?”

“Phong Tín Tử.”

“Phong Tín Tử!” Long Liễm Thần kinh ngạc, “Người này hắn thuật inh, người đời gọi là Hoa Đà tái thế. Nhưng hắn ở Vô Danh Phong, rất ít khi lộ diện trên giang hồ. Dù mời được cũng chưa chắc đã kịp.” Chỉ là, xem bệnh cho Triệu Hoa thì vẫn có thể.

Trần Minh Hiên nói: “Hắn hiện đang ở khách sạn Thiên Nhất kinh thành.”

Long Liễm Thần giật mình “Trùng hợp vậy sao.”

“Hắn nợ ta một món nợ ân tình. Ta vốn định dùng ân binh nhờ hắn giải quyết ôn dịch ở Nam Lăng, nhưng chờ hắn mề neho đến được Nam Lăng thì Thác Bạt Lục đã tìm ra thuốc giải khống chế ôn dịch, cho nên ta liền giữ phần ân tình này lại.”

Long Liễm Thần gật đầu, “Vậy, đa tạ.”

“Đa tạ cái gì.” Trần Minh Hiên nói: “Mặt khác, căn cứ đầu mối Minh Nguyệt cung cấp, ta tìm được một bản danh sách khác của Lý Đức Thiên. Trong đó ghi lại những cái tên không có trong Tông Quyển, tất cả đều là người Vân Mãng, thay tên đổi họ mai phục tại Tây Nam. Ta vốn định một lưới bắt hết bọn chúng, chỉ tiếc còn chưa ra tay đã nhận được thánh chỉ của Hoàng thượng.”

Long Liễm Thần hổ thẹn trong lòng “Phụ hoàng lần này hơi quá đáng.”

“Dù vậy, ngài vẫn là Hoàng thượng.” Hoàng thượng vẫn là Hoàng thượng, nhưng thần tử có còn như xưa không thì không biết.

Long Liễm Thần trầm mặc, hắn rút cuộc vẫn không thể nào quên được chuyện lúc này.

Thấy thế, Trần Minh Hiên nhướn mày, lại nói, “Chuyện Nam Lăng vương tạo phản bây giờ đã là một bí mật công khai, ta nghĩ, nếu hắn không giấu giếm chuyện tạo phản nữa thì nhất định đã hạ quyết tâm phát động chiến tranh. Ngài phải mau chóng ra tay, bằng không đến lúc đó hắn và Đức phi trong ứng ngoài hợp sẽ khó giải quyết.”

“Chắc chắn Đức phi và Nam Lăng vương có cầu kết?” Long Liễm Thần nói.

“Nghe Phương tướng nói.” Dứt lời, Trần Minh Hiên lấy từ dưới chiếu ra một phong thư đưa cho hắn, nói: “Đây là Phương tướng để lại, ngài đã dặn ta dù thế nào cũng phải giao cho Hoàng thượng. Nếu ngài đã tới, vậy nhờ ngài chuyển hộ.”

Long Liễm Thần nhận lấy, trầm mặc chốc lát, nhìn về phía Trần Thiên Sinh đang ngủ mê man, nói, “Cần mời ngự y cho ông ấy không?”

“Không cần. Ngài tới thăm tù cũng đã là không tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng rồi, còn mời ngự y không chừng sẽ lại thêm chuyện. Huống chi, trước là vì quá lạnh, hiện giờ có chăn bông, sẽ từ từ khôi phục thôi.”

Long Liễm Thần than nhẹ một tiếng, nói: “Nhiều nhất ba ngày, ta nhất định sẽ đưa hai người ra.”

Trần Minh Hiên cau mày, “Cần lâu vậy sao?”

“Ta còn có chút chuyện riêng phải giải quyết.”

“Thái tử phi? À, không đúng, phải nói là Phượng thất.” Trần Minh Hiên đã biết được thân phận khác của Phượng Triều Hoa từ Phượng Liêm, giọng điệu có chút trêu chọc.

Long Liễm Thần khẽ cười một tiếng, nói: “Không phải, là Long thê.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Trần Minh Hiên sững sờ, ngay sau đó liền hiểu ra, mỉm cười nói, “Đáng tiếc, Phượng thất là con gái, lúc đầu ta còn chuẩn bị xem trò cười của ngài cơ.”

Nơi xa, truyền đến tiếng cảnh cáo của Long Liễm Thần, “Cẩn thận trước khi người ra tù ta lại đem Hiểu Vân gả đi đấy.”

“Ngài.....” Trần Minh Hiên thức thời ngậm miệng, tù có thể ngồi, máu có thể chảy, nhưng nường tử không thể bỏ.

Sau đó lại truyền đến một tràng cười to cực kỳ phách lối, dần dần tiếng cười càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất.

Nông trại ngoại ô.

Phượng Triều Hoa khoác áo choàng thật dày đứng ở phía trước cửa sổ, cửa sổ mở, gió lạnh thổi trong đêm tối. Những lọn tóc phát phơ theo gió bắt đầu vuốt ve gò má của chủ nhân, mang theo hơi lạnh thấu xương.

Thật sự sẽ không tới sao? Phượng Triều Hoa ngược mắt nhìn về phía bầu trời đêm, trăng sáng không đủ, sao cũng rất ít, trên bầu trời chỉ có một khoảng trắng mờ, nhìn vô cùng khó chịu.

Trăng sáng dần lặn về phía tây, gió cũng ngừng, chớp mắt đã tới đêm khuya, người chờ vẫn chưa hề xuất hiện.

Xem ra, là sẽ không tới thật. Phượng Triều Hoa nhìn ra bên ngoài một cái, sau đó đóng cửa sổ, lên giường ngủ.

Cùng lúc đó, thư phòng Đông cung Thái tử, Long Liễm Thần đang múa bút thành văn, hoàn toàn không biết đêm đã khuya rồi.

“Thái tử gia, đã giờ Tý rồi, xin ngài nghỉ ngơi sớm.” Vương công công khuyên nhủ.

Đã giờ Tý? Long Liễm Thần ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên đã khuya lắm rồi, nàng chắc cũng đã ngủ rồi. Hắn vốn định viết xong lá thư này sẽ tới, bây giờ xem ra đành đợi sáng sớm ngày mai đi cùng Phong Tín Tử vậy.

Long Liễm Thần mệt mỏi nhú mày, nói: “Ông đi nghỉ ngơi trước đi, ta cũng đi ngủ ngay đây.”

“Như vậy sao được. Ngài không ngủ, nô tài sao có thể ngủ trước.” Vương công công miễn cưỡng xốc lại tinh thần.

Nghe vậy, Long Liễm Thần cũng không nói gì nữa, tiếp tục viết thư.

Hồi lâu sau, Long Liễm Thần để bút xuống, cầm thư lên từ đọc từ đầu tới cuối một lượt, hài lòng mỉm cười, rồi cầm lấy lá thư tự mình bỏ vào phong thư. Đây đã là lần thứ mười, đại ca chắc sẽ hài lòng.

Long Liễm Thần bỏ thư vào trong ngực, đứng dậy rời đi.

“Thái tử

gia.” Vương công công không hiểu, “Ngài muốn đi ra ngoài sao?” Cũng đã giờ Tý rồi, Thái tử gia vẫn thật cần chính.

“Tối nay ngủ ở cùng Phi Phượng.” Dứt lời, Long Liễm Thần sải bước về phía cung Phi Phượng. Dọc đường, nhỏ giọng nói “Hôm nay nàng đã làm những gì.”

Long Ngũ hiện thân, báo cáo tất cả những việc Phượng Triều Hoa đã làm hôm nay.

“Vẽ tranh. Xem ra nàng khôi phục rất nhanh.” Tâm tình Long Liễm Thần lúc này rất tốt. Không đúng, là cực kỳ tốt. Thông qua lời Long Ngũ, hắn có thể tưởng tượng ra nụ cười của nàng.

“Ngài không hỏi về cái gì sao?” Từ trước đến giờ ít nói như Long Ngũ hôm nay lại chủ động hỏi.

Long Liễm Thần nhướn mày kiếm, nói: “Về cái gì?”

“Không biết.” Long Ngũ trả lời chắc như đinh đóng cột.

Long Liễm Thần ngẩn người, ngay sau đó quay đầu nhìn nhặt liếc hắt một cái, đem thư vừa mới viết xong ném cho hắt, nói, “Trước hừng đông đưa đến tay Đại hoàng tử.”

“Vâng.” Long Ngũ cầm lấy thư liền chuẩn bị đi.

“Người không phải bàn giao lại rồi mới đi à?”

Long Ngũ quay đầu lại, cổ ra vẻ không hiểu.

Khóe miệng Long Liễm Thần giật giật, nói, “Nàng vẽ cái gì.” Nếu Long Ngũ đã cố tình nói thì nhất định là rất đặc biệt.

“Không biết.” Long Ngũ lạnh lùng bỏ lại hai chữ, đập gió mà đi.

“Người...” Long Liễm Thần im lặng, Long Ngũ này học được cách đùa giỡn chủ tử từ bao giờ vậy?

Vốn không quá hứng thú xem nàng vẽ gì, nhưng bị Long Ngũ trêu như vậy, lại đột nhiên muốn biết, Rốt cuộc nàng vẽ cái gì?

Bất tri bất giác, Long Liễm Thần đã tới bên ngoài cung Phi Phượng.

Đèn tại sao lại sáng? Mang theo nghi ngờ, Long Liễm Thần nhanh chóng đi vào.

“Ai ở ngoài đó?” Lục Bình quát lên.

Long Liễm Thần nhìn lại, thì ra là nha hoàn bên cạnh nàng.

“Thái tử?” Lục Bình không ngờ Thái tử sẽ xuất hiện vào lúc này.

“Ta đêm nay ngủ ở đây. Mặt khác, người lập tức sắp xếp đồ đạc, ngày mai ta đưa người tới chỗ Thái tử phi.” Nói xong, Long Liễm Thần đi vào phòng Phượng Triều Hoa.

“Ngài biết tiểu thư ở đâu sao?” Mắt Lục Bình ươn ướt, Phượng gia gặp chuyện như vậy, nàng đã cho rằng đời này sẽ không còn được gặp lại tiểu thư nữa.

“Ừ.” Long Liễm Thần chỉ nhìn nhặt đáp một tiếng liền đi. Nếu Minh Nguyệt đã nói cho nàng chuyện Phượng thất ở Nam Lăng, vậy để Lục Bình tới nói cho nàng biết chuyện Phượng Triều Hoa ở kinh thành thôi. Dù sao cũng nhẹ nhõm hơn là để tự hắt nói. Ít nhất, hắt sẽ không bởi vì sợ mất nàng mà khổ sở giãy giụa.

Đóng cửa lại, Long Liễm Thần nằm ở trên giường Phượng Triều Hoa, đắp chăn của nàng, khóe miệng khẽ cong lên, tự mình an ủi rằng thế này có phải cũng được coi là cùng giường chung gối không đây? Hắt nghiêng người, thấy khoảng trống cách giường không xa, nơi đó từng có một giường nhỏ, đó là ‘quà tặng’ đêm tân hôn nàng tặng cho hắt. Tân nương tử nhà người ta đều tặng phu quân tấm thân hoàn bích, mà nàng lại tặng một cái đêm trải dưới đất vừa lạnh vừa cứng, đúng là làm cho người ta trọn đời khó quên. Chỉ có thể tử của hắt mới có can đảm như thế, cũng chỉ có nàng mới xứng làm thê tử của hắt.

Mà cả hoàng cung, ngoại trừ Đông cung đều đang rối loạn.

Trong một góc nào đó của Hoàng cung, trong ngự thư phòng đột nhiên có thêm một lư hương, mùi thơm rất nhặt lại thấm vào lòng người.

Hoàng thượng trên tay nắm thật chặt phong thư của Phượng Liễm, tức giận càng ngày càng dâng trào, đáy mắt xuất hiện sát khí trước nay chưa từng có. Bên tay trái đặt tấu chương sự thật về lần “ngộ hại” ba năm trước được Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ trình lên, bên tay phải là tấu chương Long Liễm Thần đưa lên, hai bản đều được mở rộng, có lẽ là đã đọc xong.

Tiểu thái giám gác đêm đứng cạnh đang run cầm cập.

Hoàng thượng hét lớn một tiếng, “Ngự Lâm quân nghe lệnh!”

“Có tỵ chúc!” Thống lĩnh Ngự Lâm Quân ở ngoài cửa quỳ xuống lĩnh chỉ.

“Lột bỏ phong hào Đức phi giám làm thứ dân, nhốt vào Thiên Lao, ba ngày sau vẫn trăm.” Giọng nói của Hoàng thượng lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm, giống như người hấn sắp sửa xử tử không hề có chút quan hệ với hấn.

“Dạ!” Thống lĩnh Ngự Lâm quân lập tức mang theo một nhóm lớn Ngự Lâm quân đi về phía tẩm cung Đức phi.

Tay Hoàng thượng siết chặt phong thư, trầm giọng nói, “Cấm Y Vệ nghe lệnh!”

“Có tỵ chúc!” Chỉ Huy Sứ Cấm Y Vệ quỳ xuống hầu chỉ.

“Toàn lực đuổi bắt nhị hoàng tử, trăm muốn thấy người sống!”

“Tuân lệnh!” Chỉ Huy Sứ Cấm Y Vệ lui ra.

Hoàng thượng lại nói: “Truyền ý chỉ của trẫm: Thái phó Trần Thiên Sinh cùng Lại Bộ Thị Lang Trần Minh Hiên vô tội thả ra.”

”Nô tài tuân chỉ.” Tổng quản thái giám vội vàng tới Thiên Lao truyền chỉ.

Ba đạo ý chỉ hạ xong, Hoàng thượng lập tức chạy tới Hoàng Lăng, quyết định tự mình đón Hoàng hậu về, Nghĩ đến đoạn thời gian hoang đường gần đây, hận ý trong lòng Hoàng thượng càng dâng cao. Giỏi lắm Đức phi, nếu không phải muốn dùng người làm mồi bắt hấn, trẫm nhất định đã giết người ngay tại chỗ!

Ai có thể ngờ, chỉ một đêm đã long trời lở đất! xixon thích bài này. banglangtrang123 - Hôm qua, lúc 03:11 Ngày hôm sau, đang lúc Minh Nguyệt kể cho Phượng Triều Hoa tin đồn nghe được từ trên đường cái thì Long Liễm Thần mang theo Lục Bình tới nông trại.

“Tiểu thư!” Lục Bình ôm bọc quần áo, nhìn Phượng Triều Hoa, hai mắt lưng tròng.

Phượng Triều Hoa nghi ngờ nhìn Long Liễm Thần.

“Nàng là trước kia nha hoàn cận thân của nàng, tình hình cụ thể lát nữa cứ để nàng ấy nói cho nàng nghe. Hiện tại có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Nói xong, Long Liễm Thần kéo ông lão sau lưng tới trước mặt, nói: “Đây là lão tiên bối Phong Tín Tử, ta nhờ ông ấy tới giúp một tay.”

“Sư phụ!” Minh Nguyệt không thể tin nổi nhìn mặt sư phụ mình tròn ra không ít, “Gần đây người ăn cái gì vậy?”

“Sư bá?” Long Liễm Thần nhướn mày, sẽ không trùng hợp thế chứ?

“Sơn trân hải vị, tới kinh thành có thể ăn được gì chứ.” Phong Tín Tử mệt mỏi xua tay với Minh Nguyệt, bày tỏ ông thật sự rất ghét những thứ đắt đỏ kia.

Minh Nguyệt liếc mắt xem thường, lần nào cũng vậy, cứ xuống núi là hận không thể ăn sơn trân hải vị đến no chết, sau khi ăn xong lại ra về ghét bỏ tỏ vẻ là mình bắt đắc dĩ mới ăn. Thật đúng là trơ trên.

Phượng Triều Hoa ngạc nhiên nhìn người xa lạ thú vị này, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Phong Tín Tử cũng đang quan sát Phượng Triều Hoa, thâm nói, “Nha đầu này sao nhìn quen vậy?”

Nhìn quen? Long Liễm Thần ấn trán, giang hồ nhỏ vậy sao?

“Dĩ nhiên là quen. Nàng chính là Phượng thất, chính là thiếu niên đốt tân hồ của người đó.” Minh Nguyệt vừa dứt lời cũng biết mình đã gây họa, nàng thề, vừa rồi tuyệt đối là không cẩn thận lỡ miệng mà thôi.

Phong Tín Tử cũng nhớ ra, lửa giận ngàn ngọn, trừng mắt phẫn nộ, “Tiểu tử ngươi còn dám xuất hiện trước mắt ta! Xem hôm nay ta có xử lý ngươi không!”

Long Liễm Thần lại lú lười, có cần trùng hợp thế không?

Phượng Triều Hoa hếch mày, không vui nói, “Rõ ràng là ông chạy tới trước mắt ta, sao lại thành lỗi của ta.”

Phong Tín Tử kinh ngạc, đây đâu phải trọng điểm chứ?

Phượng Triều Hoa nhàn nhạt liếc ông ta một cái, ngay sau đó lại nhìn sang Long Liễm Thần, “Chuyện này là sao?”

“À...” Long Liễm Thần nhíu mày, nói: “Ông ấy là thần y ta tìm đến giúp nàng khôi phục trí nhớ, nhưng mà bây giờ xem ra, không vui rồi.” Người sáng suốt đều nhìn ra được lửa giận hừng hực trong mắt Phong Tín Tử không bình thường.

“À.” Phượng Triều Hoa đáp một tiếng biểu thị nàng đã nghe.

À? Vậy thôi sao? Long Liễm Thần nhìn về phía Phong Tín Tử, thử tìm chút cơ hội cho hai người phối hợp với nhau. Đáng tiếc, không tìm được tẹo nào.

Phong Tín Tử dựng râu trợn mắt, giống như có thù không đội trời chung với Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa lơ đãng nhíu mày, nói: “Nghe nói Lục ca ta y thuật cũng rất inh, chuyện khôi phục trí nhớ cũng không phiền đến tiền bối.

“Cái. . . cái gì. Người ghét bỏ ta.” Mắt Phong Tín Tử sắp lồi ra rồi.

Phượng Triều Hoa hình như cố ý đối chọi cùng ông, trả lời vô cùng khẳng định, “Đúng vậy. Ta lo ông già rồi vô dụng.”

“Người...Người...” Phong Tín Tử nổi đóa “Bệnh của người ta nhất định phải chữa!”

“Quân tử nhất ngôn.”

“Tứ mã nan truy.” Vừa dứt lời Phong Tín Tử liền nhận ra mình bị lừa, lập tức kêu to, “Người lại dám gạt bầy ta!”

Phượng Triều Hoa miệng nhếch lên, nói “Đâu có ai ép ông nhảy vào.”

“Người...”

“Bắt đầu đi. Không tìm ra biện pháp giúp ta khôi phục trí nhớ thì hôm nay cũng đừng ăn cơm.” Phượng Triều Hoa nói.

Phong Tín Tử chột trợn mắt, dùng ánh mắt giết người nhìn Phượng Triều Hoa, “Người dám?”

Phượng Triều Hoa lạnh lùng nhíu mày “Đến lúc đó ông sẽ biết ta có dám hay không.”

Phong Tín Tử tức đỏ cả mặt, nhưng trong lòng biết mình nói không lại Phượng Triều Hoa, liền dùng ánh mắt oán hận nhìn Long Liễm Thần, “Đúng! à không nên đồng ý với người mà.”

Long Liễm Thần nhướn mày kiểm, nói: “Lạc tử vô hồi.” Dứt lời, liếc Phượng Triều Hoa một cái, ý nói ‘nàng được lắm đấy’.

Phượng Triều Hoa đáp lễ bằng ánh mắt ‘tạm tạm thôi’.

Cho đến khi mặt trời về tây, Phong Tín Tử vẫn không tìm ra lý do Phượng Triều Hoa mất trí nhớ, vài cọng tóc trên đầu cũng sắp bị gãi trụi rồi. Mà Phượng Triều Hoa vẫn đang nói chuyện phiếm với Lục Bình về cuộc sống trước kia ở kinh thành.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đầu người không có vấn đề gì cả.” Phong Tín Tử thảm nói.

Phượng Triều Hoa đen mặt, “Ta đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, thân thể ta không có vấn đề. Đột nhiên mất trí nhớ thôi.”

“Không đúng, không đúng, người mất trí nhớ nhất định là do gần bị lệch đầu đó.” Phong Tín Tử kiên quyết giữ ý kiến.

Phượng Triều Hoa quyết định sẽ không tiếp tục lãng phí nước bọt với ông ta nữa mà quay sang nói với Long Liễm Thần nói, “Nghe nói ba ngày sau xử trảm Đức phi!”

“Tin tức rất nhạy.” Long Liễm Thần nói.

“Ta còn nghe nói Trần Thiên Sinh và Trần Minh Hiền cũng được thả rồi. Như vậy, ta còn là tội phạm bị triều đình truy nã nữa không?” Phương Triều Hoa hỏi.

Nghe vậy, Long Liễm Thần bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nói: “Chỉ có chuyện này là ta bất lực. Căn cứ theo lời Phương tướng dặn dò, ông ấy mặc dù không trực tiếp tham gia cùng Nam Lăng vương tạo phản nhưng biết chuyện lại không báo, coi như đồng mưu. Mà chuyện các nàng cướp pháp trường, phụ hoàng ngay từ đầu đã biết.”

Phương Triều Hoa không nói gì, đúng sai phải trái, chỉ sau khi khôi phục trí nhớ mới hiểu được. Hiện tại, nói gì cũng đều là phí công thôi.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng Phong Tín Tử nói thầm. Hơn nữa hình như ông ta không hề biết mình thật âm ỉ, cứ nói mãi không thôi.

Qua chừng nửa khắc, bên ngoài chợt truyền đến tiếng vó ngựa, tiếp theo là tiếng kêu của Tô Tứ, “Tiểu Thất, chúng ta tới rồi!”

Phương Triều Hoa vội vàng chạy ra, nhìn chăm chăm hai người, nói: “Tứ ca? Lục ca?”

Tô Tứ nhíu mày, nói: “Tiểu Thất, nghe nói muội bị bệnh, đừng bảo ngay cả chúng ta cũng không nhận ra nhé.”

Phương Triều Hoa nghe vậy than nhẹ “Đúng thế, đều không nhớ. Cho nên mới bảo huynh và Lục ca đến, xem có cách nào giúp ta khôi phục trí nhớ không.”

Tô Tứ kinh hãi, túm chặt bả vai Phương Triều Hoa, lắc đầu, nói: “Tiểu Thất, muội đừng làm ta sợ.” Chẳng lẽ Thất thiếu Nam Lăng bọn họ nhất định làm tai ương sao.

“Ta cũng rất hy vọng đây không phải là sự thật.” Phương Triều Hoa bất đắc dĩ cười khổ.

Nghe vậy, trong lòng Thác Bạt Lục biết nàng không nói giỡn, vội vàng tiến lên bắt mạch cho nàng. Khi cảm nhận được mạch tượng lại chợt ngẩn ra, giương mắt

nhìn Phương Triều Hoa một cái, ngay sau đó lại trầm ngâm bắt mạch nhưng cũng không phát hiện điều gì khác thường, “Không có vấn đề gì cả.”

“Dĩ nhiên là không rồi, bằng không ta đã sớm tìm ra cách chữa.” Phong Tín Tử đen mặt đi ra ngoài.

“Ông ấy là ai?” Tâm tình Thác Bạt Lục lúc này thật không tốt, hôm trước vừa mất đi Tam ca hiện giờ lại biết Tiểu Thất mất trí nhớ, hẳn thật sự rất muốn tìm người phát tiết áp lực?

“Phong Tín Tử.” Phương Triều Hoa giới thiệu ngắn gọn.

Thác Bạt Lục định hỏi thêm, Tô Tứ đã lên tiếng, “Sao ngươi lại ở đây?”

Phương Triều Hoa nhìn theo tầm mắt của hắn, vừa hay nhìn thấy Long Liễm Thần cũng đang nhìn Tô Tứ.

“Nàng ấy ở đây, ta đương nhiên cũng phải ở đây.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói.

Tô Tứ lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt Long Liễm Thần hồi lâu, chợt hừ lạnh một tiếng, túm tay Phương Triều Hoa nhảy lên ngựa.

“Huynh làm gì đấy?” Phương Triều Hoa không ngờ hắn lại đột nhiên làm vậy.

“Một lát nữa muội sẽ biết.” Dứt lời, Tô Tứ giục ngựa rời đi.

Mọi người cũng sững sờ, thế này là sao?

Hồi lâu, Minh Nguyệt hỏi “Không đuổi theo sao?”

Long Liễm Thần lắc đầu “Hắn sẽ không hại nàng.” Chuyện gì phải tới cũng sẽ tới thôi.

Ước chừng qua hai canh giờ, trời hoàn toàn tối đen vẫn chưa thấy Phương Triều Hoa và Tô Tứ trở lại.

Long Liễm Thần ngẩn ngơ đứng ở cửa, ánh mắt chết lặng nhìn chăm chăm phương hướng bọn họ rời đi, trông ngóng.

Minh Nguyệt không đành lòng, khuyên nhủ “Ngài ăn chút gì đi.” Từ khi Thất công tử rời đi, đừng nói là ăn cơm uống nước ngay cả chân cũng chưa từng di chuyển, vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ. Thật không hổ là cao thủ võ lâm.

“Ta thật sự phục ngươi rồi.” Thác Bạt Lục khó chịu đưa cho Long Liễm Thần một chén nước, nói: “Lo lắng thì đuổi theo đi, ở đây chờ có ích gì.”

“Đa tạ.” Long Liễm Thần nhận lấy chén nước, nói: “Ta chỉ đang đợi quyết định của nàng.” Hiện giờ, không phải muốn gặp là có thể gặp. Dù sự thực thế nào, dù phụ hoàng là bị người ta giết hại hay bị thuốc khống chế thì cái chết của Vân Mãng quả thật vẫn là do phụ hoàng tạo thành. Phượng gia cửa nát nhà tan cũng do một tay phụ hoàng gây ra, mà Thanh Phong Phổ chết rồi cũng không thể sống lại: Nam Lăng vương đã thực sự tạo phản. Cha để dưỡng phụ nghĩa phụ, một chết, một bị thương, một sắp.”

Nghĩ đến đây, Long Liễm Thần đã cảm nhận được mùi vị tuyệt vọng. Tổn thương như vậy, cho dù nàng không để ý hấn cũng không thể không ái ngại thay nàng.

Đúng lúc này, Tô Tứ trở lại, nhưng không đưa Phượng Triều Hoa theo.

Long Liễm Thần lạnh nhạt nói: “Nàng ấy không muốn gặp ta sao?”

Tô Tứ xuống ngựa, nói: “Cho muội ấy một chút thời gian.”

Trên bờ sông cách đó không xa, Phượng Triều Hoa ngồi một mình trên thảm cỏ. Nàng biết gió bên bờ sông lạnh hơn những chỗ khác, nhưng nàng vẫn chọn nơi này. Không phải vì không sợ lạnh, mà là hy vọng gió có thể khiến cho đầu óc nàng tỉnh táo một chút, suy nghĩ rõ ràng một chút. Trong đầu nàng hiện giờ vô cùng hỗn loạn. Từ Tô Tứ nàng biết được tất cả mọi chuyện, giống như nghe người khác kể chuyện vậy. Nhưng ngoại trừ cảm thấy khó tin thì thật sự không còn cảm giác nào khác. Giống như, nhân vật trong câu chuyện kia không phải là nàng. Nhưng nàng hiểu được khúc mắc mà Long Liễm Thần nói quả thật khó mà cắt đứt được.

Phượng Triều Hoa bỗng cảm thấy đầu vai được khoác thêm áo, chặn gió lạnh từ phía sau lưng thổi tới.

Đắp áo choàng cho Phượng Triều Hoa xong, Long Liễm Thần than nhẹ một tiếng, xoay người định đi.

Phượng Triều Hoa bỗng đứng túm lấy tay hấn, im lặng một hồi lâu mới khẽ nói, “Ngồi cùng ta một lát, được không?”

Long Liễm Thần theo lời ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Đừng nói là một lát, dù là cả đời cũng được.”

Thân thể Phượng Triều Hoa khẽ run lên, không đáp, lẳng lặng nhìn nước hồ, khẽ nói, “Qua hôm nay, trước khi ta khôi phục trí nhớ, đừng gặp nhau nữa.”

Những lời này giống như tảng đá đập vào tim Long Liễm Thần, mặc dù đã sớm có chuẩn bị tư tưởng nhưng lúc này chính tai nghe nàng nói ra hấn vẫn khó chịu. Vừa nghĩ tới cảnh vĩnh viễn tách ra, trái tim tựa như đang bị người ta xé nát, đau đến không muốn sống.

“Ta biết nàng không thể tha thứ cho phụ hoàng, ta cũng không mong nàng vì ta mà khiến mình chịu thiệt thòi. Chờ đại ca trở về, ta sẽ lập tức nhường chức thái tử, đi cùng nàng. Nếu như nàng đối với ta còn có một chút nhớ nhung, vậy xin nàng, đừng cự tuyệt.” Long Liễm Thần nói rất nhỏ, gần như là cầu khẩn, giống như chỉ cần bị cự tuyệt hấn sẽ lập tức rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Phượng Triều Hoa nghe vậy, nói không cảm động là lừa mình dối người, nhưng dù cảm động thì thực tế vẫn là thực tế.

“Trước khi ta khôi phục trí nhớ, ta không thể cho huynh câu trả lời thuyết phục.” Phượng Triều Hoa nói.

“Ta nguyện ý chờ, bao lâu cũng được. Chỉ cần nàng cho ta câu trả lời, dù kết quả thế nào ta cũng tôn trọng nàng.”

HẾT QUYỂN THƯỢNG

96. Q.4 - Chương 1: Lão Gia Có Hành Động

Non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, núi Tiểu Hàn giống như không thuộc cõi trần.

“Lục Bình, thu dọn đồ đạc thôi.” Cô gái mặc váy trắng khê thả bút lông trong tay xuống, cực kỳ tiếc nuối vì vẫn chưa thể hoàn thành được bức họa trước mắt. Kể từ cái ngày dùng huyết mực để vẽ, mỗi lần vẽ tranh trước mắt sẽ luôn hiện lên rõ mồn một khuôn mặt ấy. Nó giống như một cơn ác mộng, không xua đi được. Năm năm trôi qua, nàng sớm đã chấp nhận sự thực, nếu thực sự không thể quên vậy cũng không cần quên nữa.

Lục Bình mặc bộ váy xanh đơn giản đứng đằng sau không khỏi thở dài khe khẽ, nàng đã quen với việc suốt năm năm qua tiểu thư nhà mình vẫn vô số lần không thể hoàn thành bức họa. Chỉ là nàng vẫn cảm thấy đau lòng thay cho chủ tử mà thôi. Nàng nhìn phía chân trời xa, không biết người trong lòng tiểu thư thể nào rồi!

Tầm mắt Phượng Triều Hoa không nhìn về nơi xa xăm, lạnh nhạt nhìn Lục Bình dọn dẹp, trong lòng bắt đầu suy nghĩ tới một chuyện khác.

“Con à!”

Một giọng nói bỗng vang lên trong không gian tĩnh mịch, tuy lộ rõ sự già cỗi nhưng vẫn có thể làm chấn động màng nhĩ “mỏng manh” của Phượng Triều Hoa. Dự cảm chẳng lành của nàng không lẽ sẽ ứng nghiệm nhanh như vậy sao? Nghĩ tới đây, nàng vỗ trán, chẳng lẽ người kia không thể để cho nàng được yên sao?

Phượng Liêm lúc này đã đi tới sau lưng Phượng Triều Hoa, vừa quét mắt đã thấy Lục Bình đang lạnh lẽo thu dọn dụng cụ vẽ tranh, lập tức hiểu được rằng con gái hôm nay lại vẽ tranh thất bại. Trong lòng ông muốn nói, nhưng ông hiểu rằng có một số việc không nói ra vẫn tốt hơn. Dù sao ông cũng không muốn tranh cãi với con gái.

Phượng Triều Hoa hơi liếc về phía phụ thân, kịp thời mở miệng ngăn cản: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ông vừa nghe vậy liền trợn mắt, con bé không muốn chào đón cả phụ thân sao? Ông liếc nhìn Lục Bình bên cạnh đang cười cợt không hề giấu giếm, trong lòng bực tức: tốt xấu gì cũng là một tay ông nuôi lớn con bé, không phải chỉ là một con nhóc chưa dứt sữa sao! Mặc dù, Phượng Liêm không thể không thừa nhận, gienedi truyền của Phượng gia bọn họ thực sự quá tốt, đúng là con hơn cha.... . Ông lặng lẽ cọ cọ chân, thành thật nói: “Có thể bảo Tiểu Phong Tranh đổi món ăn khác được không?”

Cái này cũng không thể trách Phượng Liêm kén chọn, kể từ lúc người nào đó mang thai mười tháng khẩu vị liền thay đổi. Ăn cơm không chua không chịu, mùa này khoai tây lại rất nhiều, khiến Tiểu Phong Tranh xưa nay tiết kiệm đồ ăn ra sức làm mỗi ngày một đĩa khoai tây chua cay. Mà hậu quả trực tiếp chính là Phượng Triều Hoa và con nhóc nào đó từ trong bụng mẹ đã thích ăn chua hài lòng vô cùng. Hai vị tiểu thư hài lòng cũng khiến cho bọn nha hoàn vô cùng vui mừng, chỉ để lại lão già râu tóc bạc trắng này ngày ngày sa sút tinh thần không ngừng than khổ, thường tới ăn tiệc nhà Tô Tứ chứ nhất quyết không ở lại dùng cơm.

Lần này phụ thân lên núi tìm nàng không phải vì con nhóc kia khiến Phượng Triều Hoa thở phào. Nhưng vừa nghe thỉnh cầu của phụ thân nàng lại, cực kỳ phối hợp bày ra vẻ mặt đồng tình, lập tức nói: “Phụ thân, người là bề trên, người nên tự mình nói chuyện với Tiểu Phong Tranh.”

Sớm đã đoán được kết cục như vậy, Phượng Liêm cũng không nhiều lời, có chút chán nản lùi lại một bước. Ông há miệng còn định nói thêm gì đó, lại thấy Phượng Triều Hoa xoay người xuống núi. Bóng lưng kiên quyết kia rất giống với lúc rời khỏi Kinh Thành, ông cũng bèn nuốt những lời muốn nói về.

Con cháu tự có phúc của mình....

Con cháu tự có phúc của mình....

Con cháu....

Phượng Liêm rốt cuộc không nhịn được muốn mắng to, dựa tính nết bướng bỉnh của đứa con gái này thì lấy đâu ra phúc con cháu? Đã đến lúc nên để bà mẹ của con nhóc khôn lỏi kia làm chút chuyện rồi....”

Con gái à, mặc dù phụ thân chưa bao giờ thắng nổi con cái gì, nhưng lần này cũng đừng trách phụ thân. Dù sao, phụ thân cũng vì muốn tốt cho con thôi. Hơn nữa, tuy núi Tiểu Hàn rất tốt, nhưng cuộc sống lại quá đơn điệu.

Từng trận gió núi thổi tới, chòm râu của Phương Liêm cũng phất phơ theo gió. Giờ phút này ông đang lộ ra vẻ “cáo già”. Lục Bình thu dọn đồ xong đang chuẩn bị xuống núi cũng giật thót, không lẽ lão gia trúng tà?

Phát hiện “kinh người” này khiến Lục Bình ba chân bốn cẳng chạy xuống núi. Nàng phải mau chóng nói cho Tiểu Khúc, để tiểu thư sớm đề phòng. Về mặt lão gia như thế, rõ ràng là có ý đồ với tiểu thư nhỏ mà. Dù là gì đi nữa, kết quả cuối cùng nhất định vẫn khiến tiểu thư phiền não ứng phó. Cái chân lý này là do chính tiểu thư nhỏ nghiệm chứng được sau vô số lần chạy trốn!

Một gian tiểu viện vô cùng bình thường như ẩn như hiện ở dưới chân núi. Nhìn qua thì không khác gì nhà bỏ hoang trên núi Tiểu Hàn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy có những chi tiết nhẵn nhụi, được mài dũa tỉ mỉ.

Phương Triều Hoa cẩn thận đẩy cánh cửa phòng bên tay phải, vừa nhìn thấy cô bé nằm trên giường trái tim nàng liền thỏa mãn. Nàng nhẹ nhàng, chậm rãi bước tới trước giường, cẩn thận nâng khuôn mặt còn chưa trưởng thành của con gái lên.

Tục ngữ nói, ba tuổi là có thể nhìn rõ các nét. Bây giờ Ny Ny đã năm tuổi rồi, đã sớm có thể nhìn ra ngũ quan của con bé sau này sẽ giống với phụ thân hay mẫu thân. Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, Ny Ny có khuôn mặt cực kỳ giống nàng, nhưng về mặt và phong thái lại giống người kia như khuôn đúc. Không ai nói ra điều này, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không biết.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, Phương Triều Hoa vẫn luôn bị những ký ức chôn chặt dưới đáy lòng quấy nhiễu, khiến cho trái tim vốn tĩnh lặng của nàng lại dậy sóng. Mỗi động tác, mỗi nụ cười của người kia dường như đã hòa vào xương cốt, cho dù năm năm không gặp cũng không hề cảm thấy xa lạ. Nếu như lúc này hần đứng trước mặt nàng, không biết nàng còn có thể thản nhiên mà chào một tiếng: “Long huynh, đã lâu không gặp?”

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi tự giễu, nghĩ nhiều làm gì? Quá nhiều nguyên nhân khiến cho bọn họ chỉ có thể quên nhau. Cho dù không thể quên được, cũng không nên si tâm vọng tưởng. Nhưng không biết hần bây giờ thế nào rồi? Nàng biết hần sẽ không quên nàng, nhưng hần là thái tử, tương lai chính là vua của một nước, năm năm qua có khi nào đã có người phụ nữ khác rồi không.

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vô cùng nhẹ nhàng vang lên, Phương Triều Hoa hoàn hồn, điều chỉnh lại cảm xúc, nhìn con gái đang ngủ ngon một cái rồi mới nhẹ nhàng rời đi.

Lúc con gái được hai tuổi, nàng cũng bắt đầu phát hiện ra con mình “vừa khéo” di truyền thói quen thích ngủ của nàng, hơn nữa còn có xu thế trầm trọng hơn!

“Tiểu thư...”

Lục Bình nhìn Phương Triều Hoa còn đang có chút mơ màng, cẩn thận mở miệng, đến ngay cả chớp mắt cũng không dám.

“Ta không sao. Sao thế?”

Lục Bình thở phào nhẹ nhõm, tiến lên một bước, khề khàng nhưng kiên định nói với Phương Triều Hoa: “Tiểu thư, nô tì cảm thấy lão gia sắp có hành động rồi.”

97. Q.4 - Chương 2: Có Chuyện Lớn Xảy Ra

Lục Bình thở phào nhẹ nhõm, tiến lên một bước, khề khàng nhưng kiên định nói với Phương Triều Hoa: “Tiểu thư, nô tì cảm thấy lão gia sắp có hành động rồi.”

Chủ tớ nhiều năm, nếu lời nhắc nhở như vậy mà còn không hiểu thì không phải là Phượng Triều Hoa rồi. Phượng Triều Hoa nhú mày, tuy nàng không cho rằng phụ thân sẽ nghĩ ra được chủ ý sáng tạo nào đó, nhưng còn con nhóc đang say ngủ bên trong kia thì lại không thiếu chiêu trò. Nếu không phải nàng “dày dặn kinh nghiệm, kiến thức rộng rãi”, sao mà chống đỡ nổi? Nàng quay lại liếc nhìn cửa phòng đã đóng, dặn dò: “Trông chừng Ny Ny, đừng để xảy ra chuyện.”

“Lục Bình hiểu ạ.”

Phượng Triều Hoa hơi bĩu môi, chỉ bằng một Lục Bình sao có thể giữ được con nhóc tu luyện thành tinh ngay từ trong bụng mẹ kia? Thôi, để tự mình xem thế nào!

“Lục Bình, tiểu thư, vì sao hai người đều đứng ở cửa phòng Ny Ny vậy?”

Tiểu Phong Tranh không biết từ đâu xông tới, đôi mắt tò mò mở to nhìn hai chủ tớ thì thầm to nhỏ. ‘Mỗi lần về mặt Lục Bình nặng nề nghĩa là cuộc sống của bọn họ lại sắp có trò vui rồi, mà lần nào mình cũng là người cuối cùng được biết chuyện gì xảy ra, lần này nhất quyết không thể để như vậy nữa!’ Trong lòng Tiểu Phong Tranh đang âm thầm hạ quyết tâm lại nhận được ánh mắt “không phải chuyện của người” từ Phượng Triều Hoa. Hắn cúi đầu, rõ ràng đã nói là người một nhà, tại sao mỗi lần có chuyện gì hay lại không cho người ta tham gia.... . .

Uất ức quá!

“Đến giờ ăn cơm trưa rồi chứ?” Phượng Triều Hoa tốt bụng nhắc nhở vị Tiểu Phong Tranh nào đấy đang tủi thân xoắn tay áo mình, trong lòng vô lực. Suy tính trong lòng Tiểu Phong Tranh sao nàng lại không biết? Đôi mắt tràn trề mong đợi kia sao nàng có thể không hiểu?

“A!” Lúc Tiểu Phong Tranh nghe thấy “cơm trưa”, rốt cuộc kêu lên sợ hãi: “Khoai tây sơi của ta!”

Tiểu Phong Tranh vất chân lên cổ bỏ chạy, nhìn theo bóng lưng thì hình như hơi vội vàng. Nhưng hai người cũng đã quen rồi, bèn quay đầu lại đối mặt với cánh cửa sắp bị mở ra.

Quả nhiên,

“Két.”

Cửa bị mở ra từ bên trong, cô bé mắt lim dim buồn ngủ đang đứng ở cửa, miệng nỉ non một câu, thiếu chút nữa khiến Lục Bình nghẹn chết tại chỗ. Cũng may Phượng Triều Hoa “kiến thức rộng rãi”, khéo miệng chỉ hơi giật

giật một chút.

“Ông già Phượng Liêm kia rốt cuộc cũng có hành động rồi!”

Đây chính những lời mà cô bé nhìn có vẻ thuần khiết vô cùng đáng yêu còn chưa tỉnh ngủ buột miệng nói ra.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phượng Triều Hoa theo thói quen về phòng nghỉ ngơi một lát, vậy mà ý định này lại bị cô bé đang ngồi xuống trà đánh vỡ.

“Mẫu thân, con trai thứ hai của Trương thúc hôm nay sẽ đến học viết chữ chứ?”

Về mặt thần nhiên kia là di truyền từ ai vậy! Phượng Triều Hoa cố gắng đè nén ý muốn xông lên đập vỡ cái biêu cảm trên mặt con gái, nhưng mà không thể không thừa nhận, tính cách này là di truyền từ nàng, chỉ có điều là tăng lên mà thôi....

Nhìn vẻ mặt có chút buồn phiền của con gái, Phượng Liêm lại vui vẻ, ông âm thầm chuyển cho cháu gái một ánh mắt tán thưởng.

Tất cả những hành động ấy đều bị Phượng Triều Hoa nhìn thấy, trong lòng lại dâng lên cảm giác bất lực. Một người già mà không kính, một đứa nhỏ thành tinh quá sớm, vì sao người thân của nàng đều...

“Phụ thân.” Phượng Triều Hoa khẽ gọi Phượng Liêm, khoan thai nói: “Người cần Ny Ny đánh cờ với người không?”

Ny Ny? Đánh cờ?

Phượng Liêm theo bản năng lắc đầu, xua tay nói: “Con bé còn nhỏ như vậy, ta thắng không cần dùng võ!”

“Rất tốt.” Phượng Triều Hoa gật đầu một cái, làm như vô ý quét mắt đến bàn cờ cách đó không xa, khẽ nói: “Con đã rất lâu không đánh cờ rồi.”

“Phụ thân cũng không ngại đánh cùng đâu!”

Phượng Liêm có vẻ hơi kích động, lúc đứng lên còn suýt đụng đổ bình hoa. Đáng tiếc, ông không chú ý tới ánh mắt hàm ý sâu xa của đứa cháu gái.

“Vậy...” Phượng Triều Hoa nghiêng đầu khó xử, nhú mày suy tư một hồi lâu, mới chậm chậm nói “Được rồi, nhưng mà con trai của Trương thúc...”

“Hôm nay nghỉ, ta sẽ nói chuyện với lão Trương, bảo con trai ông ấy mai hăng đến!”

Phượng Liêm hình như cũng không phát hiện, ông đang sa vào một cái bẫy.

“Tốt.” Phượng Triều Hoa thỏa mãn gật đầu một cái, đi tới phòng mình, xoay người trước cửa nói: “Vậy giờ con cần nghỉ ngơi, không ai được làm phiền.”

Dứt lời, vẻ kích động trên mặt Phượng Liêm hóa thành cứng ngắc, còn chưa kịp hóa đá, Phượng Triều Hoa đã nói tiếp: “Nói không giữ lời không phải là tác phong của con, cho nên buổi chiều vẫn nên để con trai Trương thúc tới học. Phụ thân, nếu con đã cần nghỉ ngơi dưỡng sức để có thể hầu người đánh cờ thì trách nhiệm nặng nề dạy thằng bé kia học bài đành làm phiền người rồi, nội dung học chính là đánh cờ.”

Không màng tới thân thể run lẩy bẩy của phụ thân, càng không để ý đến ánh mắt đồng tình của ba người kia, Phượng Triều Hoa thản nhiên xoay người. Rốt cuộc cũng có thể ngủ một giấc thoải mái rồi. Nàng vui mừng nghĩ, may là phụ thân nói chuyện giữ lời, không giống mình.

Lời này có thể hiểu là nghỉ ngơi dưỡng sức, không phải để hầu phụ thân đánh cờ, mà là nàng thật sự cần một giấc ngủ để xua đi những suy nghĩ hỗn loạn hôm nay.

Chỉ là nàng cũng không biết, giấc ngủ trưa này lại khiến cho trời long đất lở. Dĩ nhiên chuyện này đều là về sau.

Khi Phượng Triều Hoa tỉnh lại, trời chiều đã ngả về tây rồi.

Ánh sáng màu vàng kim rải đầy trong sân, mọi thứ đều như được dát vàng.

“Ny Ny!”

Phượng Triều Hoa khẽ gọi nữ nhi đang đá cầu trong thôn, không khỏi có chút kinh ngạc khi không có ai bên cạnh con bé. Con gái ở nhà là báu vật trong lòng tất cả mọi người, bên cạnh cô bé lúc nào cũng có người, vì sao lúc này lại chẳng có ai?

Cô bé nghe gọi bèn cầm quả cầu đi tới bên cạnh mẫu thân, trong lòng không khỏi oán thăm: ‘mình rõ ràng có một cái tên rất dễ nghe Phượng Ca Dao, vì sao vẫn cứ gọi biệt danh “Ny Ny”?’ Nhưng vì chuyện nhỏ như vậy mà kháng nghị không phải tác phong của cô bé!

“Mọi người đâu?”

Phượng Triều Hoa lời ít mà ý nhiều! Phượng Ca Dao ngẩng đầu lên bĩu môi với mẫu thân, tỏ vẻ bất mãn. Nhưng một khi đã hiểu thì cũng không cần phải hỏi hay giải thích nhiều. Phượng Triều Hoa luôn cho rằng chuyện đơn giản thì không cần phức tạp hóa nó lên làm gì. Nàng ung dung kéo ghế trúc tới, tự nhiên ngồi xuống, nhàn nhạt nhìn nữ nhi

Đúng là gừng càng già càng cay, không lâu sau cô bé liền chán nản cúi đầu, nói: “Đi ra ngoài rồi.”

Nói cũng như không! Phượng Triều Hoa cố gắng để mắt mình không trợn lên, cảm giác như sắp có gió bão nổi lên. Cảm giác lo lắng đó, vì sao lại mãnh liệt như vậy?

“Mẫu thân”, Cô bé nhìn mẫu thân hình như đang trầm tư, giờ quả cầu lên trước mặt nàng quơ quơ, cho tới khi ánh mắt Phượng Triều Hoa trở nên tập trung, mới nói: “Mẫu thân, nếu người không có chuyện gì khác, con muốn đi đá cầu!”

“Ừ.”

Cho con gái đi chơi không phải vì nàng không muốn tiếp tục tìm hiểu ba người kia đi đâu, mà là nàng cảm thấy bọn họ sẽ không làm ra chuyện gì lớn. Nếu lớn đến mức không thể cứu chữa được thì hiện giờ cũng không thể yên ắng như vậy được? Nhưng vì sao trong lòng cứ thấp thỏm vậy nhỉ?

“A, tiểu thư tỉnh rồi!”

98. Q.4 - Chương 3: Con Muốn Đi Tìm Phụ Thân

“A, tiểu thư tỉnh rồi!”

Khi giọng Tiểu Phong Tranh truyền tới cũng là lúc Phong Triều Hoa nhớ được khá lâu rồi. Nàng nhàn nhạt quét mắt nhìn ba người mới từ bên ngoài trở về. Nhìn dáng vẻ họ có chút mệt mỏi, nàng ra vẻ như không có gì, mở miệng: “Ta đói rồi.”

Không phải nàng không muốn hỏi họ đi đâu, nhưng không hiểu sao nàng lại không hỏi. Cứ như bây giờ cũng rất tốt mà.

Nói xong, Phượng Triều Hoa đứng dậy đi về phía phòng, bỏ lỡ ánh mắt giảo hoạt của Phượng Liêm và ánh sáng lấp lánh trong mắt hai thị nữ.

Lúc cơm tối, Phượng Liêm cũng không còn vẻ mặt sầu não hàng ngày nữa, thay vào đó lại cười hì hì gấp cho thức ăn Phượng Triều Hoa và Phượng Ca Dao, dĩ nhiên vẫn là món khoai tây không bao giờ thay đổi kia.

Phượng Triều Hoa nghi ngờ liếc nhìn bộ dáng cha hiền của Phượng Liêm, lại nghĩ tới hai người Lục Bình và Tiểu Phong Tranh đều vì ‘không khỏe’ mà không ăn cơm tối. Nàng càng khẳng định bọn họ có chuyện lừa nàng.

Nàng không biến sắc liếc nhìn con gái, không hề ngoài ý muốn khi con gái còn lạnh nhạt hơn cả nàng, đang thần nhiên ăn cơm. Vậy có thể loại. Chỉ còn phụ thân. Phượng Triều Hoa vô ý thức gấp khoai tây bỏ vào miệng, bỗng nhiên nói: “Hôm nay con trai Trương thúc học thể nào?”

“Hử? Khụ khụ. . .Khụ khụ. . .” Phượng Liêm vội vàng ngẩng đầu, không cẩn thận bị sặc, ho đến đỏ mặt thở hổn hển. Phượng Triều Hoa thở dài, đưa cho cha ly trà, mất hứng thú tiếp tục tra hỏi, chỉ chắc chắn một điều là: Trông kỹ Phượng Ca Dao! Bởi Phượng Triều Hoa vô cùng khẳng định, phụ thân nhất định muốn làm gì đó!

Chỉ cần con gái không rời Núi Tiểu Hàn, chỉ cần hấn không biết sự tồn tại của nàng, chỉ cần. . .

Chỉ cần không tiếp tục dây dưa, dù là hấn hay là chính mình. . .

Khác với dự đoán của Phượng Triều Hoa, trong nhà bình lại an vô sự mấy ngày liền. Phượng Liêm cũng rất bình thường, ông vẫn đang vì chuyện Tiểu Phong Tranh chịu nấu món khác mà vui vẻ mấy ngày liền.

So ra, hình như không bình thường chỉ có Phượng Triều Hoa. Nàng vẫn không hiểu được hành động khác thường của bọn họ ngày hôm ấy, cũng không phải nàng không biết điều tra, chỉ là không muốn mà thôi.

Có một số việc, không cần biết quá rõ ràng.

Phượng Triều Hoa rất hiểu đạo lý này, không phải chuyện nào người ta cũng chấp nhận được.

Vậy mà vẫn xảy ra chuyện.

Ngày đó cách ngày bọn họ kỳ lạ rất lâu. Vừa khéo hôm đó Phượng Triều Hoa không muốn nửa đêm rời ổ chăn ấm đến phòng trông con gái.

Nàng mới vào thôn dạy một đám trẻ đọc mấy bài thơ thôi mà lúc trở lại trong nhà đã rối như canh hẹ rồi.

Giây phút mở cửa, nhìn ngôi nhà như vừa bị cướp ghé thăm, nhìn vẻ tự trách lo lắng trên mặt phụ thân và hai thị nữ thân như muối muối, chuyện đầu tiên Phượng Triều Hoa làm là lao vào phòng con gái. Quả nhiên,

không có người.

Mãi mới khiến bàn tay đang run rẩy trở lại bình thường, nàng kìm nén hoảng sợ đang trào lên trong lòng. Nhưng vẻ mặt mới thoảng bình phục vẫn không ngăn nổi sự khiếp sợ, nàng quay đầu lại, hỏi ba người cúi đầu “Con bé đâu?”

Mặc dù đã cố tỏ vẻ uy nghiêm nhưng tại sao trong cổ họng lại vẫn lộ ra bi thương nặng nề như vậy?

Long Liềm Thần, ta chẳng bao giờ phủ nhận rằng ta nhớ chàng, nhưng ta chưa bao giờ hy vọng chàng ở đây như lúc này! Có lẽ đây chỉ là một trò đùa ác ý của bọn họ, nhưng con gái của ta...”

Nhìn ba người nhìn nhau nhưng không dám mở miệng, giọng Phượng Triều Hoa bất giác cao vài lần, ta hỏi: “Ny Ny đi đâu rồi?”

Phượng Liềm khẽ thở dài, tiến lên rút từ trong ngực một tờ giấy mỏng, nhét vào tay Phượng Triều Hoa, cũng tự trách nói: “Ny Ny để lại thư rồi đi.”

Đứa bé năm tuổi để lại thư trốn đi? Nếu là trước kia, đôi là một đứa trẻ năm tuổi khác, Phượng Triều Hoa nhất định sẽ cười trừ, nhưng Ny Ny của nàng, nàng không dám chắc...

Quan tâm sẽ bị loạn chỉ là một tờ giấy gấp lại đơn giản mà tay Phượng Triều Hoa như không nghe lời, mãi mới mở ra được.

Mẫu thân

Con muốn đi tìm phụ thân, ông ngoại nói khuôn mặt chúng ta rất giống nhau, con sẽ nhanh chóng tìm được thôi!

Bút tích xiêu xiêu vẹo vẹo này đúng là của con gái vừa mới bắt đầu học viết chữ, nhưng tìm phụ thân?

Đứa bé năm tuổi lại đột nhiên để thư lại tìm phụ thân chưa từng được nghe kể hay gặp mặt? Đôi mắt như sắp bốc cháy của Phượng Triều Hoa nhìn trừng trừng Phượng Liềm, vội vã muốn ông ỉnh một lời giải thích.

Phượng Liềm cảm thấy như có một trận gió lạnh thổi qua người, luồn vào quần áo, bất giác nghĩ: Chẳng lẽ làm sai sao? Nhưng lúc này đã không phải là lúc hối hận. Nghĩ vậy, hắn ngược mắt lên nhìn vào mắt con gái, nói “Ta thật sự không nói gì với Ny Ny cả. Nhưng con không chịu nói cho con bé biết, con bé lại thông minh, có suy nghĩ như vậy cũng rất bình thường.”

Nếu là lúc trước, Phượng Triều Hoa nhất định sẽ tặng kèm một ánh mắt và câu “Con bé cũng đâu có hỏi con.”

Nhưng lúc này, chỉ thấy tờ giấy mỏng từ trong tay nàng bay xuống. Đúng, con gái nàng quả thực có thể làm ra chuyện như vậy, mà phụ thân nàng cũng thể ngăn được, đương nhiên cũng không dám đưa ra chủ ý như vậy....

Dường như không chống đỡ được nữa, hai chân “Phượng Triều Hoa như nhũn ra, nhưng vẫn cố đứng vững, giấu lo lắng đang cuộn trào trong lòng, mở miệng nói với Tiểu Phong Tranh, ”Lập tức đi đưa tin, ta muốn trong thời gian ngắn nhất nhận được trợ giúp của bọn họ! Lục Bình, trông coi nhà cửa, ta phải đi ra ngoài tìm Ny Ny, không tìm được ta thì không trở về! Cha, người...Người tốt nhất đừng nói cho con đây là cách làm đập nổi dìm thuyền của người!

Phượng Triều Hoa sải bước xoay người, vọt ra khỏi sân nhưng lại không biết nên đi đâu tìm con gái. Nàng đứng sững sờ, tuyệt vọng, loại cảm xúc mãnh liệt đáng sợ này trào lên. Đột nhiên nàng lại nhớ tới lúc Minh

Nguyệt nói khi ấy hẳn cầm bút vẽ nàng đi trên đường gặp ai cũng hỏi, thì ra đây chính là cảm giác tan nát cõi lòng sao?

Nàng xoay người chạy về phòng, bắt đầu múa bút. Bút vẽ Ny Ny dần dần xuất hiện trong tay Phượng Triều Hoa. Ngoại trừ Tiểu Phong Tranh đã đi cầu cứu ra thì hai người khác cũng biết Phượng Triều Hoa muốn làm gì, một mài mực, một cũng cầm lấy bút bắt đầu vẽ...

Lúc Phượng Triều Hoa chịu thả bút đã là sáng sớm hôm sau. Nàng cầm một bức vẽ vôi vàng chạy ra ngoài, Ny Ny, tối hôm qua có bị lạnh không? Cánh tay vốn nên cứng đờ lại giống như không hề có cảm giác.

Nàng không biết là trong sân nhìn nàng bóng lưng hai người sẽ có dạng gì đối thoại.

“Lão gia, làm vậy có được không? Tiểu thư dường như rất lo lắng.”

Lục Bình đau lòng Phượng Liêm há lại không đau, có khi còn đau hơn nàng, nhưng đây cũng là bất đắc dĩ. Con gái thông minh như vậy, diễn không thật sao mà lừa được? Quan tâm sẽ bị loạn, con gái, đây chính là quan tâm sẽ bị loạn!

Phượng Liêm nhìn phương xa, dùng cách này ép con gái rời khỏi Hàn Sơn hy vọng là thành công.

Bên kia, Phượng Triều Hoa cầm bút vẽ đến trán ngoài núi Tiểu Hàn đã là lúc mặt trời lên cao rồi.

Phượng Triều Hoa cầm giấy vẽ gặp ai cũng hỏi như điên như dại, đã sớm không còn vẻ lạnh nhạt ưu nhã ngày thường. Lo âu trong lòng càng ngày càng tăng, nàng không dám tưởng tượng nếu không tìm được hoặc con gái đã gặp bất trắc thì sao! Vậy thì thật đáng sợ!

Vậy mà lúc này, một chiếc bảng vàng nổi bật giữa đám người. Phượng Triều Hoa vốn nên vôi vàng tìm người quý thần xui khiến thế nào lại dừng bước, quay lại nhìn kỹ.

Phượng Triều Hoa nở nụ cười khổ, khẽ lắc đầu lẩm bẩm: Người kia đã đăng cơ làm Hoàng đế, hôm nay đại xá thiên hạ... Còn nàng thì đang lang thang khổ sở tìm con...

99. Q.4 - Chương 4

Trong gió rét, Phượng Triều Hoa mặc cho bức họa trong tay bay phần phật theo gió, trong dạ dày trào lên dịch chua, đôi mắt đau nhói.

“Cô bé này ta có thấy.” Một bà lão bán bánh mơ nhìn chằm chằm bức họa rồi nói.

Phượng Triều Hoa quay ngất lại hỏi, “Ở đâu?”

Bà lão sợ hết hồn, ấp úng, “Con bé... Con bé mua ở chỗ ta một bọc bánh mơ, sau đó tung tăng đi về phía cửa Tây.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy thở dài một hơi, đã có bánh mơ, vậy con bé nhất định là mang theo bạc rồi. Có ngân lượng, sẽ không sợ ăn đói mặc rách.

“Cô nương à, tìm người không thể tìm như vậy. Đi khắp nơi hỏi cũng không phải cách hay. Ta thấy cô bé kia rất thông minh, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu. Cô suy nghĩ kỹ một chút, con bé có khả năng đi đâu nhất?”

Một câu đã đánh thức nàng.

Phút chốc, Phượng Triều Hoa lấy lại được chút lý trí, hé miệng lắc đầu một cái, trầm nghĩ, “Con bé thông minh như vậy, ra ngoài tìm cha còn không quên thỏa mãn ham mê ăn uống, đương nhiên sẽ không bạc đãi mình.”

Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn là như thế. Không ngờ mình cũng có ngày mất bình tĩnh như vậy. Phượng Triều Hoa giờ tay vuốt vuốt tóc bị gió thổi loạn, cảm ơn bà lão sau đó sải bước về phía cửa Tây. Với tính

tình sợ lười sợ mệt của Ny Ny, nhất định sẽ không dựa vào đôi chân ngắn tũn của mình ngàn dặm tìm cha. Như vậy, xe ngựa ắt không thể thiếu được. Mà xe ngựa, không tự nhiên mà có, phải tự mình đi tìm.

Chỉ chốc lát sau, Phương Triều Hoa đi vào khách sạn Bách Gia, tiến thẳng về phía quầy.

Chưởng quầy vội vàng tươi cười chào đón, “Khách quan muốn dùng bữa hay là ở trọ?”

Kể từ sau khi Nam Lăng vương thất thế, khách sạn Bách Gia đã sớm đổi chủ. Bách gia khách sạn trở thành sản nghiệp của công rồi thì tự nhiên sẽ không tôn Phương Triều Hoa một tiếng ‘Thất công tử’ nữa.

Phương Triều Hoa năm năm qua ở Núi Tiểu Hàn lần đầu tiên có cảm xúc bị thương cảnh còn người mất. Thất thiếu Nam Lăng đã từng danh chấn một thời người đã chết, người thì đi xa. Chắc hẳn, bọn họ chỉ còn là hình mẫu của những vị tiên sinh kể chuyện mà thôi.

Khóe miệng nở nụ cười khổ, Phương Triều Hoa quét mắt nhìn bố cục không hề thay đổi của khách sạn, nhẹ giọng hỏi, “Tối hôm qua có cô bé nào tầm bốn năm tuổi vào ở không?” Nói xong, nàng đặt một đỉnh bạc rỗng lên quầy.

“Cô bé bốn năm tuổi. . . Có có có. . .” Chưởng quầy vừa lẩm bẩm, vừa lật sổ sách, “Ở gian phòng chữ thiên.”

“Đa tạ.”

Phương Triều Hoa vô cùng quen thuộc khách sạn Bách gia nên rất nhanh đã tới được phòng chữ Thiên. Nàng nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mẹ!” Kèm theo một tiếng gọi ngọt như mật là một cô bé nhỏ nhón nhào vào lòng Phương Triều Hoa

Lửa giận trong lòng lập tức tắt lịm, chỉ còn chừa lại niềm vui sướng. Phương Triều Hoa ôm chặt lấy cô bé trong ngực, mãi không thốt ra được lời nào.

“Mẹ, mẹ tới chậm quá. Chậm hơi con đoán mấy canh giờ kia.”

Bộ dáng ‘chúng ta đang chơi trốn tìm’ của con bé làm , cho Phương Triều Hoa đỡ khóc đỡ cười. Nàng bắt đầu thở dài một hơi, đẩy cô bé ra, “Con đợi mẹ bao lâu rồi?”

Cô bé nhún mày, đưa ngón tay lên đếm, nói, “Đại khái tầm bảy tám canh giờ thôi. Ngày hôm qua con ăn cơm tối xong vẫn đang đợi mẹ đấy nhé.”

“Không phải con muốn bỏ nhà trốn đi sao?”

“Người ta không mang đủ tiền chứ sao.” Nói xong, con bé lấy túi tiền nho nhỏ thêu hoa ra, lắc lắc mấy cái, nói, “Mẹ xem, chỉ còn chút xíu thế này thì thuê xe ngựa cũng không đủ.”

Phương Triều Hoa bắt đầu dỗi hờn cô bé một cái, vừa buồn cười vừa tức giận nói, “Thì ra nếu con mang đủ ngân lượng thì đã sớm chạy xa đến vạn dặm nhĩ?”

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói, “Cũng sẽ không. Dù là Thiên Lý Mã cũng cần một ngày mới có thể chạy được bằng đấy....”

“Phương, Ca, Dao!” Phương Triều Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn ngửa mặt lên trời thở dài, chẳng lẽ đây chính là ‘trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy’ trong truyền thuyết sao?

“Oa! Mẹ, rốt cuộc mẹ cũng chịu gọi tên thật của con rồi!” Con bé cực kỳ vui mừng, cảm thấy dù không tìm được người cha không biết họ gì tên gì kia cũng không sao. Có thể thoát khỏi nhũ danh ‘Ny Ny’ khó nghe chính là thu hoạch lớn nhất của hành động lần này.

Có cần khoa trương thế không? Phương Triều Hoa lắc đầu một cái, nói: “Cầm quần áo đi về với mẹ.”

Mẹ ....Con bé nũng nịu gọi, sau đó lại thay bằng vẻ bà cụ non khuyên nhủ, “Mẹ, con biết mẹ rất nhớ cha. Đừng cho là con không biết mẹ thường xuyên nhìn con lên lên gạt nước mắt. Ông ngoại nói con rất giống cha, chắc hẳn là mẹ nhìn người nhớ người rồi.”

“Con nhóc này. . .” , Phương Triều Hoa nhe răng, bắt đầu kiểm điểm xem có phải mình giáo dục con bé tự do hóa quá rồi không.

“Mẹ, ông ngoại nói cha ở kinh thành. Con định tự mình đi, nhưng mẹ biết đấy, đường xá xa xôi, một mình con đi thật sự là quá nguy hiểm. Tuy nói có tiền có thể sui ma khiến quý, nhưng ngay cả tiền cũng không đủ đây này! Tứ bá phụ lại không chịu giúp con. ..”

“Khoan!” Phượng Triều Hoa nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén, cắn từng chữ, “Con đi tìm Tứ bá phụ?”

“Dĩ nhiên.” Cô bé dùng vẻ mặt ‘mẹ cho rằng con ngốc à?’ ngửa đầu nhìn về phía Phượng Triều Hoa, nói, “Ngay cả phụ thân họ gì tên gì mặt mũi thế nào con còn không biết, làm sao có thể một người một ngựa đi tìm? Ông ngoại lúc đó sợ mẹ trách ông nên không dám tiết lộ thêm. Con không thể làm gì khác hơn là đi tìm Tứ bá phụ.”

Vẻ mặt đương nhiên xuất hiện trên gương mặt ngây nhỏ nhắn tựa như chú công xòe đuôi, thật sự là không hợp chút nào.

Phượng Triều Hoa cương chiều dí lên trán con gái, ôm cô bé vào phòng, từ từ giải thích, hiệu quả tăng lên trông thấy.

Cô bé chớp mắt mấy cái, vẻ mặt hoài nghi, miệng chu lên, chẳng thấy mừng rỡ tẹo nào, chỉ không lạnh không nóng hỏi “Có thật không?”

“Đương nhiên là thật, Tứ bá của con luyện công rất chăm chỉ.” Tô Tứ mặc áo choàng dài màu đen đã tự nhiên ngồi xuống.

“Thì ra là đang khen bác.” Cô bé bắt mắt nhìn về phía mẫu thân mình, tổ cáo nàng thiên vị.

“Bản lãnh

gây họa của con lại tiến bộ.” Phượng Triều Hoa khen một câu tượng trưng để thỏa mãn lòng vinh tâm của ai đó.

“Mẹ...” Giọng nói nũng nịu ngọt ngào lại vang lên.

Phượng Triều Hoa sử dụng ánh mắt ý bảo cô bé ngồi yên, sau đó nhìn về phía Tô Tứ lạnh nhạt nói, “Nhìn muội sốt ruột vui lắm hả.”

“Đã lâu không gặp mà cái miệng vẫn có lực sát thương như vậy!” Tô Tứ run cầm cập, tức giận cười nói, “Không phải đã giúp muội đem con gái đến đây rồi sao? Nếu không phải nhờ ta ngáng chân, con bé đã sớm mượn xe ngựa rồi đi Nam Lăng rồi.”

Cô bé nghe vậy chột trợn mắt, trong đôi mắt đen đang vô cùng lên án “lại là bác giở trò!”. Khó trách chướng quây chè cô bé ít tiền! Biết ngay mà, năm đó ngân phiếu một ngàn lượng cộng thêm mười viên đầu vàng sao lại không đủ mượn xe ngựa! Còn tưởng rằng thời thế thay đổi rồi.

Tô Tứ ra vẻ tự hào, “Cái này gọi là ‘ma ột thước đạo ột trường’.

Cô bé lườm hần, trong lòng thầm nhủ ‘thất sách, ai ngồi ai đi cầu cứu nhằm kẻ khởi xướng, dùng lỗ mũi nghĩ cũng biết bác đứng ở phe mẹ chứ. Dù sao, bọn họ quen biết nhau cũng sớm hơn mình vài chục năm!’

Phượng Triều Hoa nhú mày, nhìn về phía con gái, nói: “Con đúng là không nghe lời.”

Cô bé bĩu môi, ra vẻ đáng thương nhìn về phía Phượng Triều Hoa, nhỏ giọng nhận lỗi, “Con về sau không dám nữa.”

Phượng Triều Hoa mím môi, không đáp.

Tô Tứ thấy sắc mặt Phượng Triều Hoa không tốt, vội vàng xin thay Phượng Ca Dao, “Thất muội, Nỵ Nỵ còn nhỏ, muội đừng giận con bé.”

Phượng Triều Hoa lắc đầu, liếc ra ngoài cửa sổ, nói: “Huynh nhìn bên ngoài xem.”

Tô Tứ kỳ quái nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không phát hiện bất cứ điều gì khác thường, “Có vấn đề sao?”

“Đương nhiên là có.” Cô bé ném cho người nào đó một ánh mắt khinh bỉ, ngay sau đó nhìn về phía mẫu thân mình, nhỏ giọng nói, “Mẹ, từ khi con xuống núi bọn họ vẫn đi theo con. Bọn họ là người xấu sao?”

Nghe vậy, nét mặt Phượng Triều Hoa trở nên cực kỳ nặng nề, nhẹ giọng nói, “Đi theo nhưng không hiện thân?”

“Không, ah....Hình như không đúng.” Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Lúc con đi trên đường có chiếc xe ngựa suýt nữa đâm vào con, nhưng con còn chưa tránh nó đã tự lật rồi. Con cảm thấy có người âm thầm ra tay.”

“Không phải chứ, Thất muội, con bé còn nhỏ tí đã bị muội huấn luyện thành tinh rồi.” Tô Tứ không thể tưởng tượng nổi kêu lên.

“Cái này gọi là thiên tư thông tuệ.” Cô bé khẽ hất hàm, vô cùng tự hào, chỉ thiếu vỗ ngực tự khen mình.

Tô Tứ liếc mắt xem thường, ngay sau đó trầm ngâm lắng nghe, ngạc nhiên nói, “Đây không phải hai mươi Hộ Long Sĩ lúc ấy hẳn để lại sao?”

Phượng Triều Hoa kinh ngạc, “Ta cho là bọn họ đã sớm rời đi rồi.” Dù sao, bảo vệ hoàng tộc mới là sứ mạng của Hộ Long Sĩ, ban đầu bị phái tới bảo vệ cha cùng mấy vị nghĩa huynh đã là không theo quy định, không ngờ lại lưu lại.

“Ta cũng cho là như vậy.” Tô Tứ như có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ một hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu lại nháy mắt với cô bé.

Cô bé sững sờ, ngay sau đó chợt hiểu ra, trên mặt xuất hiện vẻ cười như không cười, muốn cười mà nhịn hưng phấn đặc trưng của riêng mình.

“Mẹ, con muốn ăn Hồ Lô Băng Đường.” Cô bé chỉ vào người bán mít quả bên ngoài, nói.

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa nhướn mày nhân nhặt liếc cô bé một cái, “Không phải con chưa bao giờ ăn kẹo hồ lô sao?” Bị phát hiện rồi! Cô bé ảo não nhịu mày, ngay sau đó cười híp mắt nói: “Cũng bởi vì chưa bao giờ ăn mới muốn ăn chứ sao.”

Phượng Triều Hoa nhìn cô bé chằm chằm trong chốc lát rồi nói: “Tự mình đi mua đi.”

“Cám ơn mẹ.” Cô bé vui mừng hôn lên trán Phượng Triều Hoa chạy thật nhanh xuống lầu.

Phượng Triều Hoa cong môi khẽ mỉm cười, đợi bóng dáng cô bé biến mất mới nói với Tô Tứ: “Đừng lợi dụng cả trẻ con năm tuổi.”

Tô Tứ nghe vậy lúng túng ho nhẹ hai tiếng, sau đó lại khôi phục vẻ cười cợt thường ngày, “Thất muội thật đúng là tinh mắt, ta sẽ đi gọi con bé lại.” Dứt lời, đứng dậy muốn đi.

“Chuyện của muội, muội tự có chừng mực.”

Tô Tứ nghe vậy dừng bước, quay đầu lại chờ nàng nói tiếp.

Phượng Triều Hoa nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ trầm mặc một hồi lâu, từ từ nói, “Ny Ny muốn nghịch thế nào cũng được, muội sẽ theo đến cùng. Nhưng huynh...., muội cũng cần một chút thời gian.”

“Muội đã trốn tránh năm năm rồi.” Tô Tứ vốn không muốn ép nàng quá đáng, nhưng nếu không ép, sợ rằng phải tốn thêm năm năm nữa. “Hiện giờ Long Sử Chương đã băng hà, muội còn do dự cái gì? Đừng lừa mình dối người nữa.”

“Tứ ca.” Phượng Triều Hoa quay đầu lại nghiêm túc nhìn hấn, đáy mắt mang theo vài phần đau thương, lạnh nhạt nói, “Lừa mình dối người chính là huynh, không phải là muội, điểm này huynh rõ hơn muội.”

“Muội....” Tô Tứ hoảng hốt, chẳng lẽ nàng đã nghe phong phanh được chuyện gì?

100. Q.4 - Chương 5

“Thiên triều có quy định, Thái tử trong vòng năm năm nếu không có con cháu nhất định phải nhường ngôi. Từ khi chàng được phong làm Thái tử đến bây giờ đăng cơ làm đế đã tám năm. . . Con cháu, nhất định phải có.” Nói xong, Phượng Triều Hoa không khỏi nghiêng đầu thở dài, con cháu nghĩa là thế nào, thật ra trong lòng đã biết rõ. Không nhắc đến vấn đề này, chỉ vì không muốn đổi mặt thực tế mà thôi.

“Có lẽ hẳn có bất đắc dĩ.” Tô Tứ biết cái cớ này thật tẻ nhưng hẳn không tìm được lý do tốt hơn.

“Cho nên ta không oán chàng.” Phượng Triều Hoa mím môi, trên mặt nở nụ cười khổ, “Nếu không phải quá hiểu chàng, cũng không đến mức thế này.” Ngay từ lúc rời khỏi kinh thành cũng đã dự liệu đến mọi chuyện hôm nay. Sống ở Núi Tiểu Hàn, cũng chỉ vì muốn tránh cho lòng rối loạn mà, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn loạn rồi.

Vốn tưởng rằng không nghe thấy là có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu lại mới phát hiện mình cũng không bình tĩnh như tưởng tượng. Nhớ nhung chàng là vô số đêm nằm mơ vì không bắt được hơi thở của chàng mà thất hồn lạc phách.

“Vậy muội cũng không thể tránh hẳn cả đời được.” Tô Tứ nói.

“Tránh? Trong thiên hạ đều là vương thổ, ta tránh sao nổi?” Phượng Triều Hoa liếc ngoài cửa sổ một cái, nói: “Chỉ sợ chàng đã sớm nắm rõ hành tung của ta như lòng bàn tay.”

“Vậy hẳn tại sao không tìm đến hai người?” Tô Tứ không hiểu.

“Có lẽ....Không vì cái gì cả.”

“Nghĩa là sao?”

Phượng Triều Hoa khẽ lắc đầu một cái, không đáp lời, bởi vì nàng cũng không biết tại sao. Dù sao, nàng chỉ là thê tử của hắn, không phải con giun trong bụng hắn nữa.

Một hồi lâu sau, tiểu nhị đưa tới tờ giấy ký tên Phượng Ca Dao.

Phượng Triều Hoa không nhìn cũng có thể đoán được trên giấy viết này cái gì. Nàng than nhẹ một tiếng, mở ra nhìn, quả nhiên cô bé lại để thư lưu. Xem ra, chuyện nên đến thì trốn thế nào cũng không thoát.

Tô Tứ thận trọng nhìn Thất muội mình, thấy vẻ mặt nàng coi như tỉnh táo, không có khuynh hướng nổi giận mới thở phào một hơi, cố tình hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phượng Triều Hoa gấp thư lại, từ từ nói, “Đến lúc để Ny Ny đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống rồi.”

Tô Tứ không hiểu, trải nghiệm? Không phải định để con bé chịu khổ chứ? Thế. . . Thế có được không.

“Vẫn chưa có tin tức gì về đại ca sao?” Phượng Triều Hoa nói sang chuyện

khác.

Tô Tứ hơi sững sờ, ngay sau đó gật đầu, vẻ mặt rõ ràng ảm đạm đi rất nhiều, “Kể từ sau hôm chia tay liền không có tin tức nữa, nhị ca cũng thế.”

“Xem ra huynh ấy muốn tránh chúng ta. Thế thì thôi đi, khi nào muốn huynh ấy sẽ xuất hiện thôi.” Tâm tình của Cát Đại Phượng Triều Hoa có thể hiểu, vì vậy năm năm qua nàng chưa từng thúc giục Tô Tứ tìm người.

Tô Tứ có chút bất đắc dĩ gật đầu, há miệng muốn nói lại thôi.

Phượng Triều Hoa không phải không nhìn ra hắn có lời muốn nói, nhưng nàng từ trước đến giờ không thích nhiều chuyện, cho nên chỉ coi như không nhìn thấy, nói: “Ny Ny tạm thời giao do huynh âm thầm bảo vệ, ta xử lý một ít chuyện sau đó sẽ đi tìm con bé.”

Trong hẻm nhỏ bên ngoài khách sạn Bách Gia, cô bé hai tay chấp sau lưng, thân thể nho nhỏ lắc lư đứng đưa trái phải, hai bím tóc trên đầu cũng vung vẩy theo bước chân, đáng yêu vô cùng. Chỉ chốc lát sau, khi

đã đi sâu vào ngõ hẻm cô bé chợt xoay người, nhìn về phía không khí cười híp mắt nói: “Đi ra đi. Cháu có việc thương lượng với mọi người.”

Không có bất cứ động tĩnh gì.

Cô bé nhui mày, nghiêng đầu bĩu môi, thầm nói: “Không phải nói có hai mươi Hộ Long Sĩ sao? Sao không thấy ai.”

Vừa dứt lời, một đám người áo đen từ trên trời hạ xuống, đen ngòm một mảnh chen chúc trong hẻm nhỏ, cô bé đột nhiên có cảm giác ban ngày gặp ma.

Cô bé gãi gãi trán, kéo bím tóc thật dài, ngửa đầu nhìn về phía người áo đen cách mình gần nhất, chớp mắt, hỏi: “Mấy người đi theo cháu lâu như vậy, muốn làm gì?”

“Cháu rất giống một người.”

“Giống mẹ cháu mà cái này cháu biết.” Cô bé cực kỳ cao hứng, nằng thích nghe nhất người ta nói nàng giống mẹ. Mẹ là tiên nữ hạ phàm, nàng chính là tiểu tiên nữ ra đời tại thế gian.

“Đó là mẹ cháu!” Mặc dù đã sớm đoán được quan hệ của hai người nhất định không bình thường, nhưng hẳn chưa từng nghĩ người kia sẽ sinh con với người khác.

“Đúng vậy, đó là mẹ cháu. Chú là ai? Là từ Kinh Thành tới à.” Cô bé hưng phấn hỏi.

Người áo đen trầm mặc một hồi, chợt kéo khăn che trên mặt, lộ ra một khuôn mặt cương nghị. Hắn ngồi xổm xuống đối nói với Tiểu Ny Ny. Chú tên là Long Ngũ, phụng mệnh bảo vệ mẹ con hai người.” Chỉ tiếc năm năm trước nàng đã giăng mây tầng trận chướng ở Núi Tiểu Hàn, khiến bọn họ chỉ có thể bảo vệ ở chân núi, không biết được chuyện ở trên núi.

“Giúp cháu với mẹ à, nhưng mẹ cháu võ công rất cao, không cần người bảo vệ.” Cô bé chớp mắt mấy cái, lại nói, “Nhưng cháu thì khác. Võ công của cháu còn chưa luyện thành, rất cần người bảo vệ. Nếu không thì thế này đi, các chú cũng đừng bảo vệ mẹ nữa, đổi thành bảo vệ cháu đi.”

Khóe miệng Long Ngũ giật giật, nói: “Bọn chú chỉ phụng mệnh làm việc. Trừ phi hoàng....Trừ phi Chủ Công hạ lệnh, nếu không bọn chú sẽ đi theo nàng không rời một tấc.”

“Thật sao?” Cô bé tỏ vẻ hoài nghi, “Vậy bây giờ chú ở đây làm gì?”

Long Ngũ sững sờ, ngay sau đó hiểu ra, vội vàng phân phó những người khác đi bảo vệ Phượng Triều Hoa, mình thì ở lại giải thích với cô bé.

Thấy mọi người đi hết sạch, cô bé mắt húng chu miệng lên, thầm nói, “Mẹ còn lâu mới cần mọi người bảo vệ, mẹ chỉ muốn phụ thân thôi.”

“Cái gì?” Long Ngũ không chú ý tới cô bé nói thầm.

“Cháu muốn đi Kinh Thành, chú đi với cháu đi.”

“Đi với cháu? Kinh Thành?” Long Ngũ cho là mình nghe lầm.

“Đúng, cháu muốn đến Kinh Thành tìm...”

Lúc này, Tô Tứ từ trên trời hạ xuống, “Nha đầu, nếu như cháu thật muốn đi Kinh Thành thì ngoan ngoan phối hợp với bác đây này.”

Cô bé vội vàng trốn sau lưng Long Ngũ, lộ cái đầu nhỏ ra, vẻ mặt thấy chết không sờn: “Đừng hòng bắt cháu về.”

Tô Tứ liếc mắt xem thường, nói: “Mẹ cháu đã đồng ý cho cháu đi kinh thành, nhưng trước mắt phải do bác hộ tống.”

“Thật à?” Mắt cô bé sáng rực.

“Đương nhiên là thật. Mẹ cháu để cho chúng ta đi trước, nàng sau đó sẽ đến tìm chúng ta.” Tô Tứ nói.

Nghe vậy, cô bé vui mừng nhảy cẫng lên: “Mẹ tốt cuộc chịu mang cháu đi tìm phụ thân rồi, mẹ tốt cuộc chịu mang cháu đi tìm phụ thân rồi!”

“Đi Kinh Thành tìm phụ thân? Chẳng lẽ cô bé là....” Long Ngũ hoảng hốt, nhìn về phía Tô Tứ.

Tô Tứ ôm lấy cô bé, nghiêm túc hiem có sừng mặt lên đối nói với Long Ngũ, “Thay ta hỏi hần, ‘Nước sông ba nghìn gáo, ta lại chỉ cần một gáo’, gáo nước này có từng thay đổi hay chưa?”

***

Kinh Thành, trong Đại Viện Hoàng Cung, ngự thư phòng.

Long Liễm Thần một mình đứng trong phòng ngắm cửa thư phòng, nhìn chăm chăm vật trang trí duy nhất trong phòng - một bức tranh vẽ chân dung.

So với chàng trai trong tranh, trên mặt Long Liễm Thần bây giờ ít đi mấy phần dịu dàng, nhiều hơn mấy phần sắc bén. Trên trán bởi vì thường cau mày mà tạo thành mấy nếp nhăn không quá rõ ràng, nhưng đủ để chứng minh chủ nhân của nó mấy năm qua sống cũng không tốt.

101. Q.4 - Chương 6

Long Liễm Thần vì mình rót đầy một ly rượu, ngửa đầu chậm rãi uống, nhắm mắt lại, cảm giác đã lâu không có.

Kể từ sau khi nàng rời đi hần đã không uống rượu nữa rồi, bởi vì hần muốn mình luôn luôn giữ vững tỉnh táo, nhớ rằng là hần nên thả nàng đi, là tương lai có thể ở bên nhau đến bạc đầu. Nhưng, càng tỉnh táo lại càng khổ sở, càng khổ sở lại càng tỉnh táo, không ai có thể đếm được năm năm qua hần đã trải qua bao nhiêu đêm thức trắng không ngủ.

Nhưng hôm nay thì khác. Sau ngày hôm nay, hần muốn kết thúc nỗi niềm nhớ nhung sâu không thấy đáy này.

“Nàng có nhớ ta như ta nhớ nàng không?” Long Liễm Thần nhỏ giọng lắm bầm, đột nhiên cong môi cười, chân mày hàng năm nhú chặt rốt cuộc đã giãn ra.

Năm năm rồi, năm năm qua, hần không có ngày nào không mong đợi hôm nay, mặc dù nói thế này có chút đại nghịch bất đạo, dù sao hôm nay đến nghĩa là phụ hoàng băng hà. Trước nhìn phụ hoàng yếu dần, tâm tình của hần cực kỳ mâu thuẫn, vừa lo lắng vừa mừng thầm. Nhưng hôm nay, tang cha đau xót hình như cũng không quá rõ ràng, ngược lại là chờ mong gặp gỡ càng khiến hần kích động hơn. Tựa như chàng thiếu niên chờ đợi đêm động phòng hoa chúc.

“Hoàng thượng, tối nay ngài đến chỗ Trần phi nương nương, hay là đi nơi khác?” Vương công công Đông cung ngày xưa đã thành Thái Giám Tổng Quản.

Long Liễm Thần hoàn hồn, trên trán thoáng hiện nét không vui. Vào thời khắc vui mừng này lại nhắc tới Trần phi thật đúng là mất hứng.

Để ly rượu xuống, Long Liễm Thần thu lại vui mừng dưới đáy mắt, rời khỏi phòng bí mật đi vào thư phòng, ngồi nghiêm chỉnh, “Vào đi.”

Trong giọng nói nhàn nhạt ẩn chứa uy nghiêm khiếp người, làm cho người ta không khỏi cảm thấy kính nể.

Vương công công rón rén vào cửa, trên mặt không hiện lên vẻ già nua, nhưng tóc mai hai bên đã hoa râm, quả nhiên là năm tháng không tha ai.

“Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?” Giọng Long Liễm Thần rất lạnh nhạt, mắt cũng không thèm nhướn lên, làm bộ bận rộn với tấu chương trên tay, thật ra thì tâm phiền ý loạn vô cùng.

Vương công công kinh ngạc, cho rằng mình nghe lầm, “Hôm nay .... Hôm nay là ngày ngài lên ngôi. Theo tổ chế, trong vòng ba ngày tân hoàng lên ngôi chỉ có thể đến cung Hoàng hậu. Nhưng ngài chưa lập hậu, cho nên nô tài cho rằng ngài nên đến chỗ mẫu phi của tiểu hoàng tử - Trần phi”

Long Liễm Thần cắt đứt lời Vương công công, mệt mỏi nói, “Nếu không lập hậu thì không cần phải để ý đến những tổ chế này. Trẫm tối nay nghỉ ngơi ở đây.”

Vương công công hầu hạ Đông cung nhiều năm, trong lòng biết Hoàng thượng một khi đã quyết thì nhiều lời cũng vô ích, vì vậy âm ức lui xuống. Ra cửa ngẩng đầu, tâm tình ông khác hẳn với trăng sáng tối nay. Hoàng thượng mới lên ngôi đã bắt đầu lạnh nhạt hậu cung thế này, thì càng đừng hy vọng xa vời rằng về sau ngài sẽ ân trạch mưa móc. Có lẽ nếu không vì giữ ngôi vị Thái tử thì chỉ sợ ngay cả Trần phi cũng sẽ không được sủng. Mặc dù không có ai dám nhắc tới, nhưng người hầu Đông cung ai chẳng biết trái tim Hoàng thượng chỉ dành ột người.

Nghĩ đến Thái tử phi trước kia, Vương công công không khỏi đau buồn. Kể từ khi được nhìn thấy sự bình tĩnh của nàng trong đêm động phòng hoa chúc, ông đã cho rằng tương lai nàng nhất định sẽ là mẫu nghi thiên hạ. Nhưng ai ngờ, sông có khúc người có lúc, Phượng gia vinh hoa bỗng chốc tan thành mây khói, đến nay còn đeo tội danh phản quốc, thật làm cho người ta bất ngờ.

Vương công công Bất đắc dĩ lắc đầu, đi về phía cung Hoàng thái hậu. Chuyện tới nước này, chỉ có lời Hoàng thái hậu nói mới có tác dụng.

Bên trong phòng, Long Liễm Thần đã bóp gãy bút tuyên trên tay, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn chăm chăm bàn, vẻ mặt không chút thay đổi.

Hồi lâu, Long Liễm Thần chột nheo mắt lại, ánh mắt trở nên sắc bén, trầm ngâm lắng nghe, phát hiện tới là người quen liền buông bỏ xuống phòng bị, lạnh nhạt nói, “Đi ra đi.”

“Hoàng thượng.” Long Ngũ hiện thân.

“Năm năm rồi, rốt cuộc người cũng có tin tức mang về sao?” Không trách thái độ Long Liễm Thần kém, bởi vì đây là lần đầu tiên Long Ngũ tự mình trở lại trong suốt năm năm qua.

Long Ngũ cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, thay vì nói hần năm năm nay bảo vệ nàng họ Hoàng thượng không bằng nói là bảo vệ một ngọn núi. Nhưng cũng may, hần rốt cuộc cũng ‘đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng’ rồi, nàng rốt cuộc đã xuống núi.

“Thái tử phi ....Phượng ....” Long Ngũ phát hiện không biết nên gọi Phượng Triều Hoa thế nào, vì vậy trực tiếp nói, “Nàng muốn tới kinh thành.” Tin rằng Hoàng thượng nghe hiểu.

Đây có coi là ‘thần giao cách cảm’ không? Khi hần chuẩn bị bắt chấp tất cả đưa nàng trở lại thì nàng rốt cuộc cũng nguyện ý trở về.

Long Liễm Thần trước giờ chẳng chặc nghe tin tức này cũng mừng đến mức suýt nữa múa tay múa chân. Cảnh tượng họ gặp lại xuất hiện trong mộng vô số lần lại hiện lên trong đầu, nhưng cảnh nào cũng bị hần loại, bởi vì không có cái nào có thể hoàn toàn diễn tả được sự kích động của hần.

Long Liễm Thần cực kỳ cố gắng kiềm chế vui mừng như sắp phát điên trong lòng, ra vẻ hết sức tỉnh táo hỏi, “Nàng lúc nào sẽ lên đường?”

“Cái này . . . . Thuộc hạ không biết. Nghe nói là xử lý xong một ít chuyện ....sẽ lên đường tới Kinh Thành.” Cô bé kia có phải của Hoàng thượng hay không còn chưa biết, trước lúc xác định được thân phận của cô bé tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Xử lý một ít chuyện? Đây chính là tác phong của nàng, nàng làm gì cũng phải chuẩn bị chu toàn. Có lẽ là nàng cũng dự liệu được đường về gian khổ.

Nghĩ đến đây, đáy mắt Long Liễm Thần chột hiện mấy phần sát khí, nhưng thoáng chốc lại trầm tư sau đó lấy ra một phong thư đưa cho Long Ngũ, nói: “Khi nào thời cơ chín muồi hãy giao phong thư này cho nàng.”

Bức thư được dán kín, nhưng mặt ngoài đã hơi ố vàng, nhìn có vẻ đã lâu rồi.

Long Ngũ do dự cảm thút, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cẩn thận hỏi, “Lúc nào thì mới là thời cơ chín muồi?” Hắn có khả năng vượt nóc bằng tường, nhưng đó

chẳng liên quan gì đến thần cơ diệu toán cả.

“Khi nàng tiến lùi đều khó!” Long Liễm Thần bí ẩn nói.

Nói cũng như không. Long Ngũ lần đầu tiên muốn trợn mắt với hắn. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Thấy Long Ngũ không có ý rời đi, Long Liễm Thần ngạc nhiên nói, “Còn có việc gì sao?”

Long Ngũ nhép miệng, nói ra một câu khác xa với phong cách của hắn: “Hoàng thượng, nước sông ba nghìn gáo, ta lại chỉ cần một gáo, gáo nước này có từng thay đổi hay chưa?”

Long Liễm Thần nghe vậy liền sững sờ, hỏi “Là nàng bảo người hỏi vậy sao?” Nếu đúng, vậy thì thật khiến người ta quá thất vọng.

Long Ngũ lắc đầu, “Là Tô Tứ bảo thuộc hạ hỏi.”

Long Liễm Thần khẽ nhú mày, “Hắn còn nói gì nữa không?”

“Không ạ.”

Thì ra Phi Oánh Các của hắn quả thật không gì không biết. Hôm nay đúng là một ngày tốt lành. Long Liễm Thần mỉm cười, đáy mắt tràn đầy hưng phấn bí ẩn không rõ, chậm rãi nói bốn chữ, “Vua không nói chơi.”

Vua không nói chơi? Trả lời kiểu gì vậy. Long Ngũ mặc dù cảm thấy không hiểu, nhưng không hỏi nhiều. Chuyện của các chủ tử không cần thuộc hạ như hắn phí công tò mò, hắn chỉ cần làm tốt bổn phận của thuộc hạ là được.

Sau khi Long Ngũ rời đi, Long Liễm Thần lập tức gọi, “Người đâu, mau truyền phò mã Trần Minh Hiên vào cung.”

Nhận được lệnh khẩn, Trần Minh Hiên ngay cả quan phát còn chưa đội đã chạy tới Ngự Thư Phòng. Sắc mặt nhìn như bình thường, nhưng thấy thế nào cũng có chút mùi vị chưa thỏa mãn dục vọng. Người sáng suốt nhìn một cái là biết khi nhận được thánh chỉ hắn đang làm gì.

“Hiếu Vân mới sinh không lâu, đừng làm muội ấy mệt.” Long Liễm Thần vẫn quan tâm tiểu muội mình.

Trần Minh Hiên nghe vậy liền nổi giận, vốn định không để ý đến sự nhạo báng của hắn, nhưng vẫn không muốn yếu thế, vì vậy đáp lễ một câu: “Nếu vi thần có hậu cung ba ngàn giai lệ như ngài thì nàng cũng không cần vất vả đâu.” Ngụ ý là trong nhà có mỗi một nương tử bảo bối, không giày vò nàng thì biết giày vò ai?

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Long Liễm Thần phát hiện khả năng ‘tùy mặt gửi lời’ của đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng quả nhiên không bằng người bình thường, chứ đừng nói đến người cấm dục đã lâu như hắn.

Tạm thời không có tâm tình trêu đùa, Long Liễm Thần đi thẳng vào vấn đề, “Hai chuyện.”

“Ta chỉ đoán được một chuyện trong đó chắc chắn là lật lại bản án cho Phượng gia.” Trần Minh Hiên biết chuyện này hắn nhất định sẽ làm, hơn nữa là vừa đáng cơ sẽ làm.

“Một chuyện khác?”

“Nàng sắp về kinh.” Chỉ mấy chữ ngắn gọn, lại tiết lộ vui mừng trong lòng Long Liễm Thần.

Trần Minh Hiên nghe vậy kinh hãi, mũi quan chưa đội chắc trên đầu rõ ràng lung lay mấy cái, suýt chút nữa rớt xuống. “Ta cho là theo tính tình của nàng, trừ phi không còn chỗ để trốn, nếu không sẽ không chủ động về kinh chứ.”

Long Liễm Thần dĩ nhiên cũng hiểu nàng chủ động hồi kinh nhất định là có nguyên nhân, nhưng hắn mặc kệ nguyên nhân, chỉ cần kết quả. Nàng sắp về rồi, chỉ đơn giản như vậy thôi. Mà cái hắn muốn làm chỉ có dọn sạch tất cả chứng ngại, chờ được gặp lại nàng.

“Mặc dù kể từ sau khi Phượng gia xảy ra chuyện, bên ngoài có lời đồn đãi nói rằng nàng đã tự tử tại Hoàng Lăng rồi. Nhưng những lời này chỉ có thể lừa dân chúng mà thôi. Trong triều không ít người cũng biết nàng thật ra còn sống, vô số ánh mắt như hổ rình mồi, một khi nàng xuất hiện, bị đuổi theo ám sát sẽ như cơm bữa.” Long Liễm Thần tỉnh táo phân tích tình thế lúc này.

Trần Minh Hiên nhú mào nói: “Ta cảm thấy, không ai là đối thủ của nàng.”

“Nói thử xem.”

“Võ công của nàng trên giang hồ ít có địch thủ, cộng thêm tài trí hơn người, Kỳ Môn Độn Giáp, Huyền Hoàng Chi Thuật đều đã đọc qua. Hơn nữa bên cạnh còn có Hộ Long Sĩ bảo vệ, Phi Oánh Các chăm sóc, muốn động vào nàng sợ rằng khó hơn lên trời.” Trần Minh Hiên nói.

Nghe vậy, trên mặt Long Liễm Thần lộ ra vẻ kiêu ngạo, nhưng trong lòng vẫn lo, “Sông có khúc, người có lúc, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất ...”

“Vậy ý ngươi là....”

Long Liễm Thần không trả lời ngay, đứng dậy chậm rãi đi tới trước cửa sổ, nhìn màn đêm, khước miệng chợt hơi cong lên, lạnh nhạt nói, “Đã đến lúc để bọn họ xuất hiện ra tay rồi.”

Trần Minh Hiên nhảy bén bắt được trọng điểm, “Muốn sử dụng Ẩn Thiên huynh đệ?”

Long Liễm Thần gật đầu nói: “Nếu quyết định muốn đen ăn đen, vậy thì không thể sử dụng quân đội chính quy cùng Hộ Long sĩ. Ẩn Thiên thành lập mười năm tới nay vẫn hoạt động trong tối, hiếm có người biết sự hiện hữu của bọn họ, để bọn họ dọn đường hồi kinh cho nàng là lựa chọn tốt nhất.”

Khi Long Liễm Thần nói đến ‘đen ăn đen’ thì đáy mắt rõ ràng đã hiện lên vài tia tàn khốc khiến Trần Minh Hiên không khỏi rợn cả tóc gáy, trong lòng cũng có giác ngộ - chọc ai cũng đừng chọc Phượng Triều Hoa.

102. Q.4 - Chương 7

Hôm sau, trong triều, Long Liễm Thần đầu đội vương miện màu vàng kim, mặc long bào màu vàng, vẻ mặt bình tĩnh như nước, đáy mắt sáng nước chắt xao, trong lúc phất tay toát ra khí phách duy ngã độc tôn.

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!”

“Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ vạn tuế.” Chúng đại thần đứng dậy, chia ra thối lui đến hai bên.

Sau những lời tung hô muôn đời không đổi, Long Liễm Thần chợt thở dài một hơi, mệt mỏi day trán, nhưng không nói gì.

Chúng đại thần thấy vậy không khỏi kinh hồn bạt vía, mặt rồng không vui, làm thần tử cũng sẽ không có kết cục tốt. Cái gọi là vui nào triều thần nấy, không cẩn thận đây chính là điềm báo thanh lý môn hộ. Mọi người càng nghĩ càng thấy sợ, trên đại điện, sợ nhất chính là Hoàng thượng không nói gì.

Trần Minh Hiên bỗng đứng đi tới giữa điện quỳ xuống, nói: “Thần có tội, kính xin Thánh thượng trách phạt.”

Long Liễm Thần nhướng mày, cổ ra vẻ nghi ngờ, “Trần ái khanh có tội gì?”

“Thánh thượng lo lắng muôn trùng, nhưng thần không thể nào phân ưu cho ngài, đây là tội thất trách đáng lý nên chịu phạt.” Trần Minh Hiên nói năng hùng hồn, tuyệt đối không giống như đang xin tội mà ngược lại càng giống như đang trách cứ những thần tử ‘không vì Hoàng thượng phân ưu’ kia.

Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết quân thần hai người này đang diễn trò. Nhưng khổ nỗi người diễn là Thiên tử, họ không dám đắc tội, không thể làm gì khác hơn là giả vờ không nhìn thấy, phối hợp với bọn họ.

“Thần có tội.” Văn võ bá quan rối rít quỳ xuống. Có người không hiểu, có người cắn răng nghiêng lợi.

Thấy thế, khoe miệng Long Liễm Thần lơ đãng cong lên nhưng cũng không rõ ràng, sau khi cùng Trần Minh Hiền trao đổi một ánh mắt liền nhàn nhạt mở miệng, “Trẫm tối hôm qua nằm mơ thấy tiên hoàng.”

“Tiên hoàng băng hà đột ngột, nhất định là có chuyện quên dặn dò ngài, mới báo mộng cho ngài.” Trần Minh Hiền rất phối hợp nói.

“Đúng vậy. Tiên hoàng tối hôm qua hàn huyên cùng trẫm rất lâu, không ngừng dặn dò phải làm Hoàng đế tốt, cần chính yêu dân, chiêu hiền đãi sĩ.” Dừng một chút, Long Liễm Thần khẽ thở dài một cái, lại nói, “Những những điều này không phải là nguyên nhân chủ yếu tiên hoàng báo mộng cho trẫm.”

Trần Minh Hiền lập tức tiếp lời: “Vậy tiên hoàng có ý . . .”

Long Liễm Thần trầm ngâm giống như khó xử, “Tiên hoàng cảm thấy thẹn với Phượng thị, dưới cừu tuyền không thể nhắm mắt.”

Vừa dứt lời, dưới điện bắt đầu ồn ào.

Đúng lúc này, Thừa tướng Ngụy Dung dẫn đầu ra tiếng, “Thần có lời muốn nói.”

Ngụy Dung là học trò của Phượng Liêm, phong thái và cách làm việc giống Phượng Liêm như đúc, là một Thừa tướng tốt. Có lẽ, tiên hoàng vẫn tán thưởng Phượng Liêm. Nếu không cũng sẽ không để học trò của ông làm tướng rồi.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, “Đứng lên nói.”

“Tạ Thánh thượng.” Ngụy Dung đứng dậy, nói: “Trong lúc tiền Thừa tướng Phượng Liêm tại vị vẫn luôn trung quân yêu dân chuyên cần siêng năng, tiên hoàng định tội ông mưu phản nhưng chưa cho ra bằng chứng cụ thể, thật sự là thiếu sót. Hôm nay tiên hoàng phó thác cho Thánh thượng trăm oan giải tội, đây là cử chỉ của minh quân.”

Long Liễm Thần mặc dù không lên tiếng đồng ý, thế nhưng lơ đãng gật đầu rõ ràng đã đồng ý với lập trường của hắn .

Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết nên làm như thế nào, nhưng các triều đại đổi thay luôn có vài người ngầm đối đầu với Thiên tử, đây là điều không thể tránh khỏi.

“Thần cho là. . .” , Đại Học Sĩ Trần Trung cao giọng ngắt lời Ngụy Dung, nói: “Phượng Liêm chạy trốn chính là bằng chứng rõ ràng nhất.”

Long Liễm Thần hơi nhíu mày, tiếp tục im lặng nhìn. . .

“Trần đại nhân nói vậy là sai rồi.” Người nói chuyện là Thái bác Trần Thiên Sinh, so với năm năm trước ông bây giờ có vẻ già đi rất nhiều, nhưng là từ ánh sáng dưới đáy mắt ông vẫn có thể thấy được ông vẫn rất thích tranh cãi với người khác. Hơn nữa rất dễ nhận thấy là sau Phượng Liêm, ông đã tìm được đối thủ mới.

Nhưng chuyện này không đơn giản chỉ là quan điểm giảng co, đấu thực lực.

Trần Thiên Sinh nói, “Khởi bẩm Thánh thượng, vi thần nhớ Phượng Liêm ban đầu cũng không chạy trốn, lúc đó ông ta bị giam ở sát vách phòng giam vi thần, vi thần sẽ không nhớ nhầm.”

Vừa dứt lời, trong điện liền xuất hiện vài tiếng cười.

Long Liễm Thần cũng cong cong môi, nói: “Về chuyện sửa lại án xử sai cho Phượng Liêm, các vị ái khanh có ý kiến gì thì cứ nói. Dù ủng hộ hay phản đối, trẫm đều sẽ cân nhắc thận trọng.”

Cái gọi là cân nhắc thận trọng cũng chỉ là cân nhắc thận trọng nên phản bác như thế nào thôi.

“Vi thần cho là Phượng Liêm mặc dù không chạy trốn, nhưng đồng đảng ông ta cướp pháp trường là sự thật. Chỉ bằng điểm ấy thôi cũng đủ chứng minh ông ta không trong sạch.” Trần Trung mặc dù hiểu ý Hoàng thượng, nhưng lão cũng biết một khi tội phản nghịch của Phượng Liêm được rửa, con gái thứ hai của Phượng gia từng là Thái tử phi nhất định sẽ thành chướng ngại lớn nhất để Trần phi được phong hậu.

Trần Thiên Sinh nghe vậy hơi giận, giọng điệu không tốt chút nào, “Trần đại nhân sao lại chắc chắn người cướp pháp trường là đồng đảng của ông ấy?”

“Thân phận những người ngày đó cướp pháp trường đã được xác định, đều là nghĩa tử của Nam Lăng vương, cái này không chứng minh Phượng Liêm và Nam Lăng vương có cấu kết sao? Nếu không, sao bọn họ lại liều chết đi cứu ông ta?” Trần Trung hùng hồn nói.

Đáy mắt Long Liễm Thần thoáng hiện lên vài tia không vui, liếc nhìn mọi người, nói: “Tính ra, đó ngày trăm cũng ở đây.”

Ngụ ý, nếu lúc hần còn là Thái tử đã tự ý thả người, hôm nay làm Hoàng đế thì lật lại bản án là chuyện bắt buộc phải

làm. Chỉ tiếc có người cố tình cố chấp muốn chết.

“Tiên hoàng từng vì thế mà giận dữ.” Trần Trung dùng tiên hoàng dọa người.

Nghe vậy, Long Liễm Thần nhếch môi cười lạnh, “Tiên hoàng báo mộng nói trong lòng người hổ thẹn, có lẽ, đây chính là một trong số nguyên do...”

Thấy vậy, Trần Trung biết nói nữa sẽ biến khéo thành vụng, vì vậy tức giận ngậm miệng. Mà những đại thần đứng chung một chiến tuyến cùng Trần Trung cũng đều rít cúi đầu, không dám thở mạnh.

Qua một hồi tranh cãi, bên nào Học sĩ đảng, bên nào Thái bác đảng, rất rõ ràng. Trong lòng Long Liễm Thần cũng có chừng mực. Làm Đế Vương, hần không hy vọng xa vời trong triều không phân chia đảng phái, nhưng hần phải nắm rõ thế lực tất cả đảng phái. Chỉ có như vậy, hần mới có thể làm cho bọn họ kìm chế lẫn nhau, ngồi vững vàng trên cái ghế rồng này.

Lòng người khó dò, trung - gian khó phân, minh quân khó làm. Đây là châm ngôn tiên hoàng lưu lại. Nhưng đối với Long Liễm Thần mà nói, sợ rằng còn phải thêm cả ‘hậu viện khó dần’ nữa. Chắc hẳn, tiên hoàng chưa từng chịu khổ do hậu cung nên mới có thể đối phó với Đông cung hậu viện đông nghịt mà không biết mệt như vậy.

Long Liễm Thần bắt đắc dĩ mím môi cao giọng nói, “Nếu chúng ái khanh không còn dị nghị, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy.”

“Ngô Hoàng anh minh.” Người đầu tiên lên tiếng đương nhiên là Trần Minh Hiên.

Long Liễm Thần và Trần Minh Hiên liếc nhìn nhau, chuyện kế tiếp mới thực sự là vấn đề.

Sau khi bãi triều, Trần Minh Hiên lập tức đến Ân Thiên điều binh khiển tướng, còn Long Liễm Thần trực tiếp đến cung Trần phi.

Long Liễm Thần rất rõ, đối với đám phụ nữ trong hậu cung mà nói, dù hần đến cung các nàng ngồi một chút thôi cũng là ban ân lớn lao rồi. Cái gọi là ‘ân uy cùng thi’, nếu ở trên triều đình đã dần mất ‘nhạc phụ đại nhân’ thì sau khi về nhà đương nhiên phải đi an ủi.

Long Liễm Thần bỗng dưng nhăn mày, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét. Hần dừng bước, trầm tư một lát rồi nói với Vương công công, “Trăm hôm nay còn có chính vụ phải xử lý, người đưa đến chỗ Trần phi cùng tiểu hoàng tử vài thứ. Nên nói như thế nào thì tự nghĩ.” Dứt lời, quay đầu trở về.

Hàng lông mày vốn không dày của Vương công công nhăn tịt lại, vô cùng bất đắc dĩ. Hoàng thượng ngay cả đối phó cũng lười, vậy nên làm thế nào cho phải!

Mà cùng lúc đó, tại Nam Lăng xa xôi, Phượng Triều Hoa cũng không thư thái được là bao.

“Mẹ, mẹ thật sự không lên đường cùng con sao?” Cô bé lưu luyến không rời lôi kéo vạt áo Phượng Triều Hoa, ra vẻ đáng thương nói.

Phượng Triều Hoa nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, nói: “Đừng có bày cái vẻ mặt uất ức này ra trước mặt mẹ. Vui lên nào.”

“Nhưng người ta muốn đi cùng mẹ mà.”

“Còn tùy hứng nữa thì về phủ.” Phượng Triều Hoa kiên quyết.

Tô Tứ đứng bên không thềm đoái hoài, trực tiếp nhắm mắt giả vờ ngủ say không nhìn hai người. Từ hôm qua mẹ nheo đến bây giờ, hai mẹ con này không thấy mệt à?

Đối với sự kiên trì của con bé, Phượng Triều Hoa cũng rất bất đắc dĩ, cái tính mềm không được cứng không xong này rốt cuộc là di truyền từ đâu?

“Mẹ...” Cô bé ra đòn sát thủ nhất - giả vờ đáng thương.

Thấy con gái nước mắt rùng rùng, mặc dù biết rõ là giả vờ, Phượng Triều Hoa vẫn đau lòng. Nàng than nhẹ một tiếng, dùng giọng nói ấm áp như gió xuân, hôn trấn an, “Không phải đã nói là con và Tứ bá phụ lên đường trước, mẹ sẽ gặp hai người sau sao?”

Cô bé hếch mũi, nghiêng đầu nhìn Tô Tứ một cái, chu miệng nói, “Nhưng ông nói bác ngoại trừ biết dò la chuyện ngồi lê đôi mách thì chẳng có bản lĩnh gì, thế sao mà bảo vệ được con!”

“Ông ấy nói vậy thật hả?” Tô Tứ tỏ vẻ ‘Vô cùng nguy hiểm.’

Phượng Triều Hoa không khỏi bật cười, nhẹ nhàng dí trán cô bé, nói: “Con đấy, cứ thích gây sóng gió. Ông con còn lâu mới chê bai ân nhân cứu mạng của mình như vậy.”

“Ân nhân cứu mạng? Tứ bá phụ đã cứu mạng ông sao?” Cô bé tò mò.

Phút chốc, Phượng Triều Hoa bỗng trở nên u ám.

Tô Tứ vội vàng nháy mắt với cô bé.

Cô bé lập tức biết mình nói chuyện không nên nói, vội ăn năn, nói “Con và Tứ bá phụ đi trước.”

Phượng Triều Hoa miễn cưỡng cười, xoa đầu cô bé, nói: “Ngoan. Mẹ sẽ gặp hai người nhanh thôi.”

Mặc dù không cam lòng nhưng cô bé vẫn nghe lời gật đầu. Aiz, ai bảo mình dấn vào chỗ đau của mẹ? Nhưng nói đến đâu....

Cô bé gương mặt nhìn về phía Tô Tứ, Tứ bá phụ sẽ kể ình chứ nhỉ?

Lại là loại ánh mắt làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt này! Tô Tứ không khỏi cảm thán, tại sao con bé có thể giả vờ đáng thương như thế? Thất muội trước nay đâu có loại bản lĩnh này! Chẳng lẽ là di truyền từ tên họ Long kia?

Bỗng dưng, đáy mắt Tô Tứ bắt đầu sáng lên, đó là nét mặt đặc biệt khi hắn phát hiện những chuyện thú vị, có giá trị ‘tám’.

103. Q.4 - Chương 8

Tiến Tô Tứ và con gái đi xong, Phượng Triều Hoa thay nam trang xong mới ra ngoài, trong tay cầm một bao quần áo. Nhưng đến mục đích xong mới phát hiện, nam trang tiện lợi ở đây lại không tiện lợi chút nào. Nữ giả nam đến am ni cô, đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Phượng Triều Hoa ảo não nhíu mày, gương mặt nhìn ba chữ ‘Tĩnh Tâm Am’ mấy giây, tự nhủ, ‘Nếu cửa chính không cho phép vào, vậy cũng chỉ có thể đi cửa nhỏ thôi.’ Dứt lời, xoay người rời đi.

Tiểu ni cô đứng ở cửa cầm cây chổi vẽ mặt khó hiểu, nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng nhìn một lát rồi lại đi vào tiếp tục quét sân. Thật đúng là một tiểu ni cô đơn thuần. Phượng Triều Hoa cười chậm rãi lắc đầu, đi tới bên ngoài tường hậu viện Tĩnh Tâm Am.

Người giang hồ, nên có dáng vẻ của người giang hồ.

Phượng Triều Hoa đề khí nhảy một cái, leo tường mà vào. Nhưng đến sân bên kia mới phát hiện chỗ lại có một tiểu ni cô đang đồn củi.

Tiểu ni cô suýt nữa chặt trúng tay mình, “Ngươi. . . Ngươi là ai?”

Xuất sư bất lợi. Phượng Triều Hoa không nói gì nhanh chóng điểm á huyết của nàng, sau đó nhỏ giọng nói, “Ta hiện giờ sẽ cởi huyết đạo cho cô, nhưng cô phải bảo đảm không kêu nhé.”

Tiểu ni cô hơi ngẩn người, sau đó gật đầu thật mạnh như con gà mổ thóc.

Phượng Triều Hoa hài lòng giải huyết đạo của nàng, hỏi, “Phòng Vong Trần ở đâu?”

“Gian phía đông.”

Phượng Triều Hoa nhìn theo, sau khi xác định vị trí, ngón tay nhẹ nhàng điểm mấy đại huyết của tiểu ni cô: “Huyết đạo một lúc nữa sẽ tự động giải.”

Phượng Triều Hoa đi tới trước gian thiền phòng kia, nhưng không gõ cửa mà đứng ngoài nghe tiếng mõ càng ngày càng rối loạn, nhưng cửa vẫn chưa chịu mở.

“Không mời muội vào ngồi một chút à.” Phượng Triều Hoa nhỏ giọng hỏi.

Phút chốc, tiếng mõ ngừng lại. Một hồi lâu, một giọng nói đậm mạc truyền đến, “Bần ni hôm nay không tiếp khách, thí chủ mời về cho.”

“Muội đã đến rồi, đừng ngại cả mặt mũi cũng chưa nhìn đã về chứ.” Phượng Triều Hoa nói. Bên trong phòng trầm mặc một hồi lâu, sau đó tiếng mõ lại vang lên lần nữa, nhưng không có sự bình thản người xuất gia nên có mà dồn dập vô cùng.

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, khẽ gọi “Nhị tỷ.”

Trả lời nàng vẫn là tiếng mõ, càng ngày càng gấp.

“Chẳng lẽ tỷ không muốn biết hôm nay vì sao muội tới tìm tỷ sao?” Phượng Triều Hoa cố gắng khơi gợi lòng hiếu kỳ của Lãnh Nguyệt Nhan.

“Bần ni đã là người xuất gia, không quan tâm tới việc đời nữa.”

Phượng Triều Hoa trầm ngâm một hồi lâu, nói, “Nếu như tỷ không mở cửa, muội sẽ xông vào. Đến lúc đó kinh động những người khác trong am thì không tốt đâu nhé.”

“Tùy thí chủ, không có gì không tốt cả.” Lãnh Nguyệt Nhan hình như đã quyết tâm.

Vừa dứt lời, cánh cửa còn nguyên vẹn trong nháy mắt đã lạng lẹ hóa thành đồng đổ nát.

Trên mặt Phượng Triều Hoa xuất hiện chút đỏ ửng, tiếng hít thở cũng không vững vàng như trước đây, có vẻ hơi quá sức. Lãnh Nguyệt Nhan tiếp tục gõ mõ, mắt cũng không thèm ngước lên, lạnh lùng nói, “Võ công bị bỏ bê rồi.”

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười, đi vào bên trong phòng, nói: “Hàng năm sống trên núi, tay không xách vai không gánh, không bỏ bê mới là kỳ quái.” Lãnh Nguyệt Nhan hơi dừng tay gõ mõ sau đó tiếp tục gõ.

Phượng Triều Hoa sớm đoán được nàng sẽ như thế, cũng không có ý định hàn huyên cùng nàng, trực tiếp vào chủ đề “Ta muốn mang Ny Ny vào Kinh Thành tìm chàng, trước khi đi có mấy lời muốn nói. Nếu như tỷ thật không muốn nói cùng ta một câu, vậy chỉ nghe cũng được.”

“Cạnh” một tiếng, mõ vỡ. Phượng Triều Hoa hơi ngẩn người một chút, nhìn về phía Lãnh Nguyệt Nhan, nói, “Mõ cũng vỡ rồi, đạo này còn phải tiếp tục tu sao?”

“Muội định mang Ny Ny đi tìm hần?” Lãnh Nguyệt Nhan đứng lên xoay người hỏi, trên đầu mặc dù không còn là tóc dài nhưng vẫn tao nhã như xưa, quần áo vải thô trên người không hề khiến người ta cảm thấy nghèo nàn. Đệ nhất mỹ nhân giang hồ quả nhiên không phải hư danh!

“Phải.” Phương Triều Hoa mím môi hơi nhướn mày, nói, “Nếu như nói những vết thương kia cần thời gian xoa dịu, vậy muội nghĩ, năm năm đã đủ dài rồi. Bây giờ mặc dù nhắc tới những chuyện kia vẫn sẽ rợn lòng, nhưng đây không phải là cái cớ để tiếp tục trốn tránh. Có hần ở bên, cái gì cũng tốt...” nói đến đây, Phương Triều Hoa cúi đầu, trầm mặc hồi lâu mới lại mở miệng, “Từ đầu chí cuối, cái muội trốn tránh không phải là hần mà là cái chết của Tam ca. Đã có thể bình tĩnh nhắc đến chuyện này. Xem ra, thật sự đã tới lúc trở về rồi.”

“Dù muội có thể quên được, dù muội có thể không để bụng. Nhưng hần cũng có thể giống như muội sao? Muội xác định hần bây giờ đối với muội vẫn trước sau như một sao? Sau chia lìa năm năm . . .” Lãnh Nguyệt Nhan nói rất khẽ, không giống đang hỏi Phương Triều Hoa mà lại càng giống như đang lẩm bẩm.

“Xác định.” Phương Triều Hoa trả lời cực nhanh, giọng điệu chắc nịch khiến chính nàng cũng bất ngờ. Lãnh Nguyệt Nhan nhìn về phía nàng, chậm rãi lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng. Phương Triều Hoa giật giật môi, cuối cùng không nói được gì, rũ mắt xuống không nói nữa. Trong lòng nàng cũng hiểu, thật ra trả lời càng nhanh chứng tỏ mình hốt hoảng. Nóng lòng khẳng định như thế cũng chỉ là lừa mình dối người thôi.

“Nếu không thể xác định hần có quyết chí thề không dời, thì sao có thể khẳng định hần sẽ uội hạnh phúc?” Nói xong lời này, Lãnh Nguyệt Nhan chợt lúng túng cắn môi mở to mắt. Nàng vẫn không quen quan tâm người xưa là tay chân nay là kẻ thù. Phương Triều Hoa không để ý tới sự lúng túng của nàng, chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền lên, trái tim giống như bị đào rỗng. Ngăn cách xưa nay không dám chọc thủng trong lúc nàng hoàn toàn không kịp chuẩn bị đã bị phá nát, phơi bày ngay trước mắt, là một cái đầm sau không thấy đáy, chứa đầy sợ hãi.

“Có lẽ hần thật sự không thay đổi.” Mặc dù biết rõ lời này không hề có sức thuyết phục, Lãnh Nguyệt Nhan vẫn nói. Hơn mười năm tình tỷ muội, không phải nói quên là có thể quên. Giờ khắc này, nàng chợt phát hiện trong lòng mình thật ra đã sớm không còn hận. Phương Triều Hoa ngẩn ra, trầm mặc một lúc lâu mới tìm lại được tỉnh táo, “Không đi, làm sao biết trái tim chàng có còn như xưa hay không? Chính là vì không biết nên mới càng phải đi. Lời đồn đãi có nhiều thì cũng chỉ là lời đồn đãi, so với nó, muội càng muốn tin tưởng chàng hơn.” Mặc dù Trần phi được sủng ái theo như lời đồn vẫn khiến nàng không vui, mặc dù tiểu hoàng tử giúp hần giữ được ngôi vị Thái tử khiến nàng thấp thỏm, nhưng nàng vẫn muốn tin tưởng hần .

“Dù chân tướng như thế nào, muội vẫn muốn nghe chính miệng chàng nói. Mặc dù không nhất định sẽ được như nguyện ý.....” Nói xong câu này, Phương Triều Hoa hít sâu một hơi, nói: “Nếu muội đã có thể bước ra, vậy tỷ nhất định cũng có thể. Đại ca đến nay bất vô âm tín, nhưng cả tỷ và muội đều biết, huynh ấy dù trốn bí mật đến thế nào đi nữa thì chắc chắn cũng không cách Tĩnh Tâm Am quá xa.” Nhắc tới Cát Đại, ánh mắt Lãnh Nguyệt Nhan càng trở nên ảm đạm, đôi môi khẽ run rẩy.

“Không có gì là không vượt qua được cả, Nhị tỷ, Tĩnh Tâm Am không phải nơi tỷ nên ở.” Nói xong, Phương Triều Hoa nhét túi quần áo trong tay vào lòng nàng, nói, “Bên trong là quần áo và khăn trùm đầu. Muội đi đây.”

“Đợi chút.” Lãnh Nguyệt Nhan gọi, một hồi lâu sau nhỏ giọng nói, “Đi đường cẩn thận.”

Phương Triều Hoa cười một tiếng, nói, “Muội biết rồi.” Đoạn đường này, phiền toái dĩ nhiên là không thể tránh khỏi.

Hạ bộ Chương 9:

Trên đường cái náo nhiệt, một con ngựa chở hai người đang chậm rì rì đung đưa, giống như dắt ngựa đi rong. Nhỏ mắt to mày rậm đáng yêu vô cùng, lớn phong thần tuấn lãng ngọc thụ lâm phong, một lớn một nhỏ vô cùng bắt mắt, khiến vô số người đi đường chung quanh ghé mắt nhìn.

“Tiểu Ca Dao, đừng cứ hết nhìn đông lại nhìn tây, bình tĩnh một chút!” Gọi ‘Ca Dao’ là do cô bé kiên quyết yêu cầu, mặc dù trải qua một trận tranh cãi kịch liệt Tô Tứ đã thua trận, nhưng hần vẫn rất không cam lòng thêm một chữ ‘Tiểu’ tỏ vẻ không phục.

Ca Dao thì Ca Dao thôi, còn thêm chữ ‘Tiểu’ làm gì. Phượng Ca Dao bắt mẫn chu môi, nhưng cái gọi là ‘người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu’, nể tình cái mạng nhỏ của cô bé hiện giờ tạm thời còn trông vào hần bảo vệ, bé quyết định nhịn.

“Xem một chút thôi mà.” Phượng Ca Dao thả nhiên, khẽ nhủ mảy lại ra vẻ khinh thường so đo, rất có dáng vẻ ‘nhỏ’ mặc kệ ‘lớn’, quả thật chính là Phượng Triều Hoa hai mươi năm trước.

Nghe giọng điệu này Tô Tứ có thể tưởng tượng ra nét mặt của bé rồi, hần liếc mắt xem thường, nói: “Tò mò thì tò mò, sẽ không ai cười cháu đâu.” Rõ ràng mới năm tuổi, giả bộ thâm trầm làm gì.

Bị người nói trúng tâm tư, Phượng Ca Dao lúng túng đỏ mặt, muốn nói dối lại không biết nói như thế nào cho tự nhiên, cuối cùng cạy mạnh hừ lạnh một tiếng, buộc mình không bị những thứ mới lạ chung quanh hấp dẫn.

Công lực hiển nhiên còn yếu. Tô Tứ vui vẻ cười cười, giục ngựa đến trước một khách sạn, ôm lấy Phượng Ca Dao trước người nhảy xuống ngựa.

“A, khách quan, nghỉ ngơi hay là ở trọ?” Tiểu nhị nhiệt tình ra ngoài đón.

“Ở trọ.” Tô Tứ giơ một tay lên, một đĩnh bạc bay chính xác vào trong tay tiểu nhị, “Cho ngựa ăn.”

Mặt tiểu nhị cười lấy lòng lập tức như nở hoa, cười ha hả nói, “Công tử mời vào bên trong. Ta sẽ dắt ngựa vào chuồng ngựa cho ngài.” Quay người lại, cầm đĩnh bạc một cái, rằng đau nhói làm đóa hoa trên mặt càng nở rực rỡ.

Tô Tứ làm như không thấy, ôm Phượng Ca Dao nghênh ngang đi vào.

“Tứ thiếu, vì sao ngài lại

tới đây!” Kèm theo một tiếng thét kinh hãi, bà chủ tươi cười chắn trước mặt Tô Tứ.

Hai mắt Tô Tứ bỗng chốc tỏa sáng, vốn là nụ cười ưu nhã chợt trở nên cợt nhả, nửa thật nửa giả nói, “Nhiều năm không gặp, bà chủ vẫn xinh đẹp như xưa.”

Bà chủ mặc dù đã hơn 30 lại vẫn thướt tha vô cùng, cười lên lại càng phong tình vạn chủng, “Nhiều năm không thấy, miệng Tứ thiếu vẫn ngọt như trước.”

“Ta nói đều là lời thật lòng.” Đôi mắt xéch hẹp dài của Tô Tứ khẽ híp lại, đuôi lông mày nhướn lên, khoe miệng nở nụ cười khiến hoa nhường nguyệt thẹn.

Phượng Ca Dao không chịu được liếc mắt xem thường, đưa tay nhéo mạnh mặt hần mấy cái, nói: “Chớ có quyến rũ người phụ nữ khác sau lưng mẹ.” Nói xong, quay đầu khiêu khích nhìn về phía bà chủ.

Nụ cười của bà chủ trong nháy mắt cứng ngắc, lúng túng, nhưng nàng dù sao cũng là rành đời, nhanh chóng khôi phục lại bình thường, cười ha hả nói, “Tiểu thư cũng đã lớn như vậy rồi mà Tứ thiếu không mời ta uống chén rượu mừng, uống tình bạn bè mà.”

“Đúng là uống quá.” Phượng Ca Dao vừa nói vừa gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đây là ta không đúng, sau này nhất định bồi thường.” Mặc dù trên mặt sóng nước chẳng xao, nhưng đáy lòng Tô Tứ đang hận Phượng Ca Dao đến nghiêng răng, hơi cảnh cáo nhìn cô bé một cái, cánh tay ôm cô bé cũng lặng lẽ dùng sức.

Phượng Ca Dao bị đau, nhưng lại không muốn yếu thế, vì vậy len lén bấm lên cánh tay của hần cười nhàn nhạt nói: “Cha, thấy bạn cũ không cần cần thẳng thừng chứ, thả lỏng một chút.” Giọng nói kia, mười Tô Tứ cũng có thể bị cô bé làm cho tức chết.

Tô Tứ cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn ném cô bé đi luôn, vô cùng bình tĩnh nói với bà chủ: “Đột nhiên nghĩ đến còn có chút việc, ngày khác sẽ trở lại ôn chuyện.” Dứt lời, xoay người rời đi.

“Ai, khách quan, ngài muốn đi đâu?” Tiểu nhị vừa đi dắt ngựa lúc này nhiệt tình nói.

“Làm ít chuyện.” Tô Tứ không mẫn không nhạt trả lời, quen đường đi về phía chuồng ngựa.

Chỉ chốc lát sau, hai người một con ngựa lại quay về đường cái. Bất đồng là lớn dặt ngựa, nhỏ ngồi ở trên lưng ngựa.

“Tại sao đột nhiên phải đi?” Phượng Ca Dao không nhịn được hỏi.

“Không đi chờ bị người khác đuổi sao?” Tô Tứ tức giận đáp.

Một hồi trầm mặc.

Phượng Ca Dao bĩu môi, lại hỏi, “Nàng không phải rất thích bác sao? Tại sao lại đuổi chúng ta?”

“Đó là trước kia.” Hiện giờ, chỉ sợ cho nàng dùng đâm một nhát cũng không hết hận.

Lại trầm mặc.

Hồi lâu lâu, Phượng Ca Dao dùng ngón tay xoắn xoắn bím tóc, xin lỗi, “Bác rất thích nàng sao?”

Tô Tứ nghe vậy dừng bước, nhìn về mặt nghiêm túc của cô bé, nói, “Trẻ con đừng suốt ngày yêu với chả đương.”

“Đừng có bảo cháu trẻ con! Cháu đã năm tuổi rồi!” Phượng Ca Dao vừa rồi còn cảm thấy có chút áy náy lập tức phần nộ lườm hắt.

Tô Tứ im lặng liếc cô bé một cái, nói: “Đều tại cháu, tối nay phải đầu đường xó chợ rồi.”

Phượng Ca Dao khoa trương tròn mắt, hét lên: “Bác đùa à!”

Tô Tứ hếch mày, nói: “Trần này chỉ có một khách sạn, cháu lại đắc tội với bà chủ người ta, bác cũng hết cách.”

Phượng Ca Dao mạnh miệng nói, “Chỉ đùa một chút thôi mà, người ta đâu biết nàng ta nhỏ mọn thế. Hơn nữa, bác không giải thích, bác cũng là đồng lõa.”

Tô Tứ chẳng nói đúng sai, chỉ cười khẽ, nói: “Bác đâu có ngốc, không dưng tự gây ra phiền toái làm cái gì.” Giải thích chuyện này ột người phụ nữ từng có tình cảm không phải ngầm tạo hy vọng cho người ta sao?

“Thôi!” Phượng Ca Dao khinh thường liếc hắt một cái, nói: “Ông ngoại nói quả nhiên không sai.”

“Ông ấy nói gì?”

Phượng Ca Dao hếch mũi lên trời hừ lạnh một tiếng, nói: “Không nói cho bác.”

Tô Tứ liếc mắt xem thường, nói: “Cháu đắc ý lắm nhỉ. Đợi đến buổi tối lại đối lại lạnh thì đừng hy vọng nhờ bác.”

“Thật sự không có chỗ ở sao?”

“Lừa cháu được tiền chắc.”

Nghe vậy Phượng Ca Dao rũ mày, vẻ mặt đau khổ nói, “Vậy làm sao bây giờ? Người ta hành tẩu giang hồ ngày đầu tiên đã phải nằm đầu đường xó chợ, thật quá đáng thương.”

Tô Tứ cổ quái nghiêng đầu nhìn cô bé một cái, “Hành tẩu giang hồ?”

“Đúng vậy.” Phượng Ca Dao gật đầu, “Cháu nói ình bác thôi nhé, thật ra thì tìm phụ thân chỉ là ngụy trang, hành tẩu giang hồ mới là mục đích thật. Cho nên chúng ta có thể không cần vội, từ từ đi thôi.”

“Cháu nghe được ‘giang hồ’ từ đâu vậy?”

“Lục bá phụ nói. Mỗi lần bác ấy về đều se kể những chuyện thú vị trên giang hồ. Cướp của người giàu giúp người nghèo khó này, trừ bạo an dân này, rất nhiều rất nhiều...”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Phượng Ca Dao, Tô Tứ chột nhếch khóe miệng, nở nụ cười tính kế, dụ dỗ nói, “Muốn thử cảm giác hành tẩu giang hồ không?”

“Muốn ạ!”

“Vậy thì tốt, chúng ta tối nay đi ‘hành tẩu giang hồ’ thuận tiện cho cha cháu một phần quà nhé.”

Mắt Phượng Ca Dao sáng lên, nói: “Quà gì ạ?”

“Buổi tối cháu sẽ biết.” Tô Tứ thần bí nói.

104. Q.4 - Chương 10

“Có nghe nói gì chưa, tối hôm qua nha môn bị trộm, Quan Ấn của Huyện thái gia cũng mất.”

“Có thật không? Tên trộm nào lại to gan dám trộm đồ của Huyện thái gia vậy.”

“Dĩ nhiên là thật. Con cả của em vợ của chú họ của bạn của con trai của dì ta là huynh đệ kết bái với người hầu ở nha môn, tin tức này hoàn toàn chính xác.”

“Thật sao! Tên trộm này nhất định đã ăn gan hùm mật báo rồi.”

“Đây là chuyện đáng sợ nhất, nghe nói trước đó đã có nha môn nhiều huyện bị trộm, kẻ trộm trừ trộm Quan Ấn ra thì chẳng lấy gì nữa. Ta cho rằng nhất định là cùng một tên trộm làm.”

“Ấy da, chuyện này có thể lớn lắm.”

“Đương nhiên lớn. Nghe nói triều đình đã bắt đầu để ý chuyện này, phái bộ đầu đệ nhất thiên hạ Trương Viễn ra tay bắt trộm.”

“Trương bộ đầu đã ra tay thì tên trộm kia chết chắc.”

“Cái này chưa chắc. Nghe nói đây là tên trộm tuyệt thế trăm năm khó gặp, lúc này Trương bộ đầu sợ rằng phải phí chút công sức rồi.”

“Chắc chắc, dạo này, làm trộm mà cũng kiêu ngạo thật.”

Hai người nói lớn tiếng như thế, Phượng Triều Hoa ngồi ở bàn bên cạnh muốn không nghe được cũng khó. Nghe nói Trương Viễn ra tay, không khỏi, nghĩ tới nghề cũ năm xưa.

Đang suy nghĩ, chợt khóe mắt thoáng thấy bóng người rất giống Trương Viễn đang đi vào khách sạn. Nhìn lại lần thứ hai, Phượng Triều Hoa xác định người đó chính là Trương Viễn. Bốn mắt nhìn nhau, mà hần cũng đã thấy được nàng.

Trương Viễn không ngờ qua năm năm sẽ gặp được cố nhân ở trấn nhỏ này, kinh ngạc một lúc lâu mới phản ứng lại, chỉ thoáng sững sờ chốc lát rồi nhanh chóng đi tới trước bàn Phượng Triều Hoa. Hần dùng chuôi kiếm dè lên cổ nàng, không lạnh không nóng nói, “Người lại dám lộ diện.”

Phượng Triều Hoa hơi nhú mày, giơ tay lên đẩy kiếm hần ra, lạnh nhạt nói, “Lâu rồi không gặp, Trương huynh quá nhiệt tình rồi đấy.”

Trương Viễn mặt lạnh, nói: “Mặc dù Hoàng thượng miễn tội cho Phượng Liêm nhưng tội cướp pháp trường của Thất thiếu Nam Lăng các ngươi vẫn còn.”

Phượng Triều Hoa hơi nhướn mày, đột nhiên khẽ cười một tiếng, vừa thong thả ung dung cầm bầu rượu lên rót rượu ình, vừa nói: “Ta nghe nói Hoàng thượng sửa lại án xử sai cho Phượng Liêm chứ đâu phải đặc xá. Hơn nữa, tân hoàng lên ngôi đại xá thiên hạ, chuyện này hình như cũng nằm trong hàng ngũ đặc xá. Trương đại nhân sao không ngồi xuống uống một chén, một nụ cười xóa hết thù hận, quên những chuyện kia đi.”

Trương Viễn làm Tổng Bộ Đầu Lục Phiến Môn từ trước đến giờ cương trực công chính, hần đã vốn canh cánh trong lòng chuyện đặc xá, lúc này bị nàng nhắc tới, càng thêm giận. Cộng cả ân oán cá nhân với nàng, khiến kiếm trên tay lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Khóe miệng Phượng Triều Hoa khẽ nhếch, bưng ly rượu lên hớp một ngụm, khen, “Kiếm tốt.”

Trương Viễn vốn tưởng nàng định nói “rượu ngon” cho nên khi chữ “kiếm” lọt vào tai hắn có chút kinh sợ, sau đó là lúng túng khi bị người ta nhìn thấu tâm tư.

“Tên trộm này đã sớm cao chạy xa bay rồi, ngươi tới đây cũng vô dụng. Muốn bắt trộm phải phân tích xem giữa các huyện nha bị trộm có liên hệ gì không, từ đó suy đoán ra mục tiêu kế tiếp của hắn, sau đó ôm cây đợi thỏ.” Phượng Triều Hoa hào phóng tặng hắn một chút ân tình, tự nguyện đưa ra chút đầu mối.

Biết rõ nàng nói có lý, Trương Viễn vẫn mặt tự nhiên hừ lạnh một tiếng, đi tới bàn bên cạnh ngồi xuống.

Phượng Triều Hoa cười cười, ra dấu tay với tiểu nhị, nói: “Cho vị công tử này một bình rượu ngon, ta mời khách.”

“Hoàng thượng mặc dù miễn tội của ngươi, thế nhưng không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua cho ngươi.” Trương Viễn lạnh lẽo tỏ rõ lập trường.

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng, chậm rãi lắc đầu, nói: “Nói ngươi nói không thắng ta, đánh ngươi cũng chưa chắc đánh thắng được ta, cần gì mua dây buộc mình? Chuyện Quan Ấn mất trộm lần này, ta mặc kệ là được. Không đúng, ta về sau sẽ không bao giờ giành công với ngươi nữa.”

Trương Viễn cảm thấy bị vũ nhục, vẻ mặt thay đổi càng thêm âm trầm, “Nếu như ngươi có bản lĩnh thì cứ việc giành!”

Phượng Triều Hoa hếch mày, nói: “Chẳng lẽ ngươi không thấy được rằng ta đang muốn giải hòa cùng ngươi sao? Người ta thường nói: oan gia nên cởi không nên buộc. Ngươi cần gì phải cố chấp như thế?” Nói cố chấp là nể mặt hắn lắm rồi, rõ ràng là một tên đầu gối không chịu thông thì có.

Trương Viễn trầm mặc không nói.

Phượng Triều Hoa cũng lười nói nhiều, dù sao, về sau nàng cùng hắn không trở thành quân thần thì cũng sẽ không bao giờ gặp mặt nữa, có thù hay không cũng thế.

Bỏ lại một đỉnh bạc, Phượng Triều Hoa rời khỏi khách sạn.

Phượng Triều Hoa chân trước vừa mới đi Trương Viễn chân sau đã đi ra ngoài. Dĩ nhiên, hắn không đi theo nàng, mà là tới nha môn.

Sau khi rời khỏi huyện nhỏ, Phượng Triều Hoa liền vội vàng chạy tới huyện kế tiếp, bởi vì nàng đã hẹn gặp với Tô Tứ ở đó. Nhưng vừa ra tới vùng hoang dã ngoài trấn nàng đã cảm thấy không khí bên cạnh không bình thường, gió thổi thảo không lay, rất quỷ dị.

Phượng Triều Hoa lập tức đề cao cảnh giác, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, khẽ kéo dây cương ghìm ngựa chậm lại. Dần dần, ngựa ngừng lại.

Phượng Triều Hoa biết bên cạnh mình lúc nào cũng có Hộ Long Sĩ đi theo bảo vệ, cho nên cũng không lo lắng bị phục kích. Cái nàng lo lắng chính là những người này chỉ nhằm vào nàng hay là nhằm vào nàng cùng Ny Ny. Nàng phải biết rõ sự tồn tại của Ny Ny đã bị lộ hay chưa, để có bước tính toán tiếp theo.

Yên lặng theo dõi biến hóa một lúc lâu, Phượng Triều Hoa cao giọng nói, “Đã đến rồi thì ra mặt đi, trốn trốn tránh tránh lãng phí thời gian của mọi người.”

Vừa dứt lời, cỏ bốn phía bắt đầu lay động, chỉ chớp mắt sau đã có mười mấy người mặc đồ đen che mặt hùng hổ hiện thân.

Phượng Triều Hoa bình tĩnh ngồi trên lưng ngựa, mắt nhìn xuống người tới, nhàn nhạt nói, “Ta xuất phát được hai ngày các ngươi mới động thủ, xem ra công tác chuẩn bị rất kỹ càng.”

Người áo đen dẫn đầu kêu lên, “Hãy bớt sàm ngôn đi, để mạng lại!” Vừa nói vừa rút kiếm tấn công Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa cười lạnh một tiếng, nói: “Hay ột kẻ không sợ chết, bản công tử hôm nay sẽ dùng ngươi luyện tay một chút. Năm năm không dùng không biết Thấu Cốt Châm có rỉ sắt hay không.” Lời còn chưa dứt tám tám Thấu Cốt Châm đã xuất hiện ở giữa các ngón tay, hai tay khoanh trước ngực, mắt sáng như đuốc, khí thế hùng hục.

Một giây sau, tám tám Thấu Cốt Châm ngưng tụ mười thành nội lực đồng loạt bắn ra, bay về phía người áo đen, sắc bén không gì cản nổi.

Người áo đen không kịp tránh né, tám tám Thấu Cốt Châm đã găm thẳng từ mi tâm đến hai chân hắc, tám huyết vị trí mạng đều bị ghim một châm.

Nhàn Hoa Lạc Địa bách phát bách trúng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Giây phút người đó ngã gục xuống đất, dường như trời long đất lở, những tên áo đen khác sợ hãi rồi rít lui về phía sau, tay cầm kiếm run lấy bầy.

“Xem ra còn chưa có ri.” Phượng Triều Hoa nhàn nhạt nói, ánh mắt lướt qua đám người áo đen còn lại, mang theo sát khí dày đặc, nói, “Ta không thích giết người, chỉ muốn các người tự nguyện phối hợp, ta có thể tha cho các người một mạng.”

Người áo đen ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, dường như đang thương lượng.

Chỉ cần liếc một cái Phượng Triều Hoa liền nhìn ra được kẻ ham sống sợ chết trong đó. Khóe miệng nàng hơi cong lên, một dải lụa trắng bỗng từ trong tay áo bay ra, quấn lấy cổ một người trong đó, kéo hắn đến cách ngựa chừng một thước.

“A. . .” Người nọ liều mạng lấy tay kéo dải lụa, mặt từ đỏ dần dần chuyển thành trắng bệch.

Phượng Triều Hoa cười nhạt, giọng điệu nhàn nhạt, “Có sẵn lòng hợp tác không?”

Người nọ vừa gật đầu vừa gian nan trả lời: “Có... có... có...”

“Rất tốt.” Phượng Triều Hoa buông lỏng một chút để cho hắn thở, cao giọng nói, “Long Ngũ, những người khác giao cho người.”

Vừa dứt lời, Hộ Long Sĩ cũng mặc áo đen đồng loạt hiện thân, bất đồng là bọn họ không che mặt.

Mắt thấy đại sự không ổn, những kẻ áo đen còn lại lập tức nhìn nhau một cái, đồng loạt tấn công kẻ bị Phượng Triều Hoa bắt được, định giết người diệt khẩu.

Phượng Triều Hoa nhanh chóng dùng sức kéo người kia lên lưng ngựa, sau đó điểm huyết đạo của hắn, thúc vào bụng ngựa, quát to một tiếng, “Đi!”

Chỉ chốc lát sau, Phượng Triều Hoa dừng lại trong một khu rừng nhỏ cách đó trăm mét, quăng kẻ mặc đồ đen xuống ngựa, tay trái nắm dải lụa trắng, từ trên cao nhìn xuống “ Là ai phái các người tới?”

“Trần. . . Trần đại nhân.”

Trong lòng Phượng Triều Hoa nặng nề, hỏi, “Trần đại nhân nào?”

“Trần Trung.”

Không phải Trần gia kia. Phượng Triều Hoa thở phào một hơi, tiếp tục hỏi, “Hắn phái các người tới ngoại trừ giết ta còn nhiệm vụ gì khác không? Chẳng hạn như, giết những người khác.”

“Không có.”

“Thật không?” Nói xong, Phượng Triều Hoa khẽ kéo dải lụa trong tay.

“Thật. . . Thật” Mặt của người kia trong nháy mắt biến thành máu trắng bệch, con ngươi hơi lồi ra ngoài lên, giống như một giây sau sẽ tắt thở.

Không giống như đang nói láo, xem ra Ny Ny còn chưa bị phát hiện. Phượng Triều Hoa rút cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm. Nàng có chút không đành lòng liếc người nọ một cái, sau đó hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, lẩm nhẩm một tiếng “xin lỗi”. Tay chợt dùng sức.

“A. . .” Người nọ tắt thở.

Thu lại dải lụa, Phượng Triều Hoa than nhẹ một tiếng, giục ngựa vội vã đi.

Rời khỏi giang hồ nhiều năm như vậy, thật sự có chút không quen với cuộc sống gió tanh mưa máu này nữa. Nhưng đã cùng

đường rồi không thể không làm.

Nghĩ vậy, roi ngựa trên tay Phượng Triều Hoa càng vung mạnh hơn, giống như muốn dùng roi đuổi những cảm giác không thoải mái này đi.

Khi mặt trời lặn, Phượng Triều Hoa đúng hẹn tới bên ngoài thành trấn hẹn gặp mặt Tô Tứ. Nàng vòng dây cương quanh cổ ngựa, vỗ nhẹ mõng ngựa, nói: “Đi nghỉ ngơi một lát, ngày mai sẽ lên đường.”

Giống như đáp lại lời của nàng, con ngựa quay đầu lại nhìn nàng hí dài một tiếng, sau đó chạy đi.

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười nhìn hướng nó rời đi, sau đó xoay người vào trấn.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã tìm được Yên Vũ Lâu. Vừa bước vào nàng lập tức hiểu ra, khó trách lúc trước hỏi đường bị người đi đường nhìn bằng ánh mắt phê phán.

“Ái chà, công tử tuần tú, lần đầu tiên tới sao.” Một người đàn bà chủ động quyến rũ, nhìn dáng vẻ có lẽ là ma ma ở nơi này.

Phượng Triều Hoa bầm sinh ghét phụ nữ trét son quá dày, nhất là khi người phụ nữ kia còn táy máy tay chân với nàng. Nhưng vì nguyên tắc thân thiết với mọi người, nàng từ trước đến giờ vẫn luôn nể mặt họ ba phần, mặc dù tâm trạng của nàng bây giờ tương đối không tốt.

“Đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng quả thực đây là lần đầu tiên vào.” Phượng Triều Hoa vừa nói vừa lặng lẽ tránh bàn tay quấy rối của nàng ta, còn nhét một đĩnh bạc vào trong tay nàng ta, nói: “Ta có hẹn với một vị công tử họ Tô, ma ma có biết hắn đang ở phòng cô nương nào không?”

“Thì ra là bằng hữu của Tô công tử!” Tú bà lập tức rút bàn tay đang định sàm sỡ lại, quay đầu phân phó nha hoàn bưng trà đưa nước, “Mang vị công tử này đến phòng Xuy Yên.”

“Vâng.”

Rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của nha hoàn, Phượng Triều Hoa đi tới trước phòng Xuy Yên.

“Xuy Yên cô nương, bằng hữu Tô công tử tới.” Nha hoàn gõ cửa nói.

Cạnh một tiếng, cửa mở ra, một cô gái mang đậm mùi vị phong trần xuất hiện trước mặt Phượng Triều Hoa.

Nha hoàn hơi cúi người với Phượng Triều Hoa, sau đó lui ra.

“Tiểu Thất, sao giờ muội mới đến, ta sắp không chờ nổi nữa rồi.” Tô Tứ cột nhả ra đón.

Phượng Triều Hoa héch mảy, sắc mặt tương đối âm trầm, giọng nói lạnh lẽo, “Ny Ny đâu?”

“Con ở đây.” Phượng Ca Dao vừa ăn bánh ngọt vừa cười ha hả vẫy tay với mẫu thân mình.

Phượng Triều Hoa đi vào sắc mặt không vì Phượng Ca Dao mà tốt lên, ngược lại càng thêm âm trầm.

Trong lòng Tô Tứ biết đại sự không ổn, vội vàng đuổi đi cô nương kia đi trước khi hình tượng của mình bị hủy, sau đó đóng cửa phòng, lập tức bắt đầu trốn tránh trách nhiệm, “Cái này không liên quan ta, là con bé muốn tới.”

Phượng Triều Hoa cầm một miếng trước mặt Phượng Ca Dao lên, ăn thử một miếng. Bỗng chốc, mặt nàng lúc trắng lúc xanh, găm nhẹ nói, “Huynh lại dám để cho con bé ăn phải thuốc!”

Mặt Tô Tứ lập tức trắng bệch, chỉ muốn đập đầu vào tường tự sát....Hắn sợ ý, lại quên đồ ăn trong thanh lâu lúc nào cũng bỏ xuân được, hơn nữa không chỉ một loại.

“Mẹ, thuốc gì sao? Là bánh ngọt sao?” Phượng Ca Dao giơ bánh ngọt lên, đôi mắt chớp chớp.

Phượng Triều Hoa gạt đầu, hất bánh ngọt trên tay cô bé đi, lấy khăn tay dịu dàng lau vụn bánh bên miệng cô bé, nói: “Về sau đừng ăn linh tinh.”

“Dạ.” Phượng Ca Dao lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ đó của Phượng Triều Hoa, trong lòng biết mình chọc họa, vì vậy thức thối ngoan ngoãn nghe lời.

“Tiểu.....Tiểu Thất.” Tô Tứ lấy lòng nói, “Muội xem Tiểu Ca Dao không sao mà, tám phần là có kháng tính với xuân dược, thật không hổ là con gái của muội!”

Hắn nói vậy Phượng Triều Hoa lúc này mới chú ý tới Phượng Ca Dao hình như không bị xuân dược ảnh hưởng, vội vàng bắt mạch cho cô bé. Mạch tượng vững vàng, không hề có dấu hiệu trúng thuốc.

Phượng Triều Hoa khó hiểu nhíu mày, chẳng lẽ Ny Ny thật sự di truyền thể chất bách độc bất xâm từ mình? Không đúng, bách độc bất xâm là về sau mới có, theo lý không thể di truyền cho cô bé. Chẳng lẽ....”

Phượng Triều Hoa chợt nhớ lại lần đó cùng Long Liễm Thần ở trong rừng bị Tần Phi Yến bắt, hắn rõ ràng đã xúc với chim độc nhưng không trúng độc. Nếu không phải hắn có thể chất bách độc bất xâm luyện được như nàng, thì nhất định là trời sanh kháng độc. Đúng, nàng nhớ hắn đã từng nói thể chất hắn đặc biệt.

Vậy Ny Ny nhất định là di truyền thể chất của hắn.

Chuyện này khiến tâm tình Phượng Triều Hoa tốt lên, vẻ mặt mới vừa rồi còn âm trầm trong nháy mắt đã quang đăng. Nàng ôm lấy Ny Ny ngồi xuống, nói với Tô Tứ: “Lần sau không được làm vậy đâu đấy.”

Tô Tứ ngạc nhiên, bỏ qua cho hắn dễ thể sao? Không giống tác phong của nàng tẹo nào.

“Muội muốn tư liệu về Trần Trung, cho huynh mười hai canh giờ, phải chi tiết không được bỏ sót.” Phượng Triều Hoa nói.

“Không thành vấn đề!” Tô Tứ lần đầu tiên vui lòng miễn phí phục vụ như thế. Hắn cảm thấy không làm chút chuyện cho nàng, nàng sẽ không bỏ qua.

105. Q.4 - Chương 11

Phượng Triều Hoa kể lại qua loa cho Tô Tứ chuyện trên đường bị ám sát xong liền dẫn Phượng Ca Dao về khách sạn. Chạy hai ngày đường, quả thật nên nghỉ ngơi một đêm.

“Mẹ.” Phượng Ca Dao vuốt vuốt hai cái bím tóc trên đầu, nhìn bóng lưng Phượng Triều Hoa muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì sao?” Phượng Triều Hoa vừa trải giường chiếu vừa nhàn nhạt hỏi.

“Không có, không có gì.” Phượng Ca Dao tiếp tục giầy vò đuôi sam trên đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Con nhóc này học được nói dối từ khi nào vậy? Phượng Triều Hoa nhíu mày, không biến sắc, tiếp tục trải giường chiếu.

“Mẹ” Phượng Ca Dao mở miệng lần nữa.

“Hà?”

“Giường khi nào mới trải xong? Con mệt rồi.” Để khẳng định rằng mình nói thật, Phượng Ca Dao giả vờ ngáp một cái.

Phượng Triều Hoa trải phẳng chăn, sau đó nhấc một góc lên, ngồi ở trên giường nhìn Phượng Ca Dao nói, “Xong rồi.”

Phượng Ca Dao run cầm cập, chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt đảo quanh, ngọt ngào nói: “Mẹ, người ta rất nhớ mẹ đấy.”

“Hà? Nhớ mẹ cái gì?” Phượng Triều Hoa hứng thú hỏi.

“Nhớ. . .nhớ. . .nhớ là nhớ thôi.” Phượng Ca Dao bắt đầu làm nũng.

Phượng Triều Hoa Thanh hếch mày, dịu dàng nói, “Tới đây.”

Phượng Ca Dao chậm chạp từ trên ghế trượt xuống, sau đó run run rẩy rẩy đi tới.

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười, đưa tay ôm Phượng Ca Dao đặt ở trên đùi, nói: “Mệt thì mau ngủ đi.” Dứt lời, nàng giúp cô bé cởi quần áo và giày, sau đó nhét cô bé vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ.

Phượng Ca Dao có chút mờ mịt trợn mắt, nói: “Mẹ.”

“Ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường.” Phượng Triều Hoa dè dặt, hôn một cái lên trán cô bé, nói: “Mẹ đi ra ngoài làm chút chuyện, ngoan ngoãn đi ngủ.” Sau đó thả rèm giường xuống, xoay người định đi ra cửa.

“Mẹ!” Phượng Ca Dao vội vàng bò dậy thò đầu ra, vội la lên, “Dẫn con đi cùng đi!”

“Không phải con mệt sao?” Phượng Triều Hoa biết rõ còn hỏi.

“Con. . .con. . . con. . .” Phượng Ca Dao lập tức chống chế, nói: “Người ta sợ một mẹ ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm mà.”

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng, vừa thay đồ đen vừa từ từ nói, “Mang theo con còn nguy hiểm hơn.”

Phượng Ca Dao bất mãn chu môi, nói: “Con sẽ không quấy rối đâu mà.”

“Đây không phải là vấn đề quấy rối hay không. Ngoan ngoãn đi ngủ đi, mẹ đi một lát sẽ về.” Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười, rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Mẹ. . .” Phượng Ca Dao u oán như bị bỏ rơi, cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Không phải không nghĩ tới chuyện len lén đi theo, nhưng cô bé biết mình không có cơ hội, không cần

nghĩ cũng không biết ngay cả cửa phòng cô bé cũng không ra nổi đâu. Mẹ yên tâm rồi đi, điều này chứng tỏ chung quanh nhất định có người đang “bảo vệ” cô bé.

Ai, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận! Nếu như lúc trước tiếp tục kiên quyết đi theo Tứ bá phụ, bây giờ đã được “hành tẩu giang hồ” rồi! Mà nếu như vừa rồi kể chuyện ẹ nghe chuyện chuẩn bị lễ ra mắt cho phụ thân không lấy “quà tặng” rồi! Dù sao, mẹ cũng rất yêu phụ thân! Mà nói đi nói lại, đam mê này cha cũng thật kỳ quái, ai đời lại thích sưu tập Quan Ấn. Tứ bá phụ nói cha rất lợi hại nhưng rốt cuộc là lợi hại đến mức nào? Còn lợi hại hơn Hoàng thượng ư?

Nghĩ đi nghĩ lại, Phượng Ca Dao dần dần tiến vào một đẹp, trong mộng, nàng thành công chúa được sủng ái vô cùng.

Phượng Triều Hoa rời khỏi khách sạn xong liền trực tiếp chạy tới huyện nha, bên cạnh chỉ dẫn theo mình Long Ngũ, những Hộ Long Sĩ khác đều để lại bảo vệ Phượng Ca Dao. Chăn, ga giường và màn giường đều bôi lên nhiều loại kịch độc, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nhưng dù như thế, Phượng Triều Hoa vẫn có chút bất an, thỉnh thoảng lại muốn quay về kiểm tra sự an toàn của con bé.

“Nhóm Hộ Long Sĩ này đều là những người giỏi nhất trong sơn trang, để họ bảo vệ tiểu thư sẽ không có chuyện gì đâu.” Long Ngũ nói.

“Nếu như năm đó không bị phái đi nam Lăng, bọn họ sẽ bảo vệ Hoàng thượng sao?” Phượng Triều Hoa hỏi.

Long Ngũ gật đầu, “Đúng vậy. Bọn họ ban đầu được huấn luyện để bảo vệ Hoàng đế, nếu như không phải vì Trang chủ Hộ Long sơn trang chết, bọn họ cũng sẽ không bị Thái tử lúc ấy, bây giờ là Hoàng thượng điều đi.”

Xem ra quả thực không phải những kẻ đơn giản. Phượng Triều Hoa thoáng yên tâm đôi chút, nhưng vẫn thấp thỏm. Tử sĩ dù lợi hại thế nào cũng không phải người thân.

Chỉ chốc lát sau, Phượng Triều Hoa ôm theo nỗi lòng thấp thỏm lo lắng, đi tới huyện nha.

Cửa nha môn đóng chặt, tối đen như mực, xem ra kẻ trộm còn chưa tới.

Phượng Triều Hoa quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhanh chóng phát hiện cái hẻm nhỏ sát cửa chính phía tây là địa điểm tốt nhất để thoát khỏi quan binh.

Phượng Triều Hoa khẽ cười một tiếng, đề khí nhảy lên, dưới bàn chân nhẹ bẫng, chỉ chớp mắt đã bay đến con hẻm nhỏ.

Long Ngũ vội vàng theo sát phía sau, mặc dù chỉ thoảng động thân chậm một bước, nhưng so ra vẫn chậm hơn nàng vài bước mới đến nơi. Cự ly ngắn như vậy cũng có thể sinh ra khoảng cách lớn chừng ấy, chứng tỏ khinh công của nàng cao đến nhường nào.

Long Ngũ không khỏi có chút tự ti mặc cảm, nếu như quả thật gặp phải kinh địch, sợ rằng kẻ cản trở chính là hắn mà không phải nàng. Cô gái như thế này còn cần bảo vệ thì còn ai không cần? Sợ rằng Hoàng thượng phái bọn họ tới cũng không hẳn là vì bảo vệ nàng, mà là để theo dõi tình hình của nàng thì đúng hơn. Nếu không, cũng sẽ không yêu cầu hắn mỗi ngày dùng chim bồ câu truyền “quân tình” về rồi.

“Người coi chừng ở dưới, ta lên trên trông, tối nay cần phải bắt được kẻ trộm.” Nói xong, Phượng Triều Hoa bay lên nóc nhà.

Tại sao nàng lại khẳng định tên trộm ấy sẽ tới đây? Long Ngũ đang lấy làm lạ, chợt trong nha môn xuất hiện vô số cây đuốc, xem ra kẻ trộm xuất hiện rồi.

Phượng Triều Hoa ôm ngực, miệng hơi cười nhìn quan binh đang xông xáo cách đó không xa, tự nhủ: ‘Kịch hay lên sàn rồi.’

Cách đó không xa, trong nha môn càng lúc càng âm ỉ, cây đuốc bắt đầu di động về phía cửa. Sau đó cửa nha môn bị mở ra, một đám quan binh cầm đuốc vọt ra, có người lớn tiếng kêu: “Nhanh, nhanh, hắn chạy sang bên kia rồi.”

Cùng lúc ấy, Phượng Triều Hoa đang đứng đối diện với một người áo đen trên nóc nhà.

“Các hạ hoàn toàn không bị thương, xem ra thiên la địa võng Trương Đại đầu mục giăng ra thật sự làm cho người ta có hơi thất vọng.” Phượng Triều Hoa cười nói.

Người áo đen không đáp lời cũng không ra chiêu, chỉ đang nghĩ phương pháp chạy trốn.

Phượng Triều Hoa nhăn lông mày, phi thân chặn đường hắn, buộc hắn ra tay.

Cứ như vậy, một đánh một tránh, một trốn một đuổi theo, người áo đen mãi không chịu ra chiêu. Điều này làm cho Phượng Triều Hoa nảy sinh nghi ngờ, đây là người quen, vì vậy nàng bắt đầu nhắm vào mặt hắn, cố gắng xé mặt nạ của hắn.

Lúc này, Trương Viên đã chạy tới, điều này làm cho người áo đen hết hoảng. Trong lúc bối rối đã rút kiếm chém đứt dải lụa trắng của Phượng Triều Hoa. Hắn liếc nhìn nàng một cái, sau đó chạy mất.

Long Ngũ thấy thế liền định đuổi theo.

“Không cần đuổi theo.” Phượng Triều Hoa ngăn Long Ngũ.

Trương Viên muộn một bước sắc mặt tái xanh: “Người thả hắn!”

Phượng Triều Hoa liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói, “Bắt trộm là chuyện của quan phủ, ta chỉ là dân chúng tới xem náo nhiệt thôi.” Nói xong, phi thân rời đi.

Trương Viên tức giận cắn răng, oán hận nhìn bóng lưng Phượng Triều Hoa một lúc lâu mới rời đi.

106. Q.4 - Chương 12

Trở lại khách điểm, Phượng Triều Hoa còn chưa kịp cởi đồ dạ hành liền vội vàng vén màn giường lên. . . .Không một bóng người, chỉ còn một tờ giấy.

“Đi bao lâu rồi?” Phượng Triều Hoa cầm giấy lên, mặt không đổi sắc, hỏi.

Mười Hộ Long Sĩ thành xếp thành một hàng, cúi đầu, không nói một lời.

Xem ra là thần không biết quỷ không hay. Phượng Triều Hoa bắt đắc dĩ lắc đầu, mở tờ giấy ra. Đám chữ xiêu vẹo giống như đang làm mặt xấu với Phượng Triều Hoa.

“Mẹ, nghe nói mẹ gặp phải chút phiền toái, để không trở thành gánh nặng của mẹ, con quyết định đồng hành cùng Tứ bá phụ, bảo trọng!” Lý do thật đường hòa. Phượng Triều Hoa nghĩ mà vừa tức vừa muốn cười. Nàng có thể tưởng tượng ra lúc con bé viết tờ giấy này nhất định là vô cùng tự đắc.

Cũng được, mặc dù chỉ là một cái cố, nhưng tiểu nha đầu nói cũng có chút đạo lý. Những kẻ lòng dạ xấu xa kia trước mắt còn không biết sự tồn tại của Ny Ny, tách ra hành động an toàn hơn cùng đi nhiều.

Nhưng đáng lo là, Tứ ca gần như vạn năng ở cùng Ny Ny chỉ sợ thiên hạ không loạn, sợ rằng sẽ quậy tung lên mất. Mới hai ngày đã trộm hết Quan Ấn dọc đường đi, không biết kế tiếp còn có thể làm ra chuyện gì.

Phượng Triều Hoa thở dài một tiếng, ra hiệu cho tất cả Hộ Long Sĩ lui ra, thay quần áo đi nghỉ. Để Ny Ny giày vò Tứ ca, dù sao cũng hơn để con bé giày vò mình.

Cùng lúc ấy, trong phòng khách cao cấp Yên Vũ Lâu, Tô Tứ và Phượng diện Dao đang vui vẻ uống trà.

“Tứ bá phụ, sao bác không đến cứu cháu trước rồi cùng nhau hành động?” Phượng Ca Dao vừa uống trà, vừa tiếc hận bỏ lỡ kịch hay tối nay.

Tô Tứ giơ tay lên, tiêu sái ném một quả hạch đào đã lột vỏ vào trong miệng, nhai vài cái rồi nuốt xuống, chậm nữa uống thêm một hớp trà. Cho đến khi Phượng Ca Dao sắp không nhịn được mới chậm rãi mở miệng, “Chúng ta tối nay là cùng nhau hành động đó, chỉ là cháu không hoàn thành trách nhiệm thôi.”

“Sao lại trách cháu?” Phượng Ca Dao ra vẻ vô tội.

“Trước khi đi không phải đã dặn cháu nói chuyện với mẹ rồi sao? Thật ra là muốn cháu cầm chân mẹ cháu, chờ bác xong chuyện cũng là lúc mẹ cháu rời khách điếm, như vậy chúng ta cũng không cần ‘chạy trốn’ nữa. Bác đã sớm dự liệu đến chuyện hôm nay mẹ cháu đến nha môn mai phục rồi.” Tô Tứ nói.

“Hóa ra là thế.” Phượng Ca Dao uống một ngụm trà nữa, có chút hối hận nói, “Cháu định nói chuyện với mẹ, dù sao đây cũng là quà cho cha, có một phần của mẹ mà.”

“Cháu nói cái gì?” Tô Tứ suýt phun ngụm trà ra, trừng mắt, “Cháu định không đánh đã khai hả?” Nha đầu này nhìn thì thông minh sao lại ngốc thế!

Phượng Ca Dao chớp mắt mấy cái, “Không thể ẹ biết sao?”

“Dĩ nhiên không thể! Bằng không bác cần gì dẫn cháu chạy trốn suốt đêm?”

“Khoan.” Phượng Ca Dao nheo mắt, hàng lông mi cong vút nhướng lên, nói: “Bác nói đưa Quan Ấn cho cha, mẹ nhất định sẽ không phản đối.”

Tô Tứ vô cùng khẳng định gật đầu, “Đúng.” Trả lại cho Hoàng thượng em rể dù sao cũng hơn là ném vào sông, nàng dĩ nhiên sẽ không phản đối.

“Nhưng mẹ không hy vọng chúng ta trộm Quan Ấn.”

Tô Tứ xem thường ngắt lời cô bé, nói, “Người trong giang hồ không nói trộm! Tứ bá phụ cháu là người giang hồ rất có nguyên tắc, những Quan Ấn này đều dùng bạc đổi lấy.”

Phượng Ca Dao khinh bỉ liếc hắt một cái, “Đổi?”

“Đương nhiên là đổi, bác để lại bạc cho bọn họ.”

Phượng Ca Dao ngửa mặt lên trời thở dài. Tại sao mình lại có bá phụ vô sỉ như vậy chứ.

“Này này này, vật này là hai ta cùng trộm... cùng đổi lấy.” Tô Tứ thở dài, hùng hồn nói, “Còn nhỏ tuổi, làm người phải phúc hậu!”

“Nếu sớm biết mẹ không đồng ý, cháu... cháu...”

“Cháu thế nào?” Tô Tứ nhìn chăm chăm cô bé, không cho cô bé cơ hội nói dối.

“Cháu sẽ kéo mẹ theo.” Phượng Ca Dao hồi hận không dứt, tiện tay ném cho Tô Tứ một quả hạch đào lột vỏ.

“Cháu thế nào?” Tô Tứ nhìn chăm chăm cô bé không cho cô bé cơ hội nói dối.

“Cháu sẽ kéo mẹ theo.” Phượng Ca Dao hồi hận không dứt, tiện tay ném cho Tô Tứ một quả hạch đào lột vỏ.

“Thế còn tạm nghe được.” Tô Tứ vừa nói chuyện vừa ngửa đầu đón hạch. Đỡ thì đỡ được, nhưng...

“Nha đầu chết tiệt kia! Cháu định mưu sát à!” Hạch đào to như vậy trôi thẳng xuống cổ, Tô Tứ sặc đỏ cả mặt, thật lâu mới nuốt xuống được.

“Đây chính là báo ứng” Phượng Ca Dao bĩu môi, vô cùng vừa lòng cầm một quả hạch đào đã lột vỏ bỏ vào trong miệng. Ngay sau đó lại cắn trúng môi. Chuyện xấu quả nhiên không nên làm.

***

Hoàng Cung Đại Viện, trong ngự thư phòng, Long Liễm Thần mở cuốn tấu chương cuối cùng, mệt mỏi nhú mày, lẩm bẩm nói, “Tính ngày thì cũng sắp tới rồi.” Vừa nghĩ tới sắp nhìn thấy người trong lòng, vẻ mệt mỏi trên mặt cũng vơi đi rất nhiều.

“Hoàng thượng, sắp nửa đêm rồi, ngài nên nghỉ ngơi.” Vương công công ở ngoài cửa thận trọng lên tiếng, chỉ sợ quấy rầy thiên tử bên trong.

Bất tri bất giác thế nhưng đã đến nửa đêm. Long Liễm Thần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng thanh gió mát, thật sự thích hợp dạ hành.

Long Liễm Thần chợt đứng lên, hần muốn xuất cung, rất muốn. Nhưng...

Đứng tại chỗ suy ngẫm chốc lát, Long Liễm Thần có chút mệt mỏi ngồi lại ghế rồng. Lên ngôi mười mấy ngày, tự mình rời cung thật sự không phải cử chỉ sáng suốt. Nhưng nếu muốn quang minh chánh đại rời cung, lại không tìm được lý do. Thôi, năm năm cũng chờ được, thêm hai ba ngày nữa cũng chẳng sao.

Long Liễm Thần khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương, hồi lâu lại hơi tức giận kêu, “Lập tức truyền Thừa tướng vào cung!”

“Dạ!”

Chỉ chốc lát sau, Thừa tướng Ngụy Dung vội vàng đi tới Ngự thư phòng.

Long Liễm Thần ném phần tấu chương cho hắn, nói: “Tự xem đi.”

Ngụy Dung vội vàng mở tấu chương ra, đọc xong liền hiểu tại sao Hoàng thượng đêm khuya lại truyền hắn tới.

Long Liễm Thần mặt không biểu cảm nhìn hắn hồi lâu, nói, “Sau khi mất Quan Ấn, quan huyện các nơi liên tiếp mất tích bí ẩn, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Nhìn ngày thì đây là tấu chương hôm qua, hôm nay người mới dâng lên, chuyện này nên giải thích thế nào.”

“Vi thần biết tội” Ngụy Dung cúi đầu, nói: “Phần tấu chương này hôm nay gần tới mới đưa tới trên tay thần, thần vốn định hôm sau lâm triều mới khởi bẩm lên Hoàng thượng. Nhưng sự việc nghiêm trọng, cho nên sau khi xem xong thần lập tức cho người đưa tới, cũng cố ý đặt ở trên cùng.”

Xem ra là có người cố ý để tấu chương xuống dưới. Về phần ai làm như vậy, trong lòng Long Liễm Thần đã rõ.

“Thần còn nghe nói, dân gian quy chuyện mất Quan Ấn và quan huyện mất tích là vì trời phạt, nói ngài cũng không phải là Chân Long Thiên Tử, cho nên trời cao dùng cách này trừng phạt thần tử ủng hộ sai thiên tử.” Ngụy Dung từ trước đến giờ không sợ nói thật, thuật lại những lời đại nghịch bất đạo này cũng không chớp mắt.

Sắc mặt Long Liễm Thần có chút khó coi, đáy mắt lạnh lẽo, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Theo Thừa Tướng, trẫm nê làm thế nào để ổn định lòng dân?”

“Chuyện như vậy cũng không phải chỉ xảy ra ở triều ta, các triều đại đổi thay đều đã từng xảy ra, hơn phân nửa là có người cố ý ngụy tạo. Nhưng để bình ổn lời đồn, ổn định lòng dân, ngài tốt nhất nên đến Hoàng Lăng cầu phúc ba ngày. Nếu trong vòng ba ngày quan huyện mất tích và Quan Ấn được tìm về, chứng minh ngài thật sự là Chân Long Thiên Tử, lời đồn sẽ tự biến mất.” Ngụy Dung nói.

“Đi Hoàng Lăng cầu phúc. Đây đúng là chủ ý tốt.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói, “Trăm ngày mai sẽ đến Hoàng Lăng cầu phúc, tất cả công việc trong triều tạm thời giao cho Thái hậu xử lý, người và phò mã phụ chính.”

“Vâng.”

Sau khi Ngụy Dung rời đi, Long Liễm Thần lập tức bí mật hạ lệnh cho Trương Viễn. Hắn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đáy mắt lạnh như băng, lời đồn này tới thật đúng lúc.

107. Q.4 - Chương 13

Ngày hôm sau, Phượng Triều Hoa dắt ái mã đang định rời khỏi trấn nhỏ, nhưng đi trên đường lại thấy quan binh đang dán Hoàng băng khắp nơi, dân chúng nghị luận âm ỉ.

Hoàng băng đối với người khác mà nói có lẽ chỉ là xem chút náo nhiệt nhưng đối với Phượng Triều Hoa mà nói nó có ý nghĩa bất đồng. Cho dù trên đó viết cái gì, trước mắt đều là chuyện nàng quan tâm nhất.

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Từ khi trẫm lên ngôi tới nay, mặc dù quốc thái dân an gió hòa mưa thuận, nhưng vì bảo vệ thiên triều ta phần vinh thịnh vượng bách tính an cư lạc nghiệp, trẫm muốn tới Hoàng Lăng cầu phúc ba ngày.”

Sao lại đột nhiên tới Hoàng Lăng cầu phúc? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Phượng Triều Hoa hoảng hốt, vội vàng nhỏ giọng hỏi người đi đường bên cạnh, “Gần đây xảy ra đại sự gì sao? Hoàng thượng sao đột nhiên muốn đi cầu phúc?”

“Vị huynh đệ này là vùng khác tới sao. Chuyện như vậy cũng không biết.”

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Từ Nam Lăng, đang trên đường tới Kinh Thành.”

“Nghe nói gần đây rất nhiều quan phủ bị trộm, Quan Lão Gia Quan Ấn cũng mất rồi, ngay cả bộ đầu đệ nhất thiên hạ cũng bó tay hết cách với tên trộm này. Hơn nữa. . .” Người nọ thận trọng nhìn chung quanh, phát hiện không có quan binh ở gần đó mới tiếp tục nói, “Nghe nói Quan Lão Gia không chỉ mất Quan Ấn, ngay cả người cũng mất. Trong một đêm đột nhiên biến mất, thậm chí không để lại chút dấu vết nào, kỳ lạ vô cùng. Lời đồn đãi nói đây là trời phạt. Ta thấy có lẽ Hoàng thượng cũng sợ, cho nên mới chạy đi cầu phúc, cầu xin ông trời mở con đường sống.”

“Trời phạt?” Phượng Triều Hoa không vui nhú mày, sau đó lễ phép đối nói với người kia, “Đa tạ.” Sau đó, đi vòng đến quan phủ.

Chỉ chốc lát sau, Phượng Triều Hoa đã đi tới quan phủ, bị nha dịch chặn ngoài cửa.

“Đi đi đi, hôm nay không thăm án.” Nha dịch không nhin được nói.

Phượng Triều Hoa không để ý đến hắn, dịu dàng sờ sờ đầu ngựa, nói: “Ồ lại đây.” Sau đó bình tĩnh tiêu sái tự nhiên đến trước chiếc trống đặt bên cửa chính, cầm dùi đánh trống.

“Này, người điếc hay là câm đấy, đã nói hôm nay không thăm án, Huyện thái gia rất bận rộn, có chuyện vặt vãnh thì hôm khác tới.”

Phượng Triều Hoa vẫn không để ý đến hắn, tiếp tục đánh trống, càng đánh càng dùng mạnh, thanh âm cực lớn, đinh tai nhức óc.

Nha dịch không chịu được bịt lỗ tai,

hét lớn, “Người bị làm sao thế hả, nghe không hiểu tiếng người hay đầu óc có bệnh? Nhanh đi đi, quấy rầy đại nhân bên trong thì tự gánh hậu quả.”

Xem ra Trương Viễn quả thực vẫn ở đây. Phượng Triều Hoa hơi cong môi, sức trên tay gia tăng mấy phần.

Rất nhanh, một bộ khoái chạy đến, không vui hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì thế? Gõ lớn tiếng như vậy muốn giết người à!”

“Giết người không cần giống trống khua chiêng như thế.” Phượng Triều Hoa để dùi trống xuống, phẩy bụi trong tay, thản nhiên nói.

Bộ khoái nghe tiếng nhìn, phút chốc, hai mắt tỏa sáng, cả kinh nói: “Thất thiêu! Tại sao lại là ngài?”

“Thủ lĩnh, ngài biết tiểu tử này sao?” Nha dịch kia không biết chết sống hỏi.

“Đừng có mà không biết trời cao đất rộng, đây là Phượng Thất thiêu tiếng tăm lừng lẫy, tiểu tử cái gì mà tiểu tử. Làm nghề chúng ta đại danh Thất thiêu cũng không biết mà còn định là trong nha môn?” Đầu mục tuy rằng đang răn dạy tiểu nha dịch, nhưng câu nào cũng tràn đầy kiêu ngạo, lấy biết Phượng thất làm kiêu ngạo.

“Nhiều năm không gặp, Vương huynh càng ngày càng có kiểu cách nhỉ.” Phượng Triều Hoa nói.

“Thất thiêu nói chi vậy.” Vương Bộ khoái xin lỗi gãi gãi ót, khiêm tốn nói, “Lăn lộn nhiều năm như vậy, vẫn còn là một Bộ khoái cón con, nào có kiểu cách gì.”

“Vương huynh nói vậy cũng không đúng rồi. Bộ khoái là quan được người người kính ngưỡng, bao nhiêu người muốn làm còn không được. Huynh có thể giữ được cái chức này nhiều năm như vậy, thực lực đương nhiên không cần bàn cãi, không chừng ngày nào đó danh hiệu bộ đầu đệ nhất thiên hạ sẽ rơi xuống đầu huynh đó.” Phượng Triều Hoa nói rất thành khẩn, cho dù là ai cũng không nhìn ra được nàng thật ra đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Ta sao có thể so với Trương đại nhân chứ, có thể làm bộ đầu đệ nhị thiên hạ là nguyện vọng lớn nhất đời ta rồi.”

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười: “Nếu có ngày đó, Vương đừng quên chúng ta là bạn rượu đấy nhé.”

“Thất thiêu đề cao ta rồi.” Vương bộ đầu thụ sủng nhược kinh, “Nếu ngài làm bộ đầu, nhất định còn lợi hại hơn Trương đại nhân.” Câu cuối nói rất nhỏ, gần như là rỉ tai.

“Thế đạo bất đồng xưa đâu bằng nay, Phượng mỗ sao có thể tranh cao thấp với Trương đại nhân.” Phượng Triều Hoa tuy nói thế nhưng mà mặt lại không hề có chút mặc cảm, ngược lại còn cười rất bình tĩnh.

“Ngài chớ khiêm nhường, ai cao ai thấp tất cả mọi người đều thấy rõ. Nhiều năm như vậy, Trương đại nhân đâu có lần nào thắng nổi ngài. Gần đây vừa khéo có một vụ án khó giải quyết, ngài có.....A....” Vương bộ đầu chợt vỗ trán, nói, “Quên hỏi, ngài đánh trống vì chuyện gì?”

“Chính là vì vụ án này.” Phượng Triều Hoa cười nói.

“Vậy thì tốt quá! Trương đại nhân vừa khéo cũng ở đây, có hai vị ở đây, thiên hạ này đâu còn vụ án nào không phá được.” Vương bộ đầu cười ha hả mời Phượng Triều Hoa vào phủ, nửa đường vừa đi vừa nói, “Ngài rời khỏi giang hồ năm năm, lúc này đột nhiên rời núi, số lượng nhất định không nhỏ nhỉ.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy hơi sững sờ, ngay sau đó hiểu ý hẩn, cười nói, “Không có tiền thưởng, lần này tới là vì giúp một người bạn.”

Vương bộ đầu như ngộ ra, nói, “Ngài và người bạn kia nhất định rất thân thiết.”

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười: “Bạn chí cốt.”

Nghe vậy, Vương bộ đầu tỏ vẻ “khó trách”. Chỉ chốc lát sau, hai người tới phòng tiếp khách.

”Quả nhiên là người! Trương Viễn giống như đã sớm đoán được Phượng Triều Hoa sẽ đến, trên mặt không hề có chút kinh ngạc.

“Xem ra, năm năm không gặp, chúng ta vẫn ăn ý như xưa.” Phượng Triều Hoa cười trêu.

Trương Viễn hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại nói với quan huyện, “Đại nhân có thể tạm tránh mặt một chút được không?”

Quan huyện run tay, suýt nữa làm rơi ly trà xuống đất, “Đương....đương nhiên có thể.”

”Tổng Bộ Đầu Lục Phiến Môn đã có lời, há có chuyện không nghe.

Sau khi Quan huyện rời đi, Trương Viễn lấy ra một phong thư đưa cho Phượng Triều Hoa nói, ”Đây là mật lệnh Hoàng thượng tự tay viết cho ta.’

Mặc dù không phải viết ình, nhưng trong lòng Phượng Triều Hoa vẫn kích động không thôi. Nhưng nàng lại không thể biểu hiện ra, không thể làm gì khác hơn là đứng im lặng cố gắng tĩnh tâm, ra vẻ bình tĩnh nhận lấy thư. Phượng Triều Hoa không biết mất bao nhiêu tự chủ mới không run tay khi mở thư. Nhưng khi mấy chữ “ít ngày nữa trăm sẽ tới” hiện ra ngay trước mắt thì nàng không khống chế nổi nữa, tay mơ hồ run rẩy, nước mắt bắt đầu trào lên.

“Đã đến rồi, thì ở lại cùng nhau đợi thánh giá.” Mặc dù Hoàng thượng không hề nhắc tới nàng trong thư, nhưng trong lòng Trương Viễn biết Hoàng thượng lấy danh cầu phúc che giấu tai mắt mọi người cải trang xuôi nam, nhất định có liên quan đến nàng. Tình cảm giữa bọn họ, hẩn chính mắt được chứng kiến.

“Cám ơn.” Phượng Triều Hoa chân thành cảm tạ.

“Không cần.” Mặc dù biết thân phận của nàng đặc thù, Trương Viễn vẫn theo thói quen coi nàng là kẻ thù một mất một còn.

108. Q.4 - Chương 14

Cùng lúc đó, tại kinh thành xa xôi, Long Liễm Thần đang lên kế hoạch Kim Thiên Thoát Xác.

“Nếu Hoàng thượng ý đã quyết, vi thần sẽ không nhiều lời nữa.”

“Minh Hiền.” Long Liễm Thần có chút bất đắc dĩ nói, “Nếu biết rõ ta sẽ không thay đổi chủ ý, cần gì phải như vậy chứ?” Quen biết nhiều năm, ta sao không biết những lúc ngươi dùng tôn xưng đều là đang nói mát.”

“Hoàng thượng thánh minh.”

“Minh Hiền này.” Long Liễm Thần nở nụ cười, nói: “Trái với ‘Hoàng thượng thánh minh’ là gì?”

Trần Minh Hiền sững sờ, quỳ một chân xuống giải thích, “Vi thần không có ý đó.”

“Chớ giải thích, càng tô càng đen. Ngươi cứ bình thường cho ta.” Long Liễm Thần từ trên cao nhìn xuống hẩn .

“Vâng.” Trần Minh Hiền trầm mặc một hồi mới khôi phục tỉnh táo, nói, “Ta thật sự phản đối ngài rời Kinh Thành vào lúc này.”

Long Liễm Thần chau mày kiếm, chỉ cười không nói.

“Ngài đi nhanh về nhanh, chuyện khác giao cho ta.” Trần Minh Hiên mặc dù nói vô cùng lưu loát, nhưng trong lòng lại rối rắm vô cùng. Hoàng đế cải trang vì hành vốn không phải chuyện lớn, nhưng cải trang vì hành mà không thông báo cho Thái hậu và quần thần trong triều thì lại là chuyện rất lớn.

Lừa dối là chuyện nhỏ, an nguy của Thánh thượng là chuyện lớn! Nếu Hoàng thượng chuyện này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Trần Minh Hiên hẳn sẽ biến thành tội nhân thiên cổ mất. Nhưng dù như thế, hẳn vẫn không kịch liệt phản đối. Bởi vì bọn họ không chỉ là quần thần, mà còn là tri kỷ.

“Đa tạ.” Long Liễm Thần vỗ bả vai Trần Minh Hiên, thành khẩn nói cảm ơn.”

Cùng lúc đó, trong một quán trà tao nhã, Phượng Ca Dao giơ lên một tờ Hoàng bằng đủ để che kín cả người mình, vui mừng rạng rỡ thì thầm, “Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết....” Đọc đến đây, nường mày, trợn mắt không hiểu đọc, “Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là sao nghĩa là sao?” Tô Tứ lấy tay nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn, không yên lòng đáp lời.

“Chính là cái ‘Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết’ đó, nghĩa là sao?” Phượng Ca Dao bắt mắt với thái độ của Tô Tứ, chu môi nhìn hẩn chăm chăm.

Tô Tứ ngăn người một chút, nói: “Chính là Hoàng thượng nghe theo mệnh trời chiếu cáo thiên hạ.”

“Hoá ra là vậy.” Phượng Ca Dao gật đầu như đã hiểu, chợt hưng phấn cười nói, “‘Phụng mẹ thừa vận, Ca Dao chiếu viết’ có phải là nghe theo lệnh mẹ chiếu cáo thiên hạ không?”

Tô Tứ bật cười, “Nói linh tinh. Chỉ có Hoàng đế mới có thể hạ chiếu thư như vậy.”

“Nhưng cháu là con gái hoàng đế mà, không thể đặc cách sao?” Phượng Ca Dao nói.

Tô Tứ hoảng sợ, nói: “Cháu. . . Cháu nói cái gì?”

Phượng Ca Dao không hiểu sao vẻ mặt của hẩn lại đột nhiên trở nên nặng nề như vậy, chớp mắt mấy cái, nói “Cái gì là cái gì?”

“Cháu vừa mới nói cháu là con gái hoàng đế, nghe ai nói.” Tô Tứ khẳng định tuyệt đối không phải là người Phượng gia nói cho cô bé biết, mình cũng chưa bao giờ nhắc tới Long Liễm Thần, chẳng lẽ, đã có ai khác biết sự tồn tại của con bé sao. Nếu vậy, đoạn đường này sẽ phải cực kỳ cẩn thận.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng vội vã cuống cuống của Tô Tứ, Phượng Ca Dao cảm thấy mới mẻ, khoa trương cười lớn, nghiêng trước ngửa sau, “Nằm mơ thấy á. Nhìn cái vẻ như trời sập của bác kìa, thật không có tiền đồ.”

Nằm mơ thấy sao? Không thể nào trùng hợp như thế. Tô Tứ không để ý đến sự chế nhạo của Phượng Ca Dao, ngược lại càng sốt ruột rồi, chẳng lẽ có cao nhân làm phép với con bé, thông qua cảnh mộng nói cho con bé?

“Tứ bá phụ này, bác có thể đừng như gặp đại địch thế không? Không phải chỉ là một giấc mộng thôi sao, bác làm sao vậy? Chẳng lẽ, cha cháu thật sự là Hoàng đế?” Phượng Ca Dao cười híp mắt trêu tức nói.

Tô Tứ vội vàng che miệng Phượng Ca Dao, nhỏ giọng cảnh cáo nói, “Nhỏ giọng một chút, cháu muốn chết à!”

Phượng Ca Dao không hiểu, chớp mắt mấy cái, nói, “Tứ bá phụ, chỉ đùa một chút thôi, bác lo cái gì?”

Tô Tứ trừng mắt nhìn con bé, buông tay ra, không vui nói “Cháu mới lo ý.”

“Tứ bá phụ.” Phượng Ca Dao nheo mắt lại, dáng vẻ như đã dự liệu hết tất cả mọi chuyện từ sớm, nói, “Bác nói đi, bác có phải trọng phạm triều đình không?”

“Làm sao cháu biết?” Vừa dứt lời Tô Tứ liền hối hận, dồn sức đánh vào miệng mình, nói, “Phi phi phi, nói mò. Tứ bá phụ cháu phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như thế, sao có thể làm chuyện phạm pháp pháp đây. Tuyệt đối không thể nào, tuyệt đối không thể.”

Phượng Ca Dao khinh bỉ lườm hẩn một cái, nói: “Giấu đầu lòi đuôi.”

“Thích tin hay không thì tùy, bác lười cãi với đứa nhóc ba tuổi như cháu.” Tô Tứ hất cằm lên nói

“Năm tuổi!” Phượng Ca Dao ra vẻ ‘còn dám nói sai sẽ liều mạng với bác’, rất có khí thế thấy chết không sờn.

“Được, năm tuổi.” Tô Tứ bĩu môi thầm nói “Con nhóc xui xẻo, sao lại ngốc vậy. Được trẻ lại hai tuổi, người ta còn cầu thần bái phật hy vọng ta đây nói họ trẻ tuổi đấy.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ cỡ lòng bàn tay còn chưa hoàn toàn thành hình của Phượng Ca Dao hiện lên một trận sấm sét vang dội, trong con ngươi rõ ràng lóe ra ánh lửa, lại cứ cố làm bộ như rất bình tĩnh, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Sao bác lại không nói cháu trẻ lại năm tuổi luôn đi?”

Nói trẻ lại năm tuổi cũng được à? Bỗng dưng, nụ cười của Tô Tứ cứng ngắc, cười gượng hai tiếng, nói, “Thật ra thì lúc cháu vẫn còn ở trong bụng mẹ, bác cũng đã rất yêu thương cháu rồi.”

Phượng Ca Dao trầm mặc hai giây, sau đó đưa bàn tay nhỏ bé giầy xéo mặt hấn, sau đó hung dữ nói, “Hắn không thể vò nát cái mặt xấu xí này.”

“Cháu nói cái gì? Xấu? Con nhóc không có mắt này, cháu có biết gương mặt này của bác mê đảo bao nhiêu phụ nữ, làm ghen tỵ chết bao nhiêu đàn ông không?” Giống Phượng Ca Dao, Tô Tứ cũng có ‘điểm nhột’ của hấn. Hấn tuyệt đối không cho phép người ta công kích mặt của hấn, dù là nói cũng không được.

“Người tự kỷ hay tự yêu chính mình, cũng có thể làm cho người ta không nói được lời nào. “Phượng Ca Dao lườm nguýt, nói: “Dù sao bác cũng không mê hoặc nổi cháu, cũng không mê hoặc nổi mẹ cháu, càng sẽ không thể khiến cho cha cháu ghen tỵ chết.”

Nghe cô bé nói như vậy, Tô Tứ hùng hồn nói: “Bác thừa nhận mình không có mê đảo hai mẹ con cháu, nhưng làm sao cháu biết cha cháu không ghen tỵ với bác?”

“Bởi vì cha không cần thiết phải ghen tỵ với bác, cha cháu anh tuấn hơn bác không chỉ trăm lần thôi đâu.”

Tô Tứ nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiêu chuẩn kiểu gì thế.” Mặc dù Long Liễm Thần quả thật là rỗng phượng trong biển người, còn có khuôn mặt khiến hấn cũng phải ghen tỵ ba phần, nhưng chênh lệch này cũng đâu đến nỗi phải dùng gấp trăm lần để hình dung!

Phượng Ca Dao nhướn mày, nói: “Bác cứ nhìn cháu thì biết. Ông ngoại nói cháu rất giống phụ thân.”

“Nói vậy, cháu rõ ràng giống mẹ cháu.” Tô Tứ quyết định bỏ qua khí thế Vương Giả bẩm sinh trên người nàng. Dù sao con gái cũng không nên dính vào hai chữ ‘Đế Vương’.

“Cháu cũng nghĩ vậy.” Phượng Ca Dao một tay chống cằm, đôi mắt đen lúng liếng đảo quanh, nhỏ giọng nói, “Thật muốn biết mặt cha quá.”

Giọng nói tuy nhỏ, lại mang cho người nghe cảm giác mất mát nặng nề. Lúc này Tô Tứ mới nhận ra, đứa bé trưởng thành sớm này cũng muốn gặp phụ thân như mọi đứa bé khác.

“Đơn giản thôi, để bác vẽ cho cháu xem.” Tô Tứ không chút nghĩ ngợi nói.

“Thật sao?” Phượng Ca Dao không tin, người từ trước đến giờ luôn đứng cùng một trận chiến tuyến với mẹ sẽ tốt bụng như thế. Dù sao, mẹ vẫn luôn không muốn cô bé hỏi về cha, chứ đừng nói nhìn bức họa của cha.

“Dĩ nhiên, Tô Tứ này từ trước đến giờ đã nói là làm.”

109. Q.4 - Chương 15

Bông liễu bay theo gió, hoa lê rơi như mưa, muôn tía nghìn hồng phồn hoa rực rỡ, cảnh đẹp đầu mùa xuân luôn dễ dàng làm cho người ta say mê như thế. Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như Phượng Triều Hoa đang thất thần nhìn chăm chăm hoa đào đầu cành.

Gió chợt nổi lên, hoa đào khê run, Long Liễm Thần trường sam màu đen eo đeo bội sức hình rồng từ trên trời hạ xuống, đôi mắt sâu hun hút nhìn đắm đắm vào Phượng Triều Hoa, giống như muốn hút nàng vào. Đôi môi mỏng khê mở, giọng nói khàn khàn bay theo gió, “Thải tự ân cần phủng ngọc chung. Đương niên biệi khước túy nhan hồng. Vũ đề dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tận đào hoa phiến để phong [1].”

Phượng Triều Hoa nghe tiếng giật mình, lúc này mới nhận ra có người sau lưng, hơn nữa còn là người không thể quen thuộc hơn được nữa. Nàng kích động đẩy mắt đã tuôn ra hàng lệ nóng lại bị gió vừa thổi. Hơi lạnh cũng làm cho nàng tìm về chút lý trí.

Vén mái tóc rối bời, Phượng Triều Hoa chậm rãi xoay người, trong đôi mắt rõ ràng ánh lên kích động không giấu được. Nàng tha thiết nhìn người trước mắt, từng chữ từng câu nhẹ giọng thì thầm, “Tòng biệt hậu, Ưc tương phùng, Kỷ hồi quy mộng dĩ quân đồng. Kim tiêu thặng bả ngân cang chiếu, Do khùng tương phùng. . . . thị mộng trung [2].”

[1] [2] Bài “Giá Cô Thiên” của Yên Kỷ Đạo thời Tống.

Dịch nghĩa: Đêm nay cứ để cho đèn bạc chiếu sáng, Còn sợ gặp nhau chỉ là trong mộng thôi. Nhảy múa cho tới khi từ trăng trên lầu hạ xuống thấp hơn cây dương liễu,

Ca hát cho tới khi cây quạt vẽ hoa đào không còn quạt ra gió nữa

Từ lúc chia tay, luôn nhớ tới cái buổi đàn đúm ấy,

Không biết lúc nào mới có thể cùng người gặp lại.

(vì vậy) Tối hôm nay phải để đèn sáng để soi,

Chứ không lại tưởng là đang gặp nhau trong mơ.

Năm năm qua, lúc nào nàng cũng nghĩ tới ngày nay. Nhớ lông mày hấn, nhớ mắt hấn, quen thuộc mà lại xa lạ như vậy.

Phượng Triều Hoa nhìn Long Liễm Thần, trong lòng có ngàn lời muốn nói lại không biết nói thế nào để có thể diễn tả hết nỗi tương tư này. Nếu hấn không hiểu, vậy cũng không cần hiểu nữa. Nhưng nàng tin hấn nhất định sẽ hiểu, bởi vì trong đôi mắt sâu thẳm kia cũng chứa đầy tình ý.

“Triều Hoa.” Long Liễm Thần khẽ gọi một tiếng, ôm Phượng Triều Hoa vào trong lòng, nói: “Ta rất nhớ nàng.”

Mặc dù kích động, Phượng Triều Hoa vẫn duy trì ưu nhã trước sau như một, nước mắt lưng tròng, mím môi khê mỉm cười, nói: “Chàng già rồi.” Nàng thật sự không muốn làm cụt hứng, nhưng nếp nhăn trên trán hấn khiến nàng không thể nào làm ngơ được.

Long Liễm Thần khê cười một tiếng, nói: “Thiên tử cũng là người phàm, dĩ nhiên phải già. Thời gian 5 năm cũng không phải ngắn, huống chi luôn sống mỗi ngày dài bằng một năm. Tính toán ra, ta hiện giờ còn sống đã là may mắn lắm rồi. Năm lần 360 năm, ta đợi nàng hơn một nghìn năm, bởi thường ta thế nào đây?”

Phượng Triều Hoa bật cười, “Nào có ai tính chàng.”

“Ta tính không đúng sao?” Long Liễm Thần biết rõ còn hỏi.

Phượng Triều Hoa mỉm cười im lặng mím môi, đôi vành giống như đôi Phượng Ca Dao, “Được, ta bồi thường cho chàng. Nhưng mà ta đã sinh cho chàng một tiểu yêu ngàn năm, chàng bồi thường ta thế nào đây?”

Tiểu yêu ngàn năm? Long Liễm Thần thoáng sững sờ, không hiểu nhíu mày, chợt trong đầu lóe lên. . . . Tiểu yêu ngàn năm, tiểu yêu ngàn năm, năm năm, chẳng lẽ

Long Liễm Thần kích động ôm Phượng Triều Hoa, áy náy nói, “Để cho nàng chịu khổ rồi.” Một mình nuôi con, nhất định là khổ không thể tả. Nhìn Hiếu Vân nuôi mấy đứa nhỏ nghịch ngợm cũng biết nuôi con cực khổ biết nhường nào.

Phượng Triều Hoa cho rằng hấn sẽ hỏi là nam hay nữ, cho nên nhất thời không biết nên đáp làm sao. Lý do đã chuẩn bị sẵn cũng không cần dùng đến nữa rồi. Mà trong đáy lòng, ngoại trừ cảm động vẫn là cảm động. Nơi mềm mại nhất trong lòng đã vốn vì quá vui mà khóc rồi.

Long Liễm Thần tựa đầu vào vai Phượng Triều Hoa, kiên định mà nói: “Nàng yên tâm, sau khi hồi cung, ta sẽ không để mẹ con nàng chịu khổ nữa.”

“Hồi cung?” Phượng Triều Hoa thì thầm, nàng không quên trong cung có một người khiến cho nàng không thể không chú ý. Trái tim vốn kích động nay như rơi xuống vực sâu, ngũ vị tạp trần.

Hỏi, không mở lời được; không hỏi, không an lòng nổi.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Long Liễm Thần lấy lại tinh thần đã trong niềm vui trùng phùng. Hắn nhận thấy Phượng Triều Hoa không ổn, quá yên lặng.

“Không có gì.” Phượng Triều Hoa cuối cùng quyết định không hỏi. Nếu hắn thật sự quan tâm nàng, dù chân tướng như thế nào, hắn cũng sẽ cho nàng một lời giải thích.

Không có nghĩa là có. Long Liễm Thần dĩ nhiên hiểu đạo lý này, nhưng hắn càng hiểu, nếu nàng đã không muốn nói thì là thật sự không muốn nói, dù hỏi thế nào cũng không có câu trả lời đâu.

“Sao chàng không hỏi là trai hay gái?” Phượng Triều Hoa lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

Long Liễm Thần kinh ngạc, hắn thật sự chưa nghĩ đến vấn đề kia. Xem ra đứa bé kia còn chưa gặp mặt đã bị xem nhẹ rồi.

“Con đái?” Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới, hắn lại vô cùng muốn gặp. Con của bọn họ, nhất định sẽ không để cho hắn thất vọng.

“Đi tìm chàng rồi.” trong giọng nói bất đắc dĩ của Phượng Triều Hoa mang theo một chút hài lòng, hình như rất hưởng thụ khi hai cha con bọn họ để lỡ nhau.

“Tìm ta? Còn nhỏ tuổi đã có chủ kiến như thế, xem ra con chúng ta quả nhiên không tầm thường.” Long Liễm Thần vô cùng tự hào cười.

“Chàng thật sự không định hỏi là nam hay nữ à?”

“Nam nữ đều giống nhau.”

“Dĩ nhiên không giống nhau.” Phượng Triều Hoa hếch mày, nói: “Con cháu nhà Đế Vương, nam nữ chênh lệch lớn đấy.”

Long Liễm Thần cười khê, “Con chúng ta dù là nam hay nữ, ta đều sẽ đối xử như nhau.”

“Thật sự không muốn biết?” Nếu không phải hiểu hắn, Phượng Triều Hoa nhất định sẽ hoài nghi hắn không vui mừng vì có con.

“Thật.” Không muốn, thật sự không muốn, tuyệt đối không muốn, vô cùng không muốn

Đang lúc hai người nồng tình mật ý lúc, một giọng nói cực kỳ không thức thời vang lên.

“Bãi kiến Hoàng thượng.” Thật ra thì Trương Viễn đã đứng chờ rất lâu rồi. Làm thần tử, hắn thật sự không muốn quấy rầy bọn họ gặp lại, nhưng thấy hai người nhìn nhau chẳng nói gì chỉ có nước mắt, sợ rằng trời tối cũng sẽ không xong chuyện. Quan viên mắt tích là chuyện lớn, không trì hoãn được.

Long Liễm Thần không vui nhú mày, buông Phượng Triều Hoa ra chuyển thành cầm tay, nhàn nhạt liếc Trương Viễn một cái, đi vào trong nhà.

Trương Viễn vô tội nhìn bóng lưng của hai người, im lặng đi theo.

Sau khi vào nhà, Long Liễm Thần vừa ngồi xuống liền hỏi, “Chuyện điều tra thế nào rồi?”

Thì ra chủ nhân cũng nóng lòng. Trương Viễn cúi đầu không mặt không nhạt bĩu môi, sau đó cung kính trả lời, “Hồi Hoàng thượng, tạm thời còn không có tiến triển gì.”

“Không tiến triển người còn về làm gì?” Long Liễm Thần nhàn nhạt nói, sau đó cầm bình trà trên bàn rót một ly trà cho Phượng Triều Hoa, sau đó rót ỳnh.

Trương Viễn kinh ngạc, không phải nói ở đây đợi thánh giá sao?

Phượng Triều Hoa nâng chung trà lên hóp một ngụm, cười nhạt, nói: “Không phải chàng đưa thư bảo hấn chờ chàng đến rồi mới quyết định sao?”

Long Liễm Thần nghe vậy lúng túng ho khan hai tiếng, nói: “Nhưng ta đâu có bảo hấn nhàn rỗi không làm gì.” Hấn thừa nhận, hấn thật sự bất mãn Trương Viễn quấy rầy hai người nên mới nổi giận. Nhưng Trương Viễn này cũng quá bảo thủ, quyết định và điều tra chênh lệch nhiều lắm mà.

Phượng Triều Hoa cảm thấy bất đắc dĩ với ai đó đang già mồm át lễ phải, nhưng đồng thời nàng cũng rất vui mừng, cảm giác quen thuộc lại trở về.

Chỉ là đáng thương Trương Viễn, trung thành và tận tâm lại biến thành vật hy sinh.

110. Q.4 - Chương 16

Sau một lúc trầm mặc, Long Liễm Thần ho nhẹ một tiếng hắng giọng, nói: “Quan viên mất tích gần đây nhất là của trấn nào?”

“Vũ thành, giáp ranh nơi này, nửa canh giờ là đến.” Trương Viễn trả lời.

“Tốt. Chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức tới Vũ thành.” Long Liễm Thần vừa nói đầy mắt vừa thoáng hiện mấy phần lạnh lẽo, đó là chuyện thường của năm năm trước, hiện giờ lại vô cùng hiếm hoi. Cung đình lục đục đầu đã sớm dạy hấn nên dùng khuôn mặt như thế nào đối diện với người khác.

“Đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ chàng tới.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Long Liễm Thần nhếch môi cười, nói: “Chỉ có nàng hiểu ta!”

Cùng lúc ấy, nhìn xong ‘phụ thân’ Tô Tứ vẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Ca Dao nhăn tịt lại, chân mày cũng nhíu chặt, “Đây là phụ thân cháu sao?” Có làm không, phụ thân Phượng Ca Dao thật sự như thế sao? Khác quá xa so với tưởng tượng.

Tô Tứ nhướn mày, vô cùng khẳng định gật đầu, “Không sai, hấn chính là đầu sỏ khiến nha đầu cháu có thể tới gieo họa cho nhân gian đấy.”

Phượng Ca Dao đã sớm quen với cái miệng độc chết người của hấn nên vẫn có thể bình tĩnh đối mặt với khiêu khích công khai của hấn, yên lặng liếc mắt xem thường, nói: “Cháu xinh đẹp như vậy, cha làm sao có thể . . . Bình thường như thế.” Mũi là mũi, mắt là mắt, không có chỗ nào không đúng tiêu chuẩn, ngũ quan đoan chính bình thường. Nhưng không có chỗ nào đặc biệt đẹp cả, là loại lẫn vào trong đám người tuyệt đối không tìm được. Diện mạo bình thường như thế, tại sao có thể là phụ thân của Phượng Ca Dao chứ. Nàng không tin ánh mắt mẹ kém như vậy.

“Cháu xinh đẹp ít nhiều là nhờ mẹ cháu thôi. Nếu không có hấn, cháu sẽ còn xinh đẹp nữa cơ, nghiêng quốc nghiêng thành cũng được ấy chứ.” Tô Tứ nói.

Phượng Ca Dao cho hấn một ánh mắt lạnh, không vui nói, “Nếu không có cha, ngay cả mặt cháu cũng không có, còn nghiêng thành gì, nước gì.”

“Vậy . . . Vậy nếu hấn được anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong giống bác thì cháu cũng sẽ đẹp. Cháu xem. . . ” Tô Tứ chỉ vào mắt của mình, nói, “Thấy không? Mắt xếch. Đây chính là đặc điểm của con cháu Tô gia đấy. Nếu cháu theo họ Tô của bác. . . ”

Không đợi Tô Tứ nói xong, Phượng Ca Dao liền cười híp mắt ngắt lời hấn, “Ý của bác là, bác muốn làm cha cháu?”

Tô Tứ gật đầu, sau đó lại lắc đầu ngầy ngậy, “Chúng ta không thảo luận vấn đề này.”

“Bác có ý đồ với mẹ cháu?” Phượng Ca Dao cười cực kỳ rục rờ.

Còn nhỏ tuổi đã có thể bày ra vẻ mặt âm trầm, rợn cả tóc gáy như thế, Tô Tứ cũng có mấy phần hài lòng, không hổ là nha đầu hắc nhĩn từ nhỏ tới lớn, có tiền đồ.

“Tứ bá phụ, chúng ta quen biết nhiều năm, bây giờ cháu mới biết bác lòng muông dạ thú, bác quả thật không hổ là bá phụ của Phượng Ca Dao.”

“Tất nhiên, a . . .Không . . .Không . . .Tuyệt đối không có.” Tô Tứ vội vàng sửa lại. Chỉ sợ trễ một bước sẽ bị người ta nuốt sống. Hắc không sợ Phượng Ca Dao, mà là sợ đôi nam nữ đã chế tạo ra con nhóc nhìn như con người kì thực lòng dạ hiểm độc gian xảo này. Không ai rõ bằng hắc rằng không nên đắc tội với hai kẻ rùng rợn trong biển người, cáo già trong biển thú kia. Cộng thêm bản lĩnh đối trắng thay đen, đâm bị thóc chọc bị gạo thiên hạ vô địch của con nhóc Ca Dao này.

Chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy kinh khủng rồi. Tô Tứ không khỏi run cầm cập, bày ra khuôn mặt tươi cười làm lành, nói: “Ca Dao ngoan, cháu hiểu lầm rồi. Tứ bá phụ cháu là người như thế nào cháu còn không rõ sao? Nếu thật sự có ý đồ làm sao có thể lừa gạt được cháu? Cháu là Nữ Oa tái hiện Bao công chuyển thế mà.”

“Ngừng.” Phượng Ca Dao rất là trơ trên lườm hắc một cái, nói: “Ý bác bảo cháu Bất Nam Bất Nữ hả.”

“À. . . . Cái này” Tô Tứ nhất thời có kích động muốn ném con bé nằng đi xa ngàn dặm.

“Không để ý bác nữa.” Phượng Ca Dao cuộn bức họa lại cho vào túi vải, sau đó thận trọng treo lên cổ, nói: “Tối nay có hành động không?”

Tô Tứ sững sờ, ngay sau đó lắc đầu, nghiêm nghị nói, “Bác có một chuyện muốn nói cho cháu .”

“Cái gì?”

“Mấy quan viên bị chúng ta trộm Quan Ấn trong một đêm toàn bộ mất tích.” Tô Tứ trầm giọng nói.

Phượng Ca Dao chớp mắt mấy cái, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?”

“Đúng vậy. Sau đó.”

“Sau đó. . .Sau đó cho nên chúng ta không thể lại đi trộm Quan Ấn nữa, như vậy chỉ gây thêm phiền toái cho cha cháu thôi.” Tô Tứ cảm thấy nói chuyện với con bé còn mệt mỏi hơn Phượng Triều Hoa, quả nhiên là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy!

“À.” Phượng Ca Dao nhàn nhạt đáp một tiếng tỏ vẻ đã nghe, sau đó chợt nhíu mày, nói: “Tại sao phải lại là gây thêm phiền toái cho cha cháu? Đây không phải là chuyện của triều đình sao? Chẳng lẽ phụ thân là quan?” Nói đến đây, Phượng Ca Dao chợt nặng nề gật đầu tỏ vẻ khẳng định, nói: “Phụ thân nhất định là quan lớn.”

Đây kiểu suy nghĩ gì vậy? Tô Tứ dở khóc dở cười, may là con bé không đoán là Hoàng đế. Nếu để Thất muội biết chuyện này bị hắc lỗ miệng tiết lộ, hắc gánh không nổi hậu quả.

“Nhưng nếu như phụ thân là quan lớn, tại sao lại không tới đón cháu và mẹ?” Phượng Ca Dao mở to hai mắt, ngây thơ lăm lăm lầu bầu.

Bởi vì mẹ cháu không cho hắc đón. Tô Tứ ở trong lòng yên lặng trả lời.

“Cháu biết rồi.” Phượng Ca Dao khẽ cong môi, cười híp mắt nói, “Nhất định là có người muốn gây khó dễ cho cha, cha sợ liên lụy mẹ và cháu, cho nên mới không tới đón hai mẹ con.”

Ồ, cái này, xem như thế đi. Long Liễm Thần có thể lên làm Hoàng đế, đoạn đường ấy dĩ nhiên là không ít nguy hiểm. Theo hắc được biết, năm năm qua, Long Liễm Thần một năm ít nhất sẽ bị ám sát một lần, trong đó hai lần bị thương nhẹ, một lần thương nặng, đều là hắc tự chữa trị. Những hắc chưa bao giờ nói điều này với Thất muội, không phải muốn lừa nằng mà là không muốn cho nằng thêm buồn phiền. Cũng may họ Long kia phúc lớn mạng lớn, Diêm Vương Gia không dám nhận nên nhiều lần cũng có thể hóa nguy thành an. Bằng không, hắc thật sự không biết nên ăn nói như thế nào với mẹ con họ.

“Tứ bá phụ?” Phượng Ca Dao đưa tay ra quơ quơ trước mắt Tô Tứ, “Bác ngẩn ngơ gì vậy?”

Tô Tứ hoàn hồn, có chút mờ mịt nhìn trái phải một chút, nói: “Chúng ta đến thẳng Kinh Thành đi, giao Quan Ấn cho cha cháu.” Về phần tìm kiếm quan viên mất tích, hẳn tin rằng có Thất muội và Trương Viễn là đủ rồi.

Khi Tô Tứ mang theo Phượng Ca Dao ra roi thúc ngựa về kinh thành phía bắc, Long Phượng đã cùng Trương Viễn xuôi nam đến Vũ thành.

Sau khi tới Vũ thành Trương Viễn liền bắt đầu điều tra nghe ngóng chung quanh, mất ăn mất ngủ. So ra, chủ tử như Long Liễm Thần và Phượng Triều Hoa lại có vẻ rồi rảnh hơn nhiều. Phẩm trà đánh cờ, cực kỳ vui vẻ.

Khi Phượng Triều Hoa nhẹ nhàng đặt một quân cờ xuống thì vẻ mặt mới vừa khoan thai tự đắc của Long Liễm Thần lập tức cứng lại, ngay sau đó cười nói, “Xem ra quân gia Tướng phủ không nói càn tài đánh cờ của nàng quả nhiên không tệ.”

Nhắc tới chuyện xưa, đáy mắt Phượng Triều Hoa xuất hiện một chút bị thương, cúi đầu cất viên cờ, không lên tiếng.

111. Q.4 - Chương 17

Long Liễm Thần tự trách nhìn nàng một hồi lâu, nhẹ nhàng thở dài, nói sang chuyện khác, “Tại sao không muốn để ta điều tra cùng với Trương Viễn?” Nàng lấy dùng chơi cờ để giữ hấn chắc chắn phải có lý do.

Tay Phượng Triều Hoa đang thu quân cờ thoáng sững lại, sau đó tiếp tục thu quân cờ, nhẹ giọng nói ra, “Bởi vì muốn đánh cờ cùng chàng.”

“Triều Hoa.” Long Liễm Thần ấn chặt tay nàng, “Ngẩng đầu lên nhìn ta.”

Phượng Triều Hoa trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Long Liễm Thần, đáy mắt bình thản giống như vừa rồi không hề vì nghĩ đến chuyện trước kia mà lo lắng.

“Nàng còn tin ta không?” Long Liễm Thần nghiêm túc hỏi.

Phượng Triều Hoa ngẩn người một chút, sau đó nói, “Có một số việc, chính là bởi vì tin chàng nên mới không muốn nhắc lại.

“Ví dụ như?”

“Người không thể không ép ta sao?” Phượng Triều Hoa lần đầu tiên lộ ra tâm tình mâu thuẫn trước mặt Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần bị sự khác thường của nàng làm cho kinh sợ, lặng im một lúc lâu mới phản ứng lại, liên tục không ngừng nói xin lỗi, “Là ta quá nóng lòng.”

“Cái này cũng không trách chàng.” Phượng Triều Hoa nhướn mày, ảo não vì sự mất khống chế vừa rồi. Trông mong năm năm không phải để đẩy hấn ra .

Long Liễm Thần hiển nhiên hiểu được tâm tư của nàng, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Còn muốn đánh thêm một ván nữa không . . .”

“Không cần.” Phượng Triều Hoa do dự một chút, nói: “Ta có việc muốn nói.”

Quả nhiên có chuyện. Long Liễm Thần mặc dù sớm đoán được nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, chỉ sợ nàng sẽ nói ra chuyện gì đó khiến hấn khó có thể chấp nhận. Ví dụ như, không muốn hồi cung,

“Ta biết người trộm Quan Ấn.”

Thì ra là chuyện này. Long Liễm Thần thở dài nhẹ nhõm một hơi, vô cùng vui thích cười nói, “Biết được là tốt.”

Phượng Triều Hoa không hiểu nhìn về phía hắn. Có cần vui mừng thế không?

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng, Long Liễm Thần chợt nhận ra mình mất khống chế, lúng túng hắng giọng một cái, nói như không có chuyện gì xảy ra, “Nàng vừa mới nói nàng biết người trộm Quan Ấn?”

Phượng Triều Hoa gật đầu, mắt vẫn dán chặt lên mặt hắn, chỉ vì nét mặt kia . . . rất cổ quái. Muốn cười thì cứ cười cần gì che giấu, hắn cho là nàng không nhìn ra sao?

“Ừ . . . à. . . là thế này.” Long Liễm Thần liếc trái liếc phải, vô cùng lúng túng.

“Đúng, chính là như thế.” Phượng Triều Hoa trả lời vô cùng nghiêm túc, cười như không cười nhìn hắn .

“Vừa rồi nàng nói. . .”

“Ta biết người trộm Quan Ấn.” Phượng Triều Hoa cười nói.

“A. . . À! Ra thế, nàng biết người trộm Quan Ấn.” Long Liễm Thần càng lúng túng hơn, hắn phát hiện hắn bây giờ đã bị vui sướng làm cho lú lẫn, không suy nghĩ bình thường được.

“Không hỏi ta đó là ai sao?” Phượng Triều Hoa mặc dù không biết vì sao phản ứng của hắn kỳ quái như thế, nhưng tâm tình lại rất tốt, thì ra hắn cũng có lúc thất thường, giống như mất hồn.

Long Liễm Thần từ từ nâng chung trà lên uống một hớp, sau một lát tĩnh tâm mới khôi phục bình thường, suy tư chốc lát, nói: “Nàng biết nhưng không bắt, ngoại trừ mấy nghĩa huynh, còn ai vào đây?”

Thì ra đầu óc vẫn tỉnh táo. Phượng Triều Hoa không khỏi cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Lúc này đến lượt Long Liễm Thần cảm thấy không hiểu.

Phượng Triều Hoa cười nói, “Cười chàng quá thông minh.”

Long Liễm Thần nhíu mày, “Ta suy đoán không đúng sao?” Chẳng lẽ còn người khác?

“Đúng, dĩ nhiên là đúng.” Phượng Triều Hoa nói: “Người trộm Quan Ấn là Tứ ca của ta Tô Tứ, nhưng hắn chỉ vì quá lâu tái xuất giang hồ làm ầm ĩ, ngứa tay cho nên mới trêu chàng như vậy, hoàn toàn là vô tâm thôi.”

“Giờ hắn ở đâu?” Long Liễm Thần liền vội vàng hỏi.

“Đến kinh thành. Huynh ấy cũng không biết chàng tới nơi này rồi, chỉ mong tới Kinh Thành trả quan ấn cho chàng. Nghe nói. . .” Phượng Triều Hoa có chút dở khóc dở cười lắc đầu, “Nghe nói là quà ra mắt cho chàng.”

“Quà? Không cần khách khí như vậy, ta với hắn đâu có thân quen đến mức ấy.” Long Liễm Thần cười khổ, hắn hoàn toàn có lý do cho rằng đây là ra oai phủ đầu.

Phượng Triều Hoa hếch mày, nói “Còn có phần của con gái chàng nữa đấy.”

Con gái? Con gái! Là con gái! Vậy con bé nhất định là công chúa xinh đẹp nhất trên đời! Trong lòng Long Liễm Thần mừng như điên, khoe miệng khê run, tâm tình kích động không lời nào có thể diễn tả được.

“Con bé tên Phượng Ca Dao.” Phượng Triều Hoa lạnh nhạt nói.

Phượng Ca Dao? Tên rất hay. Không đúng, sao lại họ Phượng? Long Liễm Thần giương mắt nhìn về phía Phượng Triều Hoa, “Phượng, Ca, Dao?” Chữ ‘Phượng’ được nhấn rất mạnh, ai cũng hiểu ý hắn.

“Không hay sao?” Phượng Triều Hoa giả ngu.

“Hay thì hay. Nhưng vì phụ cho là. . .” Long Liễm Thần cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘vì phụ’ cường điệu thân phận chủ gia đình của hắn, “Long Ca Dao sẽ hay hơn.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy cau mày, “Chàng thấy thế thật sao?”

“Nàng cảm thấy họ Long không tốt sao?” Long Liễm Thần không trả lời mà hỏi lại.

“Không tốt.” Phượng Triều Hoa có chút ai oán tròng mắt liếc hẩn một cái, mím môi, nói “Long là quốc họ, quá nổi bật.”

Long Liễm Thần không dễ gạt như vậy, nói trúng tim đen chỉ chỗ sơ hở “Ta biết năm năm qua hai mẹ con đều ở trên Núi Tiểu Hàn, nào có nổi bật?”

“Ban đầu thật sự không ngờ năm năm cũng sẽ không xuống núi.” Phượng Triều Hoa mạnh miệng nói.

Long Liễm Thần nhìn nàng một cái, nói “Nàng sợ con bé biết cha nó họ Long.”

Phượng Triều Hoa bĩu môi, không phản bác, xem như chấp nhận.

“Tại sao không muốn con bé biết thân thế của mình? Ta tệ đến vậy sao?” Long Liễm Thần có chút bị đả kích.

Nghe vậy, đáy mắt Phượng Triều Hoa thoáng qua vài tia ưu thương, nhưng chỉ trong chớp mắt thôi. Nàng trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng, “Không tệ, chỉ là năm năm qua chưa từng gặp con bé lần nào mà thôi.”

Nghe vậy, Long Liễm Thần chấn động, giống như bị người ta ột đòn cảnh cáo, nàng đang oán hẩn? Nhưng năm năm không thấy cũng không phải là điều hẩn mong muốn. Nếu như có thể, hẩn thật sự mong có thể dùng ngôi vị hoàng đế này đổi lấy năm năm bỏ lỡ.

Phượng Triều Hoa thấy được sự tự trách trên mặt hẩn, không khỏi có chút tội lỗi. Dù sao, hẩn cũng không có lỗi. Oán hẩn cũng chỉ bởi vì trong lòng uất ức. Nhớ thương năm năm, tương tư năm năm, mặc dù vẫn luôn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng sống một ngày như một năm đau khổ đến vậy nàng không thể giả vờ như chưa bao giờ trải qua được.

112. Q.4 - Chương 18

Ghen tị là thiên tính của phụ nữ. Cho dù rộng rãi như nàng cũng không ngoại lệ. Hoàng tử trong cung luôn là gút mắc không thể cởi bỏ trong lòng nàng.

Thu hồi suy nghĩ rối loạn, Phượng Triều Hoa than nhẹ một tiếng, nói: “Con bé rất thông minh. Ta để con mang họ Phượng, nó mới không hỏi ta về chuyện của chàng.” Không để cho Ny Ny theo họ cha là sự trốn tránh rõ ràng, thông minh như nàng sao lại không hiểu.

“Ta sẽ dùng nửa đời sau để đền bù ẹ con nàng, tuyệt không để cho hai người chịu chút uất ức nào.” Long Liễm Thần nhìn Phượng Triều Hoa đắm đắm, nói chắc như thề nguyện.

Cái nàng muốn đâu phải đền bù. Phượng Triều Hoa thầm than một câu ở trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, rũ mắt trầm mặc.

Thời gian thực đáng sợ. Long Liễm Thần phát hiện hẩn cũng không hiểu nàng như trong tưởng tượng. Xa cách năm năm, rất nhiều thứ cũng đã thay đổi.

Cửu biệt trọng phòng nhìn nhau chẳng nói gì là vì yêu quá tha thiết, không nói cũng tự hiểu. Nhưng dưới tình huống trầm mặc này, thì chỉ còn lại sự lúng túng mà thôi.

Phượng Triều Hoa rất không thích loại cảm giác này, không khỏi nhíu mày, kéo đề tài về chính sự, “Quan Ấn là Tứ ca trộm, quan viên mất tích nhìn có vẻ liên quan đến Quan Ấn bị trộm. Nhưng trên thực tế, hai chuyện này không hề có liên hệ. Ta cảm thấy đây chỉ có người cố ý chế tạo trùng hợp.”

Long Liễm Thần không ngờ nàng lại đột nhiên nói chuyện này, ngăn người một chút mới phản ứng được, nói, “Đúng thế. Theo như lời đồn, chuyện này không chỉ là án mất tích bình thường.”

“Chàng cho là. . .”

“Tạo phản.” Long Liễm Thần biết đây là từ mẫn cảm giữa hần cùng nàng, nhưng hần thật sự không tìm được từ khác thay thế.

“Tạo phản. . . Tạo phản.” Phượng Triều Hoa nhẹ giọng nỉ non, không biết lặp lại bao nhiêu lần. Trước mắt xuất hiện cảnh tượng năm năm trước, hai chữ tạo phản sao mà nặng nề.

Trong lòng Long Liễm Thần biết nàng lại nghĩ tới chuyện cũ, nhưng hần hiểu an ủi cũng không có tác dụng, không thể làm gì khác hơn là giả vờ không thấy đau thương trong mắt nàng, tiếp tục nói, “Thật ra ta vẫn luôn hoài nghi nhị ca sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy hơi sững, “Nhị hoàng tử? Hần vẫn còn sống?” Nàng cho là lão hoàng đế không biết nương tay cơ đấy.

“Ừ. Lần đó sau khi hần trốn khỏi Kinh Thành, năm năm qua vẫn bật vô âm tín. Nhưng ta và tiên hoàng đều hiểu bản tính của hần, biết một ngày nào đó hần sẽ ngóc đầu trở lại. Cho nên năm năm qua vẫn thận trọng, chuẩn bị nghênh đón hần tự chui đầu vào lưới.” Long Liễm Thần đã tính trước, giống như tất cả đều nằm trong bàn tay hần.

“Ta biết rõ chuyện Nam Lăng Vương Hòa Đức phi. Chắc hần, hần là con của Nam Lăng vương.” Phượng Triều Hoa như không nghe thấy lời Long Liễm Thần, tự lẩm bẩm.

Trong lòng Long Liễm Thần sững sờ, sau đó nhàn nhạt mà nói ra, “Đúng vậy. Cho nên ta mới càng xác định hần sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Về mặt Phượng Triều Hoa phức tạp chậm rãi gạt đầu, nói “Diệt cổ không diệt tận gốc, gió xuân thổi sẽ lại hồi sinh.”

Lời này thật không xuôi tai. Long Liễm Thần nhú mày, từ chối cho ý kiến. Thật ra hần đã sớm có quyết định, chỉ cần nhị ca không tái phạm hần cũng sẽ không so đo chuyện đã qua nữa. Nhưng rất dễ nhận thấy, không ai có thể không so đo.

“Tha cho hần.” Phượng Triều Hoa thỉnh cầu.

Long Liễm Thần gạt đầu, nói: “Dầu gì cũng là huynh đệ hơn hai mươi năm, ta đương nhiên sẽ không đuổi tận giết tuyệt.” Về phần phải nhổ cỏ tận gốc như thế nào dưới điều kiện hạ thủ lưu tình thì còn phải suy nghĩ một phen. Chỉ là thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, sẽ luôn có phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên.

“Đa tạ.” Như thế cũng coi như báo đáp công ơn nuôi dưỡng mười mấy năm của Nam Lăng vương.

Thấy Phượng Triều Hoa ngây ra một lúc, Long Liễm Thần cười khổ, nhưng rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là một câu trêu đùa điều hòa không khí, “Phượng huynh, chúng ta từ khi nào đã trở nên khách khí như vậy? Chẳng lẽ là ghét bỏ tại hạ?”

Phượng Triều Hoa ngẩn người một chút, ngay sau đó phản ứng lại, cười nói, “Long huynh nghĩ nhiều rồi, đến nước này rồi giữa huynh và ta còn có cái gì mà ghét bỏ hay không chứ. Đừng quên, chúng ta là bạn chí cốt.”

“Bạn chí cốt!” Long Liễm Thần chợt nhớ lại những lần uất ức trước kia, cười sang sảng nói, “Thì ra nàng còn nhớ rõ.”

“Đâu chỉ nhớ, là ghi lòng tạc dạ.” Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười coi như đồng ý, sau đó lời nói chuyển đề tài, nói: “Xem trước bản đồ Vũ thành một lượt, chờ Trương Viễn có tin tức rồi tính tiếp.” Trên thực tế, nàng cũng ghét nói chuyện khách khí cùng hần. Cho dù chia xa bao lâu, một năm, năm năm, hoặc mười năm, hai mươi năm, giữa bọn họ đều không nên lạnh nhạt như thế. Khách sáo là dành cho người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, chứ không phải người thương cưu biệt trọng phùng.

“Cứ làm như vậy đi.” Long Liễm Thần giương mắt nhìn sắc trời, nói, “Trương Viễn chắc cũng sắp có tin tức rồi.” Sau đó hô lớn, “Người đâu.”

“Long công tử có gì phân phó?” Sư gia nha môn chạy đến đầu tiên, chỉ sợ có gì sơ suất. Phải biết, Long công tử có thể làm cho Tổng Bộ Đầu Lục Phiên Môn nghe lệnh, vậy không phải Hoàng đế vậy cũng là họ hàng với Hoàng đế, không thể tiếp đón không chu đáo được.

“Lấy bản đồ địa hình của Vũ thành tới cho ta.” Long Liễm Thần lạnh nhạt nói.

“Vâng.”

Rất nhanh, sư gia đã lấy bản đồ tới. Mặc dù không lớn, nhưng cũng khá rõ ràng.

Long Liễm Thần trải bản đồ trên bàn cờ, tay trái tỳ lên tay phải, tay phải xoa cằm, nhúu mày ngạc nhiên nói, “Ta nhớ giữa Vũ thành và Thục thành có một ngọn núi, tại sao trên bản đồ này không vẽ?”

Được hấn nhắc nhở, Phượng Triều Hoa cũng chú ý tới vấn đề này, lập tức chuyển ánh mắt dò hỏi về phía sư gia.

Sư gia sợ toát cả mồ hôi lạnh, ấp úng nói, “Chuyện. . .Chuyện. . . Chuyện là thế này . . . .” Dùng tay áo lau mồ hôi, tiếp tục nói, “Giữa Vũ thành và Thục thành quả thật có một ngọn núi, gọi là núi Vũ Thục, nổi danh một thời . . . .”

“Nói thẳng vào trọng điểm.” Long Liễm Thần nói.

“Dạ . . . Dạ dạ dạ.” Sư gia tiếp tục mồ hôi, thân thể run cầm cập, lắp bắp, “Bởi vì . . . . Bởi vì núi Vũ Thục Sơn là . . . Là. . . .”

Phượng Triều Hoa bất đắc dĩ nhìn Long Liễm Thần, truyền âm: ‘Nhìn chàng dọa người ta thành ra thế nào rồi kìa.’

Long Liễm Thần héch mảy, ‘Ta đáng sợ vậy sao? Tất cả mọi người đều khen ta phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong. . . .’

Phượng Triều Hoa liếc mắt xem thường, ‘Chàng có chắc mình không bị Tô Tứ nhập không đấy?’

Long Liễm Thần cực kỳ trơ trên nhúu mày, ‘Đừng đánh đồng ta cùng tên tự kỉ ấy.’

Đuôi lông mày Phượng Triều Hoa nhướn lên, thâm nghĩ, tám lạng nửa cân.

Mặc dù không nghe được nàng nói, nhưng Long Liễm Thần đọc hiểu ánh mắt nàng, bất mãn nhúu, rất muốn tự biện hộ ình. Nhưng để không khiến sư gia mới lấy được chút bình tĩnh trở nên chập mạch lần nữa, hấn quyết định nhận.

Nhưng rất dễ nhận thấy rằng sư gia kia đã không thể nào bình thường được nữa rồi.

“Là . . . là. . . là. . . .” Hai mắt trợn ngược bất tỉnh.

Phượng Triều Hoa nhúu mày, bắt mạch cho ông ta, không vui nói, “Do quá sợ hãi.”

113. Q.4 - Chương 19

Cái này không thể trách ta. Ta đã nói gì đâu.” Long Liễm Thần ra vẻ vô tội.

“Cũng bởi vì không nói nên mới có tội. Chàng lúc thì cau mày lúc thì nhăn mặt, mà lại không chịu nói gì. Người ta không bị dọa chết mới là lạ.” Về mặt Phượng Triều Hoa vô cùng bất đắc dĩ.

Long Liễm Thần nhướn hàng mày kiếm, kêu, “Người đâu.”

Một nha dịch nghe tiếng chạy tới, “Long công tử. . . .Á. . . . Sư gia. . . . sư gia ngài sao vậy?” Nha dịch sợ trắng mặt, quỳ trên mặt đất lay sư gia.

“Đừng lắc, hấn quá sợ hãi, không tỉnh lại ngay được đâu.” Long Liễm Thần nói.

“Quá sợ hãi. Bị ai dọa?” Tiểu nha dịch ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Liễm Thần, đột nhiên trợn trừng mắt, đứng dậy lui lại mấy bước, hét lớn, “Là các người, là các người hại chết sư gia!”

Phượng Triều Hoa bóp trán, trong nha môn tại sao có thể có con cừu non ngây thơ như vậy.

“Có ai không, mau tới, hai người kia hại chết sư gia, bắt lão gia nhất định cũng là bọn họ!” Tiểu nha dịch vừa hô vừa lui về phía sau, hiển nhiên là vừa muốn xung phong nhưng lại sợ chết, rất mâu thuẫn.

Long Liễm Thần buồn cười nhếch miệng, đôi tay ôm ngực, ung dung nhìn một đám nha dịch đeo đao khí thể hung hăng xông vào. Rất nhanh, Long Phượng hai người bị bao vây chặt như nêm cối.

Long Liễm Thần mặt không đổi sắc nhìn mọi người, khoe miệng nở nụ cười lạnh, nói “Ta không biết, bình lực triều ta đã mạnh đến mức này rồi, ngay cả một tiểu nha dịch trong nha môn cũng là nhân tài ẩn dật.”

Vừa dứt lời, trong sân liền rối loạn.

Phượng Triều Hoa kỳ quái liếc hắt một cái, trong lòng thầm nói, hắt nói vậy hình như là có hàm ý, chẳng lẽ nha môn này có vấn đề? Dù thế nào, chuyện hắt cải trang xuất cung vẫn nên bí mật thì tốt hơn.

“Chư vị hiểu lầm. Sư gia quả thật bị bằng hữu của ta dọa ngắt, nhưng hắt tuyệt đối không cố ý. Chư vị bình tĩnh chờ nóng, để Phượng mỗ giải thích.” Phượng Triều Hoa ôn tồn nói.

“Là bọn chúng, ta tận mắt thấy bọn chúng làm sư gia ngắt xiu.” Tiểu nha dịch kia nói dối trắng trợn.

Thì ra là có tâm cơ khác. Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười, đang định mở miệng, đám nha dịch kia đã ra tay.

Đúng là tú tài gặp gỡ nhà binh, có lý không nói được! Cũng may bọn họ không phải thư sinh yếu đuối tay trái gà không chặt. Phượng Triều Hoa vừa tiếp chiêu vừa nói, “Long huynh, theo ý kiến của huynh, chúng ta là đánh bọn họ rồi chạy trốn, hay là chạy luôn bây giờ?”

Còn có tâm tư nói giỡn chứng tỏ trạng thái không tệ. Long Liễm Thần trở tay túm một nha dịch quăng sang một bên, lưng dựa đỡ lưng cùng Phượng Triều Hoa, nói: “Chạy trốn cũng không phải là tác phong của ta. Về phần nàng, tốt nhất cũng nên sửa lại thói quen này.”

Phượng Triều Hoa lê ngược hung hăng đá bay tên nha dịch không biết sống chết quấy rối phía trước, bắt mồm nói, “Chạy trốn lúc nào lại trở thành tác phong của ta vậy hả?” Mặc dù nàng không thích gây ra phiền toái, nhưng cũng rất có khí tiết đấy nhé, cùng lắm cũng chỉ có thói quen bo bo giữ mình thôi.

“Lần đó đi chơi hồ ở kinh thành gặp phải thích khách đấy, nàng chạy trốn nhanh nhất.” Chuyện xưa thật không muốn nhớ lại. Nếu không phải vì muốn nhắc nhở ai kia, hắt thật sự không muốn gọi lại chuyện này. Lần đó, hắt thăm vô cùng, đời này chưa bao giờ chặt vật như vậy.

“Cái đó . . .” Phượng Triều Hoa xin lỗi cười gượng hai tiếng, vung tay phải lên dễ dàng đánh ngã một nha dịch, sau đó tung người đá bay nha dịch đang định tập kích Long Liễm Thần. Nàng héch mảy, nói: “Hiện giờ cứu chàng một mạng, chúng ta coi như thanh toán xong rồi nhé.”

Vậy mà cũng là cứu mạng? Long Liễm Thần lúc này mới nhận ra mình lại phạm vào một sai lầm lớn, mặc dù là phụ nữ nhưng xấu xa trong nàng chẳng kém đáng mảy râu tẹo nào. Có lúc còn nhiều hơn ấy chứ. Nhưng mà hắt vui vẻ chịu đựng.

Long Liễm Thần khẽ cong môi, xoay người ôm lấy eo Phượng Triều Hoa kéo vào lòng, lại gần bên tai nàng nhỏ giọng nói, “Hai chúng ta đời này cũng không thể thanh toán xong được đâu.”

Giọng nói cố ý hạ thấp mang theo ham muốn không thấp tẹo nào, rõ ràng là đang dụ dỗ.

Hơi thở ấm áp vờn quanh khiến trái tim Phượng Triều Hoa rối loạn. Dường như có thứ gì đó trong thân thể bắt đầu sống lại, nàng mắc cỡ đỏ bừng mặt, “Chàng. . . .chàng đứng đắn một chút đi.”

Long Liễm Thần vừa bình tĩnh ngăn cản nha dịch chạy lên trước chịu chết như thiêu thân lao đầu vào lửa, vừa cười xấu xa nói, “Vi phu cũng định nghiêm chỉnh, chỉ tiếc người ở đây quá nhiều, không tiện làm chuyện ‘nghiêm chỉnh’.”

“Chàng. . . .” Phượng Triều Hoa dĩ nhiên biết chuyện đứng đắn hắt nói ý là gì, liền hung dữ lườm hắt, thừa dịp hắt ngăn địch nhanh chóng thoát khỏi vòng tay hắt, nhân tiện đá bay nha dịch chướng mắt trước người, lộn mèo một vòng bay ra cách đó ba mét.

Trốn lẩn này không trốn thoát cả đời. Long Liễm Thần tràn đầy tự tin nhìn nàng cười khê, tiếp tục chiến đấu với đám nha dịch càng đánh càng hăng này.

Phượng Triều Hoa trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo một chút thẹn thùng, xoay người đối phó kẻ địch. Chợt khloe mắt thoáng nhìn thấy Vương bộ đầu đứng ở cửa ra vào xem cuộc chiến, không khỏi sinh lòng nghi ngờ. Vương bộ đầu này biết rõ bọn họ và Trương Viễn cùng phe, sao lại sống chết mặc bây thế này. Cùng lúc đó, Vương bộ đầu cũng chú ý tới tầm mắt Phượng Triều Hoa. Hắn vốn không muốn ra mặt nay không thể không lên tiếng ngăn lại, “Dừng tay!

“Vương đại nhân.” Bọn nha dịch dừng tay.

Phượng Triều Hoa nhướn mày, nhìn Vương bộ đầu chậm rãi đến gần.

“Thất thiếu, ta nhớ ngài đã từng bị triều đình truy nã. Chỉ cần ngài tự nguyện đầu hàng, cùng chúng ta đối phó kẻ địch, ta có thể giúp ngài cầu xin bề trên.” Vương bộ đầu nói.

Quả nhiên có mờ ám. Phượng Triều Hoa lặng lẽ liếc nhìn Long Liễm Thần một cái, sau đó cười nói, “Vương bộ đầu nói chi vậy, Phượng thất ta mặc dù là kẻ giang hồ lỗ mang, nhưng từ trước đến giờ luôn tuân thủ luật pháp, ngoại trừ năm năm trước từng cướp pháp trường thì chưa từng làm chuyện gì phạm pháp. Nếu triều đình gặp nạn, ta dĩ nhiên sẽ đứng về phe triều đình. Người xem, vừa nghe nói triều đình có quan viên vô tội mất tích ta liền tới.”

“Ta không nói triều đình.” Vương bộ đầu nhìn chằm chằm Phượng Triều Hoa, dường như đang có hàm ý gì đo.

Phượng Triều Hoa cố giả vờ không hiểu, “Ý Vương đại nhân là. . .”

Vương bộ đầu nhìn Long Liễm Thần nói, “Ngài biết thân phận của hắn không?”

“Biết, dĩ nhiên biết.” Thấy Vương bộ đầu biến sắc, Phượng Triều Hoa cười càng sâu xa, “Hắn cũng giống ta, là lãng tử giang hồ, chỉ khác là ta và Trương Viễn là tử địch, thế nhưng hắn lại là đồng bạn của Trương Viễn.”

Vương bộ đầu thở phào một cái, nói tiếp, “Hắn thật ra có lai lịch khác, hơn nữa, lai lịch cũng không nhỏ. Chỉ cần ngài đồng ý bỏ gian tà theo chính nghĩa cùng chúng ta hoàn thành nghiệp lớn, ta có thể tiết lộ cho ngài sự thật, hơn nữa sẽ giúp ngài diệt trừ Trương Viễn, giành danh hiệu bộ đầu đệ nhất thiên hạ cho ngài.”

Lớn lối thật! Phượng Triều Hoa cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn thản nhiên, cười hòa ái dễ gần, ra vẻ vô cùng hứng thú với danh lợi, nói: “Nếu thật sự được như vậy, Phượng mỗ há có thể cự tuyệt.”

114. Q.4 - Chương 20

“Được, Thất thiếu quả nhiên là người biết lý lẽ!” Vương bộ đầu vung tay lên, nói: “Bắt hắn .”

“Vâng.” bọn nha dịch lại muốn động thủ.

“Khoan.” Phượng Triều Hoa nói: “Nếu muốn hợp tác, đương nhiên phải thể hiện chút thành ý .”

“Yd Thất thiếu là. . .” Vương bộ đầu tươi cười biết rõ còn hỏi.

“Giao hắn cho ta.” Vừa nói, Phượng Triều Hoa vừa chuyển cho Long Liễm Thần một ánh mắt chỉ hai người bọn họ mới hiểu được.

Long Liễm Thần rũ mắt thu lại nụ cười, giả vờ tức giận nói, “Người là đồ bội bạc, ta thật sự bị mù mới coi người là bằng hữu.”

“Vậy thì bỏ đôi mắt vô dụng ấy đi.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa đã ra chiêu.

Độc nhất lòng dạ đàn bà, giả vờ mà cũng nhẫn tâm quá. Long Liễm Thần vừa tiếp chiêu vừa dùng truyền âm nhập thất đại pháp nói chuyện cùng với nàng, “Phu nhân, mặc dù gặp dịp thì chơi, nhưng nàng cũng đừng độc ác thế chứ.”

“Diễn trò nên làm cho đến cùng, bằng không sẽ phụ lòng người xem trò vui.” Phượng Triều Hoa ra chiêu càng ngày càng hiểm.

“Ý nàng là làm thật hả?”

“Chàng không phải rất muốn tỷ thí với ta một trận sao?”

Tỷ võ? Đây cũng là ý kiến hay. Long Liễm Thần cong môi, vội vàng dùng mười thành công lực đấu cùng nàng, không dám chủ quan chút nào. Nếu thua, tương lai phải ăn nói thế nào với đứa con gái chưa thấy mặt?

Lên trời xuống đất đao quang kiếm ảnh, Long Phượng hai người đánh đến chấn động lòng người. Đám người đứng xem nhìn không chớp mắt, chỉ sợ chớp mắt một cái liền có một bên thua trận.

Thấy sắc trời dần tối, Long Phượng hai người vẫn không phân cao thấp thắng bại khó phân, mặt bọn họ vẫn không đỏ hơi thở không gấp, chỉ khổ người đang xem cuộc chiến. Thần kinh căng lên, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, tứ chi cứng ngắc, trong bụng trống rỗng.

Lúc đó, Long Liễm Thần chợt sử dụng kiếm quán chặt dải lụa của Phượng Triều Hoa, dựa thế đụng vào chớp mũi nàng, nhỏ giọng nói, “Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, tỷ võ để sau rồi so, chánh sự quan trọng hơn.”

“Được.” Vừa dứt lời, dải lụa của Phượng Triều Hoa đã quán lấy hông của Long Liễm Thần, mà nhuệ kiếm của hắn cũng thuận thế trở lại trên người hắn, chỉ có miếng bảo thạch trên chuôi kiếm lộ ở bên ngoài làm trang sức, giấu không chê vào đâu được.

“Hay!” Long Liễm Thần nhỏ giọng khen.

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười với hắn, sau đó xoay người hạ xuống đất, phất bụi trên tay, nói với Vương bộ đầu, “Mất thật nhiều công sức! Vương đại nhân nhất định phải thay ta nói đỡ mấy lời với bề trên đấy nhé. Danh hiệu thiên hạ đệ nhất bộ đầu có hay không ta không thèm để ý, nhưng cái ghế Tổng Bộ Đầu Lục Phiến Môn, Phượng thất ta chắc chắn phải có được.”

Nghe vậy, thân thể Vương bộ đầu chợt run lên mấy cái, ngay sau đó khôi phục bình thường, giả mù sa mưa cười nói, “Có Thiếu thiếu ở đây, còn ai dám tranh vị trí kia với ngài!”

Thì ra đây chính là lợi ích bề trên cho hắn. Phượng Triều Hoa cười giả tạo, trong mắt mang vẻ đùa giỡn liếc Long Liễm Thần một cái, sau đó nói với Vương bộ đầu, “Ta muốn tự mình dẫn hắn đi lãnh thưởng.”

Vương bộ đầu nghe vậy biến sắc, “Chuyện này . . .Chuyện này . . .Không cần phải phiền phức như thế. Ta đi là được.”

Phượng Triều Hoa hếch mày, đôi môi khẽ cong lên có vẻ cuồng vọng không kiềm chế được, trong giọng nói lạnh lùng mang theo khí phách, “Phượng thất ta từ trước đến giờ chỉ giành công người khác, chưa bao giờ để người khác giành với ta. Đại nhân cho là ta sẽ thay đổi tiền lệ này sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Vương bộ đầu biến thành trắng bệch, khóe miệng khẽ run, đáy mắt mang theo không cam lòng, “Dĩ nhiên sẽ không, ai dám giành công lao của Thiếu thiếu.”

Phượng Triều Hoa cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói, “Luôn sẽ có mấy kẻ không có mắt vì ích lợi mà ăn nhăm tim gấu mật hổ.”

Rõ ràng là châm chọc, nhưng người nghe thấy lại giận mà không dám nói gì.

Sắc mặt Vương bộ đầu từ trắng chuyển xanh, cắn răng nghiêng lợi, “Để Thiếu thiếu tự mình áp tải cũng tốt, tránh cho hắn trên đường chạy trốn.” Vô công không bằng người, ngoại trừ im lặng, hắn còn có thể làm được gì?

“Ta cũng nghĩ vậy.” Phượng Triều Hoa nói.

Thôi, dẫn hắn đi đi. Mặc dù không thể giành công, nhưng dầu gì cũng sẽ không bị trừng phạt. Vương bộ đầu tự an ủi mình.

Nhưng đúng như Phượng Triều Hoa từng nói, luôn có mấy kẻ không biết sống chết.

“Người này thân phận không rõ, không thể để tùy tiện dẫn hắn đi gặp Chủ Công.” Một nha dịch cấp khá cao nói.

Phượng Triều Hoa nhìn sang, không khỏi nhăn mày, gương mặt thật xa lạ. Từ vẻ mặt cùng giọng điệu của người này xem ra không phải nha dịch bình thường. Chẳng lẽ là nhân tài ẩn dật ai đó nói?

Nghĩ đến đây, Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nhìn về phía Long Liễm Thần, truyền âm: “Hắn là ai?”

Long Liễm Thần giương mắt nhìn nha dịch này một cái, khóe miệng nở nụ cười lạnh, đáp: “Thuộc hạ của nhị ca, trước kia là Tướng Quân trấn thủ Mạc Bắc.”

Phượng Triều Hoa khẽ gật đầu, liếc người nọ một cái, môi mỏng khẽ mở, giọng nói ngạo mạn trước sau như một, “Người ở trong nha môn lại không biết Phượng mỗ là ai, thật không biết là người thất trách, hay là ta thất bại.”

Phút chốc, khóe miệng người kia giật giật mấy cái, sắc mặt tái xanh, “Cũng chỉ là tên giang hồ lỗ mãng, lại dám phách lối trước mặt lão phu?”

Phượng Triều Hoa cười lạnh, nói: “Không sai. Thật sự ta chỉ là tên giang hồ lỗ mãng. Nhưng người giang hồ có quy củ của người giang hồ, võ công ai cao thì kẻ đó có tư cách phách lối. Nếu như người không phục, có thể ra chiêu, chỉ cần người có thể đánh bại ta, người muốn thế nào đều được. Kể cả giẫm ta dưới lòng bàn chân.”

Câu cuối lại khiến người nghe như ‘bị ta giẫm ở dưới lòng bàn chân’. Dù sao, xem cuộc tỷ thí vừa rồi, mọi người đã sớm biết võ công của mình ở trước mặt hắn chỉ có thể coi là mèo ba chân, chứ đừng nói đến đấu một trận.

Mặc dù trong lòng biết tài nghệ không bằng người, người nọ vẫn vênh váo lớn tiếng, “Thiên hạ này là của triều đình, quy củ đều là triều đình đặt, ai quan tâm quy củ giang hồ của người?”

Phượng Triều Hoa nghe vậy cười to, vỗ tay nói, “Nói rất hay! Thật không nhìn ra người cũng biết thiên hạ này là của triều đình. Dựa vào câu này của người, ta quyết định tha cho người một mạng, giữ lại cái mạng già của người nhìn ta thắng quan phát tài như thế nào.”

“Người. . .” Người nọ tức run cả người, vẻ mặt phẫn hận.

Lúc này, Vương bộ đầu vội vàng lên tiếng khuyên giải, “Thất thiếu, ngài đừng nói nữa, hắn cũng không phải nha dịch bình thường.”

Phượng Triều Hoa cố ra vẻ kinh hãi, “Không phải nha dịch? Chẳng lẽ là nhân vật quan trọng?”

“Hừ!” Người nọ hừ lạnh một tiếng, bày ra dáng vẻ ‘coi như người thức thời’.

“Thì ra là đại nhân vật!” Phượng Triều Hoa thay bằng vẻ mặt nịnh hót, nói: “Phượng mỗ có mắt như mù, vừa rồi đã đắc tội, mong rằng đại nhân ngài đại lượng, không nên so đo!”

Người nọ hừ lạnh lần nữa, không tỏ thái độ.

Vương bộ đầu kéo người nọ sang một bên nhỏ giọng nói, “Tào đại nhân, Phượng thất này là nhân vật lợi hại nổi danh trên giang hồ, nếu có thể kéo hắn về phe mình, nhất định có thể giúp Chủ Công hoàn thành nghiệp lớn.”

“Người không sợ hắn giành vị trí của người?”

“Tạm thời để tùy hắn, một ngày nào đó ta sẽ cho hắn biết sự lợi hại của ta!” Vương bộ đầu oán hận nói.

115. Q.4 - Chương 21

“Ta vẫn không yên lòng với tên Phượng thất này, ngộ nhỡ hấn dùng quỷ kế thì làm thế nào?”

“Cái này. . . .Chắc sẽ không đâu. Phượng thất và triều đình trước giờ luôn bất hòa. . . .”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chuyện liên quan đến nghiệp lớn của Chủ Công, tuyệt đối không thể lơ là.”

Hai người tự cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng không biết cao thủ võ lâm ngoại trừ võ công cao cường thì còn có một ưu thế khác đó là . . . .Rất thính tai.

Phượng Triều Hoa nghe vào trong tai ghi ở trong lòng, ngược mắt lặng lẽ ra dấu với Long Liễm Thần.

Long Liễm Thần khẽ gật đầu, sau đó lớn tiếng nói, “Phượng thất, không phải ngươi muốn vinh hoa phú quý sao? Ngươi thả ta, ta nhất định cho ngươi thăng quan tiến chức, đừng nói là Tổng Bộ Đầu Lục Phiến Môn, dù là dưới một người trên vạn người, ta cũng có thể thỏa mãn ngươi.”

Phượng Triều Hoa nghe vậy mừng rỡ, “Thật không?”

“Dĩ nhiên!”

Vương bộ đầu vội vàng nói, “Không không không, Thất thiếu ngươi đừng nghe hấn. Hấn âm hiểm xảo trá quỷ kế đa đoan, ngài thả hấn, hấn nhất định sẽ trả thù ngài.”

Phượng Triều Hoa như ngộ ra, “Nói có lý.”

“Cho nên, ngài dẫn hấn theo chúng ta đi gặp Chủ Công đi, Chủ Công tuyệt đối sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngài.” Vương bộ đầu vừa khuyên vừa nháy mắt với họ Tào.

Phượng Triều Hoa nghe vậy mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh, chỉ nhủu mày, nói: “Cho ta một lý do.”

“Lý do gì?” Vương bộ đầu không hiểu.

“Để cho ta tin tưởng các ngươi. Ngươi nói hấn sẽ qua sông rút cầu, nhưng ta làm sao biết các ngươi không vắt chanh bỏ vỏ? Các ngươi phải cho ta cái gì làm đảm bảo trước, nếu không ta sẽ thả hấn ra bây giờ, hơn nữa còn giúp hấn thu thập các ngươi. Để cho các ngươi đi đi vào, nằm đi ra!” Qua những lời này, Phượng Triều Hoa đã diễn rất đạt một kẻ tiểu nhân ham lợi.

“Ngươi. . .” Họ Tào lại tức cả người run rẩy.

Vương bộ đầu vội vàng hoà giải, “Được được được, ngài muốn gì, chúng ta nhất định thỏa mãn ngài.”

Phượng Triều Hoa nở nụ cười, không mặn không nhạt ra giá cắt cổ, “Mười vạn lượng Hoàng kim.” Bộ dáng kia, giống như nàng nói là mười vạn lượng tặng đá vậy.

“Ngươi. . . .Ngươi. . . .Ngươi đừng có mơ!” Họ Tào trướng đỏ cả mặt, hận không thể nuốt sống Phượng Triều Hoa.

Vương bộ đầu cũng biến sắc, nhưng vẫn nhịn không phát tác, âm thầm cắn răng nói, “Thất thiếu nói đùa, thời gian ngắn như vậy chúng ta lấy đâu ra mười vạn lượng hoàng kim cho ngài.”

Phượng Triều Hoa cau mày, không hài lòng với câu trả lời của hấn.

Lúc này, Long Liễm Thần cực kỳ phối hợp kêu lên, “Ta có! Ngươi dẫn ta rời khỏi nơi chết tiệt này, ta lập tức cho ngươi mười vạn lượng hoàng kim.”

“Thật à?” Mắt Phượng Triều Hoa sáng lên, trong mắt tỏ rõ sự tham lam.

“Ta đồng ý với ngài!” Vương bộ đầu oán hận trợn mắt nhìn Long Liễm Thần một cái, sau đó xoay người cười tủm tỉm với Phượng Triều Hoa nói, “Mười vạn lượng hoàng kim, ta sẽ bảo người đi lấy.” Nụ cười kia chân thật khác thường, giống như đây là một chuyện rất đáng ăn mừng.

“Không cần.” Phượng Triều Hoa tiêu sái khoát tay, nói: “Trực tiếp đưa ngân phiếu đi, tiện hơn.”

May mà không phải đổi ý. Vương bộ đầu thâm thở phào, liền vội vàng gật đầu, “Được, đưa ngân phiếu.” Sau đó nói với họ Tào, “Nơi này giao cho ngài.” Dứt lời, liếc mắt ý vị sâu xa, xoay người rời đi.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa khinh miệt cười một tiếng, thông thả ung dung sửa sang lại quần áo bởi vì đánh nhau mà xốc xếch, từ từ nói, “Chỉ mong cái ta gặp được không phải mười vạn binh lính, nếu không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của Vương đại nhân đó. A, còn người nữa, họ gì nhỉ, a, đúng rồi, họ Tào, Tào đại nhân. Tốt lắm, tránh cho các người trên đường xuống hoàng tuyền lại cô đơn.”

“Họ Phượng, người đừng quá kiêu ngạo!” Họ Tào mắng to.

Mà Vương bộ đầu lại sắp đứng không vững, hai chân run cầm cập giống như rút gân, “Thất . . .Thất thiếu nghĩ nhiều. Dù ta muốn cũng không kiếm đâu ra 10 vạn quân.”

“Dù người có 10 vạn đại quân cũng vô ích, cùng lắm là chỉ thêm người chôn theo mà thôi. Vương đại nhân, ta và người quen biết nhiều năm, người phải biết, Phượng thất ta từ trước đến giờ nói là làm. Sau một phút đồng hồ nếu không thấy người mang theo ngân phiếu trở lại, ta lập tức giết con tin. Người tự giải quyết cho tốt.”

“Phải . . . Phải . . .” Vương bộ đầu mặt xám như tro đi ra ngoài, ảo tưởng mượn bạc gọi cứu binh tan biến trong nháy mắt, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là - trêu chọc Phượng thất quả thật chẳng khác nào rắn chui ống trúc - tự tìm đường chết.

Phượng Triều Hoa cười híp mắt nhìn họ Tào nói, “Dễ dàng lấy được mười vạn lượng hoàng kim, so với việc vào nhà cướp của dễ hơn nhiều. Ta quyết định, về sau hợp tác cùng các người!”

“Hừ!” Họ Tào không để ý tới nàng.

Ngược lại Long Liễm Thần lại có phản ứng, khóe miệng giật giật mấy cái giống như trúng gió, nhìn xuống đất truyền âm: “Đủ chưa, nàng mà còn nói nữa ta sẽ cho rằng nàng thật sự ham tiền đấy.”

“Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo [1]. Ta dựa vào bản lãnh của chính mình kiếm tiền, có gì không thể nói.” Phượng Triều Hoa cây ngay không sợ chết đứng.

[1] Quân tử thích tiền tài, thu dùng theo đạo lý

“Đừng quá đắc ý, có một phần của ta đấy nhé.” Long Liễm Thần tỏ vẻ mình cũng muốn có phần.

Phượng Triều Hoa khinh bỉ liếc Long Liễm Thần một cái, miệng không động, lời nói lại truyền đến, “Vừa rồi không biết là ai nói ta ham tiền.”

“Là ta.” Long Liễm Thần vẫn cúi mặt xuống đất, một mình bật cười.

Rõ ràng là nụ cười phát ra từ nội tâm, âm áp như gió xuân, nhưng trong mắt đăm nha dịch thì nụ cười ấy có vẻ cực kỳ quỷ dị, làm người ta rợn cả tóc gáy. Đó giống như một loại tín hiệu, tín hiệu sắp sửa chạy trốn.

Nhận ra được điều này, họ Tào lập tức cảnh giác, sai nha dịch mang dây thừng thật to đến trói Long Liễm Thần.

Phượng Triều Hoa cười như không cười nhìn về phía Long Liễm Thần, cho hắn một ánh mắt ‘Mua dây buộc mình’.

Long Liễm Thần nhíu mày, lại truyền âm, “Nàng định khoanh tay đứng nhìn à?”

“Ta vất vả lắm mới lấy được lòng tin của bọn chúng, sao có thể bỏ dở nửa chừng? Hoàng thượng tạm thời chịu uất ức nhé. Mặc dù sợi dây to đấy, nhưng còn chưa đến mức làm bị thương xương cốt quý giá của ngài đâu.”

Khóe miệng Long Liễm Thần khẽ co giật, trong lòng nói thầm: tuy có lý, nhưng nghe thế nào cũng thấy giống như đang vui sướng khi người khác gặp họa.

Chỉ chốc lát sau, Vương bộ đầu cầm một chồng lớn ngân phiếu thở hổn hển chạy tới.

Phượng Triều Hoa hài lòng nhận lấy ngân phiếu, không thèm đếm đã trực tiếp ôm vào trong lòng, nói: “Đi thôi, chúng ta đi gặp lão Chủ Công nào.”

Vương bộ đầu rất muốn nhắc nhở một câu, Chủ Công không già. Nhưng suy nghĩ một chút vẫn không nói ra. Đã đủ xúi quẩy rồi, hấn không muốn tạo thêm phiền hà nữa.

Cứ như vậy, dưới sự hướng dẫn của Vương bộ đầu cùng Đại tướng họ Tào, Phụng Triêu Hoa và Long Liễm Thần đi tới đại bản doanh của quân địch – Núi Vũ Thục.

Thì ra đây chính là nguyên nhân núi Vũ Thục không xuất hiện trên bản đồ. Phụng Triêu Hoa và Long Liễm Thần liếc nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều lóe ra sự tự tin.

116. Q.4 - Chương 22

Bốn người nhanh chóng đến được một hang đá.

“Đứng lại!” Trước hang đá có hai ‘Môn Thần’ hung thần ác sát dùng trường mâu ngăn cản bốn người.

Họ Tào ngang nhiên tiến lên, vênh váo tự đắc nói, “Đi vào thông báo, nói đại tướng Tào Côn cầu kiến.

“Tào đại nhân! Sao ngài lại mặc thế này?” Hiển nhiên, môn thần không nhận ra Tào Côn mặc trang phục nha dịch.

“Lão phu mặc cái gì ai cần người lo?” Vừa nghĩ uất ức hôn nay Tào Côn liền giận đến nghiến răng.

“Không cần, dĩ nhiên không cần.” Môn thần tức giận mím môi, vội vàng chạy vào thông báo.

Chỉ chốc lát sau, môn thần đi vào thông báo đã đi ra, nói: “Chủ Công mời Tào đại nhân vào.”

“Ta thì sao?” Vương bộ đầu bất mãn.

“Những người khác chờ ở bên ngoài.” Môn thần nói.

“Sai người trông chừng bọn chúng.” Tào Côn phân phó Vương bộ đầu một câu rồi vào hang.

Phụng Triêu Hoa đã sớm biết nhị hoàng tử sẽ không dễ dàng gặp bọn họ, cho nên cũng không có chú ý đám người Tào Côn nói chuyện gì với nhau, chỉ chăm chăm quan sát tình huống chung quanh, thử tìm đường chạy trốn thích hợp nhất. Cho dù nắm chắc phần thắng, vẫn phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Cùng lúc đó, Long Liễm Thần cũng đang quan sát bốn phía, nhưng hấn lại vì lý do khác. Một hồi lâu, hấn có chút lo lắng bĩu môi, thầm nghĩ ‘nơi đây dễ thủ khó công, muốn một lần bắt gọn sợ có chút khó khăn.’

Đang lúc Long Phụng hai người đang suy nghĩ, Tào Côn đi ra, tươi cười nói, “Đi, cùng lão phu đi vào gặp Chủ Công.”

“Tào đại nhân đã nói rõ mọi chuyện với Chủ Công chưa?” Phụng Triêu Hoa cố ý ra vẻ sợ chết.

Tào Côn không nhìn được nói, “Dài dòng cái gì, mau vào đi, đừng để cho Chủ Công chờ lâu.”

“Tất nhiên, để ai chờ cũng không thể để Chủ Công đợi.” Phụng Triêu Hoa nịnh hót nói thềm một câu, sau đó cùng hấn vào hang.

Chỉ chốc lát sau, ba người đi qua một vụ địa đạo hẹp chỉ đủ ột người tiến vào hang động rộng lớn. Nhưng Phụng Triêu Hoa càng muốn gọi nơi này là “đại điện” hơn bởi vì hang đá này tráng lệ không thua gì Đại Viện Hoàng Cung.

Trên đại điện, nhị hoàng tử Long Khải Huy mặc long bào tay vịn đầu rồng, giống hệt cửu ngũ chí tôn.

“Khấu kiến bệ hạ.” Tào Côn quỳ xuống hành lễ. Trong hang đá này, bọn họ đều bị yêu cầu coi Long Khải Huy như Hoàng đế.

Long Khải Huy phát tay, nói: “Người đi xuống trước.”

“Vâng.” Tào Côn lui ra, phút chốc, trong điện chỉ còn lại ba người.

Trầm mặc một hồi lâu, Long Khải Huy mở miệng trước, giọng nói hài lòng, “Ta đông sơn tái khởi, bất ngờ sao?”

Long Liễm Thần khẽ cười một tiếng, đáy mắt mang theo ý miệt thị, lạnh nhạt nói, “Quả đúng là bất ngờ. Ta cho rằng ngươi sẽ giả thần giả quỷ lần nữa, mang mặt nạ đi ra gặp ta. Trên đường tới đây ta phân vân không biết ngươi sẽ đeo cái mặt nạ giống trước kia hay đổi cái khác. Hiển nhiên là ta nghĩ nhiều, sự tự tin của ngươi ngoài dự liệu của ta.”

Long Khải Huy cười lạnh một tiếng, nói: “Đừng làm ra vẻ như chuyện gì cũng nằm trong lòng bàn tay ngươi. Ta hận nhất là cái vẻ đó của ngươi, giống như ngươi là kẻ thông minh nhất thiên hạ, không ai là đối thủ của ngươi vậy. Nhưng ngươi sai lầm rồi, ngươi có đối thủ, hơn nữa ngươi thất bại!”

“Ta đương nhiên có đối thủ.” Long Liễm Thần nghiêng đầu nhìn về phía Phượng Triều Hoa, mỉm cười nói, “Một đối thủ chẳng phân biệt được cao thấp mới thật sự là đối thủ.”

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười với hắn, nói: “Đa tạ đã cất nhắc.”

Long Khải Huy hừ lạnh một tiếng, nói: “Quy thuận quả nhiên là giả, may là ta đã sớm có đề phòng. Phượng thất, ngươi đứng ở phe hắn thật làm người ta thất vọng.”

Phượng Triều Hoa hếch mày, biết rõ còn hỏi, “Vậy, ta đứng ở phe nào mới không làm người thất vọng?”

“Ngươi quên sao? Hắn làm hại người nhà tan cửa nát.” Long Khải Huy thử thuyết phục Phượng Triều Hoa.

Trong lòng Phượng Triều Hoa se lại, trầm mặc chốc lát, lạnh nhạt nói, “Quên hay không quên mắc mớ gì tới ngươi?” Giọng điệu có chút không tốt.

Mặc dù biết rõ nàng sẽ không phản bội mình, Long Liễm Thần vẫn âm thầm chảy mồ hôi lạnh, sau khi nghe được câu trả lời của nàng mới an tâm.

Long Khải Huy bị thái độ vênh váo không coi mình ra gì của Phượng Triều Hoa chọc giận, cắn răng bóp nát một viên Long Châu ở đầu rồng, oán hận nói, “Đừng quên ngươi bây giờ đã rơi vào tay ta. Chỉ cần một câu của ta, ngươi lập tức ngay cả hài cốt cũng không còn!”

Nghe vậy, Phượng Triều Hoa lông mày cực kỳ chậm rãi hếch lên như hí kịch, từ từ hỏi, “Câu nào cơ?”

Câu nào cái gì? Long Khải Huy cảm thấy không giải thích được.

“Câu nào khiến cho chúng ta ngay cả hài cốt cũng không còn, nói nghe xem.” Phượng Triều Hoa ra vẻ ‘ta rất cảm thấy hứng thú đấy’.

Thấy vậy, Long Liễm Thần bật cười, buồn cười nhìn Phượng Triều Hoa một cái sau, vô cùng phối hợp nói, “Ta cũng rất muốn biết, rốt cuộc là câu gì mà có sức mạnh to lớn như vậy.”

Nói đến mức này, cho dù ai nghe cũng hiểu bọn họ đang châm chọc. Sắc mặt Long Khải Huy tái xanh, hung tợn nhìn Long Phượng hai người, hồi lâu mới hô lên một câu, “Các ngươi thật sự muốn nghe sao? Tốt! Đáy mắt lóe lên một tia ác độc, hô, “Cung tiễn thủ! !”

Phượng Triều Hoa nghe vậy hoảng hốt, đã sớm cảm thấy bên trong đại điện này ẩn núp rất nhiều người, lại không ngờ là cung tiễn thủ. Ở trong hang đá kín bị cung tiễn thủ vây công, bọn họ nghiễm nhiên thành cá trong chậu, không thể trốn đi đâu được.

Theo bản năng, Phượng Triều Hoa muốn chặn trước Long Liễm Thần, lại bị hắn giành trước rồi.

Long Liễm Thần quay đầu lại cho Phượng Triều Hoa một ánh mắt ‘đừng lo lắng’, sau đó quay đầu nhìn về phía Long Khải Huy, bình tĩnh nói, “Hạ lệnh đi, xem ngươi có thể khiến ta hài cốt không còn không =.”

Long Khải Huy kinh ngạc không thôi, đầy bụng hồ nghi, “Ngươi đừng cho là ta không dám.”

“Ngươi đương nhiên dám.” Long Liễm Thần mắt không chớp nhìn hắn, hình như muốn thấy gì đó từ đáy mắt hắn, thản nhiên nói, “Nhưng giết chết ta rồi, thiên triều cũng sẽ không đổi triều đại.”

“Tại sao? Tại sao ngươi dưới tình huống này mà vẫn có thể tự tin như vậy!” Long Khải Huy phản hận.

“Bởi vì ta nhìn thông suốt hơn người.” Ánh mắt Long Liễm Thần biến thành lạnh nhạt, nói “Giết ta, người cũng không chạy thoát khỏi cái hang đá này, ta có thể chắc chắn sẽ lấy mạng người trước khi chết.”

“Thật sao?” Long Khải Huy cười lạnh một tiếng, nói: “Vây thử xem.” Nói xong, tay phải giơ lên cao.

“Chờ một chút!” Giọng Phượng Triều Hoa đang run rẩy, mặc dù đã cố ra vẻ bình tĩnh, nhưng sợ hãi trong nội tâm đã sớm bị sắc mặt tái nhợt bán đứng.

“Sợ sao?” Long Khải Huy hất cằm, trong ánh mắt âm độc mang theo mấy phần hài lòng.

117. Q.4 - Chương 23: Đại Kết Cục [1]

Phượng Triều Hoa trầm ngâm nhìn cung tiễn thủ bốn phía, cuối cùng tầm mắt quay lại với Long Khải Huy, trong ánh mắt lạnh lẽo đã sớm không còn sợ hãi lúc trước, “Một trăm cung tiễn thủ này chắc hẳn đều là những kẻ được người tử mị chọn lựa.”

Nhân lực thật tốt, trong thời gian ngắn ngủi như thế đã đếm được chính xác, Long Khải Huy thán phục cao cảnh giác, chậm rãi nói, “Đúng thì sao không đúng thì sao?”

Phượng Triều Hoa vẫn vô cảm nhìn chằm chằm Long Khải Huy, không trả lời ngay.

Nhất thời, bên trong phòng chìm vào làm không khí nặng nề làm người ta hít thở không thông, cung tiễn thủ bao vây bắt đầu bất an.

“Người . . . .Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Long Khải Huy cũng bị sự trầm mặc của Phượng Triều Hoa làm cho hốt hoảng.

“Mỗi người một nửa, thế nào?” Phượng Triều Hoa vẫn đang nhìn chằm chằm Long Khải Huy, ánh mắt bình tĩnh giằng co với ánh mắt có chút lo lắng của hắn.

Long Khải Huy lại không hiểu, cau mày nói, “Người không có tư cách bàn điều kiện với ta.” Mặc dù hắn không rõ rốt cuộc nàng ta đang nói cái gì, nhưng mặc kệ là cái gì hắn đều sẽ không đồng ý. Không ai có tư cách bàn điều kiện với hắn, không có!

Phượng Triều Hoa lại trầm mặc, tầm mắt lướt qua đám cung tiễn thủ xung quanh, cho đến khi thấy được sự lo lắng trên mặt bọn chúng mới cong môi cười, lạnh lẽo nói, “Rất nhanh sẽ có thôi.”

Lời còn chưa dứt, dải lụa trắng noãn như anh túc đã tung ra quét hết đám cung tiễn phía Tây Nam như một con rồng, cùng lúc đó, vô số miếng Thấu Cốt Châm bay đầy trời. Cung tiễn thủ mới vừa rồi còn như hổ rình mồi đã ngã lăn ra đất. Có kẻ trúng ám khí, có kẻ không, nhưng tất cả mũi tên cũng đã rời tay.

Cùng lúc Phượng Triều Hoa đối phó hai phe cung tiễn thủ Tây Nam, Long Liễm Thần cũng bắn ra một luồng kiếm khí đen đánh ngã toàn bộ cung tiễn thủ phía đông bắc. Chúng ào ào ngã xuống đất học máu, nội lực sâu đến mức nào cũng không cần phải nói.

Thấy thế, Phượng Triều Hoa thở phào một hơi, đánh lạc hướng bọn chúng, sau đó thừa dịp bất ngờ ‘một chiêu đánh hạ’. Đây là cơ hội cuối cùng của nàng, cơ hội chỉ có một lần, nếu thất thủ, hậu quả. . . .

Nghĩ tới hung hiểm vừa rồi, Phượng Triều Hoa vẫn còn sợ hãi. Cũng may người kia và nàng ăn ý chưa giảm, hiểu nàng muốn nói gì. Nếu không, hôm nay sợ rằng thật sự hài cốt không còn.

Mặc dù thành công, nhưng Long Liễm Thần cũng không thể vui mừng. Quá mạo hiểm, hắn không dám tưởng tượng ngộ nhỡ nàng bị thương,

Chỉ nghĩ đến nàng bị thương Long Liễm Thần cũng đã bắt đầu sợ, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, thản nhiên nói với Long Khải Huy, “Bây giờ có thể bàn điều kiện chưa?”

Long Khải Huy còn đắm chìm trong chấn động vừa rồi, trợn mắt không thể tin, cho là mình xuất hiện ảo giác. “Không thể nào, không thể nào. . . .không thể nào nhanh như vậy. . . .”

“Có thể hay không chính người đã thấy. . .” Đáy mắt Long Liễm Thần bỗng lóe lên một tia tàn khốc, nhanh chóng giật túi tiền đánh trúng mi tâm binh lính bên trái định đánh lên Phượng Triều Hoa, một chiêu bị mất mạng.

“Muốn sống thì an phận cho ta!” Đều là con dân thiên triều, Long Liễm Thần vốn không muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ, nhưng đã có người dám gây hại cho nàng thì không thể nào nương được.

Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nhìn túi tiền bị nhuộm thành màu máu, nhíu mày nói, “Về sau mang theo ít đá bên người đi.”

Long Liễm Thần ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ý của nàng, không khỏi bật cười, “Nàng từ khi nào trở nên yêu tiền như vậy?”

Phượng Triều Hoa Thanh hếch mày, nghiêm trang nói, “Là quân chủ một nước, chàng nên làm gương tốt, ném bạc lung tung như vậy còn ra thể thống gì.”

“Dạ, phu nhân dạy phải.” Long Liễm Thần tỏ vẻ Phượng Triều Hoa ‘nói gì nghe nấy’, chỉ thiếu nước cúi đầu khom lưng thôi.

Hai người mặc dù người tới ta đi trên ghẹo nhau nhưng không hề lơ là, phòng bị. Cho nên, khi Long Khải Huy thử chạy trốn, Long Phượng hai người đồng thời lập tức phát hiện, hơn nữa cũng đồng thời ra tay.

Một người tóm bả vai Long Khải Huy khiến cho hắn không thể động đậy, giãy giụa thế nào đi nữa cũng vô ích. Long Phượng chỉ cần một người ra tay cũng đủ bắt hắn, huống chi song kiếm hợp bích.

Phượng Triều Hoa rất giễu cợt nói, “Nhị hoàng tử, nếu ngài đi, chúng ta lấy cái gì để ăn nói với mấy vạn đại quân bên ngoài?”

Long Khải Huy cười lạnh nói, “Thì ra người còn biết bên ngoài đều là người của ta!”

“Dĩ nhiên biết.” Phượng Triều Hoa cười vô cùng ưu nhã, “Ta còn biết, phía ngoài đều là người của Hoàng thượng.”

“Người có ý gì?” Long Khải Huy cảm thấy đại sự không ổn.

“Đi theo chúng ta ra xem là biết.” Dứt lời, Phượng Triều Hoa vung tay lên, dải lụa trắng như một con rắn linh hoạt cuốn chặt lấy Long Khải Huy.

Đối với tác phong của ai đó, Long Liễm Thần cực kỳ hài lòng, cười nói, “Nàng thật khiến cho ta bất ngờ.”

“Chàng cũng khiến cho ta bất ngờ đầu kém.” Phượng Triều Hoa ý nói đến võ công của hắn, nội lực sâu không lường được. Nếu chỉ so đấu nội lực, nàng thua là cái chắc.

Long Liễm Thần nhếch môi cười, không nói.

Chỉ chớp lát sau, ba người ra khỏi hang đá.

“Chủ Công!” Tào Côn tự thân khó bảo toàn, cũng không quên lo lắng cho Long Khải Huy, “Chủ Công, người có bị thương không?”

Sắc mặt Long Khải Huy của rất khó coi, dùng ánh mắt giết người căm tức nhìn Tào Côn, quát, “Đồ vô dụng. . .”

Mặt nóng dần lên mông lạnh, Tào Côn dĩ nhiên rất uất ức, nhưng vẫn trung thành với Long Khải Huy, nói: “Là thuộc hạ vô dụng, dẫn sói vào nhà hại Chủ Công bị bắt, cô phụ ân đức của người.”

“Vô dụng, một đám vô dụng!” Long Khải Huy oán hận nói, “Ba vạn đại quân, lại để người ta dễ dàng chế phục! Các người. . . các người còn mặt mũi nào để sống!”

Tào Côn đau lòng, chột híp mắt lại, rút đao bên hông của binh lính đang giữ mình, tung người bay lên, vung đao tự vẫn, “Ân tình của Chủ Công . . . Kiếp sau sẽ . . . sẽ . . . sẽ . . .”

“Tào Côn, Tào Côn. . .” Long Khải Huy không ngờ Tào Côn trung thành như vậy, lại sẽ tự vẫn, sững sờ nhìn hắn một lúc lâu mới tỉnh cơn mơ, hét to một tiếng, “Tào Côn!”

Tiếng vang văng vẳng trong sơn cốc, bi thương đến cực điểm.

Phượng Triều Hoa không đành lòng, thả lỏng dải lụa.

Long Khải Huy giống như người điên chạy tới quỳ xuống ôm lấy thi thể Tào Côn, không có nước mắt còn bi thương hơn rơi lệ, “Tào Côn, Tào Côn, Tào Côn, người tỉnh lại, người mau tỉnh lại!”

Phượng Triều Hoa đồng tình, khẽ nói, “Những năm gần đây bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, đã sớm thành thói. Dù là ai rời đi, đối với bên kia đều là đả kích trí mệnh. Nhất bên được chăm sóc.”

Long Liễm Thần kinh ngạc “Nàng biết?” Không nàng ở trên núi Tiểu Hàn ao. Làm sao lại biết những chuyện này?

“Biết.” Phượng Triều Hoa nghiêng đầu nhìn về phía hắn, nhìn đắm đắm vào đôi mắt khiến nàng khắc khoải bao đêm bao ngày, nói, “Ta hiểu đó là cảm giác gì.” Cảm giác Tam ca cho nàng, không phải giống Tào Côn và Long Khải Huy sao? Đau đớn như khoan tìm thấu xương ấy, ai chưa trải qua thì không thể nào hiểu được. Đây cũng là nguyên nhân nàng nguyện ý buông dải lụa ra.

Đáy lòng Long Liễm Thần đau đớn, ôm vai nàng, hôn lên tóc nàng, thương yêu không nói thành lời.

Long Khải Huy bất chợt cầm thanh đao nhuộm máu Tào Côn lên, bất chấp tất cả đâm về phía Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa nhìn thanh đao càng ngày càng gần, sợ ngây người, suy nghĩ còn đắm chìm trong thương tiếc với Thanh Phong Phổ, không kịp phản ứng. Chợt, bả vai đau nhói, xuất hiện trước mặt là một thân thể cao hơn nàng nửa cái đầu, chỉ nhìn thấy được sống mũi rất cao và đôi môi trắng bệch.

Mặc dù Trương Viễn lập tức chặt đứt cánh tay phải của Long Khải Huy, thế nhưng cây đao vẫn cắm vào lưng Long Liễm Thần.

“Long. . . Long. . . ”, Phượng Triều Hoa ôm Long Liễm Thần càng ngày càng khụy xuống, không ngừng lắc đầu, “Không. . . không. . . không. . . ”, khóc không ra nước mắt.

“Phượng tiểu thư, mau chữa thương cho Hoàng thượng.” Trương Viễn quỳ xuống nhắc nhở nàng.

Phượng Triều Hoa hoàn hồn, “Đúng. . . đúng, chữa thương. . . chữa thương. . . chữa thương như thế nào, ta không biết làm như thế nào. . . ” Càng lo càng loạn, trong đầu trống rỗng.

“Để ta.” Trương Viễn vội vàng điểm các đại huyệt đạo cầm máu cho Long Liễm Thần, sau đó độ chân khí bảo vệ tâm mạch cho hắn.

“Bình tĩnh. . . Bình tĩnh. . . Bình tĩnh. . . ” Phượng Triều Hoa nhắm mắt lại, không ngừng tự nhủ, thử thông qua cách này để lấy lại lý trí.

“Tĩnh táo cái chết tiệt, chờ người tĩnh táo hẳn đã sớm mất mạng rồi!”

“Ai?” Phượng Triều Hoa mở mắt, nhất thời mừng như điên, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, “Tiền bối!”

“A, bây giờ biết gọi ta là tiền bối rồi hả?” Phong Tín Tử liếc nàng một cái, sau đó quan sát thương thế của Long Liễm Thần, “Thương nhẹ, không chết được.”

Phượng Triều Hoa quá vui mà khóc, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

118. Q.4 - Chương 24: Đại Kết Cục [2]

Ba ngày sau, khi Long Liễm Thần tỉnh lại Phượng Triều Hoa đã tiêu tụy không còn ra hình người rồi.

“Bạc của chúng ta tiêu hết rồi sao?” Đây là câu đầu tiên Long Liễm Thần nói sau khi tỉnh lại.

Phượng Triều Hoa đang như đi vào cõi thần tiên bỗng hoàn hồn, vui mừng, “Rốt cuộc chàng cũng tỉnh rồi!” Hôn mê ba ngày ba đêm, đây chính là “thương nhẹ” mà Phong lão đầu nói. Cũng may ông ta nói thật một nửa - không chết được.

Long Liễm Thần muốn ngồi dậy, lại thấy lưng đau đớn, không khỏi nhúu mày.

“Nằm yên nào, vết thương của chàng vừa mới khép lại.” Phượng Triều Hoa nói.

Long Liễm Thần lúc này mới nhớ tới hấn bị thương, hình như, là bị Long Khải Huy đâm.

“Hấn còn sống không?” Nhắc tới Long Khải Huy, tâm tình Long Liễm Thần rất mâu thuẫn.

“Đứt cánh tay phải, nhảy xuống vách đá.” Phượng Triều Hoa lạnh lẽo nói.

Long Liễm Thần cười nhạt, nói: “Đừng nóng giận, đều là chuyện quá khứ.”

Phượng Triều Hoa mím môi, không nói gì tiếp.

Long Liễm Thần than nhẹ một tiếng, nói, “Trương Viễn đâu.”

“Hoàng thượng.” Trương Viễn đã chờ lâu ngoài cửa lập tức đi vào.

“Lấy chút đồ ăn đến.” Long Liễm Thần đau lòng nắm tay Phượng Triều Hoa, trêu ghẹo, “Sao nàng giống như dân chạy nạn mấy trăm năm không ăn cái gì vậy, gầy chỉ còn xương rồi.”

“Phượng tiểu thư ba ngày ba đêm một tác cũng không rời trông ngài”

“Trương Viễn.” Phượng Triều Hoa nói, “Đi lấy chút đồ ăn đi, nhẹ một chút.”

“Vâng.” Trương Viễn không vui, lần đầu muốn làm người tốt, sao lại không được chào đón vậy?

“Làm khổ nàng rồi.” Thật ra không cần Trương Viễn nói hấn cũng biết tại sao nàng tiều tụy như vậy. Cố ý nói giỡn chỉ vì có những lời không cần phải nói trong lòng cũng đã tự hiểu rõ.

Phượng Triều Hoa lắc đầu, nhẹ nhàng băng quơ, “Không sao.” Bởi vì ngày cực khổ nhất đã qua. Hấn dùng sinh mạng chứng minh cam kết ngày ấy, mà nàng cũng dùng phần đời còn lại ở bên cạnh hấn.

Mấy ngày sau, hoa viên trong phủ phò mã.

Nghe xong tự thuật của Phượng Triều Hoa về núi Vũ Thục, Phượng Ca Dao vội vàng hỏi, “Sau đó thì sao? Chú đâu? Những quan viên kia tìm lại được chưa?”

Bởi vì Phượng Triều Hoa cố ý không nói thân phận của Long Liễm Thần khi kể lại, cho nên Phượng Ca Dao cũng không biết ‘chú’ kia chính là cha ruột, vẫn cho rằng cha mình là người trong bức họa Tô Tứ vẽ - Trần Minh Hiền.

Phượng Triều Hoa khẽ mỉm cười, nói, “Quan viên đã tìm được. Chú cũng về nhà rồi.”

“Về nhà? Không phải mẹ nói chú lấy bốn biển là nhà sao?” Phượng Ca Dao ngạc nhiên nói.

“Lúc hấn lưu lạc giang hồ thì bốn biển là nhà, đã chán ghét cuộc sống giang hồ dĩ nhiên là phải về nhà.” Phượng Triều Hoa giải thích.

“Vậy à?” Phượng Ca Dao chớp mắt mấy cái, chợt nghĩ đến một vấn đề, “Tại sao hai người biết bên ngoài hang đá có đại quân Triều Đình?”

“Bởi vì khi huyện nha bị bao vây, Trương Viễn cũng đã trở lại huyện nha rồi, chỉ là vẫn nấp trong bóng tối mà thôi. Cho nên chúng ta biết, chờ chúng ta đi theo người xấu tới núi Vũ Thục, hấn nhất định sẽ mang theo quân đội đi cứu chúng ta.” Nếu không phải đã sớm biết Trương Viễn ở trong bóng tối, bọn họ sao lại mạo hiểm vào hang hổ.

Thì ra là vậy. Phượng Ca Dao bình tĩnh hiểu ra, thăm nói, “Trương Viễn đó còn sống không?”

“Dĩ nhiên còn sống.”

“Con gặp được không?”

Phượng Triều Hoa kỳ quái nhíu mày, nói, “Sao con lại muốn gặp hấn?” Dù tò mò cũng nên tò mò cha ruột chứ?

Phượng Ca Dao nói thật, “Con muốn cảm ơn chú ý. Nếu không nhờ chú mang binh đi tiêu diệt kẻ địch phía ngoài thì mẹ sẽ mất mạng rồi.

Nghe vậy, đáy lòng Phượng Triều Hoa có một dòng nước ấm chảy qua, đáy mắt chứa lệ nóng, “Không cần, mẹ đã cảm ơn rồi, đừng luôn cả phần con.”

“Thật ạ?”

“Thật.”

Chợt cách đó không xa truyền đến một tiếng động mạnh cực kỳ bất ổn. . .

“Phượng thất. . .Phượng thất, tỷ đến mà không nói một tiếng là sao?” Long Hiểu Vân chạy như bay về phía Phượng Triều Hoa, giữa đường lại bị người ta chặn lại.

“Xương cốt vừa mới khôi phục, đừng chạy nhanh như vậy.” Trần Minh Hiên đỡ Long Hiểu Vân, đau lòng nói.

Lúc này, Phượng Ca Dao từ trong lòng Phượng Triều Hoa nhảy xuống, trừng bọn họ một cái, nói, “Mẹ, chúng ta đi!”

Phượng Triều Hoa không hiểu, “Tại sao? Con không thích bọn họ?”

“Dĩ nhiên không thích!” Phượng Ca Dao lườm Trần Minh Hiên một cái, nói: “Con không cần cha, mẹ, chúng ta đi, chúng ta trở về núi Tiểu Hàn đi.”

“Sao vậy?” Phượng Triều Hoa nhìn về phía Trần Minh Hiên, nàng có thể cảm nhận được địch ý của Ny Ny đối với hấn .

Trần Minh Hiên cười khổ, “Cái này cô phải hỏi Hiểu Vân.” Nhưng hấn vô cùng vô tội!

Phượng Triều Hoa chau mày, nhìn về phía Long Hiểu Vân.

“Cái này. . . . Ha ha. . .”Long Hiểu Vân gãi gãi trán, nói “Thật ra thì. . . Là đùa thôi. Ca Dao cho rằng Minh Hiên là phụ thân cô bé, cho nên. . . .Cho nên mọi liên tục thời đóng vai mẹ cả . . .”

Mặt Phượng Triều Hoa đầy vạch đen, “Kinh thành này quả nhiên nhảm chán.”

“Đúng vậy!” Long Hiểu Vân nặng nề gật đầu, “Phượng thất, tỷ không biết đâu, mọi sắp chán muốn chết luôn.”

“Mẹ!” Phượng Ca Dao lôi kéo Phượng Triều Hoa ngồi xuống, nói, “Đừng nói chuyện với nàng ta, nàng ta hại mẹ khổ nhiều năm như vậy, con ghét nàng ta. Còn có hấn, đàn ông bạc tình vô nghĩa!”

“Ny Ny!” Phượng Triều Hoa đỏ khốc đỏ cười, “Ai dạy con?”

Phượng Ca Dao chau môi, nói, “Tứ bá phụ nói hết cho con biết, hấn là kẻ bạc tình vô nghĩa, khó trách những năm qua mẹ lừa con. Mẹ, chúng ta về đi được không? Con sẽ không bao giờ trốn nhà ra đi nữa. Chúng ta trở về núi Tiểu Hàn, nơi đó còn có ông ngoại, dì Bình và dì Phong.”

Phượng Triều Hoa vỗ nhẹ đầu cô bé, nói: “Cha còn chưa gặp, sau khi trở về biết ăn nói với bọn họ thế nào?”

Phượng Ca Dao nghi ngờ nhìn về phía mình mẫu thân, “Con gặp rồi mà, hơn nữa còn rất thất vọng.” Nói xong, lại trợn mắt nhìn Trần Minh Hiên một cái.

“Nếu đối với hấn thất vọng, vậy không ngại đổi một phụ thân khác nhé.”

Phượng Ca Dao nghe tiếng nhìn lại, mở to mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang đi về phía mình. Mắt chợt sáng lên, quay đầu lại nhìn về phía Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa mỉm cười khê gật đầu với cô bé.

Phượng Ca Dao hét to “Phụ thân!” rồi chạy như bay.

Long Liễm Thần một tay ôm cô bé nâng lên quá đỉnh đầu, cười nói, “Thất vọng sao?”

Phượng Ca Dao lắc đầu liên tục, nói, “Biết ngay là đồ giả mà. Con đã nói rồi, con xinh đẹp như vậy, tại sao có thể có cha xấu như vậy.”

“Xấu . . .” Trần Minh Hiên bị đả kích. Mặc dù hấn quả thực không kịp ai kia, nhưng cũng là mỹ nam số một số hai Kinh Thành, sao trong mắt con nhóc này lại biến thành xấu xí?

Long Liễm Thần cười ha ha, “Thật không hổ là con gái Long Liễm Thần ta!”

Phượng Ca Dao cũng vui vẻ cười to, “Mẹ, cha chính là chủ đỡ một đao ẹ, có đúng không?”

Phượng Triều Hoa mỉm cười gật đầu, “Trừ hấn ra, còn ai sẽ nguyện ý làm vậy.”

Mặt Phượng Ca Dao chợt sừng lên, đôi tay nắm mặt Long Liễm Thần, nói: “Tại sao cha không lên núi Tiểu Hàn tìm mẹ con con?”

Long Liễm Thần ngẩn ra, sau đó vô tội nói, “Mẹ con con cũng đâu có tới tìm cha?”

Trả lời kiểu gì vậy? Mặc dù rất không hài lòng nhưng Phượng Ca Dao cũng không tìm ra cách phản bác, đành phải thôi.

Phượng Triều Hoa ôm lấy Phượng Ca Dao, nói “Cha con bị thương còn chưa khỏi hấn.”

“Đau lắm ạ” , Phượng Ca Dao quan tâm hỏi.

Long Liễm Thần lắc đầu, mặt hạnh phúc, “Không đau.”

“Tiểu nha đầu, phân biệt đối xử quá thể. Trước kia đều mặt sừng mày sĩa với ta.” Trần Minh Hiên kêu oan.

Phượng Ca Dao bĩu môi, nói: “Ai bảo chú xấu vậy, không giống cháu chút nào.”

“Ha ha ha ha.. .” , Long Liễm Thần cười to, ôm Phượng Triều Hoa vào trong ngực, nhỏ giọng nói, “Con gái chúng ta thật đáng yêu, giống nàng.”

“Ta có xảo quyết như vậy sao?” Phượng Triều Hoa không tán thành.

“Mẹ, con vẫn còn ở đây đấy.” Phượng Ca Dao bắt mắt nhìn mẫu thân mình, nói xấu cũng nên nói sau lưng thôi, ai lại nói ngay trước mặt, quá không nể tình.

Phượng Triều Hoa buồn cười sờ sờ đầu cô bé, nói: “Xảo quyết mới không bị bắt nạt.”

119. Q.4 - Chương 25: Đại Kết Cục [3]

Lúc này, Vương công công thổ hổ hển chạy tới, nói, “Hoàng thượng, Hoàng thượng, Trần phi nương nương sinh non rồi!”

Sinh non! Hai chữ này kích thích thần kinh tất cả mọi người ở đây, nhưng không bao gồm Phượng Ca Dao. Bởi vì cô bé chỉ chú ý đến hai chữ ‘Hoàng thượng’.

“Phụ thân là Hoàng thượng?” Phượng Ca Dao chớp mắt mấy cái, hình như, mộng đẹp thành sự thật.

Trong lòng Phượng Triều Hoa rất khó chịu, nhưng vẫn không lạnh nhạt Phượng Ca Dao, “Đúng vậy. Về sau sẽ nói tỉ mỉ cho con.”

“Vậy Trần phi là ai ?” Vừa dứt lời Phượng Ca Dao cũng biết mình lỡ lời. Nhưng cô bé không hề áy nỡ bởi vì cô bé quá giận, dùng ánh mắt giết người trừng trừng nhìn Long Liễm Thần, muốn hấn giải thích. Cô bé tuyệt đối không cho phép ai bắt nạt mẹ, dù là cha cũng không được!

Long Liễm Thần liền vội vàng giải thích, “Cha không hề có lỗi với mẹ con.”

“Tốt nhất là không có!” Phượng Ca Dao nói.

Một bên, Trần Minh Hiên khoe miệng khê cong lên, vô cùng hả hê.

“Hoàng huynh, Trần phi sao đột nhiên lại sinh non đây? Cũng đâu nghe nói nàng ta mang thai.” Long Hiểu Vân ca nói.

Long Liễm Thần không định giải thích gì, nhìn về phía Trần Minh Hiên, nói, “Đa tạ.”

“Thay Hoàng thượng phân ưu là bốn phận của vi thần.” Trần Minh Hiên cười trêu.

“Ai nha, rốt cuộc hai người đang giấu giấu giếm giếm cái gì vậy?” Long Hiểu Vân tính nôn nóng tò mò muốn biết chân tướng.

“Mời ngự y chưa?” Long Liễm Thần hỏi Vương công công.

“Bẩm Hoàng thượng, ngự y đã xem qua, đứa bé mới một tháng. Đáng thương Trần phi, nhất định là lão tặc Trần Trung này làm quá nhiều chuyện xấu nên báo ứng xuống cháu ngoại.”

Long Liễm Thần khê gật đầu, nói, “Đưa chút thuốc bổ tới, trăm hồi cung sẽ tới thăm nàng.”

“Vâng.” Vương công công rời đi.

“Chuyện sau này giao cho người.” Long Liễm Thần nói với Trần Minh Hiên.

“Tuân chỉ!” Nói xong, Trần Minh Hiên liền kéo Long Hiểu Vân rời đi.

Long Hiểu Vân: “Này, chàng còn chưa giải thích?”

Trần Minh Hiên: “Sau này hãy nói.”

Bên trong vườn chỉ còn ba người, một nhà ba người.

Phượng Triều Hoa ngồi trên băng đá, Phượng Ca Dao đứng ở bên cạnh nàng, hai mẹ con cùng nhìn Long Liễm Thần

“Ca Dao đi xem Lăng Nguyệt ca ca có đang học bài không.” Long Liễm Thần nói.

Phượng Ca Dao không muốn chu miệng nhìn về phía Phượng Triều Hoa.

Phượng Triều Hoa gật đầu, “Đi đi, mẹ và cha con có chuyện muốn nói.” Nàng hiểu rõ lục đục đầu đá trong hoàng cung, nhưng không nên để chính miệng cha con bé nói.

Phượng Ca Dao bĩu môi, thức thối đi tìm Trần Lăng Nguyệt – Anh trai cùng cha khác mẹ mà cô bé ngứa mắt đã lâu.

Thấy Phượng Ca Dao rời đi, Long Liễm Thần từ từ mở miệng, “Năm năm trước, ta phát hiện Trần phi và thị vệ tư thông, hơn nữa còn có thái với thị vệ kia. Vừa lúc ta cũng vậy cần một đứa bé, cho nên ta đã làm một vụ giao dịch cùng nàng ta: Ta không truy cứu chuyện nàng ta cùng thị vệ, nàng ta giúp ta giấu giếm thân phận của đứa bé, hơn nữa cam kết một khi thời cơ đến sẽ để nàng ta và thị vệ kia rời khỏi hoàng cung. Lần này sinh non là ta sai Minh Hiên sắp xếp, nàng ta cũng không mang thai, chỉ uống thuốc khiến phụ nữ xuất huyết thôi. Thái y cũng đã được dàn dựng từ trước. Ta sai Minh Hiên đi tìm Trần Trung, cung phi tư thông là tội lớn tru di cửu tộc, Trần Trung là kẻ hiểu chuyện, hẳn biết nên làm như thế nào.”

Phượng Triều Hoa đứng dậy lap vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói, “Rất xin lỗi.”

“Ta thích nghe ba chữ khác hơn.” Long Liễm Thần khê mỉm cười, ôn nàng thật chặt.

Hôm sau, trong một quán trà Kinh Thành.

“Có nghe nói gì chưa, Trần phi được sủng ái nhất trong cung ốm bệnh mà chết. Đại Học Sĩ Trần Trung không còn hy vọng, từ quan quy ẩn rồi.”

“Hả, có chuyện này sao? Thiệt hay giả?”

“Đương nhiên là thật. Ta còn nghe nói, tiểu hoàng tử quá thương nhớ mẹ mà khóc chết rồi.”

“Đây là giả thôi. Làm sao có thể!”

“Còn có chuyện khó tin hơn nữa cơ! Nghe nói Phượng Liêm - Phượng Thừa tướng bao giờ chưa?”

“Dĩ nhiên là rồi, quan tốt như vậy, Kinh Thành làm gì có ai không biết.”

“Ta cho người biết, ông ấy cũng trở về kinh, thành quốc trưởng rồi!”

Một đám người đang bàn tán, chợt nhìn thấy có quan binh dán Hoàng băng, vì vậy ríu rít chạy tới xem.

Hoàng băng như sau”

Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng đế chiếu viết, Thánh thượng và Thái tử phi trước kia - Phụng Triều Hoa tình chân ý thiết cảm động trời đất, nhiều ngày trước đã gặp lại. Phụng Triều Hoa là con gái của tiền Thừa tướng Phụng Liêm, hiền lương thực đức, được Thánh thượng yêu thích, phong làm hoàng hậu.”

Hoàng cung.

“Mẹ, con có thể giữ họ Phụng sao?”

“Dĩ nhiên. Cha con cũng chưa công bố thân phận của con.”

Phụng Ca Dao mở trừng mắt, “Tại sao?” Mặc dù cô bé cũng không quá hi vọng mọi người khắp thiên hạ đều biết mình là công chúa, nhưng cô bé không chấp nhận việc mình bị bỏ lơ như vậy!

“Đại khái. . . là cha con có nỗi khổ tâm riêng. Cái này mẹ cũng không rõ ràng lắm.” Phụng Triều Hoa cố ý nói thật thản nhiên.

“Mẹ, hai người giấu con chuyện gì à?” Phụng Ca Dao nheo mắt lại.

“Dĩ nhiên là không.” Phụng Triều Hoa đáp trôi chảy, “Con là con gái của mẹ, mẹ cần gì lừa con.”

“Nhưng mà. . .” Phụng Ca Dao hả hê hất cằm lên, mẹ thích mình nhất. Nhưng cha, Hừ! Xem nàng đối phó cha thế nào!

“Đang nói gì mà vui vẻ vậy?” Xử lý xong tấu chương chất đống như núi, Long Liễm Thần lập tức đi tới với kiêu thế và ái nữ.

Phụng Ca Dao trừng mắt nhìn hấn, nói “Cha, tại sao cha không nói cho người khác con là con gái cha?”

“Đây là ý của mẹ con.” Long Liễm Thần không chút khách khí khai ra thủ phạm.

“Mẹ!”

Phụng Triều Hoa cười gượng hai tiếng, nói, “Nếu như chiếu cáo thiên hạ, con nhất định phải sửa họ Long, còn nữa, con phải học tập lễ nghi quy củ trong cung, còn phải tham gia vô số tiệc cung đình không thú vị, đi tới đâu cũng phải có thị vệ đi theo. Quan trọng nhất là, con rất có thể bị phụ thân con tùy tiện bán đi bất cứ lúc nào, giống như cô của con vậy.”

“Ta không đồng ý với câu cuối.” Hiểu Vân gả cho Minh Hiên, đây chính là hôn sự thành công nhất hấn tác hợp.

“Mẹ con hai người đồng thanh, “Kháng nghị không có hiệu quả!” Sau đó, cười to. Nhất là Phụng Ca Dao, cười vô cùng rục rỏ.

Tiếng cười truyền khắp cả hoàng cung, hoàng cung trước giờ trầm lặng lập tức cũng biến thành vui sướng.

[HOÀN TRỌN BỘ]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hi-dong-cung>